

அதர்வ-வேதம்

ATHARVA-VEDA

அதர்வ-வேதம்

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு
எம். சூர். ஜம்புநாதன்

ATHARVA-VEDA

EDITED BY
M. S. JAMBUNATHAN

அதர்வ-வேதம்

அதர்வ-வேதம்

அதர்வவேத சம்ஹிதையின் பரிபூரணத்
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

கிருஷ்ண சங்கிலி யஜுர்வேதம், சாமவேதம், வேத சந்திரிகை,
உபநிஷத் கதைகள், போதகசனம், தமிழ் சத்தியார்த்தப்
பிரகாசம், மாஜினியும் மனிதர் கடமைகளும்
முதலிய நூல்களை இயற்றிய
வேதோபநிஷத் சூசிரியர்
எம். ஆர். ஜம்புநாதன்
எழுதியது

T. N. A. IYER
Flat No. 8, Second Floor
Rag Mayur
19th Road, Khar Road,
Bombay 400 052.

1999

வேதோபநிஷத் ஆதிர்ப்பாண ஸ்ரீ. எம். ஆர். ஜம்புலாநரின்
வேத நூல்களாவன. கிருஷ்ண சக்திவ யஜுர்வேத சம்பந்திதை—
மந்திரங்களின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாண யஜுர் வேதம், சாம
வேத சம்பந்திதை மொழிபெயர்ப்பாண சாமவேதம், வேத
சந்திரிதை, யஜுர்வேதக் கதைகள், உபநிஷதக் கதைகள்.

மு க வு ரை

ருக், யஜுர், சாமன், அதர்வம் என்னும் நான்கு பிரிவுகளாக
வேதத்தை விவாசித் ஆதியில் வருத்தார். இத்தால் அதர்வத்தின்
பரிபூரணத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு. இதனை அதர்வவேதம் அதர்வ
வேத சம்பந்திதை, அதர்வாங்கிரஸம், பிரம்மவேதம், ஆத்திரவேதம்
அதர்வணம், பைஷ்ஞயவேதம் எனவும் அறிஞர்கள் அழைப்பார்கள்.

அறிபாமை என்னும் அந்தஸாதத்தை அதர் என்னும் அனால்
எரிப்பதால் இதற்கு அதர்வவேதம் என்னும் பெயராயிற்று. ஆதி
யிலே அதர்வன் என்னும் ஒரு அறிஞர் இருந்தார். அவர் இம்
மறைபிழைக்க மந்திரங்களை அநிகமாய்ப் பிரசாரஞ் செய்ததால்
அவரது பெயரால் இது அழைக்கப்படும். மந்திரச் சேர்க்கை
களுக்கு சம்பந்திதை எனப் பெயர். அதர்வவம்சத்திலுதித்த
அங்கிரஸன் என்னும் அறிஞன் இவ்வேதாசனத்தை அனைவருக்கு
மளித்ததால் அவரது காமத்தாலும் இம்மறை அழைக்கப்படும்.
பிரம்மவிதையைப் பிரகாசஞ் செய்வதால் இதற்குப் பிரம்ம வேத
மெனவும், ஆத்திரம் என்னும் துட்ட சம்பந்தாரத்தைத் தூண்டுவ
தால் ஆத்திர வேதமெனவும், ருத்திரனது மறவிமையான கோபா
வேசத்தின் சிறப்பைச் செம்மையாக்குவதால் அதர்வணமெனவும்,
கோயின் சிவச்சையை பறிவிப்பதால் பைஷ்ஞய வேதமெனவும்
இத்தாங்குப் பல காமங்கள் வழங்கலாயிற்று.

உபவேதங்கள்

அதர்வத்துக்குப் பல உபவேதங்கள் உண்டானன பல பெரியார்
கள் சொல்வார்கள், அவை—சுருப்பவேதம், பிரசாசவேதம், அகர
வேதம், இதிஹாசவேதம், புராணவேதம், ஆபுர்வேதம், பந்திர தத்
நிர வேதங்கள். இவற்றைக் குறித்து சதபதஞ் சொல்லும் அடியிற்
கண்டமொழிகள் கவனிக்கத்தக்கது.

யருண—ஆதித்திய இராஜர்களுடையப் பிரகாசன், கந்தர்
வர்கள். அவர்களுக்கு அதர்வன் வேதஞ்ஞன்; வைஷ்ணவ—

சோம—இராஜர்களுடைய பிரஜைகள், அப்சரக்கள், அவர்களுக்கு ஆய்விரைன் வேதன். அர்புத—காத்விரைய—இராஜர்களுடைய பிரஜைகள், சருப்பங்கள். அவர்களுக்குச் சருப்ப வித்தை வேதம்: குபேரவைசிரவண இராஜாவின் பிரஜைகள் இரட்சர்கள். அவர்களுக்கு தேவசன வித்தை வேதம்: அவிததான்வ இராஜாவின் பிரஜைகள் அகசர்கள்: அவர்களுடைய வேதம் மாரபாவேதம், மத்யசாமமத இராஜாவின் பிரஜைகள், உகசரங்கள்; அவர்களுக்கு இந்நிஷாசமே வேதம்; வைசிப இராஜாவின் பிரஜை வயஸர். அவர்களுக்குப் புராணமே வேதம். [ச. க. உ.—ச]

சாணகங்கள்

அதர்வவேத சாணகனாவன—பைப்பஸாதம், ஸ்நேதம், மௌதம், செனனயேயம், ஜாஜலம், ஜலதம், பிரம்மவதம், தேவதாசம், சர்சண வைத்தியம்.

அதர்வ சாணககிரி அந்நியபனஞ் செய்பவர்கள் தென்னாட்டில் துலிஸி என அறிவினும், காக்கிரத்தில் சிலரும் காகியில் இங்கும் அங்கும் அதர்வத்தை அறிபவர்களுண்டு.

உபநிஷதங்கள்

அதர்வவேதத்துக்கு சுமார் ௨௧ உபநிஷதங்கள் இருப்பதாக அறிவினும், அவை—௧ பிரசினம், ௨ மூண்டகம், ௩ மாண்டுகியம்; ௪ அதர்வசிகம், ௫ அதர்வசிகம், ௬ மிருதாச்சாராலம், ௭ மிருசிக்ஷதாபதீ, ௮ காரத பரிவிராஜகம், ௯ சீதா, ௧௦ சரமம், ௧௧ மகா காராயணம், ௧௨ இராம இரஹஸியம், ௧௩ இராமதாபதீ, ௧௪ சாண்டில்யம், ௧௫ பிரம்ம ஹம்ஸ பரிவி ராஜகம், ௧௬ அன்னபூரணம், ௧௭ சூரியன், ௧௮ ஆத்மன, ௧௯ பாசுபதம், ௨௦ பரப்பிரம்மம், ௨௧ திரிபுரதாபதீ, ௨௨ தேவி, ௨௩ பாவணம், ௨௪ பன்மசபாஸம், ௨௫ கணபதி, ௨௬ மஹாவாக்ஸியம், ௨௭ கோபாலதாபதீ, ௨௮ கிருஷ்ணம், ௨௯ ஹயகிரீவம், ௩௦ தத்தாச்சேபம், ௩௧ காகுடம்.

அதர்வ நூல்கள்

இதவரை அதர்வவேதம் அதைப் பற்றிப் பிரகரமான நூல்களாவன. ௧ ஜர்மனியில் ராத் விட்னியால் பிரகரமான அதர்வ

சம்ஸிதை. ௨. அஜ்மீர் அதர்வ சம்ஸிதை. ௩. கிரீஸ்பசாகர பதிப்பான சாயன் பாஷ்யத்தோடு சேர்த்த அதர்வம். ௪ பக்தாஸி மொழி பெயர்ப் போடான அதர்வம். ௫ அதர்வ சம்ஸிதை அமெரிக்கன் பதிப்பு. ௬ L. C. பாசட் எழுதிய அபூரண காஷ்மீர் அதர்வவேதம். ௭ Prof. W. D. விட்னியின் அபூரண மொழி பெயர்ப்பு. ௮ M. ப்ளாம் சீஷன் சில அதர்வருத்தங்களின் இங்கிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு. ௯ கிரிப்பத்தின் மொழி பெயர்ப்பு, ௧௦ ப்ளாம்சீஷ் எழுதிய அதர்வவேதமும் கோபத பிராமணமும், ௧௧ வெப்பரின் ஜர்மன் அதர்வம். ௧௨ ஜர்மன் பாஷையில் அதர்வத்தைப்பற்றிய நூறு உபன்னியாசங்கள். ௧௩ ருக்காட்டின் ஜர்மன் அதர்வம். ௧௪ போலிய்கும் மெக்ஸினும் ஜர்மனி பாஷையில் எழுதிய அதர்வ பரிசிஷ்டங்கள். ௧௫ விட்னியின் அதர்வ நூல்கள். ௧௬ செனத்திரியின் அதர்வத்தின் கடினமொழிகள். ௧௭ லெஸியால் எழுதப்பட்ட சில அதர்வ கிருந்திய சூத்திரங்கள். ௧௮ லின்டே கௌயால் ஜர்மன் பாஷையில் எழுதப்பட்ட அதர்வ வங்கம்பன். ௧௯ விசய பந்துவால் எழுதப்பட்ட அதர்வப் பிராதி சாக்ஸியம். ௨௦ அமெரிக்காவில் பிரகரமான கௌசிக சூத்திரம், ௨௧ கல்கத்தாவில் பிரகரமான கணபத்ய அதர்வ சீர்ஷம், ௨௨ கோபதப் பிராமணம், ௨௩ பஞ்சபடவிகை, ௨௪ மிருதாச்சர்வா னுக்கிரமணி, ௨௫ மாண்டுகி சிப்சை, ௨௬ வைதான சூத்திரம், ௨௭ சபராவில் பிரகரமான சாத்வணேகரின் அதர்வ சம்ஸிதை யும் அபூரண ஹிந்தி மொழி பெயர்ப்பும்.

அதர்வ கிரௌத சூத்திரங்களாவன. வைதான சூத்திரம், கௌசிக சூத்திரம். இவற்றிற்கு அடிநிலைப்படவான ஐந்து கல்ப சூத்திரங்கள்—கட்சத்திர கற்பம், சார்தி கற்பம், விதான கற்பம், ஸம்ஸிதகற்பம், அக்ஷிர கற்பம். இதைத் தவிர சுமார் எரு கிரௌதநூல்கள் இருந்ததாக அறிவினும்.

மந்திரங்கள்

அதர்வவேத மூல சம்ஸிதைவை இருபது காண்டங்களாகப் பிரித்து அவற்றைப் பிர பாடங்களாக வகுத்துள்ளார்கள். அவை மதுபடியும் அதவாகங்களாகவும், சூக்தங்களாகவும், மந்திரங்களாகவும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த தமிழ் வேதம் சூக்தம்

பிரம்மசாரியின் பெருமைப்பையும், [சகஅ] காமனது குணத்தையும் [சகஅ] ஆதர்சமணத்தை அறிவிக்கும், குரியையின் விவாதத்தையும் [உகஅ] இவ்வேதம் கோஷிக்கும். பின் வாழ்க்கையின் மருமத்தையும் [இகஅ] மூலாதாரண ஸ்கம்பநையும் [உகஅ] காலணையும் [இகஅ] விராத்தியனது மேன்மைகளையும் [சஅஅ] குரியனுடையச் சிறப்பையும் [சஎஅ] பிராணவின் புகழையும் [சகஅ] புவிசின் இன்பத்தையும் [சஎஅ] உயரிய உச்சிஷ்டியையும் [சஎஅ] இவ்வேதம் விளக்கும்.

இவ்வேதத்தை ஆதியில் ஐயிந்துக்கள் அதுசரித்து பூவுலகத்தை அரசுபுரிந்தார்கள். இதனை ஸ்ரீயுய் அறிந்த வசிஷ்டரிடம் இரகுபதி அரசர்கள் உண்மையாக அறிந்த எங்கும் ஐயக்கொடி ஏற்றினார்கள். பூர்வ காலத்தில் வேதமறிந்த ஐயிந்துக்களின் தீர்மானம் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பெருவிலும் காம்போடியாவிலும் ஜாவாவிலும் சுமட்ராவிலும் போர்னியாவிலும் சீனாவிலும் பாரதீயத்திலும் அரேபியாவிலும் ஈஜிப்ப்திலும் ஒங்கிற்று. ஆனால் பிற காலத்தில் சிலர் தங்களுக்கே வேதம் உரிமை என எண்ணி இதனைத் தாய் பரணையில் செய்யாமல் மகாசனக்கவிடமிருந்த வேத அறிவை அபகரித்தார்கள். தாங்களும் பல கல்கனாகி வேத இரகசியங்களை மறந்து ஒலி முழக்கத்தில் மூழ்கினார்கள். அப்பால் வேதத்தின் பெயரால் பல தூற்றுக்கணக்கான தூய்கள் தோன்றி மறைவாழ்க்கை பேரழிந்தது. ஐயிந்துக்களின் சாம்ராஜ்யமழிந்தது. அவர்களும் அழியலானார்கள். பூமண்டலமெங்கும் அசுவமேதயாசுத் செய்தவர்கள் பாரதபூமியிலேயே வருடத்தோறும் தோல்வியாகி குறைந்த வருகினார்கள். தரும சாஸனத்தில் போல் தங்கள் காடுகளில் அனைவருக்கும் அடைக்கலமளித்த ஐயிந்துக்கள், வந்த விரும்பினார்களால் வீழ்த்தப்பட்டு இனி எங்கு சென்று வசிப்போம் என பன்னுவிலும் சக்கூரிலும் சுட்டக்கிடும் காசமீரத்திலும் தவிக்கினார்கள். தமிழ் ஐயிந்துக்களே! உங்களுக்கும் இக்கதிவரலாம். ஏனெனில் நீங்களும் வருஷந்தோறும் அழிந்து வருகிறீர்கள். இனி நீங்கள் வளர்த்த வையத்தை மறுபடியும் உங்கள் ஆனேம் செய்ய விரும்பினால் பழைய வேத வாழ்க்கையை பதரசரிபுங்கள். இனி உடனொழி அறியும் பிரபுக்களின் உதவி உங்களுக்கு கவசியமில்லை. நீங்களே இத்

தமிழ் வேதமூலத்தைப் பருகலாம். வேதத்தை தவிர வேறு தூய்களை பெல்லாம் விதை மறுபடியும் வேத வாழ்க்கை கடத்தி தேவர்களாகி தானவர்களே அழிக்க நீங்கள் கோபமுடன் எழுந்திருங்கள். கஉஉ. காங்கள் எல்லாத் துன்பஞ் செய்பவர் களையும் அழிப்போம் என்னும் சங்கற்ப மடைந்து ஜயமாகுங்கள். கஉஅ. காங்கு திசைகளும் எங்களுக்கு வணங்கட்டும் விசாலமான எங்களுக்காக என்னும் பிரார்த்தனைகளை [கசஅ] செய்து அச்சமின்மையை அடைந்து [உகஅ] நீங்களேதலைவராகுங்கள் [உகஅ] உங்களை அடிமை செய்ய விரும்புவாளை இருளிலே செலுத்துங்கள். [உக] வெல்லப்படாதவர் என்னும் காமத்தை அடைபுங்கள். [கஅக] நீங்கள் புகழுடனோகி [உகஅ] வந்தும் விவாபகமாகுங்கள் [உகஅ] ஐக்கியமாகி [உகஅ] எதிரியின் அபுத்தத்தைக் கீழ் செய்து [உகஅ] துன்பஞ் செய்பவனைத் தேடி அவனைத் துடைபுங்கள் [உகஅ] நீங்கள் ஜயமடைந்து உத்தமர்களாகுங்கள் [கஅஅ]

இவ்வேதத்தைக் கண்ட நிறைந்த இந்துஸ்தானத்தோறும் படித்து மனவி பெண் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து மனனஞ் செய்யுங்கள். புவிமீதுள்ள ஒவ்வொருவனுக்கும் வேத இரகசியத்தைப் பிரகாசஞ் செய்யுங்கள். இக்கடமையை உணர்ந்து இதுவரை தமிழில் வராத இந்துஸ்தான் தென் மொழியில் பிரகாசஞ் செய்ய உதவி அளித்த திருப்பனந்தன், காசி வாசி ஸ்ரீஸுரீ, கவாயினாத எவாயிகளுக்கு காள் என்னும் நன்றியுள்ளவனுயிருப்பேன். தமிழர்களும் அவர்களுக்கு நன்றியைச் செலுத்த வேண்டுமென விரும்பி இவ்வேதத்தை தமிழர்களது கைகளில் அளிக்கிறேன். குற்றம் கழித்து குணங்கொடுப்பது கற்றோர்க்குமே.

கவிபுகம் ௨௦௪௬-வது வருஷத்துக்குச் சரியான விகிரமா நித்தியவின் ககவு-வது சம்வत्சரம், பிரமாதி வருஷம் தைமாதம் முதல் தேதியான 1940-ம் வருஷம், ஜனவரி மாதம் 14-ந் தேதி பஞ்சமிதிதி பூரட்டாதி நட்சத்திரம் உத்தராயண சக்கிராந்தி நினமான ஞாயிற்றுக்கிழமை, பம்பாய் அரசுக் கடற்கரை போரமுன் காள் என்னும் கிராமம்.

எம். ஆர். ஜம்புநாதன்.

பொருளடக்கம்

குத்தம்	பொருள்	பக்கம்.	குத்தம்	பொருள்	பக்கம்
	முகவுரை	7	௩௨	நிரமம்	25
௧	கருநிசேசர்	1	௩௩	சலங்கள்	26
௨	வில்	2	௩௪	தேன் மயம்	27
௩	சரம்	3	௩௫	திக்காயுத	28
௪	சலம்	3		காண்டம்—௨	
௫	தீர் கிசெச்சை	4	௩௬	மர்ம தரிசனம்	29
௬	சலங்கள்	5	௩௭	சத்தருவன்	30
௭	சம்பந்தம்	6	௩௮	தீர் கிசெச்சை	31
௮	பக்தம்	7	௩௯	ஜய்கிடம்	32
௯	நிரார்த்தின	7	௪௦	இந்திரன்	33
௧௦	கருணன்	8	௪௧	தலைவர் கடமை	34
௧௧	நிரசகம்	9	௪௨	சாபங்கள்	35
௧௨	சந்தி	10	௪௩	நிறவி கோய்	36
௧௩	மின்னம்	11	௪௪	வைத்தியன்	37
௧௪	பென்	12	௪௫	கோய் ரிக்கு	38
௧௫	செல்வம்	13	௪௬	அறிஞர் கடமை	39
௧௬	சயம்	13	௪௭	தவம்	40
௧௭	காடகன்	14	௪௮	நிரமசரிப நிரவேசம்	43
௧௮	ஆதர்சன்	16	௪௯	எனக்கு ஜயம்	43
௧௯	சம்பந்தம்	18	௫௦	பயமில்லி	44
௨௦	அரசர் கடமை	18	௫௧	காப்பு	44
௨௧	சத்தருக்கள்	17	௫௨	தவி	45
௨௨	காமாலை	18	௫௩	பதை ரிக்கு	45
௨௩	நிரஜனி	18	௫௪	அனல்	46
௨௪	குட்டம்	19	௫௫	வாயு	47
௨௫	ஜூரம்	20	௫௬	சூரியன்	47
௨௬	காப்பு	21	௫௭	சந்திரன்	47
௨௭	அரிகள்	21	௫௮	தண்ணீர்	47
௨௮	விரி கண்டம்	22	௫௯	கிரீடனர்கள்	48
௨௯	ஜய மணி	23	௬௦	கண்ட சத்தரு	49
௩௦	காப்பு	24	௬௧	பகச் செழுமை	49
௩௧	நிரசகன்	25	௬௨	ஒஷி மகிமை	50

சூக்தம்	பொருள்	பக்கம்	சூக்தம்	பொருள்	பக்கம்
கக	திர்க்காழக	51	கக	யாமினி	94
கச	நீரமச்சியம்	53	க஠	இராஜன்	95
கஞ	காதல் வழி	54	க஠	ஒற்றைமை	97
கக	கிருமி நாசம்	55	க஠	குற்றம் நீக்கு	98
கச	கிருமி நாசம்	56			
கஞ	பகும் நாசம்	57			
கக	பக்குப் பக	58			
க஠	பக்கு நோஷம்	59			
கச	புருஷன்	60			
	காண்டம்—உ				
க஠	சம்பளாரம்	61			
கக	பகை வழி	62			
கச	அரசரின் மந்திரி	64			
கஞ	இராஜ்யாபிஷேகம்	65			
கக	பர்ண மணி	66			
கச	அகவத்கம்	67			
கஞ	கேதத்திரியம்	68			
கக	விரைது நோக்கம்	69			
க஠	வசிய வழி	71			
கச	இரவு	72			
கஞ	சூரோக்கியம்	74			
கக	விடு	75			
கச	சலம்	77			
கஞ	கோ சாரம்	78			
கக	வணிகம்	79			
கச	பகன்	80			
கஞ	உழவு	82			
கக	நீரம் வித்தை	83			
க஠	பற்றுர் ஒழி	84			
கக	நேரத்திரம்	85			
க஠	அனால் வடிவங்கள்	87			
கக	யாரை	88			
கச	ஸந்தானம்	89			
கஞ	நாணியம்	90			
கக	காமம்	91			
கச	சரங்கள்	92			
கஞ	சரங்கள்	93			

சூக்தம்	பொருள்	பக்கம்	சூக்தம்	பொருள்	பக்கம்
க஠	அக்மினி	139	க஠	ஜாதவேதசன்	192
கக	ஒதனம்	139	க஠	திர்க்காழக	193
கச	ஒத்தும் ஒதனம்	141	க஠	தண்டின	196
க஠	துட்ட சம்பளாரம்	142			
கக	சேரார்வசம்	143			
க஠	அப்சரசர்	145			
கச	துதி	147			
க஠	பகைவழி	148			
	காண்டம்—ஓ				
க஠	நிரதன்	180	க஠	துதி	197
கச	பழையமர்மன்	181	க஠	இந்திரன்	197
க஠	நிரத்திரன்	182	க஠	காப்பு	198
கச	குத்துன்	185	க஠	துதி	198
க஠	விவாசி	185	க஠	வலிமை	199
க஠	இந்திரன் காடு	187	க஠	கீழாக்கு	199
க஠	உலோகி	189	க஠	நீ வா	200
க஠	பற்றுரை அழி	189	க஠	என்றின் கிரும்பு	200
க஠	நோக்கம்	192	க஠	என்றின் காடு	200
க஠	காப்பு	193	க஠	கவாழா	201
க஠	வினாவிடை	194	க஠	ஆண்டகன்	201
க஠	துதிகள்	196	க஠	கருக	202
க஠	வினாவிடுதல்	198	க஠	கமக்காரம்	202
க஠	அரி அழி	199	க஠	பலாமை	202
க஠	சாதனம்	171	க஠	உத்தமன்	203
க஠	காரை	171	க஠	புரிபாத ஸூலிகை	203
க஠	நீராமணமணிகி	172	க஠	கடிகு ஸூரிபே	204
க஠	பக	175	க஠	பொருமை	204
க஠	பக	177	க஠	தாய்மை	205
க஠	துத்துடி	179	க஠	ஜாநம்	205
க஠	துத்துடி	180	க஠	புவி	206
க஠	ஜாநம்	182	க஠	மருத்துக்கன்	206
க஠	புழுகாசம்	183	க஠	சலநாசகன்	207
க஠	நிரத்திரன்	185	க஠	சலக்கன்	207
க஠	மக்கட்பேது	185	க஠	கண்டமாநி	207
க஠	பக்தும்	187	க஠	துன்பம்	208
க஠	நிரத்திரன்	188	க஠	புது	208
க஠	பக்தோபவீதம்	190	க஠	துன்பமழி	209
			க஠	புருஷம் ஆந்தையும்	209
			க஠	சுமி	210
			க஠	சூரிபன்	210
			க஠	துட்டரைத்தண்டி	211
			க஠	இந்திரன்	211

சூக்தம்	பொருள்	பக்கம்	சூக்தம்	பொருள்	பக்கம்
உ.௦௪	அக்ஷிணி	212	உ.௦௪	தேவர்களை	231
உ.௦௫	வைவஸ்வரன்	212	உ.௦௪	ஒருமை	232
உ.௦௬	அக்ஷிணி	213	உ.௦௫	தூரத்த	232
உ.௦௭	சார்பம்	213	உ.௦௬	அக்ஷிணி	233
உ.௦௮	பலம்	213	உ.௦௭	சிவம்	233
உ.௦௯	பிரார்த்தனை	214	உ.௦௮	பெருகு பெருக்கு	234
உ.௧௦	பலபின்மை	214	உ.௦௯	புஷ்பம்	234
உ.௧௧	ஆத்மசக்தி	215	உ.௧௦	காலசஞ்சர்கள்	235
உ.௧௨	என் விருப்பம்	215	உ.௧௧	மகன்	235
உ.௧௩	நருப்பை	216	உ.௧௨	மனைவி	235
உ.௧௪	விஷ்ணுகள்	216	உ.௧௩	மனத்தாம்	236
உ.௧௫	என் மனம்	217	உ.௧௪	சிந்தி	236
உ.௧௬	தூக்கமே	217	உ.௧௫	பக்ஷம்	237
உ.௧௭	பிரார்த்தனை	218	உ.௧௬	நினைவன்	237
உ.௧௮	முப்பிரிவு	218	உ.௧௭	நிரம் பிம்	238
உ.௧௯	அக்ஷிணி	219	உ.௧௮	ஒருமனம்	238
உ.௨௦	நாஸியம்	219	உ.௧௯	மனம் என்னை	239
உ.௨௧	வாயு	220	உ.௨௦	அம்பு	239
உ.௨௨	சூரியன்	220	உ.௨௧	நிமிச்சை	239
உ.௨௩	வேண்டுகோள்	221	உ.௨௨	குதிரை	240
உ.௨௪	இந்திரன்	221	உ.௨௩	வந்தனை	240
உ.௨௫	ஆக்ஷிணி	222	உ.௨௪	வினாக்கிதேயம்	241
உ.௨௬	சரீரங்கள்	222	உ.௨௫	குஷ்டம்	242
உ.௨௭	மருத்த	223	உ.௨௬	தன்பம் சீக்கு	242
உ.௨௮	புகழ்	223	உ.௨௭	ஜயிப்பவன்	242
உ.௨௯	பக்ச்சைவம்	224	உ.௨௮	இந்திரன்	243
உ.௩௦	விவாஹம்	224	உ.௨௯	காப்பு	244
உ.௩௧	கான்	225	உ.௩௦	தந்தனங்கள்	244
உ.௩௨	வைவஸ்வரன்	225	உ.௩௧	விரியம்	244
உ.௩௩	சிந்திரியே	226	உ.௩௨	உன்மனம்	245
உ.௩௪	இக்கியம்	227	உ.௩௩	பந்தம்	245
உ.௩௫	தூண்டமாக்கு	227	உ.௩௪	எதிர்பந்தம்	246
உ.௩௬	எதிரிகள்	228	உ.௩௫	இருமை	246
உ.௩௭	அச்சமுண்டாக்கு	228	உ.௩௬	விடு	247
உ.௩௮	கேசம்	229	உ.௩௭	ஜிதவிசுவன்	247
உ.௩௯	புகழ்	229	உ.௩௮	மேதை	247
உ.௪௦	தாயமரர்களே	230	உ.௩௯	சிப்பலீ	248
உ.௪௧	உணவு	230	உ.௪௦	மகன்	249
உ.௪௨	விரியம்	231	உ.௪௧	உன்மத்தன்	249

சூக்தம்	பொருள்	பக்கம்	சூக்தம்	பொருள்	பக்கம்
உ.௪௩	விடுதலியர்களுக்கு	250	உ.௪௩	ஆதித்தியர்கள்	260
உ.௪௪	பதிப்பு	250	உ.௪௪	நிருதம்பதி	270
உ.௪௫	ஆதித்தியர்களே	251	உ.௪௫	துதி	270
உ.௪௬	பாவம்	251	உ.௪௬	சரஸ்வதி	270
உ.௪௭	வைவஸ்வதம்	252	உ.௪௭	தேவியே	271
உ.௪௮	கடன்	252	உ.௪௮	சுபை சபிதை	271
உ.௪௯	அப்சரர்கள்	253	உ.௪௯	பகவதாசம்	272
உ.௫௦	வைவஸ்வரன்	253	உ.௫௦	சகிதா	272
உ.௫௧	நற்செய்துலகம்	254	உ.௫௧	கணவன்	273
உ.௫௨	சகிருதம்	254	உ.௫௨	மருதன்பதியே	273
உ.௫௩	விசுவகருமன்	255	உ.௫௩	பிரார்த்தனை	278
உ.௫௪	பிதுருக்களே	256	உ.௫௪	மழை	274
உ.௫௫	சிந்தி	257	உ.௫௫	மரணம்	274
உ.௫௬	போர்ஜிதம்	257	உ.௫௬	அதமதி	275
உ.௫௭	தந்திரி	258	உ.௫௭	ஒரே அநிதி	276
உ.௫௮	பக்ஷம்	258	உ.௫௮	ஜோதி	276
உ.௫௯	மங்கனம்	259	உ.௫௯	நிச்சயப்பனம்	276
உ.௬௦	சம்சவன்	259	உ.௬௦	சகிதா	276
உ.௬௧	எனக்கு	260	உ.௬௧	விஷ்ணு	276
உ.௬௨	ஸ்வரனை	260	உ.௬௨	விஷ்ணு	277
உ.௬௩	எரிபுருஷன்	261	உ.௬௩	இடை	278
உ.௬௪	கச்சை	261	உ.௬௪	கவந்தி	278
உ.௬௫	வச்சிராபுதம்	262	உ.௬௫	அக்ஷிணி விஷ்ணு	278
உ.௬௬	விஷ்ணுக்கிதேயம்	263	உ.௬௬	அஞ்சனம்	278
உ.௬௭	கேசம்	263	உ.௬௭	இந்திரனே	279
உ.௬௮	ரோமம்வரை	263	உ.௬௮	சோமனே	279
உ.௬௯	தூண்டமபகத்து	264	உ.௬௯	தேவர்கள்	280
உ.௭௦	காதல்	265	உ.௭௦	அரிபுழி	280
உ.௭௧	பாலர்களே	265	உ.௭௧	அதர்வன்	280
உ.௭௨	கர்ணவேதம்	266	உ.௭௨	தம்பதிகள்	281
உ.௭௩	அஷ்டம்	266	உ.௭௩	மனைவி	281
காண்டம்—௪					
உ.௭௪	ஆத்மா	267	உ.௭௪	அதர்வணன்	282
உ.௭௫	அதர்வணன்	267	உ.௭௫	சுபர்ணன்	282
உ.௭௬	அதர்வணன்	267	உ.௭௬	சோமன்-ருத்விச	283
உ.௭௭	வாயு	268	உ.௭௭	வாக்கு	283
உ.௭௮	பக்தம்	268	உ.௭௮	இந்திரன்-விஷ்ணு	284
உ.௭௯	அநிதி	269	உ.௭௯	அவருணம்	284

சூத்தம்	பொருள்	பக்கம்	சூத்தம்	பொருள்	பக்கம்
உகக	வினியோகம்	284	சுரு	தார்ப்பு	306
உகஉ	குறும்பு	285	சுரு	இந்திரன்	306
உகஉ	இரண்டை	285	சுரு	குந்திரன்	307
உகச	தேவ மனைவிகள்	286	சுரு	விஷம் நீக்கு	307
உகடு	விஜயம்	286	சுரு	அக்கினி	307
உகஉ	பெரிய வெளி	287	சுரு	மனசு நீக்கு	308
உகஉ	ஒருமனம்	287	சுரு	இந்திரன்	308
உகஅ	நீர்க்காய்ச்சு	288	சுரு	இந்திரன்	308
உகஉ	நீக்கும் சாமனம்	288	சுரு	இந்திரன்	308
உகஉ	வகவே	288	சுரு	வேதமன்	309
உகஉ	விஷம் விலக்கு	289	சுரு	உச்சம் செலவு	309
உகஉ	சரணவதி	289	சுரு	நீராசனம்	309
உகஉ	பொருத்தக்கு	291	சுரு	அக்கினி	309
உகஉ	சாரம் நீக்கு	291	சுரு	நகுபலம்	310
உகடு	மனை	292	சுரு	புக்கவம்	311
உகஉ	நலம்	292	சுரு	புக்கவம்	311
உகஉ	அக்கினி	293	சுரு	புக்கவம்	311
உகஅ	தூத வேதசன்	293	சுரு	சமனம்	311
உகஉ	சலமும் அனலும்	293	சுரு	நீக்கை நீக்கு	311
உகடு	அபாமாசிகள்	294	சுரு	வகவம்	312
உகஅ	பொருத்தம்	294	சுரு	புத்தம்	312
உகஅ	புத்தம்	294	சுரு	அக்கினி	312
உகஅ	சரணவதி	295	சுரு	சூரியன்	312
உகஅ	நீராசனம்	295	சுரு	அக்கினி	313
உகடு	பகை யழி	296	சுரு	விஜயம்	313
உகஅ	அக்கினி	296	சுரு	இந்திரன் அக்கினி	314
உகஅ	இந்திரன்	296	சுரு	சோமகோண்டம்	315
உகஅ	அகவினிகளே	297	சுரு	குந்தம்	316
உகஅ	கண்டமரம்	299	சுரு	சத்திர சகம்	316
உகடு	பகைகள்	300	சுரு	தூதம் நீக்கு	316
உகஉ	நோய்கள்	300	சுரு	பாவமழி	316
உகஉ	மருத்துக்களே	301	சுரு	தூதம்	316
உகஉ	அக்கினி	301	சுரு	இந்திரன்	317
உகஅ	அமாவாசி	301	சுரு	தேவர்கள்	317
உகடு	பூர்ணிமம்	302			
உகஉ	சூரியனும் சந்திர	303			
உகஅ	அக்கினி	304			
உகஅ	வருணன்	305			
உகஅ	அக்கினி	306			

சூத்தம்	பொருள்	பக்கம்	சூத்தம்	பொருள்	பக்கம்
சுரு	சத்திர சமனம்	327	சுரு	அத்யாத்மம்	453
சுரு	மணிபூஷணம்	331	சுரு	சத்திர சமனம்	456
சுரு	கருப்ப தேவம்	333	சுரு	இரண்டை	480
சுரு	ஒருமனம்	337			
சுரு	வினியோகம்	340			
சுரு	விஷம்	343			
சுரு	விஷம்	344			
	காண்டம்—க				
சுரு	மருதம்	351			
சுரு	காமன்	354			
சுரு	மனை	357			
சுரு	விஷம்	360			
சுரு	அனல்	363			
சுரு	அதிதி	369			
சுரு	பக	374			
சுரு	மேல் சிவந்தம்	376			
சுரு	சூரியன்	378			
சுரு	சூரியனும்	381			
	காண்டம்—சு				
சுரு	புன் செயல்	386			
சுரு	நேச அமைப்பு	389			
சுரு	வாண மனை	394			
சுரு	பாய்பு	396			
சுரு	விஜயம்	399			
சுரு	மணிபக்தனம்	404			
சுரு	வகம்பன்	409			
சுரு	நேமம்	414			
சுரு	செவ்வனம்	420			
சுரு	வகை	423			
	காண்டம்—க				
சுரு	நேமமென்தனம்	426			
சுரு	குந்திரன்	432			
சுரு	ஒருமனம்	436			
சுரு	நீராசனம்	440			
சுரு	நீரம்மச்சரி	443			
சுரு	தூதம் நீக்கு	447			
சுரு	உச்சிபம்	450			

சூக்தம் பொருள் பக்கம்

இசுரு புது வாழ்க்கை 577
இசுரு தேவபாணமும்
பிரதாபாணமும் 586

கை-வது காண்டம் -

இசுரு பக்தம 596
இசுரு சலம் 596
இசுரு அக்ஷிசி 597
இசுரு கிருப்பம் 597
இசுரு கிருதிசன் 598
இசுரு புருஷன் 598
இசுரு கட்டித்திரக்கன் 600
இசுரு கிண்டின் பந்து 601
இசுரு சாந்தம் 602
இசுரு கண்ட 603
இசுரு இனிது 605
இசுரு உலக 608
இசுரு ஒரே வீசன் 608
இசுரு சோதியும் புதியும் 608
இசுரு அபயம் 608
இசுரு பபயின்மை 609
இசுரு துணை 609
இசுரு கிழக 610
இசுரு பிரவேசம் 610
இசுரு காப்பு 611
இசுரு சாதகன் 612
இசுரு அந்ரவெய்தம் 612
இசுரு அந்ரவப்பிரிவுகள் 612
இசுரு போர்த்து 613
இசுரு குதிரை 614
இசுரு தங்கம் 614
இசுரு காப்பு 616
இசுரு தருப்பை மணி 617
இசுரு தருப்பை 617
இசுரு தருப்பை 618
இசுரு தருப்பை 618
இசுரு தருப்பை 620
இசுரு தருப்பை 621

சூக்தம் பொருள் பக்கம்

இசுரு ஜகதம் 622
இசுரு ஜகதம் 623
இசுரு சகவாரம் 623
இசுரு அக்ஷிசி 624
இசுரு பக்யம் 625
இசுரு குடிபம் 625
இசுரு மேதை 626
இசுரு தவம் 627
இசுரு பிரம்மம் 627
இசுரு அங்கு 627
இசுரு சூட்சுனமே 628
இசுரு சூட்சுனம் 628
இசுரு அசாத்தியன் 630
இசுரு இரவு 631
இசுரு இரவு 632
இசுரு இரவு 633
இசுரு இரவு 634
இசுரு ஆன்மா 635
இசுரு காமன் 635
இசுரு காலன் 636
இசுரு காலன் 637
இசுரு அக்ஷிசி 637
இசுரு தூக்கம் 638
இசுரு நீக்கனவு 639
இசுரு பிரார்த்தனை 640
இசுரு அக்ஷிசி 641
இசுரு-இசுரு பிரமன் 641

காண்டம்—உ

இசுரு-சசு இரவின். 644
இசுரு-சசு சூதாப 727
இசுரு-சசு இரவின் 728
இசுரு அக்ஷிசி 728
இசுரு அக்ஷிசி 729
இசுரு அக்ஷிசி 729
இசுரு உலக அக்ஷிசி 740
இசுரு அக்ஷிசி 741

அ தர் வ - வே த ம்

க. கருதி சேர்

[அதர்வன்: —வாசஸ்பதி:]

க. கிசவருபகை¹ தரித்து எனரும சுற்றி, மூவேழு பாகுபகவயின்² வரிமையை, வாசஸ்பதி என்னுடைய அகசத்திலே இன்று, ஸ்தாபிப்போக.

உ. வாசஸ்பதியே! நீ மதுபடியும் வா³ தேவ மனத் துடன் வா: வலோஷ்பதியே! என்னிலே மொழியை நிலைபாக்கு: என்னில் எனக்கு வேதமாகுக.

உ. நீ இங்கு கில் என்னின், இரு முனைகளைப் போலே என்னை கிசாவமாக்கு: வாசஸ்பதி என்னை நிலை செய்வா ளாக.

ச. வாசஸ்பதி அகழக்கப்பட்டுள்ளான்⁴ வாசஸ்பதி என் னை பதினாக்கைழப்பாளுக: நாங்கள் கருதியுடன் சேர்ந்து செல்வோமாக: நாங்கள் கருதியுடன் நீயாகாம லாவோ மாக!

[க. உ. க. உ.]

1 அதர்வரிஷி அறிந்த ஞானம். 2 தேவரின் பெயர். 3 எல்லா வடிவங்கள். 4 12 மாதங்கள் 5 குறுக்கன் 6 உலகங்கள் 1 ஆதித்தியன், சூக இருபத்தொன்றை குறிக்கும். 5 செலவபதியே. உ. கருத்து—ஞானம் நிலைக்கத் தரி

குத்தம்	பொருள்	பக்கம்	குத்தம்	பொருள்	பக்கம்
இகடு	புது வாழ்க்கை	577	இகடு	தூய்மை	622
இகக	தேவபானமும்		இகக	தூய்மை	623
	பிறகுபானமும்	585	இகஉ	சக்ஷரம்	623
கக-வது காண்டம்.			இகக	அக்ஷி	624
இகக	யக்கும்	586	இகச	பக்ஷமம்	625
இகஅ	சலம்	586	இகக	குஷ்டம்	625
இகக	அக்ஷி	587	இகக	மேதை	626
இகஉ	விருப்பம்	587	இகஅ	தகம்	627
இகஉ	இத்திரன்	588	இகஅ	மீரமம்	627
இகஉ	புருஷன்	588	இகக	அக்கு	627
இகஉ	வட்சத்திரங்கள்	600	இகஉ	ஆஞ்சனமே	628
இகச	விண்ணின் பற்று		இகக	ஆஞ்சனம்	628
இகஅ	சாந்தம்		இகஉ	அசாத்தியன்	630
இகக	நன்று		இகக	இரவு	631
இகஅ	இனிது	606	இகச	இரவு	632
இகஅ	உதவு	606	இகஅ	இரவு	633
இகக	ஒரே வீரன்		இகக	இரவு	634
இகஉ	சோதியும் புதியும்	606	இகக	ஆன்மா	635
இகக	அபயம்	608	இகஅ	காமன்	635
இகஉ	பயமின்மை	609	இகக	காமன்	636
இகக	தூண்	609	இகஉ	காமன்	637
இகச	விழை	610	இகஅ	அக்ஷி	637
இகஅ	வீரவேசம்	610	இகஉ	தூக்கம்	638
இகக	காப்பு	611	இகச	நிகண்டி	638
இகஅ	சந்தங்கள்	612	இகச	மீரத்திரன்	640
இகஅ	அதர்வவேதம்	612	இகஅ	அக்ஷி	641
இகக	அதர்வவேதிகள்	612	இகக-இகஅ	மீரமன்	641
இகஉ	பொத்த	613	காண்டம்—உ		
இகச	குதிரை	614	இகக-ககச	இத்திரன்.	644
இகஉ	தக்கம்	614	ககஇ-ககச	குத்தாப	
இகக	காப்பு	615		குத்தகன்	737
இகச	தருப்பை மணி	617	ககஇ-ககக	இத்திரன்	738
இகஅ	தருப்பை	617	ககச	அகவிவிகன்	738
இகக	தருப்பை	618	ககஅ	அகவிவிகன்	738
இகச	ஒள தம்பரமணி	618	ககஉ	உதை அகவிவி	740
இகஅ	தருப்பை	620	ககக	அகவிவிகன்	741
இகக	தருப்பை	621			

அ த ர் வ - வே த ம்

க. கருதி சேர்

[அதர்வன்! —வாசல்பதி²]

க. கிவருபங்களை³ தரித்து எனக்கும் சுற்றி, மூவேழு
வாருபகவயின்⁴ வலிமைபை, வாசல்பதி என்னுடைய
அங்கத்திலே இந்து, ஸ்தாபிப்பர்னாக.

உ. வாசல்பதியே! நீ மதபடியும் வா தேவ மனத்
தடன் வா: வலோஷ்பதியே! என்னிலே மொழியை
நிலைபாக்கு: என்னில் எனக்கு வேதமாகுக.

உ. நீ இவரு கில் ஈரணின், இரு முனைகளைப் போலே
என்னை கிசாலமாக்கு: வாசல்பதி என்னை நிலை செய்வா
னாக.

ச. வாசல்பதி அழைக்கப்பட்டுள்ளான்: வாசல்பதி எங்
களை பதினும் கழைப்பானாக: ஈரணை கருதியுடன் சேர்த்து
செவ்வொருவராக: ஈரண்கள் கருதியுடன் நிகரமாக வரவே
மாக!

[க. க. க—ச.]

¹ அதர்வஸிஷி அதித்த ஞானம். ² தேவரின் பெயர் ³ எல்லா
வடிவங்களில், ⁴ 12 மாதங்கள் ⁵ குதக்கன் ⁶ உலகங்கள்
1 ஆதித்தியன், ஆக இருபத்தொன்றை குறிக்கும். ⁵ செல்வபதியே
க. கருத்து—ஞானம் கிடைக்கத் துதி.

[அதர்வன்—அமிருத ஸ பர்ஜன்ய சந்திரன்]

க. சாத்தின் பிதாவாகி அதி செழிப்பளிக்கும் பர்ஜன் யனை¹ நாகவளறிவேம; பல ருபவஞ்சுடனாகும் அவ னுடைய அன்னைபரம் புனிதவபுமறிவேம.

உ. வில் நானே! எங்களைச் சூழ்ந்து வளங்கு. எனது காயததைத் தற போலாகரு. திடத்தடடன் திமாமும நீ, தூஷனை துவேஷம்²னைத் தூர் தூதது.

உ. இத்திரனே! வில் நான், மாததைத் கலந்து திற முடன் துரிதமாகும் சாத்தை விசைக்குக்கால், பரபும அம்பத் தன்மை, எங்கனிடமிருந்து நீக்கு.

ச. இம்முஞ்சம³ மேல் நீர் ரோகத்தின் கடுவே புவி சேரதி கடுவே, சூரியனைப் போலே திமாமருச.

[க. உ. க—ச]

உ. சரம்

[அதர்வன்—வெகு பல நேன்கள்]

க. நான்கள சத விரியமுள்ள சாத்தின் பிதாவான பர்ஜன்பனை வறிவேம; நான உன் காயத்துக்கு இதனாக் கசம கொண்டு வருவேன; உனது பொழிவு புறமாகிப் புவியில் முழங்கிச் செல்க.

உ. நான்கள சாத்தின் பிதாவான சத விரியமுள்ள மித்திரனை வறிவேம; நான்.....செல்க.

¹ மேகம் போலுள்ளவனை. ² புல், ஒரு ஒளவுதத்தின் பெயர்.

³ உருத்து—வயிற்றுப்போக்கு, அதிசாத்துக்கு முஞ்சம் எக் கும் ஒளவுதம் காடு.

உ. நான்கள் சாத்தின் பிதாவான சத விரியமுள்ள வருணனை வறிவேம; நான்.....செல்க.

ச. நான்கள் சாத்தின் பிதாவான சத விரியமுள்ள சந்திரனை அறிவேம? நான்.....செல்க.

ஞ. நான்கள சாத்தின் பிதாவான சத விரியமுள்ள சூரியனை வறிவேம; நான்.....செல்க.

ஈ. உதாம், சீழ்நாடி, நீராசயத்தில, பரபும உனது நீர்க் கென்க்காம முழக்கமுடன் இப்படி புறத்தில வருக.

எ. நான ஏரி கைததைத் தடுக்கு தடைய நீக்குவது போல் நீர் வழிவழித் திறக்கிறேன், உனது நீர் அனைத் தும முழக்கமுடன் இவ்வளம் புறத்தில் வெளி வருக.

அ. சலத் தரிக்கும் கடல்—பொக்குவதுபோல்—உனது சலாசயம் திறக்கப்படுக உனது நீர் அனைத்தும் முழக்க முடன் இவ்வளம் புறத்தில் பாய்க.

ஈ. வில்விலிந்தும் நீவி சரம் பறந்து பரவ்வதுபோல் உனது முத்திரம அனைத்தும், முழக்கஞ் செயதுகொண்டு டுறத்தில் பாய்க.

[க. உ. க—உ]

ச. சலம்

[ஸிங்குத் தீயிலை—சோனம்]

ச. வஞ்சுரு செப்பவர்களின் சேகரதரினான தாய் மார்கள் நேனாக பாலைக் கலந்து தவகள் வழிகளில் செத்துகொடுக்க.

ச. கருத்து—தடை நீர், மல பந்தம் நீக்க சூதியில் மரிமாயப் செவ்விய மெழுகை.

உ. சூரியனினான் அமை, சூரியனோடாகும் அமை, எங்களுக்கு வஞ்சகத்தைத் தூண்டு.

உ. நான் பகைகள் பருகும் ஸ்தானத்தில், தேவிகளான சலங்களை பழைக்கிறேன்; அவி எதிகளால் அளிக்கப்பட வேண்டும்.

ச. சலங்களின் கடுவே அமிருதமுண்டு, சலங்களில் கிசிச் சையுண்டு; சலங்களின் துதிகளால் நீங்கள் திட ருதிகளை எளியீர்கள், திட பகைகளாலீர்கள்.

[உ. ச. க—ச]

டு. தீர் கிசிச்சை

[விந்துத் தீயிபன்—சலம்]

உ. நீங்கள் காமனிக்கும் சலங்களாதலால் எங்களைச் சத்தி உச்ச சந்தோஷம் காண ஸ்தாபிப்புகள்.

உ. சூவலுள்ள அன்னைமார்களைப் போலே அதிமங்கள மான உங்களுடைய இரஸத்தை எங்களில் பாகமாத் குங்கள்.

உ. சலங்களே! நீங்கள் எங்களை எங்கு துரிதஞ் செய் கிறீர்களோ, அங்கு நாம்கள் உடனே செலுங்கிறோம். எங் களை சனை மாக்குங்கள்.

ச. சலங்களின் தலைவர்களையும், நரர் நேரப் நரசஞ் செய்பவர்களுடைய சலங்களுடைய கிசிச்சையை நான் நாடுகிறேன்

[உ. டு க—ச]

ச. கருத்து—சலங்களிலே கிசிச்சைகளுக்காகும் எல்லா அமிரு தங்களு முண்டு.

டு கருத்து—சனைஞ் செய்புஞ் சத்தியுட சலங்களுக் குண்டு.

உ. சலங்கள்

[விந்துத் தீயிபன்—பக நேன்கள்]

உ. தேவிகளான சலங்கள் எங்கள் பிரிபதத்துக்கு, பானத் துக்கு, காமனிப்பார்களாக: அவர்கள் எங்களுக்கு சுபம் செழுமை கிசிச்சை செய்வார்களாக.

உ. சலங்களின் கடுவே சகல கிசிச்சைகளுண்டு, என் னனக்குச் சோமன் கொலையுள்ளான். அவர்கள் விசுவ சம்புரண அக்ஷிணியும் அடைந்துள்ளார்கள்.

உ. சலங்களே! நான் வெருகாலம் சூரியனைக் காண்ப தற்கும், என் கரபம் துணையடைவதற்கும், மருந்தை பனியுங்கள்.

ச. பாஸவனங்களி லுண்டாகுந் சலங்களும், சதுப்பு நிலங்களிலே நேர்த்தும நீர்களும், எங்களுக்குச் காமனிப் பவர்களாக வேண்டும் இன்று அகழ் நீர்களும், குடந் தளில் கொண்டுவிடும் சலங்களும், எங்களுக்குச் காமனிப் பார்களாக.

[உ. உ. க—ச]

எ. லும்ஹாரம்

[சாதனம்—அக்ஷி]

உ. தேவரே! அக்ஷியே! இங்கு கிபீதினைக்¹ கொண்டுனா; தற்புகழ்ச்சி பாதுதானை² இங்கு

¹ இதென்ன. இப்போது ஏன், எனப் பறக்கும் பருத்திவற்ற டுதையை. ² இம்மை செய்பவனை.

உ. கருத்து—அக்ஷை கைகளும் சலத்திலே உண்டு.

கொண்டுவா; ஏனெனில் போற்றப்படும் நீயே தன்புக் கனின்¹ ஸம்ஹாரன்.

உ. ஜாதவேதஸ்யே² பரமேஷ்டியே³ தேகங்களின்— தலைவனே | அக்மினி⁴யே! செய் எல்லெண்ணெய்ப்பொருள் களை—ருசிபாச். நீ யாது தானர்களை யழச்செய்.

உ. யாது தானர்கள் தக்கமுடனாக. போகையுட னான மீதினர்களும்—தன்பமுடனாக. அக்மினி⁴யே! இந்திரனுடன் நீங்கள் என்களுடைய இரத அளியை அவசிகரிப்புகள்.

ச. அக்மினி—அவர்களை—முதன்மைவாய் பிடிக்கும் பாஹு⁵ பலமுள்ள—இந்திரன் அவர்களைத் தாத்தாக; தன்பம் பற்றியுள்ள ஒவ்வொருவனும், இதோ என் என இங்கு வந்து கொக்க.

சி. ஜாதவேதஸ்யே | உனது வீரியத்தை நான்கள் பார்க்கலாமோ! நான்களை எங்கு காண்பவனே! எங்க ளுக்கு யாது தானர்களைப் பிரகடனஞ்செய்: உன்கூல் எரிக்கப்பட்ட அவர்கள் எல்லோரும் தன்களை யறிவிப்ப வர்களாய் இங்கு எங்கள் முன்னர் வருக.

க. ஜாதவேதஸ்யே | அவர்களைப் பிடி: எங்கள் இதத் தக்காக நீ தோன்றியுள்ளாய்! அக்மினி⁴யே! நீ எங்கள் தூதனாகி யாது தானர்களைக் கதறச் செய்.

ங. அக்மினி⁴யே! நீ யாது தானர்களை பந்தஞ் செய்து இங்கு கொண்டுவா: பிறகு இந்திரன் தனது வசதியுத்த தால் அவர்களைத் திரைத்திடுக.

[க. எ. க—ங]

1 அடிமை விருமபுரங்களின் 2 அறிஞனே 3 பெரிய பக்குவே 4 எ. கருத்து—அக்மினி பலத்தால் அரக்கரை.

அ. பக்கும்

[சாதன்—சாகஸ்பதி. அக்மினிஸோமன்]

க. எதி தனையாகக் கொண்டு வருவதுபோல், இந்த பஞ்சும யாது தானர்களைக் கொண்டு வருக: 'இங்கு இச் செயலைச் செய்யும் ஆன் பெண்ணான எவரானதுஞ் சரி அயர் பேசுக.

உ. இவன் பேசிக்கொண்டு இங்கு வந்தான்: நீங்கள் அவனைப் பிரேமையுடன்—ஏற்றங்கள்; பிரகஸ்பதியே! அவனை உன் வசத்திலாக்கு: அக்மினி⁴யே! சோமனே! அவனைக் கொல்லுங்கள்.

உ. சோமபானஞ் செய்யவனே! யாதுதான் பிரகஸ்பதியை நிரதக் அவனைக் கொண்டு வா: தற்புகழ்ச்சி செய்பவ னது வலது இடது கண்களை சித்தினின்றும் கிழிச்செய்.

ச. அக்மினி⁴யே! ஜாதவேதஸ்யே! நாசஞ்செய்ய ஸ்ராவியத்திலாகும், சன்னங்களை, எங்கு அந்தப் போதி யும் அவர்களை, பிரமத்தால் பெருகும் நீ, தூதுவகை தவம்மைகளால் ஸம்ஹாரஞ்செய்.

[க. அ. க—ச]

க. பிரார்த்தனை

[அதர்வன்—வேரு பல தேவர்கள்]

க. இந்திரன், பூஷணன், வருணன், மித்திரன், அக்மினி, உரகன், இவனிலை செல்வத்தைத் தரித்திடுக: ஆதித்

1 பெரிய பதியே.

க. கருத்து—அவனாலும் அறிவாலும் அரக்கர்களை அழி

தியர்களும் விசுவேதேவர்களும், இவனை அதிமேன்மைபான சோதியில் காட்டுக.

உ. தேவர்களே! இவனது ஆக்கொயிரே அக்கினியும் ஆதிததியனும் சொதியும் சொர்ணமுமாகுக. இவனது எதிரிகள்தான் இவனுக்குக் தோருக; அதுபுதமமான கவர்க்கத்துக்கு இவனை எழுச்சிபாக்கு.

உ. நூதவேதனே! எந்த உயிரிய பிரமத்தால் இந்திதனுக்குப் பால்களை தரிக்விடுபொ, அதனால் நீ இவனை மேன்மை செய்; அக்கினியே! சஜாதர்களில் இவனை நிறத்த ஸ்திதியில் நிலைசெய்.

உ. அக்கினியே! நான் அவர்களைப் பக்கும வர்க்கசெவ்வம் செயிப்பது நிறைவே சலிக்கிறேன்; அவனுடைய எதிரிகள் அவனுக்குத் தோருக உத்தமமான உயிரிய சவர்க்கத்துக்கு அவனை எழுச்சி செய்.

[உ. க. ௧-௪]

க௦. வருணன்

[அதர்வம்—அகர்—வருணன்]

உ. இவன் தேவர்களின் அகராய்! அசுபுரிவருன்; ஏனெனில் வருண அசனது விருப்பவகன் சத்தியமாகும். நான் பிரமததோடு ஒன்றி இவனை உக்கிர புருஷனுடைய கோபத்தினின்றும் நீக்குகிறேன்.

உ. வருணனே! இராகனே! உனது கோபத்துக்கு வணக்கம்; ஏனெனில் உக்கிரான நீ, சகலமான தரோ

1 அதி பஸுள்ளவனாய்

உ. கருத்து—தேவகுணபால் நிப்பஞ் செய்.

உக்கிரையும் தெளிவாய்க் காண்டிருப்! நான் அக்விபர்களை ஆயிரம் புருஷர்களை—ஒருமைபுடன் கங்கு செதுத்துகிறேன்! இந்த உனது இப்—புருஷன்—தாது சாத் காலக்கன் வரழக.

உ. நீ காலினால் எந்த அசத்தியம் அதி மெய்வை உகாத்திருந்தபோதிலும் நான் உன்னை சத்திய தர்மங்களின் இராகரவான வருண பாசத்தினின்றும் விடுதலை செய்கிறேன்.

உ. நான் மிக மகத்தான கலகவாச பாயினின்றும் உன்னை விடுதலை செய்கிறேன்; உக்கிரனே! இவரு சஜாதர்களைப் பதாசரித்து செய், எவகன் பிரமத்தை போதது

[உ. க௦. ௧-௪]

க௧. பிரஸவம்

[அதர்வம்—பூஷணன்]

உ. பூஷணனே! அரிபமான் இந்த பிரஸவத்தில் ஆற்றியுள்ள தோதாவாய் உனக்கு வஷ்டகூடக் கூறுக. கால நுபபமுடனான ஸ்திரீ சந்து இளக்கொருக; அவனது அவகைகள் பிரஸவத்துக்குப் பக்குவமாகுக.

உ. சோதியின் திசைகள் நான்கு, புலியின் திசைகள் நான்கு—அத் திசைகளின்—கருப்பாசபத்தால் குழி

1 யனக்கு விருப்பமிலாத புருஷர்களை உன்னிடம் வணப்பு விறை. 2 எல்லா மனிதர்களையும் அசுபுரியும் வருணனுடைய ஸ்பரித்தினின்றும், சோணபயினின்றும். 3 சஜாதர்களை. 4 யக்கு முழக்கத்தை.

௫. கருத்து—வருணனது பமனுடைய கோபத்தினின்றும் நீக்குகன்.

தன்ன சிவனை—தேவர்கள் சலனமளிப்பார்கள். அவர்கள் ஸ்திரீயைப் பிரசவததுக்குப் பொருததம் செய்க.

க. பூஷணன் புறஞ்செய்க. சனனாகத்தை நாககன விசால மாக்குவோம்: அனனியே! உனது அனகததைத் தளர்த்திக்கொள். பிஷகனியே! நீ பாலனை மேழ பரோசனை செய்.

ச. மாகயிக்கும் பகைபுள்ள நஞ்சுக்கொடி, மாயினைத்தின் கொழுப்பில் பறந்துததுபோல், மச்சைகனிலும்—ஊதாபித மாகாமல், நாய் புதிக்க நேழ வருக. நஞ்சுக் கொடி மேழ வருக

ஞ. நான் உன் மர்ம அங்கத்தை விசாலமாக்குகிறேன். நான் மூல ஸ்தானத்தை யகல மாக்குகிறேன்; இரூபக்கம் கனின் நாடினை விசாலமாக்குகிறேன்; தாயையும் பாலனையும் பிரித்துத் தலிகைமயாகுகுகிறேன் குமரனை நஞ்சுக்கொடியினின்றும் நீக்குகிறேன். நஞ்சுக்கொடி இறக்குக.

க. எப்படி வாய், எப்படி மனம், எப்படி பறவை, பறக்கின்றனவோ, அப்படி பந்துமாத பாலனான நீயும், ஊராய் வோடு ஓடி வர. ஊராய் இறக்குக.

[க. கக. க—க]

கஉ. சுத்ததி

[பிரகுவங்கிரை—யங்கும காரணம்]

க. ஊராயினிற் முதற் தோற்றமாகி, காற்று முகிலினின்றும் குணமாகும் கெபபுக் காளை, மழையுடன் முழங்கிக் கொண்டு முன் செலவாகிறது: அவன் பின்னது நோக்கம்

கக: கருத்து—மருத்துவப் பரிதாபம் வேண்டும்.

செல்லுங்கால் எங்கள் காயத்துக்கு இன்பமளிப்பவனாக வேண்டும்: அவன் ஒரே ஒரே வடிவமாகி மூலமடியாய் ஆகியிருந்துள்ளான்.

உ. ஒளிபுடன் ஒய்வொரு அங்கத்திலும் ஆசிரியமாகும் உன்னை நான்கள் போற்றி அகியால் மரிபாதை செய்கிறோம். நான்கள் அகியுடன்; இவனது சந்திகளைச் சேரும் சோபவனது, சின்னம் அதிசின்னங்களை, நாசன செய்கிறோம்.

உ. அவனைத் தலைவரி காசத்தினின்றும் நீக்கு. எல்லா அகவகனிலும் துழையும் என் நோயினின்றும்—அவனை விடுதலைபாக்கு. முகில் மகனாயும் வாத புத்திரனாயும் சோதி மயமுமான அவன், மாகாணியும் மலிகையு மறந்தி—ஆசிரியமாகுக.

ச. என் மேலங்கத்துக்குக் கமமாகுக: என் மே உறப் புக்கு இன்பமாகுக: என் நாது காணுங்களுக்கு இனிமை யாகுக. என் காயத்துக்கு நலமாகுக.

[க. கஉ. க—ச.]

கஉ. மின்னல்

[பிரகுவங்கிரை—வித்யுத் தேவதை]

க உனது மின்னலுக்கு வணக்கமாகுக. உனது இடி முழக்கத்துக்கு வணக்கம். துன்பத்தை எதிராகும் உனது வச்சியுதத்துக்கு இணக்கமாகுக.

உ ஒளினை ஒன்றசேர்க்கும், உச்சிமகனான, உனக்கு, நமஸ்காரம். எங்கள் காயங்களுக்கு கமனி' எங்களது' பாலர்களுக்கு மங்களாகு செய்.

உஉ. கருத்து—மின்னலைத் தோன்றும் கோய் நீங்கி வாழ.

உ. உச்சியின் மகனே உனக்கு வணக்கமாகுக. எரிக்கும் உனது ஆபத்தத்துக்கு இணக்கமாகுக: மர்மத்திலே புள்ள உனது பாம நிலபந்தை நான்கள் அறிகிறோம்: கடலின் உள்ளே, நீ நாயிபோல வணக்கப்பட்டுள்ளாய்.

ச. தேவியே! தேவர்கள் எவ்வதற்குச் செய்துள்ள நீரையும் சாதுமான நீ, சபையில் புகழப்படுமீ, எவர்களுக்குப் பிரியமுள்ளவனாகுக. அத்தகைய உனக்கு இன்பமாகுக

[க. கஉ. க—ச.]

கச. பெண்

[சீருவக்கிரம்—வித்யுத வருணம் மலர்]

க. மாத்தினினதும் மலர் மாலைபயப்போல், அவனது செல்வம் வாகனம் நான்கு கிரகங்களேன். விசால மூலமுள்ள பலைபயப்போல அவன் பிறருக்களில் தீரமாகுக.

உ. இராஜகுண இயமனே! இப்பெண்ணை உனக்கு மணியாக இணக்குகிறாய்: அதுவரை—அவன் தனது தாய், சகோதரன் தந்தையின் மணியிலே பந்தனமாகுக.

ங. அரசனே! இவன் உனது குலக்காப்பு. நான்கு இவனை உனக்குப் பூணமா யளிக்கிறோம், இவன் வெருகாலம் பிறருக்களுடன் உட்காருவான். இவன் மக்கள்—பிறகு களை—சிரத்தினின்றும், தெளிப்பாராக.

ச. பக்தனமற்ற கயன் கலிப்பனது பிரமத்தால் உனது பாக்கியத்தை உன்னில், சகோதரிகள் கோசத்திலுள்ள செல்வத்தை செய்வதுபோல், திரளு செய்கிறேன்.

[க. கச. க—ச.]

கஉ. கருத்து—மின்னலான ஒளியின் சக்தி.

கச. கருத்து—மணியில்லா வாழ்க்கை வேண்டாம்.

கரு. செல்வம்

[அதர்வம்—ஸிந்து தேவதை]

க. இதிகன் ஒருமைபுடன் ஒன்று பாயக வாயுக்களும் பறவைகளும் ஒன்று விசக: புராதனர்களான அவர்கள் இந்த பக்குத்தை பறுபசிப்பார்களாக: நான் நற்பொழிவால் ஆறுநாதி செய்கிறேன்.

உ. இங்கு இதோ என் அமைப்புக்கு வாருங்கள். ஒன்று சேர்பவர்களே! இங்கு அருகில் வாருங்கள். அறிஞர்களே! இவனை அபிவிருத்தி பாக்குங்கள் அருகுள்ள ஒவ்வொரு பகவும் இங்கு வருக: இவனில் எல்லாச் செல்வமும் தீரமாகுக.

ங. சதா அழியாமல் ஒன்று சேர்ந்து எத்தகைய கருகடைய ஊற்றுக்கள் பாய்கின்றனவோ அந்த எல்லாப் பொழிவுகளுடன், நான்கள், எனக்கு செல்வங்களை ஒன்று பெருகச் செய்கிறோம்.

ச. பெய் பால் சலத்தினது எந்த ஊற்றுக்கள் பாய்கின்றனவோ, அந்த எல்லாப் பொழிவுகளுடன் நான்கள் எனக்குச் செல்வங்களை ஒன்று பெருகச் செய்கிறோம்.

[க. கரு. க—ச]

கசு. நயம்

[சாதனம். அக்கினி தீப்திரம்]

க. தரித அக்கினி அமாவாஸையில் அணி வருத்து உபாமாகி, எவகளைத் தின்பவர்களினின்றும், காதலம்—பாது தானனை வழிகிறான். அவன் எவகளை ஆதரிப்பான்.

கரு. கருத்து—செல்வ பக்கும்.

உ. வருணன் ஈயத்தைப் புகழ்கிறான்: அக்ஷிணி ஈயத்தை யதுகலஞ் செய்கிறான். இவ்வினா என்னக்கு ஈயத்தை யளித்தான். அதுவே சகல சத்துரு யழிப்ப நாகும்.

க. இது விஷ்கந்தத்தால் ஐயிக்கும்: இது பகைவர்களைப் பாழாக்கும். இதனால் நான் பிசுபகைகளை அனற்றின் சாதி களை பெல்லாம நாசமாக்குவேன்.

ச. எங்களை பகைவையே குறிப்பையே புருஷியையே நீ இம்மித்தால், நான்கள் உன்னை இந்த ஈயத்தால் நீ எங்கள் விசுபுருஷர்களை யழிகாமலிருக்க, குத்திக்—கொல் வேரம்

[க. கக. க—ச]

கள. நாடிகள்

[சொல்—பக தேவர்கள்]

க. கிபபு உடைகளுடன் சலனமாகும் ஸதிரீகளாம் நாடிகளான நீக்கம் சகோதரனில்லாத சகோதரிகள் போல் சத்தி பொழிந்த சாக்ஷமாகுங்கள்.

உ. மேலுள்ள நாடியே! நீ திரமாயிரு. கீழுள்ள நாடியே நீ திரமாயிரு: நடுகிலுள்ள நாடியே நீ திரமாயிரு. இன்னக் கிதல் நாடியும் திரமாவது அது பெரிய நாடியையுந் திரமாக்கும்.

க. தூது நாடிகளின் ஆயிரம் நாடிகளின்—சத்திகள்—இந் நடு நாடிகளை—திரஞ் செயதுள்ளன; கடை நாடிகள் ஒன்று ஆகிரியத்துள்ளன.

1 வாதவேதம்.

கக. கருத்து—ஈயம் என்னும் உலோகத்தி ஹதலியால் உன்னாக் களை ஒழித்து விடு.

உ. விலகாகாசமான பெரிய மணல நிறையும் நாடி உக்த லீய் குழந்தைளது. திரமாயிரு, அமைதியாகு, நான் உக்தகேறேன்.

[க. கள. க—ச]

கஅ. ஆதர்சன்

[சிரகிலோதம்—விநாயகன்]

உ. ஸ்ரீமதி நீவிசி சுந்தரது, சிவதாது தான குலிய மானவன் நான்கள் துரத்துகிறோம்: எங்கள் பிரகாசக்காச மேலானவையைய ஒன்று வகிக்கிறோம்.

க. சிவதா அவனது சாக்களினின்று கஷ்டத்தைத் துரத்தினான். வருணன், மித்திரன், அரியமான் அவ னது கைகளினின்று நீக்கியுள்ளான். அதுமதிபுந் அதுதான் எனக்குக் கன்மை யளித்ததுள்ளான். தேவர்கள் உன் பாகவியத்தாகு இப் பெண்ணைச் செலுத்தியுள்ளார்

க. நான் நாபத்திலுள்ள எக்குருதத்தையும் கண் தேசம் கண்ணால் எல்லாப் புண்ணமையையும், எங்களை மொழியாக் கிட்டுகிறோம். தேவஸவிதா உன்னை கிருத்தியாக் துக, உன்னை எதிர்ப்பு, மான் கால், காலைப் பல், கேரபருபம், உன்னை நேரம், துட்ட மின்னம் உள்ள, இவர்களை எங்க ளிடமிருந்து நான்கள் நீக்குகிறோம்.

[க. கஅ. க—ச]

கஅ. நாபம்—காரிகளையும் நாடிகளையும் அறிந்து கொள்ளுங்கள். கஅ. கருத்து—கின்னங்கள் குணங்களை யழிக்கும்.

கக. சம்ஹாரம்

[பேரன்—சகல தேவர்கள்]

க. கில்லாணிகன்—எங்களைக் காணாமலாகாத அநி கில்லாணிகனும் எங்களைக் காணாமலாகாத இர்திரனே! எங்க னிடமிருந்து தூரமாகப் கூரிய அம்புகளை நீக்கி விழச்செய்.

உ. எறிந்து எறிப்போரும் சாங்கன் எங்களை நீக்கி பறந்து செல்க. மானிடர்களின் திவ்ய சாங்கனே! எனது சத்துருக்களை யழிப்புகள்.

உ. எதிர்ப்பவா, உற்றார், உறவினர் அல்லது வேறு எவ ரானாலுஞ்சரி அந்த எதிரிகளை ருத்திரன் சாகனாகக் காசஞ்செய்க.

ச. எங்களை துவேஷித்தாத் தீமைபுரியும், சத்துருவை சத்துரு பில்லாதவனை எல்லா தேவர்களும் தண்டித்திடுக. பிரமம எனது அகக் கரப்பாகும்.

[க. கக. ௧—௪.]

உ௦. திராசர் கடமை

[அரன்—வெகுபக தேவர்கள்,

க. தேவானன ஸோமனே அவன் துன்பமறவாகுத. இரத யக்குததின் மருததக்கனே! எங்களுக்கு கசமன் ப வர்களாகுங்கள்; கொடுமைபும் கஷ்டமும் எங்களுக்கு காணாமலாகுத; துவேஷிததும் துன்பமும் எங்களைக் காணாமலாகுத.

கக—கருத்து. ருத்திரன் என்னும் கோபத்தினுதவிபால நீங்கள் காப்படைபுகள்.

சத்துருக்கள்

17

உ. மித்திர வருணனே! இன்று துஷ்டாகளது சூயதத தையும், பரபும் சந்திரததையும் எங்கனிடமிருந்து தூர மாக்குங்கள்.

உ. வருணனே! இம்மிக்கும் சூயதததை இவகிருந்தும அபகிருந்தும நீக்கு. மகத்தான கசத்தை யனி; கோர மான சூயதததை கிலக்கு.

ச. நீயே மேன்மைபாய் அரகபுரிபவனாகும். எதிர்ப் பறவன் பகையழிப்பவன்: எவனது கன்பன் எப் பொழுதும் கொலைப்படாதவனாய் எவனது மித்திரன் சத்துருவாக் ஐயிக்கப்படாதவனாய் புள்ளானே அவனே நீ.

[க. உ௦. ௧—௪]

உக. சத்துருக்கள்

[அரன்—இர்திரன்]

க. எங்கனின் தலைவன், கவந்தி யனிப்பவன், எதிரி யாலதுபவன், அரி அழித்து, எல்லாம் கைவசஞ் செய்ப வன், வர்ஷிக்கும் இர்திரன், சோமபானஞ்செய்த, அபய மான கரு மவன், எங்கள் முன் வருக.

உ. இர்திரா! எங்கன் எதிரிகளை ஐயஞ் செய். எங்களு டு சகா செய்பவனை நீயே சாய்த்துகிடு, எவன எங்களை யுடைய பாக்க கிரும்புகிறானே அந்த நீசனை இருளில் புகட்ட.

க. அரகனை யழி, சத்துருக்களை பொழி, கிருததிரனின் தான களை பபேசொகட. இர்திரா! அடிமைபாக்க கிருமபும் சத்துருகின் கோபத்தைத் தணி.

ச. துவேஷியின் மனத்தையும் எங்களை யழிக்க கடும் எதிரியின் பயககரபுததையும் நீக்கு: மேலான காபலை

உ௦. கருத்து—தேவ உதவிபால் தேவ்வர்களைத் தொலை.

எமக்கு அளி; அவனது கோமான் ஆபுதத்தை தூத்தி
லாக்கு. [க. உஉ. க—ச]

உஉ. காமாகிலை

[பிரமன்—சூரியன்]

க. சூரியனை யதாசரித்து உனது இருதயநோயும் காமாகிலை
யும்—நீக்குக. நாங்கள் சிகப்பு காணியின் கிறத்தால்
உன்னைச் சூழ்கிறோம்.

உ. இவன் நோய் நீங்கி மருகனாகாமலிருக்க, நீண்ட
காலம் வாழ, உன்னை சிகப்புக் கதிரைகளால் நாங்கள்
சூழ்கிறோம்.

உ. நாங்கள் உன்னை, சிகப்பே தேவதை என நாடுபவை
வையும், செர்நிற பகக்களையும், இவற்றின் ஒவ்வொரு
வடிவத்தால் வன்மைபால், சூழ்கிறோம்.

ச. நாங்கள் கிளிகளிலும் நோபநாகங்களிலும் உனது
பாண்டு நோகத்தை செலுத்துகிறோம் அப்படியே ஹாரித்
திரவங்களில் உனது பாண்டு நோகைச் சாப்புகிறோம்.

[க. உஉ. க—ச]

உஉ. இரஜுனி

[அதர்வன்—வனம்பதி]

க. ஒஷதியே! சுருமையே! இருளான மங்கலாகும் நீ
இரவுபிறந்தவன்: இரஜுனியே! இதை வெண் துளியையும்
மாசைபும் கிறமாகக்கு.

1 குஷ்டத்தை நீக்கும் ஒளவுதமே.

உஉ. சுருத்து—இவ்விரவுல் சார்மினார்களை யகற்றுவர்கள்.

உஉ. சுருத்து—காமாலைவை கதிரோனது கதிர்கள் கொல்லும்.

க. குஷ்டத்தை நீக்கு. இவனிடமிருந்து பவிதம்பனிக்கு
மாறாமாயும் ஒழி. உனது கிறம உனக்கு வருக வெண்—
புனனிகளை—தூரமாகக்கு

உ. நீ மறைபும் கிலபம் மங்கலாகும்: உனது ஸ்தா
ய மங்கலாகும்; ஒஷதியே நீ மங்கல—கிறமுள்ளவன்;
இவங்கடது குஷ்டத்தை நீக்கு

ச. வனபினினறும், தேசத்தின் — அகத்தினின்று —
நோய் நோ—கிலாஸ குட்டத்தையும், சுருமத்தில் கிஷ
கிலாஸ நோன்றும் வெண்கின்னத்தையும், பிரமத்தால்
நான் தூரஞ் செயதுள்ளேன்.

[க. உஉ. க—ச]

உச. குட்டம்.

[பிரமன்—ஆகரி வனம்பதி]

க. பிரசுமையாய் சுபாணன் நோன்றினான்: நீ அதன்
பிறந்தமாகும். ஆகரி, அமரன் சூழிக்கப்பட்டு வனன்
க. வனன் வடிவத்தை தரித்தான்.

உ. வனன்மைபான ஆகரி! வெண் குட்டத்துக்கு இந்த
நிபாசகையாக செய்தான். இது வெண் மான கிலக்கும்.
உஉ. வனன் குட்டத்தை மறைபச் செய்துள்ளது. இது
நோபத்தைச் சுருபமாய் செய்துள்ளது.

உ. உனது தாயின் பெயர் ஸருபமாகும், உனது பிதா
வின் பெயரும் ஸருபமாகும் நீ ஸருபஞ் செய்பவன்
ஒஷதியே! இதைச் சுருபமாகக்கு.

1 அந் சக்தி வாய்ந்தவன்.

உ. உனது இரஜுனி என்னும் ஒளவுதத்தால் குட்டத்தை நீக்கு.

ச. சருபஞ் செய்யும்¹ சிவர்க்கம்² புலியினின்றும், புலஞ் செய்ப்பட்டுள்ளான்; நீ இங்கேய்—சிவசகலம் - பூரணமாக்ரு. நான்கள் உன்னை காடுகிறோம். இதனைச் சருபஞ் செய்.

[ச. உச. ௧—ச.]

உரு. ஜாரம்

[வங்கம் காசனம்—பலதேவர்கள்]

க. தருமம் பற்றுபவர்கள் வணக்கங்களை—சிவர்க்கனை—யளிக்கும் ஸ்தானத்தில், சலங்களை, அக்கினி துழைந்து எரிக்கின்றான். ஜாரமே! அந்த ஸ்தானத்தை உனது பரம மூல நிலையமென—பெரிபாச்—சொல்லுகிறார்கள். அன்புடனான நீ எங்களை விலகு.

உ. ஜாரமே! நீ எரிந்தாலும் சரி, எரிந்தாலுஞ் சரி, உன் மூலஸ்தானம், கால மகசங்களை விபரபகமான பேரறிதும் சரி, வேதனை என்பது உன் காமமாகும். ஹரிதத்தின்—காமாஸியின் தேவனே! இவ்வரும நீ இனி எங்களை நீங்கு.

உ. நீ துக்கமாகாதுஞ் சரி, தன்பம் விப்பவனாகாதுஞ் சரி, நீ அரகனாக வருவதை யினை ஆனாகு சரி, நீ வேதனை எனவும் பெயருள்ளவனாகும் நீ, ஹரிததேவனாகும். இவ்வகி நீ எங்களை நீங்கு.

ச. சேதம் சாத்துக்கு நமஸ்காசம். உக்கிர தரபத்துக்கு நான் வணக்கமளிக்கிறேன்: ஒருகாண்கிட்டு இருகாண்கிட்டு பழைய வடிவம்போல் செய்யும், ஒரே கிறஞ்செய்யும். 2 ஒரு ஓளவுதத்தின் பெயர்.

உச—கருத்து. சிவாமை என்னும் ஓளவுதத்தால் தொழு கோயி நீங்கும்.

விண்ணா, மூன்று தினத்துக்கு அப்பால், வரும், சாத் தாகரு நமஸ்காசமாக்ரு.

[ச. உரு. ௧—ச.]

உச. காப்பு

[சிரமம்—வெகு பல தேவர்கள்]

க. ஆபுதம் எங்கனிபமிருத்த தூரமாக்ரு: தேவர்களே! நீங்கள் எதிரும் சாலும் நீங்கு.

உ. செல்ல மனிப்பவன் எங்களுக்கு நண்பனாக்ரு: பகன் னுடனின் அதிசயப்பொருளுடனாகும் சகிதர எங்களுக்கு விவதமாக்ரு.

உ. மருத்தத்தகனே! பிரவாஹத்தினின்றும் தோன்றும் நிலை, சூரிய சர்மமுடன் எங்களில் அதி விசால சகத்தை வளியுண்கள்.

ச. எங்களை, நன்றி பிரேரிப்புங்கள். சக மனிப்புங்கள். எங்கள் காலங்களைச் சகஞ் செய், எங்கள் சந்தானங்களுக்கும் சகத்தைப் புலனாக்ரு.

[ச. உச. ௧—ச.]

உள. அரிகள்

[அதர்வன்—சந்திரன்—ஓந்திராக்கினி]

க. அனாத கையினோரத்தில் மூவேழு கவசங்களை நீங்கள் அரிகள் புன்னார்கள். அவர்களுடைய கவசங்களால் தாண்டினிக்கும் சத்தருவின் கண்களை மூடுகிறோம்.

உரு. கருத்து—சாத்துடன் இணைந்த அதிதத் தனி.

உச. கருத்து—தேவ உதவி காடு

உ. பிராகம் என தரிக்கும் அவன், பிளக்குமவன், பிரித்
துச் செல்க; மறுபடியும் உயிர்தோன்றும் அவனது மனம்
கலக. செஷ்டை புரிபவர்கள் ஐயருனிய மாயுள்ளார்கள்.
உ. துஷ்டர் பலர் தோய்குதம் திடமறதுள்ளார்கள்:
திறனற சிலர் அதை முயற்சிக்கவில்லை: சுற்றிபுள்ள
நாணலின் சிறிய துண்டுகளைப் போல், அவர்கள் சிதறிபுள்
ளார்கள்.

ச. பாதகனே! மூன் செலுதுங்கள். அதி தரிதமாகுங்
கள். அளிப்பவனது நிலயங்களுக்கு பழைத்துச் செல்
துங்கள் இரத்திராணி, ஐயிக்கப்படாமதும் சேர்த்து செய்
பப்படாமதும் முதன்மைபாய் மூன் செல்க.

[க. உள. ௧—௪]

உயி. எதிரி தஷ்டம்

[சாதகன்—பயதேவர்கள்]

க. அக்காழித்து ரோய் நீக்கும் தேவனான அகவீனி,
கியீதினிகளையும் பாதுதானாகளையும் வஞ்சக முனவன்
களையும் எரித்து எங்களுக்கு வந்துள்ளான்

உ. தேவனே! பாதுதானர்களை எரி; கியீதினர்களை
பொழி. கிருஷ்ணவாதனே! எதிர்க்கும் பாதுதானிகளை
தவி.

உ. சாபத்தால் சயிப்பவன், புன்மைபவ தனது போதா
வாகப் பற்றிபுள்ளவன், இரணம் பற நமது பாலை
பிடிப்பவன், தன் மக்களையே புசிப்பானாக:

ச. பாது தானியை தனது மகனையும், சகோதரியையும்,
பெண்ணையும் புசித்திகை: கோச கேசங்களுடனாகும்

உள. கருத்து—பாம்புகளான புன்மைகள் பாழாகுக.

பாது தானியைகள் பான்பா மழிக: அராகிகள் அடி
பாடு வழிக்கப்படுக.

[ச. அ. உ—௪]

உக. ஜயமணி

[வசிட்டன்—சிரமணம்பதி]

* எந்த விபரபக மணியால்! இந்தியன் அபிவிருத்தி
வகடகிருதே, பிரமணபதியே! அதனால் எங்களை
இராஷ்டிரத்தக்கு அபிவிருத்தி செய்.

உ. பகைவர்களைப் பணியச்செய்து பிகனர்களைப்
பாதுககி நமக்குத் தன்பம் நாமும் திகை புரிபவனை
எதிர்த்த சில்.

க. சோமனும் தேவ ஸமிதாவும், உன்னை அபிவிருத்தி
பாதுகனாகர்கள், நீ ஐயசாஸிபாவதர்க்கு எல்லாப்
பொருள்களும் உனக்கு உதவிபுரிந்துள்ளன.

* எதிரி வழித்த பகையழிக்கும் விபரபக மணி
பாதுககித்தக்கு என் பகைவர்களை பொழிக்க என்னில்
* அதிபாகுக.

க. நான் எதிரி பற்குகி, எதிரி பொழித்த எதிரி நீக்கு
பாதுககி அச்சுரியன் உதயமாயுள்ளான். இந்த என்னது
பாதுககி உச்சமாயுள்ளது.

உ. எதிரி வழிக்கும் காளைபாயும் இராஷ்டிராஞ் ஐயித்த
நாமம் பொதுபவனுமான நான், இந்த வீச சனத்தின் அதி
காரியாகவேனமம்

[ச. உக. ௧—௧]

[சாதுககி—அககாழி]

* பாதுககி—அககாழி.

* கருத்து—வன்மைபால் வெல்லுங்கள்.

உ.௦. காப்பு

[ஆயுஷ்காமோதர்வன்—விசுவே தேவர்கள்]

க. வசக்களே! விசுவேதேவர்களே! இவளை இரட்சியும்
கள்; ஆதித்தியர்களே இவளில் அப்படியே விதிப்புட
னிருங்கள். சிநேகிதர்களால் சந்தரூக்களால் இவன் அனா
காமலாகுக. புருஷர்களின் ஆபதமும் இவனைச் சேராம
லாகுக.

உ. தேவர்களே! ஒரு சித்தமுடனாகி எனது இச்
சொல்லைக் கேளுங்கள். உங்களில் பிரதவாபிருப்பவர்
களும் உங்களில் புத்திரர்களாபிருப்பவர்களும், எனது
இச் சொல்லைச் சொல்கொடுங்கள்: நான் இவளை எவ்விரு
மான உங்களது கவனத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கிறேன் இவளைத்
தீர்க்காபுக வகை வகியுங்கள்.

உ. புகியிருக்கும் தேவர்கள் கோதியிருக்கும் தேவர்
கள், வானம் பக்கங்களிலுள்ள தேவர்கள், இவ
ளுக்கு மூப்புமையா ஆபுகைச் செய்க; அவன் அகலிபமான
னது மிருத்புகைத் தூமமாகுக.

ச. நான் பிரயாஜர்களும்¹ அதயாஜர்களும்² ஹூத
பாசர்களும் அஹூதாசர்களும் தேவர்களும் உங்களை,
பஞ்சப் பிரதிகைகளை பகிர்த்துள்ள உங்களை, இவனது
சுலபயிலே அங்கத்தினர்களாகச் செய்கிறேன்.

[க. உ.௦. ௧—ச]

¹ மூன் அளிப்புக்கள். ² மூன் அளிப்புக்கள்.

உ.௦. கருத்து—தேவ துணையுடன் மூப்பு வகை வந்த-

உ.௧. திசைகள்

[பிரமன்—பலதேவர்கள்]

க. நான்கள் திசைகளின் திசைக் காப்பர்களான
நான்கு அமுதர்களான—இரட்சகர்களுக்கும்—பொரு
ளின் அத்தியட்சர்களுக்கும், இவரு அகியால் வணக்க
மளிக்கிறோம்.

உ. திசைகளின் திசை இரட்சகர்களே! நான்கு திசை
களே நிலையாக்குத் தேவர்களே! நிரூதியின்¹ பாசங்களி
ன்றும், ஒவ்வொரு துண்பததின்² ன்றும், எங்களை விடு
தலை பாசருங்கள்.

உ. நான் அவமற்று, அகியால் உன்னை பழிக்கிறேன்;
நான் கீழமும் நான், செப்பால் பாருதி செய்கிறேன்.
திவாகளின் திசை பதியான துரித தேவன், எங்களுக்கு
உயிரிய செய்வத்கைச் சமர்த்த வருவான்.

ச. எங்கள் மாதா பிரயாஜுக்குச் கவன்தியாகுக. புகி பச
புருஷாருக்கும் கவன்தியாகுக; சகல செல்வமும் சிறந்த
அரியும் எங்களுக்குக்காகுக. நான்கள் அநி வெரு காலம்
புரியனைப் பார்க்கவேண்டுமே

[க. உ.௧. ௧—ச]

உ.௨. பிரமம்

[பிரமன்—தியாவாப் இருதிய]

க. நான்களே! இராத மகத்தான பிரமத்தை யறிபுங்கள்:
புரியார்—சொல்வதானது—எவனும் வணஸ்பதிகள்

¹ அநியின்

உ.௧. கருத்து—எங்களுக்கு கவன்தி வேண்டும்.

அவாசிக்கின்றனவோ, அவன் புவிபூமியில் சோதிபிழா மில்லை.

உ. சிவமொகி சார்தமடைபவர்களைப் போல அவர்களுடைய வாசம் வானத்திலாகும். பொருளின் மூல மந்தரமான அவனை அறிஞர்கள் அறிஞர்கள், அல்லது அறிபவிலை.

உ. கமன லோகமான சோதி—புவி, பூமி, எவனும் செய் பப் பட்டனவோ, அவன், இன்று சதாகாலம் சமுத்திரத் தின், தாசைகளைப் போல காழன்வனாக இருக்கிறான்.

ச. ஒன்று கிசவத்தை கவர்த்துள்ளது: இது அகவிபத் திலே ஆகிராமாரும்: அனைத்தும் அடைந்துள்ள புவிக்கு நான் வணக்க மளித்துள்ளேன்.

[ச. உ.உ. ச—ச]

உ.உ. சலங்கள்

[சந்திரன்—ஆயன்]

உ. ஸனிதாவும் அக்கினியும் தேவன் தும்—சிலபர்களை யும்—பீதம் பொன் நிறம் சோகசம் புனிதஞ் செய்ப வர்களுமான சலங்கள், அனைக் கருப்பமாய்த் தரிக்கும் அவர்கள் கம சேழிப்பு எங்களுக்கு செய்பவர்களாக.

உ. இராகுன வருணன் சனங்களின் சந்திர சந்திரத் தைக் கண்டு எவற்றின் நடுவே செல்லுகிறோ அந்த சலங்கள் அனைக் கருப்பமாய்த் தரிக்கும் கமமயமான அவர்கள் எங்களுக்குக் கம சேழிப்புச் செய்பவர்களாக.

உ. தேவர்கள் சோதியின் எச்சலங்களில் தங்கள் பானத் தைச் செய்கிறார்களோ, எவர்கள் வானத்தில் பலவிதமாக

உ. கருத்து—புவிசோதி மகிமை.

உ. தேவர்களுக்கோ, அப் பொன் நிறமான அவர்கள எங்களுக்குக் கம சேழிப்புச் செய்பவர்களாக.

ச. சலங்களே! சிவமான கண்ணால் எங்களைப் பாருங்கள். உ. என் மக்களமான காயத்தால் என் சருமத்தைப் பரிசு புலகன். சோதியைச் சத்தஞ் செய்பவர்களாய் செய் பொழிபும் அவர்கள் எங்களுக்குக் கம சேழிப்புச் செய்பவர்களாக.

[ச. உ.உ. ச—ச]

உ.ச. தேன்மயம்

[அதர்வன்—மது வணக்கிபதி]

உ. இந்த வணக்கிபதி தேனினின்றும் தேவன் தும். நான் உ. உனைத் தேனில் செல்லுகிறோம். மதுவினின்றும் தேவன் தும். நீ தேனைப்போல எங்களை இனிமை செய். உ. என் நாக்கின் துளியில் தேன்; நாக்கின் மூலத்தில், அந் இனிய தேனாகும் நீ, எனது சகசுப்பத்திலே ஆகியேனும்: நீ எனது சித்தத்திலே வருவாயோ?

உ. எனது சனைம் தேன் மயம்; என் கமனம் தேன் மயம் நான் மொழியால் தேன் மயமாய் மொழியிறேன், நான் தேன் தொற்ற மாக வேண்டும்.

ச. நான் தேனைவிட தேனாய்வேன், மதுகத்தை விட மதுவாய்வேன்; நீ என்னை என்னையே தேன் மிரும் சகசுப்பாக விரும்பு.

உ. நான் வெறுப்பை நீக்க, கருமபின் அதி தந்துக் கயாவை, நீ, என்னுடன் இன்பமுள்ளவனாவதற்கும்.

1. தேன் கொடி என்னும் ஒரு குணநாம.

உ. கருத்து—கருத்துக்கு சமை நாக.

என்னிலிருந்து தூயமாகாம விருப்பதர்க்கும், உன்னைச் சுற்றிக் கட்டியுள்ளேன்.

[க. உ.ச. ௧—௫]

௩௫. தீர்க்காயுக

[ஆயுஷ்கால அதர்ஸம்—பிராணியம்]

௧. தட்சமக்கட்கள சதாவீகனுக்கு எல்ல மனங்களுடன் பந்தன செய்பும் இப்பொன்றி¹, ஆயுக வர்க்க பலம் தூறு சாந்துக்களுடனாகும் தீர்க்காயுகக்கு நான் உன்னில் கட்டுகிறேன்.

௨. தேவர்களில் முதன்மைபாயத் தோன்றும் ஒதுறான இதை—தரிப்பவன்—பிராணியனும் அரக்கர்களும் இயிப்ப தில்லை. சிவர்களில் தட்சமக்களது தங்கத் தரிப்பவன் ஆயுகச தீர்க்காலஞ் செய்துகொள்ளுகிறான்.

௩. நாங்கள் சலங்கனின் தேஜசு, சோதி, ஒது பலத்தை வணஸபதிகனின் விரிபங்களை, இாதிரான இாதிரிபங்களைப் போல் இவனில் தாணன செய்கிறோம். இவன் பல முன்னவனாகையால், இப்பொன்றி தரிப்பான்

௪. நாங்கள் மாஸம் அபனம் குதுக்கன் வருஷப் பாரை உன்னை பூரண மாக்குகிறோம்; இாதிராக்கினியும் விசவே தேவர்களும் எதிர்ப்பாசாமல் உன்னை அங்கேரிப்பார்களாக.

[க. உ.௫. ௧—௪]

காண்டம் ஒன்று

முற்றிற்று

¹ பொன்போலாகும் ஒரு வணஸபதி அல்லது செல்வ சின்னம்.

௩௪. கருத்து—தேவ் வதைபால் வசியத் தோன்றும்.

௩௫. கருத்து—சத்தி பெருகி நாம செல்வப் பிரபுக்களாகவேண்டும்.

௩௬. மர்ம தரிசனம்

[வேண ரிஷி—பிரமாத்மா]

௧. விசுவம் எவனில் ஏக ரூபமாகி, எவன் இரகசியத்திலே பெரியவனாய் புன்னானே, அவனை வேணன்¹ கண்டான். சன்னமானவுடன் கந்தான் இதைத் கந்தான். கணங் டன், கந்தான் கரணும் அவனைப் போற்றியுள்ளார்கள்.

௨. அமுதத்தின் நிலைய பறியுக் காதருவன் அப் பாம இரகசியத்தை எங்களுக்குக் கறிவிக்கட்டும். எவன் மாமத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள அதன் மூன்று பாதங்களை அறிகிறானே அவன் பிராணியின் பிரா ஆவான்.

௩. அவன் நமது பிரா, பந்து, கம்மை பிரப்பிப்பவ னாகும். அவன் எல்லா நிலை நிலங்களை பறிவான். அவனே தேவர்களுக்கு நாமங்களை யளிப்பான், அவனி டமே எல்லாப் பெருங்களும் அறிந்துகொள்ளச் செல்

௪. நான் சகம் சோதி பெல்லாம் தரிதம் சென்றேன், ருதத்தின் முதல் தோன்றுபவனை யணுகினேன்; அவன் பேசுபவனில் பேச்சுசப்போல், புலனங்கனிலே புலனாகி முன். அக்கினியாகும்—அவன், ஊக்கமுடன் உள்ளான். அவன் அனல் இல்லையோ?

௫. நான் விசுவ புலனங்களைச் சூழ்ந்து சுற்றி விரியும், ருதத்தின் இழைபைக் காண, தேவர்களை அமுதமடைபும், நமனை மூலதானத்தில் சன்னமாகும் நிலபத்திலே யணுகி வேன்.

[௩. ௬. ௧—௫]

¹ அறிஞன்.

௩௬. கருத்து—அறிஞனே அறியாததை பறிவான்.

க. ஏ. கந்தருவன்

[மாதுரு நாமன்—கந்தர்வர்களும்—அப்சரர்களும்]

க. புலனத்தின் ஏகபதிபான திவ்ய கந்தருவனே! எனம்
கலில் துதி தோத்திரத்துக் கருகன். திவ்ய தேவகுண
உள்ளியே நான் பிரமததாம் பறதுகிறேன். உனக்கு
சமஸ்காரம். உன் நிலைமே சோதியிலாரும்.

உ. அவன் சோதி பற்றுபவன். சூரியனைப்போல் சோதி
புள்ளவன். பழிப்பதற் கருகன் தேவாகனது அப
சரிப்பை மறுப்பவன்; உபரிய மேன்மைபுள்ள அவன்
புலனத்தின் ஏகபதிபாரும். வணக்கத்துக்கு அருகான
கந்தர்வனும் அதிமகனாகு செய்யும் அவன், காமனிப்பவ
னாவான்.

உ. அவன் அந்தருற்றமற்றவர்களோடு சேர்ந்துள்ளான்;
அப்சரர்களின் நடுவே கந்தருவன் இருந்தான். அவர்
களது அரிதமாய்த் தோன்றி மறையும் சமுத்திரமே,
அவர்களது நிலைமே என பெரிபார்கள் எனக்குச் சொல்ல
கிறார்கள்.

ச. மேகமயமே! ஒளிக் குவியலே! எட்சத்திரியமே!
விசுவாவசவான கந்தருவனை நாமே தேவிகளே! உங்களை
நான் போற்றுகிறேன்.

டு. இருள சுற்றி உதறுபவர்களாய் நிலைகிறும்பி மனம்
மோகிக்கச் செய்யும் கந்தருவ மனைவிகளான அப்சரசர்
களுக்கு! நான் வணக்க மளித்துள்ளேன்.

[உ. உ. க—டு.]

1 ஆண்வலிமையின் சூரோபம் 2 உதிர் வாரோபமாகும் அழ
குக்கு.

உச. கருத்து—கந்தருவர்களைப் அப்சரர்களையும் காமங்கள்.

உ. அ. தீர் சிசிச்சை

[அப்சரனை—ஆயர் நன்வந்தரி]

ச. மனையினின்றும் தீழாகப் பார்ப்பு, ஊற்றின் நீர்த்துணி
போலம் ஒளவுதத்தை, எல்ல சிசிச்சையாரும் இதை, நான்
உனக்குச் செய்கிறேன்.

உ. சலமே! இங்கு வர. ஒடு இங்கே. துது சிசிச்சை
கலிலே நீ கிறந்தவன். சிராவம நீக்கி, நோய் அகற்ற
பவன் நீ.

ச. அசார்கள் புண் ஆற்றும் இப்பெரியதைக் கெல்
லெதர்கள். இது சிராவத்தின் சிசிச்சையாரும். இது
நோயை நீக்கியுள்ளது.

1 உபயோகங்கள் சமுத்திரத்தினின்றும் ஒலுதியை உற்
பகதி செய்யும் இது, சிராவத்துக்கு சிசிச்சையாரும்.
இது, நோயைத் தாக்கது செய்துள்ளது.

ச. இது பெரும் புண்ணை சிசிச்சை செய்யும். இது புவி
யினின்றும் எழக்கப்பட்டது. இது பெருக்குக்கு சிசிச்சை
யாரும். இது நோயை வழித்துள்ளது.

ச. சலம் எங்களுக்கு காமனிப்பவையாராக: ஒலுதிதன்
முகைக்கு செய்பவையாராக. இவ்விதரின் வசநிராபுதம்
அரகர்களைத் தாத்தவதாராக: அரகர்களால் விடப்
பட்ட அம்பு தாத்தில் வீழுவதாராக.

[உ. உ. க—ச.]

1 எதும்புகள்

உ. அ. கருத்து—நோய் பெருக்கு நோய் நீக்கும்.

உக. ஜங்கிடம்

[அநர்வன்—சந்திரன், சங்கிடம்]

க. நான்கள் தீர்க்காயுசுக்கும் மகதநாள் இன்பத்துக்கும் துன்பமாகாமல், சதா திடம் நாடி, விஷகந்த மழிக்கும் மணிபாள் ஜங்கிடத்தால் தரிக்கிறோம்.

உ. ஆயிரம் விரியமுள்ள ஜங்கிட மணிபாள் து எவ்வளவு, ஜம்பம்¹ விசாம² விஷகந்தம்³ அதி எரிச்சலினின்றும்⁴ எங்கும் காப்பதாருக.

உ. இது விஷகந்தத்தால்⁵ வழிக்கும், பகைவர்களை நாசஞ் செய்யும், சாவ சிசிச்சையாள் ஜங்கிடம் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குவதாருக.

ச. நான்கள் தேவர்களால் அளிக்கப்படும் மணிபாள், இன்பமளிக்கும் ஜங்கிடத்தால் விஷகந்தத்தையும் எல்லா வெறிபர்களையும் களத்திலே விழ்த்துகிறோம்.

டு. சனாதும்⁶ ஜங்கிடமும் எவ்வளவு விஷகந்தத்தினின்றும் காத்திடிக; ஒன்று வளத்தினின்றும் வருவதாருக. வேறு கிருஷி இராசங்களினின்றும் வருவதாருக.

க. இந்த மணிபாள் துவேஷ மொழிப்பதும் தான குணிய மழிப்பதும் அருகம், இனி ஜபசிவமான ஜங்கிடம் எங்கனாயுசை ஒங்கச் செய்க.

[உ. ச. ௧—௨]

1 விரியமளிக்கும் ஒரு ஒளவுதம். துணைபளிக்கும் சாதன சின்னம். 2 வாயிலாகும் கோய. 3 வேதனை. 4 வாதம். 5 ஊசிபோல் குத்தும் வலி. 6 வாதத்தை. 7 சனல் என்னும் வளப்பதி.

உக. கருத்து—விரியமளிக்கும் சாதனங்களைப் பற்றுகங்கள்.

சுட. இத்திரன்

[பிரகு ஆதர்வணன்—இத்திரன்]

க. இத்திரனே! அதுபளி: நடத்திச் செல். ஞானே! இரு குதிகாசுடன் வா சோமனைப் பருகு! இன்பமாக இனிமை விரும்பி இனிவ மதத்துக்கு வா!

உ. இத்திரனே! துதிக்கப்படுபவனைப் போலே சோதி களைப்போலே, கவாக்கத்தைப்போலே, இனிவ சோமனால் உனது கோசத்தை நிரப்பு. அதி முழக்கமுள்ள இன்பங்கள் உனக்கு வந்துள்ளன.

உ. நதிகளைப்போல் துரிதமாய் ஐயிக்கும் இத்திரன், மித்திரனைப்போல்¹ கிருத்திரனைக் கொன்றான். அவன்² பிரகு குவைப்போல்³ பலனைப் பிளந்தான். அவன் சோமனது இன்பத்தில் சத்துருக்களை ஐயித்தான்.

ச. இத்திரனே! இராசங்கள் உன்னை தழைக்க. உனது குகியினைப் பூரணமாக்கு. அதி பலமுள்ளவனே! எங்கள் திரை வுக்கு வா! உதவி பளி: என் அழைப்பைச் செலிகொடு என் மொழிகளை அங்கேரி: இத்திரனே! உனது உபகாரங்களுடன் வா; பெரிய போருக்கு இங்கு பிரசன்னமாயிரு.

டு. வக்கிராயுதத் தரிக்கும் இத்திரனுடைய முதன் கையாள் வீரச்செயல்களை நான் இனிச சொலவேன்: அவன் மேகத்தைக் கொன்றான், கைத்தைப் பிளந்தான்; மலையின் உதாங்களைப் பிரித்தான்.

க. அவன் மலையின் சாயும மேகத்தை வழித்தான். துவஷ்டா⁴ சோதியாள் ஆயுதத்தை அவ வக்குச் செய்தான்: உடனே கோஷிக்கும் கோககளைப்போல சலங்கன்

1 மேகத்தை. 2 குரியனை. 3 துருளை. 4 சிறை

பாப்த்துகொண்டு துரிதமாய் சலித்தியிலே சென்றன.

எ. அவன் காண்பவர்போல் துரிதமாகி சோமனைப் பற்றினான்: அவன் திரிக தூக்கங்களிலே இரகத்தைப் பருகினான். மகவான் தனது ஆபுதமான வச்சிராபுதத்தைப் பற்றினான்: அவன் மேகங்களை அம முதந் தோற்றத்தை யொழித்தான்.

[உ. இ. ௧-௭]

சக. தலைவர் கடமை

[சம்பந்த காம சேனங்கள்—அக்கினி]

௧. அக்கினியே! வர்ஷங்களும் சகல வன்மைகளும் ரிஷிகளும் குதகங்களும் அபனங்களும் உன்னை அபிவிருத்தி செய்க. திவ்ய சோதிபுடன் நீ ஒளி வீச: சோதியின் கான்கு திசைகளையும் நீ பிரகாசஞ் செய்.

௨. அக்கினியே! நீ சோதிபாகி, இவனை, ஒலக்கச்செய். மேலான சௌபாங்கியத்துக்கு எழுந்திரு. அக்கினியே! உன்னை அணுகுபவா துன்பமற்றவராகுக; உனது பிராமணர் புகழுடனாகுக; மந்தவர் புகழற்றாகுக.

௩. அக்கினியே! உன்னை இப் பிராமணாகச் பந்துமிறுக்கன்: எங்கள் காப்பில் நீ மங்கள ம. பரவாக அக்கினியே பகைபொழிப்பவனே! எங்கள் எதிரிகளை யழி; சதரகாம உனது மனையிலேயே கிழிப்புடனிரு.

௪. அக்கினியே! பலத்தால் கன்கு பந்து. மித்திரனோடு நட்புத் தரித்து நீ முயலுக. அக்கினியே! நீ ஈடுவே

1 அனலபோல அகிகளை அரித்துவிடும் தலைவனே!

௪௦. கருத்து—விரைவான வீரச்செயல்கள்.

நிஷயாகி அசாசனது பற்பல அழைப்புக்காகும் நீ, இங்கு ஒளி வீச.

இ. அழிப்பவர்களைக் கடந்து எதிரிகளை நீக்கி, சித்த குணியாகித் தாண்டி, துலேஷிப்பவர்களை நீக்கி அக்கினியே, எல்லாத் திசைகளையும் கடந்து செல். பிறகு, எங்களில் வீர மக்கட்களுடன் செல்வத்தை யளி.

[உ. ௧. ௧-10]

சஉ. சாபங்கள்

[அதர்வக்—வனஸ்பதி, தர்வக்—கூழி]

௧. பரகிணரல் துலேஷிக்கப்பட்டு நீசமொழியைப் பொழிக்கும் தேவஜாதமான இந்த வனஸ்பதி¹, மரணசலமபோல எல்லா சாபங்களையும்² என்னிடமிருந்து நீக்கியுள்ளது.

௨. துலேஷிகளுடைய எல்லா சாபங்கள் சகோதரிகளின் சாபம், கோப பிரமாலினாலாகும் சாபம்—இந்த அனைத்தையும் எங்கள் கால்களின் கீழே தள்ளுகிறோம்.

௩. சோதியினின்றும்—உன்—மூலம் கீழிறங்கி புவியின் மேல் கிரீர்தனாகிறது. இந்த ஆயிரம் மீளாயுள்ள சக்திபாக் எங்களை எங்கும் பரிபாலனஞ் செய்.

௪. என்னை எங்கும் பரிபாலனஞ்செய், என் பிரகாசமய எங்கள் பொருளைப் பரிபாலனஞ்செய்: கருமிகள் எங்களைச் சவாதினஞ் செய்பவராகுக. கேடு கிளைவிப்பவர்கள் எங்களை ஜயிக்காமலாகுக.

1 தருப்பை. 2 நீச்சொற்களையும்.

௪௦. கருத்து—தலைவனை கந்தாபித்த நிம்பலு செயல்.

டு. சரபம் சரிப்பவையேசேர்க: கரணன் கல்ல இருதய முள்ளவனேடு, இவையேறும்: கரணன் கண் குசையுள்ள கொடிய இருதயனின் எலும்புகளைத் தண்டம் தண்டமாக்குகிறோம்.

[உ. ஈ. ௧—௫]

சுஉ. பிறவி நோய்

[செருவங்கிரன்—வனம்பதி மச்சமனாசனன்]

௧. பகவதிகளான! கிடுகிடு செய்பவை என்னும் இரு தாரகங்கள் உயாமாய்க் கிணம்பி புள்ளன: அவை உத்தம, அதம பாசத்தை நீக்குக.

உ. இங்க இவையேசேர்க: இன்னல் செய்பவர்களு மொழிக: க்ஷேத்திரிய மழிக்கும் வனம்பதி க்ஷேத்திரியத்தை¹ நாசஞ்செய்க.

௩. மா நிறமாய வெண் கண்ட முடனாகும் பவத்தின் புல்லாடும் திலம திலத்தின் தண்டாடும் க்ஷேத்திரிய மழிக்கும் வனம்பதி, க்ஷேத்திரியத்தை நாசம் செய்க.

௪. உனது கலபைகளுக்கு வனக்கம். துகத்தடி ளுக்கு நமஸ்காரம். க்ஷேத்திரிய மழிக்கும் வனம்பதி க்ஷேத்திரியத்தை நாசஞ்செய்க.

௫. தியானக் கண் உள்ளவர்களுக்கு நமஸ்காரம், ஓசை தேசனகளிலுள்ளவர்களுக்கு நமஸ்காரம்; க்ஷேத்திர

1 செளபாக்கிய மளிப்பவை. 2 மிகக்குவனல் தேகத்துடன் தோன்றும் கோபை.

சுஉ. கருத்து—பழிச்சொல் நீக்குங்கள்.

பதிக்கு நமஸ்காரம். க்ஷேத்திரிய மழிக்கும் வனம்பதி க்ஷேத்திரியத்தை நாசஞ்செய்க.

[உ. அ. ௧—௫]

சுசு. வைத்தியன்

[செருவங்கிரன்—வனம்பதி மச்சமனாசனன்]

௧. தசகிருட்சமே!¹ அசக்கனிபமிருதம் அவனது கண்டகரீரப பற்றியுள்ள கட்டுனின்றும் இவனை² நீக்க வனம்பதிவே! இனி சேவ சகத்தக்கு இவனை எழுச்சி பாக்கு.

உ. இவன்³ எழுச்சியாகியுள்ளான்; இவன் வந்துள்ளான். இவன் சேவர்களின் சமூகத்தைச் சேர்ந்துள்ளான்: இவன்⁴ மக்களின் பிரதவாகவும் மனிதர்களின் மேன்மை வாய்ந்தவனாகியு முள்ளான்.

௩. அவன் கிஞ்சகரீர அகடந்துள்ளான். அவன் சேவ புரவரை சேர்ந்துள்ளான். ஏனெனில் அவனது கிஞ்சகரீர தூதரும், அவன் ஆயிரம் வனம்பதிகளையு—மறிவான்.

௪. தேவரகன் பிரமணர்கள் வனம்பதிகள் உனது சங்கமத்தை பறிந்துள்ளார்கள்: கிஞ்சே தேவர் கள உனது⁵ சங்கமத்தை⁶ புனியின்மேல் பறிந்துள்ளார்கள்.

1 ஈசனே, பத்து மாக்களை பறியும் வைத்தியனே. 2 நோயுள் ஈவனை. 3 கோபாலி கிஞ்சகரீர பெற்றுவிட்டான். 4 நோயை நீக்குபவன். 5 மாவிடனது. 6 சேர்க்கையை.

சுசு. கருத்து—பிறவி நோயையும் ஒழித்ததால் நீக்கலாம்.

தி. இதைச் செய்தவன் விபரீதமும் செய்வான்: சிவச்சகனிலே அவனே தலைவன். சுத்தனாகும் அவன் சிவச்சபுடன் உனக்கு மருந்தைச் செய்வான்.

[உ. க. ௧—௮]

சதி. தோய் நீங்கு

[மருகுண்டிரன்—பலதேவர்கள்]

௧. நான் உன்னை தேய்வு, துன்பம் கேடத்திரியம், சகோதரத் துரோகம் வருண பாசத்தினின்றும் விடுதலை செய்கிறேன்: நான் உன்னை பிரமத்தினால் புன்மை பிரி பவனாய்ச் செய்கிறேன். உனக்கு புதியும சோதியுமான இரண்டும் மங்களமுடனாகுக.

௨. அக்கிலி சலங்களுடன் உனக்கு மங்களமாக, சோமன் ஓஷதிகளுடன் உனக்கு மங்களமாக, நான் உன்னை தேய்வு துன்பம் கேடத்திரியம், சகோதர துரோகம் வருணபாசத்தினின்றும் விடுதலை செய்கிறேன்.

௩. உனக்கு வாயு வானத்தில் மங்கள மனிப்பவ னாகுக. உனது ஆயுசைப் புஷ்டியாக்குக. உனக்கு நான்கு திசைகளும் மங்கள மனிப்பவை யாகுக. நான் உன்னை....விடுதலை செய்கிறேன்.

௪. இததேவிகள், பிரதிகையின் நான்கு திசை களும், வாத பத்தினிகளும் சூரியன் அதி பிரகாசமாகும் நிலையனும் உனக்கு மங்கள மனிப்பவர்களாக, நான் உன்னை....விடுதலை செய்கிறேன்.

௪௪. கருத்து—உன் தேவத்தை நீ பறி. வைத்தியனையும் காடு

தி. நான் உன்னைத் தீர்க்காபுகக்காக அவற்றின் கடுவே வைக்கிறேன். பக்ஷமம்¹ தூரமாகுக. நிர்ருதி பும² தூரஞ் சென்று விடுக. நான் விடுதலை....செய்கிறேன்.

௧. நீ பக்ஷமம் தீமை தீர்க்காத துன்பம் கொழறி லின்³ பாசத்தினின்றும் விடுதலையாக்கப்பட்டுள்ளாய், நான் உன்னை....விடுதலை செய்கிறேன்.

௨. நீ சுதந்தரத் தன்மையாய், பகைமையை நீக்கி புளையாய். நீ கெருத்தின் மங்களமான சுகத்தை படைத் துள்ளாய். நான் உன்னை....விடுதலை செய்கிறேன்.

௩. தேவர்கள் கொழறியினின்றும், இருளினின்றும் ந. சுதந்தரம் சூரியனையும் நீக்கி புன்மையினின்றும் விடுதலை செய்துள்ளார்கள். நான் உன்னை....விடுதலை செய்கிறேன்.

சக. அறிஞர் கடமை

[உக்கிரன்—சிறுநய துணைம்]

௧. நீ நரசத்தின் நரசரான், ஆயுதத்தின் ஆயுத னாகும்; எதிர்ப்பு சாத்தின் சாமாகும்; நீ சிறந்த பொரு ளைச் சேர். நீ சமாவனை ஆக்கியாயி.

௨. நீ சிரத்தியன்¹ நீ பிரதி சாம்: நீ இரட்டை: நீ சிறந்த பொருளைச் சேர்: நீ சமாவனை ஆக்கியாயி.

௩. எககர துவேஷிப்பவனை நான்கள் துவேஷிப் பவனை நீ தடை செய்: நீ சிறந்த பொருளை நான்: நீ சமாவனை ஆக்கியாயி.

1 அபயம். 2 அழிவும். 3 சிதைவின். 4 அறிஞனே! ஒளவு தமே. 5 ஒரு ஒளவுதத்தின் பெயர்.

சதி. கருத்து—கோபத்தால் காய்க்கையே வாழ்க்கை.

ச. நீ அறிஞனாகும்: வாசஸுனிப்பவன், நீ காயம் காப்பவன்; நீ கிரேய சரணப் பொருளைச் சேர், நீ சமாளனை ஆக்கியாயி.

இ. நீ சுக்கான்: நீ குளி விசயவன்; நீ கவர்க்கமாகும்; நீ சோதியாகும்; நீ கிரேயஸான பொருளைச் சேர். நீ உனது சமாளனை ஆக்கியாயி.

[உ. கக. க—இ]

சுள. தவம்

[பரத்வாஜன்—பல தேவர்கள்]

க. புவி, சோதி விசால் வானம் நிலபத்தினி அற்புதமான விசால் விசயபவன், வாபு காக்கும் விரிந்த வானம்—இவைய இவரு என்னின என் தவமாகும்வால் தவமுடனாகும்.

உ. பக்ஞார்களான நீங்கள் இதைத் தேருங்கள். எனக்கு பரத்வாஜர்! இவரு மந்திரங்களை மொழிகிறார் இந்த எங்கள் மனத்தை மூலசீப்பவன் பரசுததால் கட்டப்பட்டு துன்பத்தில் பிணங்கப்படுவென்றும்

உ. இந்திரன்! சோமபானை செய்பவனே! சததமுடனாகும் இரதயததால் நான் உனனை அடிக்கடி அழைக்கிறேன்; எனது இந்த மொழியைச் செவி கொடு; எனது இந்த மனம் இம்சியப்பவனை கோடரியால் மரததைப்போல் வெட்டுகிறேன்:

1 அறிஞர்.

சக. கருத்து—அறிவினுதலிபால் அனைத்தையும் அறந்து

ச. மூன்று என்பது காரம காரங்களுடன்¹, வச ஆதித்தியர் அங்கிரஸர்களோடு, பிறருக்களின் பக்ஞானைச் செய்களை எங்களை இரட்சித்ததிக, நான் தீயப் தேவருடன் பந்துகிறேன்.

இ. புவியே, சோதியே! எனக்கு அதுகலமாய்—பிரகாசிப்புங்கள்; விசவே தேவர்களே! எனக்கு அதுகலமாய்த் துணை புரிப்புங்கள். அகவிரசர்களே! சோமனுக்கு நுகைதபான பிறருக்களே! புனமைவிரும்பும் கருத்தாபாபத்தை அகடக.

உ. மருத்துக்களே! தன்னை பதிகமாக மதித்துக் கொள்பவனும், எவ்வளவு செய்பப்படும் பிரமத்தை நிர்ப்பவனும் அவன் எரிந்துபோக அவனது கொடுஞ் செயல்களே கனல்களாகுத. சோதியானது பிரமத்தையேயினை தடுத்திடுக.

ச. நான் உனது ஏழு பிராணங்களை² எட்டு அம் வகை³ பிரமத்தால் தண்டம் தண்ட மாக்குகிறேன்: அகவிரி என்னும் தூதனோடு நீ பக்குவமாய யமனது நில பத்துக்குச் செல.

ச. நான் உனது பதத்தை தேஜோ மயமான ஜாதகமாகி ஸதாபிசுகிறேன்: அகவிரி உன் கையத்தை வாய்க்கமாகுத; வாகரு பிராணனை பணுகுத.

[உ. கஉ. க—அ]

1 சாமிகளாஷுக்கு செய்பும் பலர். 2 புலன்களை 3 நிலங்களை, சிலவகளை.

சக. கருத்து—மனத்தை உங்கள் கைவசஞ் செய்புங்கள்.

சுஅ. பிரமசரிபப் பிரோவசம்

[அதர்வக்—அக்ஷி]

க. அக்ஷிபே! ஆபுசளிப்பவனே! மூப்பை தா
மாக்கும் கிருத சமானனாயும் கிருதச செழிப்புமுள்ள நீ,
மதுவாயும் மனோகாமாயும் கோச் சேர்க்கையுமான பெய்
பருகி, மக்கட்களைப் பிராபோல் இவனுக்கு¹ நன்கு தரிசு
புரி.

உ. ஏககருக்காக இவனைச் சூழல்கன்: வரசலால்
இவனைப் புஷ்டியுடனுக்குவான், மூப்பிலேயே மரிக்கும்
நீர்க்காயுணைச் செய்பவன். பிரகம்பதிபரணவன் சோம
னான இராகனுக்கு இந்த உடைபை தரித்துக்கொள்ள
அளித்தான்.

உ. இந்த உடைபை வேறுத்துக்காக உன்—சாப-
மெல்லாம் தரித்துள்ளாய். நீ புன்மை நீக்கி பிரகாரைக் காப்
பவனுள்ளாய். சாததக்கன் வாழ். பலவருடக்
கள் சிவ: செல்வம் செழிப்பை குவித்தான்—சேர்

ச. இங்கு வாய் கல்லில்² மேல சில்: உனது காயம்
கல்லில்³ போலாகுத கிசவே தேவர்கள் உனது ஆபுணை
தது சாத்நால்கன்—வகை செய்க.

ரு. எங்களால் முதல் உடை நீக்கப்படும் உன்னை
கிசவேதேவர்கள் இரட்சித்திடுக: நன்கு ஓவகி வளர்த்து
பெருகி நன்கு புண்ணும உன்னை யதுசரிதது வெகு பல
சகோதரர்கள் எங்களுக்குத் தோன்றவேண்டும்

[உ. கஉ. க—டு]

1 பிரமசரிய மதுசரிக்கும் எவனுக்கும். 2 நிரத்தின் கிசியான
கிசியானே. 3 கல்லில்போல் கடினமாக.

சுஅ. கருத்து—கல்லில்போல் உன் காயமாகுத.

சுக. எனக்கு ஐயம்

[சாதனன்—பலதேவர்கள்]

க. திடமாயும் தீரமாயும் உச்சமையாயும் ஒரே வாய்
கூகுவி போவதுடனாகும் சண்டனது¹ சர்வ சந்தா
னாகனான சதான்வனாகினை² நான்கள் நரசம் செய்
கிறோம்.

உ. முருகதியின்³ பெண்களே⁴ நான்கள் உங்களை
நோசாலை, மூல கிலயம் சகட ஸ்தானத்தினின்றும்
தாத்துகிறோம். எங்கள் விடுகளினின்றும் உங்களை நீக்கு
கிறோம்.

உ. அங்கு நீசமாயுள்ள விட்டில் அராயிகள்⁵ வசித்தி
டுக அங்கு தக்கமும் எல்லா யாததானிகளும்⁶ வாழ்க.

உ. இரதிரன் பூத பதி⁷, இனி ஸதான்வர்களைத் தாந்
துக இரதிரன் எங்கள் கிருதத்தின் உச்சியில் உட்காரு
பவர்களை வச்சிராயுதத்தால் கிழ்த்தான்.

உ. நீங்கள் கிவத்தினின்று தோன்றினுளுஞ்சரி—புருஷர்
காலாபிரோகிணயானுஞ்சரி, தஸபுக்களினினது தோன்
யினுளுஞ்சரி, ஸதான்வர்களே! இவரு நரசமாகுவன.

உ. ஸதான்வர்களே! நான் துரித—குதிரை—பந்தய
கூடககதபபோல் அவர்எனது கிலயங்களை பெல்லாம
நாறி யுள்ளேன்; நான் உங்கள் ஓட்டங்களை பெல்லாம
நடுத்ததுள்ளேன்: இவகிருத மறைகது கிடுங்கள்.

[உ. சச. க—க]

1 : பாயுண்ணவனது. 2 குரோத சூனங்களை. 3 இன்பமழிப்
பவனது. 4 பெண்களே. 5 அடிம ரூனங்கள். 6 புன்மைகளும்
; பவருக்களின் தலைவன்.

உ. கருத்து—அநீதி யழிப்பது உங்கள் எடும்.

இடு. பயமில்லை

[சிரமன்—சிராமணன்]

க. சோதி பயப்படுவதில்லை, புலியும் பயப்படுவதில்லை, அதனால் தன் பமாவதில்லை: பிராணனே! நீயும் அங்ஙனம் பயமாகாதே.

உ. இரவு பயப்படுவதில்லை, பகல் பயப்படுவதில்லை. அதனால்....பயமாகாதே.

உ. சூரியன் பயப்படுவதில்லை: சந்திரன் பயப்படுவதில்லை: அதனால்....பயமாகாதே.

ச. பிரமன் பயப்படுவதில்லை. சுத்தந்திரம் பயப்படுவதில்லை: அதனால்....பயப்படாதே.

இ. சந்திரன் பயப்படுவதில்லை: அசந்திரன் பயப்படுவதில்லை, அதனால்....பயமாகாதே.

க. பூதம் பயப்படுவதில்லை பரிபூதம் பயப்படுவதில்லை: அதனால்....பயமாகாதே.

[உ. கடு. க—க.]

இக. காப்பு

[சிரமன்—சிராண பரண்கள்]

க. பிராணனே! அபாணனே! என்னை மிகுத்புலினின்ற காப்பாற்றுகங்கள், சுவாஹா!

உ. சோதி சகமே! செவி சந்திரன் என்னைக் காவல் செய்புகங்கள்; சுவாஹா!

இடு. கருத்து—அச்சமில்லை அச்சமில்லை என வாழ.

பகை நீங்கு

45

உ. சூரியனே! கன்னால் என்னைப் பாணனா செய், சுவாஹா!

ச. அக்கினி வைகவா நானே! விசுவே தேவர்களால் எனக்குத் துணைபுரி, சுவாஹா!

இ. விசுவம் போஷிப்பவனே! விசுவ போஷிப்பால் எனக்கு உதவி செய், சுவாஹா!

[உ. கக. ச—இ]

இஉ. துதி

[சிரமன்—சிராணபரண தேவர்கள்]

க. நீ ஓதுக: எனக்கு ஓதுகை பளி: சுவாஹா!

உ. நீ சத்தி: எனக்குச் சத்தியை பளி: சுவாஹா!

உ. நீ பலம், எனக்குப் பலத்தை பளி: சுவாஹா!

ச. நீ சூயக: எனக்கு சூயகை பளி: சுவாஹா!

இ. நீ செவி: எனக்குச் செவியை பளி: சுவாஹா!

உ. நீ கண்: எனக்குக் கண்ணை பளி: சுவாஹா!

ச. நீ பெருந்துணை: எனக்குப் பெருந்துணையை பளி: சுவாஹா!

[உ. கக. ச—ச]

இக. பகை நீங்கு

ஸம்பத் காமகாந்தன்—அக்கினி]

க. நீ சந்தரு சமஹான்: எனக்குச் சந்தரு சமஹான் சத்தியை அளி, சுவாஹா!

இ. கருத்து—தேவ துணை பற்று.

இஉ. கருத்து—சிராணபரமத்தால் புலன்களுக்கு பலத்தை பளி

உ. பக. 2

உ. நீ எதிரி யழிப்பவன் எதிரி யழிக்கும் வன்மைபை-
எனக்கு அளி. சவாஹா!

உ. அராயி யழிப்பவன் நீ, எனக்கு அராயி யழிக்கும்
வன்மைபை பளி: சவாஹா!

ச. நீ பிரசாச மழிப்பவனாகும், எனக்கு பிரசாசமழித்
தும் வன்மைபை பளி. சவாஹா!

இ. நீ ஸதாந்வர்த்திநா நாகம் செப்: நீ எனக்கு ஸதா
ந்வர்த்திநா யழிக்கும் சந்திரை பளி, சவாஹா!

[உ. ௧௮. ௧-இ]

இச. அனல்

[அதர்வன்—அக்ஷி]

உ. அக்ஷியே! எங்களைத் துவேஷிப்பவனை நாகங்கள்
துவேஷிப்பவனை உனது உடரால் எரித்த விடு

உ. அக்ஷியே: எங்களைத் துவேஷிப்பவனை நாகங்கள்
துவேஷிப்பவனை உனது சவாநிபால் நோக்கிச் சுட்டு விடு.

உ. அக்ஷியே! எங்களைத் துவேஷிப்பவனை நாகங்கள்
துவேஷிப்பவனை உனது ஒளிபால் நோக்கி ஒளி விச.

ச. அக்ஷியே! எங்களைத் துவேஷிப்பவனை, நாகங்கள்
துவேஷிப்பவனை சோதிபால் நோக்கிச் சோதி விச.

இ. அக்ஷியே! எங்களைத் துவேஷிப்பவனை நாகங்கள்
துவேஷிப்பவனை உனது தேஜஸால் நோக்கித் தமகடனாகு.

[உ. ௧௯. ௧-இ]

இஉ. கருத்து—பகை யழிக்கும் பலம் காடு.

இச. கருத்து—அனல்களால் அரிக்கை யழி.

இதி. வாயு

[அதர்வன்—காற்று]

உ. வாயுவே! எங்களைத் துவேஷிப்பவனை நாகங்கள் துவே
ஷிப்பவனை நோக்கி உனது...எரித்த விடு

உ-இ. வாயுவே!...தமகடனாகு.

[உ. ௨௦. ௧-இ]

இஊ. சூரியன்

[அதர்வன்—சூரியன்]

உ-இ. சூரியனே!...தமகடனாகு.

[உ. ௨௧. ௧-இ]

இஎ. சந்திரன்

[அதர்வன்—சந்திரன்]

உ-இ. சந்திரனே!...தமகடனாகு.

[உ. ௨௨-௧. இ]

இஅ. தண்ணீர்

[அதர்வன்—சுவம்,

உ-இ. சுவனனே!...தமகடனாகு.

[உ. ௨௩. ௧-இ]

இதி. கருத்து. வாயு பலத்தால் வடிகாரனை விழுத்து.

இஉ-இஅ. கருத்து—சூரியன், சந்திரன் சுவத்தின் சாதனை
களைச் சத்துரு சமஹாரஞ்செய்.

இ.க. மீதினர்கள்

[இராமன்—சோபகாதயங்கள்]

க. சோபகனே 11 சோபனே 31 உங்களது புன்மைகள் மதுபடிபும் பின்புறமே கிழக. மீதினர்களே! உங்களது ஆபுதம மதுபடிபும் பின்புறமாகுத : உங்கள் தோழனைப் புசிபுங்கள். உங்களைப் பிரேரிப்பவனைப் புசிபுங்கள்: உங்களது மாயிசத்தையே புசிபுங்கள்.

உ. சேகிருதனே 31 சேகிருதனே 41 உங்களது..... புசிபுங்கள்.

உ. பிரேரனே 51 அமிரோனே 61 உங்களது..... புசிபுங்கள்.

ச. சர்ப்பனே 71 அதசர்ப்பனே 81 உங்களது..... புசிபுங்கள்.

இ. ஐர்ப்பனே 91 உங்களது.....புசிபுங்கள்.

உ. உபத்தியே 101 உங்களது.....புசிபுங்கள்.

எ. அத்தூரனே 111 உங்களது.....புசிபுங்கள்.

அ. பருத்தியே 121 உங்களது.....புசிபுங்கள்.

[உ. உ.ச. 8—அ.]

1 அக்ஷிபனை வழிப்பவனே. 2 இம்சைசெய்பவனே. 3 அக்ஷிபனை துரிதமாகுபவனே. 4 சார்பிலாதவனே. 5 திருபுரகபாவமுடையவனே. 6 திருபுர கர்ப்பனே. 7 பழக்கிற் கும் கிஷனே. 8 கிஷமது சரிப்பவனே 9 ஆபுத ஹரிப்பவனே, சர்ப்பம் பிரிப்பவனே. 10 மர்மமாகுபவனே கிழக்குபவனே. 11 வெண்மைபவனே கிழக்குபவனே. 12 கோத மிருதனே.

இ.க. கருத்து—தன் மீது தன்மையே கரும்

க.க. கண்வ சத்துரு

க.க. [சாதனன்—வாழ்ப்பதிகள்]

க. தேவிபாண பிருகிணிபர்ணி! எங்களை மங்களஞ்செய்துள்ளான். கிஞ்சிக்குத் தன்பம் செய்துள்ளான். அவன் உங்களைக் கண்வமழிப்பவனாகும். 3 சத்தியிரும அவனைப் பிரேரகஞ் செய்துள்ளேன்.

உ. முதன்மைபாபும் ஐயசெய்யமுள்ள இந்தப் பிருகிணிபாணி புலகுதியுள்ளான். நான் பறவையினது போல அந்நாயக தாக்கமங்களின் கித்தை வெட்டுகிறேன்.

உ. பிருகிணிபர்ணியே! இரத்தபாணஞ் செய்பும் பணைமைபையும், வளர்ப்பு கிழத்தவகைதையும், கருவழிக்கும் கண்வையும் நீ நாசஞ்செய், நீர் மூலஞ்செய்.

ச. சீவன் தன்பஞ்செய்யும் இந்தக் கண்வங்களை மலைகளில் தாத்த. தேவிபாண பிருகிணிபர்ணியே! நீ அந்நாயக போல தொடர்ந்து—நினைவைப்—தகைஞ் செய்.

உ. இரத்தக் கண்வங்களைத் தாஞ் செய். இந்த சீவ தன்பங்களைத் தாத்த. நான் பச்சை மாயிசம் புசிப்பவர்களை உபாசனை செய் கிழபத்தாகுத செதுத்தியுள்ளேன்.

[உ. உ.க. 8—உ]

க.க. பகச் செழுமை

[அவிதா—பகக்கள்]

க. எப்பகக் களின் கப்பவையுபதபிக்கிருநே, எந்த பகக்களின்—ருப தரிப்புகளை தவண்டி அறிகிருநே,

1 ஒரு மூலிகையின் பெயர். 2 கேடு கழிப்பவனாகும்.

க.க. கருத்து—பிரகிணிபர்ணி என்றும் மூலிகையால் கிருமி போலும் இந்தச் சொற்களை நீக்கு.

அந்த சலனமான பசுக்கள் இங்கு வருக. ஸ்விதா இந்த கோசாலையில் இப்பசுக்களைச் செலுத்துக.

உ. பசுக்கள் இக்கோசாலையில் நன்கு பொழிந்திடுக: அறிவும் பிருதஸ்பதி இங்கு அவதாரம் செலுத்தாக வரிஷீ வரணி¹ அவரகளது உச்சத்தை இங்கு செலுத்தாக: அது மதியே² அவை வந்தவுடன் அவற்றைத் துரிதமாக்கும்.

க. பசுக்கள் ஒருமைபாய பொழிந்திடுக. புருஷர்கள் வருக: குதிரைகள் சேரக. தானியக் குவியலும் குவிய் திடுக நான நன்கு பிரிமாரகும் அவிபால யஜிக்கிறேன்.

ச. நான் செப்புடன் உரம் இரகமுமான பசுவின் பாலை ஒன்று பொழிக்கிறேன், என்னிலே வீரகன பொழிப்பப் பட்டமே கோபதியில் பசுக்களைப்போல் என்னில் சிறியாய் கோக்கன் கிழும்.

டு. நான் பசுக்களின் பாலை இங்கு கொண்டு வருகிறேன், நான் தானிய இரகத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளேன் எங்கள் வீரர்கள் இங்கு கொண்டு வரப் பட்டுள்ளார்கள். இங்கு கிரகத்தில் பத்தினிகள் வாயேற்கப் பட்டுள்ளார்கள்.

[உ. உ. ௧-௮.]

கஉ. ஓஷதி மகிமை

[அதிஞ்சலம்—வனஸ்பதி]

க. சந்த்ரு, உணவை சமனா ஜயிக்காமலாவார்களாக. நீ பரிஷ்டன், நீ பெரிபவன். எதிர்ப் பகைவனது பாசத்தை எரி, ஓஷதியே! அவர்களை கிசாஞ்செய்.

1 எவ்வாறையும் நன் வசமாக்குபவன். 2 அறிவளிப்பவன்.

க-க கருத்த—பசுக்களையும் உங்கள் இந்திரியங்களையும் பாணஞ் செய்பவர்கள்.

உ. சுபாணன்! உன்னைக்கண்டுள்ளான். ஸுதான்? நானி ல்லை உன்னைக் தெல்லியுள்ளான். எதிர்ப் பகைவனது பாசத்தை எரி, ஓஷதியே! அவற்றை கிசாஞ்செய்.

க. இரதிரன் அசுரர்களை அழிக்க உன்னைக் கைகளில் கிசிக்கினான். எதிர்ப் பகைவனது.....கிசாஞ்செய்.

ச. இரதிரன் அசுரர்களை அழிப்பதர்க்காக படா என் னாம் ஓஷதியைப்—புரிக்கினான்: எதிர்ப் பகைவனது.... கிசாஞ்செய்.

ச. இரதிரன் ஓசாய்களை ஜயிப்பதுபோல் நான் எனது பகைவர்களை இதனால் ஜயிக்கிறேன் எதிர்ப்பகைவனது... கிசாஞ்செய்.

க. நகதியே! சிவர்கையின் தலைவே! நீலகண் டை! செயன் செப்பவனே! எதிர்ப் பகைவனது..... கிசாஞ்செய்.

ச. பசுக்கள் வேதனை செய்பவனது வாதத்தை இரதிரா! நீ முதல உனது சக்திகளுடன் எங்களுக்கு ஆகிவது: எமலில் என்னைச் சிறந்தவனாகச் செய்.

[உ. உ. ௧-௭]

கஉ. திர்க்காயுக

சம்பு ஜிரியா

க. ருப்பே! இவன் உனக்காகவே வளர்க. அந்ரிப பசு பிருதப்புக்கன் துது வருஷம் வரை—இவனை இம்

1 நந்தன் 2 கலாசப போக்கு அறிபவன் 3 பாபா என்னும் அறிவகணை 4 திராசுமற்றஞ்சு.

உ. உ. கருத்த—மூலிகைப்பறிவு மேன்மை சேர்க்கும்.

வரிக்காமலாகுத. நல்ல மனமுள்ள தர்பரணவர் தன் னங்கத்தில் மகனாக் காப்பதுபோல, நண்பர்களால் உயர் டாக்கப்படும் துன்பத்தினின்றும் மித்திரன் இவனைக் காத்திடுக

உ. பனகயழிக்கும் மிக்கிரளே வருணனே நன்ற
இளைந்து இவனுக்கு முப்பரண் மாணத்தாகச் சொல்க. இங்
னாம லேறாதாயான அக்கிளி, நீதிகளை அறிவு—மவன—
எல்லா தேவர்களின் சனமவர்களை! அறிவிக்கிறது.

கூ. நீ பிறந்தாய் பிறக்கப்போவதுமான—புலி பகை
களின்—தலைவனாகும் இவனது பேரணின் அபரணின்
நீக்காதே சத்தாருகனாகும் செஞ்சிறகனாகும் இவனை அழிக்
காமலரவர்கள் எனாக.

ச. அதிகப்பணவசததில் பிராந்தியங்களில் 15 துறைய
பாதி நூறு ஏக்கர் கல்கள வீதமிக்க, சோதியரன் விதரம
தரயரன் தரணிபும இணைந்து 8 னக்கு முப்பின் மரணத்
தைச் செய்வார்களாக

இ. அக்கினியே! இந்தப் பிரியமான இரதனை ஆபதக்
கும் வரலாட்டும் அழைத்ததா செல. வருணனே!
மித்திர இராஜனே! அறிதிவே! விசயே தேவகனே!
நாயகப்போல இவனுக்கு இரட்சிப்பனைய இவன மூபடி
காலம் வரை வரமு, யளிப்புங்கள்.

$$[a_n + a_{n-2} \quad 5 - 6].$$

2. முரகதியன்மணி

கூட கருத்து—தீர்க்காயுடின் வாழ்குவம்.

கூசு. பிரமசரியம்

[அதர்வன்—ஒரு பஸ் தேவர்கள்]

தேவர்களே! புவி இரண்டிலே பகனது காயத்தி னவன பாலத்திலே சூரியனும் அக்வினியும் இவனுக்குப் புலனாயினன வனிப்பகனனாக இருந்தனப்பதி இவனுக்கு கட்டியவத தருவானாக.

நாத்தியேதஸனே | இவனுக்கு ஆபுஸாஸ பளி, தாவத்
பளி | இவனுக்குப் பிசாஸுஸப ஸதாபி, ஸவிதாஸே |
செவ்வய் புத்திஸப இவனுக் களி; இவன் நூது சாத்
*சம வகத் ஸதீயசனாக

க. 1955-ம் ஆண்டு இந்த ஆண்டு, பலத்ததடிம சற் பிரதானவடிவம்
பலத்ததடிம வடிவம். சிலகன் ஒரு மனமுடனாகி திடத்தான
க. 1955-ம் ஆண்டு மனமுடனாகி இந்திரனே! இவன் பனா
க. 1955-ம் ஆண்டு மனமுடனாகி இந்திரனே! இவன் பனா
க. 1955-ம் ஆண்டு மனமுடனாகி இந்திரனே! இவன் பனா
க. 1955-ம் ஆண்டு மனமுடனாகி இந்திரனே! இவன் பனா

1. சேனாபதி அளிக்கப்பட்டு வருவதால் நிச்சிதமாக
2. அங்குள்ள பிளாஸ்டிக் கம்பெனின் எங்களுக்கு
3. தானை : புதியே! சேதியே! இவன் உங்கள்
4. உட்கொண்ட பிளாஸ்டிக் கம்பெனின், இவன் தானை

1. பாலம் கிணறையும் நீங்கள் இவனுக்கு பலத்தை யளியுங்கள்.
2. பாலம் கிணறையும் நீங்கள் இவனுக்குப் பாலை யளியுங்கள்.
3. "நீர்த் தீர்தையும் சுகமும் இவனுக்குச் சத்தினைய யளித்த
பாலம் சுகமும், சலமும், மருத்துவங்கள் விசுவேதேவர்கள்,
இவனுக்கு பலத்தை--யளித்தார்கள் எங்கள்.

4. அரசு உணவு இரத்தப்பக்கை சிவங்கநாஸ் திருப்பதி
புதுச்சேரி, நீ நேரம் நீதி நல்ல வசதிகளை அதிக

இன்பமுடனாகவேண்டும்: ஒருமைபுடன் வசிக்ருமவர்
கள் அகவினிகளது மாரபாருபத்தைத் தரித்து இந்த அமு
தத்தைப் பாவஞ் செய்வார்களாக.

எ. ஆதியில் இந்திரன் அவன்கையிலாதி, அழிவந்து
அமுதந மனிப்பதான அமுதமான இதை உண்டுபண்ணி
னான். இதேதா அது உணதாகும். இதனால் நீ உன்னை வரச
னாடனாதி துற சாத்காலங்கள் வாழ்: உணது பலம்
ஒழுக்காமலாகுக: அவத்திபர்கள் உணக்காக இதைச் செய்
துள்ளார்கள்.

[உ. உ. ௨. ௧-௭.]

க. இ. காதல்—வழி

[சாஸ்திர—அகவினிகள்]

௧. எப்படி காதல் புதியின்மேல் இப் புல்லு இங்கு
மங்கும் அகசத்தின்மேல், அப்படியே உன் மனத்தை,
உன்னிடமிருந்து நீகாமமிருப்பதற்கும் என்னுடன் நீ
கிருப்ப முன்னவனாவதற்கும், அகசத்தைக் கடை
கிறேன்.

௨. அகவினிகளே! அவனை, கிருமபுபவனோடு நீ
கள் அழைத்துவாருங்கள்: உணது செல்வங்கள் ஒன்று
செய்துள்ளன: உணது கிரதம்சனம் நினைவுகளும்
ஒன்று குவித்துள்ளன.

௩. னாபர்ணன் சொல்லதுபோல் கைவன் முழங்கு
வதுபோல் அம்புக்கு அம்புத தன்மைப்போல், இனி
எனது அழைப்புக்கு அவன் வருக.

௧௪. கருத்து—பணம் போகாமல் பூண ஆபுடன் நீதி.

௪. அகத்தினுள்ளது புத்ததிலாகும், புத்ததினுள்ளது
அகத்திலாகும். ஒவ்வியே! கிவ ருபவனான கன்
கிவகனின் மனத்தை கிவ.

௫. அவன் பதி கிரும்பி வந்துள்ளான, நான் மக்கட்
பேறு கிரும்புவனாய் வந்துள்ளேன். முழங்கும் குதிக்கா
வையப்போல் நான் செல்வம் செய்து வந்துள்ளேன்.

[உ. உ. ௨. ௧-௫]

க. இ. கிருமி நாசம்

[கன்வன்—மகிசந்திரன்]

௧. கிவமரான புழுக்களை கிராமமாகும் இந்திரனது
பெரிய அகரக் கல்லினால், கிவவட்டத்தால் கல்வ தானி
வவகளைப்போல், நான் கிருமிகளைக் கொலறுகிறேன்.

௨. காண்பது காணாததையும், குருகுந்ததையும் நான்
காணுகிறேன். நான் அககண்டீக்கள்! சதுனங்க
கான கிருமிகளை வர்க்காண கீழ்த்துகிறேன்.

௩. நான் பெரிய ஆபுததநால் அககண்டீக்களை அழிக்
கிறேன்: கிரிதம கிரிபாமதுள்ள அவை இராமமற்றாய்
கிட்டன. கிட்டன கிடாதனவான அவற்றை நான்
வாசவனாய் புழுக்களில் ஒன்றும் பிழைக்காமலாக ஒழிக்
கிறேன்.

௪. குடற்புழு கிரக்கிருமி காமபுக் கிருமிகளை, அவன்
கவவகளை, துனைக்கும் புழுக்களை, வர்க்கால் கீழ்த்து
கிறேன்.

௧. பண காமக்களையுள்ள புழுக்கள்

௨. கருத்து—மனம்போல் மனம்.

இ. மலைகளில் வனங்களில் ஓஷதிகளில் பசுக்களில் சாலைகளில் கைகளில் எலகைகள் தேகங்களில், பிரவேசித்துள்ளிருக்கிறாயும், எல்லா இக்கிருமி மூலங்களையும் நான் நாசஞ் செய்கிறேன்.

[உ. உ.க. ௧-10]

கௌ. கிருமி நாசம்

[கணவன்—ஆதித்தியன்]

க. பசுவின் கத்தித்துள்ள கிருமிகளை உதயருசிபன் ஒழிப்பானாக; அந்தமாரும் ரூபன் தனது இரெமினோல்—அவற்றை—பழிப்பானாக.

உ. கிவ ரூபமாயும் நான்கு கண்களுள்ளதாயும் பகலிற் வெண்மைபாபுமுள்ள—கிருமியின்—கிவ நாய்புகளை—நான் நாசஞ் செய்கிறேன் அதன் சித்ததையும் தண்டமாக்குகிறேன்.

உ. புழுக்களே! அத்திரிகைப் போதும் கண்வளைப் போதும், ஜமதக்கினியைப்போதும் நான் உங்களை அழிக்கிறேன். நான் அலைதிபனது பிரமத்தினால் கிருமிகளை யடிப்பே டழிக்கிறேன்.

ச. கிருமிகளின் இராஜா கொல்லப்பட்டுள்ளான், அவர் களின் கிவாசத் தலைவன் கொல்லப்பட்டுள்ளான் கிருமி கொல்லப்பட்டுள்ளான். கிருமியின் தாய் கொல்லப்பட்டுள்ளான் கிருமியின் சகோதரர் சகோதரியும் கொலைப்பட்டுள்ளார்கள்.

இ. அவனது ஆட்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளார்கள். அவனது கற்றாடையும் கொல்லப்பட்டுள்ளார்கள். அதி

உ. கருத்து—கிருமி கொலை, இல்லையோல் உணவழியும்.

தடபமாப் தோன்றும் எவ்வா இப்புழுக்களும் கொலைப்பட்டுள்ளார்கள்.

உ. நீ எவற்றால் முட்டுகிறாயோ, அக் கொம்புகளை நான் தண்டம் தண்டமாக்குகிறேன். கிஷன் தரித்துள்ள உனது கபகை கழிக்கிறேன்.

[உ. உ.உ. ௧. ௧.]

க. அ. யக்ஷம் நாசம்

[பிரமன்—யக்ஷ கிஷ்நமணல் சந்திரமன்]

க. உனது இரு நாசிகள், இரு செவிகள் மோவாயி னினதும் உனது மூளை நாலினின்றும், சித்தலை சாய்ந்தள்ள யக்ஷமத்தை நான் கீக்குகிறேன்.

ப. உனது கழுத்தது பிடிகளினின்றும், மார்பெதும்பு மருதெதும்பினின்றும், கைகள் தோட்பட்டகைகளினின்றும், உனது கால்களினின்றும் யக்ஷமத்தை, நான் கீக்குகிறேன்.

உ. உனது இருதயம் நாலினின்றும், பித்தாசயம் பக்கக் களினின்றும் நான்கு கலையம் சிராசபத்தினின்றும் யக்ஷமத்தை, நான் கீக்குகிறேன்.

ச. குடல் குதள்களினின்றும் அந்தம் உதரத்தினின்றும் பக்கம் நாலி மலாசபத்தினின்றும் நான் உனது யக்ஷமத்தை கீக்குகிறேன்.

உ. உன் தொடை முழங் கால்களினின்றும் குதிகால் மூல பாதங்களினின்றும் இடுபு இடைகளினின்றும் உன் மடியில் சாய்வதுமான யக்ஷமத்தை நான் கீக்குகிறேன்.

1. ஆயம், கவாசனோச நோய்.

க. கருத்து—சிறோளால் கிருமி அழியும்

க. உனது எண்பு மஜ்குகளினின்றும் காமபு நாடகனி
னின்றும் உன் கைகள் கிரல்கள் உன் கைகளினின்றும்—
தோன்றும் பக்ஷமத்தை நீக்குகிறேன்.

எ. ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் ஒவ்வொரு தோமத்திலும்
ஒவ்வொரு கந்திரியிலும் சாயவதையும் எங்கும் சுகமத்தில்
சார்புமான உன் பக்ஷமத்தை நான்கு கையினால் தந்
திர மொழியால் நீக்குகிறேன்.

[உ. உ.உ. ௧—௪]

கக. பக்ஷப் பக

[அதர்வன்—பகபதி தேவதை]

க. இரு கால் நான்கு கால் பகக்களின் பதியாகி தலைமை
வகிக்கும் பகபதி, கதந்திரமாயுள்ள அவன், பக்ஷாருக
மான பாகத்தை அடைவானாக. செல்வப் புலகளை பஜ
மானவன் சேர்க.

உ. தேவர்களே! புனை தோதனை முத்தமாக்கி பஜமான
னுக்கு வழிவை பளிப்புடன்: அவரவுடனாக அருகிலாக்கப்
பட்டுள்ளது எதுவோ, அது தேவ பிரிப நிலைகு செல்க.

உ. எவர்கள் மனத்தாலும் கண்ணாலும் பந்தமானதை
தியானம் தோய்த்து பார்க்கிறார்களோ, அவர்களை முதன்
மைமையப் தேவ அகிலிபான விசுவகருமன் பிரகாசபுடன்
பொருத்தி முத்தஞ் செய்வானாக.

ச. பிரஜாபதியான வாயுதேவன், பிரகஜபால் பொருத்தி
முதன்மைமையப், விசுவ ரூபங்களையும் கிருபங்களையும்

! அறினது.

கஅ. கருத்து—ஆய மழி.

அநேகங்களையும் ஏகங்களையுமான கிராமப் பகக்களை
கிடுதலை செய்வானாக.

ஞ. மூன் அறிபும் அறிஞர்கள் அங்குகளினின்றும்
வரும் பிராணனை முதன்மைமையப் கிரகிப்பார்களாக.
நோதிசெல்: உன் சரீரங்களுடன் அங்கு கில்: தேவர்
செல்லும் வழிகளால் கவர்க்கஞ் செய்.

[உ. உ.ச. ௧—௪]

எ௦. பக்ஷ தோஷம்

[அங்கோன்—விசுவகருமன்]

௧. நான்கு தோஷமுடனாகும் பக்ஷத்தோடு சேர்த்த
தால், தின்பமான அளவளை வினாயின. அதனால் நான்
கா புதித்தமபெருகி ஒருவதில்லை. விசுவகருமன் எங்க
கது பக்ஷ ரூபத்தை நீக்கி அதனை நல்ல பக்ஷமாகச்
செய்வானாக.

௨. பிரகாச செய்யும் ரூபத்தால் துன்பமாயி பரபம்
பிரிந்தான, பக்ஷபதியை ரிஷிகன் அறிவிக்கிறார்கள்:
எந்த இனிய துளிகளால் அவன் ரூபம் நீக்கினாலே
அவற்றிலே, விசுவகருமன் எங்களைச் சேர்ப்பானாக

௩. திரிபிப்போதுள்ள அறிஞன், பக்ஷ சமயத்திலே
சோமபாளர்களுக்கு தட்டினை பளிப்பது தகாதது என
யானதும கட்டுப்பட்டுள்ள பஜமானன், எந்த ரூபத்
தைச் செய்திருத்தாலும் விசுவகருமனே! நீ அவனைச்
கவனத்திக்கு கிடுதலை செய்.

௪. ரிஷிகள் உக்கிரமுள்ளவர்கள். அவர்களுக்கு வணக்
கம், அவர்களது கண்ணுக்கும், கருத்தினுண்மைக்கும்

௧௩. கருத்து—பக்ஷ மொழிகள்

சமஸ்காரம் மகிஷனே! பிருஷஸ்பதிக்கு மேலான
சமஸ்காரம்: கிசவகருமனே! உனக்கு வணக்கம்,
நீ எங்களைப் பாலனஞ்செய்.

6. பக்குக்கண்ணுடைபமுதல்வனுக்குமுதன்மையான
வனுக்கு, நான் செயி சொல் மனத்தால் ஆறாதி செய்
கிறேன்: தேவாகன் எல்ல மனமுனாவர்களாய கிசவ
கருமனுல் கிரிக்கப்பட்டனா, இந்த பக்குத்தைச் சேர்
வார்களாக.

[உ. ௩௫. ௧—௫]

எக. புருஷன்

[பதவேதன்—வேத பதவேதன்]

௧. அக்கினியே! மனம் தேட்பவன் எங்கள் செல்வத்
துடன் இரதப் பெண்ணுக்கு, எங்கள் மனத்துக்கு வருவா
னாக. அவன் வரிக்கப்படுவதற்கு இன்பமாகுபவன்,
குதிரைக்களுக்கு இசைந்தவன்: நற்புருஷனுடன் அன
னுக்கு நற்பொருள் தரிதமாகு.

௨. சோமனுல் இசைந்த பிரமத்தால் பொருத்தி, அரிப
மனனுல் பக்குவமாகும பெண்மணியை, திவ்ய தாருகியின்
சத்திபத்தால் பதி காண்பவளாய் நான் செய்கிறேன்.

௩. அக்கினியே! இந்த ஸ்திரீயானவன் பதியை பகைவா
ளாக. இவனை இனிசோமனான அரசன் சௌபாக்கிய
முன்னவளாய்ச் செய்கிறான். அவன் மக்கட்களைத்
தோற்றுவிக்கும் மகிஷியாவான். அவன் பதியை அனுதி
சௌபாக்கியமுள்ளவளாய் பாபுரிவாளாக.

௪. மகவானே! இந்த இரம்யியமான கொட்டில் என்ரு
வசிப்பதர்க்காதி மிருகங்களுக்குப் பிரியமாவதுபோல்

௪௦ கருத்து—செயல்களிலே குறைவான நீக்கு

அப்படியே இந்த ஸ்திரீ, புருஷனுடன் இணையியாமல்
பாஸ்பாய் பிரியமாவார்களாக.

5. கிதைத்தும் நாசமந்தமுள்ள பகனின் கப்பலில் ஏது,
அதனுல் நீ கிருமபும் வானி இங்கு கொண்டுவா.

௬. தனபதியே! அந்த வானி அநாத: அவனை அதுகன
தெதலுப் செய். நீ கிருமபும் வானி பூணமாய் பிரதட்சி
னஞ்செய்.

௭. இங்கு கனகம்: குங்கிலியம்: இநேர ஒளையும்!
இங்கு பாக்கியமுமாகும். புருஷர்களில் நீ கிருமபுவனைத்
காண இவை உனனை வாங்குக்கு அளித்துள்ளன.

௮. நீ கிருமபுவனை ஸகிதா பகழத்த வருக: வனஸ்
பதியே! நீ அவளுக்கு அவனை யளி.

[உ. ௩௬. ௧—௮.]

இரண்டாவது காண்டம்

மு த் தி த் து.

எஉ. சம்ஹாரம்

[அதர்வக்—பதவேதன்]

௧. அரிபும் அக்கினி எங்கள் பகைவர்களில் பாய்க;
நான்கு செய்வாதவையும் துன்பஞ் செய்பவனையும்,
நான்கு செய்து, அவன் எதிர் சேனைவை மயக்கஞ் செய
வானாக; இரதவேதனை — சத்துருக்களின் — கைகளை
அன்னியம் செய்வானாக.

௨. மருததைக்கனே! இப்படிப்பட்ட செயலுக்கு, நீதனை
உயிராகனாகும்; நீதனை முன செய்லுங்கள். அவர்களை

௩. கருத்து—பெண்ணுக்குப் பொருத்தமான புருஷன்வேண்டும்.

ஒழிபுறகள். வெவ்வுயர்கள். வகங்கள் அவர்களை காட்டு
செய்துள்ளார்கள்; இவர்கள் இரந்து கேட்டுஞர்கள்.
அக்கினியான அறிஞன், தூதன், இவர்களை—எதிர்த்துச்
செல்வானாக.

௩. மகவானே! அக்கினியே! கிருத்திரை கொள்ளும்
இந்திரனே! எதிர் விவகாரஞ்செய்யும் அமித்திர சேனையை
ஆக்கிரமிப்புகள்; நீங்கள் அவர்களை எதிர்த்து பணமமாக்
குங்கள்.

௪. இந்திரனே! உனது புரவிகளால் முன் பிரேரிதமாகி,
உனது வக்கிரபுதம எதிரிகளை விழ்த்திச் செல்;
வருபவனையும், அதுணிப்பவனையும் ஒடுபவனையு மொழி;
அவர்களது சிசு சங்கற்பத்தையும் கிதறடி.

௫. இந்திரனே! நீ சத்துரு சேனையை மயக்கஞ்செய்:
அக்கினி வாதத்தின் அதி கோபத்தால் அவர்களை சின்னா
பின்னமாக்கிச் கிதறடி.

௬. இந்திரனே! சேனையை மயக்கஞ் செய்க: மருத்துக்
கள் ஒலனால் கொங்க, அக்கினி அதன் கங்கைப் பிரம்
மம்: தோற்ற சேனை நிரும்பிச் செல்க.

[௩. ௧. ௧—௪]

எஉ. பகை யுதி

[அதர்வன்—வேருபநேஷ]

௧. அறிஞனான அக்கினி, எமது தூதன், தானமனிக்காத
வனையும், தன்பஞ் செய்பவனையும், எரித்துக்கொண்டு
அவர்களில் பாய்க: அவன் சத்துருக்களின் கித்தங்களை

எஉ. கருத்து—சத்துரு சம்மாரஞ் செய், அவர்களை மோக
ஞ்விதந்தாழி.

மோவிக்கச் செய்க. ஜாதவேதனால் அவர்களின் மத
களை அன்னியஞ் செய்க.

௨. உங்கள் இருதயத்தில் உள்ள, எல்லா கித்தங்களையும்
யூத அக்கினி கைக்கஞ் செய்துள்ளான்: இனி அவன்
வலகை, எங்கள் மதாபத்தினின்றும் தூத்துவானாக:
உங்களை அவன் எங்கும் நீக்குவானாக.

௩. இந்திர! அவர்களது மனங்களை மயக்கச்செய்து
கி.பு.பமுடன இவருவா. அனால் காற்றின் அதி கோபத்
தால் அவர்களை சின்னாபின்னஞ் செய்து, கிதறடி.

௪. அவர்களின் சங்கற்பங்களே! நீங்கள் சென்று கிடுங்
கன சங்கற்பங்களான நீங்கள் கைக்கமுடனாகுங்கள்:
யூவானது இருதயத்திலே எது உண்டோ அதனைப் பூரண
மாகப் புறத்தி கைக்கு.

௫. இவர்களது கித்தங்களை கைக்கஞ்செய்து, இவர்களது
அவகங்களைப்பற்றிச் சென்று கிடு. எப்பற்றவர்களை
எதிர்த்து, துக்கங்களால் அவர்களது இருதயங்களிலேயே
அவர்களை நகித்துவிடு: எதிரிகளைப் பிடித்துக் கொல.
தமனால் அரினை யொழி.

௬. மருத்துக்களே! சத்துருக்களின் எச்சேனை, ஒலனால்
சமரசெய்து எங்களை எதிர்க்கச் காப்பிற்றதோ, அக்
பிரேமைய, அவர்கள் பாண்பாய் அறிவாமலாகும், தடுக்
கும தமனால் யுதித்த கிடு.

[௩. ௨. ௧—௬]

௭௨. கருத்து—பற்றுர்களை பண்மமாக்.

என. அரசனை வந்தாபி

[அநர்வன்—வெகு பல தேவர்கள்]

அ. அவன் முழக்கஞ் செய்துள்ளான்: அவனே அவனது துணைவனாக: நீ கிரிநத வானப் பைபத்தையி, அக்கினியே! கிதவ மறிபும மருததுக்கள் உன்னை புத்த மாகருவார்களாக: அதி அகி அகிக்கும அவனை, வனக் கத்தடன் இங்கு அழைத்து வர.

உ. தேவர்கள் அவனுக்குத் துதியையும், கர்பதநீயையும், பிருஹதீயையும், செளதநிர மணிபால் செய்பத் துணியுங்கால், கெப்புக் குதிகாசன், இந்தியன் தூதநி கிருத்தபோதினம், அநிஞ்ஞகு மவனை, எப்புகு எக்க னிடம் கொண்டு வருவார்களாக.

உ. வருவ இராஜன், உன்னை சலங்களுக்கு அழைப் பாளுக. சோமன மலங்களுக்கு உன்னை அழைப்பாளுக. இந்தியன் உன்னை இந்த சனங்களுக்கு அழைப்பாளுக. நீ கருடனைப்போல் இந்த சனங்களுக்குப் பற.

ச. பிரதேச வாகிபாயும் அழைப்பதற்கு அருகது மான உன்னை வெகுதூரத்தினின்று கருடன அழைத்து வருவாளுக. இது அககினிகள உனது வழியை செலவதற் குச் சலபமாகச் செய்வார்களாக. உடன பிறந்தவர் களே! இவனில் பிரவேசிதது ஒன்று சேருங்கள்.

இ. உனது கிரோதிகள உன்னை பகழப்பார்களாக, உனது ஸம்பர்கள், உன்னை, எதிரி எதிர்க்க வரித்துள் ளார்கள். இந்நியன் அக்கினி கிசவேதேவர்களே, பிரதே யில் உனக்கு கேடமத்தைத் தரித்துள்ளார்கள்.

உ. இந்தியனே! நான்கள உன்னை அழைப்பதற்கு, எதிர் தது மதுப்பவன் சகோதரனானது அக்கினிகளானது,

அவனை தூரத்தின் தூத்தி, இவனை இங்கு மதுபடியும் ஸ்தாபனஞ் செய்.

[உ. உ. உ. உ.]

என இராஜ்யாபிஷேகம்

[அநர்வன்—இந்தியன்]

அ. உனக்கு இராஜ்யம் வச்சனாடன் வந்துள்ளது: நனத் தலைவனுப் முன்சென்று சனங்களின் ஒரே தலைவ னாக அரசு புரி. இராஜாவே! எல்லாப் புர திசைகளும் உன்னை பகழத்தினே. இங்கு அநுருவதர்க் கருகைய் வனக்கத்தக் குரிபவனாவாராக.

உ. உன்னை சனங்களை இராஜப்பதற்கு வரிப்பார்களாக. இந்த பஞ்ச தேவிகளான திசைகள் உன்னை வரிப்பவை யாக இராட்டாத்தின் உச்சியில் உபாததில் ஓங்கு. அந உருது உச்சிக்கு எவனக்குச் செல்வங்களைப் பங்கிடு.

உ. ஸூதர்கள் உன்னை சாடி சேர்வார்களாக: துரித மான அக்கினி தூதனாக உன்னுடன் தேர்ப்வாளுக. ஸதிரீ கனம் மக்கட்களும் எல்ல மனமுள்ளவர்களாவார்களாக.

உ. வருவ நீ, வெகு பல பகிபின வாகை பார்ப்பாய்.

உ. உன்னை முதன்மைபாய் அககினிகள், மித்திர வருண னான இருவர்கள், கிசவேதேவர்கள், மருத்துக்கள் அழைப் பார்களாக. இனிச் செல்வமனிக்க, உன் மனத்தைச் செய்ப, அககிருது உச்சிக்குவ நீ, எங்களில் செலவம் களைப் பகிர்ந்து கொடு.

உ. வெகு தூரத்தினின்று இவரு எங்களுக்குத் துரித் தாய வர. சோதியும் புவிபுமான இரண்டும் உங்களுக்குச் செய்முடனாக: இராஜாவான வருணன் இதை இப்ப னை கருத்து—அரசனை மதுபடியும் தலைவனுக்குதல்.

டிச் சொல்லுகிறான். அவன் உன்னை இவரு அழைத்தான்
என். நீ இங்கு வா.

க மாணி! இந்திரனைப்போல் நீ கடந்து செல். நீ வரு
ணர்களுடன் இசைத்து இளைப்புகளாய்; அவன் இங்கு
உன்னை அவனது சபையில் அழைத்தான் என; அவன்
தேவர்களை பழித்த சனங்களைச் சமர்த்தமாகருவான்.

எ செல்வமான வழிகள், விருபமான அகவ, சர்வ
மினைத்து உனக்கு விரால விலபத்தைச் செய்துள்ளன;
அகவ எல்லாமினைத்து உன்னை இங்கு அழைக்கட்டும்;
உன்னை இவரு நீ, உபரி! மனமுள்ளவனாகி இங்கு தரகத்
துக்கு¹ உறுதிபாடு.

[உ. ச. ௧-௪.]

எஃ பர்ணமணி

[அதர்வன்—சோமன்]

க இந்த பருமன் பர்ணமணி² பலத்தால் என்னைது
பகைவர்களைப் பழிசெய்து வந்துள்ளான். தேவர்களின்
ஒஜஸையும் ஒஷதிகளின் இரணபுமன் அவன் வர்ச
ஸால் என்னைத் தடையன்னியில் தூண்டுவானாக.

உ பர்ணமணியே! என்னில் கூத்திரத்தையும் செவ்வத்
தையும் தாணாது செய்: நான், இராவண மண்டலத்தில்
உயர்த்தம் உன்னையு மாயேனாக.

உ வணப்பதியில் தேவர்கள் வைத்தான், பிரியமாயும்
மர்மமாயுமுள்ள அந்த பர்ணமணியை, தேவர்கள், நான்
கன் தீர்க்காயுடன் அணிப அணிப்பார்களாக.

¹ துருந்தெயரை ² அறிஞன்.

௪௫ கருத்து—தலைவனுக்கு அரசு பட்டம் சூட்டுங்கள்.

க இந்திரனும் அளிக்கப்பட்டு வருணனும் கிட்டிதமாகி
லோமனின் உச்சி சத்தி மிகும் பர்ணன் வந்துள்ளான்.
நான் அதி ஒளிபுடனாகி தூத சாத்தர்களுக்கு தீர்க்கா
புகை படைப அந்த மணியை பணிவிடுவேன்.

தி சத்தருக்களில் சமாணர்களில், நான் நிறத்தவனாக
வும் நோயினின்று காப்பை படைபவும், பர்ணமணி என்
னில் ஏற்புள்ளான்.

உ பர்ணமே! நீ எங்குமுள்ள எல்லா சனங்களான நிற
பர்களை, அறிஞர்களான இரத்த செய்பவர்களை, என்
னில் அதுசரிப்பவர்களைகச் செய்.

எ பர்ணமே! அரசர்களையும் அரசர் செய்பவர்களையும்
கூதர்களையும் கிராமாதிபதிகளையும் எல்லா சனங்களையும்
எவரும் என்னில் பதுணிப்பவர்களாய்ச் செய்.

அ பர்ணமே! என் காரணப்பன் நீ. ஒரே மூலத்தின்
யின நீ. என்னுடன் தீரன்: மணியே நான் உன்னை
வருஷ தேவரைத் தரிக்கிறேன்.

[உ. ச. ௧-௫.]

எஃ அகவத்தம்

[இதே தே புருஷன்—வணப்பதி அகவத்தம்]

க புருஷன் புருஷனிடமிருந்து நோந்துகிறான்: கதிரத்
தனின் த அகவத்தம் நோந்தும், என்னை வெறுத்து நான்
வெறுக்கும் எனது பகைவர்களை, அவன் அழிப்பானாக.

உ அகவத்தமே! என்னைது கொடிய எதிரிகளை நிக்
சூலமாக்கு. சேதிப்பவனே பகை யழிக்கும் இந்திரனா
க இணைத்து மித்திரன் வருணனோடு சேர்ந்து, எதிரி
களை யழி.

௪௬ கருத்து—பர்ணமணி என்னும் ஆதர் புருஷனை எழுதுங்கள்.

க. அவைத்தமே! பெரிய கடல் கடலே நீ—பகைவர் களை—மாத்தனாடு செய்வதுபோல், என்னை வெறுத்த நான் வெறுக்கும் எல்லா அம் மனிதர்களையும், நீ மாய்த்து விடு.

உ. துயமடைந்துள்ள கிருஷ்ணத்தைப்போல் நீ எங்கும் ஐயித்துச் செல்லுகிறாய் : உன்கூல் அவைத்தமே! நான்கள் எங்கள் சத்தாருக்களை ஐயிப்போமாக.

டு. அவைத்தமே! என்னை வெறுத்த நான் வெறுக்கும் எனது சத்தாருக்களை, எப்பொழுதும் எழுநாள்மலாகும்மிரு த்புகின் பாசங்களால், நிராகுதி அவர்களைக் கட்டுவானாக.

க. அவைத்தமே! நீ எப்படி வளம்படுகளை ஏறி அவந் தைத் தீழ் செய்கிறாயோ, அப்படியே நீ எனது சத்தாரு கின் தலைகயப் பிளந்துத் தண்டமாக்கி, அவனை ஐயித்து விடு.

எ. பந்தத்தினின்று பிரிந்துள்ள படகைப்போல் அவர் கள் அடியோடு மூழ்குவார்களாக. சேதிக்கும் அவனும் நாசமாகும் அவர்களுக்கு, மறுபடியும் தோற்றமில்லை.

அ. நான் மனததால் அவர்களைத் தூத்துகிறேன். நான் பிரமத்தாலும் சித்தத்தாலும் அவர்களைத் தூத்து கிறேன்! நான்கள் அவைத்த மாத்தின் கிளையால் அவர் களை யழிக்கிறோம்.

[உ. க. க—உ.]

எ.அ. கேஷத்திரியம்

[பிரகு வங்கிரான்—பக்ஷமாசனன்]

க. துரிதமாய் செல்லும் மானின் சித்தின்மேலுள்ள —கொம்பு — சிசிச்சைபாகும். அவன் கேஷத்திரி

எ. கருத்து—விசேஷிகள் செய்யுஞ் செயற்கள்.

யத்தை! கொம்பினால் எங்கும் சிதறடித்து நாசஞ் செய் வதும்.

உ. காளைக் கவுரிமான், நான்கு காந்தளூடன் உன்னை யதாசரித்துள்ளது : கொம்பே! அவனது இருதயத்திலே அழகுதிபுள்ள கேஷத்திரியத்தை நீகரு.

க. நாது கம்பங்களுள்ள கை போலாகி அங்கு கதிர் விசம்—கொம்பால், உனது அங்கங்களினின்றும் கேஷத் திரியத்தை நான்கள் மறைபச் செய்துள்ளோம்.

உ. அவரு சோதியிதுள்ள கிடுகிடு எனப்படும் கபகங்க ளான இரு எட்சத்திரங்கள் கேஷத்திரியத்தின் உத்தம அநம பாசத்தை மூத்தம் செய்திகே.

க. சலம் சிசிச்சை செய்வதாகும். சலமேனாய் நீக்குவ தாகும். கிசை சிசிச்சை செய்யும் சலம், உன்னை கேஷத் திரியத்தினின்றும் நீக்குக.

க. பக்குவமாக்கப்பட்ட இரத்தினின்றும் உன்னில் கேஷத்திரியம் வந்திருந்தால், அதன் சிசிச்சையை நான் அறிவேன் : நான் உன்னிடமிருந்து கேஷத்திரியத்தை நாசஞ் செய்கிறேன்.

உ. எட்சத்திரங்கள் மறைபுஞ் சமயத்திலும், உஷாசாலம் மறைபுகாலும் கொடுமை பெல்லாம் எங்களிடமிருந்து நீகருக. ஸாவமான கேஷத்திரியமும் தூமாராக,

[உ. க. க—உ.]

எ.க. வீரனது கோக்கம்

[அதர்வன்—மித்திராதி தேவர்கள்]

க. மித்திரான ரூதுக்களூடன் சித்தஞ்செய்து, கிரணங்க ளால் புகியை கைப்பயனாகி வருவானாக : பிரகு அக்கினி

1 பெரும் கோவை.

2—1 கருத்து—கோய் நீக்குங்கள்.

வருவான் வரவு, எவ்வளவு இரங்குபதை வசிப்பதற் கரு
கதைபரப் நிபமனஞ் செய்கார்களாக.

உ இத்தான் துலஷ்டா எனது சொற்களைச் செவிகொடுப்
பார்களாக; தாதரு, இரதி ஸகிதா இதை அதுபவிப்
பார்களாக: சஜாதர்களின் கடுவே நினைக்க நான் வீர
களின் தாயான தேவி அநிதிகை பழைக்கிறேன்.

உ நான் லோமனா அழைக்கிறேன். வணக்கக்கூடல்
ஸகிதாவை, சமரிவே மேன்மைக்கு எல்லா ஆதித்தியர்
களையும் அழைக்கிறேன்: எனக்கு மாறுமொழி கூறாம
துள்ள ஸஜாதர்களால் மூட்டப்பட்டு இந்த அக்ஷி நிர்க்க
காலம் சொற்புடனாவாக.

ச நீங்கள் இந்நேர இவ்வே வசியங்கள்: இனி தூய்
பேரகவேண்டாம்: புஷ்பபதி கோபன் உங்கள்
இங்கு செலுத்தவாகாக. அவனது காமத்துக்கு உங்கள்
காமமனோடு அனுசரிப்புகள். எல்லா தேவர்களும் உம்
களை ஒருமையுடன் இங்கு செலுத்தவார்களாக.

சு நாங்கள் உங்கள் மனங்களை ஒற்றுமையுடன் விரை
கிறோம்: நாங்கள் உங்கள் விதவையையும், ஸக்கற்பப்
பையும் ஒருமையுடன் விரைக்கிறோம். நாங்கள் விபீத
விதமூள்ள உய்களை ஒன்று விரைக்கிறோம்.

க நான் மனத்தால் உங்கள் மனங்களை விரைக்கிறேன்.
சித்தங்களால் எனது சித்தத்தை பதாசரி: உங்கள் இரு
தயங்களை என் வசங்களில் செய்கிறேன். என் சனை
மதாசரித்து உங்கள் வழிகளுடன் வாகுங்கள்.

[உ. அ. க-உ.]

என கருத்து—நான் தலைவருசவேண்டும்.

அ) வசிய வழி

[வாமதேவன்—நியாயா சிறுநீர்]

உ காசபன்¹ விசயனது² தாய், தானியாரும். தந்தை
ரோதியாரும். தேவர்களே! அவற்றை இவரு காட்டியது
பேரம், நீங்கள் மதுபடியும் நீக்கிவிடுங்கள்.

உ பந்தமன்னியமாய் அவர்கள் தரித்தன்னார்கள்³ மது
கிணல் அது அவனதும செய்வப்பட்டது. கிருஷ்பங்களை
கலக தட்டுபவன்போல் நான் விஷகந்தனை⁴ வன்மை
பறச் செய்கிறேன்.

உ பேரன் சிற இழையில் அறிஞர்கள் கிருகஸ்த்தை⁵
கட்டுகிறார்கள்; பந்தர்கள், பாய்வனவாயும் பொற்குவன
வாயுமான காபவத்தை பல மழிப்பார்களாக.

ச அகா மாயபுடனாகும் தேவர்களைப்போல் துரித
மாரும் நீங்கள், நாய்களை கித்திக்கும் குங்குகளைப்போல்
பந்தத்துடன் எதனும் சனமாதிரிக்களோ, அதனும்
காபவத்தின்⁶ கஷ்டத்தை நீக்குங்கள்.

உ உன் நினைக்கு நான் பந்தரு செய்வேன். காப
யகதை கித்தனை செய்வேன்: துரிதமான இரதங்களை
பேரம் சபதங்களால்⁷ நீங்கள் சென்று கிடுகீர்கள்.

உ புகியின்மேல் கந்த⁸ விஷகந்தங்கள் வியாபகமாய்
கிரி⁹துன்; அவற்றில் விஷகந்த தூஷணமாகும் மணி
பா¹⁰ உன்னை அவர்கள்¹¹ முதன்மைபாகப் பற்றியுள்ளார்
கம

[உ. க. க-உ.]

¹ குளம்புள்ள பிராணி. ² குளம்பிலைத ஐந்து. ³ வாதனை
⁴ நிதகத்தை. ⁵ இம்மை செய்யும் ஐந்துவின், வேதனையை
⁶ கழிஞ்சொற்களால். ⁷ எண்ணுவதற்காகது. ⁸ ஒளஷதம்
⁹ கித்தையழியும் மானிடனா. ¹⁰ மகாசனங்கள்
¹¹ கருத்து—விஷகந்தமழி.

அக இரவு

[அதர்வன்—அஷ்டகன்]

௧ அவன் முதன்மையாய், உதயமாயுள்ளான் அவன்
பமனில் பகவாதிபுள்ளான் : வரப்போகும் வருஷத்துக்கு
பாஸ்மிரும் அவன் எங்களுக்குக் கற்ப்பாளாக.

௨ தேவர்கள் இன்பமாய் வரவேற்கப்படு மவன், பசு
வைப்போல் பெரிதும் இவரான அவன், வருஷ மனை
யாகு மவன், எங்களுக்கு நல்ல மக்கள் மனிப்பாளாக.
௩ இராத்திரியே! நான்கள் வருஷ பிரதிமையான
உன்னை உபாஸிப்போம். தீர்க்கரபுரான பிரகருபை
எங்களுக்கு அளி. செல்வச் செழுமையுடன் எங்களைச்
சேர்.

௪ எங்களில் முதன்மையாய் ஒளி விசுவன் இவனே :
இவன் அந்நிபர்களின் ஸதாபிதமாகி சலனமாருபகன் ;
இவனகத்தில் அநி மேன்மையான மகிமைகளுண்டு :
நவமாய் தேவன் தம் மனப்ப பெண்ணை இவன் ஜனனஞ்
செய்பவன். இவன் ஐயித்தன்னான்.

௫ வனஸ்பதியின் சேர்க்கைபான ஸாதனங்கள், பூரண
வருஷத்தின் அவிஸைச் செயது முழக்கஞ் செய்துள்ளன.
ஏகாஷ்டகனே ! நான்கள் செல்வங்களின் பதிகளாகி
நல்ல பிரகரு நல்ல கிரீர்களுடனாக வேண்டும்.

௬ இடைபின் வழி அதிகமாய் பொருத்து செய் பிரகரு
துள்ளது; ஸாதவேதனனே! எங்கள் அகிகளை மிரி விசுவ
ருபமாய் கிராமப் பசுக்களிலுள்ள ஏழு பிராணிகள்
என்னிலே கிருப்பமுடனாக.

எட்டாவது தினமே, என் ககக்களிப்பவனே மனைவியே
3 பகவின்.

இரவு.

73

௭ நீ புஷ்டி போஷணியில் என்னை ஸ்தாபி : இராத்திரி
ரியே! நான் தேவர்களின் நல் கிரீகையிலேனாக. ஸாத
கமே! பூரணமாகி நீ சென்று கிடு. நீ பரிபூரணமாகி
திருமதி வா எல்லா யக்குங்களையும் ஒருமையுடன் யது
பரிதது எங்களுக்கு உணவு உததியையும் கொண்டு வா.
அ ஏகாஷ்டகையே! உனது பதிவான் வருஷஞான
இவன் வந்துள்ளான். நீ எங்களுக்கு தீர்க்கரபுரான பிர
கருபை பளி : செல்வப் புஷ்டியுடன் எங்களைச் சேர் :

௮ நான் குது குதுபதி குதுசேர் வருஷங்களை பழிக்
பிறன் அபாங்களை ஆண்டுகளை மாணங்களை பழிக்
பிறன் கிசும எல்லாப் பொருள்களின் பதியையும்
பழிக்கிறேன்.

௯ நான் குதுக்களுக்கும் அவற்றின் ஸம்பந்தங்களுக்
கும், வருஷங்களுக்கும் மாணங்களுக்கும், தரத்ரு கிரீதாத்
தரத்ரு, எல்லாப் பொருள்களின் பதிக்கும், பஜனஞ்
பொய்கிறேன்.

௧௦ எங்கள் இடைபுடன் போற்றி, பெப்புடன் நான்
பகவாக்களை பழிக்கிறேன் : உலோப மனனியிலுள்ள என்
னை பிரிசனில் பசுச் செல்வங்களுடன் நான்கள் ஒன்று
பாடுவனும்.

௧௧ ஏகாஷ்டகை தவத்தால் தரபமுடனாகி மேன்மை
புருதிரான கருப்பத்தில் உற்பத்தி செய்தான் :
நான்கள் அவனுடன் பகவாக்களை வழித்தார்கள தலை
பாடுபவன்—திடபகிபாகிரன்.

௧௨ இராத்திரின் தரயே! ஸோமனின் தரயே! நீ பிரஜா
பதி நமன், எங்கள் கிருப்பங்களை பூரணமாக்கு. என்
னை யகங்களைத் திரி.

[உ. ௧௦-௧-௧௩]

௧௩ கருத்து—புது வருஷ மந்திரங்கள்

அடி ஆரோக்கியம்

[பிரம்ம சிறகு வந்தான்—பல தேவர்கள்]

க நான் உன்னை இந்த அபிபாகம், அறிபாத வக்யமத்தி
னின்றும் இராஜ வக்யமத்தினின்றும் வாழ்க்கைக்கு விடு
தலைபாக்குகிறேன். இப்போது பறிப்பு அவனை பிடித்தி
ருந்தால் அவனை இந்திரனே! அக்கினியே! அர்ஜுன
னின்றும் நீக்குங்கள்.

உ அவன் ஆயுசு முடிவடைவதானாலும், அவன் போருக்கு
சமயமானாலும், அவன் மான் சமீப மனுஷிபட்டாறுந்
தரி, நான் அவனை கிராருதியின் அக்கததின்னின்றும், கொண்டு
வருகிறேன். தூது வருஷத்தை வாழ நான் அவனைக்
காக்கிறேன்.

உ இந்திரன் அவனை தூது சாத்துக்கள் வரை! கிரை
மான நிலையினின் ன தளர்த்த, ஆரியர் கண்கள்
தூது கிரிபங்களுடன் தூது ஆயுஷான அபிபுடன், நான்
அவனை—மிருத்புகியினின்றும் நீக்கிபுள்ளேன்.

ச நீ தூது சாத்துக்கள் ஒங்கி சிவி; தூது ஏமந்தங்கள்
தூது வலந்தங்கள் வரை வாழ். இந்திரன் அக்கினி
ஸவிதா சிறுசுப்பதி உனக்கு சதந்தை வனிப்பார்களாக,
நான் சதாயுஷான அபிபால அவனைக் காத்துள்ளேன்.

இ கோசாஸிக்கு¹ இரத்ததின் இருகாண்களைப்போல்
பிரானனை அபானனை! அவனைப் பிரவேசிப்புங்கள்:
மாலிடர்கள்—தூது எனச் சொல்லும் அர்ஜியமான
வேறு மிருத்புக்கள் தூதுமாகுக.

க பிரானனை! அபானனை! நீங்கள் இவரு தங்கும்
கள், நீங்கள் இவனிடமிருந்து போகவேண்டாம். இவ

¹ வருஷங்கள்வரை ² பகர் கொட்டத்துக்கு

தது காலம் அக்கங்களை மறுபடியும் மூப்பனாகும் வரை
வகிப்புங்கள்.

எ நான் உன்னை மூப்புக் களிக்கிறேன், நான் உன்னை
மூபதி னுதினத்தினாக்குகிறேன், மங்களமான மூப்பு
களை அழைத்துச் செல்க, மாலிடர்கள் தூது
எனச் சொல்லும் அர்ஜியமான வேறு மிருத்புக்கள் தூது
மாகுக.

அ கவித்தினால் காண்கைய பகையைக் கட்டுவதுபோல் தன்
பாசங்களால் மூப்பு உன்னைக் கட்டியுள்ளது, எந்த
மிருத்புகளானவன் என்னத்திலேயே உன்னைக் கொடிய
பாததால் பாதருசெய்துள்ளானோ உனது அகாத, பிர
கைபதி சததிவத்தின் இரு கைகளால் நீக்குவாகுக.

[உ. க. க. ௧-௮]

அடி வீடு

[பிரமன்—வாஸ்தோஷ்பதி]

க இவனே இவ்ருதான் நான் கிரிபான ஸ்தானத்தைச்
செய்யிறேன்: செப்பையப் பெழிந்தகொண்டு அது
கெயுததில் கின்றிடுக. காண்பே—வீடு—நாங்கள்
எல்லா குடர்களோடும் எல்ல நீர்களுடன், இமலை
வாசாத வீரகளுடன் உன்னை பணுகி—உன்னில்—வசிப்
பேரமாக.

உ மனியே! இந்த இடத்திலேபரி மிருத்து பகக்களிலே
நுமிக்கமகளிலே, உன்கிலே, செப்பிலே, நீ திரமாய் கிம்:
பேரமான னெனபாகவியத்துக்கு நீ உச்சமாகவும்.

க கிருமே! நீ கனகுசியம் பெரிய கனையும் புனித
தாமிலமு முன்னவன். உனக்குக் கந்துகள் வருக: மானி

அ கருத—நீக்காயுடனேயுக்கு.

யிலே பாலனும் பசுக்களும் உண்குப் பொழிவார்
களாக.

ச ஸ்விதாவும் வாயுவும் இந்திரனும் அறிபும பிரகன்
பதியும் இந்த மனைவை திரளு செய்வார்களாக. மருத்
துக்கன் செய்வானும் நீரானும் இதை நனைப்பார்களாக;
இராஜனுன பகன் என்ன் கிருஷ்ணவச் செழுமை செய்
வானாக.

இ மனையின் மனை விபே! சகம் சாணமணிக்கும்
தேவிபே! நீ தேவர்களால்—முதன் முதல்—இனிமை
யாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளாய், புல் உடைபுள்ள நீ,
புளிநீ மனமுடனாகு; எல்ல விர்த்துடன் எங்களுக்குச்
செல்வத்தை யளிப்பாயாக.

க உத்திரமே! நீ ருதத்துடன் ஸ்தம்பத்தை ஏது: பக
முள்ள நீ, பிரகாசமாகி எங்கள் சந்துருக்களை தூரமாக்கு.
மனையே! விட்டில் வசிப்பவர்கள் துன்பத்துக்குள்ளாக
வேண்டாம். நாக்கள எல்லா விரக்களுடன் துறு சாத்
தாவங்கள் வாழ வேண்டும்.

எ இதற்குப் பாலனுன குமாரன் வந்துள்ளான். இதற்கு
கன்று—வேறு—சீவர்களுடன் வந்துள்ளது. பொங்கிவழி
யும்பாண்டம் தவிர் கணசங்கள் இதற்கு இவருவந்துள்ளன.
அ ஸ்திரீயே! பூணமான இக்குமபத்தை செய் தாகா
யின் அமுதத்தோடாகும்—இதை—இங்கு கொண்டு வர;
இப்பானகு செய்பவர்களை அமுதத்தால் நனை. எமது
இஷ்டப் பூர்த்திகள இச்சாணவை பாலனுஞ் செய்க.

க நான் யக்யம் மறது யக்யமத்தை நாசமாக்கும்
சலததை இங்கு கொண்டு வருகிறேன். நான் அமுதம்
அனலோடு கூட விடுகளை யனுமிப் பற்றுகிறேன்.

[உ. ஸ. ௧-௧.]

அக. கருத்து.—யிடு வாகல் வாழத்தை அவசியம்.

[இரு—சிஷி—வருணகிந்த]

க மேகம்—அழிந்ததும் கீழ்கன் காதமுடன் ஒன்று
பாலாநீராகன். அதனால் கதி என்னும் காமமுள்ளவர்க
காசனீராகன்: கிதாக்கனே! இவை உங்கள் பெயர்களாகும்.
உ சிவகா வருணனும் யிரோகிக்கப்பட்டு துரிதமாய்
பாலாநீராகன்: கீழ்கன் அப்படி. ஒழிக்கால் இந்திரன் உங்
களை அடைந்தான்—ஆப்போத—அதனால் 'ஆபன்'
என அழைக்கப்படுகிறீர்கள்.

உ தேவிகளே! கீழ்கன் அவனது கிருப்பதத்துக்கு
நாயுய சென்றுக்கால் இந்திரன் தன் சக்திகளால் உங்களை
வசியமா செய்தான்: இதனால் வரர் என்னும் காமம் உங்
களுக்கு கனிக்கப்படுகிறது.

ச ஒரே ஒரு தேவன், கீழ்கன் உங்களிஷ்டம் போல்
பாலவகால் உங்களில் உதைத்த தின்றுக் 'உபர்த்தோர்'
உரை உவாகு செய்துள்ளார்கள்' என அவன் உரைத்
தான் அதனால் உதகம் சலம் என அழைக்கப்படுகிறான்.
இ சலம் மங்களமளிப்பவை, சலமே செய்வாகும்.
அகைய அக்வினியையும் சோமனியும் தரிக்கும். தேன்
தெனிகும துரித இரகம் என் துணைக்கு, உவாகம் வர்ச
னோடு வருக.

க நான்—அவந்தைத்—காங்கிறேன்—அவந்தைத்—
கோகிறேன். அவந்தின் கோஷம். என்னை அனுருகின்
றது. அவந்தின் உச்சல் வருகின்றது. பொன் கிறக்கனே!
நான் உங்களை பதபகிக்குவகால் அமுதத்தை அதுபயிப்
பதாக என்னுகிறேன்.

எ கலக்கனே! இது உங்களது இருதயம். ருதம்
கிறபவர்களே! இங்கு உங்களது கன்று சக்தி மிகும்

சலங்களை! நான் உங்களை அழைத்ததே செல்லும் இங்கே
இப்படிப் பாடியவன்,

[உ. கஉ. ௧-௪.]

அதி கோசாலை

[பிரமன்—பசுக்களும் பசு சாலைகளும்]

௧ சகமாப் வாழ்வதற்கான கோசாலையினாலும், நந்
செல்வம் நற்கைத்தாலும் திருநெய்தலின் எந்த நாம
மூண்டோ அதனால் உங்களை நாமகள் ஒருமையுடனுக்கு
றோம்.

௨ அரிமான் பூஷணன் பிருகம்பதி தனது ஐயிக்கும்
இந்திரன் உங்களை ஒன்று சேர்ப்பார்களாக, என்னில்
செல்வத்தை ஒங்கச் செய்பவன்.

௩ இந்த கோசாலையில் அச்சமன்னியில் ஒருமையுடன்
சலனமாகி செல்வஞ் செய்துகொண்டு மதுரமான நோயை
இரகத்தை தரித்த நோயன்னியில் இங்கு வாரும்
கள்.

௪ பசுக்களே! இங்கு இந்த இடத்திற்கு—வாரும்கள்.
எருப்போல் புஷ்பவாரும்கள். இங்கே இதோ பெருகுந்
கள்; உங்கள் இனக்கம் என் பக்கமாகட்டும்.

௫ உங்களது கோசாலை விவரமாக சாரசாலைகளைப்
போல் செழுமையாகும்கள். இந்த விவரத்தினையே ஒங்
கிப் பெருருவகை நான்கள் உங்களை என்னுடன் சேர்க்
கிறோம்.

௬ பசுக்களே! கோபதிபோல் என்னுடன் ஒருமையுட
னிருங்கள். இங்கு உங்கள் கோசாலை ஒருகூட நாமகள் சே

அசு கருத்து—சலங்களைப் பசு நாமங்கள்

நா! விருகருவகை செல்வச் செழிப்புடன் சதாபெருகி
யிக்கும் உங்களருகில்—சேவனுட விருக்கலாமோ!

[உ. கஉ. ௧-௬.]

அக வணிகம்

[பண்பகாம அதர்வன்—விசுவே தேவர்கள்]

௧ நான் விவரப்பாரியான இந்திரனைத் தூண்டுகிறேன்.
அவன் பவகமிடல வருவானாக அவன் எங்களை மூன்
அழைத்தல் செல்வானாக அனிக்காதவனைத் தூர்த்தி,
௨ விருகத்தை வழியில் கொள்ளும் நானுபுள்ள
அவன், என்னில் தனமணிப்பானாக.

௩ வரைய நோதியின் நடுவில் செல்லும், தேவர்களால்
சகமமாகும்—பசு வழிகள் உண்டு; அவை வர்த்தகத்
தால் நான் செல்வங்களை படைப்பால் செய்புடன் என்
கூட நோக்க

௪ நான் கிருமயி செய்பினால் திடத்தற்கு ஆறாதி
யெய்தேன். எனனால் இப்பகை வண்ணம் பிரமத்தால்
யானகிதது இந்த தியயமான அறிவை, தூது செல்வங்
களை—பறந, நான் ஆறாதி செய்கிறேன்.

௫ அகவனியே! நான்கள் சென்றுள்ள தூது வழியான
உத்த சகவனது பிடிவாதத்தை, பொறுத்தாக்கொள்;
வசு அவதம் கிற்பதும் எங்களுக்குச் சபகமாகுக,
௬ நான் வர்த்தகம் என்னை பயனுடனுக்குக, நீங்கள் இரு
வர்களும் இன்னதது, இந்த அறிவை பதப்பிபுங்கள்,
௭ நான் சலனமும் எழுச்சியும், என்னில் சகமணிப்பவை
யிக்கும்

௮ நு கருத்து—பசு செல்வம் பெருகு

இ தனத்தால் தனத்தை விருமயி, எந்த தனத்தால் நான் விபாபாத்ததைச் செய்தேனோ, தேவர்களே! அதை தனம், எனக்கு விருத்திபாகுக. அது குறையாமலாக வேண்டும். அக்ஷிபே! இவாபத்தைத் தடுக்கும் தேவர் களை அழிப்பினால் தடை செய்யுங்கள்.

உ தேவர்களே! தனத்தால் தனத்தை விருமயி, எத் தனத்தால் நான் விபாபாத்ததைச் செய்தேனோ, அதில் எனக்கு இந்திரன் பிரஜாபதி ஸிந்தா ஸோமன் அக்ஷி இன்பத்தை பளிப்பார்களாக.

எ நேராதாவே! கலகலா நானே! நான்கள் வணக்கத் துடன் உன்னைத் துதிக்கிறோம். நீ என்கள் பிராணிகளில் சூத்மாக்களில் கோக்களில் பிராணக்களில் நீ விழித்திரு. அ ஜாதவேதனானே! நிற்கும் குதிகாக்குப போல, எப் பொழுதும் எல்லா நிகழ்களிலும் உனக்குச் சமப்போம். அக்ஷிபே! உனவால் உற்சாகமாகி செல்லப் புஷ்டி புடன் உனது அருகிலாகி நான்கள் தன்ப மன்னியிலாக வேண்டும்.

[உ. ௧௨. ௧-௮]

அதன் பகன்

[அதர்வன்—பாதேவர்கள்]

உ நான்கள் காணியில் அக்ஷினியை காணியில், இந்திரன் காணியில் மித்திர வருணன், காணியில் அக்ஷினியை காணியில் பகன்! பூஷணன் பிரமணப்பதியை காணியில் சோமன் குத்திரன் பகழக்கிறோம்.

உ நான்கள் காணியில் ஐயனும் அதிதிரின் மகனும் அதி தரிப்பவனும் உக்கிர பகன், சந்தன் அசந்தன்

1 சோதி மிருபகன், செல்வத்திரோபகன்.

அக குருத்து—வணிகஞ் செய்வதும் வேத சூத்திரமே.

என என்னும் ஓவலோருவனும், அரசனும் உட என னுக்குப் பகத்தை பளிப்புகள எனச் சொல்கிறார்களோ அவனை பகழக்கிறோம்.

உ பகனே! என்கள் வழிகாட்டியே! சத்தியச் செல்வ மளிக்கும் பகனே! என்களில் இவ்வறிவை பளித்து—எம் களை உன்னதமாக்கு: பகனே! என்களுக்குக் கோக்களை யும் குதிகாக்கையும் விருத்திபாக்கு: பகனே! நான்கள் விநிசர் நிகரத்தவர்களாக வேண்டும்.

உ மகலானே! இப்பொழுது மாணியிலும் நடுப்பகி றும் நான்கள் ஐயவரிபமுள்ளவர்களாகவேண்டும். இன் னை நிரிய உதயத்திலும் தேவர்களின் சமதிதியுமாக வேண்டும்.

உ பகனே பகவானாகுக. தேவர்களே! அவனாக நான் பகவந்தர்களாக வேண்டும். உன்னை எல்லா வன்மை யு ட் இவரு அகழக்கிறேன். பகனே! நீ இங்கு என்னை நிலவகு சிறு.

உ உகவுகள் பக்குத்தை, ததிகிராவணன் திவ்ய நில பத்தைப்போல வணக்குவார்கள். வசிய குதிகாக்கள் இரத்ததைப்போலே நந் பொருக்களைப் பந்துமவர்கள் பகன் என்னிடம் பகழத்து வருவார்களாக.

உ மகனான உகவுகள், எப்பொழுதும் குதிகா கிருத்த கோ நிர்த்த விசர் பெருகி, என்ருக்குப் பிரகாச மாவார்களாக. என்ருப் புஷ்டிகளையும் பெருக்கி செப் பொழிந்த நீங்கள் சதாகாலம் சுவந்திகளுடன் என்னை இரட்டியுங்கள்.

[உ. ௧௨. ௧-௮]

அக குருத்து. பகன் என்னும் செயலின் எடு.

க. தேவர்களில் நல் திறவு நாமும் தீர்க்களான கவிதன், கலப்பைக்கோ இளைக்கிறார்கள். தகத்தடிக்கை தனித்தனி யாய்ப் பரப்புகிறார்கள்.

உ. கலப்பைக்கோ இளைப்புகள், தகத்தடிக்கை கிரான மாக்ருக்கள், செய்யப்பட்டுள்ளன—கருப் கையிலே, பிழத் தைத் தெளிவுக்கள்: எங்களுக்கு கிரானது கொத்தும் குழிப்புத் குழிசு. அரிவான் இன்னும் கொஞ்சம் பக்குவ தானியத்தைப் படுத்துக.

உ. மங்களம் கொண்வெரும் உறியத்தாளுடனான நன்கு சரையும் கலப்பை—எனக்குப் பகைவு, ஆட்டை, தூய எடுத்துச் செல்லும் இரத வாகனத்தை புஷ்டியும் பலமு முடைப ஸ்திரீயை, உச்சமாய் கிளைகித்திடுக.

ச. இத்தான் தகத்தடியைக் கீழே யழுத்தவாகுக பூஷ ணன் அதனைப் பாலன்கு செய்வாகுக, பால் கிறைந்த அது ஒவ்வொரு வகுஷமும் எங்களுக்குப்—பாலைத்— தருக.

டு. கலப்பையினது கொழுக்கன் கிணத்தைத் தனித்தனி தள்ளுக குழியானவர்கள் எருதுக்கோச் சமைய் யதாரிப்பார்களாக, கனனே !¹ சீரனே !² நீங்கள் அவி பால் இன்பமாகி நல்ல பயனுள்ளவையால் ஓஷதனை இவனுக்குச் செய்யுங்கள்.

உ. காளைகள் ஐயமுடன் செக்க: ஐயமுடன் மனிதர்கள் ஐயமுடன் கலப்பை உழுக: கவிதனை ஐயமுடன் கட்டப் படுக. ஐயமுடன் சாட்டைமையும் உயர்த்து.

எ. கனனே சீரனே ! நீங்கள் என்னை இங்கு அதுபவிபுக் கள், கலர்க்கத்திலே நீங்கள் செய்த பாலை இவர்களினே பொழிபுங்கள்.

¹ கனம் பத்துபவனே ! ² கனம் பரிப்பவனே.

அ. சீவதயே ! நான்கள் உன்னைப் போற்றுகிறோம்: நீ எங்களுக்கு நம்மனைஞ் செய்ப, நீ எங்களுக்கு நற்பய னைக்க, செய்பாக்கிய முள்ளவனே ! இவரு நோக்கு.

உ. மருததுக்களாலும் கிசயே தேவர்களாலும் அந்தே காரமாய், தேனாலும் செவ்வாலும் உழவுச் சால் களைக்கப் பட்டவனாக. உழவுச் சாலே பாலோடு, புஷ்டி மிகுந்து உயிர்வந்து பொருகி எங்களை இவரு நோக்கு.

[உ. ண. ௧—௨]

அ.அ. பிரம வித்தை

[அதர்வன்—கணப்பதி]

உ. எதனால் திரிவை நான்கு செய்து, பதியை ஒருத்தி யுயிரைய யகடமோனோ அந்த சக்தி யலிக்கும் செடி யான வுத ஓஷதியை, நான் செல்லுகிறேன்.

உ. உதான பர்ணியே !¹ செய்பாக்கியவதியே ! தேவர்களால் அனுப்பப்படும வலிமைபுள்ள என் எதிரியை நீ தூரமாக்கு: என் பதியை எனக்கே செய்.

உ. அவன் உன் நாமத்தைக் கிளிக்கவில்லை. ஆதலால் நீயும் வுப்பதிபுடன் இருப்பதில்லை. நான்கள் ஸபத்தி வியை² யெரு தூரமான இடத்துக்குச் செலுத்துகிறோம்.

உ. மேலானே ! நான் மேலானவன். மேலுக்கு மேலானவன் எனது எதிரி கீழேயுள்ளான்: நீசன்களிலும் நீச மாய் என் ஸபத்தினி யுள்ளான்.

உ. நான் ஐயசாமி. * நீயும் ஐயசாமி: நாம் இருவர்களும் ஐயவர்களாகி எனது சபத்தினியை ஐயிப்போம்.

¹ ஒரு ஆலிகையின் பெயர் ² எதிர்க்கும் அறிவாமையை.

உ.அ. ஒருவன்—உழவு முயற்சி—உயர்த்த செயலாகும்.

௧ நான் உனக்காக இயிக்கும் சாதனத்தைத் தரித்
துள்ளேன். நான் அதிகத்திபுள்ளதை உனக்காக அளித்
துள்ளேன் : வழியிலே சலத்தைப்போல என்னை அது
சரிக்கும் பகப போலே, என்னை யதுசரித்த உன் மனம்
தரிதமாகுக.

[உ. கடி. ௧—௨]

௯௦ பற்றார் ஒழி

[வரிஷ்டன்—வெரு பன தேவன்]

௧ எனது இந்த பிரமமானது உர்மைபாகுக. எனது
விரமன பலமும் உர்மைபாகுக. பலம் உர்மைபா
பும் அழிவற்றது மாகுக. இயிக்கும் புரோகிதராயுள்ள
இவர்களுது கூத்திரம் உர்மைபாவி அழிபாமலாகுக.
௨ நான் இவர்களுது இரங்குதத்தை, குறுகை, விரி
பத்தை, பலத்தை, நன்கு உர்மைபாக்குகிறேன். நான்
இந்த அவிபால் சத்தருக்களினங்களைத் துண்டிக்குகிறேன்.
௩ பகவதர்கள் மேலே விழ்க. என்னைது உதர விரி
எதிர்க்கும் அவர்கள் மேலாகுக. நான் பிரமத்தால் அமித்
திரர்களை அழிக்கிறேன். என்னைது என்னை நான்
உச்சமாக்குகிறேன்.

௪ எவர்களுது புரோகிதராய், நான் உருவோ அவர்கள்
கோடிகளைவிட உர்மைபாணவர்கள், அகவினியவிட
அதி உர்மைபாணவர்கள், இந்திரனது வச்சிரபுத்ததை
விட உரணவர்கள்.

௫ நான் இவர்களுது ஆபதங்களை அதி துன்மைபாக்கு
கிறேன். இவர்களுது நனை விரமூள்ள இரங்குதத்தை,
அழிவிருத்தி செய்கிறேன். இவர்களுது கூத்திரம் இய
அது கருத்து—அழிபாமலேயுழி.

ஸா—ஸாகுக. அழிபாமலாகுக. என்னை தேவர்களும்
இவர்களுது சித்தத்தை இரட்சிப்பார்களாக.

௬ மகவானே! இவர்களுது வலிமைகளை உச்சமாக்கு :
இவர்களுது விரர்களின் கோஷமானது உச்சமாகுக :
நனிதநிபாப்க் கோஷங்களும் உப்பாடுகளும் கொடி.
௭ ந உபமமாகுக. இந்திரன் தன்வகு பகடத்துள்ள
நிவய மருத்துக்கள் சேனைபுடன் செல்க.

௮ வானே! மூன் செத்துக்கள், இயஞ் செய்புக்கள்.
௯ வானை உக்கிரமாகுக. கூறிப அம்புகளுடன்
௧ விரபுத்தங்கோடு, உக்கிரமான கைகளால் பலமற்ற
விவதான விர்பல சத்துருக்களைக் கொலுதுக்கள்.

அ பிரமத்தால் உர்மைபாகுக சாமே!—வின்குணி
வினது—வின்கும் நீ, வெருதாம பற. அமித்திரர்களை
யவன, வெருடே : அவர்களில் ஒவ்வொரு விரிபும்
யவன அவர்களில் எவனையும் விட்டு விடாதே.

[உ. கக. ௧—௮]

௯௧ தோத்திரம்

[வரிஷ்டன்—வெரு பன தேவன்]

௧ இவனே உனது குது ஸம்பந்த இனன ஸ்தானம்.
நீ இவருதோன்றி நீ பிரகாசஞ் செய்தாய்! அக்கினியே!
நீ அகந அநிதத ஏது. அப்பால் எங்களுக்குச்செல்
வத்தைச் செழுமைபாக்கு :

௨ அக்கினியே! இங்கு எங்கனிடம் பேச : நல்ல மனத்
து ந எங்கனிடம் திரும்பு : என்னைகின் பதியே! என்
னில் அவி : நீ எங்களுக்குச் செல்வ மனி.

௩ அரிபமான் பகன் பிருகஸ்பதி எங்களுக்குச் செல்
வத்தை—பனிப்பார்களாக. தேவிகள்—நனத்தை—

௪ பருத்த கூறிப ஆபதத்தால் கைபர்களைக் கிழித்து விடு.

பனிப்பார்க்காக. ஸ்ரீவிருத்தபாச தேவி எனக்குச் செல்வத்தை யளிப்பார்களாக.

ச சாங்கன இராஜாவான ஸோமனையும் அக்ஷிபையையும், ஆதித்தியன், விஷ்ணுசூரியன் தலைவனான பிரஹ்ம பதியையும் மொழிகளால் இடம்பிடிக்கு அழைக்கிறோம். 10 அக்ஷிபே! அனல்வளம் எங்கனது பிரமத்தையும் பக்குத்தையும் அபிவிருத்திபாக்கு: தேவனே! எங்களை அளிப்பதற்குத் தூண்டி தானத்துக்குத் தானத்தைப் பிரேரி.

க இந்திர வரபுவே! சங்கத்தில் ஸர்வ சனமும் எங்களில் எல்ல மனமுள்ளவர்களாகவும் தானமுள்ளவர்களாகவுமாக, — உன்களை — இவரு எல்ல அழைப்புடன் அழைக்கிறோம்.

எ அரிமனின், பிருகஸ்பதியை, இந்திரன், வாத்ஸி, விஷ்ணுவை, ஸர்வதீயை, சத்திபுத்திரரும் ஸ்விதாவைத் தானத்துக்குத் தூண்டு.

அ நானன் பலத்தின் உற்பத்தியில் சேர்ந்தான்மேலாம். இந்த எல்ல உலகங்களும் — அதனகத்தில் — உண்டு. அநிபவன் கருமியையும் தானமனிக்கச் செய்வானாக. எங்களில் ஸகல விரி மிகும் செல்வத்தை அளி.

க பஞ்சப் பிரதிகைகள் — பலத்தை — கற்பப்பவையாகுக. விசாலங்கள் எல்ல சத்திகளுடன் சேர்ந்து கற்பப்பவையாகுக. நான் மனத்தாடன் இருதயமுடன் சகலமான கிருப்பத்தைப் மடைபயேன்மே

க0 கோக்கினை ஐயிக்கும் வானியை நான் வினக்கவேண்டும். வரசலிதும் என்னில் நீ ஏது, வரபு என்னை எங்கும் — குழுக. தவஷ்டா எனக்குப் புஷ்டியை யளிப்பானாக. [உ. உ. ௧—௧0]

கக கருத்த—தேவதுதி என்னும் தேவசெயலை காண்க.

கஉ அனல் வழவங்கள்

[வரிஷ்டன்—அக்ஷி தேவதை]

ச சலகனிலும் கிருத்திரனிலும் எவ்வளவு கனகமேடா, புருஷனிலும் கற்கனிலும் எவ்வளவு கனகமேடா, ஒஷதிகளையும் வணஸ்பதிகளையும் துழைத்து எவ்வளவுண்டோ, அந்த அனல்களுக்கெல்லாம் இந்த அபிவாகுக.

உ ஸோமனகத்தில் எந்த—அக்ஷிபுண்டோ—பகைகளில்—எது உண்டோ—பட்சிகளிலும் மிருகங்களிலும் எது பிரவேசித்துள்ளதோ, இருபாதநாளுக்குபாதபிராணிகளில் எது தழைத்துள்ளதோ அந்த எல்ல அக்ஷி களுக்கும் இந்த ஹூதமாகுக.

க விசம விழத்தும் கவகவா நானு எந்த தேவன் ஹூதமாகுடன் ஒரு இரதத்தில் செலவாகுகோ, எவனை உவாசியாகச் சண்டைகளில் நான்குழைக்கிறோ, அந்த அபவனிகளுக்கெல்லாம் இந்த ஹூதமாகுக.

ச கிரவமழிக்கும் தேவனான எவனை காமன் எனக் கூறு வாரகனோ, எவனை அபிப்பவன் கவிசரிப்பவன் எனத் பிரவலிதூர்கனோ, எவன் நீரோ திடோ, இம்லயிக் கப்பல்தவனாய எவன் எங்கும் கிறைந்துள்ளானோ அந்த அக்ஷிகளுக்கெல்லாம், இந்த ஹூதமாகுக.

௪ வானளிப்பவனாயும், புழுள்ளவனாயும் இனிமையாய்வுமுள்ளவனுக்கு, கஉ பெளவனங்கள், 10 மானவர்கள் எவனை நேறாதவாக மனத்தால் கருதுகிறார் கோ—அந்த அனல்களுக்கெல்லாம் இந்த ஹூதமாகுக.

க பகைகள் உணவா புன்னவனுக்கு, காளைகள் உணவா புன்னவனுக்கு, சோமபுமுள்ள புனிதனுக்கு, கவக

வாசப் பெரிபார்களுக்கு—அந்த அனல்களுக்கு செல்லாம் இந்த ஹூதஞ் செய்ப்பட்டுள்ளது.

எ எனவ, சோதி பகம் வானம் பின்னகி அதுசரிக்கிற் றவையோ, எனவ, திசையினுள்ளே காற்றினுள்ளே செல்லு கின்றவையோ, அந்த அக்கினிகளுக்குச் செல்லாம் இந்த ஹூத மாகுக.

அ பொன் கௌஸிதாவையும், இந்திரனையும் பிருகம்பதி யையும், வருணனையும், மித்திரனையும், அக்கினியையும், கிசுவே தேவர்களையும், அகவிராஸர்களையும், நாகன் அழைக்கிறோம். அவர்கள் மாயிசம் புசிக்கும் இவ்வக் கினியை சாந்தஞ் செய்வார்களாக.

க மாயிசம் புசிக்கும் அக்கினி சாந்தமாக்கப்பட்டுள் ளான். புருஷனை இம்சிப்பவனும் சாந்தமாக்கப்பட்டுள் ளான். இனி கிசுவந்தை எரிக்கும் மாயிசம் புசிக்கு மக் கினியை, நான் சாந்த மாக்கியுள்ளேன்.

க0 லோமனைச் சமக்கும் மனைகை, சாந்தமாய்ச் சாய்க் துள்ள சலங்கள், வாதன், பர்ஜுனியன், அக்கினி, மாயி சம் புசிப்பவனைச் சாந்தமாக்கியுள்ளார்கள்.

[உ. உக. க—80]

கௌ யானை

[வசிஷ்டன்—வர்க்கன்]

க பெரிய புருஷன் தரையும் அதிதியின் சாயத்தினின்று தோன்றுவதுமான யானையின்¹ பனம் ஒன்றாக. நான்

¹ சத்தியினுரோபம்.

கௌ கருத்து—அனல்களின் பல ரூபங்களை வெல்லும் சிவன்¹ அறிவதவசியம்.

பந்தவதற்கு, கிசுவே தேவர்களும் அதிதியும் இளைத்த —அனைவரும் அகாதத் எனக்குத் தந்துள்ளார்கள்.

உ மித்திரன், வருணன், இந்திரன், ருத்திரன், கவனமா வர்களாக. கிசுவம் போஷிக்கும் தேவர்கள், வர்க்கனால் என்னை நனைப்பார்களாக.

க எந்த வர்க்கனால் யானை தோன்றுமோ, மனிதர்களில் கைவகளின் கடுவே எதனால் இராஜா—தோன்றுவாரோ —கலங்களில் தேவர்கள் முதலானவராய், எதனால் தேவந் யகதை அடைகிறார்களோ, அக்கினிபே! அந்த பலத் தால் இப்போது என்னைப் பலமுடனுக்கு.

க ஐதவேதஸனே! உனக்கு ஆஹூதியிலாகும் எந்த வானாண்டோ, ரூரிபனாடையும் எந்த அதி வர்ச னாண்டோ, ஆசாமான யானையின்—எப்பலமுண்டோ— அந்த வர்க்கனை, கமலம் தரிக்கும் இரு அகவினிகள் எனக்கு அளிப்பார்களாக.

க எதனை—தூயம்—நான்கு பிரதிகைகள் கிரித்துள்ளன யோ—கன் எத்தனை தூஞ் செல்லுகின்றதோ, அத்தனை தூயம், அந்த யானையின் உரம இந்திரியம் என்னில் செர்க.

க யானை ணுந்தாமான வனப் பிராணிகளில் தலைமை பரவ இவ்வு வந்துள்ளதால் அதன் பாக்ஷியம், பலத்தால் வான என்னை அபிஷேகஞ் செய்துகொள்கிறேன்.

[உ. உக. க—81]

கௌ ஸத்தானம்

[யிரமன்—சந்திரன் யோனி தேவதை]

க நாகன், எதனால் நீ மண்டாரிருக்கின்றாரோ, அதனை உக்கிரபிருத்து நாகன் நாகஞ் செய்கிறோம். அதனை

கௌ கருத்து—தேகபலம் வேண்டும்.

அன்னிடமிருந்து வேறு தூரமான—இடத்தில்—நாங்கள் வைக்கிறோம்.

உ சாக்ஷட்டை சாம்பேரல், உன் மூல மந்திரத்தில் புருஷனது ஆன் மிரியம் செல்க. இங்கு உனது வீர புத்திரன் பத்து மாதம்—பூரணமாகி—பிறப்பாகுக.

உ புமானான புத்திரனை ஜனனஞ் செய், அவனை அதுசரித்து—ஆன் சவனமாகுக. நீ, பிறக்கும் பிறக்கப் போவதுமான மக்கட் தாபாவாய்.

ச எந்த மக்களமான பிழங்களை விருஷப்பங்கன் சன்னஞ் செய்கின்றனவோ, நீ அவற்றால் மகனைப் பெற்றுக் கொள். நீ பயனுள்ள பசுவாகுக.

டு நான் உனக்கு பிரஜாபதியின்—பலத்தை—யளிக்கிறேன். உன் மூல நிலயத்தில் சிசு செல்க. ஸ்திரீயே! உனக்குச் சகமனிக்கும் மகனைப் பெற்றுக் கொள். நீ அவனுக்குச் சகமனிப்பவளாகவும்.

க எந்த ஓஷதிகளின் பிரத ஜோதியையும், தாய் புவிவரையும், கடல் மூலமாயுமூன்றதோ, அத்தேவிகளான ஓஷதிகள், நீ மகனை அடைப, உன்னை இடமிப்பவர்களாக.

[உ. உ. ௧-௧.]

கூடு தானியம்

[பிரகு—வனஸ்பதி ருத பிரஜாபதி ருத தேவர்கள்]

௧ ஓஷதிகள் பால் கிறைந்தவை; என் மொழி பால் மிகுந்தது. இவ் பால் மிகுபவையினினது, நான் ஆவிரவகளைக் கொண்டு வருகின்றேன்.

உ நான் பால் கிறைந்தவனை அறிவேன்: அவன் தானியத்தை அதிகமாகச் செய்துள்ளான். என்கு மிளபபவன் கூசு கருத்து—ஸ்திரீகள் செழுமைவாடி ஒக்கவேண்டும்.

என்றும் காமமுள்ள தேவனை, யக்குஞ் செய்யாதவனது விட்டதும், பொழிபும் அவனை, நாங்கள் அழைக்கிறோம். உ பஞ்சப் பிரதிகைகள் பஞ்சமாணவானான கிருஷி காகை, இவரு மகைக்குப் பின் எதிகள் பிரவாகத்தைப் போல, புஷ்டியை என்கு கொண்டு வருவார்களாகுக.

ச துறு தாகைகளுடைய ஆவிரத் தாகைகளுடைய அழிவாக வந்துப்போல், இந்த எங்கனது தானியம் அழிவாத ஆர்ம தாகைகளுடனாகுக.

டு துறு கைகளுள்ளவனே! ஒன்று கொண்டு வர. ஆவிரவ கைகளுள்ளவனே! ஒன்று செர்: செய்தது செய் வப்போவதுமான செழிப்பை இங்கு கொண்டு வர.

க எந்தருவர்களுடைய மூன்று அளவுகளிலே மனை மனைவிரிதருடைய நான்குகளிலே எது செழுமைவர வுமடோ, அதனால் நாங்கள் உன்னைப் பற்றுகிறோம்.

ஈ பிரஜாபதியே! செர்ப்பவனும் கொண்டு வருபவனும் உனது மகதிரிகளாகும்: அழிவாதவனத்துடன் அவர்கள் வவரு செழுமைவாக் கொண்டு வருக.

[உ. உ. ௧-௪]

கூசு காமம்

[துகுகாமன் இருகு ரீஷி—ஹத்திராவருண காமன்]

௧ நான் உபரமாய்க் கைக்குயலன் உன்னை உச்சமாய் வைப்பாகுக. உனது சபனத்தில் நீ சாக்தமாய் சபனிக் காதே! காமனது பயங்கர சாக்தால் உன் இருதயத்தில் நான், வேதனை செய்கிறேன்.

உ கவலை பென்னுஞ் சிறகுடன் காமகோடி, சங்கற்ப முனைபுடன் சாதனை நேர்மை செயது காமன் உனது இருதயத்திலே குத்துக.

௩ கருத்து—தானியோதவம்.

உ. நான் உலர்த்துவதாயும் துரிதச் சிறுகளுடன் தகனஞ் செய்வதுமான, அதிகக் கூர்மையுள்ள காமனது சாதனாலே, நான் உனது இருதயத்திலே வேதனை செப்பிறேன்.

ச. தவிரும் தன்பத்தால் வேதனைபாடி, காயும் வாயோடாகும் நீ, பிரியமுடன் கோபம் நீங்கி அமைதியாயும் தாழ்மைபாயும் இனிவ மொழி உறுபவனாயும் எனக்குப் பூரணமாகவும் விளங்கு.

இ. நீ எனது சங்கற்பத்திலாக, எனது சித்தத்திலாக, உனது தாயினிடமிருந்தும் தந்தையினிடமிருந்தும், பிரேரணைபால் இங்கு உன்னைப் பிரேரணை செப்பிறேன்.

உ. மித்திர வருணர்களே! அவனது இருதயத்தினின் தும்—அங்கிய—சங்கற்பங்களை நீக்குங்கள்: அவனை—வேதம்—நினைவுகளிலே—யன்மை குனியஞ் செய்து எனது வசத்திலாக்குங்கள்.

[உ. உரு. ௧-௧]

௧௭ சாங்கன்

[அந்நவன்—குந்தியன் அக்கினி]

௧. ஆயுதங்கள் எனப்படும் இக்கீழ்த் திசையில் அமரும் தேவர்களே! அங்குள்ள உங்களது சாங்கன் கடர்: நீங்கள் எங்களுக்குச் செயலியுங்கள்: எங்களுக்குச் கருணை உறுங்கள்: அங்குள்ள உங்களுக்கு வணக்கமாகுத! அங்குள்ள உங்களுக்கு சவரணா!

உ. ஆர்வம் எனப்படும் இத்தென்றிசையி மருகத் தேவர்களே! அங்குள்ள உங்களது அம்புகள் காமன்.....

.....சவரணா!

௧௭. கருத்து. காதல் மனம்.

௧. கோதியுள்ளவன் எனப்படும் இம் மேத்திசையி வாயும் தேவர்களே! அங்குள்ள உங்களது சாங்கன் காமன்.....சவரணா!

௨. வேதனை செப்பவர்கள், எனப்படும் இந்த வடதிசையி அமரும் தேவர்களே! அங்குள்ள உங்களது சாங்கன் வாதன்.....சவரணா!

௩. நிரம்பம் என்னும் காமமுடன் இக்கிரிபான திசையி வாயும் தேவர்களே! அங்கு உங்கள் சாங்கன் குளகாதன் காமன்.....சவரணா!

௪. துணைபுரிபவர் எனப்படும் இந்த உச்சி திசையி வாயும் தேவர்களான உங்களது சாங்கன் பிரகல்பதிசவரணா!

[உ. உரு. ௧-௧]

௧௮ சாங்கன்

[அந்நவன்—வெகு பல தேவர்கள்]

௧. மேத திசையி கதிபதி அக்கினி, அதன் இடச்சுடன் அகலிதன்.¹ சூதிததிபர்கள் சாங்கன். அந்த அதிபதி எங்கு நமஸ்காரம்? துணைபுரிபவர்களுக்கு நமஸ்காரம்! சவரணாக்கு நமஸ்காரம். அவர்களுக்கு வணக்கமாகுத. எவனை வெறுப்பவனாயும் நான்கள் வெறுப்பவனாயும் நான்கள் உங்கள் வாய்களில் வைக்கிறோம்.

௨. லுந்தியன் தென் திசையி அதிபதி, நிரன்ரிசாஸ்தி இசாபிபவன். பிதருக்கள் சாங்கன்.....வைக்கிறோம்.

¹ கருமா நாயு, கருஞ்சரிவு. ² குறுக்கு வரிப்பாய்ப்பு, துரிதஞ்செய்வது. ௧௭. கருத்து—குடும்ப அம்புகள்.

உ. மேற்றிசையின் அதிபதி வருணன் பிருதாரு¹ இரட்
சிப்பவன். உணவு சாங்கன்.....வைக்கிறோம்.

ச. வடதிசையின் அதிபதி சோமன். ²சுவனன் இரட்
சிதன், அசனன்—வச்சிராபுதம்—சாவகன்.....
வைக்கிறோம்.

டு. தருவமான திசையின் அதிபதி கிஷ்ணு. கன்
மாஷக்கிரீவன்³ இரட்சகன், செடி—கொடிகள் சாங்
கன்.....வைக்கிறோம்.

க. உச்சி திசையின் அதிபதி பிருஹஸ்பதி. கவித்
திரன்⁴ இரட்சகன் மழை சாவன்.....வைக்கிறோம்.

[உ. உ. ௧—௧]

கக யமினி

[புரபோஷண னாம பிரமன்—யமினி]

க. பொருள் செய்பவர்கள் விசுவரூபகனான பசுக்களை
எங்கு செப்பிறார்களோ—அங்கு அவனே ஓவவொரு தனித்
தனிசிறுட்டியால்தோன்றுவான்; எங்கு யமினி⁵ அகாலத்
திவ புலனுக்குகிறானோ, அங்கு அவன் கோபம் குழப்ப
மாகி பசுக்களை நாசமாக்குகிறான்.

உ. அவன் பட்சிப்பவனாக மாமிஸம் புசிப்பவனாகி
பசுக்களை வடிவோடழிகிறான்; அவனை ஒருவன் அறிகு
றுக்கு அளிக்கவேண்டுமே, அப்போது அவன் கசம் மக்
கன் மனிப்பவனாவான்

¹ கிரியன்—விபாகஞ் செய்பவன் ² மலிகிரியன்—சுவயம்பூ.

³ கருக்கண்டன், புலி என்னும் சின்னமுள்ள பிரபஞ்சம்.

⁴ வெண் பாம்பு, சோதி புருஷன். ⁵ திரு கன்று பிரசவிக்கும் பசு.
இரு வேலைகளை ஒரே காலத்தில் செய்பவன், பிரகிருதி.

௧௮ கருத்த—ஆறு திசைகளின் தேவர்கள் ஆறு சர்ப்பங்களா
கும், ஏனெனில் அவர்கள் பாம்புப்பால் பாதங்களைந்துள்ளார்கள்.

௧. நீ புருஷர்களுக்குச் சில மனிப்பாயாக. பசுக்களுக்குச்
சும குதிரைகளுக்கும் மக்கள் மனிப்பாயாக, எனக்கும்
பூத எல்லா விலத்துக்கும் மகன்கள் மனிப்பாயாக, என்
களுக்கு இங்கு மக்களத்தை அளி

ச. உங்கு புஷ்பபாகுசு; இரணமாகுசு, இங்கு நீ ஆயிர
மனிப்பவனாகி யமினியே! பசுக்களைப் பெருகச் செய்.

௩. உங்கு எல்ல இருதயமுடன் சுற்செய்துட னுள்ள—
வாகன்—தங்கள் கரப ரோகத்தை நீக்கி இன்பமாகிஞர்
களே, அந்த உலகத்திலே யமினி தோன்றியுள்ளான்;
அவன் எவனை பசு புருஷர்களை இம்சிக்காம வாவாளாக,

௪. உங்கு எல் இருதயம், சுற்செயல், அக்கினி தோற்றி
அவிபனிப்பவரது உலகமுண்டோ, அந்த உலகத்திலே
யமினி தோன்றியுள்ளான், அவன் எவனது பசு புருஷர்
களை இம்சிக்காமவாவாளாக.

[உ. ௨௮. ௧—௧]

௧00 இராஜன்

[உத்தரகன்—திபாத அவி தேவர்கள்]

௧. யானது சபா சதர்களான இராஜர்கள் இஷ்டப்
பூததிலின் பதினாறுவகை தங்களுக்குள்ளே பங்குசெய்து
யகனாகிறார்கள்: அறிஞன் அதனுல் வெண் கிரணத்தி
லினது தானாகவே—திடம்—தரிப்பவனாகி—தீமகனை
—நீக்குகிறான்.

௨. அவன் விலகி கிழங்கு எல்லா கிருப்பங்களைபும்
பூணமாகுகிறான். வெண் கிரணமுள்ள ரூபினான—
—வயனாகும் அவனது—சங்கற்பகனை பூர்ணமாக்கு
வான் பாழாக்குவதிலே.

௩. கருத்த—யமினி.

௩ வெண் பாதமுள்ள யக்குந்தை இகத்துடன் இணர்ந்த எவன் அளிக்கிறதோ அவன், பல ஓர்னனும், பலமுள்ளவனாக்ருத் காணிக்கை யளிக்கப்படாமலுள்ள உயரிய உலகத்தில் ஏதுகிறான்.

௪ இகத்துடன் இணர்ந்த ஐந்து போகங்களுடன் வெண் காதுள்ள யக்குந்தை, எவன் அளிக்கிறதோ, அவன் பிதருகனின் உலகத்தில் அட்சயமாய்¹ வகிகிறான்.

௫ பஞ்ச மது வெண் பாத புவிக்குச் சமமானவன யக்குந்தை, அகியை, எவன் அளிக்கிறதோ அவன் சூரிய சந்திரர்களுக்கு சிகராய் அட்சயமாய் வாழுகிறான்.

௬ புவிவயப்போல கடலில் போல பெரும் அமுதத்தைப் போல, அவன் ஈஷ்டமாவதிலை. ஒன்று வகிக்கும் இரு தேவர்களைப் போல வெண்பாதமும் ஈஷ்டமாவதிலை.

௭ எவன் எவனுக்கு இதனை அளித்துள்ளான்? காமன், காமனுக்கு அளித்துள்ளான். காமன் அளிப்பவன். காமன் கிரகிப்பவன். காமன் கடலில் தகழ்ந்துள்ளான். காமனும் நான் உன்னை என்னில் கிரகிக்கிறேன். காமனே! இது உனதாகும்.

௮ உன்னைப் புவி கிரகித்திகை. இந்தப் பெரிய வானமும் உன்னை கிரகித்திகை. அங்கோமான—இது பிரானனும், ஆத்மாவால், பிரகாசமால், எனக்கு இன்னம் செய்யற்க.

[௩. ௨௬. ௧-௮]

¹ அழியாமல்

௧௦௦ குத்து—காமன் அளிப்பவன், காமன் கிரகிப்பவன்.

௧௦௧ ஒத்துணை [அதர்ஷன்—சாமமானல்யஞ்ச தேவதை]

௧ நான் உங்களுக்கு ஒரு இருதயத்தை, ஒரு மனத்தை — பகையின்மைகைய, செய்கிறேன். பிரந்த கண்ணைப் பகப்போல், பரண்பாம் பிரேமைபுட னுருங்கள்.

௨ மகன் தந்தையினுக்கெனைய பதுணித்து தாயோடு ஒன்றை முட னுவாகுக. மனைவி புருஷனிடம் தேன் உறையும் அமைதி மிகும் சொர்க்கை சொல்வாளாக.

௩ சகோதரன் சகோதரித் துவேஷிக்க வேண்டாம். சகோதரி சகோதரிபைத் துவேஷிக்க வேண்டாம். ஒரு காமபுடன் ஒரு கோச்சமாகி மங்களமுடன் மொழியை கிள்கன் மொழியுங்கள்.

௪ எந்த பிரமத்தால் தேவர்கள் தனித்தனி பாவதில் ஈடுபா, பரண்பாம் வெதுப்பது மிண்ணியோ அந்த பிரமத்தை ஒரு மனத்தை, உவனது மனையிலே புருஷர்களுக்கு நான்கன், செய்கிறோம்.

௫ நிறை ஒரு சித்தமுடன், ஒருமைவான முயற்சி ஏன், ஸ்ரீராமபும உகழப்போடு, சலனமாகி நீங்கள் பரண்பாம் பிரிபாமலாகுங்கள்; பரண்பாம் பிரிபம் மொழிபவர் கூடிய இவரு வாகுங்கள். நான் உங்களை ஒன்று ஸ்ரீராம ஒரு மனமுள்ள வர்களாகச் செய்கிறேன்.

௬ நீங்கள் பருருவது ஸமானமாகுக. உங்கள் உணவின் பரண ஒருமைபுட னுருக. நான் உங்களை ஸமான சேர்ப் பிரேம ஒன்று சேர்க்கிறேன். சக்கர—நாபிகைய சுற்றிபுள்ள பாதனைப் போல் ஒருமைபுடன் அக்கினியை உபாதிபுங்கள்.

௭ நான் உங்களை எல்லாம் ஒரே சொத்தில் ஸமான வித முன்னவர்களாய் சமானத்தால் செய்கிறேன். தேவர் கோப்போல் அமுதத்தைப் பாலனஞ் செய்புங்கள். நான் மிதும மானியிதும சந்தித்தம் உங்களுக்குருக.

[௩. ௩௦. ௧-௭]

௧௦௨ குத்து—உயரிய பொருள் ஒத்துமைபே.

க௦௨ குறம் நீங்கு [பிரமன்—பாம்பழை]

க தேவகன் மூப்பினின்று விலகியுள்ளான். அக் கிளிபே என்னைக் கருமிமினின்று தூரமாக்கு. நான் உன் லாத நிலையினின்று தளர்ந்துள்ளேன்; பஞ்சமத்தினின்று நீங்கியுள்ளேன். நான் ஆபுகடன் சேர்ந்துள்ளேன்.

உ பயமானன் துன்பத்தினின்று நீங்கியுள்ளான் உக் கான் பாபச செயலினின்று நீங்கியுள்ளான். நான்.....
.....சேர்ந்துள்ளேன்

உ பிராமப பகர்கள் வனமிருகங்களினின்று பயமாகித் தனிகமயாபுள்ளன. தன்னீர் தாகக் களர்ந்துள்ளன. நான்.....சேர்ந்துள்ளேன்.

ச சோதியும் வானமும் இங்கு பிரிந்துள்ளன. திசை திசை செல்லும் இவ்வழிகள்—பிரிந்துள்ளன. நான்....
.....சேர்ந்துள்ளேன்

ஞ துவட்டா தன் மகளுக்கு மண இரத்ததை புத்தமாக்கு கிருன்; இதனைச் செவிபுற்றதும் இந்த விசுவமான புலனம் தனிகமயாகின்றது. நான்.....சேர்ந்துள்ளேன்.

க அக்கிளி பிரானன்னை நன்கு சேர்க்கிருன். சத்தி தன் பிரானனுடன் சேர்க்கப்பட்டுள்ளான். நான்.....
சேர்ந்துள்ளேன்.

எ கிவ விரிபனான குரிபனை பிரானனும் தேவகன் சவனஞ்செய்துள்ளார்கள்: நான்.....சேர்ந்துள்ளேன்.

அ தீர்க்காபுக உன்னவாகனது சவசத்தடன் ஆபுக செய்பவர்களுது பிரானனோடு நீ யதி: நீ மரிக்காதே: நான்.....சேர்ந்துள்ளேன்.

க சவசக்கும சவசத்தடன் நீ சவசதி. நீ இவரு இரு: நீ சவசாதே: நான்.....சேர்ந்துள்ளேன்.

௪௦ நாவகன் ஆபுகடன் எழுச்சியாயோம. ஆபுகடன் தனரு கோயோம. ஒஷதிகனின் இவனமுடன் உச்ச

மாவோம். நான்.....சேர்ந்துள்ளேன் ௧௨. நாவகன் பாஜனிபனுடன் மனமுடன் எழுந்த அமுதானா புள்ளேன்: நான்.....சேர்ந்துள்ளேன்.

[௩. ௪௪. ௧ ௧௧]

உ—வத காண்டம் முத்திற்று

௧௦௨ - ௧௦௨

௧௦௨ மர்மன் [வெளவ்—மருமன்பதி—ஆதிதயன்]

௧ முதன்மைபாய் பிரமன் பூவத்திப் புலனாகியுள்ளான்: வேனனருமலன் அதி ஒளி என்னைமினின்று—அனைத்தை பு—விளக்கியுள்ளான்; அவன் அருகிதுள்ள ஆதா ருபவகனான ஸத்தித் அஸத்தித் மூல நிலபத்தைத் திராதுள்ளான். உ பிரதவின் இரானிபான புலனக் கிவ கிவமும் இவன் முதல இனனோற்பத்திக்கு செல் வானாக; நான் அவனுக்கு இந்த நற் சோதி கிகம் உறதற் சவனஞ்செய்துள்ளேன்; அவர்கள் தாகமுள்ள யதுக்கு குடான பானத்தைச் சேர்ப்பார்களாக.

௨ அதிபும் அவனது பத்தவான புலனாகியுள்ள அவன் தேவர்களுது உற்பத்திகளை பறிக்கிருன். பிரமனின் நடுகி னின்று அவன் பிரமனைத் தரித்துள்ளான். மேலாக் கீழும் உயதாவுக்கு அவன ஸ்தாபனஞ் செய்துள்ளான்.

௩ புவியின் சோதியிலே ருத்தத்திலே கிகமும்லன் மேலான இரு உலகங்களை தனது உலகமாக ஸ்தாபித் துள்ளான்: பெரிபயன் தோனதுக்கால், புவியான வெளி ரோதிபான நிலபத்தை—இந்தப் பெரிப கிரிவுகளைத் தனித்தனியே கிரிச்செச் செய்துள்ளான்.

௪ அவன் ஆகாசத்தினின்று — அதி முதன்மைபாய்

௧௦௨ கருத்த—நீங்கள் அமுதானாகுங்கள்

தோன்றி அறிபுச்சிறை அடைந்துள்ளான். பிரஜைப்பதி அவனது ஒரே தேவதைபரான சம்மரட்டன். ஒளி விசும் பகல்சோதியினின்று தோன்றிற்று இதனால்சோதிமிரும அறிஞர்கள் உறுதிபுடன் வாழ்வார்களாக.

௪ அறிஞர்கள் இந்தப் பூர்வ தேவனது மகத்தான நிலைத்தைப்—போற்றுகிறார்கள் அவன் இவரு பிரத் துள்ளான். அவனுடன் இன்னும் வெகு பலர் உண்டு. முதன்மைபரான பாகம் நிரக்கப்படும்கால அவர்கள் தூக் கத்திரிந்தார்கள்.

௫ “நீ சகலத்தைபுஞ் சவனஞ் செய்பவன், சல்விமான், தேவன் கந்திரான்” எனப்படுபவனும், அதர்வண பிரதா, தேவபந்து—எனப் புகழப்ப—பெவனுமான பிரகண பதிகை வணக்கத்துடன் எவன் காடுகிறானோ அவன் துன்பமாவதில்லை.

[௪. ௧. ௧—௫]

௧௦௪ தேவன் [வேளன்—ஆத்மா]

௧ எவன் ஆத்மாவை அளிக்கிறானோ, பரிமாணிக்கிறானோ, எவனது ஆக்களுகைய விசுவமான தேவர்கள் உபாசிக்கிறார் களோ, எவன் இந்தத் துவிபதம் இந்தச் சதுஷ்பதத்தின் ஈசனோ, அந்த எத்தேவனுக்கு, ஈங்கள் அவிபால் வணக்கமளிப்போம்?

௨ எவன் தன் மகிமைபிதனால் கவனித்து இமம் கொட் டும் சகத்தின இராஜாவா புள்ளானோ எவனது சாவை அமி ருதமோ எவனது விழல் மிருத்புவோ அந்த எத்தேவ னுக்கு அவிபால் வணக்கமளிப்போம்?

௩ சமரினே எவனை இரு சேனைகள் விருப்பமுடன் நோக்குகின்றனவோ அச்சத்தால், எவனை சோதியும புவி

௧௦௨ கருத்து—பரமம் ஒரு மர்மப் பொருள்.

பும் அழைக்கின்றனவோ, எவனது இந்தவழி வானத்தை பளிக்கின்றதோ, அந்த எத்தேவனுக்கு அவிபால் ஈங்கள் வணக்கமளிப்போம்?

௪ விசுவ சோதியும் மகத்தான புவிபும் எவனதோ அந்த விரிபும் எடுப்பாகம் எவனதோ எவனது மகிமை பிதால் அச்சுரிபன் அகலமாபுள்ளானோ அந்த எத்தேவ னுக்கு ஈங்கள் அவிபால் வணக்கமளிப்போம்?

௫ எவனது மகிமைபிதனால் விசுவமான எல்லா இமம்— மலிகளும்?—உடலில் எவனது இரணம் என—அவர் கள்—சொல்லுகிறார்களோ இந்தப் பிரதிசைகள் எவனது கைகளோ அந்த எத்தேவனுக்கு ஈங்கள் அவிபால் வணக்கமளிப்போம்?

௬ ருதத்தில் சலிக்கும் அமுதமான சலங்கள் கருப்பத் தைத நரித்து ஆதியில் விசுவத்தைக் காக்கும். அந்த எத் தேவனில் எத்தேவன் தலைவனுள்ளானோ அந்த எத் தேவனுக்கு ஈங்கள் அவிபால் வணக்கமளிப்போம்?

௭ இரணிய கருப்பன் பொருளின் ஆதியில் தோன்றி யுள்ளான். தோன்றிய அவன் ஏகபதிபாதிபுள்ளான். அவன் புவிபையும் சோதிபையும் நரித்துள்ளான். அந்த எத்தேவனுக்கு ஈங்கள் அவிபால் வணக்கமளிப்போம்? ௮ சலங்களை வத்ஸாநிச் சனைஞ்செய்த ஆதியில் கருப் பத்தை யகடாதுவனன். அதன் உற்பத்தியின் மேல் உறை பொன்மயமாபுள்ளது. அந்த எத்தேவனுக்கு ஈங் கள் அவிபால் வணக்கமளிப்போம்?

[௪. ௨. ௧—௮]

௧௦௫ வனமீதுகம் [அதர்வன்—ருத்திர விபாகரோ தேவதை]

௧ இவனிருந்து—புவி, புருஷன் ஓசரப்—சென்று விட்

௧௦௬ கருத்து—உடனே ஒருவர் அறிவ இயலாது.

டார்தன், எதிகள் பாய்வின்றன, கீழே பாய்வின்றன :
வனம்பதிகள் கீழே கிழிவின்றன. எதிரிகள் வனங்குறார்
களாக.

உ ஓராய் தூமரான வழியில் செல்க, தூமரான வழியிலே
திருடன் செல்க. பற்களுடனான பாசம், தூரஞ் செல்க.
அட்டனும் தூரஞ் செல்க.

உ புலியே! உனது இரு கண்களையும் உன் வாயையும்
நாங்கள் நாசமாக்குகிறோம். அப்பால் எல்லா இருபது
கண்களையும்—நாசஞ் செய்கிறோம்.

உ நாங்கள் முதன்மையாய் தந்தாபுதமுள்ள புலியை
ஒழிக்கிறோம். யாதுதானனை சர்ப்பனை பிறகு ஓராயை
ஒழிக்கிறோம்.

உ இன்று எந்தத் திருடன் வருகிறானோ அவன் தண்டனை
பாதி தூமராகிறான். அவன் திறமையால்கொன்று விடுவா
னாக. இந்தியன் வச்சிராபுதத்தால் அவனைக் கொல்வானாக.
உ மிருகத்தின் பற்கள் உடைக்கப்பட்டும், அதன்
முதுகெலும்புகள் தான் துளராகட்டும். உனது வில் நாண்
தளர்க, மறையும் மிருகமும் கீழே செல்க.

உ நீ செருக்கியதை நீட்டாதே. நீட்டியதை செருக்
காதே. நீ இந்தியனுக்குப் பிறந்தவன். வேராமனது
மகன், நீ புலி கொல்லும் ஆதர்வனன்.

[ச. உ. ௧—௩]

௧௦௧ வீரபம் [அதர்வன்—வனம்பதி]

உ எஷ்ட வீரபமுள்ள வருணனுக்கு கந்தருவன் செல்
லும் இந்திரிய புஷ்பயனிற்கும் ஒளஷதனான உன்னை
நாங்கள் கொல்லுகிறோம்.

உ உணவு உதயமாகுக. சூரியனும் உதயமாகுக இந்த
௧௦௨ கருத்து—வன மிருக மழித்த விபத்த நீங்குங்கள்.

௧௦௩ உ மொழிகள் உதயமாகுக. வீரபப் பிரஜாபதி வலி
கையுடன் ஒங்குவானாக.

உ வனமும் உனது தேகத்திலே அது தாபமானது
பிராய சுவாசிற்கும்: இந்த ஒளஷதம் அதைவிட அதி
நி தந்த உணக்குச் செய்க.

உ எஷ்டி கதிகள் ரிஷப இரணங்கன் மனிதர் வீரபம்
௧௦௪ ஒருக. இந்தியனே! தன்னடக்க முன்னவனே! நீ
அவனிய—இதனைப் பெல்லாம்—ஒன்று குறி.

உ நீ சலங்கனின் முதல் தோன்றும் இரணம்; அப்
படியே — நீ — வனம்பதிகளின் இரணம்; மேலும் நீ
வேராமனுடைய சகோதரன். நீ வலிகையின் வீரபன்.

உ அகவினியே! தேவி ஸாஸ்வதியே! பிரமணஸ்பதியே!
நீயுனது அங்கத்தை விலகிப்போவ திடமுடனாக்குங்கள்.

௧௦௫ நாள் உதயத்தக்கை விலகின் நாளைப்போல் கடின
யாகுகிறேன். எப்பொழுதும் தணிபரமல், கலை, பெண்
மாலைப்போல் ஆக்கியி.

உ சுவாசினனே! குதிரையின் கோவேறு கழுதையின்
உடலின் ஆட்டின் இன்னும் கிருஷ்பத்தின் எந்த வலி
கையகளுண்டோ அவற்றை அவனில் அளி.

[ச. ச. ௧—௮]

௧௦௬ தூக்கம் [பிரமன்—சுவபனன், ரிஷபன்]

உ கடலினின்ற தோன்றும் ஆசிரக கொம்புகளுள்ள
நிரமரண காலைபால நாடகன சனங்களை உறங்கச் செய்
கிறோம்.

உ புலியின்மேல் காந்து விவதில்லை. ஒருவனும்
காண்பதில்லை. நீ இந்தியன் என்னும் கண்பினோடு சலன

1௦௭ அடியும் அல்லது வீரபன் என சொல்லப்படும் ஒரு மூலிகை.

1௦௮ கருத்து—வீரப மோக்ஷமேயும்.

மாதி எல்லா நாரிகளையும், நாய்களையும் உறங்கச்செய்.
 ௩. நாய்கள் கட்டிலில் சபலித்துக்கொண்டிருக்கும் சபலத்
 தில் சாயந்துள்ளவர்களையும் ஊசலில் சேரும் நாரிகளையும் புனித கந்தங்களோடாகும் கந்திகளை எல்லாம் தூங்கச் செய்கிறோம்.
 ௪. நான் அசையும் ஒவ்வொன்றையும் பற்றியுள்ளேன். கண்ணையும் பிராணனையும் பற்றியுள்ளேன். இரவின் அதி இரவியில் நான் எல்லா அங்கங்களையும் மீட்டித்தள்ளுகிறேன்.
 ௫. எவன் இருக்கிறானோ எவன் செல்லுகிறானோ எவன் நித்திரையோ எவன் எவரும் பார்க்கிறானோ அவர்களை கண்ணில் இவ்விடிகள் கதவை நன்றாய் அடைப்பதற்காக நாய்கள் கங்கு மூடச் செய்கிறோம்.
 ௬. நாய் தூங்குவார்களா, தந்தை தூங்குவார்களா, நாய் தூங்குதல், விட்டுப்பதி தூங்குவார்களா. அவனது குழந்தை தூங்குவார்களா, கற்றியுள்ள கிசு சனம் தூங்குதல்.
 ௭. தூக்கமே! தூக்க லாசனத்தால் நீ எல்லா சனத்தையும் உறங்கச்செய்: குழியோதலம் வகை அகம்பரனைத் தூங்கச்செய்: தூக்கம் தூங்கச்செய்வார்களா தூக்கம் இத்திரிப்போல் நான் காலையாக விழித்திருப்பேனா.

[ச. ௫. ௧-௭]

௭௦௮ விஷம் நீக்கு [கருத்தன்—தட்சன்]
 ௧ முதலில், பிராமணன்! தோன்றினான்: அவனுக்கு பத்து முகங்கள் பத்து வாய்களாகும். அவன் கோமுக முதல பருவனான், அவன் விஷத்தை இராமமன்னியில் செய்தான்.

1. கருத்தன் என்றும் விஷம் கிண்குளம் ஒரு முகங்களுக்குப் பெயர்.
 ௭௦௭ கருத்து—உறக்கம் அவசியம். அதன் இரகசிய மறி.

௮. தோதியும் புதியும் விசாலத்தால் எத்தனை தூரமோ அந்நவ கிரிவு ஏழு கிந்துக்களாகும். அவ்விருவகை—விஷத்தை தூஷிக்கும் இவ்வசனத்தை இவ்விருந்து நான் மெழுகுதளமேன்.
 ௯. விஷமே! கருடனான ஸாபர்னன் உன்னை முதன் காலமாகப் புதித்தான்: நீ அவனை மயக்கஞ் செய்வாயினை: நீ அவனை ருபமழிக்காயினை. இதனால் நீ அவனுக்குப் பாணமாகாய்.
 ௧௦. வக்கிரமான கிலகினின்று ஐந்து கிரகங்களால் எவன் உன்னை எறிந்துள்ளானோ நான் அச்சா! முனையினின்று விஷத்தை நீக்கியுள்ளேன்.
 ௧௧. நான் அமரின் முனையினின்று—விஷத்தை நீக்கியுள்ளேன். பர்ணம் பிரஸேபத்தினின்று—விஷத்தை நீக்கியுள்ளேன். கணை, கண்டமகொம்புவின்று விஷத்தை நீக்கியுள்ளேன்.
 ௧௨. சாமே! உன்முனை இரக மன்னியிதுள்ளது. உன் விஷம் இராமமன்னியிதுள்ளது. இராமமற்றவனே இன்னும்.
 ௧௩. இராமமற்ற மரத்தின் கில்தும் இராம ருனியமாகும்.
 ௧௪. அதனை அகாப்பவர்களும், அதனைப் பிரஸேபஞ்செய்பவர்களும் அதனை எறிபவர்களும் அதனை உற்பத்திசெய்பவர்களும்—பலமன்னியில் செய்ப்பட்டுள்ளார்கள். விஷ மனையும்—வன்மையற்றாய் விட்டது.
 ௧௫. உன்னை வெட்டுபவர்கள் ஆன்மையற்றவர்கள்: ஒஷத்பே! நீ உறுதியற்றவன்: இரகஞ்சு பிரந்த கமம் மனையும் அன்மையற்றது.

[ச. ௬. ௧-௮]

1. அபகம்பம் என்றும் ஒருகஞ்சு கொல்லும் முகங்களுக்குப் பெயர்.
 2. இரகசியிருந்து இதற்கும் இரகத்தால்
 ௭௦௮ கருத்து—விஷ கிண்குளம்.

௧௦௯ விஷ சிகிச்சை [சுருதமான்—வனம்ப்பி]

௧ இந்த சலம் வானுவதிலி¹ விஷத்தை நீக்குத. அங்கு பொழிபும் அமிருதமும்னது. அதனால் உனது விஷத்தை நான் தூண்டு செய்கிறேன்.

௨ சிழித்—நிசைசின்—விஷம் இரணமற்றது. வட—நிசைசின்—விஷம் இரணமற்றது இத் தென்—நிசைசின்—விஷமும்—சாமபத்தினால்² பயன் மாறுவதாகும்.

௩ ரோபுள்ள சாபனே! புஷ்டியிலும் என்னின் சரம் பத்தை ஒருவன் சேர்த்து³ அருக்தினால், அவன் பசியால் கருகைப் புசித்தாலும் துன்பமாவதில்லை:

௪ மதமளிப்பவனே! உனது மதத்தை சாமபோல் நான் கள் பறக்கச் செய்கிறேன். கொதி பாண்டத்தைப்போல் உன்னை எகரன் வாக்கினால் நிற்கச் செய்கிறேன்.

௫ நாக்கள், ஒன்று சேரும் படைகைய போல் உன்னை மொழிபால் குழச் செய்கிறேன். கோடரியால் வெட்டப் பட்ட மாமபோல் உன், சிவத்தில் நீ துன்பமாவ தில்லை.

௬ ஆடைகளாலும், உடைகளாலும், ஆட்டுச் சரமக் களாலும் உன்னை அவர்கள் வாக்கினார்கள். ஒஷதியே! நீ வரக்கப்படுவான் கோடரியால் சுறுக்கப்படுமே நீ, கஷ்டஞ் செய்வதில்லை.

௭ அளாத்தியச செயல்களை உங்களில் முதன்மைவாய் செய்பவர்கள் என்களது விசர்களை துன்பஞ் செய்வாய் வரவார்களாக. நான் உன்களை அதற்காக பூர்வத்தில் வைக்கிறேன்.

[ச. ஈ. ௧—௭]

1 விஷம் விலக்கும் மூலிகை போன்று. 2 சேர்ப்பினாலே.

3 வானுவதி மூலிகை வளது.

௧௦௯ சுருத்து—மருத்தால் விஷம் விலக்கு.

௧௧௦ புலி புருஷன் [அதர்வாக்மிரணன் — இராஜ்யாஸ்டிரேகம், ௪௦நிசன். ஆமன்]

௧ பொருள பொருள்களில் இரணத்தை ஸ்தாபனஞ் செய்பது. அவன் பொருள்களின் அபிப்பிராயிபுள்ளான். அவனது இராஜஸூயத்தில் மிருத்தியு சலனமாகிறது. அவன் இராஜாவாய் இந்த இராஜபத்தை கவிகரிப் பாடுக.

௨ நீ முன் வர! தயக்காதே! திருத்தல் கோளான நீ எதிரி பழிப்பவன். நான் பர் பெருக்குபவனே! நீ அணுகு. தேயர்கள் உனக்கு ஆகி உதிக.

௩ இரணன்மாயுள்ள—அவனை—அனைவரும் அணுகியுள்ளார்கள். கைய பிரகாசனாய் ஸ்ரீ சார்பும் அவன் சலனமாகிறது. வர்ஷிக்கும அசானது சாமம் புகழுள் னது கிவ ரூபமான அவன் அமிருதவனை யடைத் துள்ளான்.

௪ புலி போதுள்ளவர்களில் புலியான நீ ஆக்கியி. மேலான நிசைசனில் ஆக்கியிக்க உன்னை எல்லா சனம் கூறும் கிருமபுனார்களாக. திவ்ய சலங்கள் பாலமிருப வைப்பாருக.

௫ எந்த திவ்ய சலங்கள் பாலினால் வானத்திலோ கையததிலோ சந்தோஷ மனிக்கின்றனவோ அந்த எல்லா நீரகளின் வரவாலினால் உன்னை நான் அபிஷேகஞ் செய்கிறேன்.

௬ பால்மிகும் திவ்யமான சலங்கள் உன்னை வர்சலினால் அபிஷேகஞ் செய்துள்ளன. நீ நான் பர்களின் கலக்களை பெருக்கச் செய்ப கவிதா உன்னைச் செப்திடுவான்.

௭ இவனும் புலியை ஆசிரியித்த அவர்கள் மேலான கொலவதற்குச் சிவகத்தைத் தூண்டுகிறார்கள் திரமான கூடில் திவ்யப் பொருள்கள் தூயமை செய்வனபோல்

சலங்கனின் அசத்திலுள்ள புலியை—அறிஞர்கள்—அவன்
கரிக்கின்றார்கள்.

[ச. அ. ௧—௪]

௧௧௧ காப்பு [குரு—திவாகர்க்குடனாகத் தேவதை]
௧ வெறுள்ளவனை நீ¹ துணை புரிந்துவா! நீ தேவர்க
ளால் அளிக்கப்பட்டு வெறுக்கு அரன்போதுள்ள நீ
கண்ணுக்கு மலையில் ஓடிவந்தமாவாய்.

௨ நீ புருஷர் காப்பு, பசுக் காப்பு; நீ துரிதமாய் புரளிக்
காப்புக்குத் திரமாயுள்ளாய்.

௩ அஞ்சனமே! நீ யாதர்களை வழிக்கும் இரட்சகன்.
நீ அமுசத்தின்—பாணத்தை—அறிபவன். நீ ஜீவ போரு
ளாம். நீ மஞ்சக் காமாடையின் கிசிகை.

௪ நீ எவனது அங்கம் அங்கத்தில் கணக்கணையில் விபா
பகமாயிருபே அஞ்சனமே—உக்கிரமான கடுகியும்நீதி
பதியைப்போல் அவனிடமிருந்து யக்ஷமத்தை நீக்குகிடுப்
டு அஞ்சனமே! உன்னைச் சமந்தசெல்பவனை எந்தத்
சபதமும் அணுகுவதில்லை, தீமை தோயாத; தாயமும
சோவதில்லை, விஷமமும் அவனைப் படுத்துவதில்லை.

௫ அஸத்தான மந்திரம், தாட்டச் சவபாணம், தீச்செயல்
பாப கர்மத்தினின்றும் எதிரியின் கோரக் கண்ணினின்
தும், எங்களைப் பாலனஞ் செய்.

௬ அஞ்சனமே! என் இதை அறிந்த சத்தியத்தைப்பே
பேசவேன். அசத்தியத்தை—பேசப் போவ—தில்லை.
என் பசுவை குதிரையை படைப்பேன்மே புருஷனே!
உனது ஆக்மாவை படைப்பேன்—வேண்டும்.

௭ அஞ்சனத்தின் தாணாகன மூவர்கள். சாயம், கய்யம்,

¹ கண்களில் தேய்த்துக்கொள்வதற்காகும் ஒரு அஞ்சனம்.

௧௧௦ கருத்து—தலிவருக் கவிரேகரு செயதம்.

பாபம் முச்சிகரம் எனப்பெயருள்ள உயரிய மலை உனது
பேரே

௮ முவவுச்சியின் பனிமய—மலையி—லின்று தேரன்
தும அஞ்சனமான இது சகல யாதுக்களையும் சகல யாது
தாணியர்களையும் காசஞ் செய்க.

௯ நீ முவவுச்சி மலையினின்றாகுதும்—சரி, பழுதியி
லினது வந்துவந்தவன் என சொல்லப்பட்டபோதிலும்—
சரி—புவகிரண்டும் மகளை எரமங்களைகளும் அஞ்சன
மே! இவ்ரு இரண்டால் எங்களை நீ பாலனஞ் செய்.

[ச. ௧. ௧—௧௦]

௧௧௨ சக்து [அதர்வணர்—சக்கமணி ருத்தங்கள்]

௧ யாதத்தினின்றும் வராதத்தினின்றும் மின்னல் சோ
தியினின்றும் தேரன் தவதான இந்த பொன் சன்ன முத்
தின—சக்து எங்களைத் துன்பத்தினின்றும்—காக்கட்டும்.

௨ ஒளியிமை வெளிகளில் முதன்மைபரையும் சமுத்திரத்
தின்னின்ற தேரன் தவதாயுமுள்ள சக்திஞல் அரிசனை
வழிதது அசக்கர்களை சூழிக்கிறோம்.

௩ எங்கள் சக்திஞல் ரோகையும அறிவின்மைமையும்
சவயஞல் ஸதர்வர்களையு—மொழிப்போம். முத்தின்
சவரு எங்களுக்கு விவக கிசிகைசயாகும்; முத்து தன்
பத்தினின்றும் எங்களை காக்கட்டும்.

௪ ரோதி சன்னமாயி சமுத்திரத்தில் தேரன்றி, நதி
கரைக் கங்கு போஷிக்கப்படும் இந்தப் பொன் சன்ன
மான சக்து எங்களுக்கு ஆயுசு பெருக்கும் மணி
யாகும்.

௫ மணி, கடலினின்றும் மலரும்; திவாகரன் விருத்திர

௧௧௧ கருத்து—காப்புச் செயல் சாய்ந்து காய கஷ்டங்களை கழி
யுங்கள்.

னின்று தோன்றலாம். இந்த—மணி—தேவகர்களின் ஆபுதத்தினின்று எங்களை எவரும் காக்கட்டும்.

க. நீ பொன்னின்—செவ்வே—சகன். நீ கோமளிடமிருந்து தோன்றியாய். நீ இரத்தத்தில் கந்தாமாயுள் வவன். நீ சாக்கட்டில் சோதி விசமிருய். அது எங்கள் ஆபுககளை பூணமாக்கட்டும்.

எ. தேவகனின் எதுமபு முத்து ஆகும். அதற்கு ஆத்மா உண்டு. அது சலத்தனில் செல்லும். நான் இதனை உன்மில் ஆபுகக்கு வர்சனாக்கு பலத்துக்கு 800 சாத்துக்கனின் பூண வாழ்க்கைக்குக் கட்டுகிறேன். முத்தின் மணி—உன்னை நன்கு காக்கட்டும்.

[ச. 80. 6—8]

ககக காண [மிருகங்களை—அனட்கான்]

க. காண புவிபையும் சோதிரையும் தரிக்கிறான். காண விகாலவானத்தையும் தரிக்கிறான். காண ஆறு விரிந்த பிரதிகைகளை தரிக்கிறான். காண விசவமான சகத்திலே துழைந்துள்ளான்.

உ. காண இந்திரனாகும், அவன் பகைகளுக்குக் காவலாகிறான். சத்திபாகு மவன மூன்று வழிகளை பகைகிறான். அவன் சென்றது செவ்வது செல்லப்போவதான சகக்களைக் கற்பப்பவனாய் தேவர்களின் என்னை விரதனளில் சவனமாகின்றான்?

உ. இந்திரனாய் மனிதர்களின் அகத்தில் தோன்றி தவ மடைபும திவயன் நற்சோதியுடனாக நற்போதையில் ஒன்றாகும் அறிஞனான அவன் காணின் சத்தியை புளிக்காத அவன் நீராயிவாகமாட்டான்.

ச. காண னுமிருத உகைத்தில் கறக்கின்றான். பவமா ககக. கருத்த—சக்திதல் உச்சமாகுங்கள்.

ககக முதனமைவாய் இவனை பூணமாக்குகிறான். பர்வதியை இவனது தாயாபாகும். மருத்துகளை ஸ்தனமாசும் வகனம் பாணாகும். இவனது தட்சிணை கற்பபாகும். விவகற்பதி, யக்கும்—எவனை—அசகபுரிசுருகன் இவனை அளிப்பவனும் மிகப்பவனும் எவனை ஆட்சி புரியா கனிலியையோ, விகவகு ஜயிப்பவன் விகவந் தரிப்பவன் விகவகாமா எவனோ நான்கு பாதங்களுளை மனித கடர் எவனோ—அவனைப்பற்றி—எவனதுக்கு உரை, உ என் கடரின் விரதத்தால் தவத்தால் தேவர்கள் 1000ம் அழித்ததாய் அமுத நாரியான சோதி—கவாக் கதை—சேர்கிறார்களோ அவனால் புகைமு நாமும் நான் உன், தவத்தால் அத் தீசகடரின் விரதத்தால், ககருத க கைத்தை யடைவோம்.

ச. நுபத்தினால் இந்திரன், கமப்பதில் அக்கினி, பிரஜா பதி பாமேஷ்டியும் விராடனும் மாருமவன் விகவாநத்தில் அகநாமித்தான்: வைகவாநத்தின் காணியில் விபாபகம் பூணான். அவன்—இவவனைத்தையும்—திடம செய்கான்: அவன் தரித்தான்.

உ. என்கு இச்சகைமை வைக்கப்பட்டுள்ளதோ அது காண வன் செப பாகமாகும். அவனது மூன் பாகம் எத்தனை ஏன்டோ அத்நீனயே எதிர்ப்பாகமும் பாகும்.

உ. எவன் காணின் அழிபாமலாகும் ஏழு கற்புக்களை அவிக்குறே அவன் புவிபையும் பிரகாசமையு மடை யான: அம்மனமே ஏழு ரிஷிகள் அறிசிறுர்கள்.

ச. கால்களால் மெகிவைக் கீழ் பழுத்தித், துடைகளால் அமுத இரகைதை இறக்கி காணையும் குடிபாணவனும் முயற்சிபால் அமுதஞ் செல்லுகிறார்கள்.

உ. பிரஜாபதியினுடைய விரத இரவுகளை அவர்கள் பவனின்கு என்ச் சொல்கிறார்கள்: அவற்றினுள்ள பிர

மத்தை எவன் அறிவோடு அவனே காணின்
விரதன்.

கஉ. அவன் மாணியில் கறக்கொன், காணிய்கறக்கொன்,
எயும் பகலிதும் கறக்கொன், அவனிபயிருத்த பொழியும்
பால்களை அழியாதவை என காண்கன் அறிவோம்.

[ச. கஉ. க—கஉ]

கக. சிவச்சை [நிபு—வனம்பதி]

க ரோஹஸீயே! நீ வளர்ப்பவன் உடைத்த எதும்
பை வளர்ப்பவன்: அருகத்தியே! இதை வளரச்செய்.

உ. உனது எதும்பு எயமடைந்தாலும் புண்ணுறதும்
உனது அங்கம் அரைபட்டிருந்தாலும் தாக்கு வானவன்
அரை மங்கைத்தடன் அங்கம் அங்கத்தை மறுபடியும்
இணைத்து ஒன்று சேர்ப்பாகுக.

உ. உனது மங்கை மங்கையுடன் சேர்க. அங்கம் அங்க
முடனாகுக. நாசமான உனது மாயிசமும், எதும்பும்
எங்கு வளர்க

உ. மங்கையுடன் மங்கை ஒன்று சேர்க்கப்பட்டமே, சர்
மம் சர்மத்தடன் வளர்க. உனது எதும்பும் இரத்த
மும் ஒங்குக, மாயிசம் மாயிசத்தடன் வளர்க.

உ. ரோமத்தை ரோமமுடன் சேர்: சர்மத்தை சர்ம
முடன் ஒன்று சேர்: உன்னில் எதும்பும் இரத்தமும் ஒங்
குக: ஒங்கதியே! ஒங்கத்தை ஒன்று சேர்.

உ. நீ இவரு எழுந்திரு: துரிதமாக முன் செல். நீ எல்ல
சக்கரம். எல்ல நாடி, எந்தண்டமுள்ள இரதம்போகாக,
நியிர்த்த ரோய் நில்.

உ. அவன் பன்னத்தில் விழுந்த எயமாறதும் சரி எழியு

1 ஒரு முனிகையின் பெயர்.

கக. கருத்த—இக்காரைக் கட்டியேயே குறிக்கும்.

மாயுத்தால் புண்ணடைந்தாலுஞ் சரி இரத்தின்
உறுப்புணைப்போல் அங்கமங்கத்தைச் சேர்க.

[ச. கஉ. க—க.]

கக. சிவச்சை [சந்திரன், விசுவ தேவர்கள்]

உ. தேவர்களே! தாமத்தப்பட்டுள்ள தேவர்களே!
மறுபடியும் உயர்த்துங்கள்: தேவர்களே! வன்மியை
தேவர்களே! மறுபடியும் வாழச் செய்யுங்கள்.

உ. இங்கு இவ்வே வாயுக்கள் மெதுவைப்போல் வெரு
தாம வரை விசெலுக்கன்: ஒன்று உனக்குத் திடத்தை
விசை மற்கொன்று நோலுத்தைத் தாத்தை.

உ. காற்றே! இங்கு மெச்சுகைய விசை: காற்றே! ஒவ்
வொரு மனைத்தையும் விசைத் தாத்தை. விசை மெச்சுகை
யான நீயே தேவர்களின் தாதுப் சகை மாகிரும்.

உ. தேவர்கள் இவனைக் காப்பார்களாக, மருத்தமைய்
கன இவனைக் காப்பார்களாக. விசைப் பிராணிகள் இவன்
தன்பங்கையினின்று நீக்க இவனைப் பாலனஞ் செய்வார்

உ. நான் ரோய் நீக்கும் சார்தமனிக்குஞ் — சாதனம்
கருடன் — உன்னை அணுகியுள்ளேன், நான் உனக்கு
சந்திர உததியைக் கொண்டு வந்துள்ளேன், நான் உனது
பக்தமத்தைத் தூஞ் செப்பிறேன்.

உ. எனது இத்தம் கை பகவான், எனது வேதம்—இக்
—கையும் ஐயவரிய வுத்தன், எனது இது விசை மெச்சுகை
இக் கையின்—பரிசமும் விவமனிப்பது.

உ. வானியை முன் செதுத்தும் நா இரு கைகள், பத்து

கக. கருத்த—முனிகையான எய மெச்சுகை.

கிளைகளுடன்—மொய நீக்கும் இரு கைகளுடன்,—உரங்
கள் உன்னைப் பரிசுத் தெய்வமே

[ச. க. ௧—௪]

கை அஜம்! [பிரகு—சூத்யமகிணி]

௧ அக்கினி அஜத்தின் சோகத்தினின்று தோன்றுவ
தால், முதன் முதல அவனே கைகளு செய்பவனைக் கன்
டான் தேவர்கள் அவனது தேவத்துதை அடைந்தார்கள்
அவனது அறிஞர்களாகி உச்ச—கிளைகளுக்கு—ஏறினார்கள்.
௨ அக்கினிபுடன், உக்கிபங்களை கைகளில் தரித்து உச்
சிக்குத் செல்லுங்கள்: உபரிப எல்லையான சோதியை
பண்பி கவர்க்குச் சென்று தேவர்களுடன் கைத்து
திகழுகள்.

௩ நான் புனியின் எல்லையினின்று வானத்தில் ஏறி
புள்ளேன். நான் வானத்தினின்று சோதியில் ஏறிபுள்
ளேன், திவ்ய தாரிபத்தின் உச்சியினின்று நான் கவர்க்கச்
சோதியில் படைந்துள்ளேன்.

௪ கவர்க்குச் செல்பவர்கள் — எதைவும் அபேட்சிப்ப
தில்லை; நன்கறிந்த எவரும் பொழியும் பக்குத்தை
விசாலஞ் செய்துள்ளவர்கள் இரு வெளி ஒளியில் ஏது
கிறார்கள்.

௫ அக்கினியே! தேவர்களின் மனிதர்களின் கண்ணா
ளி தேவதைகளின் முதலகன்: நீ முன் செல்: பழமா
ளர்கள், கிருபபஞ் சாப்த்த பிரகுக்களோடு பொருந்தி
கவந்திபுடன் கவர்க்கத்தை படைவார்களாக.

௬ நான் பாலாடும் செய்யாதும் திவ்யமாயும் ஸூபர்

1 அஜம் என்றால் சூடு. பரமஜக்தும் பெயர்.

௨௦௫ கருத்து—நாழந்தோர்களை உயர்த்துங்கள், நீர்க்காபுட
னருங்கள்.

௩௦௬௪௫ இரண்டாயும் பெரிதாயுமுள்ள அருளை நிரிசக்
யிதன் அவனது உபரிப—உலகமான—கவர்க்கத்தை
உயி கவர்க்க உலகத்தை நான்கள் படைபயேண்டும்.

௪ ஈது கிள்களால் பஞ்சோதனமாய் பஞ்ச பிரி
யான இரத ஒதனத்தை சாதனத்தினால் பறது; அஜ
தும் ப திவ்ய கிருக்குத் திவ்யத்தில் கை: தென் பாகத்
தைத் தென் திவ்யத்தில் கை.

௫ மேதறிவையில் அவனது பின் பாகத்தை—கை,
௬ திவ்யத்தில் அவனது வட பாகத்தை கை: அஜனது
1, ௨, ௩, ௪, ௫ உச்சியிலே கை: முன் பாகத்தைப்
பிரிவு கை. எடுப்பாகத்தை எடுக்கி வானத்தில் கை,
௬ எல்லா அகக்களுடன் ஒருமைபாதி கிவய ரூபமாய்
யானமுள்ள அருளை பக்குவமான சாமத்தால் முடி: உப
ரிப உலகத்துக்கு எழுந்திரு: திவ்யகளில் நான்கு பாதம்
களால் படைதோடு கிள்.

[ச. க. ௧—௧௬]

௩௦௬௪௫ [அதர்வன்—மருத்து, பர்ஜன்பன்]

௧ மேகமயப் பிரதிவகன் ஒன்று கிளம்பட்டும், காற்
திறை தரிதமாகி மறை மேகங்கள் ஒன்று குகிக. கர்ச்
௩, ௪, ௫ மேகப் பெருங்காணின் கிருஷ்ப முழக்க காதஞ்
யானபும—சலங்கள் புனிகைத் திருபதி செய்க.

௨ திடமானவர்களாயும் ஸூதாஸர்களாயுமுள்ள அவர்
கள் ஒன்று பர்க்கச் செய்வார்களாக, சலங்களின் இரண்ட
கள் ஒடிதிகளோடு சேர்க, மறைத் தாசாசன புனிகை
இரம்பமாக்குத. கிவய ரூபமான ஒடிதிகள் இங்கும்
எங்கும் தோன்றுக.

௩ கானஞ் செல்பவர்களை மேகம் காணச் செய்: சலம்

௩௦௬௪௫—அஜன் என்னும் சூத்யமனது சாரூபம்

களின் பிரவாகங்கள் இங்கும் என்கும் மேலாக, மறை
யின் தாக்காண் புதியை இன்பமுடனாக்ருக. கிவையுப
மான செடி கொடிகள் இங்கும் என்கும் தோன்றாக
ச பர்ஜனியனே! கோலிக்கும மருத்து கணங்கள்
உன்னை என்கும் காணஞ் செய்க, வர்ஷிக்கும் கர்ஷ தாக்கா
ண் புதியைகரித்துப் பொழிக.

இ மருத்துக்களே! சமுத்திரத்தினின்ற தோதியை
உயரமாக்ருகண் மேகத்தை உயரமாக்ருகண்: கர்ச்
கிக்கும மேகமையமான மகா ரிஷபத்தினுடைய சத்திக்கும
சலங்கள் புதியைத் திருப்தி செய்க.

உ கர்ச்சி: முழங்கு: கடலைக் கலக்கு: பர்ஜனியனே!
பாவால் புதியை கண்: உன்னைப் பொழியப்பட்டு பெரும்
மறை வருக: தஞ்சம் காடும் கிருசப் பக—தலைவனது—
கிடு செய்க.

எ னுதானர்வனது சல வந்துக்களும் பெருஞ் சர்ப்
பங்களும் உகாண் கங்கு இரட்சிக்கட்டும். மருத்துக்களால்
பிரேரிதமாகும் மேகங்கள் புதியின்மேல் பொழிந்
திடுக.

அ ஒவ்வொரு திகையிலும் அது யின்றுக, எல்லா திகை
களினின்ற கார்த்தங்கள் கிசை, மருத்துக்களால் பிரே
ரிதமாகும் மேகங்கள் புதியின் மேல் கங்கு பொழிந்திடுக.
உ சலங்கள் யின்னல் மேகம் மறை கண் தானர்வனது
சைதாக்காண் பெருஞ் சர்ப்பங்கள் உகாண் கங்கு
காத்திடுக. மருத்துக்களால் பிரேரிதமாகி மேகங்கள்
புதியின்மேல் பொழிந்திடுக.

உ அகிலி சலங்களின் தேகங்களால் சேர்ந்த ஒஷதி
களின் அதிபதியாகி புனையன், ஐத நேதனன்
தோதியினின்ற மறைவை அளிப்பானாக, பிரைகளுக்குப்
பிரைகாபும் அமுதத்தையும் வளிப்பானாக.

உ பிரைபதி சலிதி சமுத்திரத்தினின்ற சலங்களைத்
தரிதாசெய்த சாக்காத்தத் துண்டுவானாக, வர்ஷிக்கும்
அவை இரேதக பொங்கி பூணமாகட்டும். இந்த இடி
யிக் கொடித்துடன் இங்கு வர.

உ அகானு எங்கள் பிரை சலங்களைப் பொழிந்து
பொங்கி வருவானாக; வருவானே! சலங்களின் கீர்க்கழல்
ண் பொங்குக, சலங்களைக் கீழே பொழி, கர்ந்தக் கைக
கான தவனைக் கீர்க்கால்களை பதாசரித்து கோலித்
திடுக

உ கிசைமதுசரிக்கும் பிரைமணர்களை—ப்போல்—ஒரு
கருணை சாய்ந்துள்ள தவனை! பர்ஜனியனாக் தரிதமா
ரும் வர்களை கொடித்துச் செய்துள்ளன.

உ பென் தவனையே அதனுடன்—பெக: தாதுரி
யே! மறைபுடன் மொழி: உனது காரங்கு கால்களை
கிரித்து—பிரைசபத்தின் கடுமையே கீர்து.

உ கண்வகையே! கைமகையே! தாதுரியே! நீ
கவியுள்ளாய், இதருக்கனே! கீங்கள் மறைவை
காமையான, மருத்துக்களின் மறைவை கிரும்புங்கள்.
உ பெரிய கோசத்தை நீ உயர்ந்த பொழி:
பியவலாகு கார்த்த கிசை, அவர்கள் கானகிதமாய்
பொழியும் வக்குத்தை கிரைமமாக்ருவார்களாக, ஒஷதி
கனவூன்பம் கிருத்தாகுக.

[ச. கடு. க—கக]

உ அ வருணன் [பிரைமன்—வருணன், சத்தியா கிருதான கிட்
கனருத்தம்]

உ பெரிய அதிகாரி அருகிலிருப்பதபோல் அவன்
பிரைமசாரிகள், மறைவருணனை தவனை முன்னதாகவே அறி
கத்தாகிடும. பிரைமசாரிகளும் வரும் கண்மையைச் சொல்வார்கள்,
உ அ வருத்து—மறை தோத்திரம்.

பார்க்கினான். எவன் இரகவியத்தில் செல்வதா? சிறந்த
நாணம், தேவர்கள் அந்நி அந்நிஞர்கள்.

உ ஒருவன் திற்பது செல்வது கோணவாப்ப் போவது
மறைத்து கிழ்வது எதிர்ப்பது இருவர் உட்காந்த இர
கவியம் மொழிவது—இவை போன்ற விளபகவகையும
முன்னுலகை வருண மன்னன் அந்நிஞன்.

உ இந்த பூமியும், பெரிய தூமாவ வாய்ப்புளான் அச்
சோதியும் அசனான வருணன்-தா-ரும். இரண்டு கடல்
களும் வருணனது; உதாங்கனான இந்த அற்பமான
சலங்கனிலும் அவன் மறைத்துள்ளான்.

ச ஒருவன் சோதிக்கப்பால் தூமாய் எந்தத் தென்ற
தும், அவன் இரகவாவன வருணனது—ஆக்கையினின்ற
விடுதலிப்பாவதில்லை. அவனது ஒற்றர்கள் சோதியினின்ற
இங்கு சலனமாகினார்கள். ஆயிரம் கண்களுள்ளவர்க
ளாய் அவர்கள் புலியை எங்கு காண்கினார்கள்.

இ இரகவாவன வருணன் வானஞ் சோதிக்கு நடுவே
எது—உண்டோ—அவற்றிற்கு அப்பாதும எது—
உண்டோ—அந்த சர்வகலி பெய்களம் கோக்குகினான்.
இந்த சனங்களை இமைச் சிமிட்டுக்கொளும் அவன்
என்னியுள்ளான். குதாபெவன் காய்கொப்போல—
அவன் இவற்றை அனந்த வைக்கினான்.

உ வருணனே! ஏழு ஏழாய் முப்பிரிவாய் எந்த உனது
பாசககள் கியாபகமாகி கிடைத்தன்னனவோ அவை
அனைத்தும் பொய் உதாபவர்களைப் பற்றட்டும். சந்திரம
பேசுபவர்களை அவன் கிவொருக.

எ வருணனே! தூது பாசககனோல் நீ அவனைக் கட்டு:
மனிதர்களை வெளிப்பவனே—அசந்திரஞ் சோல்பவன்
உன்னிடமிருந்த நீகாமலாவாகுக. சுற்றுக் கட்டுகள்
உடைந்துள்ள பந்தமற்ற கோசமபேரல் பாசகன் தொல்

ரும் உதாத்துடன் உட்காருவாகுக.

அ வருணன் நீளமாயும் குதாக்காயுமுள்ளான். சோதி
கிடுதலிப்பாயு முன்னவன் வருணன். வருணன் தெய்வமா
யமுன்னவன்.

உ இன்னுரோ! என் அந்த எல்லாப் பாசங்களுடன்
உனைக் கட்டுகிறேன். இந்த இந்த குடும்பத்தைச் சோக்
வெனே! இந்த இந்த இந்தத் தாயின் மகனே! அவர்
உனின் அனைவரையும் உனக்கு என் அதுகலமாய் ஆக்
கட்டிக்கிறேன்.

[ச. கஉ. ச—உ]

உஉ கேடுத் குறையும் [கக்கான்—அபமர்க்கன் வனல்பதி]

உ இயிப்பவனே! ஒடிதலின் அநிகாரினியே! எங்கள்
உன்னைப்பற்றுக்கொளும். ஒடிதியே! என் உன்னை ஒவ்வொரு
மனக்கும் ஆயிரம் கிரியமுள்ளவருகச் செய்துள்ளேன்.
உ சந்திரமாய் இயிப்பதாயும் சபத மழிப்பதாயும்,
வெத்துவதாயும் அடிக்கடி. திரும்புவதுமான—எல்லா
ஒளவுதங்களை—அவை—இக்கேடகனின்றி எங்களைக்
காக்கவேண்டுமென, என் ஒன்று குறித்துள்ளேன்.

உ சபததால் சபிக்கும் அவன் நீமைகை முதன்மை
வாய் தரிக்குமவன், எமது, சனனத்தை இரலை பருக
பற்றாமவன் தனது பாலையே புசிப்பானாக.

உ உனக்கு அபக்குவப் பாண்டத்தில் எதனைச் செய்
திருந்தாதும, கிசுபு நீலத்திலே அவர்கள் எதனைச் செய்
திருந்தாதும, அபக்குவ மாயினத்தில் அவர்கள் என்ன
செய்திருந்தாதும, அச்செயலாலேயே அச்சேச் செய்பவர்
களை வெல்

இ தூர்ணவப்பனம் தன்மர்க்க வேனம் அசக்கர்,

உஉ அருத்து—வருணனது மகிமை.

இரக்கதர் பிடுகுநீ தற்பெயர்களுள்ள வர்கள் தர்
வசனமுள்ளவர்களான அநீதவதையும் நாங்கள் எங்கனிட
மிருந்து நீக்குகிறோம்.

க பிடுகுநீ எவ்வு தாகமானும் பகலின்மை பாக
நின்மை—இந்த அநீதத்தையும் நாங்கள், அபரமார்த்த
கவே! உன்னால் நீக்குகிறோம்.

எ தாக மானும், பரி மானம் அப்படியே இத்திரிப
தோலகியான அநீதத்தையும் நாங்கள், அபரமார்த்தகவே!
உன்னால் நீக்குகிறோம்.

அ அபரமார்த்தகன் எல்லா ஒழுதிகளின் ஒரே அதி
காரி. அவனால் உன்னிலானதை நாங்கள் நீக்குகிறோம்
அப்பால் நீ நோயன்னியில் கணமாவதும்.

[ச. க. ௧—௮]

௧௨௦ புன்செயல் [கத்திரன்—அபரமார்த்தகன்—வனம்பதி]

க ருதியினோடு ஸமமாகும் சோதிகை, இரவு பகலுடன்
பொருத்தஞ் செய்துள்ளது. நான் சந்திப்பதை சார்
புக்குச் செப்கிறேன்—புன்மை—புரிபவர்கள் இரண்டின்
னியிலாவார்களாக.

உ தேவர்களை! எவன்—புன்மைச்—செய்தல் செய்து
அறிவாதவனது விட்டிலாசமாக்குகிறோடு, அது தாயை
ண்டவரும் கண்காற்போல் நிகழ்கிற அவனியே பற்
தட்டும்.

உ எவன் அபக்தவ பான்டத்தில் புன்மை செய்து
அதனால் அநீதியைக் கொல்ல விரும்புகிறோடு அது களிக்
பெயடுகலால் வெகுபல கற்களாக பிட்டுவந்து வெடித்
தும்.

ச துது கிலபங்களுள்ளவனே! நீ அவர்களை கண்டதா
1 ஒரு பூலிகையின் பெயர்.

ககக கருத்து—அபரமார்த்தகனை அறி.

எத்தம்கிலை ருதியர்களாகவும்—கேடு—சாய், பிடுபெப்
பிடுபெய்க்குப்போல்—புன் —செய்தல் செய்தவனுக்கு
நிகழ்பச் செய்.

௮ நான் இந்த ஒழுதியால் அவர்களைது கிலத்தில் நோக்
களில் அல்லது உனது புருஷர்களில் செய்துள்ள எல்லாத்
தற்செயல்களைபுந் நாசஞ் செய்துள்ளேன்.

௧ புன்மை—செய்தவன் செய்ய முடியவில்லை. அவன்—
தன்—காலையும் கிரகமும், கொருக்கியுள்ளான். அவன் என்
கருக்கு மண்ணையானதைச் செய்துள்ளான். ஆனால் அவ
னுக்கு தகைத்ததைச் செய்துள்ளான்.

௮ அபரமார்த்தகன் நோத்திரியத்தையும் எச்சபதத்தை
யும் நீக்குவானாக. அபரமார்த்தகன் எல்லா பாதுகாக்கிற
யும் தீமைகளையும் தூரமாக்குவானாக.

அ அபரமார்த்தகனே! உன்னால் நாங்கள் எல்லா பாது
காக்கிறதையும் தூரஞ்செய்து கொடுமைகளையும் நீக்கி நான்
௧௨ அந்த அநீதத்தையும் நாசஞ் செய்துகொள்கிறேன்.

[ச. க. ௮—௮]

௧௨௧ எதிரி பங்கம் [கத்திரன்—அபரமார்த்தகன்—வனம்பதி]

௧ நீ கிலுடன் பந்தவஞ் செப்கிறாய், மற்றவர்களு
டன செய்வதில்லை. வர்ஷாகாலத்தின் காலகைப் போல்—
புன்மை—செய்யவனது பிடுபெய்க்கு பிடுபெய்க்கு.

௨ நீ கிராமமானதும் கண்கா கர்க்குதனானதும் கன்கு
அமர்த்தப்பட்டுள்ளாய். நீ திவ்யமான சேனை போல்
செல்லுகிறாய். ஒழுதியே நீ செல்லுமிடத்தில் அச்சமில்லை.

௩ சோதியுடன் போல் ஒளியிடு நீ ஒழுதிகளின் தலை
மைக்குச் செல்லுகிறாய். பக்தவமாகாத—மனிதரது—
பூட்சகன் நீ. நீயே சந்தரு—ஸம்ஸாரன்.

௧௨௨ கருத்து—ஒழுதியால் நோய் நீங்கும்.

ச தேவர்கள் முதன்மையாய் உள்ளும் அகார்களை நீங்
குஞ் சமயத்தினின்று ஒழிப்பே! நீ அபாமார்க்குஞ்பத்
தோன்றியுள்ளாய்.

இ நீ தூது சாகசஞ்ஞடன் பிளப்பவன். பிளப்பவன்
என்பது உன் பிதாவின் காமமாகும். எங்களை அடிமை
பாக்க விரும்புவவனை எதிர்த்துப் பிள.

க அனத்த புவிபினின்று தோன்றும். அது விரிந்த
கிராமமான சோதி செல்லும். அது அநிதாபஞ்செயது
அக்கிருத்த—அவனிடமே—நிரும்புக.

எ நீ நிரும்புவதாக்கே வந்துள்ளாய். நீ எதிர்ப்பவன்.
நீ என்னிடமிருந்து எல்லா சபதங்களையு மழி: பயகசா
மான ஆபுதத்தைத் தூரமாக்கு.

அ தூதுகளுடன் என்னை எங்கும் பரணாகுசெய்.
ஆயிரங்களுடன் என்னை இரட்டி. ஒழிதெனின் பதிபே:
உக்கிரான இந்திரன் ஒழலின் குவிபினை—யனிப்பாளுக.

[ச. கக. க—அ.]

கஉஉ ஒழி [மாத்தரு காமன்—மாத்தரு காமன்]

க அவன்! இங்கு பார்க்கிறான்: அவன் பின் பார்க்கி
றான்: அவன் தூய் பார்க்கிறான்: அவன் பார்க்கிறான்.
சோதிகை வானத்தை அப்பால் புவிவை எல்லாவற்றை
யும் தேவியே அவன் பார்க்கிறான்.

உ திவ்யமான ஒழிப்பே! உன்ருல் எல்லாப் பொருள்
களையும் முச்சோதினை முப்புகை இத்த எல்லா ஆது
பிரதிகசனையும் நான் பார்ப்பேனாக.

க அத் திவ்ய சபர்ணது கன்மணிபான நீ, கனைப

1 சதாமலர் என்னும் மூவிகை, எப்போதும் விழிப்புகை அநிதிரை
யும் குறிக்கும்.

கஉக அருத்த—அபாமார்க்கத்தால் தோலகளை வகத்து.

பாடையும் மணப்பெண் சபனத்தைப் போல், இங்கு
புவியில் ஏறியுள்ளாய்.

ச ஆயிரம் கண்களுள்ள தேவன் எனது வலது கையில்
அனத வைப்பாளுக: நான் அதனால் நான் ருத்திரனையும்
ஆரிபனையும் அநிவகையுள் காண்கிறேன்.

இ உன்—ருபங்களை பிரகாசமாக்கு: உனது ஆத்மாவை
மறைத்துக் கொள்ளாதே; அப்பால் ஆயிரம் கண்களுள்ள
வனே! கிமிதெனினே எதிர் கொக்கு.

க யாது தான்களை நான் பார்க்கும்படி. செய்: யாது
தான்களை தரிசனமாக்கு: எல்லாப் பிரகாசனையும் புல
னாக்கு: ஒழிப்பே! இந்த—கினைவுடன்—நான் உன்னைப்
பற்றுகிறேன்.

எ நீ கவிப்பனது கன். நான்கு கண்களுள்ள நாயின்—
கன். கிர்மலகாசத்தில் சரியும் குரிபனைப்போல் நீ
பிரகாசனை பிரகாசமாக்கு.

அ நான் அவனது கவிப்பத்தினின்று யாதுதான்களை கிமிதி
னனை—புறத்தில்—இழுத்தானேன். நான் அதனால் ருத்
திரனையும் ஆரிபனையும் ஒவ்வொருவனையும் பார்க்கிறேன்.

க வானத்தில் பறந்து சோதியின் குறக்கே சரிப்பவனாக
புவியை நாதனாய் என்னும் பிரகாசத்தை நீ புலனாக்கு

[ச. உஉ. க—க.]

கஉஉ பக [பிரமன்—கோ தேவகாதன்]

க பகக்கை வந்துள்ளன. அவை மக்களத்தைச் செய்
துள்ளன: அவை கோகாணியில் தங்கட்டும். அவை காமயில்
இன்பமாகட்டும்: அவை இங்கு பனருபங்களுடன் இந்திர
னாக்குப் பல உகவுகளைக் கறந்துகொண்டு பிரகாச மிகு
பவையா கிருக்கட்டும்.

உ இந்திரன், யஜிப்பவனுக்கு காணகு செய்பவனுக்கு

கஉஉ அருத்த—எங்குக் கண்டு சதாசாலம் கவனமுடனிரு.

உபதேச மளிக்கின்றான்: இந்தான் இன்னும் அதிகமாக
வே பளிக்கின்றான்; அவனதை அபகரிப்பதில்லை: அவன்
செல்வத்தை மென்மேலும் செழுமையாகக்கொண்டு, அவன் பின்ன
மாகாத நிலைப்பதில் தீவ்பர்களை ஸ்தாபனஞ் செய்கிறான்.
க. அவர்கள் காமவாழ்வில்லை; எத்திருடனும் அவர்
களை—இவ்வரிப்பதில்லை: அவர்களை வழியை எந்த எதி
ரிப்பும் எதிர்த்துத் தாக்கியதில்லை; அவன் இத்தேவர்களை
பஜித்த அளிக்கிறானே—அந்த—கோபதி அவர்களுடன்
உட இணைந்து வெருகாமை வகிக்கிறான்.

ச புழுதி எழுப்பும் குதிரைக்காரன் அவர்களை அது
ருவதில்லை; அவர்கள் கசாப்புக் கசத்தற்கும் செலவ
தில்லை. பக்குசெயமான மனிதனது அப்பகைகள் விரை
மான அபயத்தில் சஞ்சரிக்கும்.

இ பகைகள் ஐகவரியமாகும், இந்தான் எனக்குப்
பகைகளை விரும்பியுள்ளான்: பகைகள் முதல் மோம
னது புளிப்பாகும்: சனங்களை! இந்தப் பகைகளை 'இந்
தான்; நான் மனம் இருதயத்தடன் இந்தா—வினைவை
—விரும்புகிறேன்.

ச பகைகளை! மெனிர்தவனை புஷ்பபுடனாக்குங்கள்.
குருபனை காட்டுக்குச் சுத்தமாகக் கருங்கள். விட்டை
மக்களமுடனாக்குங்கள்! மக்கள் மொழியுள்ள வாகளை!
சுபகனில் உங்கள் விரும்பு பெரிவதென சொல்லப்படும்.
எ பிராண மிருத்த நற்புற்றவாயில் பிராணமாயி நந்
பாணஞ் செய்புமிடத்தில் சுத்த சனங்களைப் பருகிக்
கொண்டு வரும்—உங்களை எத்திருடனும் நீமை புரிபவ
னும் ஆதிக்கஞ் செய்வாமலாவார்களாக. குந்திரை
ஆபதம் உங்களை நீக்குக.

[ச. உ. உ. ௧-௭]

உ.உ. கருத்து—பக மறியமை.

உ.உ. அரசன் [உருட்டன் அத்வன்—இந்தான்]

௧ இந்தானே! நான்கு இந்த கூத்திரியனை கிருத்தி
வாக. கு: இவனை சனங்களை ஒரே தலைவனாகச் செய். அவ
னது எதிரிகளை பெல்லாம் ஒழி; சமாதானில் நெய்ப்புக்கு
அவர்களை அவனுக்குத் தாழ்மை பாகு:

௨ இவனுக்கு மிராமம் குதிரை பகைகளில் பாகத்தை
பளி. இவனது எதிரியை பாகமற்றாக்கு: இவ்வரசன்
கூத்திரிகளின் உச்சிரி வாவாகு: இந்தானே! ஒவ்
வொரு எதிரியையும் அவனுக்குக் கீழ் செய்.

௩ இவன் செல்வங்களின் செல்வபதிபாவாகு; இந்த
அரசன் ஐனத்தின் ஐனபதிபாவாகு; இந்தானே!
மேலான வன்மைகளை இவனில் ஸ்தாபி. இவனது எதிரி
களை வன்மை குளியமாகு:

௪ கோதியே புதியே! தனக்கும் பரனை இரு பகைகள்
சுறாபனபோல், இனிவரை அதிகமாய் இவனுக்குக் அளி
யவனாக. இந்த இராஜன் இந்தாநுக்குப் பிரியமாயும் பக,
ஒவ்வுதி பிராணிகளுக்கும் பிரியவாகாகு.

௫ எவனும் மனிதர்கள் இயித்த இயிக்கப்படாம வாகி
வாகனே, அந்த உபர்வை பளிக்கும் இந்தானே உனக்கு
இவ்வளிக்கிறேன். அவன் உங்களை சனத்தின் ஒரே தலை
வனாய் மானிட அரசர்களில் மேன்மைபாகவும் செய
வான.

௬ இராஜாவே நீ உபர்ந்தவன்: உன்னை எதிர்க்கும்
நாகவர்களைல்லாம் தாழ்த்தவர்களே; ஒரே தலைவனாகி
இந்தான் என்னும் நண்பனாகி இயித்த எதிர்ப்பவனது
பேரஜனங்களை இங்கு கொண்டு வர.

௭ வெக தரிசுடன் நீ—சத்தரு சனங்களைப் புரி:
புரிக் காட்டுவின் நீ பகைவர்களைக் கொன்று: ஒரே தலை

வனாகி இரதிரன் என்னும் சன்பனோடு ஐயித்த எதிர்ப் பவனது போருவங்களை இவரு கொண்டு வர.

[ச. 22. 5-8.]

82. இ அக்ஷி [மிருகாசன—வெரு பல தேவர்கள்]

க எவனை மனிதர்கள் பல இடங்களில் எழுச்சிபாக்கு கிருக்கிறோர், அந்த முதன்மைபவன் அந் அந்நிலையான பஞ்ச சனங்களின் தலைவனாக அக்கினியை, நான் மன்னஞ் செய்கிறேன்; நான்கள் எல்லா சனங்களிலும் துறையுள்ள அவனை நாடுகிறோம்; அவன் தன்பத்தினின்றும் எங்களை நீக்குவானாக.

உ இரதவேதஸனோ! நீ அகியைச் சுமப்பதுபோல், முன் அந்நிலையுடன் பக்குத்ததை பதுகலமாக்குவதுபோல்—அப் படிபே தேவர்களிடமிருந்து எங்களுக்கு நல்ல மதியைச் சுமத்த வர; அவன் எங்களைத் தன்பத்தினின்றும் நீக்ருவானாக.

உ ஒவ்வொரு செயலிலும் ஒவ்வொரு ஐயத்திலும் புத்த மாக்கப்பட்டு, பங்காளிபரையும் நன்கு சுமப்பவனுமான அக்கினியை, அக்களையிக்கும் பக்கும பெருக்கும் செய பாருதமாரும் அவனைத், துதிக்கிறேன். அவன் எங்களைத் தன்பத்தினின்றும் நீக்குவானாக.

ச நல்ல சனனமாயும் அந் திறப்பாயும் அந் சுமப்பவ னாயும் இரதவேதஸனாயும் அவனவா நாணுமான அக்கினியை நான்கள் அழைக்கிறோம். அவன் எங்களைத் தன்பத்தி னின்றும் நீக்குவானாக.

இ எவனது துணையுடன் ரிஷிகள் தங்களுடைய பலத்தை பிரகாசஞ் செய்கிறார்களோ; எவனது அவர்கள் அந் நாயைகளினின்றும் தனிமை பாடுகிறார்களோ; எவனது

82.3 கருத்த—நீயே அரசனை மதப்பனஞ் செய்.

துணையுடன் இரதிரன் பணிகளை ஐயிக்கிறோ; அந்த அந்நிலை எங்களைத் தன்பத்தினின்றும் நீக்குவானாக.

க எவனது தேவர்கள் அமுதத்தைக் காண்பார்களோ; எவனது ஒஷதிகளை தேன் கிணர்ந்தவைபரப் செய்கிறார்களோ; எவனது கவாடகத்தைக் கொண்டு வருகிறார்களோ அவன் எங்களைத் தன்பத்தினின்றும் நீக்குவானாக.

உ எவனது ஆகனலில் இவரு பிரகாச மாவதெல்லா யுடனே பிரத்ததும் பிரக்கப்பிபாவது முன்னவையோ அந்த ஒரே அக்கினியைத் துதிக்கிறேன். நான் மன்னடி அவனை பழைக்கிறேன். அவன் எங்களைத் தன்பத்தி னின்றும் நீக்குவானாக.

[ச. 22. 5-8.]

83. இந்திரன்—[மிருகாசனத்தம்]

க நான்கள் இரதிரனைப் போற்றுகிறோம், நான்கள் எப் படிபேதும் அவனை நினைக்கிறோம். இந்த கிருத்திர னை நான்கு உத்தேசமங்கள் என்னை யதுகியுள்ளன; எவன் எவனது பக்குசெப்பவனது அழைப்புக்குச் செலவாகி கிரு அவன் எங்களைத் தன்பத்தினின்றும் நீக்குவானாக.

உ நான்கு உத்தேசங்கள் எவன் உத்திர—எதிரிகளை— உடையிருக்கிறோ—எவன் தானவர்களது பலத்தை உடைக் கிறோ; எவனது கதிகளும் பகக்களும் ஐயிக்கப்படுகின் னவையோ—அவன் எங்களைத் தன்பத்தினின்றும் நீக்ருவானாக.

க எவன் மனிதர்களைப் பூரணமாக்குகிறோ, கிருகாசனோ, சுவர்க்கை காண்பவனோ; எவனுக்கு பக்கு ஸாத னவகன் எவனது—தூணைமையைப் பகிர்ந்த மரக்குகின் னவையோ; ஏழு நேராததருக்களுடனாகும் மதமணிக்கும்

83.3 கருத்த—அவன் போற்றாதல்.

யக்கும் எவனதோ—அவன் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குவானாக.

ச பகங்கள் எருதுகள் விருஷப்பங்கள் எவனதோ; எவனுக்கு வளர்க்கக்கூறாமனோதிகள் விடுபா-புன்னகலே; எவனுக்குச் சுக்கிரமோமன்—சுத்தமாகின்றோ, அவன் பிரமத்தால் அலங்காரமாகி எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குவானாக.

டு லோமீன லூலிப்பவர்கள் எவனது இன்பத்தை காடுகின்றானோ; போரில் அம்புகள் நிறையும் எவனா-மானிடர்கள்—அழகுக்கின்றானோ, எவனிட்கானமும் கடினமும் சாபகின்றனவோ—அவன் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குவானாக.

க செய்கச் செய் எவன் முதல் தோன்றுகிறோ; எவனது விரம் முதலில் பிரகாசமாகிற்றோ; எவனும் எறி யப்பட்டு, வச்சொய்தம் அழிவை அடைந்ததோ—அவன் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குவானாக.

எ எவன் அடக்கி சமர்களுக்கு சென்களை ஒன்றுசேர்த்துச் செங்கிறோ; எவன் இருவர்களின் புஷ்டிகளை ஒன்று சேர்க்கிறோ—அந்த—இந்திரன் நான்—தூதிக் கிறேன், மன்றாக நான் அவன் அழைக்கிறேன்; அவன் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குவானாக.

[ச. ௨௪. ௧-௪.]

௧௨௪ வாயுவும் ஸுமிதாவும் [யிருவாரூத்தம்—ஸுமித வாயு]
க நான்கள் வாயு ஸுமிதாவின் வலிமையின் விளைகிறோம்: சூத்மா இளைந்துள்ளதை துணுபுரியும் நீங்கள், விவையத் தின் அதிவிபரபகர்களாரும் நீங்கள், துழைந்து எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

௧௨௫ கருத்து—துன்ப நீக்கம்.

௨ புகியின் கிரிகுகளை எண்ணிபுள்ள நீங்கள்; எவர்களை வானத்தில் சோதிமண்டலம் செம்மைபாய் விபரபகரபுன்னதோ; எவர்களை வளர்ச்சியை வேறு எவனும் அணுகுவதில்லைபோ—அத்தகைய—நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

௩ சனகன் எவனது விதத்தில் சாப்பிடுகிறோ, அதிப ஒளிபுன்னகலே! எவனது உதயத்தில்—அவனா—பிரேரிதமாகிறோகிறோ, வாயு ஸுமிதாவ்களான அத்தகைய நீங்கள் புகிவிடப் பாலானது செய்பும் நீங்கள், எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் தளர்த்துங்கள்.

௪ வாயுவே! ஸுமிதாவே! இங்கிருந்து துர்ச்செய்க நீக்கியின், அரக்கர்களையும் மிமிதர்களையும்! நீக்குமின்; ௫ துதியிதனும் உணவிலுதும் சனகனை ஒருமைபுடனும் நம நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

௬ ஸுமிதாவும் வாயுவும் செவ்வத்தை செழுமையை ௭ விதவை சேமமான செப்பை என் சேர்த்தில் துணைமாக்கு வானாக, நீங்கள் ஸுபம் நீக்கி இவரு மேன்மையை பரிபுஷ்கன்—நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்கியின்.

௮ ஸுமிதாவே! வாயுவே! எங்கள் துணைக்கு நற்புத் திவை—பரிபுஷ்கன்: இன்பம் இனிமையில் ௯ மிணக்கச் செய்பும் நீங்கள்; சந்தாமானதை பரிந்து உச்சியினின் தம இங்கு வாரூங்கள்.

௯ இருதேவர்களின் நிலத்தில் உபரிப ஆகிகள் எங்கள் ௧௦ கருவனான; நான் வாயு தேவ ஸுமிதாவை துதிக்கிறேன்; நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குமின்.

[ச. ௨௫. ௧-௯.]

1 சிந்தாவர்களையும்,

௨ = கருத்து—பிரார்த்தனை.

கஉஅ சோதியும் புனியும் [மிருகாசன்—சோதிபுனி]
 க வானமே ஜோதியே! நான் உங்களை விளக்கிறேன்.
 எல்ல புஷ்டி யனிப்பவர்களான நீங்கள் ஒரேமனமுள்ளவர்
 களாகி அபரிமிதமான விரிவுகளை விசாலஞ் செய்துள்ளீர்
 கள்; நீங்கள் செல்வங்களின் அடியாதாரங்கள். எங்களை
 நீங்கள் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

உ நீங்கள் செல்வங்களின் அடியாதாரங்கள் அவற்றால்
 அதிவிருத்தியாகி நிலபமாதி அதிகந்தாமாதி அதி விசா
 மாயுள்ள புனியே ஜோதியே எனக்குச் சுமணிப்பவர்க
 ளாகுங்கள்; எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

உ நான், தரமனிக்காதவர்களும் எல்ல தபசுடனான
 வர்களும் விரிந்தும் கம்பிரமாயுள்ளவர்களும் கவிஞரால்
 போற்றப்படுவர்களுமான—சோதிப் புனியை யழைக்
 கிறேன். புனியே ஜோதியே!...நீக்குங்கள்

ச அமுதத்தை தரிக்கும் நீங்கள், அங்களை தாங்களே
 மனிதர்களை தரிக்கும் நீங்கள், புனியே ஜோதியே! எம்
 களுக்குச் சுமணிப்பவர்களாகுங்கள்; எங்களைத் துன்
 பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

இ செப்புக்களை தரிக்கும் நீங்கள் வனஸ்பதிகளை தரித்
 தும் நீங்கள்; எல்லாப் புவனங்களையும் உங்கள் அகத்தின்
 யடைந்துள்ள நீங்கள்; புனியே ஜோதியே! எனக்குச் சு
 மணிப்பவர்கள்; எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

உ இரணத்தால, செய்வால திருப்தி யனிக்கும் நீங்கள்,
 எவரகனனனியில் எவர்களும் எதைபுளு செய்பமுடி
 யாதோ—அத்தகைய புனியே ஜோதியே! எனக்குச் சு
 மணியுங்கள். எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

எ என்னைத் தலிக்கச்செய்யும்—இது—நீமை—யாலான
 போதிலும் இது மானிடனால்—செய்யப்பட்டதாரும்,
 தெய்வத்தாலில்லை, நான் புனி சோதியைத் துதிக்கிறேன்;

மன ஏழும் நான் அவர்களை அழைக்கிறேன்; நீங்கள்
 எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

[ச. உக. ௪—௭.]

௩௩௩ மருத்துக்கள் [மிருகாசன்—காளுதேவர்கள்]

க நான் மருத்துக்களை விளக்கிறேன்; அவர்கள் என்
 னில் முழுமருவாகுகளாக; பேரலில் இரதப பரியை அவர்
 கள இரட்சிப்பவர்களாக; கலபமாய்ச் சுவாநீனமாகும்
 உதிகளாகிப்போகல் நான் அவர்களைத் துதிக்கு யழைத்
 துமேனன்; அவர்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்
 ருவர்களாக.

உ அழியாத சல ஊற்றைத் திறப்பவர்களாயும், ஒஷதி
 களில் இரணத்தைப் பொழியும் பிருகினி மக்கட்களுமான
 மருத்துக்களை நான் முதன்மைபாய தரிக்கிறேன், அவர்
 கள எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குவார்களாக.

௩ கவினே! பக்கனின் பாலைபும் ஒஷதிகளின் இர
 ணதையுமருதினர்களின் துரிதத்தையும துரிதஞ் செய்து
 துன்பியியும் மருத்துக்களான நீங்கள் எங்களுக்குச் சு
 மணிப்பவர்களாக; அவர்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்
 றும் நீக்குவார்களாக.

௪ அவர்கள் சமுத்திரத்தினின்றும் சலங்களை சோதித்
 து சமந்தா சென்றுகொள்ள; சோதியினின்று புனியில்
 அவர்கள் அவற்றைப் பொழியுகொண். சலங்களுடன்
 அதிகாரிகளாய் செல்லும் அமமருத்துக்கள்; எங்களைத்
 துன்பத்தினின்றும் நீக்குவார்களாக.

௫ உணவு இரணத்தாலும் செய்வாலும் திருப்தி யனிக்கும்
 மருத்துக்கள்; புஷ்டிபுடன வயகைச் சோக்கும் அவர்
 கள, சலங்களை அதிகாரிகளாகும் அவர்கள் வர்ஷிக்கச்

௩௩௩ மருத்து—சோதி புனிப் பிராந்தனை,

செய்யும் அவர்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்கு வார்கள்.

௯ மருத்துக்களே! மருத்துக்களாகத் தேவர்களே! தேவர்களாக இப்பொழுது நான் இத்தன்மையான கஷ்டத்தில் விழுகிறேனாதல் வகைகளே! அதையழிக்கும் அதிகாரிகள் நீங்கள்; அவர்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குவார்கள்.

௧௦ மருத்துக்களின் வேலை உக்கிரத்தோற்றமுள்ளது. ஐயமில் மென யாரும் அறிந்தது, போர்களில் பயங்கரமானது. நான் மருத்துக்களைத் துதிக்கிறேன், மன்குமே நான் அவர்களைப் புகழ்க்கிறேன்; அவர்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குவார்கள்.

[ச. உ. ௧-௪]

௧௧௦ பவனும் சர்வனும் [மிகுநான்—பலதேவர்கள்] பவனே சர்வனே நான் உங்களை நிறைக்கிறேன். நீங்கள் அதனை அறிபுங்கள்; இஃகு பிரகாசமான தெய்வம் உங்கள் ஆக்கனாகியவரும், நீங்கள் இந்த இரு, நான்கு கால் பிராணிகளைப் பதிகாரஞ் செய்பவர்கள்; நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

௧௧௧ அருமையும் தூரத்திலும் உங்கள் பலன் சர்வனாக தாரும், நீங்கள் சாம கமப்பவர்களின் நெருங்கு எப்பவர்கள்; இந்த இரு கால் நான்கு கால் பிராணிகளைப் பதிகாரஞ் செய்பவர்களாகியீர்கள்; நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

௧௧௨ நான் ஆரியம் கண்டனாகிய விருத்தியாழிப்பவர்களைப் புகழ்க்கிறேன்; தூயமான புத்தையுடனான உக்கிரமானவர்களை நான் துதித்துக்கொள்கிறேன்; இந்த இரு

௧௧௩ கருத்து—மருத்துக்களுக்குப் பிரார்த்தனை.

கால நான்கு கால் பிராணிகளைப் பதிகாரஞ் செய்பும் நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

௧௧௪ முதன்மையாய் அதிக ஓருமைபுடன் நீங்கள் செயலிப்பற்றியுள்ளீர்கள். நீங்கள் சனங்களில் முதற் சின்னவர்களை யும் புகழ்க்கியுள்ளீர்கள். இந்த இரு கால் நான்கு கால் பிராணிகளைப் பதிகாரஞ் செய்பும் நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

௧௧௫ எவர்களை வேதனை செய்பும் ஆபுதத்தினின்றும் தவறாகவும் மனிதர்களும் தப்புவதில்லைபொ; எவர்கள் இந்த இரு கால் நான்கு கால் பிராணிகளைப் பதிகாரஞ் செய்பவர்களே அத்தகைய நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

௧௧௬ எவன் தர்ச்செயல் செய்கிறானோ, மூலத்தை நீக்குகிறானோ பாதுகாணான அவனில் நீங்கள் வச்சிராபுதத்தை விடங்கள். உக்கிரர்களே! இந்த இரு, நான்கு கால்—பிராணிகளை—பதிகாரஞ் செய்பும் நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

௧௧௭ உக்கிரர்களே; எங்களை அமர்களில் ஆசீர்வதியுங்கள் மீதினை வச்சிராபுதத்தால் விடங்கள்; நான் பவனையும் சர்வனையும் துதிக்கிறேன்; நான் மன்குடி—அவர்களை—புகழ்க்கிறேன்; நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

[ச. உ. ௧-௪.]

௧௧௮ மித்திரானும் வருணனும் [மிகுநான்—வெகு பல தேவர்கள்]

௧ மித்திர வருணனே! சத்திபந்தர விருத்தி செய்பவர்களாக உங்களை நான் மானஞ் செய்கிறேன்; நீங்கள்—ஒரு சித்தமுள்ளவர்கள். துயோஹனு செய்பவர்களைத்

௧௧௯ கருத்து—பவனுக்கும் சர்வனுக்கும் பிரார்த்தனை.

தூத்தபவர்கள்; சமர்களில் சத்தியவாசனை இரட்சிக்கும் நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள். உ மித்திர வருணனே—நீங்கள் ஒருகையுடன் துரோகஞ் செய்பவர்களைத் தூத்தங்கள்; சமர்களில் சத்தியவாசனை இரட்சிக்கும் நீங்கள், மனிதர் கேட்கிப் பஞ்சுவிதாலாகும்—இரதத்தைப் பணுகும் நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

உ அங்கிரஸன், அகஸ்தியன், ஜமதக்ஞினியை அத்திரிஸை இரட்சிக்கும் நீங்கள், கசியபன் வசிஷ்டனை இரட்சிக்கும் நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள். ச சிபரவாகஸனை, வத்தியசிரவனை, புருமீடனை அதத்திரிஸை இரட்சிக்கும், கிமதனை கூப்தவத்திரிஸைத் துணியுரிபும் மித்திர வருணனே—எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

இ பாத்வாஜனை கவிஷ்டனை கிசவாமித்திரனை ருத்னனை இரட்சிக்கும் நீங்கள், மித்திர வருணனே! கட்சிவந்தனை கன்வனை இரட்சிக்கும் நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

க மேதாத்திரியை திரிசேகனை உசனகரய்வனை இரட்சிக்கும் நீங்கள், மித்திர வருணனே! கோதமனை முத்கலனை இரட்சிக்கும் நீங்கள், எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

எ கேர்மைபந்துச் செய்பவனை எகத மித்திர வருணன் கிசவழிபாறும் கேர் கிடைகனாரும் ஆக்ஷியகிஞ்ஞே அத்நகைய-மித்திர வருணனை நான் துதிக்கிறேன்; மஞ்ஞடி நான் அவர்களை யழைக்கிறேன்; நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்குங்கள்.

[ச. உ. க. ௪—௪.]

ககக கருத்து—மித்திர வருணப் பிரார்த்தனை.

௧௦௦ குத்திரர்களும் வசுக்களும் [அதர்வன்—வாக்நேவத்யம்]
௧ நான்! குத்திரர் வசுக்களுடன் செல்லுகிறேன். நான் துதித்தியர் கிசவே தேவர்களுடன் செல்லுகிறேன்; நான் மித்திர வருணனைத் தரிக்கிறேன். நான் இந்திரனை 100 அகினியையையும் இரு அகினிகளையும் தரிக்கின்றேன். ௨ நான் இராஷ்டிரியை, செல்வங்களின்—செழிப்பை—சேர்ப்பவன், பஞ்சுக்களில் முதன்மைபாய் பதிவாய் தேவர்கள் என்னைப் பல்வகையாய் பிசுர்த்து 100 நிலையங்களின் என்னை பற்பலவற்றில் பிரவேசிக்கச் செய்வதனாளர்கள்.

௩ தேவர்களுக்கு மனிதர்களுக்கு இன்பமளிப்பவரே 100 செய்வதுகிறேன்; எவனை நான் கிரம்புகிறேனோ அவனை நான் உக்சிரமரசுச் செய்கிறேன், அவனை பிராமணராகவும் அவனை ரிஷிபராகவும் அவனை அறிஞனாகச் செய்வதென.

௪ அதிகமாய்க் காண்பவன் ஒவ்வொருவனும், கயாசிப்பவனும், சொல்வதைச் செலிபுதுபவனும், என்னால் உணவைப் புதிக்கிறான்; என்னை அறிபாமதுள்ள அவர்கள் என்னில் வசிக்கிறார்கள்; செலி சாய்ப்பவனே செலிவான். நான் பிரதந்தக் குரியதை உனக்குச் சொல்லுவதென.

௫ பிரமத் துவேஷி யழிய நான் சாத்தக்கு குத்திரனை உய கிவ்வை வளைக்கிறேன், நான் சனத்தக்குச் சமகார செய்கிறேன்; நான் புவியிலே கோதியிலே துழைத்துள்ளேன்.

௬ நான்—எதிரி—யழிக்கும் லோமனைத் தரிக்கிறேன், நான் துவஷ்டராவையும் பூஷணரையும் பகிரையும்—தரிக்கின்றேன், நான் அகிவளிப்பவனுக்கும் அதி ஆவதுள்ளவனுக்கும் மெது மொழி சொல்வின் ஆரோபம்.

தூக்கும் பழமானதூக்கும் லோமதூக்கும் லோமம்
பொழிபவதூக்கும் திரவியத்தை அளிக்கிறேன்.

எ நான் இதன் கிரத்தில் சிதாவைப் புலனாக்குகிறேன்;
கடல்களில், சலங்களின் அகத்தில், எனது மூலம்
தானம்; நான் அங்கிருந்து எல்லா புலனங்களுக்கும்
விசாலமாகிறேன்; நான் என் நிறப்பால் தூமாயுள்ள
சோதியின் உச்சியையும் பரிசிக்கிறேன்.

அ நானே எல்லா உலகங்களையும் பற்றிக் காற்றைப்
பேரல் விக்கிறேன்; சோதிகப்பால் இப்புகிக்கப்பால்
—என் மகிமைமயம்—இப்படி—விஞ் சத்தியுள்ளவனா
யுள்ளேன்.

[ச. ௨௦. ௧—௮]

௧௨௩ மன்பு [மீமாம்சைத்தம்—மன்பு]

௧ மன்புவே! மருத்துக்களால் சூழ்பவனே! உன்
டன், மானிடர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, தன்டம் தன்டம்
செய்து குரோதமாகி ஆத்திரமடைந்து, ஆபுதங்களைக்
கூர்மை செய்பவர்களால் கூரிய சங்களுள்ள கடர்
சூபங்களாகி எங்களுடைய புருஷர்கள் முன் செல்
வார்களாக.

௨ மன்புவே! கடையப்பால் சோதியுடனாகி எதிரிகளை
வெல்: சத்திமாளே! அழைக்கப்படும் நீ எங்கள்
சேனைத் தலைவர்; எதிரிகளை வழித்து அவர்களது
பொருளைப் பங்கிடு; பலத்தைப் புலனாக்கித் துயேழி
களைத் தூத்து.

௩ மன்புவே! எதிர்ப்பவரை ஜயித்த விடு: தன்டம்
தன்டமாகி தவம்னா செய்து எதிரிகளை வழித்து

1 கோபாசோபம்.

௧௨௩ கருத்து—சோதியைப் பற்று.

முன் செல்: அவர்கள் உனது உச்சிமான எதிர்ப்பைப்
தடுக்கவில்லை; ஒருவனாய்த் தோன்றவனே; நீ அடக்கி
அவர்களை உன் வசத்திலாக்கு.

௪ பலர்களின் ஈடுமே நீ ஒருவனே போற்றப்படுபவன்.
மன்புவே; நீ ஒவ்வொரு சனத்தையும் சமனாகும் பக்குவ
மாகரு பிரியுபடாத பிரகாசனே! நான்கள் உன்னைத்
தூய்வாக அடைந்து ஜபத்துக்காக சேர்த்து கோஷத்தைச்
செய்கிறோம்.

௫ ஜயஞ் செய்பும் இத்திரிப்போல் பழைய ஜயவழிகளை
முழங்கும் மன்பு இங்கு எங்கள் தலைவர்: சத்திமாளே
நான்கள் உங்கள் பிரிய நாமத்தைப் போற்றுகிறோம்;
நான்கள் நீ தோன்றும் ஊர்க்கு பறிக்கிறோம்.

௬ சாமே! நீ சத்தியுடன் பிரிந்து வச்சிராயுதமான நீ
அதிபலத்தை வகிக்கிறாய், நிரோதனே! மன்புவே அதி
மை பழைக்கப்படும் நீ பெருஞ் செல்வத்தின் சேர்க்கை
யில் எங்கள் சங்கற்பமுடன் நீ சேர்.

௭ ஒன்று சேரும் இரு கட்களின் செல்வங்களை ஒருமை
பொது வகுணனும் மன்புவும் எங்களுக்கு அளிப்பார்
களாக. எதிரிகள் ஜயிக்கப்பட்டு இருதபங்களில் பயம்
தரிப்பவர்களாகி மறைந்து விடுவார்களாக.

[ச. ௨௧. ௧—௮]

௧௨௪ மன்பு [மீமாம்சைத்தம்—மன்பு தேவதை]

௧ மன்புவே! சாமான வச்சிராயுதமே! உன்னைப்
போற்றுவவன் விசைத்தையும் ஓதுகையும் தொடர்ச்சி
யால் புஷ்டியாக்குகிறான். ஜயிப்பவனான உனது உதவி
யுடன் ஜயமனிக்கும் ஜயத்தால் நான்கள் ஆரீயனாயும்
நான்களாயும் ஜயிப்போம்.

௨ மன்பு இத்திரன் மன்புவே தேவன்; மன்பு தேவதா,

வருணன், ஐராவதமனுரவான்; மாவிடர்கனது சந்
ததிகளான சனங்கன மன்புவைத் துதிக்கிறார்கள்;
மன்புவே! தவமுடன் இணைந்து எங்களைப் பாதுகாஞ்செய்.
௩ மன்புவே நீ பலதகையிட பலவானாகவாய் நீ
எதிர்த்துப் போராடு, தவத்தை நண்பனாகவாடும் நீ
எதிரிகளை விலக்கித் தவம்செய்செய்; நீ எதிரிகளை யழிப்ப
வன், விருத்திரை நாகஞ்செய்பவன், தாணாகைத்
தொலைப்பவன், நீ விசுவமான வகைகளை எங்களுக்குக்
கொண்டு வா.

௪ மன்புவே! நீ ஒளகை ஜயிப்பவனாயும் சபயம் புற
யும் பயங்கரனாயும் எதிரி ஜயிப்பவனாயும் சகைக்கும்
உரிபவனாயும் சிதறடிப்பவனாயும் ஜபகேதுமாயு யிருப்ப
தால் சமர்களில் எங்களுக்கு ஒளகை யளி.

௫ அநி அறிஞனே! பகைநிதாடனான உனது ஸ்கந்த
பந்தால் நான் குளியறிகி வெகுதூரது சென்றுள்ளேன்;
ஆதலால் மன்புவே! உன்னில் சிறுகிறேன்; எங்களுக்கு
உனது சவய சரபத்துடன் திடமளிப்பவனாய் வா

௬ இங்கு நான் உனக்கு! நீ எங்களை நோக்கி இங்கு வா!
ஹரிவே, எல்லாமளிப்பவன் நீ; வச்சிரபுதந் தரித்
தும் கோபமே, எங்கள் பக்கம் நோக்கு: நாம் தன்
புகளை அழிப்போம், நீ உனது நண்பனை பறிவாயோ!
எ அவாகளை எதிர்த்துச் செல், எங்கள் வலது பக்கம்
வா: அப்பால் நாம் தவம்செய்து பகை விருத்திரைகளை
மாய்ப்போம், நான் ஆதாவான முதன்மைவான இனிப—
பொருளை—உனக்களிக்கிறேன், நாம இருவரும் தனிமை
யாய் முதற்பானத்தைப் பருகுவோம்.

[ச. ௩௨. ௧—௪]

௧௩௨—௧௩௪ கருத்து—கோபமில்லையென் பெருஞ் செயல்கள்
செய்ய இயலாது.

௧௩௫ அக்ஷி [பிரமன்—பாபகாசனே அக்ஷி]

௧ அக்ஷியே! எங்கனது இழியை எரித்து எங்களுக்கு
௩ செல்வத்தைப் பிரகாசமாக்கு: எங்கனது கயத்தை
எரித்துவிடு.

௨ எல்ல விலக்களுக்கும் எல்ல கிரகங்களுக்கும் செல்வங்
கொக்கும் நாம்கள் பணிக்கிறோம்; எங்கனது கயத்தைச்
எரித்து விடு.

௩ எங்கனது அறிஞர்கள் ஒங்கவும், அவன உச்சனாய்
மாவதற்கு எங்கள் கயத்தைச் சரித்துவிடு.

௪ அக்ஷியே! உனது அறிஞர்கள்; தேவன் தவதர்ச்
சு—நாம்கள் உனக்காக சந்திப்புடன் பெருகுவதர்க்
கும் எங்கனது கயத்தைச் சரித்துவிடு.

௫ ஜபகேதுமான உனது கோதிகள் எங்கும் செல்லுங்
கால் எங்கனது கயத்தை நீ சரித்துவிடு.

௬ ஏனெனில் நீயே எங்குமே காண்பவன்; நீயே எங்கும்
ஆழப்பவன், எங்கனது கயத்தைச் சரித்து விடு.

௭ எங்கும் காண்பவனே! எங்கள் துவேஷிகளை—பட
வலபோல நாம்கள் கடந்து செல்ல எங்கனது கயத்தை
சரித்து விடு.

௮ வேதமந்தக்கு எங்களைப் பட்டினில் நிறையப்போல்
கடத்து, எங்கனது கயத்தைச் சரித்துவிடு.

[ச. ௩௩. ௧—௮]

௧௩௬ ஒ த ந ம் [அதர்வன்—பிரமன்—பெருமனம்]

௧ இதன் தலை பிரமம், இதன் முதலு பிரகாரத்தா¹. ஒந்
னத்தின்² உதாம் வாமதேவயம் இதன் முகம் சந்திரம,
தவத்தினின்று தேவன் தவது கிஷ்டாரி³ பங்கும்⁴

1 பெரிபதாரும். 2 உணவு. உணவுபோலாகும் உலக நாயகனை
புக் குறிக்கும் ஒரு மறை மொழி. 3 கிரித்த 4 செயல்.

௧௩௭ கருத்து—அனலால் அல்லி அழித்து விடு.

உ. எலும்புந்து புனிதமாகி பசித்திரத்தால் சுத்தமாகி
சோதிவாயுள்ள அவர்கள் சோதி புலகத்தை அடைகிறார்
கள்; ஐதரவேதனால் அவர்களுடைய மூலாகத்தை எரிப்ப
தில்லை; அவர்க்கு உலகத்தில் அவர்களுக்கு அநேக மந்திரிக
ளாண்டு.

உ. கிஷ்டாரி ஓதனத்தை பக்ருவஞ் செய்பவர்க
ளிலே எப்பொழுதும் பாழ் பந்துவதில்லை; அவன் இயம
னுடன் வசித்து தேவர்களுக்குச் சென்றுகொண், அவன்
மோமபானஞ்செய்யும் கந்தர்வர்களுடன் இன்பமாகிஞன்.

ச. எவர்கள் கிஷ்டாரியமாக ஓதனத்தைப் பக்ருவஞ்
செய்கின்றார்களோ இயமன் அவர்களுடைய இரோதனை
பறிப்பதில்லை; அவன் இராமுள்ளவனாகி இராத வழியில்
சென்றுகொண்; சிறகுள்ளவனாகி சோதிக்கப்பாடும் எனரு
சென்றுகொண்.

இ. இது விசாலமானது. பக்ருவனில் அபிபுத்தமபவன்
கிஷ்டாரியை பக்ருவஞ் செய்பவன் ஜோதியைப் பிரவே
சிப்பான், குமிழுதுள்ள கமலம்¹ விசத்ததி சாஸுத்ததி
சபகத்தை² மூலாகியவி விசாலமாகும். இந்த தாகாக
ளெல்லாம் அவர்க்குலோகத்தில் இனிமையாய் பொழிந்து
கொண்டு உனக்குப் பாய்க. பூணமான புஷ்கரிணிகள்
உள்ளா யதுருக.

உ. செய் உதாங்களுடன் தேவர்களை புன்னவர்களைப்
பூனோதகங்களை¹ புனடபவர்களைப், பாய் கலம் தயி
ரால் பூணமாகி இராத தாகாகள் எல்லாம் அவர்க்குலோ
கத்தில் இனிமையாய் பொழிந்து உனக்குப் பாய்க.
பூணமான புஷ்கரிணிகள் உள்ளா அதுருக.

எ. நான் நான்கு நான்கான நான்கு கும்பங்களை பாய்

¹ கீர்மலர்களை ² சுத்த கலங்களை.

ச. நான் கயிர்களால் பூணசெய்து அளிக்கிறேன்; இந்த
தாகாகளெல்லாம் யதுருக.

ச. நான் கிஷ்டாரியமாகும் உலகஞ் ஐயிப்பதாயும்
புனாகமாகியுமுள்ள இந்த ஓதனத்தை பிரமணர்களில்
யவகொடுக்கேன், அவதாவுடன் பெருகி இது கஷ்டமாக
யவகொடுக்கேன், அது என் கிருப்பததைக் கறக்கும் கிசவருப
மான பகவாருக.

[ச. ந. ச. ௧-௮]

உ. ஒங்கும் ஓதனம் [பிரஜாபதி-மிருத்யுமதிக்கொமணன்]

ச. பிரஜாபதி பிரமத்துக்கு தவத்தால் குதததின் முதல்
கொண்டும் எந்த ஓதனத்தைப் பக்ருவஞ்செய் தானோ
ச. உலகங்களின் அதி தாகாகமாகியுள்ளதோ எது தீமை
யிவதிலையோ அந்த ஓதனத்தால் நான் மிருத்யுமக
கடப்பேருக.

ச. புனஞ் செய்பவர்கள் எதனால் மாணத்தைக்கடக்
கொடுக்கோ, எதனை தவத்தாலும் உழைப்பாலும் காண்
கொடுக்கோ எதனைப் பூர்வ பிரமன் பிரமத்துக்குப் பக்ரு
வஞ் செய்துள்ளானோ அந்த ஓதனத்தால் நான் மிருத்யு
மகக் கடப்பேருக.

ச. கிசவ புஷ்டியுபனிக்கும் புனியை எது தாகருகின்
திறை; எது வானத்தை இரணத்தால் கிசறக்கின்றதோ;
எது உயரமாகி மகிமையினால் ஜோதியை ஸதாபிக்கின்ற
தோ, அந்த ஓதனத்தால் நான் மிருத்யுமகக் கடப்பேருக.

ச. எதனிடமிருந்து உல, பற்களுள்ள மாதங்கள் செய்
பப்படிகொண்டவோ; கட, பற்களுள்ள வருடம் செய்யப
பட்டுள்ளவோ, சுற்றும் நாடகமும் இரவுகளும் எதனை
பறதுவன இல்லையோ அந்த ஓதனத்தால் நான் மிருத்யு
மகக் கடப்பேருக.

உ. உல-குருத்து-ஓதன மகிமை.

இஃது பிராமண மனிப்பதாதி பிராமண மனிப்பவத் தைத் தரித்துள்ளதோ, எதற்கு செய்மிகும் உலகங்கள் பாப்பின் தனையோ; கோதி மிகும் திகைகள் எல்லாம் எதன தோ அந்த ஒதனத்தால் மிகுதபுனை நான் கடப்பேனாக.

க. எதன் பக்குவத்தினின்று அமுதம் புலனாகின்றதோ; எது காலத்தினின்று அதிபதியாகுமோ, கிசலருபவன் எதில் கைக்கப்பட்டுள்ளனயோ—அந்த ஒதனத்தால் நான் மிகுதபுனைக் கடப்பேனாக.

எ. நான் துவேஷியையும் தேவ தூஷணியையும் அழிக் கிறேன். எனது சத்துருக்கள் தூத்தப்பட்டும், நான் கிசலரு ஐயுக்கும் பிரம் ஒதனத்தை பக்குவமாக்கு கிறேன். தேவர்கள் சொத்தைமிகும் என்னைச் செலி புதுயார்கள்.

[ச. கரு. க—எ]

கௌ. துட்ட சம்ஹாரம் [சாதனம்—சத்தி யெனலு அக்கினி]

க. சத்திய ஒழுண்ண அக்கினியான கிருஷ்பவைசவா கான் அவர்களை அடியோடெரிப்பானாக; எங்களை நிக் தித்து எங்களுக்கு இம்மை செய்ய கடும் எவனை பும் எங்களுக்கு கிரோதமா புன்னஎவனையும் எரிப்பானாக.

உ. இம்மை பாகாமல் எங்களுக்கு இம்மலிக்க கிருமபும் எவனையும்; இம்மையிலாகி, எங்களுக்கு இம்மை செய்ய கிரும்புபவனையும் நான் கைசவாநானின் இரு தகதம் கனின் கடுவே வைக்கிறேன்.

உ. சமரில் வேட்கடபாடுபவர்களையும் பிரதி கோஷத் திதும் அமாவாசையிதும்—கைகரு செய்பவர்களை—பும் மாயிணம் புசித்து இதார்களை இம்மலிக்க கிருமபுபவர்களை பெல்லாம் நான் பலத்தால் ஐயிக்கிறேன்.

கௌ. கருத்து—மரணம் தாண்டி.

எ. நான் பலத்தால் பிரகாசனை ஐயிக்கிறேன்; நான் அவர்கள் திரிபததைப் பற்றுக்கிறேன்; நான் எல்லாத் தன்பஞ் செய்பவர்களையும் அழிக்கிறேன்; என் கைக்கப் பம் ஐயமுடனாகட்டும்.

உ. அவனோடு துரிதமாகுந் தேவர்கள் நுரிபனது சமூகத வையும் அனக்கிராகன் நதிகனிலும் மலிகனிலுமுள்ள பகர்களுடன்—அவனது சத்தியால் துட்டர்களைக் கண் டெனேன்.

க. இடைபர்களேப புலிபோல நான் பிரகாசன்களை தளிக் கா செய்கிறேன்; அவர்கள் கைக்கத்தைக் காணும் நாய் களைப்போல் ஒளிபுமிடத்தைக் காண்பதில்லை.

எ. எனது இரத உக்கிரமான வன்மை எக்கிராமத்தில் தகைத்தாதுகு சரி அங்கு பிரகாசன்கள் நாகமாகும்; அங்கு—அவர்கள் திகை செய்ப இயலுவதில்லை.

அ. நான் பிரகாசன்களுடன் இருக்க இயலாது; திருடர் களுடனும் வனகு கற்றுபவர்களேனென இருக்க இய லாது; எனதுகழையும் கிராமத்தினின்றும் பிரகாசன்கள் தைத்தாவிடும்.

உ. கோஷித்து என்னிடம் கோபஞ் செய்பவர்களை கக்கன் பானைபபபோல் மானிடனில சிறிய பூச்சியைப் போல, இடைபூத செய்பவர்களாய் எண்ணுகிறேன்.

கௌ. தகட வாரால் தூகத்தைப்போல, கிக்குதி அவ னைத் தடுப்பானாக; என்னில் கோபமாகும் அறிவிலி பாகத்தினின்று கிடுதலை யாவதில்லை.

[ச. கரு. க—உ]

க.க. கோர் நாகம்—[பாதாபணி - அஹிருக்கி அப்சாண]

உ. ஒஷதியே! பூரவத்தில் உன்னால் அதர்வர்கள் அரக்

கௌ. கருத்து—அதர்வம்.

கர்களை அழித்தார்கள், உன்னால் கலியபன் அழித்தான், உன்னால் கண்வனும் அகந்தியர்களும—அழித்தார்கள்.

உ. நான்கள் உன்னால் அபரணைகளையும் கந்தர்வர்களை யும் நீக்குகிறோம்; அஜகிருதனே! அரகனைத் துரத்தி, உன் கந்தத்தால் எல்லோரையும் நாசமாக்கு.

உ. அபரணைகள் முழக்கை செய்து, சலனகளின் அதர விச்சத் தாசாக்கு செல்வார்களாக, குக்குஷ, பீஷ, கலநீ, ஓளகந் கநதி, பிரமந்திசை உங்களை கண்டுபிடித்து விட்டார்கள்—இனி—அபரணைக்களே! நீங்கள் சென்று விடுங்கள்.

ச. எனகு சிவங்களுடன் அவதந்தனகளுமியக்கிரோதம் களும்பெரியமரணகளுமுண்டோ அவரு அபரணைக்களே! நீங்கள் சென்றுவிடுங்கள், உங்களைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள்.

இ. வெண்மையும் பசுமையுமான உங்கள் விச்சகள் என்கு—உண்டோ—எனகு தாளக்களும் காகபக்களும்—விச்சகளும்—இகைத்து முழுகருகின்றனவோ அக்கு அப் ணைகளே! நீங்கள் சென்று விடுங்கள், உங்களைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள்.

க. ஒஷதிகளின் செடிசெடிகளின் விரியம் மிரும் இவன் இவரு வந்துள்ளான்; அஜககொம்பளும் கூறிய கொம்புடனாகும் அரடமியும் வெனியில் தன்னுடைய களாக.

எ. இவரு கடனகு செய்யும் சிகாமுன்ன அபரணைதலை வளது விருஷணத்தை நான் பிளக்கிறேன், நான்—அவ னது—மூலாயகத்தை நாசஞ் செய்கிறேன்.

அ. இந்திரனது ஆபுதங்கள் அபக் கருகிகளான துறு உண்டு, அச் சமஸிப்பவை அவை, அவற்றால் அவன்

1 ரோகத்தை புதத்தில் ஒளக்கத்தின் பெயர்.

அவிபுதிக்கும் அவக¹ தின்னும் கந்தர்வர்களைக் கொல்லு வானாக.

க. இந்திரனது ஆபுதங்கள் துறு, அவை அச்சமரணவை; அவன் அவற்றால் அவிபுதிது அவக² தின்னும் கந்தர் வர்களைக் கொல்லுவானாக.

க. ஒஷதியே! அவகம தின்று கட்டு சலங்கையில் சோதி பெய்யும் எல்லாப்பிசாசங்களை நீ வென்று கொன்று விடு.

க. காவப்போதும் குரணைப்போதும் பாசப்ப தாகுப் பிரியமுள்ள ஒரு குமாரனைப் போலாகி கடதருவன் மந்திரனைப் பற்றுகிறான்; நான்கள் அவனை வகனது விரியமிரும் பிரமத்தால் இங்கிருந்து நாசஞ் செய்கிறோம்.

க. அப்ணைவர்கள் உங்கள் மனையினையாவர்கள், கந்தர்வர்களை! நீங்கள் அவர்களை புருஷர்கள்; அமுதர் களே! நீங்கள் ஒடிவிடுங்கள்; மனிதர்களைப் பற்றவேண்டாம்.

[ச. உ. க—க]

க. அப்ணைவர் [பாதாபணி அப்ணை கிராமர்கள்]

க. மலர்பவளையும் எல்லாம் ஜயிப்பவளையும் சிறந்து விளையாடுபவளாய் கிருகிப்பதில் செயல்களை செய்பவளு மான அப்ணைவை நான் இவரு அழைக்கிறேன்.

உ. கிவாகஞ் செய்பவளும் ஒன்று குகிப்பவளும் சிறப் பாய விளையாடுபவளுமான அப்ணைவை கிரகிப்பதில் ரொபனைப் பற்றப்பவளுமான அப்ணைவை நான் இவரு அழைக்கிறேன்.

உ. கந்தசெய்களுடன் கடனஞ் செய்பவளாயும் கிரு

1 அகசி 2 குதுபத்திலே.

க. கருத்து—கனிப்பவளான கந்தர்வர்களை நீக்குங்கள்.

ஹிப்பதில் கலச் செயலை நனக்கு சேர்த்துக் கொள்பவரு
மான அவன், செயல்களை நமக்கு கிரகிப்பவனாய் இலா
பத்தை மாண்புபால் வடைவானாக அமைபவையிருபவ
ளாய் எவகனிடம் வருவானாக; அவன் இச் செல்வத்
தனை எவ்கனிடமிருந்து ஐயிக்காம வரவானாக.

ச இந்திரியங்களில் இன்ப மடைபவனாயும், சோகம்
சோபத்தைத் தரிப்பவனாயும் இன்பமாயி இன்ப மனிப்
பவருமான அபரணை நான் இவரு அழைக்கிறேன்.

இ எவர்களை ரூப இரகிமிகளை அதுகரித்துச் சென்
துள்ளார்களோ அல்லது அதன் சோதியால் தொடர்ச்
துள்ளார்களோ எவாகனது சக்தியுள்ள கிருஷ்பம் வெரு
துரத்தினின்று இரட்சித்த தரிதமாய் எவ்வா உண்க
களையும் சுற்றிச் செலுதுவிற்தோ அவர்கள் குறியும்
அவன் இத்தலுமத்தை கவிகரித்தவான த்துடன் இணைந்து
எவ்கனிடம் வருவானாக.

க வலிமை புள்ளவனே! வானத்தோடு இணைந்து இங்கு
கர்க்கியமான பசுவைத் துணை செய்; வன்மைபுள்ள
வனே! இங்கு உனக்கு வெகு பல துளிகளுண்டு; இங்கு
வா! இது உனது கர்க்கியாகும்; இங்கு உன் மனமாகட்
டும்.

எ வலிமை புள்ளவனே; வானத்துடன் சேர்ந்து
கர்க்கி! கன்றை இங்கு நீ கரக்கவும், வன்மை புள்ளவனே
இது உனது புல்லாகும், இது உனது கோசாம்பாகும்;
இங்கு நாவகள் கன்றைக் கட்டுகிறோம்; எப்படி நாம்
முண்டோ அப்படி உங்களை சுவாதினஞ் செய்கிறோம்;
சுவாஹா!

[ச. உ. அ. க-எ]

சோதிமயமான.

450 கருத்து—அப்சரவின் பால் உண்ணுமணி.

451 தநி [அகிரணன்—முகாதி தேவதை]

அ அவர்கள் அக்தினிக்கு புலியில் வணக்கமணித்தார்
452, அவன் வளர்கதான்; அவர்கள் புலியில் அக்தி
யிக்கு வணக்கமணித்ததுபோல அபிவந்தனங்கள் எனக்கு
வணக்கமணிக்கட்டும்.

அ புலி பசு; அவனது கன்று அக்தினி; அவன் அக்தினி
யினனும் கன்றுடன் எனக்கு உணவை உறுதியை, கிருப்
புமதை முதன்மையாய் ஆயுளை பிராணையை, பொருளை
செப்பாளாக. சுவாஹா!

அ அவர்கள் வானத்தில் வாயுவுக்கு வணக்கமணித்தார்
453, அவன் வளர்கதான்; அவர்கள் வானத்தில் வாயு
யுக்கு வணக்கமணிப்பதுபோல அபிவந்தனங்கள் எனக்கு
வணக்கமணிக்கட்டும்.

அ வானம் பசு, கன்று வாயு, அவன் வாயுவென்னும்
உறுதுடன் எனக்கு உணவை உறுதியைகாமத்தை முதல்
புயுமை பிராணையை பொருளைக் செப்பாளாக; சுவாஹா!

அ அவர்கள் வணக்கத்தை சோதியில் ஆதித்திய
யுக்கு அளித்தார்கள்; அவன் கிருத்தியானான் அவர்
யா ஜோதியில் ஆதித்தியனுக்கு வணக்கமணிப்பதுபோல்
அபிவந்தனங்கள் எனக்கு வந்தனத்தை பவிக்கட்டும்.

அ ஜோதி பசு; அவனது கன்று ஆதித்தியன் ஆதித்
தியன் என்னும் கன்றுடன் அவன் எனக்கு உணவை
உறுதியை காமத்தை முதல் ஆயுளை பிராணையை பொரு
ளைக் செப்பாளாக; சுவாஹா!

அ அவர்கள் திசைகளில் சந்திரனுக்கு வணக்கத்தை
பணித்தார்கள். அவன் வளர்கதான், அவர்கள் திசை
களில் சந்திரனுக்கு வணக்கமணிப்பதுபோல் அபிவந்த
னங்கள் எனக்கு வணக்கமணிக்கட்டும்.

அ திசைகள் பக்கங்கள்; அவர்களது கன்று சந்திரன்; அவர்கள் சந்திரர் என்னும் கன்றுடன் எனக்கு உணவை உறுதியை சாமத்தை முதல் ஆபுகை பிரகாரையை பொருளைக் கற்ப்பாளாக; கவாஹா!

க அக்கினி அவசில் துணைநது அசைகிறான், சிவிகனின் மகனான அவன் புன்மொழியினின்ற கரப்பவன்; நான் வணக்கத்தை வணக்கச் செயலுடன் உணக் களிக்கிறேன்; சாம தேவ பாகத்தை பொய் செய்யாம கிருப்போமாக, ௧௦ தேவனே! ஜாத வேதனனே! எல்லா வழிகளைப் பழிப்பவனே! உனக்கு ஏழு வாய்களாகும்; நான் இருதயத் தால் புனிதமாகி மனத்துடன் அவற்றிற்கு பளிக் கிறேன்; நீ அநியை பனுபவி.

[ச. ௨௧. ௧-௧௦]

௧௧௨ பனகயழி [கவிரான்—வெருபுநதேவர்]

க ஜாதவேதனனே! பூவத்திவ ஆஹுதி செப்பவர்களும் சிந்திதிகையினின்று எங்களை எதிர்ப்பவர்களும் அக்கினியை ஆக்கிரமிப்பதால் அவர்கள் தீமையோடாவர்களாக, நான் எதிர்ப்புடன் அவர்களைத் திரும்பச் செய்து அழிக்கிறேன்.

உ ஜாதவேதனனே! வகது பக்கம் ஆஹுதி செய்பவர்களும் தென் திசையினின்று எங்களைத் தன்பஞ் செய்பவர்களும் மயனை ஆக்கிரமிப்பதால் அவர்கள் கஷ்டமுடனுவர்களாக, நான் எதிர்ப்பால் அவர்களைத் திரும்பச் செய்து வழிக்கிறேன்.

உ ஜாத வேதனனே! பின்புறத்தினின்று ஆஹுதி செய்பவர்களும் மேற்குத்திசையினின்று எங்களுக்குக் கஷ்டமளிப்பவர்களும் வருணனை ஆக்கிரமிப்பதால் அவர்

௧௧௩. கருத்து—பிரபஞ்ச இரகசியம்.

௧௧௪ தன்பமுடனுவர்களாக, நான் எதிர்ப்பால் அவர்களைத் திரும்பச் செய்து அழிக்கிறேன்.

௧ ஜாத வேதனனே! வடதிசையினின்று ஆஹுதி செய்பவர்களும் வடதிசையினின்று எங்களைத் தன்பஞ் செய்பவர்களும் லோமனை ஆக்கிரமிப்பதால் அவர்கள் தன்பமுடனுவர்களாக, நான் எதிர்ப்பால் அவர்களைத் திரும்பச் செய்து அழிக்கிறேன்.

௧ ஜாத வேதனனே! சிந்திதிகையினின்று ஆஹுதி செய்பவர்களும் சிந்திதிகையினின்று எங்களைத் தன்பஞ் செய்பவர்களும் புதியை ஆக்கிரமிப்பதால் அவர்கள் தன்பமுடனுவர்களாக, நான் எதிர்ப்பால் அவர்களைத் திரும்பச் செய்து அழிக்கிறேன்.

௧ ஜாத வேதனனே! வானத்தினின்று ஆஹுதி செய்பவர்களும் கடுத்திசையினின்று எங்களைத் தன்பஞ் செய்பவர்களும் வாயுவை ஆக்கிரமிப்பதால் அவர்கள் தன்பமுடனுவர்களாக, நான் எதிர்ப்பால் அவர்களைத் திரும்பச் செய்து அழிக்கிறேன். ௭ ஜாத வேதனனே! உச்சித்திசையினின்று ஆஹுதி செய்பவர்களும், உச்சி திசையினின்று எங்களைத் தன்பஞ் செய்பவர்களும் சூரியனை ஆக்கிரமிப்பதால் அவர்கள் தன்பமுடனுவர்களாக; நான் எதிர்ப்பால் அவர்களைத் திரும்பச் செய்து அழிக்கிறேன்.

௧ ஜாத வேதனனே திசைகளின் கடுத் திசையினின்று ஆஹுதி செய்பவர்களும், எல்லாத் திசைகளின்று எங்களைத் தன்பஞ் செய்பவர்களும், பிரமத்தை ஆக்கிரமிப்பதால் அவர்கள் தன்பமுடனுவர்களாக; நான் எதிர்ப்பால் அவர்களைத் திரும்பச் செய்து அழிக்கிறேன்.

[ச. ௨௦. ௧-௭]

சுவது காண்பம் முற்றிற்று

௧௧௩. கருத்து—சத்தரு சம்மாரஞ் செய்பவர்கள்.

கசுஉ. திரிதன் [மருதந்தன் அந்நவன்—வருணன்]

க எவன் தன்னை நலி மந்திரத்துடன் அமுதப் பிராண
மேடு பெருகி ஸாஸன்மனாய் இமனை பாகாத கவாச
முடன் தினங்களைப்போல் ஒளி விசி மூல கிலயததக்கு
வந்தானே அததாங்களை திரிதன்மூன்றை நிரித்தான்.
உ எவன் முதல் தாமக்களை அடைந்தானே, எவன்
பல தேகங்களைச் செய்கின்றானே அந்த அவரவுள்ளவன்
முதன்மைபாய் மூலஸ்தானத்தில் துறைந்தவன். அவன்
பேசாத மொழியை அறிந்தவன். உ எவன் உனது
சோதிக்கு தன் தேகத்தை தளர்த்தானே எவனுக்கு
பொன் பாப்பின்றதோ, எவனுடைய புருஷர்கள் ஒளி
விடுகின்றார்களோ அரு அவனின் இருவர்கள்? அமுத
சாமக்களைப் பறவுகின்றார்கள் சீவர்கள் அவனுக்கு
வஸ்திரங்களை பணித்தார்கள்.

ச புலியும் சோதிபுமான நீங்கள் முதன்மைபாய் பழைய
அமுதஸ்தானத்தைப் பற்றிப் நீங்கள், ஈ உலகும் வரை
கவிபால துதிக்கப்படும் நீங்கள் அன்புமிதும் தாய்மார்
களான நீங்கள் சோதரிக்குச் சக்தி மிகும புருஷனைக்
கொண்டு வாகுங்கள்.

டு கிரகஞ் செல்பவனே! கவிபான நான் கவிபத்
துடன் உனக்கு இப்பெரிய வணக்கத்தைச் செய்கிறேன்:
இருவர்களும் இனங்களுகால் பெரிய இரு இரதசக்கால்
களைப்போல் புலியினமேல் பெருகுநிராகன.

க கவிகள் ஏழு எல்லைகளைச் செய்தார்கள்; துன்ப
மடைந்தவன் இவற்றின் ஒன்றில் சென்றான். ஆபுவின்
ஸ்கம்பன் அருகிலுள்ள வானத்தில் வழிகளின் பிரிவில்
கிலைகளில் நின்றான்.

1 மூன்று உலகங்களை 2 திருநாலை. 3 புலியும் சோதியும்.

எ நான் அமுதனாய், ஸாஸிதனாய், செயல் செய்பவனாய்
யிழைத்தேன்; காலமும் பிராணனும் ஆத்மாவும் கலமான
பாகங்களுடன் அவனை யடைந்துள்ளான். அளி பளிப்பவன்
உ துதிபுடன் செவனுக்கால அருகு சக்கரன்! செல்வத்தை
அவனுக்கு அளிக்கிறான்.

அ மகனும் திடனான தக்கையை துதிக்கிறான்; அவர்
உப தேகமத்துக்கு ஜேஷ்டனான சிறப்புடனாகுமவனை
யடைக்கிறார்கள்; வருணனே! அவர்கள் இப்பொழுது
உ உ கிலைகளைப்பெல்லா மறிவார்களாக; அரித்தியமாய்
உறையவனது அதிசய வடிவங்களை நீ செய்.

க பாதி பாலினால் நீ பாதி பாலி பூணமாக்குகிறாய்;
அனாஸனே! பாதியால் பலத்தைப் பெருக்குகிறாய்,
நாலகன, அதிதியின் மகனாய் துரிதனாய் திட ஈண்பது
யான வருணனை கிருத்திசெய்தானானே; நாலகள் அவ
னாகரு, கவிபால பேரற்றப்படும அதிசய காலக்களை சத்
தய மொழியை சோதிபாலே புலியாலே இசைத்தன
பிராம்.

[இ. க. க—க.]

கசுஉ பழைய மலர் [அந்நவன்—வருணன்]

ச அவனே? புலனங்களில் முதன்மைபானவன்: அவ
விடமிருந்து ஒளியிசும் ஆன்மையுள்ள உக்கிரன் தோன்று
கருன், அவன் சனனமரனதும் சத்துருக்களை நசுக்கு
பெய்கிறான். அப்போது எல்லா சனபர்களும் அவனை
யுதரித்து இன்பமடைகிறார்கள்.

உ வனமை மிகும் அவன் வலிமைபால் பெருகி எதிரி
சாஸனுக்கு திடுக்கி பளிக்கிறான்; அவன் பிராணன்
பிராணனல்லாதவற்றைப் பற்றி—புணரான் போஷிக்கப்

1 இத்திரன். 2 பிரமன். பரமன்

கசுஉ கருத்து—மரீமனான வருணன்.

படுமவர்கள் பேரானந்தங்களில் உனது—புகழையே போற்றுகிறார்கள்.

உ அவர்கள் இருமுறை மும்முறை—உனது—துணை வர்களாகும்பால் உன்னில அவர்களுடைய மனோசக்தியைப் பெருமிதமாய்ச் சேர்க்கிறார்கள். நீ இனிமையாக, இனிமையிலும் இனிமையானதைச் சேர்; நீ தேனாக அங்கு உள்ள தேனோடு யுத்தஞ்செய்.

ச பலம் ஓங்கி பலம் பெருகுபவனே ஒவ்வொரு புத்தத் திலும் பண்டிதர்கள் பொருள்களை ஐயிக்கும் உன்னைப்பற்றி சரித்து நுண்பமானால் உனது திவ்யதைப் பாராட்டுவதென்பது, புண்கதியுள்ள உதேவர்களை உனக்குத் தன்படு செய்பவராக லாவார்களாக.

இ நான்கள் சமாதேயவதாக்காகும் வெகுபல பொருள் களுக்கு ஆவலாகி உன்னால் சமர்களில் ஐயிக்கவேண்டும்; நான் மொழிகளால் உனது ஆபதங்களைத் துண்டு கிறேன், நான் பிரமத்தால் உனது வலிமைகளைக் கடமை யாக்குகிறேன்.

க நீ துணையுடன் துணையளித்து நீ உயர்ந்த ஸ்தானத் தில் சமமான நிலைத்தில நீ அனை நதரபனஞ் செய்தாய். அங்கு அனைபும அன்னைபை நதரபனஞ் செய்புங்கள்; அங்கிருந்து பலவிரிசெயல்களைத் துரிதமாக்குங்கள். எ உச்சனே! வீரனாயும் வலியனாயும் ஆபதிவர்களின் ஆபதியினாயும்! பல வயித்களுமுள்ளவனே நீ பூரணமாய் போற்று, அதிபலமுள்ள அவன் பலமுடன் பாப்ப பாளாக, அவன் புகியின் பிரதி பகுதியை ஐயிப்பாளாக. அ பெருளுஜோதி ஐயிக்கும் பிருஹததிவன், இவத பிர மணகளை, பலததை, இவதினாக்குச் செய்கிறான்; அவன் கவரானதுப் மகத்தான கோசாலைபை பாசுபுரிக்கிறான்;

1 அறிஞர்களிலே அறிஞன்.

துரிதனான அவன் தவமுன்னவனாகி விசுவமான அநி லையும—கவரானது செய்கிறான்.

க இப்படி பெரிய பிருஹததிவனான அதர்வன்! நன் அகமாவை இவதினாகவே? சொல்லிபுள்ளான்; நாய் யாராகும் சகோதரிகளான இரு குறதமந்தவர்களை, மரணிடர்கள், துரிதமாக்கி கிருத்தி செய்கிறார்கள்.

[இ. உ. க—க]

1-5 பிரார்த்தனை [பிருஹததிவ அதர்வன்—அக்கினி]

1 அக்கினியே! போர்களில் பலம் எனதாகட்டும், நான் உன்னைஎழுப்புகித்து எங்களைப் புஷ்டி செய்துநான் வேளம், நான்கு திசைகளும் எனக்கு வணங்கட்டும்; உவகை உனது தலைமையினே எதிரிகளை ஐயிக்கவேண்டும். 2 அக்கினியே! என்னைது எதிரி கோபத்தைத் திருப் பித்ததனினி எங்கள் இடங்களுள் நீ, எங்களை எல்லாப் பாகங்களிலும் பாசனஞ் செய். எங்களைத் துவேஷிப் பவர்கள் கீழே செல்வார்களாக. அங்கு அவர்களுடைய அறிஞர்கள் தித்தம் அதேராகதிபாகட்டும்.

3 எல்லா தேவர்களும், மருத்துக்கள் இத்தினாடன் விபுனாயும் அக்கினியும் எனது சமரிலாவார்களாக; உவகைவெளிபான வரணம் எனதாகட்டும், காற்று எனது உவகைமத்துக்கு விசை.

4 நான் செய்பும பக்குங்கள் எனக்கு பக்குத்தைச் சாய்க; எனது மனத்தின் சங்கற்பம் சத்தியமா யாக, நான் எக்தப் பாபத்திலும் விதாமனாவேனாக; பலலா தேவர்களும் என்னை இவரு கரப்பரர்களாக.

1 பொருள் கோதியான கவல். 2 பலம் சக்தியாகவே. 3 கோதி மனமும் சக்தியாகும்.

உச்ச கருத்து—கோதி பறியும் புகியறியும் வேண்டும்.

6 தேவர்கள் என்னில் திரிபந்தை பளிப்பார்களாக, என்னில் ஆகிகள்—குத; என்னுடன் தேவ அழைப்—பாருக; தேவ ஹோதாக்கள் அதை எங்களுக்கு அளிச்சுச் செய்வார்களாக; நாங்கள் வீசர் மிகுந்த எங்கள் கரபத்தில் தன்பமற்றாலேண்டும்

௭ ஏழு விகால திவ்யர்களே, நீங்கள் எங்களுக்கு விசாலத்தைச் செய்புகள; தேவர்களான நீங்கள் எங்கிர்களும இங்கு இன்பமாகுங்கள், நீ மொழியும் துண்புமும் எங்களைக் காணுமலாருக; துவேஷமான நீகரும எங்களைக் காணுமலாருக.

௮ மூன்று தேவிகளான நீங்கள்! எங்களுக்கும் கைகளை திரிசுக்கும் புஷ்டியையும் பெரும பாதுகாப்பையும் அளிப்புகள்; எங்களையும் திரிசுபாதும நாங்கள் நீங்கள் காம லாகவேண்டும்; ஸோம இராஜனே! உங்கள் துவேஷியால் தன்பமற்றாலேமாத்

௯ பெரும உணவுடனாகி, இந்த அழைப்பில் அதிக மகிழ்ச்சிப்படும் கிராலவெளி மழிஷன்² எங்களுக்கு பாதுகாப்பை பளிப்பாருக; தரித குதிகாசுடனாக நீ எங்கள் திரிசுக்குச் கமனிப்பவனாய் வர; இந்திரனே! எங்களைத் தன்பகு செய்பாதே, எங்களை விட்டுவிடாதே. ௧0 நாநாவும், விநாநாவும் புலனபதியும் எதிரிகளைக் கொல்லும் தேவ ஸகிநாவும் ஆதித்தியாகளும் ருத்திரர்களும் இரு அகவினிகளும், தேவர்களும், பஹுமனனாக நாசத்தினின்றும் காப்பார்களாக.

௧1 எங்கள் எதிரிகள் துமாவார்களாக; நாங்கள் இந்திரன் அகவினியுடன் அவர்களை யழிகிறோம், ஜோதி சேரும் ஆதித்தியாகள், ருத்திரர்கள் எங்களது அநி இராஜனை உச்சிரனாயும் உணர்வுள்ளவனாயுஞ் செய்துள்ளார்கள்.

1 இடை, சரன்வதி. பாதி. 2 பெரியவன்.

௧௨ நாங்கள் இங்கு பசு ஜயிப்பவனாயும் பொருள் பற்றியவனாயும் பரி வெல்லுபவனான இந்திரனை வெகு தூரத் தினிந்து அழைக்கிறோம்; எங்களது அநி அழைப்பில் அவன் எங்களை இந்த வக்குதத்தைச் செலிபுறுவானாக, தரிதமானக் குதிகாசுடனாக நீ எங்களது நண்பனாய்வர!

[இ. உ. ௧—௧௪.]

௧௪௧ குஷ்டன் [பிரகவங்கிரகன்—பஹுமனன குஷ்டன்]
௧ குஷ்டனே! காமழிக்கும் நீ நாந்தை நீக்கி ஷாஷதிகளில் அநிபலனும் மலிகளில் தோன்றுபவனான நீ இங்குவர.

௨ ஸுபர்ணம் கமக்கும் மலையில் தோன்றுபவனாயும், பனிமலையில் பிறப்பவனாயுமுள்ள காமழிக்கும் குஷ்டத்தை அவர்கள் அறிவதால், அதைப்பற்றிச் செலிபுற்றவுடன் செல்வங்களுடன் அதற்குச் சலனமாகி அரசன்.

௩ தேவஸ்தானமான அவதத்தம் இங்கிருந்து மூன்று வது ஜோதியிலுண்டு: அங்கு தேவர்கள் அமுதக்கண்ணான குஷ்டத்தை அடைந்தார்கள்.

௪ ஜோதியில் பொன் பந்தமுள்ள பொன் கப்பல் ஸலனமாகும்; அங்கு தேவர்கள் அமுதமலரான குஷ்டத்தை அடைந்தார்கள்.

௫ வழிகன் பொன் மயனகளாகும். தருப்புக்களும் தன் ஸலனமாகும். பொன் கப்பல்களான அவர்கள் குஷ்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள்.

௬ குஷ்டமே! இந்த எனது புருஷனை இங்கு கொண்டு

1 ஒரு மூலிகையின் பெயர். கடவுளுக்கும பெயர்.

௧௪௨ கருத்த—எண்ண தேவர்களையும் பேரற்றி உன் செயலில் செய்.

வா! இவனைக் குறையினின்று கழி. இவனை எனக்காக
நோயினின்று நீக்கு.

எ நீ தேவர்க்களினின்று நோன்றுகிறாய்; நீ லோமனின்
ஹிதஞ்ஞன் ஈன்பனுவாய்! எனது பிராணன் அபரணன்,
கண்ணுக்குச் சுக மனி.

அ பரிமலையில் வடதிகையில் நோன்றும் நீ, சேழ்ந
திகையில் சனநதக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறாய்;
அநரு அவர்கள் குஷ்டத்தின் உயரில் நாமக்களைப்
பிழிந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

க குஷ்டமே நீ உத்தம நாமமுள்ளவன்; உனது தந்
கையும் உத்தம நாமமுள்ளவன்; நீ எல்லா புகழ்ந்தை
பும் நீக்கு. நீ சாந்தந நீக்கு.

க0 தலைநோயின் எதிர்ப்பையும், கண்களின் குறைய
பும் காய கஷ்டமான அனைத்தையும், திவ்யமாயும் திட
மாயுமுள்ள குஷ்டம் நீக்கட்டும்.

[௫. ௪. ௧—௪௦.]

க௪௪ விலாசீ [அதர்வன்—இலட்சுமி]

க இரவு உனது தாய், மேகம் உனது பிதா, அரிய
மான் உனது பிதாமஹன்; நீ விலாசீ என்னும் நாம
முள்ளவன்; நீ தேவ சகோதரி.

உ உன்னைப் பருகுபவன் சேலிக்கிறான்; நீ புருஷனைப்
பாலனஞ் செய்கிறாய்; நீ அனைத்தையும் தாங்குபவன்,
சனங்கனின் மறையும் திவ்யமாவாய்.

௩ சாமமுள்ள கண்களையெப்போல் நீ ஒவ்வொரு
மாத்திலும் ஏறுகின்றாய்; நீ ஐயிப்பவன்; நீ திடமாய்
நிலைப்பவன், நீ ஸ்பாணி! என்னும் நாமமுள்ளவன்.

1 ஒரு வணன்பதி.

க௪௪ கருத்து—குஷ்டத்தால் நோய் கழியும்.

ச தண்டத்தானோ, அம்பிகுலோ அல்லது சுவாஸி
வாலோ ஏதேனும் புண்ணாஞ் அதன் பரிஹாரி! நீ,
புருஷப் புருஷனை நோயினின்றும் நீக்கு.

௫ நீ மங்கனமான பிலகூத்தினின்றும்² நோன்றியுள்ளாய்,
அவத்தினின்றும் கதிரத்தினின்றும் தவத்தினின்றும்,
நாமக்களமான ஆலமாத்நினின்றும் பாணத்தினின்றும்
நோன்றுகிறாய், அருந்ததியே! நீ எககனிடம வா

௬ பொங்கிற செளபாக்கியவதியே! சூரிய நிறமுடன்
அதிரய சக்தியுள்ளவளே! நீ இரணத்தைச் சோ. பரி
ஹாரியே! பரிஹாரம் என்பது உன் பெயர்.

௭ நீ பொன்—கிறன், பெண்க, சக்தி மிகுந்தவன்,
நாமக்கமுள்ளவளே; நீ சனங்கனின் சகோதரிவாலாய்.
புலாட்டையே! நீ சனங்கனின் சகோதரி; காற்று உனது
அகமாய்.

அ உனது பெயர் விலாசீ, அழப்பமுபபனே! உனது
பிதா கன்னியின் மகன்; யமனது கரு கிறக் குதிரையின்
வாயினால் நீ நனைக்கப்பட்டுள்ளாய்.

௮ குதிரை வாயினின்று விழ்ந்து அவன் மாக்களைப்
பறவிலான், அருந்ததியே! நீ நிறகுள்ள நதிபாகி என்க
கிடம் வா.

[௫. ௫. ௧—௬]

௭-1 இத்திரிண காடு [அதர்வன்—வெகுபல தேவர்கள்]

௮ முதன்மைபாய் பிரமமன் ஸ்ராவத்தில் புலனாகியுள்
ளான்; வேணன் அதி ஒளி மிக்க எல்லையினின்று—அனைத்
தையும்—விளக்கியுள்ளான்; அவன் அடிப்படையான

1 சிவர்க்குச் செய்பவன். 2 ஒரு செடியினின்று.

௭-௪ கருத்து—விலாசீ, அருந்ததி இவாடமாய் என்னும் ஒளவு
தவகளை வாய்க்கன்.

அருகிலுள்ள ரூபங்களான ஸத்த அஸத்தின் மூல நிலைப் பதவதத் திறந்துள்ளார்.

உ அஸாத்திபக் செயல்களை உங்களில் முதன்மையாய்ச் செய்பவர்கள் எங்கனது விரகனைத் துன்பஞ் செய்பவராய் வரவார்களாக நான் உங்களை அதற்காகப் பூர்வததில் வைத்துள்ளேன்.

உ தேன் நாயுள்ளவர்கள் திரமாய் ஜோதியின் உயிரிய நிலைப்பதில் ஆயிரம் தாசைகள் பொழியும்—கிணியில்—ஒருமைபுடன் அவர்—காணம் முழங்குகிறார்கள்; அவனது ஒற்றர்கள் கண் கொட்டுவதில்லை; அவர்கள் கட்டுவதற்குப் பாசங்களுடன் நிலைத்திடுகின்றார்கள்.

ச கிருத்திரகளை எவரும் இயித்தாக்கொண்டு வன்மைபு இயிக்க நீ துரிதமாகவும். நீ அநிபாச அரிகளில் செல்லுகிறாய் நீ மெலியு என்னும் நாமமுள்ளவன், உட-வது மானம் இத்திரனுடைய விடாகும்.

இ தூத்திதுள்ளவனே! நீ இதனில் இயித்தவன்வாய்; அவரஹா! லோமனே, ருத்திரனே! மக்கள் மனிப்பவர்களால், உரிய ஆபுதமும் அம்புகளும் தாங்கிய நீங்கள் இங்கு எங்களுக்குக் கைமனிப்பீர்களாக.

உ தூத்திதுள்ளவனே! நீ இதனில் இயமாக்கிலில்லை, ஸாவரஹா! லோமனே! ருத்திரனே! மக்கள் மனிப்பவர்களால் உரிய ஆபுதம் உரிய அம்புகளுள்ள நீங்கள் இங்கு எங்களுக்குக் கைமனிப்பீர்களாக.

எ நீ இதனில் ருத்திரன் செய்பவனாய்; ஸாவரஹா! லோமனே, ருத்திரனே! மக்கள் மனிப்பவர்களால் உரிய ஆபுதம் உரிய அம்புகளுள்ள நீங்கள் இங்கு எங்களுக்குக் கைமனிப்பீர்களாக.

அ இருவர்களான நீங்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்றும்

யுத்தியினின்றும் நீக்குங்கள்; பக்குத்தை பதபபிபுக் கன். எங்களில் அமுதத்தைத் தாபிபுக்கன்.

உ கண்ணிபுதமே, மனத்திபுதமே, பிரம்மத்திபுதமே தபததிபுதமே! நீ ஆபுதத்தின் ஆபுதமாகும்; எவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்பவர்கள் ஆபுதமன்னியி வரவார்களாக.

உ கண்ணுதலும் கருத்தாலும் கித்தத்தாலும் சங்கற்பத் தாலும் எங்களை எதிர்க்கும் எதிரிகளை, அக்கினியே! நீ ஆபுதங்களில்லாமலாக்கவும்: ஸாவரஹா!

உ நீ இத்திரனின் கிடு; அங்கு நான் உன்னை அணுகுகிறேன், அக்கே நான் உன்னை எனது சகல புருஷர் களோடு, சர்வரத்மாவுடன் சர்வ தேவங்களோடு பிரயேகிக்கிறேன்.

உ நீ இத்திரனின் ஆரிரயம். அங்கு.....பிரயேகிக்கிறேன் உட. நீ இத்திரனின் காப்பு, அங்கு.....பிரயேகிக்கிறேன். உட. நீ இத்திரனின் இரட்சகன்; அங்கு.....பிரயேகிக்கிறேன்

[இ. உ. க—உ]

உ உலோபி [அந்நா—வெகு பல தேவர்கள்]

உ உலோபியே! எனக்குக்குக் கொண்விர, வழி-கித் து; எங்களுக்குக்கா தட்சிணைபத் தடுக்காதே; எங்களுக்கு நமஸ்காரம்: வெற்றி குனிபத்துக்கு—நமஸ்காரம், உலோபிக்கு நமஸ்காரம்.

உ நீ கிருமபும வெறுமபேசுக் புருஷனுக்கு நமஸ்காரம்; நீ நான் கிருமபுலகாதத் தடுக்காதே!

உ எங்கள் தேவகிருதமான கிருப்பம் இரவு பகலால்

உ அருத்து—இத்திரன் என்னும் வலிமைக்கு நீங்கள் முயற்சி செய்புக்கன்.

கிருத்தியாகுத; நாங்கள் உலோபியை யதாசரித்துச் செல்லுகிறோம்; உலோபிக்கு நமஸ்காரம்.

ச பொருளை அதாசரிக்கும் நாங்கள் ஸாஸ்வதியாலும் அதமதியாலும் யாசிக்கிறோம். நாள் தேவர்களின் தேவ அழைப்புக்களில், இவைய தேன் மொழியை மொழிந்துள் ளோன்.

இ மனத்தினால் இளைந்து, மொழியாலும் சாஸ்வதியா லும் பழுப்புச் ஸோமனால் பளிக்கப்படும் சிந்தையாலும் இன்று நாள் நாடுபவன், நான்பேருக.

க நீ எங்களுடைய கிருபபந்தையும் வரக்கூடிய வினாச் சாதே. இந்திரனும் அக்கினியும் எங்களுக்குச் செவ்வங் களிக் கொண்டு கருவார்களாக. எங்களுக்கு அளிக்க கிருமபும் நீங்கள் எல்லீரும் உலோபிக்கு நல்வாவு உதா

எ அபஜயமே! நீ வெகு தூஞ் சென்று விடு; நாங்கள் உனது ஆபுதந்தை தூரமாக்குகிறோம். உலோபியே நீ அமிழ்த்துபவன் அதோகதி செப்பவன் என நாள் உன்னை அறிவேன்.

அ உலோபினியே, புருஷனின் சித்தம் சங்கற்பத்தைச் சிதரடித்து நீ சிர்வாணமாகித் தனவிலே சனந்தைக் கட்டு கிறாய்.

க மஹத்தையும் அதி மேன்மைமையும் எல்லாத் திசை களையும் விசாரபகடு செப்பவனாய் பொங்கேசமுள்ள சிக்குதிக்கு நாள் வணக்கமளித்துள்ளேன்.

க0 பொன் சிறமுடய் ஸாபகசபையும் பொன் தின் டுடனாகி பொன் உடையுடனான பெரியவளான உலோபிப்—பிரியைக்கு—நாள் வணக்கமளித்துள்ளேன்.

[இ. எ. க—க0]

க00 கருத்து—கருமித்வம் வேண்டாம்.

க00 பற்குணா அழித்துவிடு [அதர்வன்—அக்கினி விசுவேதனன் நூல்தான்]

க அவசண்டன சமித்துடன் நீ தேவர்களுக்கு நெய்யைச் சாது செல். அக்கினியே, நீ இவரு அவாகளை இன்ப முறையாகவும், என் அழைப்புக்கு அனைவரும் வருக. உ இந்திர என்னுடைய அழைப்புக்கு வர; நாள் பூதனைச் செய்வேன்; நீ அதனைச் செவிபுறவும். இந்திரனின் பூதத் துரித விசாரபகர்கள் எனது சங்கற்பத்தைப் புரணமாக்குவார்களாக; ஜாதவேதஸுனே! காயவசிய முறையானே, அவர்களால் விரியத்தை நாங்கள் பற்று வவர்களாகவேண்டும்.

க தேவர்களே! திவ்ய ருனியன் எதனைச் செய்ய கிரும் பினாலும் அக்கினி அவர்களது அலியைச் சமக்காமலா வாகை, தேவர்களும் அவனது அழைப்புக்குச் செல்ல வேண்டாம். எனது அழைப்புக்கு நீங்கள் வரவேண்டும்.

ச துரித விசாரபகர்களே! நீங்கள் முன் பாபங்கள்; பூதனுடைய மொழியால் கொல்லுங்கள், ஓசாய் ஆட் டுபபொல நீங்கள் எதிரியைக் குறுக்குங்கள்; உங்களிட மிருந்து அவன் தப்பிப் பிழைக்கவேண்டாம்; நீ அவ னுடைய பிராணனை நிறுத்து.

க எங்கள் அபஜயத்தக்கு முயற்சி செய்யும் பிரா ணனை உன் கால்களால் மிதித்து விடு இந்திரனே; நாள் அவனை மிருத்புகில் தன்னுகிறேன்.

க எதிரிகள தேவர்களின் புரங்களுக்குச் சென்றாலும் பூரணத்தைத் தவறக் காபுக்களாகச் செய்துகொண்டா லும் பூரண காப்பாய் காப காபுச் செய்துகொண்டு தம் காலத்திட்டு செய்து கொண்டாலும் அவர்களுடைய சக் திகளை பெய்க்கும் இரணமன்னியி லாக்கவும்.

எ இந்திர எதிரி அக்கு செய்யும் தீயிர முயற்சிகளையும்,

விருத்திரனைக் கொல்லும் அஞ்சுள்ள எதிரிசனத்தையும்
ஒழிக்க அவற்றை¹ மறுப்படியும் திருப்பி விடு.

அ 'இந்திரன் உத்வாசனனைப்² பிடித்து அவனைத் தன்
பாதங்களில் அழுத்துவதுபோல நானு மப்படியே அழி
பாத பல வருடங்கள் வரை அம் மனிதர்களை அநேகநி
யாக்குகிறேன்.

௯ விருத்திரனை வழிக்கும் இந்திரா! அவர்களின் மர்ம
ஸ்தானங்களை மாய்த்து விடு இவரு அவர்களை மிதித்துத்
தளரூ; இந்திரா! நான் உனது கண்பன், நாகங்கள் உன்
னைப் பறவுகிறோம், இந்திரா! நாகங்கள் உன் கலமனத்தி
லாகவேண்டும்.

[இ. அ. க-௯]

௧௦௬ நோக்கம் [பிரமன்—வாஸ்தோஷ்பதி]

க-௯ ஜோதிக்கு ஸுவாஹா! சகததுக்கு ஸுவாஹா!
வானத்துக்கு ஸுவாஹா! வானத்துக்கு சுவாஹா!
ஜோதிக்கு ஸுவாஹா! சகததுக்கு ஸுவாஹா!

எ ரூர்பன் என் கன், கர்த்தன் பிரமன், வானம்
என் ஆத்மா, புனி என் தேகம் நான் இவரு வெலவப்
படாதவன் என்னும் நாமமுன்னவன்; இப்படிப்பட்ட
நான் காப்புக்கு என் ஆத்மாவை புவிக்கும் ஜோதிக்கும்
அளிக்கிறேன்.

அ ஆயுளை உச்சமாக்கவும், பலத்தை உச்சமாக்கவும்,
செயலை உச்சமாக்கவும், செயல்களை உச்சமாக்கவும்,
அறிவை உச்சமாக்கவும், இந்திரியத்தை உச்சமாக்கவும்;
ஆயுட் செய்பவனே, ஆயுட் பத்தினிகளே, ஸ்வதா மிரும்

1 அவர்களுடைய முயற்சியினாலும் பசுன்களை. 2 கத்திக் கூச்ச
விடும் அரக்களை.

௧௦௦ கருத்து—வலிமையால் வடிகாக்கி விழுத்து.

வேள் எனது இடச்சர்க ளாகுங்கள், எனக்குத் துணை
பெய்யுங்கள், எனது ஆத்மாவில் அமர்பவர்களாகுங்கள்;
- களை இம்வியாதேயுங்கள்.

[இ. க. க-௮]

௧௦௭ காப்பு [பிரமன்—வாஸ்தோஷ்பதி]

௧ நீ எனது கற்காப்பு; கிழக்குத்திசையினின்று என்னைத்
தாக்கும் துன்பஞ் செய்பவனை அவன் எதிர்க்கவேண்டும்.
௨ நீ எனது கற்காப்பு; தென் திசையினின்று என்னைத்
தாக்கும் துன்பஞ் செய்பவனை அவன் எதிர்க்கவேண்டும்.
௩ நீ எனது கற்காப்பு; மேற்குத் திசையினின்று
என்னைத் தாக்கும் துன்பஞ் செய்பவனை அவன் எதிர்க்க
வேண்டும்.

௪ நீ எனது கற்காப்பு; வடதிசையினின்று என்னைத்
தாக்கித் துன்பஞ் செய்பவனை அவன் எதிர்க்கவேண்டும்.

௫ நீ எனது கற்காப்பு, கிழவானதிசையினின்று என்னைத்
தாக்கித் துன்பஞ் செய்பவனை அவன் எதிர்க்கவேண்டும்.

௬ நீ கற்காப்பு, உச்சி திசையினின்று என்னைத் தாக்
கும் துன்பஞ் செய்பவனை அவன் எதிர்க்கவேண்டும்.

௭ நீ எனது கற்காப்பு; நெத்திசையினின்று என்னைத்
தாக்கும் துன்பஞ் செய்பவனை நீ எதிர்க்க வேண்டும்.

௮ நான் பிருஹத்தால் மனத்தை அழைக்கிறேன், மாத
ரிவனல்களால் பிராணனையும் அபரணனையும், - அழைக்கி
றேன், நான் ரூர்பனிடமிருந்து கண்ணையும் வானத்தி
னினது செவியையும், புவியினின்று தேகத்தையும் -
அழைக்கிறேன், நாகங்கள் மனமிசையும் ஸர்ஸ்வதியால்
சொகளை பழைக்கிறோம்.

[இ. ௧௦. க-௮]

௧௦௬ கருத்து—உச்சமோக்குங்கள்

௧௦௭ கருத்து—எதிர்த்து விடு.

கடுக வினா விடை [அதர்வன்—வருணன்]

க அதர்வன்! பேசுகிறான். மகத்தான அகாணுடன்? இங்கு நீ எப்படிப் பேசினாய்? நீ திவ்ய திடத்துடன் பொன்னிறப் பிரகாசுடன்—எப்படிப் புகன்றாய்? வருணனே! தடகிணியாக வளிக்கப்பட்ட பிருகிணியை? நீ மனத்தினால்—ஏன்?—மறுபடியும் பெற கிருமயினாய்.

உ வருணனது பதில்¹, அதர்வனே! நான் மறுபடியும் பெற கிருமயியது கிருப்பத்தினில்கலை, நான் இந்தப் பிருகிணியை விட்டுக் கழைத்தது அதை என்றாய் பாலனது செய்வதாகாகும்². நீ எந்தக் காலியத்தால் நீ—கவி—யாபுள்ளாய்; நீ இப்போது எந்த ஜாதத்தால்—புலனாகும் எப்பொருளால்—ஜாதவேதனாகுபுள்ளாய்?

உ அதர்வன் பேசுகிறான்—நான் காவயத்தில் அநி கம் பிராணுயுள்ளது உன்மையே; நான் ஜாதத்தினால் உன்மை யாகவே ஜாதவேதனாகுபுள்ளேன் ஆகியன் தனது மகிமை யினால் தாஸன்-தன் திடத்தால்-நான் ஏற்கும் பிரதத்தை பங்கஞ்செய்ய முடியாமலாகிறார்கள். ச வருணனே, உன்னைவிட மேனமைபான கவி வேறு எவனுமில்லை; அறிவினால் உன்னைவிட திட நீரன்—வேறு எவனுமில்லை. நீயே! உன்னை அகபுரிந்து கொள்கிறாய். நீ இந்த எல்லா புவனங்களைப் மறிகிறாய், கபட புருஷனும் உன்னைக் கண்டு கலங்கினான். ௫ தன்னாக வருணனே, நன்கு செலுத்துபவனே! நீ எல்லா சனனங்களைப் மறிகிறாய்; இந்த இரஜஸுக்கு—வானத்துக்கு—அப்பால் வேறு ஏதேனும் முண்டோ? பிழைபற்றவனே! இந்த பரத்துக்குக் கீழாக ஏதேனும் முண்டோ?

ஈ வருணன் பதில் கூறுகிறான்—இரஜஸுக்கு அப்பால்

¹ ஆரோபமான ஆத்மா. ² பலமுன்னவையிபம். ³ பகவத புலனை. ⁴ ஆரோபமான பரமன்.

பெரியரு பொருளுண்டு, இப்பொருளுக்கப்பால் அங்கு அமைவதாக்கரிதான ஒன்று உண்டு; வருணன நான் இந்த அறிந்து உனக்கறிவிக்கிறேன், பணிகன் கீழே வந்தாய்; தாஸர்கள் நீசமாய்ப் புகிக்கு நகருகிறார்கள்.

ச அதர்வன் பேசுகிறான். வருணனே, அளித்ததை—திரும்பப்பெற முயல்பவர்களை—ப்பறதி நீ வெகு பல காலத்தை மொழிகளைக் கூறுகின்றாய், அந்தப் பணிகளை நீ அநுபரமமாகவும், சனனகன் உன்னை கொடுக்காதவன் என அழைக்க வேண்டாம்.

உ வருணன் பேசுகிறான் ஜனங்கள் என்னை கொடுக்காதவன் எனக் கூறுமகிருப்பார்களாக; அது செய்பவனே! நான் பிருகிணியைத் திருப்பி யளிக்கிறேன்; நீ சந்திக்க வந்தான் எல்லா மானிடர், நடுவில் திகைகளின் நடுவே எனது எல்லா தோத்திரத்துக்கும வர.

ச அதர்வன் பேசுகிறான்—எல்லா மானிடர் இடையே உயரகளில் நடுவே உனது உயரிய தோத்திரங்கள் வருக; எனக்கு அளித்தானாததை இப்பொழுது எனக்களி; எனக்கு இசையும் ஏழு அடி நண்பனாகும். வருணனே! உன்மை ஒரே பரததவம் ஒரே பிரப்பு—ஒன்று சேர்க்கும்.

ஈ வருணன் பேசுக. எமது இருவர் களில் ஒரே பரப்பான உனக்கு அளித்துள்ளாததை நான் அறிவேன். அதை நான் உனக்கு அளிக்கிறேன்; நான் உனக் களையும் ஏழு அடி நண்பனுள்ளேன் கச தேவன், அழிக் கும் தேவனுக்கு திடமளிப்பான். அறிஞன் அழிக்கும் அறிஞனுக்கு அநி மேதைமை வளிப்பான். தன்னதிகார மி ருணனே தேவபந்தவான அதாவானைத் தோறறுவிப்ப தாய், அவனுக்கு நன்கு போற்றப்படும பொருளாக

செய்ய நீ எங்கள் சண்பனாகவும், உபரிய பந்துவாகவும்.

[இ. கௌ. ௧-௧௧]

௧௫௪ ஹதிகன் [ஆப்பிரி ருத்தம் அங்கிரஸன்—ஐதவேதன்]
௧ தேவனான ஐதவேதனானே, மனிதரின் நிலப்பதில் நீ இன்று எழுப்பப்பட்டு, நீ தேவர்களை யழிக்கிறாய்; மித்திரனுக்குச் சமமான ஒளிபுகாவினே! அறிபும் நீ அவர்களைக் கொண்டு வா. நீ முன் அறிபும் தூதன், நீ கவி.

௨ இனிய நாயுள்ளவனே! தறுபாதனே, ருதனே செல் தும் வழிகளைத் தேனாக் களைத்து அவற்றை இனிமை பாகக், பக்குத்தையும் உபாஸிக்கிறாயும் அறிவுகளால் கிருத்தியாக்கி எங்கள் அதவாத்நதத் தேவர்களில் மந்தர பனஞ் செய்.

௩ அக்வினியே, துதிக்கும் வணக்கத்துக்கான நீ அவி செய்து வணக்களுடன் இளைந்து வா. இளைஞனே! நீ தேவ ஹோதா; பக்குஞ் செய்பவர்களில் சிறந்தவனான நீ, பிரேரிதமாகி பக்குக்களைச் செய்.

௪ புலியின் முன திசையில், மேத்திசை-என்னும் தருப்பை திசைகளின் உதயமான இந்த உலவுயில் தேய்க்குது அதிதிக்கும் தேவர்களுக்கும் இனிமைபாடி அதி கிசாலமாய்ப் பெருகி கிரிசின்றது.

௫ புருஷர்களுக்கு தனக்கே பலகொள்து செய்துகொள் ளும் மனைகளைப்போல, அவர்கள் கிரியும் கதவுகளை கிசாலமாயத் திறப்பார்களாக; பெரியவரையும் திவயங்க ளாயும கிசவ கிருத்தியாக்கும் கவாடங்களான நீங்கள் தேவர்களின் நெ பிரயாணத்துக்கு அதுகமையருவதன்.

௧௫௫ கருத்து—முப்பொருளுண்மைபறி

௧ புருஷர்களும் பொழிபவர்களுமான உலவுயும் இர லும, பிரகாசமாயும் பெரியவர்களாயும் அதி ஒளிகளு முள்ள அந்த இரண்டு மீதிரிகள் கந்தராலங்காரங்களோடு முடிவை தரிப்பவர்களாய் இங்கு சபனத்தில் ஒன்று சேர்ந்து சரப்பவர்களாக.

௨ அவர்கள் திசையால் பிரேனே! ஒளியைப் புலனுக்கி, சமயங்களில் எங்களைத் தூண்டுபவர்களுமான கானஞ் புலப்பும் இருவர்கள், முதன்மைபாபும் நலன மொழிக ளுமாய் தேவ ஹோதாக்களுமான இவர்கள், மனிதர்பக் ளுந் செய்ப பக்குத்தத உருவமாக்குகிறார்கள்.

௩ பாததி எவ்வளவு பகளுத்துக்குத் தாரிதமாய் வருக. இ. ௧ இடை மனிதனைப்போல தூண்டுகிறான்; ஸாஸவதி பு. ௧ எனகு செய்யும் மூன்று தேவிகளும் இந்த இனிய தருப்பைபறி தூட்காருவார்களாக.

௪ ஹோதாயே! சனக்களான இச் ஹோதிகையும் புலப்பையும், எல்லா புலனாகுகளையும் ரூபங்களால் அவன் கிரியும் தேவனான தவஷ்டாகையும, நீ பிரேரிதமாகி, அறிபும் பக்கு சேனாதி, பழி.

௫ பருவகாலத்தில் அவிக்கை தானாகவே களைத்து நீ தேவ பாதைகளில் பெரழி; சரத்தஞ் செய்பும் வணப்பதி ளுந் தேவனான அக்வினி செய் தேனுடன் அகியை களைப் பாதாக.

௬ அக்வினி தான் தோன்றுஞ் சமயத்திலேயே பக் ளாகாத திடஞ் செய்கிறான்; அவனே தேவ முதலவ ளாயான்; இந்த ஹோதாயின் ஆக்களையில் ருதத்தின டொழியில், சவாஹா செயதுடனாகும் அகியை தேவ ளுன் புலிப்பார்களாக.

[இ. கௌ. ௧-௧௧]

1. மறுபடி.

௧௫௪ கருத்து—உலாசால் வண்ணையும் உபரிய அனலும்.

கருதி விஷ சிவீகை [கருதலன்—தட்சகன்]

க ஜோதியின் கவியான வருணன் எனக்குச் சிவீகைகளை வளித்தானான், நான் உக்கிரமொழிகளால் உன்¹ விஷத்தை நீக்குகிறேன், பல் அழகுதியது, அழகுதாதது, பற்றியது மாண நஞ்சை நான் பறித்ததுன்னேன்; பரழில் பானத்தைப்போல் உன் கிஷம் கிணுவிவிட்டது.

உ நான் இவற்றில் உனது கீரில்லா நஞ்சைப் பற்றியுள்ளேன், நான் உனது உச்சத்திலும் நெகிழ்முள்ள இரஸத்தைப் பற்றுகிறேன்; அச்சத்தால் உனது அடிப் பாகத்திலுள்ள நஞ்சு நீங்குக.

உ எனது மொழி மேகத்தில் முழக்கஞ் செய்யும் மாடுபோலாகும், நான் உனது உக்கிரமான மொழியால் கிஷத்தை கிலக்குகிறேன், நான் மனிதர்களின் உதவியால் — அந்த இரஸத்தைப் பறித்தானேன், இருக்கின்ற ஜோதியைப்போல ரூபன் உதயமாவாகுக.

ச என் கண்ணால் உன் கண்ணை நான் கொல்லுகிறேன்; கிஷத்தால் நான் உன் கிஷத்தை கிலக்குகிறேன்; ஸர்ப்பமே! நீ சா, உன்விடமே உன் கிஷம் திருமபுக.

ஞ ககாதனே! புன்னிப்பாமபே! புல நாடுபவனே! பழுப்பனே! நீங்கள் எனக்குச் செலிகொடுங்கள்: கரும பாமபுகளே! அலிகைகளே! எனது கண்பனின் வழியில் நீங்கள் நிறகவேண்டாம்; நீங்கள் எவனாக்கு எச்சரிக்கை செயது கிஷத்திலே² இன்பமாகுங்கள்.

க கிலனின் கிலகாரிப்போல கைமாதன் கருமபாமபு பழுப்பன் அப்போதகன சதாஜெயமுள்ளவனாகோபத்தை-கிஷத்தை—நீக்குகிறேன், நான் இரதங்களைப்போல் கிலக்குகிறேன்.

1 பாம்மீர். 2 எல்லாம் பம்புகளின் பெயர்கள். 3 கிஷம் மிகும் உக்கனத்தில.

1 ஆரிகையே கிலிகையே அவர்களுடைய தாயே தன் மகனே—உவகன் பந்துக்களை பூரணமாய் நாங்கள் அறிவேம, இரஸமற்றவர்களே! நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்.

2 உருகுவின பெண், கரும்பாமபினின்று தோன்றும் உயிர்ப்பாம்பு எதிர்த்துத் தீண்டும் பாம்பு—இவற்றின் உயிம இரஸமன்னியதுள்ளது.

3 மீகச்சாரினின்று வரும் துரித-செலிமுட்பன்றி உயிர் கொல்கிறது - புலியை கெலதுவதால் புலகுண பாமபுகளின் கிஷம் இரஸமற்றது.

4 தாபுவம்² தாபுவம் போலாகும், நீ தாபுவமில்லை; தாபுவத்தால் இரஸம் கிஷமற்றது.

5 தஸ்துவம்³ தஸ்துவம் போலாகும்; நீ தஸ்துவமில்லை, தஸ்துவத்தால் கிஷம் இரஸமற்றது.

[ஞ. சக. க—க]

146 அரி அழி [கக்கிரன்—வனப்பதி]

1 கருடன் உன்னைக் கண்டான். காட்டுப்பன்றி தனது மகனால் உன்னைக் கெலிற்று; தன்பஞ்செய்ய கிருமபுவன² நீ தனபஞ்செய், தன்பஞ்செய்ய கிரும்பவனை நீ கொலை.

2 பரது தானர்களை அடிபோடழி! தன்பஞ் செய்வதை, ஒஷதியே; எவகளை வழிக்க கிருமபுவனை³ பெழித்த கிடு.

3 மாதுகடைய சாமத்தின் துண்டடவேறு மிருகத் துண்பற்ற பயன் செய்வதுபோல்-தேவர்களே! மாலை அப்போல துணபஞ் செய்பவனில் துன்பத்தை காட்டு.

4 தன்பஞ் செய்பவனுக்கு துன்பத்தைக் கையினால்

1 பாம்மீன் பெயர். 2 கிஷம் நீக்கும்ஒனஷதம்.

3 கருத்து—தஸ்துவத்தால் கிஷம்தொலை.

பற்றிச் செல்: அது அவனை அழிக்க அவன் முன் அதை நன்றாக சாய்த்து விடு.

இ துன்பங்கள் துன்பஞ் செய்பவனுக்காகட்டும்; சரிப்பவனுக்குச் சரப்பங்களாகட்டும்; கசமான இரத்ததைப்போல துன்பம் துன்பஞ் செய்பவனிடம் மறுபடியுஞ் செல்க.

க குதிரையைத் தடைவாசால் அடக்குவதுபோல நீமை புரியாத துன்பஞ் செய்ய விரும்பும் ஆணையும் பெண்ணையும் வசியஞ்செய்ய அதை எடுத்துச் செல்லுகிறோம்.

எ நீ தேவகுல செய்பப்பட்டாலும் சரி, புருஷகுல செய்பப்பட்டாலும் சரி,—உன்னை காவகன இரத்தினது கட்டுபோடு பிச்செலுத்துகிறோம்.

அ அக்மினியே, நீ எதிரி ஐயிப்பவன், நீ எதிரிகளை ஐயிக்குவும்; காங்கன் துன்பஞ் செய்பவனுக்கு துன்பத்தைப் பரிசிறுத்தியால் திருப்புகிறோம்.

உ வேல் பழக்க முன்னவனே! அவனைவிழ்த்து: துன்பஞ் செய்பவனைத் தொலை: காங்கன் துன்பஞ்செய்பவனதுக் காச உன்னை உரு செய்பவில்கி.

கௌ தக்கைக்கு மகிழ்ப்போல நீ செல், யிதிபட்ட பரம்பைப்போல் நீ கடி; துன்பமே! நீ துன்பஞ் செய்பவனுக்குப் பாதத்தினின்று தளர்பவன்போல் திருமபிச் செல்.

கக பெண் மாணப்போல, பெண் யாணையைப்போல் வேடனாகப் பின் பாயும் ஓறியாததைப்போல் துன்பம் அதன் கர்த்தாவினிடஞ் செல்க

கஉ புதியே! ஜோதியே! துன்பஞ் செய்பவனை எதிர்க்க சாத்நைதிட சகுதியாய் அது பறக்கட்டும், மாண வேடன்போல், துன்பஞ் செய்பவனைத் துன்பம் மறுபடியும் பற்றட்டும்.

கக அது! அக்மினியைப்போல் எதிர்த்துச்செல்க. கிளப்போல் மே பாய்க; கசமான இரத்ததைப்போல துன்பஞ் செய்பவனிடம் துன்பம் செல்க.

[இ. கௌ. ௧—கக]

கௌ சாதனம் [விசுவாமித்திரன்—வனப்பதி]

க கக எனக்கு ஒன்று எனக்கு பத்த கஷ்டம் தடுப்பவன்; ஒஷதியே; நீ குதத்தில் பிறப்பவன், நீ குதம் பிறத்தவன். இனி நீ எனக்கு இனிமை செய ஒஷதியே! எனக்கு இரண்டு எனக்கு இருபது.....இனிமை செய். எனக்கு மூன்று எனக்கு முப்பது.....செய். எனக்கு காங்கு, எனக்கு காற்பது.....செய். எனக்கு னாங்கு எனக்கு ஐம்பது.....செய். எனக்கு ஆறு எனக்கு அறுபது.....செய், எனக்கு ஏழு எனக்கு எழுபது.....செய், எனக்கு எட்டு எனக்கு எண்பது.....செய். எனக்கு ஒன்பது. எனக்குத் தொண்ணூறு.....செய். எனக்கு பத்த எனக்கு நூறு.....செய். எனக்கு நூறு எனக்கு ஆயிரம்.....செய்.

[இ. கௌ. ௧—கக]

கௌ 1 காண [விசுவாமித்திரன்—வகிறுஷன் உதப்பத்தியே]

க நீ ஒரே காண பாளவ் உதப்பத்தியே: செய்பவில்கி போல நீ இராமன்வியிலுன்னவன் உ நீ இரு காண்களா னால..... உ நீ முக்காண்களால..... க நீ காங்கு காண்களால..... இ நீ ஐந்து காண்களா 1 துன்பஞ் செய்பவனது துறசெயல், 2 நீ பல கஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பவன். 3 ஆண விருஷன், வயிமையுள்ளவனால 4 இது வன்மையகளைச் செய்பவனால, இரு பிராணன்களைச் செய்பவனால.

கௌ கருத்து—வேப்பு னடுபவன் வேப்பில் பறிப்பவன்.

கௌ கருத்து—துறவுதங்களால் நோய் நீங்குதல்.

ஆல்..... எ ி ஆத காண்களானால்..... எ ி
வழு காண்களானால்..... அ ி எட்டு காண்களானால்....
க ி ஒன்பது காண்களானால்..... க ி பத்து காண்க
ளானால்..... கக ி பதினென்று காண்களானால்....
ி இரண்டறதவன்.

[கு. கக. க—கக]

கருக பிரம்மண மனைவி [மயோபூ—பிரம்ம ஜாணப]
க பிரம்ம! குற்றமாகாது முதன்மையாய் சூரியனும்
சமுத்திரனும் வாயுயும்—எதிர்—முழக்கஞ் செய்கிறார்
கள் 1 அதி கோபனும் உக்கிரதபனும் ககமனிகளும் திவ்ய
சலனம் குதமுதல்வனும்—எதிர் முழக்கஞ் செய்கிறார்கள்.

உ இராஜாவாண ஸோமன் பிராமணனது மனைவியை
எதிர்ப்பண்ணியில் திருப்பி யளிப்பான்; அவனை பத
னரித்தவர்கள் மத்திரனும் வருணனுமாகார்கள்; அக்கினி
ஹோதாவாகி அவனது கையைப்பற்றி அவனை இங்கு
கொண்டுருவான்

க அவன் பிராமணனது மனைவி என ஒருவன் சொன்
னான் அவனது—அரசர்—சிறையின கையால் 3 பற்றப்
படவேண்டும். அவனை—அழைத்தார் சொல்—துதனும்
அவன் சிர்க்கிலில்லை. 4 இப்படி 5 கடித்திரிபனுடைய 6
இராஷ்டிரம் 7 இரட்சணியாகும்.

ச “தலைமயோ சூரியும் தாசம இவந்தான்” என
கிராமத்தில் விபதது வருவாகால் கினம்பப்படும, பிராமண

1 ஞானந்தமத் தங்குக்குச் செயல், சக்தி, ஆனம். 2 அறிவின் ஆத
ரணவ, அழகை. 3 உன் மனந்தால். 4 தாமதிப்பதில்லை. 5 அறி
வை பங்குஞ் செய்யாதவனது. 6 சக்தி மிகுபவனது. 7 தேகம்.
கருக கருத்து—பரிமளன்னவர்களானால் பலத்திற்கேற்ற பல
னான செயல்களைச் செய்பவர்கள்.

னது மனைவி, கிழம ஒளிகளுடன் சேரும் முயல்போ
துள்ள மனமுனேரர்கள்—மலரும் இராஷ்டிரத்தை தக்க
முடனுக்குவான்.

ய பிராமணசரி அதிதேவன் செய்பவனுப் சலனமாகி
ய அவன் தேவர்களின் ஒரு அங்கமாகிறான், தேவர்
கா ஸோமனும் கொண்டுவரப்பட்ட யக்குஷாதனத்தைப்
பிராவ பிராமணசரியால்—பிரஹ்மபதி, மனைவியைக் கண்
பட

உ பூரவ தேவாகன் அவர்களைப்பற்றிச் சொல்லியுள்
ளார்கள்; தவததுடன் உட்காரும் ஏழு ரிஷிகளும்—அப
யடிச்—சொல்லியுள்ளார்கள்; அனனியர்களால் அழைத்
கா சொல்லப்படும் பிராமணனது மனைவி அஞ்சியுள்ளாள்;
அவள் உயரிய ஸ்தானத்தினும் தக்கத்தை யளிப்பாள.

ச பிராமணனது மனைவி, கிழம இளம் கருக்களையும்,
உடம்புமையும் பிராணிகளையும் பாஸ்பர மழியும் விரி
செயும் செய்கிறான்.

ய ஒரு மந்திரிக்கு 1 பூரவத்தில் பத்து 2 அபிராமணபதி
கள் கருதபோதிலும் அவன் கையை 3 பிராமணன் பற்றி
னான் அவனை அவனது புருஷனுவான்.

உ பிரம்மணனே அவனது புருஷனுவான்; இராஜன்ய
னம் கைவியனுமாக மாட்டான்; சூரியன் இதனை ஐந்து
யத மானிடர்களுக்கு அறிவித்துச் சொல்கிறான்.

க தேவர்கள் திருப்பியளிப்பார்கள், மனிதர்களும்
நாய்களளிப்பார்கள்; அரசர்களும் சந்திப்பதை கிர
தந்தது பிராமணனின் மனைவியைத் திருப்பி யளிப்பார்
கள்.

கக அவரகன பிராமணனது மனைவியைத் திருப்பி
யளித்து, தேவர்களால் குற்றத்தினின்ற லேகி, புவிபின்
1 இராஷ்டிரத்துக்கு. 2 அறிவி. 3 அறிஞன்.

அ வே. 7

உ. துதியைப்படுத்தி விசாலவெளியைக் கவர்கிறார்கள்.
கஉ. அறிவின்மைமயால் தடுக்கப்படும் பிராம்மண மனையின் இராஷ்டிரத்தில்,—அந்த தேசத்தலைவனது—சபைகளத்தில், தூது கொள்ளுவதும் காங்கை—சந்தர்ப்பஞ் சபைக்குச் செய்வதில்லை.

கஉ. அறிவின்மைமயால் தடுக்கப்படும் பிராம்மண மனையின் புள்ள இராஷ்டிரத் தலைவனின் வீட்டில் விசால செவி விசால செழுள்ள—மாடு மனிப்பதில்லை.

கச. அறிவின்மைமயால் தடுக்கப்படும் பிராம்மண மனையின் புள்ள இராஷ்டிரத் தலைவனது உணவுத் தட்டுக்களின் மூன் பொன்மாலை பணிபுய் விபாகத்தன் ஒருவனும் செலவதில்லை.

கரு. அறிவின்மைமயால் தடுக்கப்படும் பிராம்மண மனையின் புள்ள இராஷ்டிரத் தலைவனது இரத்தத்துக்கு இரண்டைப் பட வெண்மைமயான கருஞ் செவிபுள்ள குதிரை குணமாகவதில்லை.

கக. அறிவின்மைமயால் தடுக்கப்படும் பிராம்மண மனையின் புள்ள இராஷ்டிரத் தலைவனது நிலத்தில் தாமரைத் தடாகமில்லை, அண்டக்குமிழி—கமலமும்—தோன்றுவதில்லை.

கக. அறிவின்மைமயால் தடுக்கப்படும் பிராம்மண மனையின் புள்ள இராஷ்டிரத் தலைவனது சந்தாமர பகைவக் கறப்பவர்களு மில்லை.

கஅ. பிராம்மணன் மனையிலல்லாமல் துக்கமுடன் இரவைக் கழிக்கும்—வீட்டில் கிருகஸ்தனது—புகை மங்காமரவதில்லை; அவன் காண்பும் துகத்தடி தாருகவதில்லை.

[இ. கௌ. க—கஅ]

கருக கருத்து—நூலத்தின் மனையிலான அறிவை பறத்தால் தடுக்காதே;

கக. பக. [மயோபு—பிரம்மண]

க. மனிதர் பதியே! தேவர்கள் அவரைப்¹ புதிப்பதர்க்காது என்கனிக்கனில்லை. இராஜன்யனே! புதிக்கப்படாத பிராம்மணனுடைய பகைவ நீ புதிக்க கிருமயாதே.

உ. குதால் சோழியும் இராஜன்யனும் நீசனும், சூத்மா சோழியனும் நான் இன்று வாயுட்டும், நான்—கவலை—யு, கவலை எனச் சொல்பவனும் பிராம்மணனுடைய பகைவப் புதிப்பாளுக.

க. இராஜன்யனே சர்மத்தால் கொடிய கஞ்சு மறைத்த னாப்பம்போல் இந்த பிராம்மணனுடைய பகை துன்ப னாப்பதாரும்; தின்பதர்க்காது.

க. அது அவனுடைய கூத்திரத்தை எடுத்துச் செல்லும்; அது அவனது வன்மைமையை வழிக்கும்; அது பறதிய அகலைப் போல அனைத்தையும் எரிக்கும்; பிராம்மணனை உணவு என எண்ணுபவன் கை மாதப்—பாம்பின்—விஷத்தை அருந்துபவனாவான்.

க. பிராம்மணனை ஸாது என அறிவின்மைமயால் நினைத்து அவனை அழித்து, தேவ விர்த்தனை செய்து செல்வம் கிருமயாமனது இருதயத்தில் இர்திரன் கட்டளை எழுச்சியாக்குக. உ. அவன் செலலுக்கால புதியும் சோதியும் அவனை யெறுக்கும்.

க. தன் பிரியமான காயத்தின் அனலைப்போல் பிராம்மணன் இம்மலிக்கத் தகாதவன், ஏனெனில் ஸோமன் அவனுக்கு வர்ணாவான். இர்திரன் அவனைத் தீச் சொல்லி மிவது காப்பான்.

க. நான் இனிமைமயாபுள்ளதைப் புதிக்கிறேன் என பிராம்மணனின் உணவும மனம் வைக்கும் மதிவற்றவன் தூது

¹ பகைவ

முட்களுள்ளதை விழுங்குபவனாவான்; அவன் அதை
சீரணிக்க இயலாது.

அ அவனது¹ நாக்கு வில் நாணாகும், அவனது சொல்
—சாத்தின் கழுத்தாகும், அவனது பற்கள் தவங்களால்
நீண்டும் சாங்களாகும், பிராமணன் இவற்றை, தேவர்
களால் தரிதமாகும் இருதயத்தோடு பல கிறகளுடன்
தேவ துஷணஞ் செய்பவர்களை தவம்மை செய்கிறான்.

க பிராமணர்கள் கூறிய அம்புகளுள்ளவர்கள், சூய
தங்களுள்ளவர்கள், அவர்கள் எரிபும் கணிகள் வீணா
தில்லை, அவர்கள் தவத்துடன் கோபத்தால் தொடர்ந்து
தூரத்தினின்றே எதிரிவைச் சேதனஞ் செய்கிறார்கள்.

க0 பத்து தூறுகிறாது சூயாததை அசுபுரிந்த வைத
தவப்பாகன்² பிராமணனது பகையைப் புசித்த பாழா
னார்கள்.

கக கோபந்த மந்தையின் அஜந்தைப்³ பக்குவமாக்
கும் வைததவப்பர்களை, இமனைபாகும் பக கொன்று
கிடும்.

கஉ பிராமணப் பிராணைப இம்மலிக்கும், புவிபால்
பிரிக்கப்படும் தூதம் ஒன்றுமாவ ஜனங்கள் பிரமணமா
யழிகிறார்கள்.

கஉ தேவ சிந்தை செய்பவன் மானிடர்களில் திரிகிறான்.
அவன் கஞ்சைப் பருகுபயனாவான். அவன் விவதம்
அஸ்திமயமாவான்; தேவ பக்தவான பிராமணன் இம்
லரிப்பவன் பிறருக்கள் போகும் உகைத்துக்குச் சொல்வ
தில்லை.

கச அக்ஷி எங்கள் யழிகாட்டி பாவான்; வேராமன்
எங்கள் பந்துவான், சபிப்பவனை யழிப்பவன் இந்திரனா

1 பிராமணனது 2 தமது அவிவை தாமே புசிப்பவர்கள். 3 மோட்ச
சாதனத்துக்காகும் சக்திவை.

னாவான்; அறிஞர்கள் இது இப்படித்தான் என இதை
அறிகிறார்கள். கடு கோபதியே மானிடர்பதியே, பிரா
மணனது சாத்தம், நாசத்தைப்போதும்—எஞ்சுதோயும்—
அமைப்போதும் அதிபயங்கமானது; அவன் அதனால்
வேததுஷண செய்பவனை தவம்மை செய்கிறான்.
[தி. ௧௮. ௧—௧௮.]

கக பக [மயோபூ—பிரம்மண]

க கிருஞ்ஜயர்கள், வைததவப்பர்கள் அதிகம் வளர்க்
தார்கள். சூனல் அவர்கள் சோதியைப் பரிசிக்கவில்லை.
பிருதவை இம்மலித்ததால் அவர்கள் பாழானார்கள்.

உ அகி—என்னும் ரூபின்—தன் இருவரிசைப் பற்களி
யினடயில் அகிசைவது மகனான பிராணத்தையே பிராம
ணன் நாசமாக்கும் சைவகளை, அகாததுவிடுவான்.

உ பிராமணனைத் தப்பி அவனில் கோதழ உயிரும்—
எனங்கள்—வேரம் புசித்த உதிர சதி நடுவே உட்சாருப
யர்களாவார்கள். ச பக்குவமாக்கப்படும் பிராமணனது

பா பரிதவிக்கும் காலத்திலேயே தேசத்தின் தேவனை
அவன் ஒழிக்கிறான், அகரு ரூனான வீரனும் தேரன் தவ
தில்லை. ௮ அவனை வெட்டுவது குருமாரும், அவனின்

பா தவ மாமிசத்தைப் புசிப்பது கொடுமையாகும்;
அவனின் பரிசைப் பருகுவதும் புண்மை என பிறருக்
களில் கருதப்படும். க நான் உகிசன் என என்னும்

இராஜனுடைய, பிராமணனை புரிக்கிறும்புபவனது தேச
பா, பிராமணனை இம்மலிக்கும் இராஷ்டிரமும் பாழாகும்.

எ அவன், பிராமணனை யழிகும் இராஷ்டிரத்தை, என்
பாதவகளை நான்கு கண்கள் நான்கு வரங்கள் நான்கு
மோவாய்கள், நான்கு காதுகள், இரு நாவுள்ளவனாகி,

கக0 கருத்த—பொல்லாத பிராமணப் பக.

அவரத் செய்வான். அ பிரமணனை எந்த இராஷ்டிரத் தில் இம்மை செய்கிறார்களோ, அவரமுன்ன படகை சலம்—பாய்ந்து முழக்கச் செய்வதுபோல் அந்த இராஷ்டிரத்தில் துன்பம் பாய்ந்து அதனை ஒழித்துவிடும். ௬ நாரதனை பிரமணனது பொருளைப் பற்ற விரும்புவவனை 'எங்கள் கிழவன் அணுகாதே' என மயக்கம் மொழிந்து, அவனைத் தூத்துவிடின்றான். ௭ பிரமணனது செல்வத்தை தேவர் செய்த கிஷமென இராஜா வான வருணன் சொன்னான்: பிரமணனது பகையை புளிப்பவனது இராஷ்டிரத்தை எனதும் காப்புச் செய்வ தில்லை. ௮ பிரமணப் பிரகஜைப இம்மித்த ஒன் பதம தொன்னுதுமானவர்களை புலியைச் செய்வான், அவர்கள் நீர் மூலமாய் பழிக்குர்கள். ௯ பிரமணனைத் துன்பஞ் செய்பவனே! வழிபைத் தேய்க்க மிருதத்துக்கு! ப் பந்தஞ் செய்யும் தடைபை தேவர்கள் உனது சபனம் எனச் சொன்னுமிருர்கள்.

௧௦ பிரமணனை இம்மிப்பவனே! இம்மிக்கப படுக் கால், பொழியும் ஒருவனது தக்க தாகாண் உனது சல பாகம என தேவர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள். ௧௧ பிரமணனை இம்மிப்பவனே மிருத்புகை வஞ்சனஞ் செய்த ஜலங்களை நாடினான் தன்மை செய்த ஜலங்களை தேவர்கள் உனது சலபாகமாக செய்துள்ளார்கள். ௧௨ பிரமணனை இம்மிப்பவனில் மித்திவருணனது மகழ் பெரழி வதில்லை, சபையும் அவனுக்கு சமர்த்தமாகவதில்லை; அவன் தனது கிருபயம் போலான கன்பின்புமடைவதில்லை. [௫. ௧௬. ௧—௧௫]

1 மரித்தவனுக்கு.

௧௬௧ கருத்த ஞானத்தோடும்—மகவை—அறிவையே—அட கலிப்பது ஆபத்தியே அவர்வதும்.

௧௬௨ தத்துவி. [பிரமன்—வானம்பதியன்]

௧ வானம்பதியாலாகி சருமனாகான் சேரும் தீரன்போல் துதுபி உச்சகோஷமுடனாகும். 2 செல்வன் காண 9டித்த சத்துருக்களை ஜயிப்பவனாய் வெல்ல கிருமபும் லெகததைப்போல இடி முழக்கஞ் செய். ௩ மாத்திர வானவன் கிங்கத்தைப்போல் கர்ச்சித்துள்ளான், கிரும் பும பகலில் பந்தமான காண்போல் அவன் முழகரு வுறன், 4 கிருஷ்பன், உனது எதிரிகள் வகிமைபறவார் ௬, பகை வெல்லும உனது பலம் இரத்தினது போலாக தும். ௭ பகைகூட்டத்திபைத்திருல புலனாகும் கிருஷ பந்தைப போல் பக நாடி பொருள் ஐயித்து 8 முழக் கடிசெய். எங்கள் எதிரிகளின் இருதயத்தை துன்பத் தால தனை; எங்கள் எதிரிகள் தூத்தப்பபட்டும், அவர் ௯ பிரமணனை கீழ்கட்டும், ௧ எதிரிகளைப் பூரணமாய் கரித்த ஒங்கும் நாதம் செய்பவனாய் பறவென்பெவர் ௧1ப பற்றி 8 எங்கும் கிரைமாய் கோக்கவும், துது 12பே! உனது திப்பமான வாககை முழக்கஞ் செய், அறிஞனான 8 எதிரிகளின் செல்வத்தைக் கொண்டு வா. ௧1 துதுபியின் தூஞ்செலுதும் ஒகையின் முழக்கத் ௧௧௧ செகியுந்து, எதிரியின் கதிர் அவறி, கோஷத்தால் பகறி, பயகா ஆபதகனின் போரில் பயமுடனாகி, அவனது மகன் கையைப் பற்றி அவனிடம் சூட்டமே. ௧ துதுபியே! 8 முதன்மைபாய் உனது கருதிகைச் ௧௧௧வது; சோதி விசம 8 புகியின் எல்லையில் பேசு, 8 எதிரிகளின் சேனையில் கிரிவுடன் உனது வாய்களைத் திறந்து கந்தாமாயும் கந்தாமாயும் துதுபியே! 8 கொனி, ௧ இந்த புகி சோதிக்கு ௧0வே உனது 2௧௧மாயுசு; தரிதமாய் உனது ஒகைகள் தனித்தனி வரப செங்க, கர்ச்சி இடி, உனக்கு கன்பர்கள் ஐயிக்க

நல்ல பத்துவாசி நீ உயரிய மொழியை முழங்கு. அ அறிவுகளால் அமைக்கப்படும் அவன் தனது மொழியைச் சொல்லட்டும்; நீ விரர்களின் ஆபுதவகளைக் காண்பே. நீ இந்நிராகளுடன் இணைந்து விரக்கையழை; நண்பர்களால் எதிரிகளை யடியேரட்டி. ௧ கர்ச்சித்து நன்கு கூறுபவனாகி வீர சேனைபுடன் எவரும் பறாக்கஞ் செய்து, விராமங்களில் கோஷஞ் செய்பவனாகும் கிறப்பு ஐயிப்பவனாகும் வழிகளை யறிபவனுமான நீ இருஇராஜர்களின்—சமரில் வெகு பலர்களுக்கு நீ புக்கை விபரஞ் செய்கிறாய். ௨0 விரோத நாடி செய்வஞ் ஐயித்த அநிசத்திபுடனான நீ சமர் ஐயித்து நீ பிராமணனால் கூர்மைவாகிறாய், ஸாதனத்தினுள்ள ஸோமந் தண்டுகளில் பெரழிபச் செய்யும் சிவோபால, துத்துபியே, எதிரி செலவம் தேடி அவர்களைப் பொருளில் நடனஞ் செய். ௩௧ எதிரிகளை ஐயித்தது, சிதைத்தது, அழித்தது, பகைகளைக்கொண்டது பகைகளை நாடி ஐயிப்பவனாய் ஒங்குபவனாய் மந்திரத்தை மொழிபவன்போல உனது மொழியை முழங்கு. எதிரியை ஐயிப்பதற்கு நீ இங்கு பலதகைப் பாடு. ௩௨ அசைவரப் பொருள்களை—அலறச் செய்து, அமரக் களங்களில் அடிக்கடி பாயந்து விரதிப்பவர்களை ஐயித்து எதிர்ப்பற்று இந்நிரனால் காப்பாரும் நீ எவகளை சபைகளை அவனித்து எதிரிகளின் இருதயங்களை எதிராக்க நீ துரிதஞ் செய். [௫. ௨௦. ௧—௩௨]

௩௩ துத்துபி [பிரமன்—வானஸ்பதயன்]

௩ துத்துபியே எதிரிகளில் வேறது மனம் வேற்று இருதயத்தை முழங்கு. நாவகன் எதிரிகளில் பாஸ்பரம் வெறுப்பை தினகபைப் பயத்தை அவக்கிஞேம், துத்

௩௩௨ கருத்து-துத்து முழக்கம் ஜய சின்னமாகும்.

துத்துபி! அவர்களைத் தொலை உ வெய் யளிக்கப்படுகின்றான், எதிரிகள் கண்ணிலே கருத்திலே இருதயத்தில் நடுயிரிடுகி கலங்கிக் கதறி ஒடுவார்களாக உ வானஸ்பதியால் செய்யப்பட்டு கருமங்களால் சேர்ந்து விசுவகோத் திரமாவெய்யினால் நனைபும் நீ எதிரிகளுக்கு பயத்தை உபவரு. ௪ புருஷனால் வன யிருகைகள் பயமாவது நல்ல துத்துபியே! நீயும்படி பயஞ் செய்து காச்சித்து மலகன் எதிரிகளை கலக்கமுடனாக்கவும், அப்பால் அவர்களை கருத்தாக்களை குழப்பம் செய். ௫ ஆடுகளும் ஐதககளும் ஓராரினால் அநி அச்சமாவி ஒடுவனபோல் துத்துபியே! நீயும்படி கர்ச்சித்து எவகன் எதிரிகளை பகைமுடனாக்கு, அப்பால் அவர்களது கருத்துக்களைக் குழப்பஞ் செய். ௬ கருடனில் பதவைகள் எல்லாம் கிடைத்தோறும் பயமுடனுவனபோல் சிதைத்தின் கர்ச்சனைபோல் நீயும்படி கர்ச்சித்து எதிரிகளை கலக்கமுடனாக்கவும், அப்பால் அவர்களது கருத்துக்களைக் குழப்பம் செய். ௭ சங்கிராமத்தின் தலைவர்களான எல்லா தேவர்களும் துத்துபியாலும் மாண கருமத்தாலும் எங்கெங்கு எதிரிகளை பெல்லாம் அச்சமுடனாக்கியுள்ளார்கள். ௮ இந்நிரன் விளைவாடும் பாதகோஷத்தின் சாஸ்பரால் துத்துபி அவ்விவருத்துச் செல்லும் எங்கள் எதிரிகள் கிடைக்க கலங்குவார்களாக, ௯ துத்துபி யில் நான் விளைகளுடன் எல்லாத் திசைகளிலும், அபஜயமுடன் எல்லாம் எங்கள் பகைப் படை கும்பங்களிலும் தொனிக் ௧0 மெ ௧0 ஆதித்தியனே! அவர்களின் கண்ணிப்பிடுவரு, கதிர்களே அவர்களை அதுசரியுங்கள்; அவர்களது கரு கைவீரியம் சென்றுவிட்டதால் அவர்கள் தங்க பாதுபந்தங்களை யிணைக்கட்டும். ௧௧ மருத்தாக் ௧௨ நான் நீங்கள் உக்கிரர்களான யிருசினி மக்கட்களான

நீங்கள் ஈன்புளு இந்நிதனுடன் எங்கள் எதிரிகளைக் கொல்லுங்கள். இராஜனு ஸோமன், இராஜனு வருணன் மகாதேவர், மிருதயு இந்நிதன்—இப்பெரியவர்களின் சேனைகள் உட ருரிய கொடியுடன் ஒரே சித்தமுள்ள தேவர்களின் இச்சேனைகள், எங்கள் எதிரிகளை ஐயிப்பவர் களாக, ஸாம்பாஹா. [இ. உ.உ. ௧—௧௨]

௧௧௪ ஜாமம் [மிருகவங்கிரன்—தகம் ஈசனன்]

௧ அக்கினி ஜாத்தத நீக்கட்டும், ஸோமன், ஸோம ஸாதனம், புனித பலமுள்ள வருணன், வேதி, தருப்பை, சோதிபுடனாகும் ஸயித்து—ஜாத்தத நீக்கட்டும். தவே ஷம்மன் வெகு தூரமாக. ௨ எல்லா மனிதர்களையும் மருசனாகரும் நீ, அனல்போல் எரித்து அழிக்கும் நீ, ஜாமம், நீ இளமற்றவனும்; நீ அகத்திலோ சூழத் திலோ சென்று விடு. ௩ கடுமையையும் கொடுமையையும் அருணைப்போல் அழிப்பதாயுமான ஜாத்தத சிவ விரிபுந் தரிக்கும் 1 நீ மேலெழுந்தாந் தாத்த. ௪ நான் ஜாத்ததக்கு வணக்கமளித்து அதைச் சேழு விழ்த்து கிறேன்; சகம்பாத்தின் முஷ்டியாலடிக்கும்—ஜாமம்— மஹா கிருஷ்ணதாக்கு மதுபடியுஞ் சென்றுவிட்டும்.

௫ அனதயீடு முஜவந்தமாகும் 2, அவனது சிலயம் மஹா கிருஷ்ணமாகும் 3, ஜாமம் நீ—பிறக்கும் உன்னைப் போலுள்ள அனைத்தமான—நீ பல்லிகைகளில் 4 சிலய மாக வளிக்கிறாய். ௬ ஜாமம், ஸரீப்பமே கிஷ்ஜ ஜாமம் அங்கமற்றவனே நீ வெகு தூரமாகவும், இசை யும் தாசினியப் பற்று. உனது வந்திராபுதந்தரன் அவனை

1 ஒரு மூலிகையின் பெயர் குஷ்டம். சிவவதா விரிபன். 2 ஒரு மயில். 3 பலமுள்ள சிலயம். 4 சில வன சைக்கனிலே.

௧௧௬ கருத்து. துத்து மனத்ததைக் கலக்கும்.

யதி. ௭ ஜாமம்! முஜவந்தம் பல்லிகைகளுக்குச் சென்று: சாஸமான குத்திர ஸ்திரீயை ஈரமும் ஜாமம், 8 அவனைக் குதுகரு. ௮ தூரஞ்சென்றுவிடு, உனது பகதனைப் புதி: மஹாகிருஷ்ணனை முஜவந்தக்களைப் புதி: நான் அந்த சிலைகளை ஜாத்ததக்கு—அவனது சில யைகள் என அறிவிக்கிறேன்; இந்த சிலைகளை மற்றவர்க ளுடனான ஜாத்ததக்கு அறிவிக்கிறேன் ௯ நீ அந்நிய நிலத்தில் இன்பமாவதிலை; வசியமான நீ எவர்களுக்கு யலகை மனிப்பவனாகவும்; ஜாமம் செல்வதாக்குத் தயா யானான், அவன் பலஹிகர்களினிடம் சென்றுவிடுவான். 10 நீ சீதமானால் பிறகு குடுசெய்பவனாகி, இருமதுடன் ௧1 கைகதைபுஞ்செய்கின்றாய்; ஜாமம் உனதாபுதங்கள் அச்சமளிப்பவைவாகும்; அவறதுடன் நீ என்னை நீங்கு. ௧௨ கபம் க்யம இருமன—இவர்களை நீ உனது ஈன்பர் ஈனாக செய்து கொள்ளாதே; அங்கிருந்த மதுபடியும் உனது வாதே, ஜாமம்! இப்படி நான் உன்னைக் கேட் துகொள்கிறேன். ௧௩ ஜாமம்! உனது சகோதர ஈன கபத்துடன் சகோதரியான இருமலோடு உதவான சமும் நோபுடன் நீ வேறு ஜனத்தைச் சேர். ௧௪ நீ அனருவது நான் ஜாத்ததபும மரமிதாதி வருவதைபும், ௧5 ஜாத்ததபும சாதகை ஜாத்ததபும, சித்ததபும கூட்டையும மஹா கிரீஷ்ம ஜாத்ததபும தூத்து. ௧6 நான்கள், சனத்ததபும செல்வத்ததபும செலுத்து மதுபோல ஜாத்தத கார்தாரி முஜவந்தி அங்க மகதம் கருகரு போகச்செய்கிறோம். [இ. உ.உ. ௧—௧௪.]

1௧௭ புழ ஈசம் [கன்கரிஷி—கிருமி ஐம்புறய பிரார்த்தனை]

௧ எனக்கு ஜோதியும் புதியும் இறைக்கப்பட்டுள்ளன;

௧௧௮ கருத்து—மருத்தினால் கரம் நீக்கு

ஸாஸ்யத்யும் எனக்கு இழைக்கப்பட்டுள்ளான் : இந்திரனும் அகஸினியும் எனக்கு இழைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். இவர்கள் கிருமியைப் பழிக்கவேண்டும், என நான் விரும்புகிறேன். ௨ இந்திரனே தனபதியே, இக்குமாரனின் கிருமிகளைக் கொண்டு, எனது உதவியை வரக்கூட எல்லாக் கிருமிகளும் அழிந்துவிடார்கள். ௩ நான்கள் கண்களைச் சுற்றிச் செல்லும் கிருமியையும் மூக்கைச் சுற்றிச் செல்லும் கிருமியையும் பற்களின் சுழிற் செவலும் கிருமியையும், கிரீடலக்ஞ செய்கிறோம். ௪ இரு ஒரே ரூபமுள்ளவை, இரு கிருபமுள்ளவை, இரு கருப்பு இரு சிவப்பு பழுப்பு பழுப்புச்செவியுள்ளது ஓராய் கருகு—இவை அனைத்தும் கொல்லப்பட்டுள்ளன. ௫ நான்கள் வெண்பக்கமுள்ள கிருமிகளை, வெண்கைகளுடன் கருமை பானவற்றை, கிசவரூபங்களுள்ளவைகளை நாசமாக்குகிறோம். ௬ கிசவத்தால் காண்பவனுப் கண்மீன் காணாதவற்றை யழிப்பவனுப் எல்லாக் கிருமிகளையும் கொல்பவனுள் திரவன் கிழக்கில் உச்சமாகின்றான். ௭ பேவாஷங்கள் கஷ்கஷங்கள் ஏறுத்கங்கள்¹ கிரீகித்தனங்கள்,¹ காணும் காணாத கருமி—இவைபனைத்தும் கொல்லப்பட்டும். ௮ கிருமிகளின் வலஷன், கொல்லப்பட்டுள்ளான். கிருமி நதனிமனும்¹ கொல்லப்பட்டுள்ளான் ; நான் கல்வ தாவிபக்களை திரிகையினால் போல் கிருமிகளைப் பொடிப்பொடிபாக்கியுள்ளேன். ௯ நான், முத்தலை முத்தியினை பலகிரம் வெண்கையான, கிருமியின் நரம்புகளைக் கிழிக்கிறேன், அதன் தலையையும் துண்டமாக்குகிறேன். ௧௦ கிருமிகளே, நான் உங்களை அதிபிகண்வன் ஐமதக்கினியைப்போல் கொல்லட்டும். நான் அகஸ்தியனது பிரம்மத்தால் கிருமிகளை அடிபோடெழிக்

¹ கிருமி

கிறேன். ௧௧ கிருமி இராஜா கொல்லப்பட்டுள்ளான், நூல்களது தலைவனும் அழிக்கப்பட்டுள்ளான் ; தாப் சகோதாய் சகோதரி இறந்த கிருமி பழிக்கப்பட்டுள்ளான், ௧௨ கிருமி அருகிலுள்ளவையும் அதன் அகில அருகிலுள்ளவையும், வெகு கிரீபனவாயமுள்ள அக்கிருமிகள் எல்லாம் கொல்லப்பட்டுள்ளார்கள். ௧௩ நான் வாயொரு ஆண்பெண் கிருமிபிணுடைய சித்ததை கினைபால் திறநடிக்கிறேன். நான் அகஸினியால்—அதன் முகத்தை எரிக்கிறேன். [௫. ௨௩. ௧—௧௩]

௧௦௧ பிரகர்த்தனை [அத்வன்—பிரம்மணமாத்மா]

௧ ஸமிதா தூண்பெணவயின் அதிபதிபாவான் ; அவன் இந்த பிரம்மத்திலே இரகக் கர்மத்திலே இந்தப் புரோஹிதத்திலே இந்திவிபான செயல இந்தச் சித்தத்திலே இந்த உபகற்பத்திலே இந்த ஆகினியே, இந்த தேவர்களின் அமுதப்பிசு எங்களை இரட்சிப்பானாக ; ஸ்வாஹா ! ௨ அகஸினி வணஸபதிகளின் அதிபதிபாவான் ; அவன் இந்தப் பிரம்மத்திலே.....இரட்சிப்பானாக ; ஸ்வாஹா ! ௩ ஜோதியும் வானமும் அளிப்பவானது அதிபதிபாவர்கள் ; அவர்கள் இந்தப் பிரம்மத்திலே..... இரட்சிக்கப்பார்களாக ; ஸ்வாஹா ! ௪ வருணன் சலங்களின் அதிபதிபாவான் ; அவன்..... ஸ்வாஹா ! ௫ மித்திரன்-வருணன் மகழகனின் அதிபதிபாவர்கள் ; அவர்கள் இந்தப் பிரம்மத்திலே..... ஸ்வாஹா ! ௬ மருததுக்கன் மல்களினதிபதிபாவர்கள் ; அவர்கள்..... ஸ்வாஹா ! ௭ ஸோமன் செடி செடிகளின் அதிபதிபாவர்கள் ; அவர்கள்..... ஸ்வாஹா ! ௮ வாயு வானத்தி

௧௦௫ கருத்த- கிருமிபால் உலகம் மழியும்.

அதிபதிபாவான்; அவன்.....ஸுவாஹா!
 ௯ சூரியன் கண்களினிதிபதிபாவான்; அவன்.....
 ஸுவாஹா! ௧௦ சந்திரன் சந்திராவகனின் அதிபதி
 பாவான்; அவன்.....ஸுவாஹா! ௧௧ இந்திரன்
 ஜோதியின் அதிபதிபாவான்; அவன்.....ஸுவாஹா!
 ௧௨ மருத்தபிதாபகக்கனின் அதிபதிபாவான்; அவன்
ஸுவாஹா! ௧௩ மிருத்பு பிரகலகனின்
 அதிபதிபாவான்; அவன்.....ஸுவாஹா!
 ௧௪ பமன் பிருதகனின் அதிபதிபாவான்; அவன்.....
ஸுவாஹா! ௧௫ உபரிபப் பிதருக்கன்.....
ஸுவாஹா; ௧௬ தாமதமயான பிதருக்கன்
ஸுவாஹா! ௧௭ பிதருக்கன், பிராமஹர்
 கன்.....எங்களை இடம்பிப்பார்களாக; ஸுவாஹா!
 [௫. ௨௪, ௧-௧௭]

௧௧௭ மக்கட்பேறு [பிரமன்—பேரளி கருப்பன்]

௧ புருஷனான நான், பர்வதத்தினின்று ஜோதியின்
 மூலத்தினின்று அங்கம அங்கத்தினின்று ஒன்று சேர்ந்து
 கருப்பத்தில் இரோதகை சாத்தில் நிறகுபோல் ஸ்தாபிப
 பேனாக. ௨ இப்பெரிய புதியானது பொருக்கனின்
 கருவை தரிப்பதுபோல் நான் உனது கிணைபை உன்னில்
 ஸ்தாபனஞ் செய்கிறேன்; நான் அதன் துணைக்கு உன்னை
 அழைக்கிறேன். ௩ விரிவாரியை, கருவை ஸ்தாபி.
 ஸாஸவதியே கிணைபை ஸ்தாபனஞ் செய்; கமல மாலை
 கருளான இரு அகலினிகள் உனது கருவை ஸ்தாபிப்பார்
 களாக. ௪ மிகதிரனும் வருணனும் உனது கருவை
 ஸ்தாபிப்பார்களாக; பிருஹஸ்பதி தேவன் உனது
 கருவை ஸ்தாபிப்பார்களாக; இரதிரான அக்வினியும்
 ௧௧௮. கருத்து தேவர்கள் அரசு புரியும் தேவர்கள் எனவ!

உனது கருவை, தாக்கு உனது கருவை ஸ்தாபிப்பார்
 களாக. ௫. கிஷ்ணு பேரளியைப் பகருவமாக்கட்டும்,
 தவஷ்டா ருபகனை பலக்கரிக்கட்டும்; பிரஜாபதி
 பொழியட்டும்; தாக்கு உனது கருவை ஸ்தாபிக்கட்டும்.
 ௬ வருணனான இராகுனறிவதும் தேவி ஸாஸவதி யறிவ
 தும் கிருத்திரானழிக்கும் இரதிரானறிவதுமான, கருக்
 கானத்தை நீ பருருவாராக. ௭ நீ ஜஷதிகனின் கருப்
 பம், வனம்பதிகனின் கருப்பம், கிசவப்பொருளின்
 கருப்பம். அக்வினியே! நீ இங்கு கருவை ஸ்தாபனஞ்
 செய். ௮ நீ எழுந்திரு. கிரகாகும. கருப்பாயசததில
 கருவை ஸ்தாபி. நீ கிரியன், நீ கிரியமுன்னவன்; நான்
 என உன்னை இங்கு பிரகலக்காக அழைக்கிறேனும். ௯ பார்
 ஹதாரமே நீ பஞ்சவமாகவும்; உன் மூலஸ்தானத்தில்
 கருச்சாபட்டும்; தேவர்கள் சோமபானர்கள் உனக்கு
 உனதும் எனதுமான ஒரு மகனை யளித்துள்ளார்கள்.
 ௧௦ தாக்குவே இந்த ஸ்திரீயினக்கத்தில் உபரிப ருபத்
 கால் பந்தாவது மாதத்தில் பிறக்க புருஷப் பிரகலகை
 ஸ்தாபனஞ்செய். ௧௧ தவஷ்டாவே.....ஸ்தாப
 யஞ்செய். ௧௨ ஸகிதாவே.....ஸ்தாபனஞ்செய்.
 ௧௩ பிரஜாபதியே!.....ஸ்தாபனஞ்செய்.
 [௫. ௨௫. ௧-௧௩]

௧௧௮ யக்ஞம் [பிரமன்—வான்நொடிப்பாநர்கள்]

௧ பக்குததில் யஜுக்கன், ஸயிதைகவாஹா! அறிவுள்ள
 அக்வினியே இங்கு உனக்கே இணைப்பானாக. ௨ மூன் அறி
 யும் மஹிஷியான தேவனைவிதா இந்த பக்குததில் சேர்ப்
 பானாக. கவாஹா! ௩ மூன் அறிவும் இரதிரான இந்த
 பக்குததில் உத்தம உற்சாகக்களை உபரிப சேர்ப்புக்களை
 ௧௧௯. கருத்து. கிவாக சாந்தி கால மந்திரக்கன்.

சேர்ப்பானாக. சவாஹா! ௪ பக்ஞத்தில் சூக்துகளை
 சிவந்திகளை சவாஹா! சிஷ்டர் களாகி ஒன்று சேர்த்து
 மனைகளுடன் இவரு வானாகன். ௫ மருத்துக்களே!
 பக்ஞத்தில் சந்தங்களை சவாஹா! மகளைத் தாய்போல்
 சேர்த்து இங்கு பூணமாக்குகன். ௬ இங்கு அதிதி
 தருப்பபுடன்—சுலத—நிவஸிகளோடு பக்ஞத்தை விசா
 லஞ்செய்து வந்தாளாள்; சவாஹா. ௭ விஷ்ணுவெரு
 விதமாய் இந்த பக்ஞத்தில் தவறகளை நன்கு சேர்ப்பவர்
 களை சேர்ப்பானாக; சவாஹா. ௮ தவஷ்டா இப்
 பொழுது வெரு விதமாய் ரூபங்களை நன்கு சேர்ப்பவர்களை
 இந்த பக்ஞத்தில் சேர்ப்பானாக; சவாஹா! ௯ பகன்
 அவனுக்கு இப்பொழுது சூகிகளை—ஒன்று—சேர்ப்பா
 னாக; மூன் அறியும் அவன் நன்கு சேர்ப்பவர்களைச் சேர்ப்
 பானாக; சவாஹா! ௧௦ ஸோமன் இந்த பக்ஞத்தில்
 பால்களை, நன்கு சேர்ப்பவர்களைச் சேர்ப்பானாக; சவாஹா!
 ௧௧ இரதிரன் இந்த பக்ஞத்தில் நன்கு சேர்ப்பவர்களை
 வெரு விதமாய் விரிப்பங்களை ஒன்று—சேர்ப்பானாக;
 சவாஹா! ௧௨ அகநிவிகளே! பக்ஞத்தை கிருத்தி
 செய்பவர்களாய் வஷட் அகழப்பு பிரம்மத்தோடு இங்கு
 வானாகன்; கிருஹஸ்பதியே! பிரம்மத்தோடு இங்கு வர;
 யஜுமானனுக்கு இந்த பக்ஞம், இங்கு களர்க்கமாகும்;
 சவாஹா! [௫. ௨௧. ௧—௧௨.]

௧௧௧ பிரார்த்தனை [பிரம்மா—அக்வினி]

௧ இவனுது சயிதது உபசமாயுள்ளது; அக்வினியின்
 அதி ஒளிபுடனான ஜோதிபான சவாஹாகன் உச்சமாயுள்;
 அவன் நந்தோற்றமுள்ளவன், தன்மகனுட குருமகன்
 தனாகபன், அவன் பக்கைபுள்ள அசாசுவான்.

௧௧௨. கருத்து. உக்கன் செபவே உக்களுக்கு கவர்க்கம்.

௨ அவன் தேவர்களில் தேவனாவான்; தேவன் வழிகளை
 தேனாதுமசெய்பவனும் நனைக்கிறான். ௩ அவன் தேனும்
 பாசுததை படைக்கிறான்; நாசம்களின் இனிமை யளிப
 பயனாவான்; கனஞ்செய்யும் அக்வினி பாலான்; விசுவ
 கனமைகளுள்ள தேவனை தரவாவான். ௪ இங்கு அவன்
 மல்லா செப்களுக்கும அதிபரல் வணங்கப்படுபவனுல்
 திடத்தோடன் இவரு வானாகுன் ௫ அக்வினி பக்ஞ
 ளளில் அநிபுததம் செயல்களில் ஸாதனங்களுக்கு வரு
 ய்றன். அவன் அக்வினியின் மகிமைபை பக்ஞஞ் செய்
 யானாக. ௬. அவன் இனிமைபான பக்ஞங்களில் கடந்து
 பசவதுகின்றான்; அங்கு வசக்களும் செவ்வமனிப்பவர்
 களும் விளங்குகிறார்கள். ௭ எப்போதும் தேவிகளான
 உவுகள் அவனது கிரத்ததை வெருவிதமாகக் காக்கின்
 றாள். ௮ உவஷ்டும் தினமும் கிராஸ கிரிவுடனான அக்
 கினியின் சிவபத்துடன் அதனைத் தலைமை வகித்து பூஜ்யர்க
 ளாயும் பொழிபவர்களாயும் அருகில் வருவார்களாக.
 ௯. ௧ நாசமாகாத எங்கனின் பக்ஞத்தை இரட்சிப்பவர்க
 ளாக, ௨ தேவ ஜோதாக்களே அகநிவி நாவுடன்
 ௩ யாமான இந்த பக்ஞத்தைப் போற்றுகன்; நாசகள
 ௪ வறறிபுடன் பஜிக்க நீங்கள் போற்றுகன்; மூன்று
 ௫ க்கிகளான போற்றப்படும் இடை, ஸாஸ்வதி, பெரிய
 பாரதி இந்தத் தருப்பபயிதுட்கார்வார்களாக.
 ௬. தேவதுவஷ்டாவே, அநிபுதமாயும் செவ்வதுமிருந்து
 ௭ வவு கிராவதுமான தரிதமாய் பாயும்—இரேத
 ௮ யின்—உடுவை நீ திறந்துகிடு ௯ வனஸ்பதியே நீ
 ௧௦ கருகவே இன்பமாகி செல்: அமைதியாக்கும் அக்வினி
 அவிமைய அமர்க்களுக்கு இனிமை செய்வானாக.
 ௧௧ அக்வினியே! சவாஹா! ஜாதவேதனனே! நீ இந்

நினைக்கு வக்குத்தைச் செய்; எல்லா தேவர்களும் இந்த அவிவை வதபயிப்பார்களாக. [இ. உ.அ. ௧—௧௨]

௧௦0 மக்ஞோபவீதம் (அதர்வன்—நிருகிருத் தேவதை)

௧ துறு சாதகால தீர்க்காபுகக்கு அவன் ஒன்பது பிராணன்களை ஒன்பதுடன் ஒன்று சேர்க்கிறான்; பொன்னில் மூன்று; வெள்ளியில் மூன்று; இரும்பில் மூன்று தகைதால் குழ்த்துள்ளன. ௨ அக்ஷிணி, ரூபன், சந்திரன், புவி, சலம், ஜோதி, வானம் பிரதிகசகன், திகசகன், குதக்களுடன் சேரும் வருஷ பாகங்கள் இந்த மும்மடிபால், மூன்றாம், எங்களை விடுகிறப்பார்களாக. ௩ மும்மடியில் மூன்று போஷங்கள் ஆசிரியாபுன்; பூஷணன், அதை தேன் பாலால் ஸிபபாகுக; உணவு மிகுதி பருஷ மிகுதி பசு மிகுதி—இவை இங்கு ஆசிரிதமாகட்டும். ௪ ஆதித்தியர்களை! இவனை பொருளாளோடு ஈன்று பொழியுங்கள்; அக்ஷிணிபே! ஒங்கும் நீ இவனை ஒங்கச் செய். இந்திரனே! இவனை விராத்தடன் சேர்; புஷ்டி செய்யும் மும்மடி இவனுக்கு ஆசிரிதமாகட்டும். ௫ விசுவந்தரவரும புவி பொன்னுல—மஞ்சளாகம்—உன்னை காக்கட்டும். அக்ஷிணி அபத்தடன் இவனை உன்னைக்காப்பாளுக; வெள்ளிபாண—வெண்கை—செடி. செடிக்களுடன் சேர்ந்து ஸம்மன முண்டாக்கும் பலத்தை உனக்களிக்கட்டும். ௬ இந்தப் பொன்பிறப்பில் மும்மடிபால் தோன்றும்; ஒன்று அக்ஷிணிக்குப் பிரியமாகும்;—மற்றொன்று இமசையான சோமனின்—அங்கத்தினின்ற—விரும்; மூன்றாவது அறிவு மிகும் சலங்கனின் இரோதனாகுமெனச் சொலவதுமொகன்; இந்த மும்மடித் தகைம் தீர்க்காபுகக்கு உனக்காகட்டும். ௭ ஜமதக்கினியின் மும்மடி ௧௧௧. கருத்து—தேவையுக்கும் தாய்மையான வழி.

ஆபுக, கலியபனின் மும்மடி ஆபுக, அமுதத்தின் மும்மடி காட்டி, மும்மடி ஆபுகை ஈன் உனக்குச் செய்துள்ளேன். ௮ மூன்று கருடர்கள் மும்மடியுடன் செல்லுங்கால் அதி பலமுன்னவர்களாக ஓர்ர்கள். அதனால் அவர்கள்—ஏகாட்சாதகை அடைந்த அமுதத்தால் இவனை எல்லாத் தன்பங்களையும் நீகெ மிகுத்புனைத் தாத்தாவார்கள். ௯ ஜோதியினின்ற சொர்ணம்—மஞ்சள்—உன்னைக் காத்திடுக; வெள்ளி உன்னை ஈடுகினின்ற காத்திடுக; அபமயம் உன்னைப் புகிவினின்ற காத்திடுக; இப-பருஷன்—தேவபுரணைக்கு முன் சென்றுள்ளான். ௧0 இவை தேவர்களின் முப்புரங்களாகும்; இவை உன்னை எங்கும் காக்கட்டும்; நீ இவற்றைப் பற்றுபவனுவி வன்மை தரித்து உன்னை தவெழிப்பவனுக்கு உத்தமனாவாகவும், ௧௧ முதன்மையாய் தேவபுரமான அமுதமான ஸ்பாண்டி பூர்வமாய் தரிக்கும் தேவனுக்கு பதது திரிவுக்களுடன் ஈன் வணக்கமளிக்கிறேன். ௧௨ அரிபமான் உன்னைக் கட்டுவாளுக; பூஷணன் பிரிவான்பதி உன்னைக் கட்டுவாளுக; திண்பிறாதவனின் எர்ணமமுண்டோ அந்த ஈமததால் ஈர்கள் உன்னை எப்போதும் கட்டுகிறோம். ௧௩ குதக்களுடன் குதகாலம் களுடன், வருஷத்தின் எல்லா தேஜஸோடும், ஆபுகக்கு வணமைக்கு உன்னை ஈர்கள் இறுகக் கட்டுகிறோம். ௧௪ பெய்வினின்ற எடுக்கப்பட்டு தேனால்தோய்த்துபுகி வயபபேரல் திடமாகி, உறுதியுடன் ஆதாவாகி எதிரிக லேப பிளந்து அவர்களைப் பாழாக்கும் நீ மகத்தான மெனபாக்கியத்துக்கு என்னில் ஏது. [இ. உ.அ. ௧—௧௪]

௧௦0 கருத்து பொன்வெள்ளி அபமென்னும் முக்குணங்களோடு பொருந்தி வாழ.

கனக ஜாதவேதனை. [சாதனை—ஜாதவேதனை]

க ஜாதவேதனை முன்புறம் பக்ருவமாகி நீ வடி; அக்வினியே நிகழும் இதை நீ யறி; நீ வைத்தியன்; சிவச்சை செய்பவன்; நாகன் உன்னால் பசு குதிரை புருஷனை யடைபவனும். உ எல்லா தேவர்களுட னினின்று அக்வினியே! ஜாத வேதனை நீ இதைச் செய்; எங்களுக்குத் தன்பஞ் செய்பவனது எவனைத் தின்பவனது இதை அரண் கிழுவனமே உ அக்வினி ஜாதவேதனை! அவனாகைய இந்த அரண் கிழுவதற் காக நீ அமார் அனைவர்களுடன்கேர்த்து நீ அமைச்செய். ச அவனது கண்களைக் குதது; அவனது இருதயத் தைப் பிள. அவனது நாயைப் பிடுகரு; அவனது பற் களைப் பொடியாக்கு; அக்வினியே! காளைபே அவனைத் தின்றுமபிசாசத்தை நீ பாழாக்கு. இ அக்வினியே! அவனது தேகத்தின் துண்டை எதிரிகன் பற்றி யிருக் தாலும் எடுத்துச் சென்றிருந்தாலும், தின்றிருந்தாலும் அதை—பெல்லாம்—நீ அறிந்த மதபடியும் இங்கு கொண்டு வா, நாவன் அவனது தேகத்துக்கு மாமி சத்தைபும் பிராணனையும் அளிக்கிறோம். க பக்ருவம் பாதி பக்ருவம் அதிபக்ருவமான எனது புசிப்பில் தன் பஞ் செய்பவனுக்கு பிசாசுகன் தக்கனது தேகம் சந்தி யால் பச்சாநாபமாகடும்; இவன் ரோபினின்று நீவரு வானாக, எ பாலில் மந்தனத்தில் பயிரிடா தானியத் தில் புசிப்பில் தன்பஞ் செய்திருந்தால் அதற்கு பிசா சங்கள்.....நீவருவானாக. அ பாதுக்கனின் சப னத்தில் சபனமாகும் எந்த மாமிசம் புசிப்பவன் சலம் பருகுவ்கால தன்பஞ் செய்தால் அவனுக்கு பிசாசங்கள்நீவருவானாக. க பாதுக்கனின் சபனத்தில் சபனமாகும் எந்த மாமிசம் புசிப்பவன் என்னை

இவரும் பசுவும் தன்பஞ் செய்திருநீது அவனுக்கு பிசாசங்கள்.....நீவருவானாக. க௦ அக்வினியே! ஜாதவேதனை! மாமிசம் புசித்த உதிரமயமாக மன மறிக்கும் பிசாசத்தை நீ கொல்லு; விரியான இரதிரன் அவனை வச்சிராபுதந்தால் கீழ்த்தட்டும்; நீசான ரோமன் அவனது சித்ததைத் துண்டிக்கட்டும். கக அக் வினியே நீ பாது தானாகனை சநாகாலம் கொல்லுகியும்; அரகர்கள் அமர்களில் உன்னை அழிக்க முடியவில்லை; மாமிசம் புசிப்பவர்களை நீ கிரீமலமாக்கு; உனது திவ்ய மான சூபுதத்தினின்று அவர்கள் தப்பாமனாவர்களாக. கஉ ஜாதவேதனை எடுத்து வகித்துச் சொந்ததை நீ வனது கொண்டு வா; அவனது அங்கங்கள் ஒங்கட்டும், கஉத புருஷன்—ரோமத தண்டுபோல் பூணமாவானாக. கஉ ஜாதவேதனை ரோமக் கொடிபோல் இவன் பூணமாவானாக, அக்வினியே அவனைச் செழுமை செய்து பக்ருமத்தினின்று நீக்கலம். அவன் வாழ்வா னாக கச அக்வினியே இவை பிசாச மறிக்கும் ஸமித்துத் தண்டனைகளாகும், ஜாதவேதனை அவற்றை நீ அது பதி, அழகேரி. கஇ அக்வினியே நீ சவாநிபுடன் காஷ்டாக ஸமித்துத் தண்டனை பங்கேரி; இந்த மனி தனது மாமிசத்தைப் புதிக்க விரும்புந் மாமிசப்பட்டசுள் ளனது ருபத்தை கிட்டு கிடுவானாக. [இ. உக. க—கஇ]

கஉஉ தீர்த்தகாயுத [சூபுஷணம் உன்மொனென்—சூபுநேவதை]

க உனது சமீபங்கள் சாயிப்பங்களை; உனது தூயை ஸ்ரம சாயிப்பங்களை; இவரு சமீபத்திலிரு இங்கு தவரு. நீவகாதே; பூர்வ பிதருக்களை யறசிக்காதே. நான் உனது பிராணனை இதுகக் கட்டுகிறேன். உ உற்குநீது மறகுநீது உன்னை எந்த சனம் சூக்கிர மித்திருந்தாலும்

நான் உனக்கு எனது மொழியால் பிரமோசனம் கிமோசனத்தை உறுகிறேன். உ உனது அசிந்தனையில் எந்தப் புருஷனுக்கும் ஸ்திரீக்கும் நீ திமொழி சொல்லி தரோகஞ் செய்திருந்தாலும் நான் உனக்கு எனது சொல்லால் பிரமோசனம் கிமோசனத்தை உறுகிறேன். ச நீ, நாய் தனதை செய்த குற்றத்தினால் காய்ந்திருந்தாலும் நான் உனக்கு எனது சொல்லால் பிரமோசனம் கிமோசனத்தை உறுகிறேன். ஓ நாய் தனதை சகோதர சகோதரி பக்குவமாக்கும் நோய்ப்பகையான ஒளிறை தந்தைப் பற்றி, நான் உனது ரூபபுகைவெக்கைச் செய்தேன். உ புருஷனே! நீ எல்லா மனத்துடன் இருந்தாகு, இயமனது இருதுதர்களை யதாசரிக்காதே. நீ ஜீவ புத்தகை யணுகு. உ ஒவ்வொரு வேளின் அபனத்தையும் ஆரோஹணத்தையும் ஆக்கியிப்பகையும் வழியின் உபரிய வகையையும் மறித்து, நீ அனழக்கப் படுவதால் மறுபடியும் வர. அ நீ பயப்படாதே; நீ மரிக்க மாட்டாய்; நான் உன்னை மூப்பு மரிப்பவனாகச் செய்கிறேன்; உனது அகசம் களினின்ற பக்ஷமமான அக்கச் சவரத்தை நீக்குகிறேன். உ அங்கு செதிப்பதாயும், அக்கச் சவரமாயும் உனது இருதய நோயாயுமுள்ள பக்ஷம் எனது மொழியால் ஜயிக்கப்பட்டு கருடனைப்போல் கெருதுயம் பறந்து விட்டது. உ உறக்கமற்ற கிழிப்பு—போதம்—என்னும் ரிஷியும், சாக்கிரதையாயுள்ள எச்சரிக்கை—பிரதி போதம்—எனப்படும ரிஷியும், உனது பிராணனைக் காக்கும் இந்த இருவர்கள் இரவும் பகலும் உன்னைக் காப்பார்களாக. உ இந்த அக்கினி அருருவதர்க்கு அருகன்; இங்கு உனக்கு ரூரியன் உதயமாகட்டும்; நீ மிருத்புகின் அதி ஆழமான கருக்கருமைமின்ற உயாமாடி புதமாகவும், உ உமனுக்கு கமலகாசம்; மிருத்புகுக்கு

கமலகாசமாகட்டும்; எங்களுக்குவழி காட்டுபவர் களுக்கும பிறகுக்களுக்கும் கமலகாசம்; துன்பகிடு கில பதிரும்பினியை, இவன் துன்பமாகாமாவிருக்க கான மூன்னியில் வைக்கிறேன். உ பிராணன் வருக மனம் வருக; கன் வருக; பிறகு புலமம்—வருக; அவனது சரீரம் கங்குசோக, அவன்—தனது இருபாதம் காணல் திடமாய் கிறபாகுக. உ அக்கினியே, பிராண மனம் கண்ணுளம் அவனைச் சேர்; திடத்தாலும் தேகத் தாலும் அவனை இளை; நீ அமுதத்தை அறிவிருப்; அவன இனிப் பேசவேண்டாம், அவன் இனி புகியின் உருகத்திருப்பவனாக வேண்டாம். உ உனது பிராணன் கைர வேண்டாம், உனது அபாணன் மறைப வேண்டாம்; உனது அதிபதியான ரூரியன் இரமியனால் மிருத்புகி னினது உன்னை உச்சமாக்கட்டும், உ உட்டப்பட்டு அதிக மலதம் இந்த காக்கு அகத்தில் பேசும், நான் கருவ காதின் துது தன்பகையையும் பக்ஷத்தையும் கெட்புள்ளேன். உ இந்தப் புகி பிரியமிருத்தது; தமையின் உலகமாகும்; எவர்களுதும், ஜயிக்கப் பாதது. புருஷனே! இங்கு பிறக்குக்கால எந்த நிகழவுக்கு கிரீயை மானேயோ அவனும் நான்கும் கனை யதாசரித்தமைக்கிறோம்; நீ மூப்பின் மூன் பரிக்காதே. [உ. உ. உ—உ]

உ உ தண்டனை [கதிரன் கிருத்யாஜனன்]

உ உனக்கு பச்சைப் பரண்டத்தில் செய்யும் புன்மையை உரு சேரும் தானியத்தில் பச்சை மாபிசத்தில் அவாகள உருக—கருத்த—அழிப்பென் என்னும் சக்கரபத்தை உருகது, மூப்புவரை வாழுவன் என்னும், திடசித்தமாகும் சீம் கன் பூஞ்சுபுள் வாழுவீர்கள்.

செய்யும்—புன்மைமையையும் நான் மறுபடியும் திருப்பி நீக்கு
கிறேன். உ அவர்கள் உனக்கு சேயசின் அருத்தில்
கொம்புப் பசுவில் செய்யும்—புன்மைமையையும், அவர்கள்
பெண் ஆட்டில் செய்யும் புன்மைமையையும் நான் மறுபடியும்
திருப்பி நீக்குகிறேன். உ அவர்கள் பசுக்களின் ஒரு குளம்
புள்ளவற்றின் இருவரிசையுள்ள—பசுக்களில்—கழுதையின்
செய்யும்—புன்மைமையையும் நான் மறுபடியும் திரும்பச் செய்
கிறேன். ச அவர்கள் அமுலும் எரெயின் செய்யும்
இரகசிய—புன்மைமையையும் உனது நிலத்தில் செய்யும்—
புன்மைமையையும் நான் மறுபடியும் திரும்பச் செய்கிறேன்.
டு தட்டித் தழுள்ளவர்கள் கருதற்பதையம் பூர்வாக்
கினியில் செய்யும் புன்மைமையையும் நான் மறுபடியும்—அங்கு
திரும்பச் செய்கிறேன். க அவர்கள் சபை குதபலகையில்
குதகையில் உனக்குச் செய்யும் புன்மைமையையும் நான் மறுபடி
யும்—அங்கு—திரும்ப நீக்குகிறேன். எ அவர்கள் சேனை
சாம் சூபுதத்தில் உனக்குச் செய்யும்—புன்மைமையையும்
நான் மறுபடியும்—அங்கு—திரும்ப நீக்குகிறேன். அ அவர்
கள் உனக்கு சலத்தேக்கம், சுடலை, உனது ஸ்தானத்தில்
செய்யும் புன்மைமையையும் நான் மறுபடியும் அங்கு—திரும்ப
நீக்குகிறேன். க மனிதர் அனதியின் அழிக்கும் அனதில்
செய்யும்—புன்மைமையையும் கோமாயும் எரிப்பதையும்
மாயிசுமபுசிப்பதையும்—சுடலை—செய்யும் புன்மைமைய
யும் அவர்களில், மறுபடியும் திரும்ப நான் அதை நீக்கு
கிறேன். கௌ அவன் அதைச் சரிவர வழிபாடு கொண்டு
வரவில்லை. நான்கள் அதைச் சரிவர வழிபாடுசெய்து
கிறோம், மானிடர்களே! அதிசூன அவன் அறிவின்மை
பால் நீர்களுக்கு இதைத் துண்டு கொண்டு வந்துள்ளான்.
கச இதை—புன்மைமையச்—செய்யவன் செய்வ முடிய
வில்லை. அவன் தனது பாதம் அங்குசியைத் துன்பஞ்

செய்து கொண்டான், அபாக்கியமுள்ள அவன் பாக்கிய
முள்ள எங்களுக்கு மனகனத்தைச் செய்துள்ளான்.
கஉ இத்திரன் தனது பெரிய பயங்கராயுதத்தால்,
புன்மை செய்பவனை, துக்கம் மறைத்து அளிப்பவனை,
கசடி கொடி முலமுள்ளவனை நீச்சொல்லுக்கருகின்
அழிப்பானாக. [டு. உ.க. க—கஉ.]

டு-உது காண்டம் முற்றிற்று

கௌசா—குகடு.

கௌசா வதி [அதர்வன்—சனிதா]

க ஆதாவனா! மானியில் காணஞ்செய்; முழக்கமுடன்
காணஞ்செய்; பிரகாசமாய்—புனனுக்கு; தேவ சனிதா
வைப் போற்று. உ அதி கடுவே இருப்பவனையும் சந்திய
கனையும் இன்னுனையும், குறமற்ற மொழியுடன் கனனாகி
கனபனாய் முன்னவனைத் துதி. க தேவ சனிதா அதி
அநேகாயிருதமனை எங்களுக்குத் துண்டுக: இரு உயிரிய
கானகன் என்றும் காணஞ்செய்வதற்காகும். [க.க.க-கஉ.]

கஉ இத்திரன் [அதர்வன்—கோமன் வளப்பதி]

க ரித்திக்குக்கனே! இத்திரனுக்காக கோமனைப் பெய்
குவன்: கனத்தைச் சேருங்கள்! இத்திரன் எனது
அமுதப்பையும் துதி செய்பவர்களுடைய மொழிகளையும்
செவிகொடுப்பான். உ மரத்தில் பறவை—சாய்வது—
பேரல் கோம இசைச் சேரும் அதி உறுதியுள்ள நீ அசக்

கக கருத்து—கோள்களை கிதைத்துவிடு.

கௌசா கருத்து—அதர்வமகன் கனல் என்னும் அறிவின் ஆரோப
மகன் அவன் சனிதா என்னும் கோதியை கோள்களும்

காரண அரிகளை அசற்ற. ௩ சோமனைப் பருகுபவனாக
கூம் வச்சிராபுதன் தரிக்கும் இந்திரனாக் கூம் சோமனைப்
பொழியுங்கள்; அவன், சிறுவன், நுயிப்பவன் அவன்
அதிகம் துதிக்கப்படுந் தலைவனாவான் [௧. ௨. ௧-௩.]

௧௭௩ காப்பு [ஸ்வஸ்த்யவன் காமோ அதர்வன்—பகதேவர்கள்]
௧ இந்திர பூஷண! எங்களைப் பாலனஞ் செய்புங்கள்.
அதிதியும் மருத்துக்களும் எங்களைக் காத்திடிக; ஏழு
நதிகளே! சலங்களின் மகளே! எங்களைக்காருங்கள்;
ஜோதியும் விஷ்ணுவும் எங்களைக் காத்திடிக. ௨ ஜோதி
யும் புதியும் எங்கள் கிருப்பம்—பூர்த்திபாக—எங்களை
பாலனஞ் செய்க; சோமனாதனம் எங்களுக்குத் துணை
புரித்திடிக, சோமன் எங்களை துன்பத்தினின்று தளரத்
திடுக; சுபகவயாச தேவி சாஸ்வதி எங்களைக் காத்திடிக;
அக்ஷி தனது சிவகாமா துணைகளுடன் எங்களைக்
காத்திடிக. ௩ சுபபதிகளான அக்ஷினிகள் எங்களை
ஆதரித்திடிக: உகவுயும் இரவும் எங்களுக்கு விசாலஞ்
செய்க: சலங்களின் மகளே! எங்களது குடும்பத்துக்கா
கூம் கஷ்டத்தினின்று—எங்களைக் காருங்கள். தேவ
தவஷ்டாலே நாங்கள் பூணமாக எங்களுக்குத் துணை
செய். [௧. ௩. ௧-௩.]

௧௭௪. குதி [அதர்வன்—பகதேவர்கள்]

௧ தவஷ்டா தேவர்களுக்கு என் மொழியைக் காப்புச்
செய்க: பர்ஜனிபனும் பிரமணஸ்பதியும் காத்திடிக;
கதர்கள் சோமநாகளோடு அதிதி தாலபமாயும் துணை
புரிபவளாயும் திடமுமான அவன்—என் மொழியை—

௧௭௫ கருத்து—சோமனை அனைவரும் கிரும்புகிறார்கள்.

௧௭௬ கருத்து—எல்லா தேவர்களையும் உனக்குச் சாதனஞ்
செய்துகொள்.

பாலனஞ்செய்க. ௨ அம்சனும் வருணனும், மித்திரனும்
அரிவமனும் அதிதியும் மருத்துக்களும் எங்களைக் காப்
பாலனாக: துன்பஞ் செய்பவனது துணையும் சென்று
விடுக: அருமி துள்ள அரிகளை அசற்றுவர்கள். ௩ அக்
ஷினிகளே! அதிவுக்கு எங்களை ஆதரியுங்கள்: எங்களுக்கு
விசாலமாக்ருங்கள்; ஓபாமல விசாலஞ் செய்பவனே
நீராதியே நான்களே எல்லாத் துன்பத்தையும் நீக்குங்கள்.
[௧. ௪. ௧-௩.]

௧௭௭ வஸிஷ்ணு [அதர்வன்—இந்திரனாக்ஷி]

௧ அக்ஷிபே! செய்பவர்களுடையதான நீ இவனைத்
தலைமைவெடுத்த—உபாச் செய்து; அவனை வன்மை
யான சேர். அவனைப் பிரிந்து மிகுதியுடனுக்கு
ய் இரத்தினே இவனை முன்னேற்று; அவன் தனது
சகலர்களை அடக்குபவனாகட்டும்; அவனைச் செய்வச்
செய்யுமபுடன் சேர நீர்க்கெடுவனுக்கு முப்பு—வரை
வாழ அவனுக்கு வழி காட்டு. ௨ நான் எவனது
நினைப்புகளுக்கு செய்கிறேனோ அவனை நீ கிருத்திவாக்கு;
அவனை இந்த வேளாமதும் மிகுதலைபதியும் ஆகிர்வதிப்பார்
உனக்க. [௧. ௫. ௧-௩.]

௧௭௮ கீழாக் கு [அதர்வன்—பிரமணஸ்பதி சோமன்]

௧ பிரமணஸ்பதியே! எங்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யும்
அநேகமான ஒவ்வொருவனையும் சோமன் பொழியும்
வருமானவன எங்களுக்குக் கீழாக் கு. ௨ சோமனே!
அபுகழமுள்ள எங்களை எதிர்க்கும் எந்த கற்புகழமுள்ளவனை
நீ உனது வச்சிராபுதத்தால் அவனது முகத்திலடி;

௧௭௯ கருத்து—ததி என்னும் செயலால் தேவர் என்னும் சாத
னத்துடன் சத்துரு சிறை.

௧௮௦ கருத்து—ததி அனைவர்களுக்கு செய்க.

அவன் அழிந்து ஒழிக. உ சோமனே; என்னை எதிர்க்கும் உறநான் மற்றுளது பலத்தை இப்போதே பெரிய ஜோதியைப் போல பற்றியே. [க. க. ௧—௩.]

௧௮௭ கீ. கா. [அதர்வன்—சோமன், விசுவேதேவர்கன்.]

௧ சோமனே! எந்த வழியில் எதிர்ப்பற்ற அதிதியும், எண்பர்களும் வருகிறார்களோ துணையுடன் அவையிபால் நீ வர. உ ஐயிக்கும் சோமனே! எதனால் நீ அகார்களை எங்களுக்குக் கடிமைப்பாக்குவாயோ அதனால் எங்களுக்கு ஆதி உறு. உ தேவர்களை அகார்களின் வலிமைகளை எதனால் நீங்கள் எதிர்க்கிறீர்களோ, அதனால் எங்களுக்குச் சக்திபலம் உண்டாகும். [க. க. ௧—௩.]

௧௮௮ என்னை விரும்பு. [ஐமதக்கிளி—காமாத்மன்]

௧ கொடி மாத்மன் முற்றும் தழுவுவது போல், என்னை நீகாதவனாயும் என்னை விரும்புவனாயும் நீ! என்னை ஏற்பாபாக, உ பறக்குவாகுடன் தனது பக்கவாட்டில் புதிய வடிவப்பதுபோல் நீ என்னை நீகாமம், என்னை விரும்புவனாக உன் மனத்தை நான் அடிக்கிறேன். உ ரூபன் இங்கு ஜோதி புதியை தரிதரு குழுவது போல, நீ என்னை நீகாமம் என்னை விரும்புவனாக உன் மனத்தை நான் குழிக்கிறேன். [க. அ. ௧—௩.]

௧௮௯ என்னை நாடு [ஐமதக்கிளி—காமாத்மன்]

௧ என்று தேசத்தை விரும்பு—பாதகனை—விரும்பு; என்னை விரும்பு, என்று வருகனை விரும்பு; உனது

1. மனப்பெண்ணே.

௧௮௯ கருத்து—துன்பஞ்செய்யவிரும்பு காமம் மீதி.

௧௮௮ கருத்து—அகார்களை உனக்கு அடிமைமாக்கு.

௧௮௮ கருத்து—நான் உன் மனத்தைக் குழிக்கிறேன்.

கொளும் கண்களும் என்னை நாடி. காமத்தால் காங்க. உ என்று சக்திபலத்துக்குச் சாய என்று விருப்பம் போலாக என்று புருத்தில உன்னை சாயச் செய்கிறேன், எனது இருதயத்தில் சாயச் செய்கிறேன். உ செய்வின் தாயமாக்கான பக்கங்கள், நாபி என்னும் வலியுடன் உனவரும் இருதயமுன்னவனை எனக்கு இணக்கமுள்ளவனாகச் செய்க. [க. க. ௧—௩.]

௧௮௯ கண்களும்! [சந்தாதி—பல தேவர்கன்]

௧ புதிக்கு செவிக்கு வண்பதிகளுக்கு அவற்றின் அதிபதிபாள் அக்கினிக்கு சுவாஹா! உ பிராணனுக்கு வானத்துக்கு பரணைக்கு—அவற்றின் அதிபதிபாள் வாயுக்கு சுவாஹா! உ ஜோதிக்கு, கண்ணுக்கு, நாட் ததிரகளுக்கு — அவற்றின் — அதிபதிபாள் ரூபனுக்கு சுவாஹா! [க. ௧௦. ௧—௩.]

௧௮௯ சூன் மகன் [சந்தாதி—பல தேவர்கன்]

௧ அவைத்தம் சாயி-மாத்மன்—எரிபுள்ளன்; அங்கு சூன் மகன் தோன்றவான்; அங்கு மனைது—தோற்றம்—கண்ணம்; அதை ஸ்திரீகளுக்கு எடுத்துச் செல்லுவோம். உ புருஷனிலேயே இரோதன தோன்றும்; அது மாதிரிகளை பொழியப்படும்; இதுதான் மனைக் கான் பதாரும்; இப்படி பிரஜாபதி சொல்லிபுள்ளான். உ பிரஜாபதி அதமதி வியைவாசி—அதை—உருவமாக்குவார்கள; அவன் வேறு எங்கேயாவது பெண் எனைத்தை செய்வானா; சூனம் இங்கு அவன் ஆனைப்புலனுக்கு வாகாக. [க. ௧௧. ௧—௩.]

௧௮௮ கருத்து—சூன் மகன் காமாத்மன்.

௧௮௮ கருத்து—அதிபதிக்கு அது உன்மாராகுகள்.

௧௮௮ கருத்து—மக்களுக்கு வடிவமளிப்பது ஸ்திரீகளே.

க.அ.அ. கருத்தான் - தட்சன்

க. குரியன் ஜோதியைப்போல, அம்சத்தைத் தவிர அந்
நிய ஜந்துக்களை இரவுபோல, நான் ஸர்ப்ப சந்ததியை
ஞும்புதுளளேன், நான் அதனால் உளது கருகை நீக்கு
கிறேன் உ. தேவர்களால், ரிஷிகளால், பூர்வ பிராமணர்
களால்—புனனாகும் அறிவால்—வாயுள்ள — உன்னில்—
நிகழும் இனி நிகழப்போகும் உளது கருகை நான் நீக்கு
கிறேன். உ. நான் அதிகாரத் தேனுடன் சேர்க்கிறேன்;
மலைகளும் குன்றுகளும் தேன்களாகும்; பிருஷ்ணீயும்
பிராழும் தேன்களாகும்; உளது வாய்க்கு அமைதியாக
உளது இருதயத்துக்கும் அமைதியாக. [க. ௧௨. ௧-௩.]

க.அ.௪. நமஸ்காரம் [ஸ்வஸ்தியைக்கொண்டு அதர்வன்—மிருத்யு]
க. தேவர்களது ஆபுதங்களுக்கு நமஸ்காரம்; இரதூர்ச
ளது ஆபுதங்களுக்கு நமஸ்காரம்; வைபெர்க்களது
ஆபுதங்களுக்கும் நமஸ்காரம்; மிருத்யுவே! உளது
—ஆபுதங்களுக்கும் நமஸ்காரமாக. உ. உளது அது
உல வாக்விபத்துக்கு நமஸ்காரம்; உளது பிரதிகை
வாக்விபத்துக்கு நமஸ்காரம்; மிருத்தியுவே! உன் நம்
மனத்துக்கு நமஸ்காரம்; உன் அம் மனத்துக்கும் நமஸ்
காரம். உ. உளது பாது தான்களுக்கு நமஸ்காரம்;
உளது கிடுக்கங்களுக்கு நமஸ்காரம்; மிருத்யுவே,
உளது மூலங்களுக்கு நமஸ்காரம்; இந்த வந்திர பிரா
மணர்களுக்காகும். [க. ௧௩. ௧-௩.]

க.அ.௫. பவாஸம் [பப்பருவிகளால் - பவாஸம்]

க. அஸ்தி பிளப்பதாயும் சந்திரிப்பதாயும், நிரிசிந்தும்
க.அ.௬. கருத்து—நான் அறிவால் கருகை நீக்குகிறேன்.
க.அ.௭. கருத்து—மெய்காரம் எனப்படும் இயல்போடு இவையுள்
செய்வால் இகத்தைப் பந்துக்கள்.

இருதய ரோய் எல்லா அகைக்களிலும்சந்திகளில்சாய்வது
மாண பலாசத்தை நீ நாசம்செய், உ முஷ்காய் போல²
பலாசமுள்ளவளது பலாசத்தை நான் நீக்குகிறேன்;
வெள்ளரிவின் வேர் போல் அதன் பந்தத்தை நான்
வெட்டுகிறேன். உ. பலாசமே! இவ்விருத்த நிரிய குதிரை
போல சென்று விடு; பிறகு வருஷபயுஸ்ஸிபோல வீரர்
கருக்கு இமணையாகாமல் சென்றுவிடு. [க. ௧௪. ௧-௩]

க.அ.௮ உத்தமன் [உத்தமன்கள்—வனஸ்பதி]

௧. நீ ஒஷதிகளில் உத்தமன்; மாக்கள் உன் குடிசை
களும்; எங்களை எதிர்ப்பவன் எங்கள் குடிசைகளாக. உ.
இது மாக்களில் மேன்கையாவதுபோல் என்னை
எதிர்த்தும் உற்றான் மறமுனில் நான் உத்தமனாகவேன்
யம். உ. சோமன், ஒஷதிகளில் உத்தமனாவதுபோல, மாக்
களின்—நடுவே—தகராசம்⁴ போல நான் உத்தமனாக
வேன்யம். [க. ௧௫. ௧-௩.]

௧.அ.௯ புரிவாத முலிகை [சொன்னான்—மந்திரோகத்த உத சந்திரன்]

௧. ஆபுரவே! அருபுரவே!⁵ உளது இரண்டும் உச்சியும்
அபுரவே! நான்கள் உளது காய்ப்பத்தைப் புதிக்கிறோம்.
௨. கிஷுல்ஷம் என்பது உங்கள் தந்தையின் நாமம்;
மாநயன்⁶ என்பது உங்கள் அன்னியின் நாமம்; உன்⁶

1 இந்த ஒஷதம் இதில் சொல்லப்படவில்லை. 2 துண்ட
மாண பொருள்போல். 3 ஒஷத குண்ம ரோய் காயமரிக்கும்
ரோய் 4 ஒரு ஒஷதியின் பெயர் 5 இக்கு வரும் ஆரோப
மொழிகளெல்லாம் ஒஷதங்களின் பெயர். 6 உளது கபாவ
கணத்தை நான் காண்பதில்லைவாதவால் வேறு ஒஷதம்போல்
தோன்றுகிறது.

௧.அ.௭ கருத்து—ரோய் அகற்று

௧.அ.௮ கருத்து—நான் உத்தமனாகவேன்யம்.

கிரேய நீ அழித்துக்கொள்பவனாயிலை, நீ இயி—வேறு ஒருவன். உ தெளையிகமே! நீ அமைதிபாகவும், இந்த அமனி அமைதிபாகி விட்டது; பழுப்பு பழுப்புச் செய்யுள்ளதே கிரேயமே—நீங்கள் சென்று கிடுகைகள். ச நீ முதல் அலாணாலை; பிறகு நீ விலாஞ்சாலை; அப்பால், நீ நீலாகலாலை. [க கௌ க—ச.]

கௌ ஸ்திரீயே [அதர்வன்—சுப்பநிருஹணம்]

ச இப்பெரும் புயிவானது பொருள்களின் கருப்பத்தை தரிப்பதுபோல் சந்தானத்தை சன்னஞ் செய்ப உனது கருதரிக்கப்படுக. உ இப்பெரும் புயிவானது இந்த வனஸ்பதிகளை தரிப்பதுபோல் சந்தானத்தைச் சன்னஞ் செய்ப உனது கரு தரிக்கப்படுக. உ இப்பெரும் புயி வானது மலைகளை தரிப்பதுபோல் சந்தானத்தைச் சன்னஞ் செய்ப உனது கருதரிக்கப்படுக. ச இப்பெரும் புயி பற்பல சிலப் பொருள்களைத் தரிப்பதுபோல சந்தானத்தை சன்னஞ் செய்ப உனது கரு தரிக்கப்படுக. [க. கௌ. க—ச.]

கௌ பொருமை [அதர்வன்—சர்ஷயா கிரகணம்]

ச பொருமையின் முதற்ப் புயலை—அப்பால் அது கரிப்பதை, அவலை இருதய கணை நாகைகள் உனக்கு அணைக்கிறோம். உ மரித்தவனைவிட அநியிருதமனமுள்ளதாய், மேதினி மிருத மனமுடனிருப்பதுபோல் கரித்தவனது மனம்போல, பொருமை புள்ளவனது மனம் மிருதமாகுக. உ உனது இருதயத்தில் காணும் அடி

கௌ கருத்து—மூலிகை சாந்திரத்தின் மூலாதாரம்.

கௌ கருத்து—பெண்களுக்குத் தாரண சக்தி வேண்டிய.

யைக்கொண்டு, சரும் தரிப்புவிந்து ரூட்டாயிவைப்ப போல் நான் உனது பொருமைவை பிரிக்கிறேன். [க கௌ க—உ]

கௌ துய்மை [சந்தாதி—பலதேவர்கள்]

ச தேவசனங்கள் என்னைத் துய்மை செய்க. மானிடர் என அறிவாள் என்னைத் துய்மை செய்க, விசுவப்பொருள் என என்னைத் துய்மை செய்க; துய்மை செய்பவன் என்னைத் துய்மை செய்க. உ துய்மை செய்பவன் தரிதம் திடத்துக்கு சேவனுக்கு அப்பால் இம்மையாகாம சௌக்ய என்னைத் துய்மை செய்க. உ தேவசன தரிதம் துய்மெனலும் துய்மை செய்வதாலும் நான் உய சான்பதற்கு என்னை நீ துய்மை செய். [க. கௌ. க—உ]

கௌ ஜூரம் [மிருகவர்க்கோன்—பஞ்சமாசன்]

ச அவனது ஆத்திரம் எரிபும் அவனினின்று பேரல் பாலதும், அவன் அகதவதுபோல் என்னிடமிருந்து வெளதவிடுவான்; அவிதன என்னைவிட வேறு அந்நி னனைத் தேட்டும்; குடு என்னும் ஆபுதமுள்ள சாத் உருகு சமஸ்காரம். உ ருத்திரனுக்கு சமஸ்காரம். ஜூரத் தருகு சமஸ்காரமாகட்டும், பிரகாசமாபுள்ள வருண இரக ணுக்கு சமஸ்காரம்; ஜோதிக்கு சமஸ்காரம், புயிக்கு சமஸ்காரம்; ஒஷதிகளுக்கு சமஸ்காரம். உ நீ இங்கு அதிகமா பெரித்து எல்லா ரூபங்களைபும மஞ்சளாக்கு உனரூப்; நான் பழுப்பு சிவப்பு-சாந்துக்கு, வனசாந்தருகு சமஸ்காரமளிக்கிறேன் [க. கௌ. க—உ]

கௌ கருத்து—பொருமை மிருத பாலம

கௌ கருத்து—தேவர்களால் நீ துய வாழ்க்கை உடத்து.

கௌ கருத்து—அவிதனபுள்ளவனுக்கு சரம் வரும்.

கௌ புவி [சந்தி—சுவிமின்]

க இங்குள்ள மூன்று புவிசனில், பூமியே பெரியவன்
நான் இவற்றின் சருமத்தினின்று சிசிச்சையைப் பற்றி
புள்ளேன். உ நீ சிசிச்சைகளில் சிறைட்டன்; செடி
கொடியினில் சிறந்தவன்; இரவுக்காப்புகளில் சேரமன்
பகைப்போல தேவர்களில் வருணனைப்போலுள்ளவன்.
ஈ செல்வர்களே, இமைய செல்வராமன் அளிக்க கிருமபு
பலர்களாகி நீங்கள் அளிக்க கிருமபுங்கள்; நீங்கள் ரோ
மங்களைத் தரிக்கச்செய்து ரோமங்களை கிருத்திசெய்
பவர்கள். [க. உக. ௧—௩]

கௌ மருத்துக்கள் [சந்தி—சுவித்ய இராமய மருத்துக்கள்.

க சிழவழி கிருஷ்ணமாகும், மஞ்ச சுபர்ணங்கள் சல
உடையவனாகி ஜோதிக்குப் பறக்கும்; அவை குதத்தில்
ஸ்தானத்தினின்று இங்கு வந்தானான்; அவை பெய்வி
னாள் சிலததைப் பிரளயம் செய்துள்ளான். உ நீங்கள்
சலனமாகுகளால் ஓடிவந்தீர்கள் மங்கள் மனிப்பவையாயும்
சலனகளை பரம் மிருபவையாயுஞ் செபிதீர்கள், பொன்
வர்களுள்ள மருத்துக்களே, விமலுள்ள மருத்துக்களே
நீங்கள் தேன்பொழியும்-சிலபத்தில்-உறுதியையும் கமனத்
தையும் பொழியுங்கள். ஈ மருத்துக்கள் சலஞ் செத்து
பவர்கள், எல்லாப் பன்னங்களையும் தீர்ப்பும் மகழவை
நீங்கள் பொழியுங்கள் : ஏகா-மோததை - மனியைப்
புருஷன்போல், தாக்கும் மானதப்போல் தாக்கி கிஷ்ணம்
-மினனவ தானே ஊக்கமாகிடுன். [க. உஉ. ௧—௩]

கௌ கருத்து—புவியிலே சிசிச்சைகளும் எல்லா ஓடிவந்தவரும்
மூன்று.

கௌ கருத்து—மருத்துக்களின் மலினமயினால் சலங்களில் பரம்
பொங்கும்.

கௌ சலநாணர்கள் [சந்தி—சுபோதேவர்கள்.]

க சித்தியம் பரப்பவை சலநாணர்களும்; அவை
பூமியும் பகலும் ஓயாமல் பரபும்; சிறந்த சங்கற்பமுட
யான வான தேவியான சலனகளை பழைக்கிறேன்;
ய மான செலுத்துவதர்க்காக இழைக்கப்பட்டுள்ள சலன்
களை—இவரு தானகளை—விடுக: அவர்கள் அவற்றை
வரிதமாய்ச் செல்லச் செய்க, ஈ தேவசகிதாவின் தூண்டு
தலில் மானிடர்கள் செயலைச் செய்க; சலங்கள் எங்க
ளக்கு சாந்தியளிப்பவையாராக: ஒழுதிகள் மகனான
மனித்திடுக. [க. உஉ. ௧—௩]

கௌ சலங்கள் [சந்தி—சுபோதேவர்கள்.]

க அவை பனி—மனியினின்று—பரபும்; விரிந்தலில்
விரிந்த அவை ஒன்றுசெரும்; திவ்யமான சலங்கள்
பூர்ப பராய் சிசிச்சையை எண்க்களித்திடுக, உ என்
களை குதி முற்காலகளால் எரிச்சலை புண்டுபண்ணும் எந்
பொயையும், அந் புத்தம் சிசிச்சைகளின் சிசிச்சைக்
கால சலங்கள் நீக்குக, ஈ சித்தவை மனியியரபுள்ள
யாரும், சித்தவை அசலபுள்ள நதிகளான நீங்கள்
சலசீரம் இதற்கு சிசிச்சையை எங்களுக் களிபுங்கள்;
எல்லா உங்களிடமிருந்து இதனை பனுபவிப்போமாக.
[க. உச. ௧—௩]

கௌ கண்டமாலை [சனச்சேபன்—மன்பாவிசாசனன்.]

க பிபி நாமபுகளைச் சுற்றிவரும் ஐந்து ஐம்பதுகள்
அபகிதினி¹ ஒளிகள் போல் இவகிருந்து ஒழிந்திடுக.

1 கொப்புளங்கள்.

கௌ கருத்து—சலம் சாத்தஞ் செய்யும்.

கௌ கருத்து—சலங்களிலே எல்லா சிசிச்சைகளும் ஒன்று.

உ கண்ட நாமபுகளைச் சுற்றியும் ஏழும் ஏழுபதுகளான அனைத்தும் அபிசிதின் ஒலிகளையே இவ்விருந்த ஒழித்திடுக. உ தேவர்களைச் சுற்றி சூழும் என்பது தொண்டுகள் எல்லாம் அபிசிதின் ஒலிகளையே இவ்விருந்த ஒழித்திடுக. [க. உடு. ௧—௩]

௧௯௬ துன்பம் [பிரமம்—பரம்பாதேவர்.]

௧ துன்பமே நான் சென்றுவிட்டும்; நீ எங்கனது அநீனமாகையால் நீ எங்களுக்குச் சுமையிப்பவனாகவும்; துன்பமே; மேன்மையான உலகத்தில் என்னை மாசற்ற ஸ்தாபனஞ் செய். உ துன்பமே, நீ எங்களை நீக்க வில்லையேல் நான்கள் உன்னை இங்கு நீங்குவோம்; வழிகளின் பிரிவு ஸ்தானத்தில் துன்பம் அந்நியனைச் சேர்க. உ அமுதனாய் ஆயிரம் கண்ணுள்ளவன் எங்களை நீக்கி அந்நியனை ஸ்தாபிதமாவானாக. அது, நான்கள் வெறுப்பவனில் செலக, நீ எங்களை வெறுக்கப் படுபவனை விடுத்தது. [க. உக. ௧—௩]

௨௦௦ புரு [பிரகு—மன் கிருதி.]

௧ தேவர்களை; கிருதியின் தூதராய் எங்களுக்கு உதவிப்பபட்டி இவரு எகற்போ தேவரும் புருவுக்கு நான் உள பாககர்ப போததுவோம். பரிசாரஞ் செய்வோம்; எங்கனது இருகாரனாகால் பிரானிகளுக்கு அனை நன்மைவளிக்குக. உ தேவர்களே பிரேரிதமான புரு இனிமை வளிப்பதாகுக; இம்சையற்றதாகுக; எங்கனது விட்டுக்குப் பிரேரிதமாகும் கருடனம்—இனி

௧௯௮ கருத்த—சோயற்ற வாழவு வேண்டும்,

௧௯௯ கருத்த—துன்பம் உன்னை விடவில்லையேல் நீ துன்பத்தை விட்டுவிடு.

மைவளிப்பதாகுக; கிப்பினான அக்கினி எங்கனது அவிவாய் அனுபவிப்பானாக; நிறுள்ள அம்பு எங்களை நீங்குக. உ நிறுச் சில எங்களை இன்னல் செய்யற்க; அது தனது வழியை அடுப்பிலும் அனை சாலைபினுஞ் செய்க, எங்கனது பகர்களுக்குப் புருவுக்களுக்கும் அது எங்களை மளிப்பதாகுக, தேவர்களே! புரு எங்களைத் துன்பம் செய்பவனாகுக. [க. உள. ௧—௩]

௨௦௧ துன்பமழி [பிரகு வமன்—கிருதி]

௧ புருவை நீக்கினால் தூர்த்துகள், புறமாக்குங்கள்; நான்கள் உன்கில இப்பமாகி பகர்களை எங்கும்செலுத்து விடாது, நான்கள் துன்பமளி வழிகளை—வழிக்கிறோம்; தரிசும பதக்கும அது எங்களுக்கு பலத்தை விட்டுவிட்டுப் பதத்துசெல்க. உ இவர்கள்! அனைப் பூணமாய் தரிபுள்ளார்கள்; இவர்கள் பூணமாய் பகவைப் பற்றி புள்ளார்கள். இவர்கள் தேவர்களில் புகழைப் பற்றி புள்ளார்கள். இவர்களை எவன் எதிர்ப்பான்! உ பலர் நனக்கு வழியைப் புலனுக்குபவனாய் பெரும் பதவியை பெற பற்றிய இரு நான்கு கால்களின் தலைவனான பிரகுத் தவான வமனுக்கு வணக்கமாகுக. [க. உள. ௧—௩]

௨௦௨ புருவும், ஆந்தையும் [பிரகு—வமன்கிருதிகள்]

௧ நெகரபுதம் அனருளவர்களில் செல்க, ஆந்தையின் புலமபல் பயனற்றதாகுக. புரு அனலில் தனது வழியைச் செய்கின்றது. உ கிருதியே! பிரேரிதம், பிரேரிதமாகா! அறிஞர்கள்.

௨௦௦ கருத்த—அழியின் அறிஞரைய அறிந்து நான் நீக்கு.

௨௦௧ கருத்த—யமதுதன புரு எனப்படும் கடும்கோவை ஐயிப் பவன், அதிக சக்திபுள்ளவனாகுக.

யல் இங்கு புற¹ ஆந்தரவா² இரு தூதர்கள் வந்தால் அவர்களுக்கு எங்கள் நிலம் ஆதரவற்றது. உ யிரர்கள் நாசமாகாமலிருக்க அது இவகே பறக்கட்டும், யிரர்கள் ஒங்கி வளர அது இவகே நிலத்தினகே. பமனது விட்டில் உன்னை இரஸமற்றுக் காண உதமற்றவன் என அறிப நீ தூரத்திலேயே தூயம் நின்று தூமரகவே பேச. [க. உக. க—உ]

உ௦௩ சரீ [உபரிப்பாவன்—சரீ]

த தேவர்கள் தேனல் சேரும் இந்த பவதாவிபததை—சாஸ்வதியின் உத்தம நிலபததில் உழுகிறார்கள்; தது உங்களுள்ள இந்திரன் உழப்படைத் தலைவன் னாத னுக்களான மருத்துக்கள் உழப்பவர்கள். உ உனது ஓங்கும் உதிரும் கேசங்களுடன் உனது களிப்பால்—பகைப்—புருஷனை பரிசாசத்துக்குள்ளாக்குகிறாய். சமீபே உன்னிடமிருந்து வேறு மாககளை நான் வெட்டித் தூர மாக்குகிறேன். நீ தூத மிகைகளுடன் ஓங்கு. உ அதி செல்வமாயும் பெரிய இவகைகளுடனான நீ, குதங்காக்கும் நீ மழைவால் ஓங்கும் நீ மக்கட்களுக்குத் தாண்பபிபோல் சமீபே என்கனது கேசங்களுக்கு கமனிப்பவனாகவும். [க. உ௦. க—உ]

உ௦௪ சூரியன் [உபரிப்பாவன்—பக]

க இந்த வந்தரமான பக³ கவர்க்கமான தனது தந்தைக்குச் செல்பவனாய் தனது தாயின் பூரவததில் உட்கார்க்

1 மமது விலையையறிய வந்துள்ள பகைவரின் தூதன் 2 நாம் உறக் குக்களில் வம்மம் அறிபவரும் ஒற்றன். 3 சூரியன்

உ௦௨ கருத்து. எதிர்க்கட்சித் தூதர்களுக்கு ஆதரவளிக்காதே.

உ௦௩ கருத்து—சரீ என்னும் வனம்பதி கேசங்களை வளர்க்கும்.

தவர்கள். உ இந்தப் பிரகாசன் பிராணபானத்தின் உயிவ சலனமாகின்றான், மழைஷன் கவர்க்கத்தைப் பாரததுள்ளான். உ அவன் முப்பது விலைகளை! அரகபுரி மருவ பிரதிதினமும் காலை ஒளிகளால் வயம் வர்க்கை ஏறச் செய்தான். [க. உக. க—உ]

உ௦௪ முட்டைத் தண்டி [க. உ. சாதனன்; உ. அதர்வன்—உகநி.]

உ இவகன் இந்த பாதுதானாழிக்கும் பக்குத்தை பெய் பால இந்த கவாலின் கடுவே செப்புவகன்; அக்கினியே நீ தூரத்தினிறே அக்கர்களை எரித்து விடு; என்கனது வய்கைதர்க்கு நீ கனனுடனாகாதே. உ பிரகாசங்களே! உ வகனது கண்டவகளை குத்திரன் துண்டித்துள்ளான்; பாது தானர்களை உக்கன எதுமபுகளை அவன் முறித் திட்டு, கிவகீரிபமுள்ள ஒஷதி உககளை யமனில் கேச பையதன்னது. உ யித்திரவருணனே! எங்களுக்கு இங்கு பவபின்மைபாகுக; உக்கனது ஒளிபால் எதிரிகளைத் திட்டுபதித் தூத்திகளன், அடிப்படையையும் அறிவிப்ப யின்பும் அவர்கள் காணவேண்டாம்; பரஸ்பரமடித்துக் காண்டு அவர்கள் மிகுத்புடிக்குச் செலக. [க. உ௨. க—உ.]

௨௦௫ இந்திரன் [தூதிரவனம்—இந்திரன்]

உ இவரு இந்திரனது வானமண்டலம்—கமக்கு—இவகன் துள்ளது, அவன்—எதிரிகளைத்—நாக்கி வனம் கவர்க்கத் தாத—தாருவான்; இந்திரனது இன்பம் பெரியது.

1 தினக்களை

௨௦௪ கருத்து—சூரியன் எழுந்தால் சேவர்கள் ஒங்குவார்கள்,

௨௦௫ கருத்து—குத்திரன் என்னும் கோபத்தால் கெழோர்களைக் கண்டபுக்கள்

உ அதிவிராயம், வலிமை வீழ்ததும் அவ்விரை எவனும் வீழத்தான். பூர்வம் போல் அவனது புகழ் பதமுதான் எனது: அவனது பலமெதிர்ப்பதர்க்காகாதது. உ அவன் கிகப்புத் தோற்றமுள்ள கிகாலமான செல்வத்தை எனக்குக் கவிப்பானாக; இந்திரன் சனங்களில் அதிகத்தியுள்ள தலைவன். [க. உ.உ. ௧—௨]

உ௦௭ அக்கினி [சாதனன்—அக்கினி]

௧ சனங்களின் கிருஷ்பனான அக்கினிக்கு உனது சொல்லைச் செலுத்த; அவன் என்கிற எதிரி கடத்தி நீக்குவானாக. உ அதிகடால் அக்கினி எதிரிக்கும் அக்கினி எங்கிற எதிரிகடத்தி நீக்குவானாக. உ வெகு தூரத்தினின்றே நிலைகளெனரும் ஒளிவீசும் அவன் என்கிற எதிரிகடத்தி நீக்குவானாக. ௪ எல்லா சிவர்களையும் ஒருமைபாய் கண்டு கவனிப்பவன் என்கிற எதிரி கடத்தி நீக்குவானாக. ௫ இந்த இரண்கப்பால் தோனதும் அக்கினி எங்கிற எதிரிகடத்தி நீக்குவானாக. [க. உ.௪. ௧—௫]

உ௦௮ வைகவாநான் [செளகென்—வைகவாநான்]

௧ வைகவாநான் தூரத்தினின்று இவரு எங்கள் தலைக்கு வருக—அக்கினி எங்கள் துதிகளுக்கு—வருக. ௨ எங்கள் நண்பனான வைகவாநான் இந்த பக்ஷத்தில் வந்துள்ளான்—அக்கினி எங்கள் துதி துன்பங்களில் வந்துள்ளான். ௩ வைகவாநான் அங்கிரசாகனது துதி உத்தத்தை உருவமரக்குபுள்ளான்; அவன் அவர்களுக்கு சோதியையும் சுவர்க்கத்தையும் அளிக்குறான். [க. உ.௫. ௧—௨]

உ௦௯ கருத்து—வலிமையே வைத்தின் காயகன்

உ௦௭ கருத்து—அக்கினியால் எதிரி நீக்கு.

உ௦௮ கருத்து—வைகவாநான் கமது களிப்பன்.

௨௦௯ அக்கினி [வந்தபயனாம அதர்வன்—அக்கினி]

௧ நரங்கள் குதம்மிருத்தும் குததலைவனாயும் ஜோதி பதிபு பரவ வைகவாநான் அழிபாத அனதகருக் துதி உயிரும். உ அவன் எல்லாப் பொருள்களையும் சமர்த்தனாய்ப்பதுளான், அதினஞ்செய்யுமவன் பக்குபலத்தை பெருகச்செய்து குதங்களை புலனுக்குகிறான் உ அக்கினி அகலிய சிலபங்களில் கிகழ எதிர்கால கிருப்பமரகி ஒரு மைரடனாய் கிளங்குகிறான். [க. உ.௬. ௧—௨]

உ௧௦ சாயம் [வந்தபயனாம அதர்வன்—சந்திரமன்]

௧ அருமுனவனது கிட்டை ஓரப்போல, என்னை உபதஞ்செய்யவிரை தேடி ஆயிரங்கண்ணுள்ள சபதன் ஓரத்ததை இணைத்து இவரு வந்துள்ளான். உ சரபமே எரியும் அனல குளத்தைப் போல எங்களை நீ நீக்கு; ரோதினினின்று மாத்தை இடி போல எங்களைச் சரிப்பவிரை நீ நரசமாகரு உ சபிக்காமல் என்களைச் சரிப்பவிரையும், சபித்து எங்களை சரிப்பவிரையும், நரபக்கு எழும்பு—ந் துணைப போல, நிருத்புவுக்கு உனவு போலவிக்கிறேன். [க. உ.௭. ௧—௨]

௨௧௧ பலம் [வந்தபயனாம அதர்வன்—இருதம்பதி குதங்கினி]

௧ கிங்கம் புலி பரம்பு செருப்பு பிராமணன் சூரியனில் எந்த பலமுண்டோ அந்த பலத்தோடு இந்திரனைப் பிறப் பித்ததகபகசபரண தேவி எனக்கு வருக உ யாரை உதத்தை பொன் புனல் பசு புருஷர்களில் எந்த பலமுண்டோ—அந்த பலத்தோடு எங்களுக்கு அவன் வருக. ௨ இரதம் அச்ச எருதின பலம் வாயு மறை வருணனது

௨௦௯ கருத்து—குதமும் சோதியும் சிறைபவன் அக்கினி.

௨௧௦ கருத்து பழிச் சொல் சகியாதே.

உத்திரத்தில் எந்த பல முண்டோ—அந்த பலத்தோடு அவன் எங்களுக்கு வருக. ௪ இராஜன்யன் துந்துபி சாய் அகல பலம் புருஷ சர்ச்சனையில் எந்த பல முண்டோ—அந்த பலத்தோடு அவன்எங்களுக்கு வருக. [க. உஅ. க—௪.]

உகஉ சிரார்த்தண [வர்க்களம் அதர்வன்—மருகப்பதி]

௧ பண்டபுனாதி, பலத்தால் செயப்பட்டு ஆயிரம் பலம் கருள்ள இரதிரானல் துரிதமாகி, எகது அபி புகழா போங்கட்டும்; அபி கொண்டு வருபவனாகியும் பலத் துடன் தீர்க்கப் பார்வைக்குச் செப்பவனு மான என்னைத் தலைவனாக நீ வளர்த்திடுக. ௨ புகழ் மிகும் புகழுன் ட இரதிரான நாசகன் வணக்கமளித்து புகழ்களாகப் போந்து கிறோம்; இரதிரானல் துரிதமாக்கப் பட்டு எங்கனில் இராஷ்டிரத்தை யளி; உகது அளிப்பில் நாங்கள் புக முளவர்களாக வேண்டும் ௩ புகழுன்னவன் இரதி ளன், புகழுன்னவன் அக்கிளி; புகழுடன் ஸோமன் புல னுவான்; புகழுள்ள எலவப் பொருள்களிலும் நான் அதி புகழுன்னவன். [க. உக. க—௩.]

உக௩ பவரின்மை [க—௨ அபயகாமன் ௩ க்வஸ்தபயகாம அதர்வன்—மந்திரோத்தம]

௧ ஜோதியே புலியே! எங்களுக்கு இங்கு பயமின்மை யாகுக; சோமனும் சகிதரவும் எங்களுக்கு பயமின்மை பைச் செயக, விசாலவானமும் எங்களுக்கு பயமின்மை யாகுக; ஏழரிஷிகளின் அபியால் எங்களுக்கு பய மின்மை யாகுக. ௨ நான்கு திசைகளும் இந்த பிராமத்

உக௪ கருத்து—புலி, பாம்பு, சிங்கத்தின் பலத்தை படைபுகள. உக௨ கருத்து—இந்திரனால் நாஷ்டிரத்தைப் பற்றுங்கள்.

தரு—சன்மையைச் செய்க; சகிதர எங்களுக்கு உறுதி யையும் உயரிய செழிப்பையும் கவனதையையும் செய்க; இரதிரான் பயமின்மை பகையின்மையைச் செய்க; அரசர் களின் கோபம வேறு அந்நிய நிலைத்தில கிழ்க. ௩ இத் திரவே! எங்களுக்கு எதிரி குனியத்தை மே சாய்; மேவே எதிரிகுயத்தை சாய். எதிரி குனியத்தை பின் புறஞ்சாய்; எதிரி குனியத்தை முன்—புறஞ் சாய். [க. ௪௦. க—௩.]

உக௪ சூதமசக்தி [பிரம்மா—வெருபல உதசந்திரமன்]

௩ நாங்கள் மனத்துக்கு கிளைவுக்கு அறிவுக்கு நோக்கத் தருக கிருப்பத்துக்கு புலனுக்கு செலிக்கு கண்ணுக்கு நாக அபியால் போற்றுவோம். ௨ அபானனுக்கு, அபானனுக்கு, பிரானனுக்கு, புஷ்பப் பிரானனுக்காக கிராலகிரிபுடனான சாண்வதியை நாங்கள் அபியால் போற்றுவோம். ௩ திலபரிஷிகள், எங்களை எங்களது காயகாப்பை, எங்கள் காயப்புலன்களை பிரியாமலாவாச் சனாக; மரிப்பிலாதவர்களே! மரிக்கும் எககளை நீங் டு அனுருவ்கள்; நாங்கள் நீண்டுவாழ—நீர்க்கா—புரை யகிபுகள். [க. ௪௧. க—௩.]

௪௪௫ என் விருப்பம் [பரம்பர சிங்கைக் கரணே மருகவக்கிர னன்—க மன்பு]

௩ நாம் ஒருமனமுடன் ஒருமையாகி நண்பர்கள் பேரறி ந்க உன கோபத்தை கில்லினின்று நான்போல் உன் னுருதயத்தினின்று நீக்குகிறேன். ௨ நாம் இருவர்

உக௬ கருத்து—பகை வெழிய பயமின்மை பற்று.

௪௪௪ அபி என்னும் நீக்கன் செயவதற்காகும் கடமைச் செய் மால், சூதமசக்தி புடனுவதற்கு முயலுங்கள்.

களும் நண்பர்கள்போல் ஒன்று சேர்ந்திருப்போம்; நான் உனது கோபத்தை நீக்குகிறேன்; நான்கள் உனது கோபத்தை கணத்த கல்லின் கீழே தள்ளுகிறோம். ௩ நீ அடக்கிப்போக என் விருப்பத்துக்கமை, குதிரை காலும் மூன் காலாலும் நான் உனது கோபத்தை மிதித்துத் தள்ளுகிறேன். [௧. ௪௨. ௧-௩.]

௨௧௯ தருப்பை! [பரம்பரைகளித்த காரணே மிருகவக்திரன்—மன்பு சமனம்]

௧ உற்றாளுக்கும் மற்றாளுக்கும் கோபம் நீக்குவது இத்தருப்பை! இது கோபத்தின் கோபமழிக்கும் கழிசோபம் எனப்படும். ௨ இதற்கு பல மூலகங்களுண்டு, இது கடலடிசெல்லும்; புலியினின்று தோன்றும் தருப்பை தன் கோபம் எனக் கொல்லப்படும். ௩ நீ அடக்கிப் போக என்விருப்பத்துக்கு அடங்கு. உன் மெய்வாய்களின் குற்றத்தை நான்கள் நீக்குகிறோம். [௧. ௪௨. ௧-௩.]

௨௨௦ விஷாணகன் [விஷாமித்திரன்—மகிசோத்த உத வனம் ௪௩]

௧ ஜோதி மின்றுள்ளது. புவி மின்றுள்ளது. இந்த விசுவமும் மின்றுள்ளது. உச்சமவரும் மாங்கனும் மின்றுள்ளன. இந்த உனது கோபம் கிந்தடும். ௨ உனது தூறு, ஒன்று சேரும் ஆரியம் கிசிக்கசகளுடன் நீ ஒழுக்குக்கு—ஆஸ்ரவம்—உயரிய ஒளவுதம், கோகம நீக்குவதில் சிறந்தவன். ௩ நீ குதிரையின் மூத்திரம்,

1 இருதயம் மனம்.

௨௧௯ கருத்து—உனது விருப்பம்போல் எதிரி கோபத்தை மிதித்து விடு.

௨௧௯ கருத்து—தருப்பை என்னும் சக்தியால் சுத்தரு கோபம் நீக்கு.

அமிருத நாரி; விஷாணகன்! என்பது—உனது பெயர்; மிருகங்களின் மூலத்தினின்று தோன்றி; நீ வாதகோவை வழிப்பவன். [௧. ௪௨. ௧-௩.]

௨௨௧ வன்மனம் [மீரசேத அகமீரன். பயன்—துக்கவப்ன நான் தேவதை]

௧ மனத்தின் மாசே! நீ தூங்குகெழ்து. கொல்லத் தராதவைகளை ஏன் கொல்லுகிறாய்? நீ சென்றுவிடு; நான் உன்னை விருமப கிழை - மரங்களில் வனங்களில் நீ மல, நரி; கிடுகிடுதும் பசுக்களிலும் என்—மாசுதற—மன முண்டு. ௨ கிழிப்பிலோ தூக்கத்திலோ கீழ்ச கொல்லுமிச கொல் புறச் கொல்லால் நான்கள் குறறஞ் செய் லா, தால், அக்கினி, பொருத்தாத எல்லாப் புன் செயல்களையும் எங்களிட மிருந்து நீக்குவானாக ௩ நான்கள் மாய வனுசரித்தால், இரதிரனே! மீரமணஸபதியே முன்னறிபும அகமீரன் துன்பம் தூக்கத்தினின்று எங்களைக் காத்திடுக. [௧. ௪௩. ௧-௩.]

௨௨ தூக்கமே! [அகமீரன்—துக்கவப்ன நான் தேவதை]

௧ நீ நாவ தில்லை, நீ சிவிப்ப தில்லை; தூக்கமே நீ செவகனின் அமிருத கருப்பம்; வருணனி உனது தாயாவான்; பயன் உன தந்தை; உனது பெயர் அரு. ௨ தூக்கமே! உனது கணனைதானத்தத நான்கள் அறிவோம்; நீ தேவ சகோதரிகளின் மகன்; நீ பயனின் காரியம்; நீ அத்தஞ் செய்பவன், நீ மிருதபு தூக்கமே! நான்கள் உன்னை நன்கறி வோம்;

1 ஒரு மூலிகை பெயர்.

௨௨௧ கருத்து—விஷாணகையால் விபாதி கிலக்கு.

௨௨௧ கருத்து—மாசுதற மனமுடன் மேணை கிலசெல்லு.

துக்கமே! எங்களைக் கெட்ட கையினின்ற கர. உ
கடனை விசம் அகாக்காள் பூணமாய் திருப்பிச்
செலுத்துவது போல எங்களை வெறுப்பவனுக்கு அப்
படித நீக்கணவுகளை யெல்லாம் ஒன்று செலுத்துகிறோம்.
[க. சக. ௧—௩.]

௨௨௦ கிரார்த்தவண [அக்ஷிரஸன்—௧ அக்ஷிர. ௨ விசுவே
தேவன் உ ஸாதன்வர்கள்]

௧ அக்ஷிரி காலை யக்குத்தில் எங்களைக் காக்கட்டும்;
அவன் வைசவா நான், எவ்வாறு செப்பவன், எவ்வாச்
சுகமளிப்பவன், சுத்தஞ் செப்பவன், எங்களைச் செல்வத்
தில் ஸ்தாபிப்பானாக; நான்கள் ஒருமைபுடன் புசித்த
ஒங்குமாயுடன—வாழலேண்டும். ௨ இவ்விரன் மருத்
துக்கள் விசுவே தேவர்கள் எங்களை இந்த இரண்டாவது
யக்குத்தில் விடாமலாகட்டும். நான்கள் நீண்ட ஆயிரை
டாகி தேவர்களுக்குப் பிரியமாய் மொழிந்து கொண்டு
அவர்களின் நல் மனத்திலாகவேண்டும். ௩ குதத்
தால்—யக்கு—பாண்டத்தை பொருத்தச் செய்யுமரிஷி
களின் மூன்றாவது யக்குமே இது; அவர்க்கத்தை யடைந்
துள்ள வெணதன்வர்கள் எவ்வளவு சிரிய செயலை சேத்
துக்குச் செலுத்தாக. [க. சக. ௧—௩]

௨௨௧ நுப்சிரிய [?—மந்திரோக்த ரிஷி]

௧ நீ காயத்திரீ சந்த கருடனாவாய், நான் உன்னைப் பற்று
கிறேன்; யக்கு முடிவில் என்னை மேன்மைக்குச் செலு
த்து: சவாஹா! ௨ நீ ஜகதி சந்த ரிபு, நான் உன்னைப்

௨௨௨ கருத்து—துக்கமே மரணமாகும்.

௨௨௦ கருத்து—நான்கள் ஒருமைபுடன் புசித்த ஒங்குமாயுடன
வாழ வேண்டும்.

பாறுகிறேன்.....சவாஹா!
௩ நீ திருஷ்டிபுச் சந்த விருஷபன், நான் உன்னை.....
.....சவாஹா! [க. ச. அ.
௧—௩]

௨௨௨ அக்ஷிரி [அப்பசாம அதர்வன்—அக்ஷிரி]

௧ அக்ஷிரியே! மானிடன் உனது காய குருதத்தைக்
கண்டதே பித்தை; பசு ஜராயுவையப்போல குருக்கு களைப்
புகுகும். ௨ மே! மேற்கலைப்² புதிக்குகால நீ ஆட்
கை பபேசம் அனுமி அகதுமிருய்; சிததைதா சித்ததன்
மரணம் மரப்புடன் தேப்த்த அவன், தனது பசுமை
யான வாய்க்கால் லோம தான்களை திண்டிருன்.
௩ கருடர்கள் தங்கள் காணத்தை சோதியில் முழக்கஞ்
செய்துள்ளார்கள்;—சோதி—ரபணத்தில்—சூரியனில்—
௪ நகு சிவர்கள் கடனஞ் செய்துள்ளார்கள் சூரியாகிரித
மாவவர்கள் அடிக்கலைப் பரிசுராகு செய்ய மேழ வருந்
கால அதி இசேதனை தரித்தாளார்கள். [க. சக.
௧—௩]

௨௨௩ தானியம் [அப்பசாம அதர்வன்—அக்ஷிரிகன்]

௧ அக்ஷிரிகனே! எகிலை ஸமங்கத்தை துளைப்பாளை
உழி. அவற்றின் சித்ததைச் சேதி; தகைகளை தேப்த்து
கிடு; அவை பலத்தைப் புதிக்கலாம்; அவற்றின் வானை
யடை; தானியத்துக்கு பயமின்மைகையச் செய். ௨

1 சீழ்வாயை 2 மேற்கவைய.

௨௨௧ கருத்து—மானிடின் முதல் ௨௪ வருடங்கள் காயத்திரீச்
சந்தம். அடுத்த ௪௮ வருஷங்கள் ஜகதிச் சந்தம், பிறகு ௪௪ வரு
ஷங்கள் திருஷ்டிபுச் சந்தமெனப்படும்.

௨௨௨ கருத்து—அழிக்கு மனல்.

தூய்ப்பே! வெட்டுக்கிணியே! அழைப்பவனே! உபக்
வசமே பூர்த்திபாகாத அவினய பிராமணனபோல், இந்த
வய—தநினைவைய—தின்குமல் துன்பஞ் செய்பவமன்
சென்றுவிடு. ௩ தூய்பதியே, வசுபதியே, உதிர்ப வாய்க்
கூடன் எனக்குச் செலிக்கோடு; காவகன் விழுங்குபவன
பாண உங்களை வளச் சேர்க்கையான விழுங்குபவற்கு
யெல்லாம் அனாதை விடுகிறோம். [க, இ, உ—௩]

௨௨௪ வாயு [சத்தாநி—ஆபன் உவருணன்]

௧ வாயுவின் பரிதநிரத்தால் புனிதமாகி னோமன் எதிர்
த்தப் பாபந்தோடிபுனனான், அவன் இந்திரனுடைய
இணக்கிய நண்பனுவான். ௨ தாய்மார்களான சலகைகள்
எங்களை கிருத்திபாக்கட்டும், பெய்யால் சுத்தஞ் செய்ப
வர்கள் எங்களை பெய்யால் சுத்தஞ் செய்க; தேவிகள்
எல்லாத் தீமைகளைச் சுமந்து செய்வதால், நான் சலக்
களினின்று கசியாயும் சுத்தமாயும் வருகிறேன். ௩ வரு
ணனே! தேவ சனங்களுக்கு கிரோதமாய மனிதர்கள்
இங்கு செய்வதை யெல்லாம்—காவகன் செய்த திந்தனை
யன்னியில உனது தர்மங்களை பங்கஞ் செயதால்,
தேவனே! அத்தீமைக்காக எவனைத் துன்பஞ் செய்ப
வேண்டாம். [க, இ, உ—௩]

௨௨௫ சூரியன் [பாகஸி—வெகுதேவர்கள்]

௧ இராட்சதர்களை எதிரில் அழிப்பவனாய் சூரியன்
சோதியினின்று உச்சி செல்லுகிறான்; ஆதிததிபுனன
அவன் அனைவராலும்காணப்படுபவன், மலைகளினின்று
காணாததை யெல்லாம் மாய்ப்பவன். ௨ பசுக்கள் கோ

௨௨௬ குத்து—நானியத்தல் பாணஞ் செய்.

௨௨௭ குத்து—வருணனை மன்னிப்புக் கேளுங்கள்

கால்களில் சாய்ந்துள்ளன. அடவி மிருகங்கள் அமை
நிகழ யடைகின்றன; அதிகளின் அலைகள் மறைந்து,
காணாமலாகியுள்ளன, ௩ ஆபுணனிப்பதாயும் அறிவுமயமு
மாய விசுவ சிவச்சையுமான கண்வனது கோத்தி வாய்க்த
செய்யை நான் கொண்டுவிடுத்துள்ளேன்; அது இவனுடைய
காணாத—கெடுதல்களை—கழித்திடுக. [க, இ, உ—௩]

௨௨௮ வேண்டுகோள் [மிருகத் தக்கிரம்—காணாதவதம்]

௧ அறிஞர்களான சோதியும் புதியும், சுக்கிரனான
பெரிபவனும் தட்சிணியால் இதை இரட்சிப்பவர்களாக;
சுவகையும் அக்கினியும் னோமனும்—எனக்கு—அது
கவளச்செய்வார்களாக; வாயுவும் கவிதாவும் பசும
களை இரட்சிப்பவர்களாக, ௨ மதுபடியும் பிராணன்,
மதுபடியும் ஆத்மா எனக்குக்கு வருக; மதுபடியும் கண்
மதுபடியும் பிராணன் எனக்குக்கு வருக; இமனைபற்றா
வையவர்களான் எல்லாக் கஷ்டங்களின் நடுவே நிற்பா
வா. ௩ நரங்கள் வர்சனோடும் பாலோடும் சேர்ந்துள
ளோம்; தேவகனோடும் மங்களமான மனத்துடனும்
சோகனானோம்; துவஷ்டா இங்கு விரியும் நிலைத்தைச்
செய்க. அவன் தேவத்தில் துன்பமாவதைத் தண்ணை
செய்க. [க, இ, உ—௩]

௨௨௯ இத்திரன் [பிரம்மா—அக்கினி வேதம்மம்]

௧ நான் இவரு அந்த உத்தம இந்திரனை இணக்கிறேன்,
பரித்தீகமாக அவனை பலக்கராஞ்செய்கிறேன்! மழைப்
புலிப்ப போல அவனுடைய சுத்ததிரம் மேனமையான

௨௩௦ குத்து—காணாத கெடுதல்களையும் நீக்கு.

௨௩௧ குத்து—நரங்கள் மங்களமான மனத்துடன் சேர்ந்
தனனோம்

ஸ்ரீமதய கிருத்தியர்க்கு. உ. அக்கினியே! ஸோமனே! அவனுக்கு கந்ததிரந்தை அவனுக்கு செல்வத்தை தரிபும் கன, இராஷ்டிர மண்டலத்தில் அவனது கட்டத்தாக் கதிகமாய் அவனை உயரமாக்குங்கள்: உ பந்துவாசு தும் அபந்துவாசுதும் சரி எங்களை எதிர்க்கும் ஒரு வொருவனையும் ஸோமனைப் பொழிபவனாய் பஜமாசு புள்ள எனக்குக் கீழாக்கு. [க. இச. ௧—௩.]

௨௨௮ ஆக்ஷு [இரும்மா—க, கிகவே தேவர்கள் உ—உ ருத்திரன்]
க சோதி புவி கடுவே கிகழும், தேவர்களால் செல்லப் படும் வழிகளில் எது அழியாமலுக்கு எடுத்துச் செல் லுமோ அதற்கு, தேவர்களே நீங்கள் எங்கிலும் இவரு ளன்றி யனித்து கிறைகள் உ கிரீஷ்மம் ஏமந்தம் கிரிஷ்மம் வலந்தம், சாந்து, மழைகளே! நீங்கள் எங்களை கைத்தி லாக்குங்கள், பக்கங்களில் பிராணிகளில் எங்களுக்குப் பாச மளியுங்கள், நாங்கள் உங்களுடைய காற்று ருனிய காப்பிலாக வேண்டும். உ இதாவதனாத்திக்கு, பரி வதனாத்திக்கு, மமவத்சாத்திக்கு பெரிய நமஸ்காந் தைச் செப்புவகள்; இந்த யக்ஞார்க்களுடைய நல் கிளையில் நாங்கள் காவலாகவேண்டும், அப்படியே அவர்களு டைய மங்களமான நல்மனத்தில்—நாங்கள் காவலாகவேண்டும். [க. இச. ௧—௩.]

௨௨௯ சர்ப்பங்கள் [சந்திர—கிகவேதேவர்கள் உ—உ ருத்திரன்]
க தேவர்களே பாம்பு எங்களை எங்களது பிராணிகளு டன், எங்களது புருஷர்களுடன் கொல்லாமலாகுக:

௨௨௯ கருத்த—அனைவரும் என் கீழாகுக.

௨௨௮ கருத்த—ருதர்களுடனும் வருஷங்களுடனும் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வர்கள்.

வந்து முடிபுள்ளதை அது திரங்காம லாகுக: திரங் துள்ளதை அது ஒன்று மூடாமலிருக்குக; தேவசனங் களுக்கு நமஸ்காரம். உ கருமைக்கு வணக்கமாகுக, குறுக்கு கிரியைக்கு வணக்கம், பழுப்புப் பாம்புக்கு வணக்கம், தேவசனங்களுக்கு வணக்கம். உ பாம்பே பாலினால் உனது பறவை ஒன்றழிக்கிறேன்; தாடை யினால் உனது தாடையை ஒன்றழிக்கிறேன் நாக்கினால் உன் நாக்கை ஒன்றழிக்கிறேன், வாயினால் உனது வாயை ஒன்றழிக்கிறேன். [க. இச. ௧—௩.]

௨௩௦ மருத்து [சந்திர—க—உ ருத்திரன் உ—ர]

* இதுதான் மருத்தாகும்; இது ருத்திரனுடைய மருத் தாகும்; இதனால் ஒருவன், துறு கூறுகளுள்ள கிரீஷ்ம வ திரமரக்கலாம். உ ஜாலாஷுத்தால்—அதைச்—நிரைபுங் கலாம். ஜாலாஷுத்தால்—அதில்—பொழிபுங்கள், ஜாலா ஷும உகிரிமரண மருத்தாகும்; அதனால் எங்கள் சிவ னாக்குச் சுமளியுங்கள், உ எங்களுக்குச் சுமரும் இன்ப மாகுக: எங்களை என்—கோபும—வேதனை செய்பரம லாகுக; எங்களைச் சர்ப்ப வசமாகுக; எல்லாம் எங்க ளுக்கு மருத்தாகுக: சர்ப்பமும் எங்களுக்கு மருத்தாகுக. [க. இச. ௧—௩.]

௨௩௧ புகழ் [உச்சங்காம அதர்வன்—மந்திரோகத தேவனையும் இருகல்பிபும]

க மகவாசுன இத்திரன் என்னைப் புகழுள்ளவனாய் செபச: இவரு புவிபும ஜோதிபுமன இரண்டும் என்னைப் புகழுள்ளவனாய் செய்வாராகளாக, என்னைத் தேவ னவிரா புகழுள்ளவனாய் செய்க: நான் தட்சிண பனிப்பவனுக்கு

௨௩௧ கருத்த—பாம்புக்கு வணக்கமென்பது அதை யழிப்பதாகும். ௨௩௦ கருத்த—எல்லாம் எங்களுக்கு மருத்தாகிடும

இங்கு பிரியமாவேனாக, உ சோதியில் புலியில் இந்திரன்
புகழுடனிருப்பதுபோல், ஒஷதிகளில் சவங்கன் புகழுட
னிருப்பனபோல, அப்படியே எல்லா தேவர்களின்
ஸாவகங்களில் ஸாவகன் புகழுள்ளவர்களாக வேண்டும்.
உ. புகழுள்ளவன் இந்திரன் புகழுள்ளவன் அக்மினி, புக
ழுள்ளவனாய் ஸோமன் புலனாகிறான், ஸான் எல்லாப்
பொருள்களிலும் புகழுள்ளவனாய் அதிப் புகழுள்ளவனா
யுள்ளேன். [க. ௮௮. ௧—௩]

௨௩௨ பகச் செல்வம் [அதர்வன்—ருத்நிரம் உத மந்திரோத்த
தேவதை]

௧ அருந்ததியே! நீ முதன்மைபாய் கமைக் காளை
களுக்கு நீ பால்குளிய பசுவுக்கு ஸர்காவ பிராணிகளுக்கு
கிற பசுவுக்குக் காப்பை யளி. உ ஒஷதி அருந்ததி
தேவிகளுடன் சோர்த காப்பை யளிக்கடமே, அது
கோசாலையைய பால் மிகச்செய்து புருஷர்களை யக்யமத்தி
லின்ற நீக்குக உ ஸான் மிகவருபமாய் ஸூபகையாய்
வேணளிப்பவையை போற்றுகிறேன்; அவன் ருத்நிரா
டைப ஆபுதத்தை எங்கள் பசுக்களிலின்ற தூயமாக்ரு
வானாக, [க. ௮௯. ௧—௩.]

௨௩௩ விவாஹம் [அதர்வன்—அர்யமான்]

௧ இங்கு அரிபமான் முன்பக்கம் ஸமூகிய—கேசக்
கதிகளுடன் இரதக் கன்னிகைக்குப் பதியைத் தேடி தா
யிழந்தவனுக்கு மனைவியை, ஸாடி, வருகிறான். உ அரிப

1 ஒரு மூலிகை பெயர்.

௨௩௪ கருத்து—ஸான் எல்லாப் பொருள்களிலும் புகழுள்ளவனாக
வேண்டும்.

௨௩௫ , கருத்து—மிருக வைத்தியமும் அவசியமானது.

மரீன! வேறு பெண்கள், கலைக்குச் செல்லும் இந்தப்
பெணமணிசிரமப்பட்டுள்ளாள்; அரிபமானே இனி அந்நிய
னடிக் அவளது கலைக்கு வருவான் உ தாற்கு தாணி
கயத தாங்குகிறான். தாதரு சோதியையும் ருசிபரிபுச்
தாங்குகிறான்; இக்கன்னிகைக்கு அவள இஷ்டம்போல்
பதையத் தருக. [க. ௯௦. ௧—௩]

௨௩௬ காள் [அதர்வன்—ருத்நிரன்]

௧ ஸவங்கன் எனக்கு இனிமைபாயுள்ளதை இகைத்திடுக;
ஈன ஜோதிக்ரக எனக்குச் சுமந்துள்ளான். எனக்கு
தேவர்களும தபத்தில் தோன்றுபவர்களும, தேவஸஸிதா
வுட மியபகத்தை யளித்திடுக. உ ஸான் ஜோதிகையையும்
புலியையும் மிரித்தேன்; ஸான் ஏழுருதக்களை ஒருமைபுடன்
கொண்டு செப்தேன்; ஸான் சத்தியம் அசத்தியம் எது
என்பதைச் சொல்லுகிறேன்; ஸான் ஜனங்களை யும் திவ்ய
மான சொல்லியுஞ் சூழ்கிறேன். உ ஸான் ஜோதிகையையும்
புலியையுஞ் ஜனனஞ் செப்தேன்; ஸான் ருதக்களையும்
கணனஞ் செப்தேன்; அக்மினி ஸோமர்களை ஸம்பர்க
மாக யதுபகிக்கும ஸான் சத்தியம் அசத்தியம் எது
என்பதைச் சொல்லுகிறேன். [க. ௯௧. ௧—௩]

௨௩௭ வைகவாசன் [அதர்வன்—ருத்நிர உதமந்திரோத்த
தேவதை]

௧ வைகவாசன் தனது இடமியிகளால் எங்களைச் சுத்
தஞ் செப்க: பிரேரிதஞ் செப்யும் வாயு பிராணனானும்
மேகங்களானும் எங்களைச் சுத்தஞ் செப்க: பால்மிருத்த

௨௩௮ கருத்து—கன்னிகைக்குக் கருத்துக்கிரகைத கணவன்
வேண்டும்.

௨௩௯ கருத்து—ஸான் சத்தியம் அசத்தியம் எது என்பதைச்
சொல்லுகிறேன்.

பொருத்தி யக்தூதர்க்கான ஜோதியும் புதியும் பாலினம்
எங்களைச் சந்தந்து செய்வார்களாக, உவகவாநரியின்
ஹிருதையைய தரிபுகளன; அவருடைய தேவகன்
சீரிய செழுமைகளுடனான திசைகளாகும்; அவருடன்
இணைந்த இன்பவகனில் இணைந்து நான்கன் செல்வபதி
ளாகவேண்டும், உ நீங்கள் சந்தர்க்களாதி களிப்புடன்
செம்மை செய்பவர்களாகி வன்மைக்காக அவசவாநரியின்
தரிபுகளன; இவரு இடைபுடன் இணைந்த இன்பத்தில்
இன்பமாகி ரூபன் உச்சி செல்வகை நான்கன் வெகு
காலம் பார்த்தவேண்டும், [க. கஉ. ச—உ]

உஉக கிருதியே [துருணம—உ கிருதி ச—அக்கினி]

உ உன்னுடைய கழுத்தில் திவ்யமான கிருதி கட்டி
புள்ள கட்டை, அவிழ்க்க முடியாமலுள்ள அதை நான்
உனக்கு நீண்ட ஆபுசக்குவன்மைக்கு வகிமைக்கு விதை
கிறேன்; நீ துரிதமாகி துன்பமில்லாத உவகவப் புதி.
உ கிருதியே உரிய தேஜசுடனான உனக்கு வணக்க
மாகட்டும்; நீ இரும்பின் பந்தபாசங்களைப் பிரி: யமன்
மதுபடிபும் உன்னை எனக்களிக்கிறான்; அந்த யமனுக்கு
அந்த மிருத்புவுக்கு வணக்கமாகுக, உ ஆயிர மான
களுடன் இணைக்கப்பட்டு இரும்புக் கம்பத்துக்கு நீ கட்டப்
பட்டுள்ளாய்; நீ யமனுடன் பிறருக்களுடன் ஒன்று
சேர்ந்து, இவனை உயரிய உவகத்துக்கு எழுச்சிபாக்கு.
ச கிருஷ்ணனான அக்கினியே எதிரியினின்ற எல்லாப்
பொருள்களையும் ஒன்று குவிக்கிறாய்; யக்தூவழியில் நீ
எழுச்சிபாக்கப் படுகிறாய்; நீ எங்களுக்குச் செல்வவகை
கொண்டுவா, [க. கஉ. ச—உ]

உஉரு கருத்து—நான்கன் செல்வபதிகளாக வேண்டும்.

உஉக கருத்து—அழிவை நாக அளிப்பைப் பெறு.

உஉக துண்டம் [அதர்வன்—ஹம்மனன்யம்]

உ உன்னாந்து இணக்கமாகுங்கள், எப்படி பகழை தேவர்
உயிரைத் தவகை பாகத்தை பற்றினார்களோ, அப்
படி உங்கள் மனம் ஒருமையுடனாகட்டும், உ அவர்
கை மாதிரம் சமரணமாகும், சபை சமரணமாகும், கிர
த சமரணமாகும், சித்தம் ஒன்று—சேரும்; நான் உவக
உயிரை, சமரண அகிபால பளிக்கிறேன்; நீங்கள் சமரண
பாகத்தின் ஒன்று தகழ்புகள், உ உவகன் சங்கற்
சமரணமாகட்டும், உங்கள் இருதயங்கள் சமரண
மாகும் நீங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து உத்தமமாக உங்கள்
மனம் சமரணமாகுக, [க. கஉ. ச—உ]

உஉஅ துண்டமாக்கு [அதர்வன்—சந்திர உத இந்நியன் பரா
சுதன்]

உ நிரபப் ஜோகட்டும், எழும்—ஆபுதம்—ஜோகட்டும்,
உயிரையும் கைகள் இரண்டும் ஜோகட்டும்; பரா
சுதன்! அவர்களின் பலத்தை பெறுவதற்கு; அப்
பால எனக்குச் செல்வத்தைச் செய், உ தேவர்
சுதன்! கைகள்ற்றவர்களில் நீங்கள் எதிரும் கைகள்ற்ற
யான—யான—இந்த அகிபால் நான் எதிரிகளின்
கைகளை நான் துண்டம் துண்டமாக்குகிறேன், உ இத்
தான் அசுர்களுக்கு கைகள்ற்றதைச் செய்தான்,
எனது கிரகன் கிண்பான நண்பனான இந்நிதான ஜயே
பார்களாக, [க. கஉ. ச—உ]

1 அழிப்பவனே;

உஉக கருத்து—ஒரு எண்ணம் ஒரு கருத்து ஒரு கோக்கமுட
னாகும்

உஅ கருத்து—மாணார்களை மிதித்து விடு.

228 எதிரிகள் [அதர்வன்—சந்திர உத இந்திர தேவதை]

க எதிர்க்கும் எதிரி கூகனற்குருக: எங்கிறப் போர் புரிய படைகளுடன் வரும்—பகைவர்கள் கூகனற்குருகர்களாக: இந்திரனே! மேலான ஆபதத்தோடு அவர்களை மோதச்செய்; அவர்களுடைய அகாதுபுருடன் துன்பமாகி ஒடுவாருக. உ எதிரிகளே! என்வந்தி, அம்பு—இழுத்த எப்பவர்களாவ நீங்கள் கூகனற்றவர்கள்; இந்திரன் இப்பொழுது உங்களைக் கொன்றுள்ளான். உ எதிரிகள் கூகனன்களியி லாகட்டும், நாக்கள் அவர்களுடைய அக்கைகளை ஆயாச மாக்குகிறோம்; இந்திரனே இனி அவர்களுடைய ஐகவிரிபக்களை நமக்குள் தாது வகையாய் பிரித்துக் கொள்வோம். [க. கக. க—உ]

229 அச்சமுண்டாக்கு [அதர்வன்—சந்திர உத இந்திரன்]

க எங்கும் வழிகளில் இந்திரனும் பூஷணனும் சென்றுள்ளான்; இந்து அங்குள்ள சோர் சோனிகள் வெகு தூரத்திலேயே கலங்கிடுக. உ எதிரிகளே! தலைகளில் லாப்பாம்புகள் போல் மதிமயங்கிச் சென்றுங்கள்; அக்கிணியால் அறிவினமான அங்குள்ள உங்களுடைய உயரிய ஒவ்வொருவனையும் இந்திரன் ஒழிப்பாருக. உ அவர்களில் சர்மத்தை விருஷபம் பேரல சந்திக் கட்டு; அரினத்தின் அச்சத்தை புண்டாக்கு; எதிரிகள் தூமோடுக; பசு எங்களுக்கு இங்கு துரிதமாகுக. [க. கக. க—உ]

228 கருத்து—ஐகவிரிபக்களை நமக்குள் தாது வகையாய் பிரித்துக் கொள்வோம்.

229 கருத்து—அரிவய அலாஸல் அறிவினமாகு.

228 நேசம் [அதர்வன்—மந்திரோத்த தேவதை]

க இவரு ஸகிதா கூடாத்தோடு வந்துள்ளான்; வாயுவே! நீ உயுணைதகத்துடன் வா; வகக்கள் குத்திரர்கள் சூகத்திபரகன ஒருமையுடன் நாமாககட்டும், அறிவுடைய நீங்கள் நேம இரணனுடைய—சிரகேசத்தை—நீக்குங்கள். உ அநிதி தாடினய நீக்கச் செய்து சலங்கம் சத்திபரல அகத—நினைத்திடுக; பிரஜாபதி கண் டாது தீர்க்காயுகரு அகதச் சிசிக்கா செய்திடுக. உ அறிமூ ஸகிதா எந்த கூடாச் சத்திபரல் சோமன் வாயுனுடைய—சிர சோமத்தை—நீக்குவானோ, பிராணனாகனே அதனை—இவனுடைய—சிரகேசத்தை—நீக்குங்கள். அவன் பசு பரி பிரணஜ மிகுபவனுருக [க. கஅ. க—உ]

229 புதி [வந்த ஸகாம வசங்காம அதர்வன்—மிகுமஹம்பதி உத. அகவிகளின்]

க மலைகளில், இரதங்களில்—அரகாடங்களில்—பொன் னில் பகைகளில் எந்தப் புழுண்டோ அமிருதத்தில, பொதியும் காதலில எந்தத் தேனுண்டோ அது எனக் கருக. உ அகவிகளே! சுப்பதிகளே! சனங்களில் நாய சிரிய சொறகளைக் கொல்ல உங்களுடைய இனிய நெய் என்கிற நிர்ப்புகள். உ பிரஜாபதி, சோதியில் ஸகிணயப்போல் கிணியாய் என்னில் பலத்தை இன்னும் புகுத, அப்பால் பக்குததின் சத்தியை ஸதாபிப்பாருக. [க. கக. க—உ]

1 ரூபன் சலத்துடன்

228 கருத்து—நேசம், நேமம் என்பன மாக அல்லது மாண விரவங்களைக் குறிக்கும்.

229 கருத்து—எனக்குத் தேனும் புழுமும் வேண்டும்

2.28. தாய்மார்களே! [அன்வயன்—அகன்பன்]

க மாமிசம்போல், சகாபோல் ஆட்டப் பலகையில் காப் போல் பலமுள்ள புருஷனுடைய மனம் ஸ்திரீயில் ஸ்தாபனமாவதுபோல்—உனது கருத்து இம்சைவாகாத வளே! உனது கன்றில்¹ பந்தமாகுக. உபரிப் பென் பாரியின் பாதத்தை பாதததாஸதசரிப்பதுபோல் பல முள்ள புருஷனுடைய மனம் ஸ்திரீயில் ஸ்தாபன மாவதுபோல்—பந்தமாகுக. உபரிதிபோல் உபரி தோல் பரிதியின் கடுப்பாகம்போல் பலமுள்ள புருஷ னுடைய மனம் ஸ்திரீயில் ஸ்தாபனமாவதுபோல் பந்த மாகுக. [க. எ. ௨. ௧—௩.]

2.29 உணவு [பிரம்மா—௧—௨ அக்ஷி. உ. விகலே தேவர்கன்]

க. நான் வெகுமுறை உண்ணும் வெகு பல உணவையும் நான் பிரதி மொழித்துள்ள² பொன்னையும் புரவியையும் பசுவையும் அஃதத்தையும் ஆட்டையும் எதனையும் ஹோதா வான அக்ஷி ரல்ல அவிபாகச் செய்க. உபிதருக்க ளால் அளிக்கப்பட்டு மானிடர்களை அதுமதிப்பாடி, என்னை அகடையும் அகடவாததுமான, உணவை, எதனால் எனது மனம் மெழுகுடனுகின்றதோ அந்த உணவை ஹோதாவான அக்ஷி ரல்ல அவிபாகச் செய்க. உ. தேவர்களே! எந்த உணவை அளிக்கவே அளிக் காமலிருக்கவே நான் வரக்களித்து அநீதிபாப் உன் றேறே, அந்த உணவை மகத்தான வைகவாராள் இனி காமவாயும் மகனமாயுஞ் செய்க. [க. எ. ௩. ௧—௩.]

¹ குழந்தையினே. ² பெற்றுள்ள.

2.28. கருத்து—பாணிகளைப் போற்றுங்கள்.

2.29. கருத்து—உபரிய உணவைப் புரிவுங்கள்.

2.30. விரிவம் [அன்வயன்—சோபோ அர்க்கன்]

க. எப்பாறக கருமபாம்பு—அடக்கமறசரித்து, அகாண னைய மாயைபால், அதிசய காரணகளைச் செய்து விசால் மாயைததோ அப்படியே இந்த அர்க்கம் உனது ஜனனம். ௨.29.3 அகதத்தோடக்கமாய் சடிதிபாய் நனகு பொருந் தச் செய்க. உ. எப்படி சனனக்கம் வாதத்தினால் ஈதாஸாடி உற்பத்திமுலத்தை—யதசரிக்குங்கால்— பசுவையனதினுடைய அகம் எத்தனை பெரியதாகுமோ அதுபெரியதாய் உனது அகம் ஒருக. உ. பராஸ வசினுடைய அகம் எத்தனையாகுமோ, பாண, ஈதாஸாடினுடைய—அகம்கன் எத்தனையாகுமோ துரித மாயினுடைய அகம்போல் அத்தனை பெரியதாய்— உனது அகம் வளர்க; [க. எ. ௩. ௧—௩.]

2.31. தேவர்களே! [அன்வயன்—எனம் மனஸ்பமுத— மாயிராத்த வகு தேவர்கன்]

க. உங்கு வருணன் வருக. ஸோமனும் அக்ஷியும்— ௨.31.3 வகக்களோடு பிரதஹஸ்பதி இங்கு வருக, சகோ தாரர்களே! நீங்கள் எவ்விரும ஒரே மனமுடன் உக்கிர ஷ்ரக்கஞ்செய்பவனுடைய செய்வத்துக்கு ஒருமைபுடன் ௨.31.4 ஒருகன், உ. உங்கள் இருதயங்களினுள்ள வலிமையை ௨.31.5 மனத்தில் தழையும் சங்கரபந்தை செய்வினாலும் அவிவானுதும் நான் விலக்குகிறேன்; சகோதாரர்களே! ௨.31.6 உங்கள் இன்பம் என்னிலாகுக; உ. நீங்கள் இங்கு நானு டாய்கள். எவ்விடமிருந்த தூஞ்செல்லவேண்டாம; பூஷ னான தூதத்தில் உங்களுக்கு வழி குவிப்பஞ்செய்க; வான கொஷ்பதி உங்களை யதசரித்த முழக்கமுடனகழத்

2.30. கருத்து—ஈ வளர்ப்போங்கு.

திருக: சகோதரர்களை ! என்னில் உங்கள் இன்பமாகுத,
[க. எஃ. ௧—௩.]

௨௪௪ ஒருமை [அதர்வான்—ஊமமனஸ்யம்]

௧, உங்களது காயங்கள் ஒன்று ரூபிக; உங்கள் மனக்
கள் ஒன்று உங்களுடைய கிரதங்கள் ஒருமைபுடனாகுத;
இந்த பிரமணஸ்பதி ஒருமைபுடன் உங்களை, பகன்
ஒருமைபுடன் உங்களை வாச் செய்துள்ளான். ௨ உங்கள்
மன இணக்கத்தையும், உங்கள் இருதய இணக்கத்தையு
ம் பகனுடைய பிரிசமத்தையும்—நான் செய்து
வேன்; அதனால் உங்களை நான் இணக்கமாக்குகிறேன்.
௩, உங்கிரமாய் பகனாகம வகிக்காமல் எப்படி ஆதித்தி
யர்கள் வகைகள் மருத்துக்களுடன் சேர்க்குள்ளார்களோ
அப்படியே, முக்காமமுள்ளவனே ! பகனாகம வகிக்கா
மல் இந்த சனங்களை நீ இங்கு ஒருமைபுடனாக்கு.
[க. எஃ. ௧—௩.]

௨௪௫ ஓரத்து [ஊபத்தன்—ஊபகாம கபத்தன்—மஹிரோத்த
இந்திரன்]

௧, எங்களை எதிர்த்து எதிர்ப்பாயுள்ள அம்—மனிதனை,
மனையினின்றும் நான் தூர்த்துகிறேன்; இந்திரன் வேதனை
ரூபிய வெளிதூரத்தம் அகிபால அவனை அழித்தான்
எனான். ௨ அவன் இடையறா வருடங்கள் மதபடியும்
வராமலிருக்க, கிருத்திர எழிக்கும இந்திரன் அவனை
அதி வெகு தூர்த்தாததுவாகுத. ௩ அவன் மூன்று
தூர்த்துக்குக் கப்பால் செல்க; அவன் ஐந்து சனங்களுக்கு

1 முக்குணமுள்ளவனே !

௨௪௬ கருத்து—சகல சனங்களும் என்னில் இன்பத்தைக் காண
வேண்டும்.

௨௪௭ கருத்து—எல்லா சனங்களும் ஏக சித்தர்களாகவேண்டும்.

கப்பால் செல்க; ரூபியன் கோதியிலிருக்கும் வரை
அகந்த வருஷங்கள் அவன் அங்கிருந்து திரும்பி
வராமலிருக்க மூன்று கோதிகளுக்குக் கப்பால் செல்க.
[க. எஃ. ௧—௩]

௨௪௮ அக்கினி [ஊபத்தன்—ஊபத்தன் அக்கினி]

௧ கடனாகக் காண சயித்தாதச்—சேர்த்து அவனைச் சுற்றி
அவனதுணவர்களுக்கு அவர்களுடைய இருதயத்தினின்றே,
௨ நீச்சியாக்கப்படும் அக்கினி தன் நாக்களோடு உச்ச
மாவாகுத. ௩ எரிக்கும—அக்கினியின் பதத்தை நான்
ஆபுசக்காகப் பற்றுகிறேன்; அறிஞன்—வாயினின்றும்
கோன்றும் அவனுடைய புனையைப் பார்க்கிறான்,
௪ எவன் கூததிரிபுலா சேர்க்கப்படும் அக்கினியின்
ஸூரிகைத பறிகொடு, அதன் கிருத்பயின் இறக்கத்தில்
பாதத்தை வைப்பதில்லை ௫ அவனைச் சூழ்பவர்கள்
அவனை அழிப்பதில்லை; அவன் அழிவுக்குச் செல்வதில்லை;
அறியும் கூததிரியன் ஆபுசக்காக அக்கினியின் நாமத்தை
யாடுகிறான். [க. எஃ. ௧—௩]

௨௪௯ சிவ [ஊபத்தன்—ஊதவேதன்]

௧ கோதி நிலையாயுள்ளது; புதி நிலையாயுள்ளது, இந்த
நிலையமான ஐகம நிலையாயுள்ளது; மனைகள் மூலத்தில
நிலையாயுள்ளன, நான் குதிகைகளை கொட்டத்தில் நிலைக்
கச்செய்துள்ளேன். ௨ போகும் நிலைபத்தைப் பற்றிய
வனும், வரும நிலைபத்தைப் பற்றுவவனுமான கோபனை
நான் அழைக்கிறேன். ௩ ஊதவேதசனே ! உனது
நத வழிகளை இவருகிருப்பு உனக்கு ஆரீசம் வழிகளுண்டு,

௨௫௦ கருத்து—தெய்வர்களைத் தூர்த்த.

௨௫௧ கருத்து—சக்திபுருஷன் ஆபுசக்குக் கடனாய் பற்றுகிறான்.

அவற்றால் எங்களை மறுபடியும் அடைபச் செய்
[க. எ.எ. ௧—௪]

௨௮௦ கருத்து—நிரலில் என்பது தேவ நிலம்.

௨௮௧ பெருகு, பெருக்கு [அதாவான்—சந்திரமான் துவஷ்டா]
௧ இக்கிரமம் அகியினால் இவன் மறுபடியும் பூரணமாக்
கப் பட்டமே; அவனுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள மீன
கியை அவன் இரகத்தால் பெருகச் செய்க, ௨ அவனைப்
பாவினால் அழிவிருத்தி செய்க; இராஷ்டிரததால் அழி
விருத்தி செய்க, ஆயிரகு சந்திகளுடனாகுஞ் செய்வத்
தில் இவர்களை காசவதமாவார்களாக, ௩ துவஷ்டா மீன
கியை சன்னகு செய்தான்; துவஷ்டா இவனுக்கு பதி
பாசனவண்ணச் சன்னகு செய்தான்; துவஷ்டா உங்க
ளுக்கு தீர்க்காயினையும் ஆயிரமாயுதையும் மக்கட்களையுஞ்
செய்க. [க. எ.அ. ௧—௩]

௨௮௨ புஷ்டி [அதாவான்—ஊம்ன்பாணம்]

௧ இவரு புஷ்டி பளிகளும் மேகபதி எவகளைப் பாது
காப்பற்காக, எங்கள் கீடுகளில் ஒப்பற்றவைகளை—உதவி
செய்க, ௨ மேகபதியே! நீ எங்கள் கீடுகளில் பலத்தை
ஸ்தாபி, புஷ்டி வருக, பொருள் வருக, ௩ தேவனே!
புஷ்டி பளிப்பவனே! நீ ஆயிரம் போஷணிகளின் அதி
பதி, அகததாங்களுக்கு அளி, அகத எங்களுக்குக்கொடு;
உன்னிடமிருந்து அவற்றிற்கு நாங்கள் பாசனத்தக்
ளாவோமாக, [க. எ.க. ௧—௩]

௨௮௦-௨௮௧ கருத்து—கீழும் உன் மீனையிழும் ஒத்துங்கள்.

௨௮௨ கருத்து—மீனையிலே எல்லா இன்பங்களும் வேண்டும்.

௨௮௩ காசாஞ்சுக்கள் [அதாவான்—சந்திரமான்]

௧ கிசவமான பொருள்களை பெல்லாம் கீழ்பார்த்து
அவன் வானத்தில் பறக்கிறான்; திவ்யமான நாயின்¹
மேகம எது உண்டோ அதனால் நாங்கள் உன்னை உபா
ஸகரிசும், ௨ தேவர்களைப்போல் சோதியில் ஸ்தா
பனாக், செய்ப்பட்டுள்ள மூன்று காலகாலகளை² இம்
மீனிகளது இன்னல் இன்மைக்காக உதவித் கழைக்
கிறான், ௩ சலங்களில் உனது சன்னம், சோதி உனது
ஸ்தானம், புவிமீதும் கடலிலும் உனது மகிமை, திவ்ய
நாயின் மகிமைபாடி அகியினால் நாங்கள் உன்னை உபா
ஸகரிசும், [க. அ.௦. ௧—௩]

௨௮௪ மான் [துவஷ்டா—மந்திரோத்த உத ஆதித்தியன்]

௧ நீ சவாநின், இரு கைகளைப் பற்றியுள்ளவன்; நீ
அரக்கர்களை அகற்றுகிறாய்; பிராணிகளையும் பொருளையும்
பாதி இது கைபிடிப் பாரிற்று, ௨ கைபிடிப்பே!
௩ நயின் ஸ்தாபனத்துக்காக மூலஸ்தாபனத்தை நலமாப்
தரி எல்லையி கிருப்பவனே! மகளை பளி, வருபவனே!
நீ அவனை வாசசெய், ௩ மகளை கிரும்பி அதிதி எந்தக்
கைபிடிப்பைப் பற்றினானே! அகதத் துவஷ்டாவான
வன் அவன் மகளை இன்னஞ் செய்க, எனச் சொல்லி
அவளுக்கு அகத பந்தகு செய்க, [க. அ.௧. ௧—௩]

௨௮௫ மணவி [ஜாபகாரமே பகன்—இந்திரன்]

௧ வந்தவன் வருபவன் வருகின்றவனது நாமத்தை நான்
கொடுக்கிறேன், கிருத்திரானழிகும் தூது வய வகக்களது

1. நூதமரின் தருவ கச்சந்திரத்தின் 2. மிருகசேஷதாரகக்களை

௨௮௬ கருத்து—வானசாஸ்திர மறிபுக்கள்.

௨௮௭ கருத்து—ககப் பிரசவமணி.

இந்திரனை நான் கிரும்புகிறேன். ௨. மனிதரின் பெண் ணான சூரியையை அகலினிகள் எந்த வழியால் வசித் துச் சென்றார்களோ அந்த வழியால் நீ மனைவியைக் கொண்டுவர என எனக்கு பகன் சொன்னான். ௩ இந் திரனே! உனது அங்குசம் கொக்கி பெரிவது, பொன் மயம், பொருள் அளிப்பதாரும் அதனால் சத்திபதியே! மனைவியை நானும் எனக்கு மனைவியை யளி. [௧. அ. ௨. ௧-௩]

௨௫௧ மனத்தால் [அக்ஷிதன்—மந்திரோத்த தேவதை]
௧ அபசிதமே!! கட்டுகளின்ற பறவையைப்போல் பறந்து கிடு; சூரியன் நிமிச்சகைபச் செய்து; சந்திரன் உங்களைத் தூரமாக்குக. ௨ ஒன்று புன்னி புன்னது, ஒன்று வெண்கமையாகும், ஒன்று கருமை இரண்டு கிசப் புக்களாகும்; நான் அனைத்தின் காமத்தையும் மிசெத்தான் னேன். எவகன் மனிதர்களைக் கொல்லாமல் நீங்கள் சென்று கிடுக்கள். ௩ அபசிதமான இராமாயண! மலடாவான், அவன் பறந்து கிடுவான்; சிவக்கு— இவகிருத்து பறந்துகிடும்; அது கண்டத்தினின்ற மறைபும. ௪ உன்னுடைய ஆறுநிலை மனத்தால் அதுபயித்துப் புதி சுவாஹா! ஏனெனில் நான் மனத் தால் இவத பனிக்கிறேன். [௧. அ. ௨. ௧-௪]

௨௫௨ திருதி [அக்ஷிதன்—திருதி]

௧. கட்டப்பட்ட இவர்கள் கிடுதலை பகடயதாக்காக நான் ஆறும்பி செப்பும் பயக்கா வாயுள்ள உன்னை, [கண்டமாலையே! 3 மறைத்துள்ளவன்]

௨௫௩ 'கருத்து—பெரிபார்வையுடைய மனைவியை பகட யுக்கள்.

௨௫௪ கருத்து—அபசிதம் நீக்கு.

௨௫௪ கருத்து—அபசிதம் நீக்கு. நான் உன்னை முற் றப் பாராதி என அறிகிறேன். ௨ புதியே! நீ அழிகள் கிடுவாய்; எவகனிலுள்ள இது உனது பாகமாகும். ௩ உன்னை அழித்தும் அவற்றையும் பாவத்தினின்று நீகரு; ௪ உன்னை! ௩ திருதியே! எதிர்ப்பற்ற நீ பரிதமாக்கும் திருதி கட்டுக்களினின்ற எவகனை கிடுதலைபாகரு. ௪ உன் மதுபடிபும எனக்கு உன்னை பனிக்கிறான், அந்த யாமன மிருதபுக்கு வணக்கமாகுக. ௪ ஆயிரம் மானலகளுடன் இவன்பாதி இருமபுக் கம்பத்திலே நீ உன் பட்டுள்ளாய்; நீ யமன பிறருக்களுடன் ஒன்று ரொகது இவனை உயரிய உலகத்துக்கு எழுச்சியாக்கு. [௧. அ. ௨. ௧-௪]

௨௫௫ பங்குமம் [பங்கும காரணகாம அதர்வன்—யனல்பதி]

௧ இவத திலைய வனல்பதியான வாரணன்—நேரம் கரு—கிலக்குவான்; இமமனிதனில தலைமுதுள்ள யக்த பாயத தேவர்கள் நீக்கியுள்ளார்கள். ௨ நான்கள் மித்திர னவருளன் இவதிரனது மொழியால், எல்லா தேவர் களது மொழியால் நான்கள் உன்னுடைய யக்தமத்தை நேருதினே ௩ எங்குஞ் செல்லும் இந்த சலகனை, கிருதகொன் தடுபபதுபொல், கவசவாநா அக்கினியால், நான் உனது யக்தமத்தை நீக்குகிறேன். [௧. அ. ௩. ௧-௩]

௨௫௬ தலைவன் [கிருஷ்ணம் அதர்வன்—ஏகவிருஷன்]

௧ இவன் இந்திரனுக்குத் தலைவன். சோதி புதிக்குத் தலைவன், எல்லாப் பொருள்களுக்குத் தலைவன், நீயே கரு தலைபனாவாயாக. ௨ கடல் கதிகளின் தலைமை, கணல்

௩ கருத்து—இருமபுக் கட்டுக்களினின்ற எவகனை கிடுதலை பாகரு.

௨௫௭ கருத்து—அனைவரின் கோழை கீக்குவது உங்கள் கடமை

புவிபின் தலைமே, கனகங்கள் விண்மீன்களின் தலைமே. ஏக தலைவனாய் நீயாவாயாக. உ நீ அகதர்களின் சம்மாதன்: மனிதர்களின் உச்சி, நீ தேவர்களின் அகதராகம். நீயே ஏக தலைவனாவாயாக. [க. அக. ௧-௩.]

௨௯௦ திரம் சீல் [அதர்வன்—தருவன்]

௧. நான் உன்னைப் பற்றியுள்ளேன்; நீ அகத்தினுள் ளாய், திரமாய நில், திரகுனிபமாகாதே. எல்லா சனங் களும் உன்னை விரும்புக; இராஷ்டிரம் உன்னிடமிருந்து தளர வேண்டாம். உ நீ இங்கு இரு, நீ இங்குமங்கும் அகதராதே தளராமல் பாலதழ போலிருக்கவும். இந்தி ரனே! நீ இங்கு திரமாய் நில்; நீ இங்கு இராஷ்டிரத் தைத் தரி. உ திரமான அகிபால், திரமான இவனை, இந்தியன் தரித்துள்ளான்; சோமனும் பிரமணஸுபதியும் இவனுக்கு சூகிசுதக. [க. அக. ௧-௩.]

௨௯௧ ஒரு மனம் [அதர்வன் தருவன்]

௧. ஜோதி திரமாரும், புவிதிரமாரும். இந்த விசுவமான லகம் திரமாரும். இமயிலகன் திரகனாரும்; இந்த ஜனங் களின் இராஜா திரகுவான். உ உனக்கு இராஜாவான வருணன் திரமாவானாக. திவ்யமான மிருஹஸ்பதி திரகு வானாக; இரதிரனும் அக்ஷிபும் உனக்குத் திரமாவானாக. அவர்கள் திரமாயுனக்கு இராஷ்டிரத்தைத் தரித்தடுக. உ நீ திரமாய், திரமாய் சத்துருக்களை நாசமாகரு: உனக்கு எதிரியாய் பிரான் புவர்களை கீழே கிழசெய். எல்லா திரகர்களும் ஒன்று சேர்ந்து, உனக்கு, ஒரு மனமுடனு

1 பஸுனனவன்.

௨௯௨ கருத்து—நீ ஒரே தலைவனாவாயாக.

௨௯௦ கருத்து—தளராமல் மலைபோலிரு.

1௪௩ இந்த சனபயானது இங்கு உனது திரத்துக்காக பொருத்தக. [க. அக. ௧-௩.]

1௪௨ மனம் என்னை [அதர்வன்—மந்திரோக்த தேவனது]

௧ ஜோமனும் பனிககப்படும வீரியமாகி, அன்பு தூண்டுப யானது திரததாதுண்டாகும்—பலனும்—உனது இரு காததை நாங்கன தககமுடனுக்குகிறோம். உ நாங்கள் உனது இருதயத்தைத் துன்பமாக்குகிறோம்; நாங்கள் உனது மனத்தை துன்பமாக்குகிறோம்; புனக, கரத்தை உபரிப்பது போல உனது மனம் என்னை யதசரித்தடுக. உ உனக்கு மித்திரனும் வருணனும், உனக்கு தேவி உன சாவையதியுமாவானாக; புவிபின் நடுமே, அதன் டூண்டு முனிகளும், உன்னை என்னுடன் சேர்த்தடுக. [க. அக. ௧-௩.]

௧௪௩ அன்பு [அதர்வன்—உருத்திரன்]

௧ உனது அங்கங்களில், இருதயத்தில், ருத்திரன் எய்த அமகப, இங்கு நாங்கள் உன்னிடமிருந்து திரமாய் நீக்கு க் கும் உ உனது அங்கங்களில், துறு நாட்கள் கிபர பாலகனாரும்; நாங்கன உனது இந்த சர்வத்தின் கிஷம் உன் கிலக்குகிறோம். உ ருத்திரனே சரம்—எறியும உனக்கு நமஸ்காரம், ருதிரான உனது—சாத்துக்கு— நமஸ்காரம்; பறக்கும் பகழிக்கு நமஸ்காரம்: தாக்ஷி ராத்துக்கு நமஸ்காரம். [க. ௧௦. ௧-௩.]

1௪௪ சிசிச்சை [மருக்ஷகிரான்—தேவர்கள்]

௧ இந்த யவத்தை எட்டு போகங்களான ஆறு பேரகன னானாலும் அவர்கள் உறுதியாய் உழுதார்கள். நான்

1௪௬ கருத்து—நீ திரமாய் திரமாய் சத்துருக்களை நாசமாகரு.

1௪௨ கருத்து—மனவியின் மனம் உன்னை யதசரிக்கட்டும்.

1௪௩ கருத்து—ருத்திரனது அன்புடன் இணங்கு.

அதனால உன்னுடைய காய நோயை நீக்குகிறேன். உ காற்றுக் கீழ்ப்பக்கம் விகிதம்; உதிரைவன் கீழ்ப்பக்கம் ஒளி விகிதம்; இம்மைபாசை—பசு—கீழ்ப்பக்கம் கறக் கிருள்; உனது நோயும் கீழ்ப்பக்கமாக, உ சலங்கள் சிவச்சை பளிப்பவை யாகும்; சலங்கள் நோய் நீக்கு பவை யாகும், சலங்கள் எல்லா நோய்களையும் நீக்கும; அவை உனக்கு சிவச்சையை பளித்திடுக [க. கஉ. க—உ]

உகடு குதிரை [அதர்வன்—வாழ்]

ச குதிரையே! நீ இளைக்கப்படுகிறாய் காந்தரப்போல் துரிதமாகவும்; மனோ துரிதமுடன் நீ இந்திரனுடைய தூண்டெலில் செல், சர்வம் பற்றும மருத்துக்கள் உன்னை இளைக்கட்டும்; தவஷ்டா உனது பாதங்களில் துரிதத்தை வைத்திடுக, உ குதிரையே! உன்னில் மர்ம மாய் வைக்கப்பட்டுள்ள துரிதத்தால் காந்திரே கருட னில் விபாபகமாகிச் செல்லும சக்திபால் அவையே, பன முடனாகி சமரில் விடுவித்து போரியே வெல், உ பரியே, உனது காயத்தை வகித்து, உனது காயம் உனக்கு சக மும்—என்களுக்கு—இன்பமும்—அனிதம்—ஒடுக, மகத் தாய், தன்பமாகாமல் தரிபுத் தலைவனான அவை தன் ஒளியை ஜோதியில் தேவனைப்போல ஸ்தாபித்திடுக, [க. கஉ. க—உ]

உகச ஸந்தனை [சந்தாதி—குத்திரன்]

ச யமனும், மிருத்புலம, மாசழிப்போனும், சிக்குதனும், பழுப்பு சர்வனும், வில்லானனும், சேனைகளுடன் எழும் இராணவே.

உகச கருத்து—சலமே சர்வ சிவச்சை.

உகடு கருத்து—என்களுக்கு குதிரையால் இன்பமாகவேண்டும்.

எல்லா தேவர்களும், எங்களுடைய வீதர்களை விலக்கு வாகவாக, உ மனத்தால் ஜோதமங்களால் சுடா நெய வாக, வந்தனைக் குரியவர்களான விலகலார்களான சரவ னாகும், இராஜாவான பயனுக்கும், நான் வந்தனை யளிக் கிறேன், அவர்கள் விஷயிருபவறற எங்களிடமிருந்து தாரம எடுத்துச் செல்க, உ விகவே தேவர்களே எல் லா உபதம மருத்துக்களே! அக்கினி சோமனே விஷம நிசுவாகனினின்று எங்களைப் பாலனாடு செய்புங்கள்; அகவரி சோமனே புனித பலமுள்ள வருணனே! நான் உன் யாதன் பர்ஜனியனுடைய எல் நினைவிலாவோமர், [க. கஉ. க—உ]

உகவ வளைக்கிறோம் [அதர்வாங்கிரணன்—ஸரஸ்வதி]

ச நாகன உகவது மனங்களை ஒன்று வளைக்கிறோம்; நாகன உகவது விரதன்களை சகதபங்களை, ஒன்று வளைக்கிறோம் நாகன் விபரித விரதமுள்ள உங்களை, வளை வளைக்கிறோம், உ நான்—என்—மனத்தால் நாகன் மனங்களைப் பற்றுக்கிறேன்; உகவன் சித்தங்க ளை எனது சித்தத்தை பதாசரிபுகதன், நான் உங்க ளை இருதயங்களை என் வசத்தி வசக்குகிறேன், என் பிரசுபபநதி உங்கள் வறிகளுடன் வாருங்கள், உ வளைக்க ஜோதிபும புவிபும இழைந்துள்ளன, சரஸ்வதி நுகராதனனான், இந்நிசனும் அக்கினிபும எனக்கு நுகராதனனார்கள் சரஸ்வதியே! இவரு நாகன் விரதிபாகவேண்டும்! [க. கச. க—உ]

உகஉ கருத்து—நான் எல்லா தேவர்களுடைய நல நினைவி லாக நிழ்.

உகவ கருத்து—விபரித விரத முன்னவர்களை வளைத்து விடுங்கள்.

உகஅ குஷ்பம் [மீருக்ஷாங்கிரஸன்—வணம்பதி, மந்திரோத்த தேவதை]

க. தேவஸ்தானமான அகவத்தம் இங்கிருந்து முங்கு வது ஜோதியிலேபுண்டு ; அங்கு தேவர்கள் அமுதக் கண்ணான குஷ்டத்தை கிவித்தார்கள். உ ஜோதியின் சொர்ண பாதமுள்ள சொர்ணக் கப்பல் சலனமாயிற்று. அங்கு தேவர்கள் அமுதமலர்சன குட்டத்தை கிவித்தார்கள். உ நீ ஓஷதிகளின் கருப்பமாகும். பனிமய—மலைகளின் கருப்பமாகும்; கிசலமான பொருளின் கருப்பமாகும், இவனை எணக்காக ரோயினின்ற நீக்கு. [க. கடு. க—உ.]

உகக வுஷ்பம் நீக்கு [மீருக்ஷாங்கிரஸன்—உக வணம்பத்தியம் உ. ஜோமயம்]

க. மீருக்ஷப்பதியால் தூண்டப்பட்டு ஜோமனை அரசராக உள்ன வெரு பல துறு தோற்றங்களுடனாகும் ஓஷதிகள் எங்களைத் துன்பத்தினின்ற நீக்கு. உ அவை என்னைச் சரபத் திசையினின்றும் வருக—பயத்தினின்றும்—பமனின் பாதத்தி னினதும் தேவர்களுக்கு மாறான எல்லாக் குறையினின்றும் நீக்கு. உ கண்ணினால் கருத்தால் வாக்கால் நாங்கன் உறக்கத்தில் கிழிப்பில் ஏதேனும் குற்றம் நாங்கள் செய்திருந்தால் ஜோமனுடன் எங்க ளுக்கு கவதாவால் அவற்றைச் சுத்தஞ் செய்க. [க. கக. க—உ.]

உகஉ ஜயிப்பவன் [அத்வன்—மித்திர வகுணன்]

உ. ஜயிப்பவன் பகலுமாவான்; ஜயிப்பவன் அக்கினி; ஜயிப்பவன் ஜோமன் ஜயிப்பவன் இந்திரன், நாள்

உகஅ கருத்து—குஷ்டத்தால் கோய் குறி.

உகக கருத்து—புலன் குற்றம் மரி.

உகஉபாண சேனைகளை ஜயிப்பதற்காக அக்கினி ஜோத் திசையான நாங்கள் இந்த அகியால் உபரகளை செய் வேர உ மித்திரனே! வருணனே! அறிஞர்களே! உகஉபாணச் சவதாவாகுக. எங்கள் கூத்திரத்தை இங்கு தவைய செழுமை பாக்குங்கள், பிரஜையை மிகச் செய் உகஉ, கிரகுதியை வெருதுதார் தூததுவகள்; நாங்கள் உகஉ எக்குறத்தையும, எவகனிப்பிருந்து நீக்குங்கள். உ நீங்கள் உக்கிரமான இந்த வீரனை பதசரித்து இன்ப மாகலங்கள்; சணபர்களே! இத்திரனைத் தொடர்ந்து தரி யுங்கள்; அவன் கிராமஞ் ஜயிப்பவன், கோஜயிப்பவன், உபரகைபுளவன்; சத்தரு பலம் ஜயிப்பவன்; சத்திர னை நிப்பவன். [க. கஉ. க—உ.]

உகஉ இத்திரன் [அத்வன்—இத்திரன்]

உ. உகஉன் ஜயிக்கட்டும்; அவன் ஜயிக்கப்படாமலாகட் டும். அரசர்களில் அதி இராஜனாய் அரசுபிரபட்டும்; நீ இராஜ, புகழப்படுபவன். போற்றப்படுபவன், பேணப்படுப வான் வணக்கப்படுபவன், அருகப்படுபவனாக கிதழவும். உ உகஉனே! நீ அதி இராஜன், சீர்த்திவாய்ப்பவன் நீ, பிரஜைகளின் அரசன், நீ இந்த தேவ சனங்களின் தூதராகவும்; தேபவன்னியில் தீர்க்கையுடனான கூத் தர் உகஉதாகுக. உ இத்திரனே! நீ மேத்திசையின் புகழா. எதிரியறிக்கும் கிருத்திர சமஸ்தாரனே! நீ உட்குகசயின் இராஜன், எங்கு நதிகள் பாய் உகஉராவோ, அது—வரை—உகஉது ஜயமாகும்; தெற் ற உகஉ கிருஷ்பனாக நீ, அயிக்கருகனாகச் செலகிறாய். [உ. கஅ. க—உ.]

உகஉ கருத்து—இத்திரனைத் தொடர்ந்து எதையும் பற்றுங்கள்.

உகஉ கருத்து—இத்திரனாய் ஜயமடையுங்கள்.

உளஉ காப்பு [மீருக்ஷங்கிரகன்வணன்பதி ஸோமன், ஸவிதா]
 ௬ இந்திரனே! நீ விரிவாயிருப்பதால் நான் உன்னை—
 பணுகி—தன்பத்தின் முன், உன்னை பழைக்கிறேன்; நான்
 ஒரேதோற்றமும் பல நாமங்களுள்ளவனும் உக்கிரமாய்,
 திருத்துபவனாயுமுள்ளவனை பழைக்கிறேன், உ எவன்
 னைக் கொல்ல விரும்பி, இன்று எதிரி சேனைவிஞ்ஞபுதம்,
 சலனமாவதால் நாவகன எங்களைச்சுற்றி முறதம் இசுதிர
 னின் இருகைகளைச் சாய்க்கிறோம், உ நான்கள் காப்
 பவனான இந்திரனின் இருகைகளை, எவனைச் சுற்றி முற
 தம் சாய்க்கிறோம்; தேவஸவிதாஸே! இராஜனான
 ஸோமனே, கவஸதிககாக நீ என்னை நல்ல மனதனுட
 னுக்கு. [௬, ௧௦௧, ௧—௩]

உள௩ தந்துள்ளான் [கருதமான்—வணன்பதி,
 ௧ தேவரகன தந்துள்ளதாகல், சூரியன் தந்துள்ளான்!
 ஜோதி தந்துள்ளான்; புவி தந்துள்ளான்; மூன்று
 ஸரஸ்வதிகள் ஒரே சித்தமுடன் விஷத்தூறறைத் தந்துள்
 ளார்கள். உ உபஜீகர்களே! பாலை வணத்தில தேவர்
 களால் பெருநியப்பட்டு தேவர்களால் தூண்டப்படும
 உலகத்தால், நீங்கள் இந்த விஷத்தைத் தூறறுங்கள்,
 உ, நீ ஆகாரங்களின் பெண் நிலே தேவர்களின் சகோதரி
 நீ ஸோதியினின்று தோன்றி புதியினின்று தோன்றி நீ
 விஷத்தை இரஸமற்று செய்துள்ளாய். [௬, ௧௦௦, ௧—௩]

உள௪ விரியம் [சோபப் பிரதநன் காமோநக்ஷங்கிரகன் பிர
 மணன்பதி]

௧, நிலச்சிச்சகவும, அமமவும, விரியவும, அருத்தியாகவும,
 1 விஷ சிசிச்சகவும.

உள௫ கருத்து—தூய மனம் வேண்டும்.

உள௬ கருத்து—விஷம் விலக்கு

உளது அங்கம், அங்கமங்கமாய் ஒங்குத; அதனால்
 ஸகிரீயை ஜயஞ்செய். உ, எதனால் பலமற்றவனை பல
 முள்ளவர்களைப் அவர்கள் செய்கிறார்களோ, எதனால்
 1 12, ஸவனைத் தூண்டுகிறார்களோ; அதனால் பிரமண
 1 13, நிலே! அவன் அவகத்தை கில்லைப்போல், வலிமை
 1 14, னுக்கு, உ நான் உளது அங்கத்தை கில்லில்
 1 15, னப்போல, வலிமை பாக்குகிறேன்; அரிணம் பெண்
 மாணப்போல் நீ சதா தளர்ச்சி வன்னியில் ஏது.
 [௬, ௧௦௧, ௧—௩]

உள௭ உன் மனம் [அபிஸம்மனஸகாமோ ஜமதக்கினி—அக
 1 16, ௧௭]

௧ அகவினிகளே இக்குதிரை ஒன்று வந்து ஒன்று
 வந்து வதுபோல உளது மனம் எனக்கு ஒன்று இசைந்து
 வருக, உ நான் உளது மனத்தை பரிமன்னன்
 1 17, கியைப் போல இழுக்கிறேன், பெரும் காற்றால்
 1 18, தம் புலலைப்போல் எனலில் உளது மனம் இணங்குக,
 ௧ நான் பகலுடைப கைகளால் துரிதமாயும் அஞ்சன
 1 19, 20, இனிமையாயும் இலாமிச்சையாயும் இணக்கமுமாக
 1 21, 22, தந்தைத் தகைக்கிறேன். [௬, ௧௦௨, ௧—௩]

௧ ௨ பந்தம் [உச்சோனன்—இந்திராக்கினி உத வெகு பல
 1 23, ௨௪]

௧ மீருஹன்பதி கயிறறைச் செய்க; ஸவிதா உங்க
 1 25, 26, கயிறறைச் செய்க; மித்திரன் அரிபமான் கயிற்றை,
 1 27, 28, தம் அகவினிகளும் கயிற்றைச் செய்க, உ நான்
 1 29, 30, பந்தனஞ்செய்கிறேன், நான் முடிவை நான் நடுக்
 1 31, 32, பந்தனஞ் செய்கிறேன், இந்திரன் அவர்களைப் பாசத்

உள௮ கருத்து—நீ ஆன்மையுடனாக வேண்டும்,

உள௯ கருத்து—என்னில் உன் மனம் இணக்கமும்.

தால் சூழ்ந்துள்ளான் அக்ஷிபே! நீ அவர்களை பாசத் தால் பந்தனஞ் செய். சேனைகளில் தங்கள் கொடினை உயர்த்தி சுமருக்குக நீசரும் அநுஞ்ஞவர்களை, இகதிரன் பாசத்தால் சூழ்ந்துள்ளான், அக்ஷிபே நீ அவர்களை ஒன்று கட்டு. [க. 30௩, ௩—௩]

உஎஎ எதிரி பந்தம் [பிரசோனன்—இந்திராக்ஷிபே உதவெருபல் தேவதைகள்]

௩. பாசத்தால் பொருந்தும் பாசத்தால் பிணைந்து நான் கள் பகைவர்களைப் பந்தஞ் செய்கிறோம்; அவர்களின் பிராணன் அபாணங்களை, சிவஞல் சிவர்களை நான் சேதித்துள்ளேன். உ. இகதிரனால தவமுடன் தீட்சண மாகும் இரத பாசத்தை நான் செய்துள்ளேன்; அக்ஷிபே இவருள்ள எமது எதிரிகளை நீ பந்தஞ் செய். ௩. இந்திரனும் அக்ஷிபேயும் இரதரோமன் என்னும் ஈன்ப னோடு அவர்களை கட்டுக, இந்திரன் மருத்தககளுடன் எங்களை எதிரிகளுக்கு பந்தத்தைச் செய்க. [க. 30௪, ௧—௩]

உஎஅ இருமல் [உன்மோசனன்—காசம்]

௧. மனம் மனச் சின்னங்களுடன் துரிதமாய் பறப்பது போல, இருமலே மனத்தின் துரிதவேக மது சரித்த நீ பறந்து விடு உ. அநி கூரிய அம்பு வேகமாய் பறப் பது போல, இருமலே! நீ புலியின் எலலை பறாசரித்த பறந்து விடு. ௩. சூரியனுடைய இரகிமி துரிதமாய் பறப்பதுபோல, இருமலே நீ கடலின் பிரவாகு மதுசரித் துப் பறந்துவிடு. [க. 30௫ ௩—௩]

உஎ௧ கருத்து—நீ சத்தருக்களைச் சூழ்ந்து கொல்.

உஎஎ கருத்து—நான் சத்தரு சிவன்களை சேதித்து விடுவேன்.

உஎஅ கருத்து—இருமல் என்னும் மனோ அலைவை சீக்கு:

உஎ௧ வீடு [பிரமோசனன்—துர்வாசாசுரி]

௧. உனது வரும் வழியில், போகும் வழியில், மலரான துவலம் ஏதுக; அனரு சல ஊற்றுக் கிளம்புக. கமலம் பிரக்த குளம் கிளம்புக. உ. இது கீழே படும் சலத்தின் கீழ், சமுத்திர ஊதானம், குளத்தின் கீழே நம்முடைய ஸ்பந்தனாமி. உனது முகங்களை திருப்பிக் கொள். ௩. விடே; உன்னை பனிப் போர்வைபால் நான்கள் சூழ்வி டேன்; எங்களுக்குக் குளம்போல் நீ குவிச்சி செய். அக்ஷிபே சிசிசைவைச் செய்க. [க. 30௬, ௧—௩]

உஎ0 ஐத விசுவன் [சந்தாதி—விசுவஜித்தன்]

௩. விசுவஞ்ஜயிப்பவனே; விடுவிப்பவனுக்கு என்னைச் சேர்ப்பி; விடுவிப்பவனே! எங்களை சாவமான இரு காலகாலையும் எங்கள் நாதகாலகாலையும் எங்களை செல்வத் தையும் இரட்சி. உ. விடுவிப்பவனே, விசுவஞ் ஜயிப்ப வனுக்கு என்னைச் சேர்ப்பி; விசுவஞ் ஜயிப்பவனே! எங்க ளை சாவமான இருகாலகாலையும் எங்கள் நாதகாலகாலையும் எங்கள் செல்வத்தையும் இரட்சி ௩. விசுவஞ் ஜயிப்பவனே என்னை மக்களத்துக்குச் சேர்ப்பி. மங்குளமே எங்களை சாவமான இருகாலகாலையும் எங்கள் நாதகாலகாலையும் எங்களை செல்வத்தையும் இரட்சி. ௪. மங்குளமே! என்னை விசுவம் பறப்பவனில் சேர்ப்பி; விசுவம் பறப்பவனே! எங்களை சாவமான இருகாலகாலையும், எங்கள் நாதகால காலையும் எங்கள் செல்வத்தையும் இரட்சி [க. 30௭ ௧—௪]

உஎ௧ மேதை [செனனகன்—௩௩ மேதை ௪ அக்ஷிபே]

௩. மேதையே! நீ எங்களுக்கு முதன்மைவாய், பசக்க

1. காணம்.

உஎ௩ கருத்து—அனல்பாபமுண்டு. புனல் சாதகம் பற்று.

ஐடன், குதிரைகளோடு சூரியனின் கதிர்த்துடன் வா.
நீ எங்களுக்கு யகளுருகன். உ பிரம பூணமரி, பிர
மணனாக் துரிதமாகி, ரிஷிகளால் துதிக்கப்பட்டு, பிரம
சாரிகளால் பாலனமான, மேதைவை நான் தேவாட்ச
னைக்கு முதன்மைபா பகைக்கிறேன். உ ரிபுக்கள் அநி
பும் மேதைவை, அநராகள் அநிபும் மேதைவை, ரிஷிகள்
அநிபும் மேலான மேதைவை, நரங்கள் என்னில் துழை
பக செய்கிறோம். ச மேதை மிகுந்து பொருள் செய்பும்
ரிஷிகள் அநிபும் மேதைவால், அக்கினியே! மேதை மிகு
பவனாக என்னை இன்று செய். இ மேதைவை மரையில்,
மேதைவை காணியில், மேதைவைப் பகலில், மேதைவை
சூரிய இரகிவிகளில், ரொலலால் நாயகன் எங்களில்
தழைப்பச் செய்கிறோம். [அ 80.4. 8—9]

உ.அ.உ சிப்பலி [அதர்வன்—மந்திரோத்தரப்பலி பேஷனம்]

உ. சிப்பலி! வெட்டுப—புண்ணுக்கு மருந்தாகும்; அதி
ஆழப்புண்ணுக்கும் மிகச்சிறப்பாகும். தேவர்கள் அதைப்
பக்குவஞ் செய்துள்ளார்கள்; அது வெண்குப்பு போது
மானது. உ பிறப்பினின்று புலனுக்குகால் சிப்பலி
பரஸ்பரம் சொல்லிக் கொள்வதாவது நாம் எவனை வே
றுடன் சேர்க்கிறோமோ அப்பருடன் தன்பமாவதில்கை.
உ அநரர்கள் உன்னைக் கொன்றார்கள். தேவர்கள் உன்னை
மதுபடிபும உபரத்துக்குகிறார்கள்; நீ வரத மிகுந்ததனுக்கு
மருந்தாகும்; அப்படியே நீ புண்ணுக்கும் மருந்தாகும்
[அ 80.4. 8—9]

1 ஒரு ஓளவுத்தின் பெயர் 2 ஒரு கோவுக்கு

உ.அ.உ கருத்து. மேதைவைப் பற்று.

உ.அ.உ கருத்து. ஓளவுத்தால் வேய் கிக்கு

உ.அ.உ உகன் [அதர்வன்—அக்கினி]

உ. பழையவனே! நீ பக்குவங்களில் போற்றுவதற்
காகன். பழைய புதிய ஹோதாவாய் நீ உட்காருகிறாய்;
உ.அ.அ.யே, நீ உனது தேகத்தைப் பூணாது செய்து
உ.அ.அ.யில் செனபாக்கிப்பத்தை யளி. உ கயேஷ்டாக்கினி
உ.அ.அ.யை உரு விடுவிப்பவர்களில் சன்னமாகு
பவனை மூலபாஷணத்தினின்று¹ கரக்கவும்; தூது
உ.அ.அ.களை நீரககாபுகரு, அவனை எல்லாக் கஷ்ட
டவகளினின்று அவன் கீக்கட்டும். உ புலியின்
உ.அ.அ.த்தின்² வீரன் பிறந்துள்ளான்; கட்சத்திரானது மகன்
உ.அ.அ. சூரனாய் சன்னமாயுள்ளான். அவன் ஒவகி தந்தை
உ.அ.அ. கொலலற்க. தன்னைத்தோற்றுவித்த தாயையுஞ்
தன்பஞ்செய்வற்க. [அ 80.5. 8—9]

உ.அ.உ உன்மத்தன் [அதர்வன்—அக்கினி]

உ. அக்கினியே! நீ எனக்கு, இனகு பந்தமாகி அடக்கப்
பட்டு புலமபும இப்புருஷனை விடுகி; பிறகு அவன் வெறி
புலியினது கிலகுக்கால் உனக்கு பாகத்தைச் செய்வான்.
உ.அ.அ.மனம் ஆத்திரமுடனானை உனக்கு, அதை அந்
உ.அ.அ. அமைதி செய்க; அநிபும் நான் நீ உன்மத்தம்
உ.அ.அ.மலிருக்க மருந்தைச் செய்கிறேன். உ. தேவ பாவத்
த்கினனாகும் உன்மத்தத்தினின்றும, இராட்சதர்களின்
உ.அ.அ.மத்தத்தினின்றும, அநிபும் நான் அவன் உன்மத்தம்
நிக மருந்தைச் செய்கிறேன் ச அப்ஸாஸர்கள் மது
படிபும உனக்களித்திடுக; இத்திரன் மதுபடிபும பகன்
உ.அ.அ.படிபும அளித்திடுக; நீ உன்மத்த மாகாமலிருக்க
உ.அ.அ.வேதேவர்கள் உனக்களித்திடுக. [அ. 80.5. 8—9]

1 ஒரு கஞ்சக்கொடியினின்று 2 வீரர் வீரம் புலனுக்குத் தினத்தினே

உ.அ.உ கருத்து. உக்கன் மக்கன் வீரர்களாவார்களாக.

உ.அ.உ கருத்து. உன்மத்த மொழி.

உஅடு விடுதலையாக்கு [அதர்வன்—அக்ஷி]

க அக்ஷியே! இவன் அவர்களின் பெரியவனைக் கொல்லக், நிர்மூலத்தினின்று அவனைப் பாவனாரு செய். 1 அறிந்து, பற்றுபவாது பாசங்களை யிரித்து விடு. விசுவே தேவர்கள் உங்களுக்கு அதுமதித்திடுக. உ அக்ஷியே! மூவர்களை, கட்டப்பட்டுள்ள மூன்று பாசங்களை தகர்த்தெறியும் அறியும் 1, பற்றுபவர்களு பாசங்களை யிரித்துவிடு. தக்கை தாய் மகன் அனைவரை யும் விடுதலைபாக்கு. உ ஒவ்வொரு அகைத்திலும், பந்தமாகி பந்தஞ் செய்யப்பட்ட பரிவிருத்தனுடைப் பாசங்களை யிரித்துவிடு. அவை யிரிப்பதாக்காணமல, பூஷணனே! கருச் சிதைப்பவனில் கஷ்டங்களை யழித்து விடு. [க. 332. 8—11]

உஅக பறிப்பு [அதர்வன்—பூஷணன்]

க தேவர்கள் அந்தத் தீமைகளை திருதனில் துடைத்தார்கள்; திருதன்¹ அதை மானிடர்களில் துடைத்தான்; அதனால் பற்று—பறிப்பு உன்னைப் பற்றினால் பிரமத்தால் தேவர்கள் அதனை உன்னிடமிருந்து நீக்கட்டும். உ புன்மைமே! புனைகளை யும் பிரகாசங்களை யும் பிரவேசி. மப்புக்களில் மூடுபனிகளில் சென்று விடு. கடிகளின் துறைகள் வழியாய் மறைந்துவிடு. பூஷணனே! கருச் சிதைப்பவனில் கயத்ததை கஷ்டத்தைத் துடைத்து விடு. உ திருதனால் துடைக்கப்பட்டுள்ள மானிடர்களின் புன்மைகள் கடைவகையாய் கைகடப்பட்டுள்ளன, அதனால்

1 இரையவன் விவாஹமாகி மணமாகாத மூத்த சகோதரனது.

2 தாய், தக்கை, மகன்.

பறிப்பு உன்னை யனுவினால், பிரமத்தால் தேவர்கள் உனக்கு அதை யழித்திடுக. [க. 332. 8—11]

உஅள ஆதித்தியர்களே [பிரமன்—விசுவேதேவர்கள்]

க தேவர்களே! திவ்பர்களே காங்கள் தேவகோபஞ் செய்பவம் எதைச் செய்திருந்தாலும் அதனாலும் தான் மத்தினின்றும், ஆதித்தியர்களே! ருதத்தின் ருதத்தால் எவனை கிடுதலை செய்யுங்கள். உ ஆதித்தியர்களே! பக்ஞாசர்களே பக்ஞஞ் சுமக்கும் நீங்கள் பக்ஞ பூரண மாக்க விரும்பி பூர்த்திபரகாமதுள்ள எங்களை ருதத்தின் ருதத்தால் இவரு கிடுதலை செய்யுங்கள் 11 தேவர் களே! யஜுமாவர்களை காங்கள் விரூப்பன்னியில் புஷ்டி யிக்கும் சாதனத்துடன் செய்கோப பொழிந்து பக்ஞத்தை உவகளுக்குப் பூர்த்திபாக்க விரும்பி பூர்த்திசெய்ய முடி யாமதுமனோம். [க. 332. 8—11]

உஅடி பாவம் [பிரமன்—விசுவேதேவர்கள்]

க தெரிந்தோ தெரியாமலோ காங்கள் பாபஞ் செய் திருந்தால் விசுவேதேவர்களே! நீங்கள் இரண்டா அப் பாபத்தினின்றும் எங்களை கிடுதலைபாக்குங்கள். உ தூக் கத்திலோ கிழிப்பிலோ, நான் பாபஞ் செய்திருந்தால், உருபபதம் இருக்கப்போவதும் அப் பாபத்தினின்றும் என்னை கட்டுக் கம்பத்தினின்று போல் கிடுதலை செய்க. 11 கம்பத்தினின்று கிடுதலையாவனவனபோல, கியர்கை யுள்ளவன் கன்னாஞ் செய்து மலத்தினின்று நீங்குவது போல், பரித்திரத்தால் புனிதமாகும் செயபோல எல்

உஅக கருத்து—பறிப்புப் பரி.

உஅள கருத்து. ருதத்தினின்று நீக்குங்கள்.

லாம் என்னைப் பாவத்தினின்றும் பிரித்திடுக. [க. ௧௧௮. ௧-௩]

௨௮௬ வைவஸ்வதன் [தூதிகாயவம்-விவஸ்வான்]

௧ உழுபவர்கள், அறிவால் பூர்வததில் கெல்லி அன்னத் தைக்கண்டு யமச் சோக்கைகைய செய்வதுபோல் வைவஸ்வத இராஜனுக்கு நானும் அதனையே செப்தனிகிறேன்! எங்களுக்கு உணவு யக்ஞாருகமாயும் இனிமையாயு மாகுக. ௨ வைவஸ்வதன் எங்களுக்கு விவாகத்தைச் செய்க, தாயினிடமிருந்து தோன்றிய எங்களுக்கு வந்த பாவத்தையும் கோபத்தில் எங்களை தடுக்க செய்ப் பாவத் தையும் நீக்கி தேன் பாகமுள்ள அவன் எங்களைத் தேனுடன் சேர்ப்பான் ௩ எங்கள் தாயினிடமிருந்தோ, எங்கள் தாக்கையினிடமிருந்தோ, சகோதரனிடமிருந்தோ, மகனிடமிருந்தோ, சித்தத்திலிருந்தோ, இந்தப் பாவம் எங்களுக்கு வந்திருந்தால், அடிய அனைத்தும், எங்கனில் குழியும் பிதுருக்கனின் கோபமும் மறக்கன்களாகுக. [க. ௧௧௯. ௧-௩]

௨௯௦ கடன் [அமிருணாகாம கௌசிகன்-அக்ஷி]

௧. கடன் வாங்கும் எனது நான் திருப்பி பலிக்காமல், புசிக்கிறேனோ, எமனுடைய எந்த பலியினால் நான் சலன மாகிறேனோ, அக்ஷியே! அதனால் நான் கடனன்னியி லாகுக. ௨ எல்லாப் பாசங்களைத் தகர்ப்பதாக்கு யறி வாய். ௩ இவரு இருப்பதனால் நான்கன் திருப்பி பலிக்கி றோம்; சிவிக்கும் நான்கன் சிவர்களுக்கு இரதக் கடனை யளிக்கிறோம். அக்ஷியே! நான் கடன் வாங்கி எந் தானியத்தைத் தின்னேனோ அதனால் நான் கடனன்னியி

௨௮௮ கருத்த-விதேய செய்பவர்கள்.

வாகடமும். ௩ இவரு கடனன்னியில், அங்கு கடனின்னி லாக முனருவதுகைததில் நான்கன் கடனன்னியிலாக வேண்டும். நான்கன் கடனன்னியில் தேவர்கள் பிதுருக் ௧௦௦ செலலும் உலகங்களில் வழிகளில் வகிக்கட்டும். [க. ௧௨௦. ௧-௩.]

௨௯௧ அபசரர்கள் [அமிருணாகாம கௌசிகன்-அக்ஷி]

௧. நான்கனின் வழியைப் பற்ற விரும்பி குற்றங்களை எல்லாம் கைகளால் செய்திருந்தாலும், உக்கிரான ஸூயித்த ௨௯௨௦௦ கரண்பவர்களான இரு அபசரர்கள் எங்களு ளைய அக்கடனை இன்று தீர்ப்பார்களாக. ௨ உக்கிர னைப் பாப்பவனே! இராஷ்டிரத் தரிப்பவனே! சிவன், சௌகரிய சிவந்த குற்றங்களை மன்னியுங்கள்; கடனி ன்னது கடனை எங்கனிடமிருந்து பெற விரும்பும் எவரும் ௨௯௩௦௦ உடன் யமனுக்கைததில் எங்கனிடம் வராமலிருப்பா ராக ௨௯௪௦௦ உ நான் எவனுக்குக் கடன்பட்டுள்ளேனோ எவ னைவனையிலை அதுகுறித்தோ எவனிடம் பாசகத்துக் ௨௯௫௦௦ சொல்லுகிறேனோ-அவர்கள் என்னிடம் அதிகமாய் பாராமலிருக்கட்டும்; தேவபததினி அப்ஸாரஸ்களான சிவனை வணியுங்கள். [க. ௧௨௧. ௧-௩.]

௨௯௨ வைவஸ்வதன் [அமிருணாகாம கௌசிகன்-அக்ஷி]

௧. நான் ஆடாமல் நான் கடன் பட்டாலும், திருபயித் து என்னுமல் வாக்குறுதி செய்தாலும், எங்களுடைய ௨௯௩௦௦ அபிபலனான வைவஸ்வதான நரசெய லுலகத் தாகு எனனை அழைத்துச் செல்க ௨ தேவதைகளுக்கு ௩ விருந்தாக நான் அதை வைவஸ்வதனுக்குத் தெரியச்

௨௯௦ கருத்து-கடன் கழித்த வாழ்வே வாழவு.

௨௯௧ கருத்து-கடன் பட்டால் கொடுத்ததானாகவேண்டும்.

செய்கிறேன்; இந்தப் பாசங்களை பெல்லாம் தகர்த்தெரிய அவன் அறிவான்; இனி நாங்கன் பக்குவத்துடன் சேர்ந்து ஒன்று பொருந்துவோமாக. உ நாள் வாக்குறுதிக்கு, ஆகாசக்கு, மாறுப் பிணைத்து, அறிவாமல் மனத்தால் பாசித்து எஞ்ஞான்றஞ் செய்தாலும், என் அவற்றை நீக்குகிறேன்; புனிதஞ் செய்யும் வைகவாசான் என்னைப் புனிதம் செய்த. [க. ௧௧௧. ௧—௩]

௨௧௧ நற்செயல்கள் [கொளிகன்—மத்திரோத்த தேவனை]
௧. நாங்கள் வாழ்ந்ததையும் புலியையும் ஜோதிகையும் தாயையும் தந்தையையும் இம்மை செயதிருந்தால், இந்த காரணமுற்பாசுகளினி அக்குறத்தினின்று—நற்செயல்கள்குத்துக்கு எங்களை அழைத்துச் செல்க. ௨ தாயா தானியும், நாங்கள் தோன்றும் அதிதியும், சகோதரானவாரமும், எங்களை அபவாதத்தினின்று—நீக்குவார்களாக. எங்களுடைய பிதாவான ஜோதி, பிதாவுக்குரிய குற்றத்தினின்று நீக்கி—எங்களுக்கு மக்கள் மாவாகுக; நான் எனது பந்துக்களிடஞ் சென்றுள்ளதால்—அவர்களுடைய—உலகத்தினின்று கிழாமலாவேனாக. ௩ எனரு நல்ல இருதயமுள்ளவர்கள், நற்செயல் செய்பவர்கள், தங்களது காய ரோப்களை நீக்கி, இன்பமாயுள்ளவர்களே—எச்—சுவர்க்கத்தில் அங்க நனமற்று கேடன்னியிதுள்ளவர்களே, அவரு நாங்கள் பிதாக்களையும் புத்திரர்களையும் பார்க்கவேண்டும். [க. ௧௨௦. ௧—௩.]

௨௧௨ கருத்தம்—உலகம் [கொளிகன்—மத்திரோத்தன்]

௧. உயர்வையும் தாழ்வாயுமுள்ள வருணனுடைய பாசங்களை அழிப்பவனுள் நீ எங்கனிடமிருந்து, அவற்றை

௨௧௩ கருத்து—உன் குற்றத்தை நீயே நீக்கு.

௨௧௪ கருத்து—அபவாதம் நீக்குங்கள்.

நீக்கு; தீமையையும் துட்டக் கணவையும் எங்கனிட நீக்கு; அப்பால் நாங்கள் நற்செயல்கள்குத்துக் கொடுக்கவோமாக உ நீ கட்டையிலோ கயிற்றிலோ கட்டிப் பட்டிருந்தாலும்; பனியிலோ மொழியிலோ கட்டிப் பட்டிருந்தாலும் இதை காரணப்படுத்தி அக்கினி அங்கு சகினின்று—நற்செயல்கள்குத்துக்கு உன்னை அழைத்துச் செல்லும். ௩ கிடுகிப்பலர்கள் என்னும் மயபாசுள்ள இரு மன்கள்களான கட்டத்திரங்கள் உண்டாயுள்ளன; இங்கு அவர்கள் அமுதப் பொருளை என் தருக; கட்டிப்பலவன் முன் செல்க உ நீ எனருதாயாவது; உலகத்தைச் செய்; கட்டுக்களினின்று கட்டி—கொளவனை நீ கிடுகி செய்க; மூலஸ்தானத்தி னின்று கிழந்து இனஞ் கிணைப்பேரல எல்லா வழிகளினும் நீ வகி. அனலே! [க. ௧௨௧. ௧—௪]

௨௧௫ விசுவகரீமன் [மருகு—விசுவ கரீமன்]

௧. நாள் அறிந்து இந்த பாகத்தை உனக்களிக்கிறேன்; உயர்வானே! குதத்தின முதல ளுனனே, அது என்னை நான் மூபுக்கப்பல விரிக்கப்பட்டுள்ளது; நாங்கள் உயர்வாயுடன் அதுகாத இகழ் பதசரித்துக் கட்டப்போம். ௨ நாங்கள் வழியினில் பித்துகு சேர்க்கையை யனித் தாசாரர்களோ அந்தச் சிலர்கள் இந்த விசாலமான உயர்வையக் கட்டித் தெலுவிருங்கள்; உறவினர்களுக்கும் நமஸ்களில் சிலர் அனிக்கச் சகதியுள்ளவர்களாகி இங்கு அறிந்தாலும் கொடுத்தாலும் இதுவே சுவர்க்கமாகும். ௩ நீனை இருவர்களும் இதை பதசரித்துப் பதறுங் ௪. நீங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒருமையுடன் பற் நனகள்; நாசுதையுள்ளவர்கள் இந்த உலகத்தை யதசரிக்கிறார்கள். ௫ கருத்து—அடிமையை நீ கிடுகி பாக்கு.

உங்களுடைய பக்குவம் அக்கினியில் யனுக்ஷமாகும்; தம்பதியே அதைக் காக்க நீங்கள் ஒன்று குவிபுங்கள். ௪ தவத்தால் மனத்தாஸ மலரும் பெரிய பக்குவத்தில்— அதன்—ஒரே முலமான—நான் ஏறுகிறேன், அக்கினியே! அழைக்கப்படும் நாங்கள், ஸூபுக்கப்பால் மூன்றாவது நிலைப்பதில் இணைந்த இனப்பதில், இன்பமாக வேண்டும். ௫ நான் இதை குதியாயும் சததமாயும் யக்ஞாருகரகரண பெண்களை, தனித தனியாய் பிராமணர்களின் கைகளில், அமரச் செய்கிறேன்; மருததுக்கருடனான இடநிலை, நான் எந்த விருப்பத்துடன் இதை உங்களுக்கு அபிஷேகஞ் செய்கிறேனே, இவரு அதை அவன் அளிப்பாராக. [௬. ௧௨.௨. ௧—௨]

௨௬௯ சிவருக்ஷனே! [சிவரு—சீரவேதேவர்கள்]

௧ சகலாசிகளே ஜாதவேதனை எங்களுக்குச் சுமக்கும் இச் செய்வத்தை, உங்களுக்கு, நான் அளிக்கிறேன்; யஜமானன் சவஸ்தியை யதாரிக்கிறான்; நீங்கள் அவனைப் பெரிய பாதத்தில் அறிந்து கொள்ளுங்கள். ௨ பரம நிலைப்பதில் நீங்கள் அவனை அறிந்து கொள்ளுங்கள், திவ்ய சகலாசிகளே! அந்ரு அவனது உலகத்தைப் பறிபுகள்; யஜமானன் சவஸ்தியை யதாரிக்கிறான், யக்ஞாருகரத்தால் இனப்பத்தை அவனுக்கு நீங்கள் செய்யுங்கள். ௩ தேவர்களே! சிவருக்களே! சிவருக்களே! தேவர்களே! நான் யார்? அவன் நான் தான். ௪ அவனான நான்—பகருவமாக்குகிறேன். அவனான—நான்—அளிக்கிறேன். அவனான—நான்—புலிக்கிறேன் அவனான—நான்—அளித்ததின்னிடும் பிரியாமலாகட்டும். ௫ இராஜாவே! பெரிய நிலைப்பதில் திடமாய் நிலை, இது அந்ரு

௨௭௦ கருத்து—ஸூபுக் கப்பாலும் இன்பம் வேண்டும்.

திடமாய் தின்றிடுக; இராஜனே! நாங்கள் அளித்ததை அறிந்து கொள்; தேவனே! நீ எல்ல மனத்துடனாகவும். [௬. ௧௨.௨. ௧—௫]

௨௭௧ சிவருதி [சிவருதப்பரண காமோதர்வன்—மாநிரோத்த ததவயாபோ தேவதைகள்]

௧ ஜோதியினின்று இப்போது பெரிய வானத்தினின்று, மூன்று இரண்டாடன என்னில் விழுகதுள்ளது; இரத்தினினை பலததுடன் பாலோடு, அக்கினியே! நான் உங்களுக்குடன் யக்ஞங்களோடு நற்செயலின் செயலோடு நேரக உ மாததினின்ற விழுகதால் அது பழமாகும்; வானத்தினின்ற விழுகதால் அது வாயுவாகும்; எவது வாயத்தின் எந்த பாகத்தில் என் உடலின் எப்பாகத்தில் அது பரிசுமாருமோ அதை—அகளிபரண—சிவருதியை உங்களை அப்பாற் படுத்தும். ௨ அது கந்தமான அக்ஷணம். அது ஐசுவரியம், பொன், பலம் புனிதஞ் செய்வதாகும், எவனைச் சுற்றி புனிதங்கள் எங்கும் பரவி உள்ளன, சிவருதியும் அராதியும் எங்களை அணுகாமலாகுக [௬. ௧௨.௨. ௧—௨]

௨௭௨ யோர் இரதம் [அதர்வன்—வனப்பதி]

௧ வனப்பதியே! நீ திடசுபததுடனாகவும்; எல்ல கிரகங்களும்; சிவருதி செய்யவருப எங்கள் கண்பருகையும், நீ பசுக்களுக்குப் பந்தஞ் செய்யப்பட்டுள்ளாய்; நீ பருமனாகவும் உன்னை ஏறுபவன் ஐயிப்பவனாய்ச் செயலாகுக. ௨ ஜோதியினின்று புவியினினின்ற அதன் உயிர்க்குவிக்கப்பட்டுள்ளது; வனப்பதிகளினின்ற அதன் வலிமை இவரு கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது, எலங்களின்

௨௭௩ கருத்து—அவனை நான்.

௨௭௪ கருத்து—அகரி நீக்குங்கள்.

சக்திக்குப் பசுக்களால் அது கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. இத் திராவிட வசனொருதமான இரத்ததை நீ அவிபால் பறி. ௩ நீ இந்திர சக்தி, மருத்துமுகம் மித்திர கருப்பம், வருண நாதம், தேவ இரதமே! இந்த எங்களுடைய அவிபளிபடை பதபவிதது அவிக்கைக் கிரமி. [௧. ௩௨௫ ௧-௩]

௨௧௩ துத்துமி [அதர்வன்—வனப்பதி துத்துமி]

௧ ஜோதிக்கும புவிக்கும் நீ முழங்கு: அவர்கள் உனக்கு விபரபசமான சேவர்களை ஆயித்திடுக. துத்துமிபே! நீ இந்திரனுடன் தேவர்களோடு இணங்கு, வெகு தூத் திரக்கப்பரால் எங்கள் எதிரிகளைத் தாத்த ௨ நீ முழங்கு, நீ எங்களுக்கு வலிமை வன்மைபை பளி: கஷ்டங்களைச் சழித்து நீ எங்கும் கச்சி. துத்துமிபே! நீ துன்பத்தை இயக்குத்த தாத்த. நீ இந்திரனுடைய முட்டி: நீ திடமாகவும், ௩ அக்குள்ள அவர்களை வெல்ல. இவர்களை இவரு ஆயித்திடுக: துத்துமி தெளிவாயும் தீர்க்க மாயும் முழங்குக: குதிரைச் சிறகுகளுள்ள எங்கள்து விராகள ஒன்று பறப்பார்களாக. இந்திரனே! எங்க ளுடைய இரத புருடர்கள் ஆயிப்பார்களாக. [௧. ௩௨௬ ௧-௩]

௩௦௦ யக்ஷம் [சிருக்ஷங்கிரஸன்—வனப்பதி உதயட்சம் வசன தேவதை]

௧. வனப்பதியே! விதாதத்தின்¹ சிகப்பு பலாசத்தின்² விசலபகத்தின்³ எத் துண்டையும், ஒஷதியே! நீ விட்டு விடாதே. ௨ பலாசமே! இரு முஷகங்களில் இரு கட்டி⁴ விளவை. 3 சிதைவு. 2 குஷ்பம்.

௨௧௫ கருத்து—இரத்ததால் கீழ்கள் ஆயத்தைப் பந்துக்கள்.

௨௧௬ கருத்து—துத்துமியை முழக்கஞ் செய்.

௧௧௧யில்: மறைத்துள்ள பரிசுரத்தை நான் அறிவேன்; அதன் பெயர் சேபுததுரு² வாகும். ௨ அங்கங்களின் கிரப்பகத்தை செவிகளின், கண்களின்—விசல்பகத்தை, மிகாதத்தை, இருதயபேரையை. நான் வெளியிலாக்கு பிறை; நான்கு அறிபரமதுள்ள அந்த பக்தமத்தை சேமரக்கி கீக்குகிறோம். [௧. ௩௨௭. ௧-௩.]

௩௦௧ மங்கனம் [அதர்வர்களை—சட்சத்திரங்களின் இராஜா சக் திரன் வேளமன் சகதுமன்]

௧ சட்சத்திரங்கள் சகதுமனை³ தவகள் இராஜாவாகச் செயது, அவனில் மகானமான தினத்தை பளித்து இது அவனது இராஜ்யமாகும! என மொழிந்தன. ௨ நடுப் பகலில் எங்களுக்கு மகன தினமாகுக, மாணியில் எங்க ளுக்கு மங்கள் தினமாகுக, தினங்களின் காலையில் எங்க ளுக்கு மங்கள் தினமாகுக; எங்களுக்கு இரவு மங்கள் தின மாகுக. ௩ இராஜாவான சகதுமனே! இரவு பகல் ளுக்கு சட்சத்திரங்களுக்கு ரூப சக்திரங்களினின்ற, எங்களுக்கு மகன தினத்தைச் செய். ௪ சகதுமனே! சட்சத்திர இராஜாயே! எங்களுக்கு மாணியிலும் இரவி லும் பகலிலும், மங்களமான தினத்தைச் செய்துள்ள உனக்கு சதா வணக்கமாகுக. [௧. ௩௨௮. ௧-௪.]

௩௦௨ சம்சயன் [அதர்வாங்கிரஸபகள்]

௧. சம்சபத்தின்⁴ பகத்துடன், எண்பது இத்திரனோடு, இணங்கு நான் செல்வஞ் செய்து கொள்கிறேன்; அநாதி

1 ககவகன. 2 ஒரு வனப்பதியின் பெயராயிருக்கலாம், 3 தனது சக்தியால் அங்கியர்களை அலறச் செய்பவரின். 4 செல்வத் தின் சின்னப் பெயர்

௩௦௦ கருத்து—வோய் கீக்கு.

௩௦௧ கருத்து—சக்தியுள்ளவரின் அரசனுவான்.

கள் தூரம் ஓடுக. ௨. பலத்துடன் எந்த பகத்தால் மரங்
களை ஐயித்தாயோ, அதனால் என்னைச் செல்வனாய்ச் செய்.
அராதிகள் தூரமோடுக. ௩. எந்தப் பார்வையில்கூட
பொருள் தலைதொழி மரங்களில் ஸ்தாபிதமாயுள்ளதோ,
அதனால் என்னைச் செல்வனாகச் செய்; அராதிகள் தூர
மோடுக. [௪, ௧௨௯, ௧-௩]

௧௦௨ எனக்கு [அந்நவாங்கிரசன்—ஸ்மரன்]

௧. இரதஞ் ஐயிப்பவர்களும இரதஞ் ஐயிப்புச் சேர்பவர்க்
ளுமான அப்ஸாஸர்களுடைய ஸூபகமே! இது வாகும்;
தேவர்களே ஸீஸையைத் தூண்டுகள்; அங்குள்ள மனி
தன்—எனக்குத் தாபமுடனாகுக. ௨. அங்குள்ள—
மனிதன்—எனனை ஸமரிப்பாகுக; பிரிபமுள்ளவனாகுக
பால் அவன் என்னை ஸ்மரிப்பாகுக; தேவர்களே! ஸமா
ஸீஸையைத் தூண்டுகள். அவருள்ள மனிதன் எனக்குத்
தாபமுடனாகுக. ௩. அங்குள்ளவன் என்னை ஸ்மரிக்க
வும்; நான் சதா அவனை ஸமரிக்காமலாகவும், தேவர்
களே! அவனுக்கு ஸமாஸீஸையைத் தூண்டுகள்; அங்
குள்ள மனிதன் எனக்குத் தாபமுடனாகுக. ௪. மருத்
துக்களே! அவனை உன் மத்தனாக்குங்கள்; வராமே!
அவனை உன் மத்தனாக்கு, அகலியே! அவனை உன் மத்
தனாக்கு; அங்குள்ளவன் எனக்குத் தாபமுடனாகுக.
[௧, ௧௩௦, ௧-௪]

௧௦௪ ஸ்மரண [அந்நவாங்கிரசன்—ஸ்மரன்]

௧. இரதனினது கீழே கால்களினின்று கீழே உளது
ஆகாசனை கீழே நான் இழுக்கிறேன்; தேவர்களே!

1 காமமே

௧௦௨ கருத்து—என்னைச் செல்வனாய்ச் செய்.

௧௦௩ கருத்து—வசியம் விரும்பல்.

ஸமாஸீஸையைத் தூண்டுகள்; அங்குள்ளவன் எனக்குத்
தாபமுடனாகுக. ௨. அதுமதிபே! இதற்கு அதுமதி;
ஈகதபமே! இதை இணக்கமாக்கு! தேவர்களே! ஸமா
ஸீஸையைத் தூண்டுகள். அங்குள்ளவன்! எனக்குத் தாப
முடனாகுக. ௩. நீ முன்று யோநீசன்கள ஐந்து யோநி
சுகள், குதிரையின் ஒருகி னோட்டம் நீ யோடினாலும்
அப்பால் திருமயி வந்து கிடையாய் நீ எவ்வளவுடைய மக்
கட்களின் தந்தையாவாய். [௧, ௧௩௧, ௧-௩]

௧௦௫ எரியுருஷன் [அந்நவாங்கிரசன்—ஸ்மரன்]

௧. ஆகையுடன் அனைத்து அதிகமாய் எரியும் எந்த
ஸமாஸீஸைய சலக்களினகத்தில் தேவர்கள் பொழிந்தார
களே! அதை நான் வருணனுடைய தருமத்தால் உனக்
குத் தாபமுடனாக்குகிறேன். ௨. ஆகையுடன்.....
சலக்களினகத்தில் கிளவேதேவர்கள் பொழிந்தார்களே!
.....தாபமுடனாக்குகிறேன். ௩. ஆகையுடன்.....
சலக்களினகத்தில் இரதிராணி.....தாபமுடனாக்கு
கிறேன். ௪. ஆகையுடன்.....சலக்களினகத்தில் இரதி
ராம அக்கினியும்.....தாபமுடனாக்குகிறேன். ௫. ஆகையு
டன்.....சலக்களினகத்தில் மித்திராணம வருணனும்....
தாபமுடனாக்குகிறேன். [௧, ௧௩௨, ௧-௩]

௧௦௬ கச்சை [அகந்தியன்—மேகநி]

௧. இந்தக் கச்சையை கட்டுந் தேவனால் அதை ஒன்று
கட்டுபவனால், எங்களுக்கு அதைச் சோப்பவனால் எந்த
தேவனுடைய ஆகையுடைய நான்கள் சலனமாகிறோமோ
அவன் அக்கநாஸைத் தேடுக. அவன் எங்களை கிடுதலை

1 என்னை கிரும்பி வெகு தூரத்திலுள்ளவன்

௧௦௪ கருத்து—புருஷனின் ஸூபகம்.

௧௦௫ கருத்து—மனைகி துக்கம்.

செய்க. உ கச்சையே! நீ பற்றப்படுகிறாய்! போற்றப் படுகிறாய்: நீ சிஷிகளினாயுதமாரும், விசத்தின் பூர்வத் தைப் புதித்து—வீரப்—பகைவனை—பழிப்பவனாகவும், உ நான் மிருத்புவின் பிரமமசாரி பாகையால், நான் பமறுக்கு வரழ்க்கையினின்ற ஒரு புருஷனை நாடி நான் அவனை பிரமத்தால் தவத்தால் உழைப்பால் இக் கச்சை யுடன் கட்டுகிறேன். உ கச்சையே! நீ விரத்தையின் பெண், தவத்தால் தோன்று பவன், பொருள்களைச் செய்பவ சிஷிகளின் சகோதரி; நீ எனக்கு அறிவை யும் ஞானத்தையும் மனி; இன்னும் தவத்தையும் இரத்தி திடத்தையும் மனி உ கச்சையே! பொருள்கள் செய்பவ பழைய சிஷிகள் கட்டிய நீ தீர்க்காயுதக்கார என்னைச் சூழ்சி, [சு. கௌ. ௧—௫]

௨௦௭ வச்சிராயுதம் [சுக்கிரன்—மந்திரோத்தமம்—வச்சிரம்]
உ இந்த வச்சிராயுதம் குதத்தை திருப்பி செய்க; அவ னது இரவுஷ்டாததை அது அழித்திடுக; அவனது சிவனை கிதைத்திடுக; சத்திபதி விருத்திராணப் போல அது அவ னது கண்டங்களை யறுத்த பிடரிக்கைப் பிரக்திடுக. உ உத்தமர்களினின்றும் அவற்றைப் பேழையாக்கு; மறைக் துள்ள அவன் புவிக்குப் புறத்தில் காரமலாவானாக வச்சி ராயுதத்தால் விழத்தப்பட்டு அவன் பேழை காப் உ நீ துன்பஞ் செய்பவனைத் தேடு: துன்பஞ் செய்பவனைத் துடை; வச்சிராயுதமே! துன்பஞ் செய்பவனது விரத் தைக் காய்த்து கிழச்செய். [சு. கௌ. ௧—௩.]

1 கச்சை அரைஞாண்.

௨௦௬ கருத்து—ஒரு காரியத்தில் ஐயமாக நீங்கள் அதற்குக்கச்சை கட்டிக்கொள்ளவேண்டும் என்கிற அறிவும் ஞானமும் வேண்டும். ௨௦௭ கருத்து—வச்சிராயுதத்தால் துன்பஞ்செய்பவனது தீயவை யிழந்து.

௨௦௮ கிழங்குகளேம் [சுக்கிரன்—மந்திரோத்தமம்—வச்சிரம்]
உ நான் எனதுப் புதிக்கிறேனே அதனால் பகைவரைச் சம்பாதிக்கிறேன். சதிபதி விருத்திராணப்போல அங்குள் எவனது தோன்றின துண்டம் துண்டம் செய்து நான் இப்படி வச்சிராயுதத்தைப் பற்றுகிறேன் உ நான் பருகுவதை நான் பருகுகிறேன்; அனைத்தையும் பருகும் உ லபோல்; அங்குள்ளவனுடைப் பிராணத்தைப் பருகி அவனை நாக்கை நன்கு பருகுகிறேன். உ அனைத்தையும் உடம்போல நான் கிழங்குவதை நன்கு கிழங்குகிறேன்: அந்த மனிதனின் பிராணனை கிழங்கு நாக்கை அவனைப் புரணமாய் கிழங்குகிறேன். [சு. கௌ. ௧—௩.]

௨௦௯ கேசம் [கேசவர்த்தன காம வித ஸம்பவ அதர்வன்—வனப்பதி]

உ ஓஷதிபே! தேவியான நீ நிம்பமரண தரணியில் கொளையுள்ளாய்; கிததனிபே! உன்னைக் கேசங்களின் திடத்தத்தகராகக் கொடுத்துகிறேன். உ பழையவற்றை பல முடனாக்கு; புலகாதலத்தைப் புலனாக்கு; புலனான வறறை நீளமாக்கு. உ உனது கேசம் உதிருமி—டத்தி லும்—மூலத்துடன் நீங்குமி—டத்திலும்—நான் கிசை வ செக்கையான செடிபுடன் கிடைக்கிறேன். [சு. கௌ. ௧—௩.]

௨௧௦ கேசம் வளர [கேசவர்த்தன காம வித ஸம்பவ அதர்வன்—வனப்பதி]

உ கேசம் ஓங்க தனது குமாரிக்கு ஐமதக்கினி கெல்லிய ஓஷதியை அநிதனின் விடுகளினின்றும் வித ஓறப்பன்

1 பேழை மடருபவனே.

௨௦௮ கருத்து—நான் அனைத்தையும் கிழங்குகிறேன்

௨௦௯ கருத்து—கேசம் ஓங்குக

கொண்டுவந்துள்ளான். உ அவை கைபால் அளக்கப்
படும்—நீளமுள்ளவை; அவை நீண்ட கைபால் அளக்
கப்படும்—செடுமையுள்ளவை; நாணலகளைப்போல உனது
சொத்தினின்று கருகுகேசங்கள் வளர்க. உ மூலகளை
நிடமாக்கு; முளைகளை நீட்டு, கடுவை செடுமையாக்கு.
நாணலகளைப்போல கருகுகேசங்கள் உனது சொத்தி
னின்று வளர்க. [க. கஉஅ. கஉ—]

கஉக ஆண்மையற்று [களிபகர்து காம அதர்வன்—வளம்பதி]
க ஒளவுதியே! நீசெடி கொடிகளில் அதி உத்தமன்
என்பது பிரசித்தம், நீ எனக்குச் சிரோ பூஷணத்திற்கும்
இப்பருஷண! ஆண்மையற்றுச் செய். உ சிரோபூஷணத்
திற்கும் அவனை ஆண்மையற்றுச் செய்; அப்படியே சூரீ
சர் தரிப்பவனாய்ச்செய், அப்பாலுநதிரை அவனுடைய
இரண்டு அண்டகைகளையும் கற்சனாக உடைத்திடுக.
உ பேடனே! நான் உன்னை பேடனாக்கியுள்ளேன்.
அண்ணகனே! நான் உன்னை அண்ணமாக்கியுள்ளேன். இரண்
மற்றவனே! நான் உன்னை இரண் குளியமாக்கியுள்ளேன்.
நாங்கள் அவனுடைய சொத்தில் சூரீததைபும வைத்தா
ளோம. ச உனது விரியம் கிற்கும தேவச செயலான
உனது இரு நாடிகளை அனகுள்ள அண்ட கோசங்களின்
மேல் நான் கட்டையால் உடைத்தெறித்தேன். இ அவ
குள்ள அண்டகோசங்களின் மேல் உனது மாமரக்கத்தை
ஸ்திரீகள் பசியின்ன சிவையால் புறகளைப்பிணப்பதுபோல
துண்டமாக்குத்தேன். [க. கஉஅ. க—இ]

1 விபசாரனை.

கஉ௦ கருத்து—உனது கோசங்கள் வளர்க.

கஉக கருத்து—விபசாரனுக்குத் தண்டனை.

கஉ௨ காதல் [அதர்வன்—வளம்பதி]

க கிப்பந்திகையான நீ வளர்த்துள்ளாய்: நீ எனது
மேம்பாக்கியரு செய்பவன், உனது மேற்கிளைகள்
அனுகூலம்; மூன்று முப்பது உனது கீழ் கிளைகள்; இந்த
அபராம இனியுள்ள—ஒஷதிபால்—உனது இருதயத்தை
உயர்ச் செய்கிறேன். உ என்னில உனது இருதயம்
கடிக; அப்பால உனது வாய வாய நீ என்னை விரும்பி
உயர்த்துகிடு, நீ வறண்ட வாயுடன் சலனமாகவும்.
௩ இனியப்பவன் இன்பம் எழுப்புவான் நீ. பழுப்புள்ள
புனை; கல்பாணியே நீ எனனைப் பிரேரிதரு செய்; அங்
குள்ள பெண்ணையும் என்னையும் நீ ஒன்றுசெர்; எனனைச்
சமரான இருதயமாக்கு. ச சலம் பருகாதவனது வாய்
காய்த்தவிலேதபோல் என்னை நீ காதலித்துக் காய்த்த
கிற அப்பால் உனரும் வாயுடன் நீ சலனமாகவும்.
௩ நீரி பாம்பைத் தண்டமாக்கி மறுபடியும் ஒன்று
பாப்பதுபோல் அப்படி விரியம்மிகும்—ஒஷதியே காமத்
துக்குப் பிரிந்தவனை நீ ஒன்று உட்டி. [க. கஉ௩. க—௪]

கஉ௩ பாலர்களே [அதர்வன்—பிரமமணம்பதி மந்திரோத்த
ரண]

1 கீழ் வளர்த்த இரு புலிகள்! தரையையும் தந்தையை
புலிக்க விரும்புகின்றன, பிரமணஸ்பதியே! நூத
கணனே! அந்த இரு பற்களை மங்களமாக்குங்கள்.
நீங்கள் அரிசுவைப் புதியவைகள்; நீங்கள் வளத்தைப்
புதியவைகள், அப்பால உனது பிறகு என்னைப் புதியவைகள்.
3.1 ததினச் சேமிப்புக்கு இதுவே உங்களுக்கு வைக்கப்
பட்டுள்ள பாகமாகும் இரு பற்களே! தரையையும் தந்தை

1 இரு பற்களுள்ள பாலன்.

கஉ௩ கருத்து—என்னில் உனது இருதயம் காய்க

வையும் தன்பஞ் செயலாதேயுங்கள். ௨ இனிமையாய் இனிதான் இரு பற்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை அமங்கலமான பற்களாகும்; பற்களை உங்கள் காயத்தில் உக்கிரபாகம்—எது உண்டோ அது வேறு எங்கோ சென்றுவிடுக. தரவையும் தந்தையையும் தன்பஞ்செய் வாதேயுங்கள். [௧, ௧௪௦. ௧—௩]

௧௪௧ கர்ணவேதம் [விசுவாமித்திரன்—அகலினிசன்]
௧ வாயு அவர்களை ஒன்று சேர்க்கட்டும்; துவஷ்டா புஷ்டிக்காகத் துணை புரிவட்டும்; இந்திரன் அவர்களை ஆசிரவதிக்கட்டும். ருத்திரன் அவர்களை விருத்தியைக் கவனிக்கட்டும். ௨ கிஷ்டுக் கததிரிஞல் அவர்களுடைய —இரு செவிகளில் நீ ஜோடிவாய் செய்பவரும்; அகலினி கள் கின்னத்தைச் செய்துள்ளார்கள்; பிரகஜபால் அது பெருக்கட்டும். ௩ தேவர்களும் மனிதர்களும் செய்வது போல் அகலினிகளை ஆரியம் வகையான செழுமைக்கு நீங்கள் கின்னத்தைச் செய்பவர்கள். [௧, ௧௪௧. ௧—௩]

௧௪௨ அக்ஷயம் [விசுவாமித்திரன்—வாயு]
௧ பவமே! நீ உயர்மெழு உளது கொந்த மஹிமையி னால் நீ வெகு பலவாகவும், நீ எல்லாப் பரண்டங்களையும் பாழாக்கவும், ஜோதியினுபுதம் உன்னை வழிக்காமலாகுக. ௨ செவியுதம் திவ்ய பவமான உன்னை காக்கக் அழைக் கும்கால நீ அங்கே ஜோதியைப்போல் உச்சமாய் எழுத் திரு நீ கடலைப்போல அக்ஷயமாகிடு. ௩ உன்வருதி துள்ளுவர்கள் அக்ஷயமா யிருக்கட்டும்; உன் உட் டங்களுக்கும் அக்ஷயமா யிருக்கட்டும். உன்னை பனிப் பவர்களும் அக்ஷயமா யிருக்கட்டும்; உன்னைப் புனித பவர்களும் அக்ஷயமா யிருக்கட்டும். [௧, ௧௪௨. ௧—௩]

௧-வது காண்டம் முற்றிற்று.

௧௪௩ — ௧௪௬

௧௪௩ ஆத்மா [பிரம்ம வர்சன் ௧௪௩ அதர்வணன்—ஆத்மா]

௧ திவானததால் மொழியினுதியை செலுத்துபவர்கள் அவை மனத்தால் குதவகளை மொழிபவர்கள் மூன்றுவ தான பிரமததால் பெருதி துரிதததால் பகலின் பெயரை வர்வதார்கள். ௨ மகனாய் அவன் தந்தையை யறிவிஞன்; அவன் தனது தாயை—யறிவிஞன்; அவன் மகனாகிஞன்; அவன் மதுபடியும் செல்வவாகுகிஞன்; அவன் ஜோதியை வர்வததை அவன் கவாக்கத்ததை மூழ்கிஞன்; அவன் ௩-௧ காவமுமாகிஞன்; அவன் இங்கு இருக்க வந்தான். [௧, ௧, ௧—௨]

௧௪௪ அதர்வணன் [பிரம்ம வர்சன் ௧௪௪ அதர்வணன்—ஆத்மா]

௧ தேவ பந்துவாயும், தாயின் கருப்பமாயும், பிரதின் பிரமனாயும் இனிதுனாயும், மனத்தால் இந்த யக்குத்தை யறிபவனுமான தந்தை அதர்வணனை! நீ எங்களுக்கு ௩-௧, அறிவி, நீ இங்கு—அவனை விளக்கிக் கூறு. [௧, ௨, ௧]

௧௪௫ [அதர்வணன்—ஆத்மா]

௧ அளிமையான அவன் இந்த கிரேஷ உருவத்தால் பிரமவகளை கணமாகி கிரிவுக்கு கிரியும் வழியா வர்வதான், அவன் ஆதரிக்கும் இவிய உச்சிலையப் பந்தச்

1-௧௪௬ மிரும் ஆத்மாவை.

௧௪௬ - ௧௪௭ கருத்து—பவநானியம் புரிப்பது கித் துரோக் கவகக்கு வழி.

௧௪௭ கருத்து—ஆத்மா தந்தை ஆத்மா தாய் ஆத்மா மகள்

௧௪௮ கருத்து—ஆத்மாவை அறி

சென்றான். அவன் தன் தேவதந்தால் தன் தேவதந்தை
செலுத்தினான். [எ. க. க.]

உகக வாயு [அதர்வணன்—வாயு]

க வாயுவே! ஸாஹுதனே! உனது ஒன்று பத்துக்க
ளான், இரண்டு இருபதுகளால், எங்கள் கிருப்பத்துக்கு
நன்கு சேரும்—சகதிகளுடனான மூன்று முப்பதுகளோடு
நீ! சமந்து செலுத்துகிறாய் நீ இவரு அவதார விதெய
பாக்கு. [எ. ச. க.]

உஉர பக்ஞம் அதர்வணன்—ஆத்மா

க தேவர்கள் பக்ஞத்தால் பக்ஞத்தை பறித்தார்கள்,
அவை மூதல் தர்மங்களாகும்; அந்த மஹிமைகள், பூர்வ
மான சாத்தியங்களான தேவர்களுள்ள உபரிப உவ
கத்தை பணுமிற்று. உ பக்ஞம் கோன்றிற்று; அது
தோரதுவிக்கப்பட்டது; அது மதபடியும் வளர்ந்தது;
அது தேவர்களின் அதிபதிபாவிற்று. அது எங்களுக்கு
நியாயத்தை பளித்திடுக. உ எங்கு தேவர்கள் அவி
பாலதேவர்களே, அமுதமனத்தால் அமுதர்களை பறித்
தார்களே அந்த பாம நிலபத்தில் நாமகள் இன்பமுட
னாவேன்மே நாமகள் அதை ரூபினது உதவத்தின்
பார்க்கவேன்மே. ச தேவர்கள் பக்ஞத்தையுருக
னது அவிபால் கிரக—குசெய்தது ஒரு செபல் கிறையப
—மனத்தால்—அவர்கள் செய்த—மேது பக்ஞ—
மொனதுண்டு. முன் சொன்னதைவிட அதிகத்தி சேர்வது
பின் உறிப பக்ஞம். இ மபக்ஞத்தேவர்கள் நாயாநாம பற

1 பிராணனே!

உகஅ - உகக கருத்து—ஆத்மா சத்தியால் எதைபுது செய்வலால்

பா) வகைபாப் கோக்கலின் அக்கக்களாலும் பறித்தார்
க இதை பக்ஞத்தால் மனத்தால் லிபியனை நீ இங்கு
வகைபாவு அறிவி: நீ இங்கு பேசுவாயே. [எ. க. க.—இ]

உஉஉ அதிதி [அதர்வணன்—அதிதி]

க அதிதி ஜோதி: அதிதி வானம்; அதிதி அன்னை;
அதிதி அச்சன்; அதிதி மகன்; கிரகவேதவர்கள் அதிதி;
பா) சகதிகள் அதிதி: சன்னமாயுள்ளது அதிதி; சன்ன
மாயப்போவதும் அதிதி: உ கவிதங்களின் கிறந்த
காயுமாயும், குதத்தின் பத்தினியாயும், திரித திடமுள்ள
வனாயும், தேய்கிலைதவனாயும், கிரக கிரகினவனா
யும், கல்பெறி செலுத்தி கந்தக மனிப்பவளுமான, அதி
தினா, நாமகள் துணைக்கொழக்கிறோம். உ எங்கு காக்
கும் புவிபாயும், கிரகில்லாத ஜோதியாயும், கந்தகமனிப்
பவனாயும், தேவர்களின் கலை துபெபுடனாகும் பெரி
வாத சப்பலாயும், புன்மைவந்து, கற்பாகாத கரட்டு
அதிதியின் கவனத்தினால் நாமகள் ஏதுவோம். ச வகி
மைவின் உதவத்தில் மேன்மைபான அதிதி நாமமுள்ள
அனையை மொழியால் நாமகள் போற்றுகிறோம்; கிர
கான வானம் அவனது அக்கம்; அவன் எங்களுக்கு
முக்காய்ப்பு இரட்டாகைய பளிப்பாளாக. [எ. க. க.—ச]

உஉஉ சூத்திரியர்கள் [அதர்வணன்—அதிதி]

க நான் நிதி மக்களுடைய, அதிதியினுடைய இம்மை
பாகாத பெரிப தேவர்களுடைய துணையை போற்றுகி
றேன். ஏனெனில் அவர்களது ஆட்சி ஆழத்திலே அகாத

உஉர கருத்து—மேலே பக்ஞமே மேலான பக்ஞமாகும்.

உஉச கருத்து—உக் உகத்த வப்புடனாகும்.

மாரும்; வணக்கத்தில்¹ அவர்களுக்கு—கிராப்—வெறு
எவர்களுயிலும், [எ. ஏ. க.]

உஉஉ இருதரம்பதி [உபரிப்பிரவன்—பிருதரம்பதி]

க நீ மேன்மைமினின்று அதிமேன்மைக்குச் சென்று;
பிருதரம்பதி உன் மூன் செல்பவனாகுத பிறகு இவனை
எல்லா வீரர்களுடன் எதிரிகளினின்று தூரமாப புலியின்
பாந்த—ஸ்தானத்தில்—ஸ்தாபனஞ் செய். [எ. அ. க.]

உஉஉ துதி [உபரிப்பிரவன்—பூஷணன்]

க பூஷணன் பாலதகளின் பெரிப பாலதயில, சோதி
யின் பெரிப பாலதயில், புலியின்பெரிப பாலதயில பிறர்
துளளான்; அவன் அறிபவனாய் இங்கு மங்கும், பிறிப
மான் இரு சபைகளுக்குச் சென்றுவிடுன். உ பூஷணன்
இவ்வெல்லா ஸ்தானங்களையும் கங்கு அறிவிடுன்; அச்சம்
அதிகம் நீங்கும்—வழிபால்—அவன் எவனை அகழத்
துச் செல்வான்; அவன் ஜோதி வீசுபவன்; எவனறி
பளிப்பவன்; சர்வ வீரனான அவன் சகலமறித்து சரபா
மல் மூன் செல்க. உ பூஷணனே! நான்கள் உன் வீரத்தி
ல் சநா வெதனைபற்றுக வேண்டும்; நான்கள் இங்கு
உன்னைத் துதிப்பவர்களா யிருக்கிறோம். உ பூஷணன்
தூதரதிகின்ற தனது வலது கையை ஸ்தாபிப்பாகுக;
அவன் எங்களுக்கு இழந்ததை மறுபடியும் இளைத்திடிக.
இழந்ததோடு நான்கள் இளைத்திடிக. [எ. க. க—உ.]

உஉஇ சாஸ்வதி [சௌனகன்—சாஸ்வதி]

க ஸாஸ்வதியே! எந்த உனது சாகசவதமாயும், உ
1 வணக்கமடைபவர்களே.

உஉஉ கருத்து—துதித்தியர்கள் பெரிபவர்கள்.

உஉஉ கருத்து—ருருவின் உதவியால் பாலத ஸ்தானத்தைப் பந்து.

உஉஉ கருத்து—பூஷணனான பூஷணன் கலந்து பெருகுங்கள்.

பளிப்பதையும் களித்தனையையும் சஅழைப்பாயும், சதான
மாயுமுள்ள ஸ்தானத்தால் சகல நிறத்த—பொருள்களைச்
—செழுமை செய்கிறாயோ, அதை நான்கள் பருகும் வண்
னஞ் செய். [எ. க. க.]

உஉஉ தேவியே [சௌனகன்—ஸாஸ்வதி]

க தேவர்களின் திவ்யமான இந்த விசுவமலங்கரிக்கும்
உனது விரித்த—ஸ்தானம் அசனி¹ துஜம்—பொலாரும்;
தவனே! மின்னலால் எங்கனது தானியத்தை மாய்ச்
சாதே; ரூபிபனுடைய இரகியினாலும் அதைச் சாய்ச்
சாதே. [எ. க. க.]

உஉஉ சபையும் சமீதையும் [சௌனகன்—க: சபை, உ—உ
ஸாஸ்வதி]

க பிரஜாபதியின் இரு பெண்ணான சபையும் சமீத
யும் பான்பாது சென்ற என்னைப் பாலனஞ் செய்வார்க
ளாக என்னோடு ஒன்றுசேர்பவன் எனக்கு உதவிபுரிச:
பிறருக்கனே! நான் ஒன்று சேர்பவர்களில் சபையுள்
சகதச் சொல்க. உ சபையே! நான்கள் உன் பெயரை
பறிவேரம்; உன் நாமம் ரூபிபசேதமாகும்²; உனது
சபைதர்கள் எவர்களானாலும் அவர்கள் என்னுடன்
ஒன்று சேர்ந்து செல்க. உ இங்கு, சென்ற உட்காரு
பவர்களின் விக்ஞானத்தையவிமையை நான் கிரகிக்கி
றேன்; இத்தினே! இநத ஸாவமான சபையின் செலவச்
சரிப்பவனாக என்னைச் செய், ச சென்றுள்ள உங்க
யது மனத்தை, இவனோ, எங்கோ பந்தமான உங்கள்

1 திரு முழக்கம், 2 அழிவில்லாதவன்.

உஉஇ கருத்து—சாஸ்வதியால் துணையுள்ளவருகவும்.

உஉஉ கருத்து—தானியக் ரூபி.

—மனத்தை—நாங்கள் இங்கு வரச் செப்பினோம்; என்
னில் உங்கள்து மனம் மகிழ்ந்திடுக. [எ. ௧௨௬]

௧௨௭ பகை நாசம் [நினைவு வர்சை ஸ்கந்த எம் அந்நவன்
மோமன்]

௧ உதயசூரியன் ஈட்சத்திரங்களின் தேவர்களை தனக்கே
சேர்த்துக்கொள்வதுபோல், என்னை வெறுக்கும் ஸதி?
புருஷர்களின் சத்தியை நானே சேர்த்துக்கொள்ளு
கிறேன். உ நான் வருவதைப் பார்த்தும் என்னைப் பகை
வர்களின் பலத்தை, உறங்குபவர்களின்—உறுதியை—
உதய சூரியன்போல் என்னை வெறுப்பவளின்—வன்
மைையை நான் பறதுகிறேன். [எ. ௧௨௭]

௧௨௮ சதிதா [அந்நவன்—சதிதா]

௧ சதியின் கண்பிரையும், உள்ளது உதயஞ் செய்பவனா
யும், இரத்தினம் அளிப்பவனாயும், பிரிய சினைப்பிரையும்
வானம் ஜோதியின் ஐக்கையுமுள்ள, இந்தேவனை நான்
துதிக்கிறேன். உ அவனது குளி உபர்ந்ததாரும்; அவ
னுடைய பிரகாச பிரகாசத்தில் பிரகாசமுடனாகும்.
பொன் கையுள்ள அவன் கிருபையால் ஜோதிகைய செய்
துள்ளான். உ தேவனே! நீ முதல் பிரகாசஞ் உச்சிகைய
யும் விசாலத்தையும் உதயஞ் செய்ததால், எங்களுக்கும
அப்படியே ஸதிதாவே! தினந்தோறும் வெகுபல பகைகளை
யும், பெரும் பொருள்களையும் புலனுக்கு. ௪ இன்றை
தேவனுடைய ஸதிதா, பிரகாசஞ் ஆயுட்களை ஆத்
மனை ஐக்கையிதனை யளித்திடுக: அவன்மோமனைப் பருகு
வானாக, அது அவனை பஞ்சுத்தில் இன்பமாக்ருக: அவன்

௧௨௯ கருத்து—சுபையோடு சேர்த்து வாழ்க்கை கடத்த.

௧௩௦ கருத்து—நான் என்னை வெறுப்பவனது வன்மைையை
பறதுகிறேன்.

தாமத்தில், திரியும் எவனுஞ் செல்லுகிறான். [எ. ௧௩௦]

௧௩௧ கண்வன் [சிறகு—ஸதிதா]

௧ ஸதிதாவே! ஸத்திய மெழுப்புவனாயும் அதி அதிசய
புருஷனாயும் எல்லாச் சிறந்த—பொருள்களை யுமுள்ள
புருஷ—உனது—ஸாமந்தியை நான் பறதுகிறேன், என்னை
பகைகளை, ஆவிரக தாக்கைகளோடு செழிப்புடனான
அவனது இப்பகையை பகையாக்கக் கறாதுள்ளான்.
[எ. ௧௩௧]

௧௩௨ சோழன்பதியே! [சிறகு—ஸதிதா]

௧ சோழன்பதியே! இவனைப் பெருகச் செய்;
ஸதிதாவே! இவனைப் பெரிய மனைபாக்கியத்துக்கு பிர
காசமுடனுக்கு; இவன் உர்மைபர சிறுந்தாலும் இன்
னும் இவனை உர்மைபரக்கு; எல்லா தேவர்களும்
புனை அறச்சித்த இன்பமாகட்டும். [எ. ௧௩௨. ௧.]

௧௩௩ சோர்த்தனை [சிறகு—நாத ஸதிதா]

௧ தாக்கு எங்களுக்குத் திரிபத்தை யளித்திடுக சகத்
தின் தலைவனாக அவன் ஈசனாயிருப்பதால் பூணத்துடன்
எங்களுக்குக் களிப்பானாக. உ தாக்குவானவன் தன்னை
நாடுபவனுக்கு அழியாத அதிக வயதை யளிப்பானாக;
நாடுகள் விசுவ செல்வமளிக்கும் தேவனின் ஸமந்தியை

௧௩௪ கருத்து—ஸதிதாவே! எல்லா சனங்களும் சாய்ங்
துள்ளார்கள்.

௧௩௫ கருத்து—அதிசுன் செல்வத்துக்காகச் சதிதாவைக்
கறப்பான்.

௧௩௬ கருத்து—சதிதா என்னும் சோதியான அறிவான எச்செயலி
தும் செழிப்புடனுக்கான்.

படைபலவென்றும் நட பிரகஜ விரும்பும் கொழந்தனுக்கு
அவனது வீட்டில் கிருமபும எல்லாப் பொருள்களையும்
தாக்கு அளிப்பானாக அவனுக்கு தேவர்களே, எல்லா
தேவர்களும் அதிபுடன் சேர்த்து அமுதந்தைச் சுறரி
னுக்கு செய்க. ச தாதரு இராதி ஸவிதா இதை இனிமை
புடன் அனுப்பிப்பார்களுக; பிரஜாபதி விதிபதிபாண
அக்கினி—இதை வளிப்பார்களுக; துவஷ்டா, விஷணு,
பிரகஜபுடன் இன்பமான பஜமானனுக்கு செல்வத்தை
வளிப்பார்களுக. [எ. கௌ.]

உஉஉ மறை [அதர்வணன்—குருநிவி பங்குன்பன்]

உ புவிபே! நீ வெடி; ஜோதியின் இம மெகத்தை
பிள; தாதருவே! நாளுள் நீ எங்களுக்குக ஜோதி
சலத்தின் கருமத் தரிப்பை, அவிழ்த்து விடு. உ ருடு
குடாக்குவதில்லை, சீதம் சேதிப்பதில்லை, தரிதத் நிலை
களுள்ள புவி பிளக்கட்டும், சலங்கள் செய்பாசப் பாயும்.
எங்கு லோமனுண்டோ அங்கு சதா மங்களமுண்டு.
[எ. கஅ. ௧-௨]

உஉஉ பிரகஜ [பிரம்மன்—பிரஜாபதி]

உ பிரஜாபதி இந்தப் பிரகஜனை சனைஞ் செய்கிருன்;
தாதரு கமனமுடனு—அவர்களுக்கு—அளித்திடுக—
ஏனெனில் அவர்கள்—ஒரே மூலமுள்ளவர்களே, ஒரே மன
முள்ளவர்கள், ஒரே பரிவுள்ளவர்கள், புஷ்பபதி என்
னில் புஷ்பகைய வளிப்பானாக. [எ. கக. ௧]

உஉஉ கருத்து—மூலகாரணம் பற்றி மேலுக்குச்செல்லு.

உஉஉ கருத்து—சலங்கள் செய்பாசப் பாயும்.

உஉஉ கருத்து—ஒரே மனமுள்ளவர்களானால் தாதரு உக்களுக்கு
களிப்பான்.

உஉஉ அதிமதி [அதர்வணன்—அதமதி தேவதை]

உ அதமதி தேவர்களில் இன்று எங்கள் பக்குத்தை
வழுவதித்திடுக. அக்கினி போற்றம் எனக்கு அவி
கையவனுயானாக. உ அதமதியே! நீ இதை பனுமதி:
எங்களுக்கு மங்களத்தைச் செய்; அளிக்கும் அவிபை
விய தேவியே! பிரகஜபையளி, நட அவன் செலவச்
செய்யுமபும அழிபாப் பிரகஜபையும், அனுமதிக்கு
அனுமதித்திடுக: நாங்கள் அவனுடைய கோபத்திலாக
பயப்படாம; நாங்கள் அவனுடைய கமனிக்கும் கமதியி
லாக வேண்டும். ச எங்கு செலுத்தும் அதமதியே!
உ உது பெபா கலபமா வகுப்பதற்காகும், அதமதி
மாதம் நீ எல்ல தலைவி, எல்ல தாளி; அதனால் எங்கள்
பாடுகளைப் பூரணமாக்கு: எல்லாச் சிறப்பின் ஸம்பன்
பியே! கபகபே, கவிராகனுடன் செல்வத்தை எங்கள்
பாடு அளி. கு நாங்கள் எல்ல கிழமுடனுவதர்க்கு,
எல்ல கிரமுடனுவதர்க்கு, எல்லுடன் தோன்றும் இந்த
பாடுகளை அனுமதி பனுவிபுள்ளான்; ஏனெனில் அவ
னுது எல்லறிவு மங்களமாகும்; தேவ கோபியாரா அவன்
பாடு அவிபைச் செய்திடுக. உ எது கிற்பதோ, எது
அகைவதோ, சேதனமாகும் இந்த அனைத்தும் அதமதி
பாடுபுள்ளான்; தேவியே அப்படிப்பட்ட உனது கமதியில்
பாடுகளாகவேண்டும்: அதமதியே எங்களை பதமதி.
[எ. உஉ. ௧-௨]

உஉஉ ஒரே அதிதி [பிரம்மன்—தூதன்]

உ நீங்கள் எல்லாரும் சொல்லால் ஒருங்கு சேர்த்து
ஜோதியின் தலைவனைச் சேருவான்; அவன் சனைதனின்
உஉஉ கருத்து—அதமதி அவனும் அவனுமாவான்.

அதி பெரிய ஒரே அதிதிபர்வான். பழையவன் புதியதை விடாபகஞ் செய்துள்ளான்; அந்த ஒருவனையே வெகு பல வழிகள் சேர்க்கும். [எ. உ. ௧—௧.]

௧௧௭ ஜோதி [மோம்மன்—மந்திரோத்தியத்தன்ம்]

௧ விசால தாமத்தில் ஜோதியாகி கவிகளின் அறிவான இந்த ஒருவன், எங்கள் காட்சிக்கு ஆயிரமாவான் உ செங்கதிரன் குற்றமற்றதும ஒரே கருத்துடன் அதி கோபமுடனான கூட்டமாவான். கோசாஸ்திரில் சேரும் உணவுகளை ஒன்று செலுத்தியுள்ளான். [எ. உ. ௨௧—௨.]

௧௧௮ துச்சவயன் [எமன்—துச்சவயன் வசனம்]

௧ நான்கள், துச்சவயனதை, துச்சவயனத்தை நீயின தீம்பனை நீயமற்றவனை நீயாமனை நீசகொலவான்களை — எங்களிடமிருந்து தூயமாக்குகிறோம். [எ. உ. ௨௨, ௧]

௧௧௯ சவிதா [மோம்மன்—சவிதா]

௧ அக்கினி, இந்திரன் கிரவேதேவர்கள் எல்ல கானஞ் செய்யும் மருத்துக்கள், எங்களுக்கு எதைச் செல்லிஞர் களேர் அவை எங்களுக்கு சத்திய தாமங்களின் விவிதா பிரஜாபதி அதுமதி யனித்திகே. [எ. உ. ௨௩, ௧]

௧௨௦ விஷ்ணு [மோதாதி—விஷ்ணு வருணன்]

௧ வானங்கள் எவாகளது வன்மைகளாக விஸ்பாடி புள்ள னவோ, எவாகள் விரங்களில அதி விசம மிருபவர்களேர்

1 பொருள்கள், புலிகள்

௧௧௧ கருத்து—என் ஒருவனே.

௧௧௭ கருத்து—அவன் ஜோதிமயன்.

௧௧௮ கருத்து—துஷ்டரை நீக்கு.

௧௧௯ கருத்து—சவிதா என்னும் அறிவால் சூழ்ந்துள்ள உண்மை களை அறிவலாம்.

எவர்கள்—அதி வன்மைபுள்ளவர்களாகி, தங்கள் வன் மைகளால் எதிர்ப்பற்ற அரகபுரிஞர்களேர் அந்த— விஷ்ணுவுக்கு, வருணனுக்கு பூர்வபாக்கள் சென்றுள்ளன. ௨ எவர்களுடைய ஆக்ஷேபில் இங்குள்ள அனைத்தும் பிரகாசமாகின்றதேர், காண்பதற்கும் கவாசிப்பதற்கு மாணசகதிகளுள்ள சகலமும், எந்ததேவர்களுடைய ஆக்ஷேபில இங்குள்ளதேர், அந்தப் பழைய விஷ்ணு வருண னுக்கு பூர்வபாக்கள் சென்றுள்ளன. [எ. உ. ௨௩, ௧—௨]

௧௨௧ விஷ்ணு [மோதாதி—விஷ்ணு]

௧ புலிகளின் புறங்களைக் கடந்து, பெரிய நிலயத்தை வகாபனஞ்செய்து, மூமமுறைப் பாதம் வைத்து, விரித்து வரலதும் விஷ்ணுயின் விரச்செயல்களை நான் இவிரச்சொல் றுவேன். ௨ சுற்றி மலைநிரகுமபயங்கரகானக மிருகம் போல, விஷ்ணு தனதுவிச—செயல்களைக்—துதிக்கிறான். நாமரை தூரத்தினின்று அவன் இவகே வருக. ௩ அவனுடைய விசாலமான மூன்று—பாத சலனங்களில், எல்லாப் பொருள்களும் விரிக்கும். விஷ்ணுவே! நீ விரித்து தான்; எங்களை விசாலமாய் விரிக்கச் செய்; உபகம்ப பருகு, செய் மூலனை பக்குபதியை இன் னாய் மேதும் வகர்த்திகே. ௪ இங்கு விஷ்ணு கடக் கான் அவன் தன் கால்களை மும்முறை வைத்தான்; அது அவனது தூளில் குவிந்துள்ளது. ௫ விஷ்ணு மூன்று பாதங்களை வைத்தான்; அவன் அழியாத கோபன்; அவன் இங்கு தர்மங்களை சிவமனஞ் செய் தான். ௬ எங்கிருந்து அவன் உலகனது விரதங்களைக் காண்கிறோ அங்கு நீங்கள் விஷ்ணுயின் செயல்க் கணுங்கள். அவன் இந்திரனின் இணைந்த கண்பன்.

௧௨௦ கருத்து—விஷ்ணுவருணனை காடு.

எ சோதியில் விரிபும் கண்ணப்போல விரர்கள் சதா
காலம் விஷ்ணுவின் அநதப் பரமபதத்தைக் காண
கிறார்கள். அ விஷ்ணுவே! சோதியினின்றும் புகியி
னின்றும், பெரிய பார்த வானத்தினின்றும் விஷ்ணுவே!
வெகு பல பொருள்களால் உனது கைகளை விரப்பு;
வலது—பக்கத்தினின்றும்—இடது பக்கத்தினின்றும்
இங்கு அளி, [எ. உக. க—அ]

உசஉ இடை [மேதாதிதி—இடை]

உ இடை தன் விரத்தால் எங்களை அணிக புனிதர்கள்
அவனது ஸதானத்தில தாக்கனே புனிதஞ் செய்து
கொள்கிறார்கள்; அவன் செய் பாத முனையன், பலமுன்
ளவன், ஸோம முதுருள்ளவன்; வைகலதேவிபாள் அவன்
யக்குததை யணுகுள்ளான். [எ. உக. க]

உசஉ கவந்தி [மேதாதிதி—வேதாநயர்கள்]

உ வேதம் கவந்திபாகும், மரம வெட்டி கவனதிபாகும்.
பாச வேதிபாகும். பாச எங்களுக்குச் கவனதிவைத்
—கொண்டுவருக. அளி செய்பும யக்குததைகள் யக்கும்
விரும்பும் அத் தேவர்கள் இந்த யக்குததை இனிமைபா
யவகிரித்திக. [எ. உக. க]

உசஉ அக்வினி விஷ்ணு [மேதாதிதி—அக்வினி விஷ்ணு]

உ அக்வினி விஷ்ணுவே! உவகனது மகிமை மேன்மை
வாய்ந்ததாகும்; ஓவ்வொரு விடத்திலும், ஏழு இரத்தினம்

உசஉ கருத்து—விஷ்ணு அழிபாதனேபன்.

உசஉ கருத்து—மொழியின் இராயிபாள் இடைபுன் இணையுள்
கள்.

உசஉ கருத்து—தேவர்கள் யக்குததைப் பறையவர்கள்.

உசஉ வலிப்பவர்களால் இரகசியம் என்னும் பெயருள்ள
பெய்கை நீகன பானஞ் செய்கிறீர்கள்; செய்ப்பற்ற
உவகன் கா அணுகு. உ அக்வினியே! விஷ்ணுவே!
உ உவகன் பிரிய கிவயம் பெரியதாகும்; ஓவ்வொரு விட்டி
தாக்கற் பாவால் வளராத, இரகசியம்—பொருள்களை
—புதுபலித்து, பெய்யின்—மாமகளை—பற்றுக்கிறீர்கள்.
உ உவகன் கா செய்ப்பற்ற பறையணுகு. [எ. உக. க—உ]

உசஉ அஞ்சனம் [சிருகு வங்கிரணன்—நிபாவாப் சிருகியி மித்தி
தன் பிரமணம்பதி ஸனிதா]

உ வானமும் பூமியும் எனக்கு அதி அஞ்சனஞ் செய்ப
வாய்ந்த புன்னகர்கள்; இங்கு மித்திரன் அதி அஞ்சனம்
பெய்தகனான்; எனக்கு பிரம்மணம்பதி அதி அஞ்சனம்
யவகன் அதி அஞ்சனஞ் செய்பவாய் ஸனிதா செய்க.
[எ. உக. க]

உசஉ இத்திரனே [சிருகு வங்கிரணன்—ஆபர் தேவதை]

உ இத்திரனே! சாத்தியமான சிறந்த வெகுபல இரட்
வாகருடன் மகவானே! விரனே! எவகளை இன்று துரித
மாகு, எவகளை வெதக்கும் எவனும் சீழ் வீழ்க; நான்
கள் வெதப்பவனை பிரணன் கிலகு. [எ. உக. க]

உசஉ சோமனே [பிரம்மன்—ஆபர் தேவதை]

உ பெளவனஞப் வணக்கம் வகித்து கிசித்திர செயல்

உசஉ கருத்து—பரமன் விரும்பும் பொருள்கள் இரகசியம்
களாகும்.

உசஉ கருத்து—தேவ குணங்களால் அஞ்சனத்தைத் தேய்த்துக்
கொள்ளுங்கள்.

உசஉ கருத்து—எங்களைத் துரிதமாகு.

செய்பவனாய் யக்கும்—வளர்க்கும் கிருப்பன நாங்கள்
வண்புனனோம்; எனக்கு அவன் பூரணபுகைச் செய்க.
[எ. கூஉ. க]

கசஅ தேவர்கள் [பிரமன் மருத்து பூஷணன் அக்ஷி மக்தி
ரோக்த தேவர்கள்]

க மருத்துக்கள் எனக்கு ஒருமைபுடன் பொழிக; ஒரு
மைபுடன் பூஷணன், ஒருமைபுடன் பிருதஹம்பதி, ஒருமை
புடன் அக்ஷி, பிரணையுடன் பொருளுடன் எனக்குப்
பொழிக; அவன் எனக்கு பூரணபுகைத் தருக. [எ.
கூஉ. க]

கசக அரீயழி [அதர்வ பரமேஷ்ட—ஜாதவேதனை]

க அக்ஷியே! பிரமனன் எனது பகைவர்களைப்
பாழாக்கு. நேகராதவர்களைபும பாழாக்கு ஜாதவேத
னனே! போர் செய்ப கிருமபுபவர்களை என் பாதத்தின்
மோக்கு. நாங்கள் உனது அறிதிக்கு பிழைபற்றுக
வேண்டும். [எ. கூஉ. க]

கரு [அதர்வன்—ஜாதவேதனை]

க ஜாத வேதனனே! சத்திபால் வேறு சொறுகர்களை
செறுக்கு; ஜாதவேதனனே! ஜனன் மாகரதவர்களைபும
செறித்துகிடு. இந்த இராஷ்டிரத்தை நென்பாக்கிவந்துக்
குப் பூரணமாக்கு; அவனை அதுசரித்து எல்லா தேவர்களும்கூட
இன்பமாவார்களாக. உ உனது இந்த முத்துது நாடி
களை ஆயிரம் தூல நாடிகளை உனது அனைத்தின் வாயை
பும கல்லினால் மூடுகிறேன். கூ உனது மேல் மூலஸ்தா

கசஎ கருத்து—சோமனாப் பூரணபுகை.

கசஅ கருத்து—தேவர்களைப் பூரணபுகைப் பற்று

கசக கருத்து—பகை கொல்லு.

ககதைத் தொக்குகிறேன், உனக்குப் பிரணையும்கூட பின்னியு
நிலைம வாகுக. நான் உன்னை மக்களன்னியிலே மல
பாடுகிறேன்; நான் கல்லை உனது மூடியாகச் செய்
கிறேன். [எ. கூடு. க—க]

கஞக தம்பதிகள் [அதர்வன்—அக்ஷி]

க கமது இருவர்களுக்கும் தேன் தோற்றமுடனாகுக.
கமது முகம் அஞ்சனமாகுக உனது இருதயத்தினுள்ளே
யவனை வை. கமமுடைப மனம் ஒன்றுருக. [எ. கூஉ. க]

கஞஉ மணவி [அதர்வணன்—பதி]

க நீ பூரணமாய் எனக்கேவாக, எனது மது மலர்ந்த
அடைபால் உன்னைக் கட்டுகிறேன். நீ வேறு பெண்களின்
பேச்சை—ப் பேசாதே. [எ. கூஉ. க]

கஞக [அதர்வணன்—வனம்பதி]

க என்னைக் கருதும் இந்த ஒளவுதிகையக் கொன்று
கிறேன். அதிமமூது, சென்றுகிடுபவனைத் திருமபக்
கவதகிடுபவனாகரு அது வாயேற்பளிக்கும். உ ஆச
பவனது எதனால தேவர்களினின்று இரதிரனை கவாதி
யாக் செப்ததேர உனக்கு வெரு பிரியமுடனாக, நான்
கவனை அதனால கவாதினமாக்குகிறேன். கூ நீ ஸோம
கா கதருபன்; நீ ரூரீபனுக் கதருபன்; நீ கிசுவே
கவாகருக்கும் அதுருபன்; அப்படியப்பட்ட உன்னை நான்
கவன கு உபசரிக்கிறேன். க நான் பேசுகிறேன். நீ
பொருத்தமானவன்.

கரு கருத்து—பெண் பகை கொல்லப் பகை.

கஞக கருத்து—புருஷனும் மனைவியும் பரஸ்பரம் சொல்விக்
கவனவது.

கருஉ கருத்து—மனைவி புருஷனுக்கு மொழிவருள்.

இவ்வீ; நீ சபையில் பேசு, நீ எவர்களைப் பூணையாகவும்; நீ வேறு பெண்களின்—பேசுதல்—பேசாமலாகவேண்டும். இ நீ சபைகளுக்குக் கப்பலாகனாலும் சிறுநீருக்குக் கப்பலாகனாலும் இந்த ஒளபதம் உன்னைப் பதஞ் செய்தவன்போல் இங்கு எவர்களுக்குச் செலுத்தாக. [எ. ௧௮. ௧—௮]

௧௮௪ சாஸ்வந்தம் [பிரங்கண்டவன்—மந்திரோத்த கவன் தேவதை]

௧ திவ்யமான சபாணனை, பாலை பெரிய சலகருப்பத்தை ஒலுதிகளின் கிருஷ்பதத்தை, கிரம மழையினால் திருபதி செய்பவனை எவனை கோசாலையில் செல்வத்திலே சாய ஒருவன் ஸ்தாபிப்பானாக. [எ. ௧௯. ௧]

௧௮௫ பிரார்த்தனை [பிரங்கண்டவன்—ஸாஸ்வான்]

௧ எவனது கிரதத்தில் பசுக்கள் எல்லாரு செல்லுதின் தவலோ, எவனது கிரதத்தில் சலககள் கிரதின் தவலோ, எவனது கிரதத்தில் புஷ்பபதி பிரவேசித்தனளானோ, அந்த ஸாஸ்வந்தை நான்கள் துணைக்கு அழைக்கிறோம். ௨ இங்கு நான்கள் வசித்து செல்வ ஸ்தாபனார்ப்பும், சிறப்பு வாய்ந்த செல்வஞ் செழிப்பவராய் அவிப்பவனுக்கு அளிப்பவராய் அனுகூலமாகி புஷ்பபதியான பொருள் மிகுபவராயுமுள்ள ஸாஸ்வந்தை நான்கள் அழைப்போம். [எ. ௪௦. ௧—௨]

௧௮௬ கபர்ணன் [பிரங்கண்டவன்—சிரேயோ தேவதை]

௧ நான்கு கோக்கும் கருடன் சரபும் திவ்யத்தைக் கண்டு

௧௮௭ கருத்து—நீ சபையில் பேசு.

௧௮௮ கருத்து—கோசாலே போகருக.

௧௮௯ கருத்து—புஷ்பமிகுந்த சாஸ்வந்தைப் பறந்துக்கள்.

திலம் சலககளை பெல்லாம் ஊடுருவிச் சென்றுள்ளான். அவன் எங்காக் கீழ் உலககளைப்பும் கடந்து நண்பனான பூதநாணுடன் மக்கள் மனிப்பவனாய் இங்கு வருக. ௨ நான்கு கோக்கும் கருடன் திவ்ய கருடன், ஆயிரம் பாதம் துறு மூலம் வயதறிக்கும் அவன், எவனினின்று பறப்பபட்ட பொருளை எங்களுக்கு நன்கு அளித்திடிக; அவன் எங்கனது பிறருக்களில் கவதாமிருப்பவனானாக. [எ. ௪௧. ௧—௨]

௧௮௯ ஸோமனும் குத்திரணம் [பிரங்கண்டவன்—ஸோமருத்திரன்]

௧ ஸோமருத்திரனே! எங்கள் வானத்திலே துணைத் துணை கிபாதிபை கிலக்கி கீக்கு நிராதிபை வெகுதூரத் தூத்து; செய்த பரபத்தை எங்களிடமிருந்து கீக்கு. ௨ ஸோமனே குத்திரனே! எங்கள் து நேககங்களில் இச் செல்வகளை பெல்லாம் ஸ்தாபிப்புகள், எங்கள் காயக் களிலே கட்டுப்பட்டுள்ள, நான்களசெய்துள்ள குற்றத்தை எங்களிடமிருந்து கிலக்குங்கள். [எ. ௪௨. ௧—௨]

௧௮௮ வாக்ரு [பிரங்கண்டவன்—வாக்ரு]

௧ உனக்கு மன்கள் மனிப்பவை சில; மன்கள் மனிக்காதவை சில; நல்ல மனம் தரித்து சலகத்தையும் நீ சலிச் செய்து: அவனத்தில மூன்று வாக்ருக்கள் கவக்கப்பட்டுள்ளன, அவதரில் ஒன்று கோஷ மதகரித்து பறந்து கிட்டது. [எ. ௪௩. ௧]

௧௮௯ இத்திரணம் விஷ்ணுவும் [பிரங்கண்டவன்—இத்திரன்விஷ்ணு]

௧ நீலகன் மிகுபவனாகும் ஐந்ததுள்ளீசகன்; நீலகன் ஐயிக்

௧௮௯ கருத்து—கபர்ணன் சூரியன்.

௧௮௯ கருத்து—ஸோமன் குத்திரணம் குற்றம் கீக்கு

௧௮௮ கருத்து—உன்னிலே மூன்று வாக்ருக்கள் உண்டு.

சப்படுவதில்லை: அவர்களில் எவனும் ஐயிக்கப்படவில்லை: இரதிரானே! கிஷ்ணுவே! கீதகன் ஆயிரத்தைச் சமர் செய்புகால் முமமடிபாய்! மடக்கினீர்கள். [எ. சச. ௧]

௧௯௦ அவருணம் [பிரகன்வன்—சர்ஷ்பகபகனம் பேஷணம்]
௧ எல்லா சனங்களுக்கும் உரியதான சனத்தினின்று, நதிநின்று, இங்கு கொண்டு வரப்பட்டுள்ள, தூரத்தினின்று வந்தவர்தான், உன்னை அருகை என்னும் நாமமுள்ள—அவருணத்தின்—மருந்தாக நினைக்கிறேன். உ புன்லால் ஒருவன் அவனை—அறிப்பதுபோல—அனால் நீ போதும், தனித்தனி எரியும் அடகித் நீ போதுமுள்ள, இவனுடைய அருகையை அமைதியாக்கு. [எ. சசு. ௧—௨]

௧௯௧ லீனீவாகி [அதர்வணம்—விப்பத்தினி]

௧ கிரிந்தபின்னங்களுள்ள லீனீவாகியே! தேவர்களின் சகோதரியே! அளித்துள்ள அகிபை பங்கேரி: தேவியே! பிராணை எங்களுக்கு அளி. உ எல்ல கைகளுள்ள, எல்ல அங்கமூள்ளவளைய பல—பிராண—பிராணிக்கும் சனத்தின் பத்தினியான லீனீவாகிக்கு அகிபை பளிப்புங் கள். உ சனத்தின் மனைவியான நீ இரதிரான்குத் தருந்தவன்: ஆயிரம் பின்னங்களுடன் வரும் தேவ பத்தினியே நீ: உனக்கு பக்குங்களை செய்ப்பட்டுள்ளன: தேவியே பொருளை வளிக்க உனது பதியைத் தூண்டு. [எ. சசு. ௧—௨]

1 முய்வணகையாய்.

௧௯௧ கருத்து—இரதிரானே கிஷ்ணுவைப் பற்றுங்கள்.

௧௯௦ கருத்து—அருகைய அகற்ற.

௧௯௧ கருத்து—உங்கள் சனம் பலருடனாகவேண்டாமாறல் சக்தி, என்னும் இரதிரானைப் பற்றவேண்டும்.

௧௯௨ குஷா! [அதர்வன்—குஷா—தேவதி]

௧ என் எல்ல அமைப்புகள் இந்த பக்குத்தில் கடுகுத முடன அறிவேண்டு செய்பும் தேவியான குஷாணவ கைழக்கிறேன், என்னைச் சிறப்புடன் எங்களுக்கு செல் உதவத அவன அளித்திடுக; துதிப்பதர்க்கருகைய தூறு — ௧௯—மனிகளும் வீரனை அவன் தருக. உ அமுதம் அமரர்களின் பத்தினியாயும் அமைப்பதர்க்காகும்வள் இவ்வு எவகனது பக்குதகை கவிசரிக்கட்டும், அவள் தூறு எவகனது பக்குதகைக்கு ஆவதுடன் செவி சாய்த் திடுக, அறியும் அவன் செல்வச் செழுமைமைய யளித்திடுக. [எ. சசு. ௧—௨]

௧௯௩ இராகை 2 [அதர்வன்—இராகை]

௧ எல்ல துதிபுடன் எல்ல அமைப்போடு, என் இராகைப பகைழக்கிறேன், ஸாபகை எங்களைச் செயிபுதுக; அவனை கவனமாகும், எப்போதும் ஒடியாத ஊனியோடு அவன் செயலைச் சேர்த்திடுக; துதிப்பதர்க்கருகைய தூறு அளிக்கும் வீரனை அவன் தருக உ இராகையே! உவது பத்தனுக்கு அதி சுந்தரமான கமதிகளால் எந்தச் சொல்லகளை வளிக்கிறியோ அவற்றால், ஸாபகையே அராம புஷ்டிகை பளிப்பவளாய் இன்று எவகளுக்கு அதுகமைகி வர. [எ. சஅ. ௧—௨]

௧௯௪ தேவ மனைவிகள் [அதர்வன்—தேவ பத்தினிகள்]

௧ தேவ பத்தினிகள் ஆவதுடன் எங்களுக்கு உதவி

1 சுந்தரக்கசைப, அமாவாசை, ஆரோப் மனைவி, மறைந்தவன் மனைவி. 2 பூர்ணிமை ஆரோபமான வதிரீ, அரசாங்கசைப.

௧௯௨ கருத்து—குஷா என்பவளது உதவியால் தீரனை சன்னஞ் செய்யுங்கள்.

புரிக; பிரகஜ பற்றவும் பொருள அனுகூலம் அவர்கள்
துணைபுரிக; புலிச் சோக்கைவானவாகளும், சலிதததி
துள்ளலுடனாத்மாவ தேவிகளும் எவகளுக்கும் கைத்தை
பனிததிடுக உ தேவ பக்தினிகளும் பெண்களும் இந்தி
ராணியும் அக்கினாயி இராணிபாண அகலினியும், அதுபலிப
பாசகளாக, ரோதலியும் வருணனியும் செலிபுதக,
பத்தினிகளின் குதலில் தேவிகள பகிர்ந்து கொள்க,
[எ, சக, க—உ]

உகடு விஜயம் [திருவதன் காமோகிரணன்—இந்திரன்]

க இடிபேத மாததை இடைபூதந்து சதா தகர்ப்பத
போல் காலினால் குதாபெவகளை எதிர்ப்பிவ்வாத நான்
இதந்து கிடுகிறேன். உ எவ்வாத திகைகளின் துரிதம்
துரிதமற்ற தடுகை இப்பலாத சனத்தின் செவ்வம் ஜயம்
என் கைகளிலே ஒன்று சேர்க, உ நற்ப் பொருளகளை
பற்றியுள்ள அக்கினியை நான், வணக்கவகளுடன் போத
கிறேன். அவன் இவரு பொருத்தி எங்கள் செயலகளை
பகிர்ந்திடுக, செவ்வரு ஜயிக்கும் இரதகனனால் போன
நான் மூன் வகித்துச் செல்லுகிறேன். நான் மருத்துக்
களின் ஸ்தோமத்தை பிரதட்சினமாய் நடத்தவேன்,
ச உன்னை நண்பளுக்கொண்டு நான்கள் சேனைவை
ஜயிக்கவேண்டும், ஒவ்வொரு சமரிதூய நீ எங்கள் பக்கம்
உதவிபுரி; இந்திர! எவகளுக்கு கிரிந்த வெளியையும்
ககவழியைபுரு செய் மகவானே! நீ பகைவர்களின்
வலிமைகளைப் பிள, இ நன்கு எழுதப்பட்டுள்ள உன்னை
நான் ஜயித்துள்ளேன்; நன்கு தடுக்கப்பட்டுள்ளதையும்
நான் ஜயித்துள்ளேன், ஓநாய் ஆட்டை ஆட்டுவதுபோல
உன் செயல்களை நான் கடைவேன். உ அவன் மேன்மை
உகச கருத்து—தேவ பத்தினிகளும் உதவி பனிப்பார்கள்.

வாய் கிளவாவேதால் ஆதாயத்தை ஐயிக்கிறான்; அவன்
நாடிப்பவனைப்போல காலத்தில் ஐயங்களை குளிக்கிறான்;
தேவா கிரமமும் அவன் திரகியத்தை தடுப்பதிலும்;
அவன் அவனை கவதாக்கனால் செவ்வத்துடன் சேர்க்
கருள் எ அதிகம் அழைக்கப்படுபவனே பவத்தால்
பாணபாபும் துன்பம் திகழும் துக்கத்தையும் பகக்கனால்
உகடகை கடைக்கவேண்டும்; இராஜர்களின் நடுகிலே
உகடகை துன்பமாகாமல் தந்திரங்களால் திரகியங்களை
நாடிப்பவனும், அ எனது வலது கையில் செயல்கள்,
இடது கையில் ஜயம் ஸதாபனமா புளளது, நான் செல்
வம நடிப்பவன், சொன்னது ஜயிப்பவன் அகவரு ஜயிப்
பவகைவேண்டும் உ காய்களே! கறக்கும் பகையைப்
பிரை எனக்கு பயன் மிகும் செயலி கிரைபாட்டை—
உபபயகை; நானினால் கிலைப்போல் செயலின் தாசை
நாடி என்னைச் சோததுக் கட்டுவகை, [எ, இ, க—அ]

உகக பெரிய வெளி [அகநிரணன்—இந்திர பிரதமன்பதி]

உ பிரகஸ்பதி எங்களை எவரும், பின்புறம் உயர்புறம்
பிழ்நாடி கிழோனிடமிருந்து, எவகளைக் கரப்பானாக;
இவர்கள் நண்பர்களுக்கு நண்பனைப்போல் முன்புறத்தி
லுள்ள நடுவழியினின்று, எவகளுக்கு கிரிந்த வெளியைப்
பிரை [எ, இ, க.]

உகக ஒருமனம் [அதர்வன்—ஸாம் மனஸ்ய காரிண வகலினிகள்]

உ சந்திரர்களுடன் மற்றார்களுடன் எங்களுக்கு ஒரு
பிரைகளை புலன்களை.

உகக கருத்து புலன்களை ஜயித்து ஆத்மாவின் உயரிய குணம்
உயர்ப்புறங்கள்.

உகக கருத்து—அறிவதும் பலத்தாலும் பரந்த கிலைத்தின் அநி
யப்பாடுகள்

மனத்தை அகலிவிக்கவே! இவரு எங்களுக்கு மந்தரபிஷக்
கள். உ நாங்கள் அறிவுடன் மனத்தடன் ஐக்கியமாக
வேண்டுமே; நாங்கள் திவ்யமனத்துடன், சமா செய்பா
மலாகவேண்டுமே, அதிபுத்தத்தில் கோஷங்கள் முழங்காம
லாகுக: தினம் வந்த விட்டபடியால் இந்திரனுடைய
அம்பு கிழாமலாகுக. [எ. 102. ௬-௨.]

உகஅ தீர்க்ககாயுக [பிரம்மரிஷி—ஆயுஷகாரிணௌ பிரதக்
பதிரச்சிணௌ யம்]

உ பிரகஸபதியே! யமனுடைய பாலோக வாழ்க்கையி
னின்று சரபத்தினின்று—எவகளை—நீ விடுதல் யார்க்கு
தால் அக்கிவிபே! தேவ கவத்திபர்களான அகலிவி
கள் திறனாய் மிருத்புகவ எவகலிபரிருத்த வகித்துச்
சென்றார்கள். உ நீங்கள்! இருவர்களும் ஒன்று செல்
வகளை; சரீரத்தை நீக்காதேயுங்கள்; உன் பிராணனும்
அபாணனும் இங்கு நான்பர்களையாகவாக; துற சரத்
காலங்கள் ஒங்கி வாழ; அக்கிவி உனது கோபனும் வகிஷ்
டனும் அதிபனுமாயாகுக உ வெரு தூரத்தில் மந்தர
பனமாயுள்ள உனது ஆயுக, பிராணன் அபாணன், மத
படியும் வருக. அக்கிவி அனத மதபடியும் சீருதியின்
மர்மங்கத்தினின்று பற்றியுள்ளான்; நான் அதை உன்
ஆத்மாவில் மதபடியும் தகழைச் செப்பிறேன். உ பிரா
ணன் இவனை¹ நீக்காமலாகுக; அபாணன் இவனைக் கீழே
சரபத்து நீக்காமலாகுக; நான் இவனை எழு ரிஷிகளினொப
படைக்கிறேன், அகவ, இவனை சவனதிரபால் முபயுக்ககழைத்
துச் செலக 10 பிராணனே! அபாணனே! கொட்
டத்தில் இரு சமைக் காண்களைப்போன்—இவனைப்—

1 பிராணனும் அபாணனும், 2 பூர்ணாயுக. 3 பாலனை.

உகஅ கருத்து—ஐக்கியமாகுங்கள்.

கிரபெயுங்கள்; இம்முப்பின் செல்வம் இங்கு இம்மை
யுள்ளீயி வேரங்குக. உ நாங்கள் உனது பிராணனை
பூவா. தூண்டுதினோம்; உனது பட்சமத்தை நான் தூர
மாகுகிறேன்; வரிக்கத்தரும் அக்கிவி எல்லாப் பக்கம்
களினின்றும் எவகளுக்கு இவரு ஆயுளை யளித்திடுக.
உ நாங்கள் இருளினின்றும், உபாத்திராகி உபரிப நில
வாகிறேன், உத்தம ஜோதிபாகி தேவர்களில் தேவனான
சூரியனை அடைந்துள்ளோம். [எ. 102. ௬-௪]

உகஅ சிக்கும் சாமனும் [மருகு—இந்திரன்]

உ அவதருவ செவகளைச் செய்கிறார்களே—அந்த—
நீக்காத ஸாமனை நாங்கள் பறிக்கிறோம்; ஸதலில் இவை
வாழ்வுரியும். அவை தேவர்களில் பக்குத்தையளிக்கின்
றா உ நாள் சிக்கும் சாமனும் ஸாமனையும்,—முதலியே—
அரிக்கும் வகிமைக்கும் யஜுனை பஸத்துக்கும் நாடிப
தால், நான் நாடிப இந்த வேதம் சேப்பதியே! என்னைத்
துப்பஞ் செய்பாமலாகுக. [எ. 102. ௬.]

உகஅ வகலே [மருகு—இந்திரன்]

உ யனுவே! ஜோதிக்குக் ஜோக உள்ள உனது
வகலையினால் கிவவத்தைப் பிரேரிதரு செய்கிறோபா
அவதருவ இனிமையில் எங்களை மந்தரபனஞ் செய்.
[எ. 102. ௬.]

உகஅ விஷம் விவக்து [அதர்வணன்—மந்திரோக்த விருஸ்ஸிக
தாரிகள்]

உ விரியன் பாம்போ கரும் பாம்போ விஷப் பாம்பி

உகஅ கருத்து—பிராணபாணத்தால் பஸம் பெருகும்.

உகஅ கருத்து—வழி தப்பினால் வேதம் துன்பத்தை விளைவிக்கும்.

உகஅ கருத்து—இனிமையில் இவரை

விபிரிஞ்சுதேர, குலியும் கங்கபருவன விஷந்தத இந்த
ஒளஷதம் நீக்கச் செயதுள்ளது. உ இந்தச் செடி தேன்
பிறந்து தேன் கொட்டி தேனும் திதிப்பாயுள்ளது;
தண்டமாநதற்கு¹ இது ஒளஷதமாகும்; கொட்டித்
கிடக்களை² இது கொலதும் உ கடித்த குடித்த—
கை—காணகன உளது புறத்திலுமுற்போம்; அற்பமாய்
அவசரன் கடித்த கொட்டிம ஐந்துகின் விஷம் இரமைந்
துள்ளது. உ கட்டித்த கோணலாய் அங்கமில்லாமல்
குறுக்கி இதுக்கும் உளது³ அந்த முகக்களை, பிரம்மண
ஸபதியே நீ புல்லிப்போல் ஒன்று வளை. இ நிலத்தில்
ககர்த்த இரக ருனியமான சர்க்கோடத்தின் விஷந்தத
கான் நீக்கியுள்ளேன்; அப்பால் அகத கான் அகாதத
முள்ளேன் உ உளது இரு கககளிலும் உளது கொத்தி
தும் உளது கடுகிலும் வன்மைவிலை; பிறகு நீ உளது
வாலில் அவமாய் அற்பப் பொருளாயுள்ள அது எது?
எ உன்னை எதமபுகள் புகிவின்றன; மயில்கள் உன்னைத்
தண்டம் தண்டமாய் பொதுக்கும்; சர்க்கோடத்தின்
விஷம் இரக ருனியமாயுளது என நீக்கன் எல்லிருந்து
சொல்லலாம், அ வாலாலும் வரவாலும் இம்வலிக்கும்—
உளது வாயில் விஷமில்லை, இனி உளது வால் தரிப்பில்
அது—எல்லாமிருக்கும்? [எ. இச. க—அ]

உளது, சாஸ்வதீ [வாமதேவன்—ஸரன்வதி]

உ ஆகசபுடன் பேசுவதில் சனமதசரித்த பாசித்தல்
செலுதுவதில், என் சரீரத்தின சேதனமாவதில் எந்த
வேதனியானது சரி—அகத சாஸ்வதீ செய்வாக்கிரபபு

1 முறித்த சாபமாகும். 2 புழுக்களை 1 பாய்மினது. விஷ ஐந்து
விஷுடைப.

உளது கருத்து—ஒளஷதம் விஷம் விலக்கும்.

உளது. உ மருத்துக்களுடனான¹ கிசவுக்கு² ஏழு
பாபமின்றன; பின்னாக³ பிரகவுக்கு குதக்களை அறி
கிசவுதுளனாக⁴ கன்: இரண்டும்⁵ அவனதாகும்; அன
து உளது, இரண்டும் பிரகவுகமின்றன; இரண்டும் முயற்சிக்
கின்றன; இரண்டும் அகதப⁶ புஷ்டியாகும். [எ. இச.
க—உ]

உளது போகத்துக்கு [கொருபதி—மந்திரோத்த இந்திரவருணன்]
உ இரத்திர வருணனே! நீக்கன் லோமனைப் பருகுபவர்
உ உலையான பிரதமுளவர்களே! இன்பமளிக்கும் இச்
லோமனைப் பருகுக்கன்; உக்கனது இரதமான பக்குமதேவ
போகதத்துக்கு பாணஞ்செய்வதற்குச் சாயுஷுத்தானத்தத
எனது உளது. உ இரத்திரனே! வருணனே! அதிமிருத்த
தேவரின, கிருஷ்ப லோமனின்—இரகதத—கிருஷ்பம்
உ¹ நீக்கன் பொழியுக்கன்; இந்த இரகம் உககளுக்கு
பொழிப்பட்டுள்ளது. இத்தருப்பகபி துட்டார்த்த நீக
கன இன்பமுடனாகுகன். [எ. இச. க. உ]

உளது சாபம் நீங்கு [பாதராயன—மந்திரோத்த அரிசனன தேவ
ஸ்தான்]

உ எக்கனாக் சபிக்கப்படாமல் எக்கனை சபிப்பவனாயும்,
காவகன் சபித்த எக்கனைச் சபிப்பவனாயும் இடியேறால்
அடிக்கப்படும் மாத்நதப்போல அவன் முலம வகா
உலர்த்தி விடுக. [எ. இச. க]

1 பாணன்களுடனான. 2 ஆத்மவுக்கு. 3 கவாகக்கன். 4 ஆத்
மனின் பின்னாகன் போலான பிரகவுக்கன். 5 ஆத்மவுக்கும்
பிரகவுக்கும் 6 உன்னை..

உளது கருத்து—தகப்பன்சாயி. ஆத்மாவால் பிரகவுக்குக்கும்,
பிரகவுக்கும் ஆத்மவுக்கும்.

உளது கருத்து—இந்திர வருணனைப் போற்றுக்கன்.

உளது கருத்து—சாப மொழி.

கனகு மன [மோம்மன்—இராமம்பாடிருமா: வான்மோஷ் பத
யன்சேவா:]

க பலத்தரித்த பொருள் ஐயித்த ஸாமேகதபுடன்,
தோடியில்லாத கண்ணுடன் எல்ல கருத்தோடு வணக்க
செப்பவனுப் நான் விடுகளுக்கு வந்துள்ளேன்: நீங்கள்!
இன்பமுடனாகுங்கள்; என்னுடைய பயமாக வேண்டாம்.
உ இந்த விடுகள் கைமணிப்பவை, பால், பலம் மிகு
தவை, இனிமை நிறைந்த இலக்கும் அவை எங்கள்
வாளை யறிக. உ வெளியிலிருப்பவன் நினைக்கும் வெரு
பல எல் மனங்களுள்ள விடுகளை நான்கள் அழைக்கிறோம்.
அவை எங்கள் வருகையை யறிக. ச வெரு பலபொருள்
பொருத்தும், இன்பமனுபவிப்பவர்களுள்ள மனைகள்
அழைக்கப்பட்டுள்ளார்கள்; நீங்கள் பரி தாமதமில்லி
யிருங்கள்; விடுகளை! நீங்கள் எங்களால் பயமாக வேண்
டாம். 6 பகர்கள் இவரு அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்; ஆடு
களும் அஜங்களும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்; பிறகு என்
கள் விடுகளில் உணவினை அமிருதமும் அழைக்கப்பட்டு
ள்ளன. ௭ விடுகளே! இனிமை மிகுந்த நற்செய்வக
ளுடன் நீர் உணவு மிகுந்த, உணவமல் இன்பமாகி நீங்கள்
பசியற்றிருங்கள்; எங்களால் நீங்கள் பயமாக வேண்
டாம். ௮ நீங்கள் இவரே இருங்கள்; எங்களை பதாரிக
காதேயுங்கள்: நீங்கள் விவருபவர்களைப் புஷ்டியாக்கு
ங்கள்; நான் மேன்மைபாவதோடு வருவேன்; என்னுள்
நீங்கள் அதிசெழிப்புடனாகுங்கள். [எ. ௯௦. ௧—௮]

கனக தவம் [அதர்வணன்—அக்கினி]

௧ அக்கினியே! எத்தவம் தவத்தால்—வளர்வின்றதோ

1 மனைவிலிருக்கும் பெண் திண்ணைகளே!

கனகு கருத்த—இயிய மனை

கனகன்—அத்தவத்தால்—தபத்தைச் செய்கின்றோம்;
கனகன் கருத்தத்துக்குப் பிரிபர்களாகி, தீர்க்காபுட்கள
1 உ அதி அறிவுள்ளவர்களாக வேண்டும், ௨ அக்கி
விப்ப! நான்கள் தவஞ் செய்கிறோம்; நான்கள் அதி
தவம், செய்கிறோம்; நான்கள் கருதவகளைச் செயிபுற்ற
தீர்க்காபுட்களும் எல்ல அறிவுள்ளவர்களாக வேண்டும்,
[எ. ௯௧. ௧—௨]

கனக அக்கினி [சுலபமாரீசன்—அக்கினி]

௧ இந்த அக்கினி ஸபதிபாவான். புரோஹிதன், பலத்தி
பொருதுபவன், சாதனைப்போல பதாரிகளை ஐயித்துள்
கனக புதியின் கடுகில் ஸ்தாபிதமாகி, பிரகாசமாகப்
புளியிடு போர் செய்ய விரும்புபவனை அவன் பாதத்தின்
நிற் செய்வானாக. [எ. ௯௨. ௧]

கனக ஐரதவேதன் [மரீகாசியன்—ஐரதவேதன்]

௧ அமர் ஐயிப்பவனும் அடக்குபவனுமுள்ள அக்கி
விப்ப பசம நிலபத்தினின்று, நான்கள் பாக்களால்
அழைக்கிறோம்; அவன் எங்களைத் துன்பங்களினின்றும்
நீக்குவானாக. தேவனான அக்கினி தீச்செயல்களைத் தூரம்
செய்க. [எ. ௯௩. ௧.]

௧. ௨ சலமும் அனலும் [பமன்—கிருஷ்ண சருனி நிருதிர்வா
ஸ்வரோக்த தேவதைகள்]

௧ கருவகழுரு¹ பறந்து இவரு விழச் செய்துள்ள எங்
லாத துன்பம் துக்கத்தினின்றும், சலங்கள் என்னைத்

1 கரும் மனம்.

௧. ௨ கருத்த—தவத்தால் தீர்க்காபுட்களோன்றும்.

கனக—கனக கருத்த—அக்கினிபால் அரிவை எரித்து விடு.

காத்திடுக. உ விர்குதியே! கரும்புட்டி உனது முகத்
தால் இங்கே கீழே விழச் செய்துள்ள எக் - குற்றத்தி
னின்றும் கருகபத்தியாக்கினி என்னை நீக்குவானாக.
[எ. கச. க-உ]

உஅ0 அபாமார்க்கன [சுக்விர்—அபாமார்க் விருத்தேவதை]
க அபாமார்க்கனே! 1 நீ மரபுபழத்துடன் பெருமி
புள்ளதால், இங்கு என்னிடமிருந்து எவ்வாறு பழி சொற்
களைபும பிரித்தாகிடு. உ எனக்கும் பார்ப்பவனே! அபா
மார்க்கனே! நான்கள் செய்துள்ள நீச்செயலையும் நீமை
வையும், தீவினைவையும், உன்னால் தடைத்தவிடுகிறோம்.
உ அபாமார்க்கனே! நான்கள் கரும் பற்களுள்ளவனாகிடு
கரும் நகமுள்ளவனுடன் காய பகைமுள்ளவனாகிடு சொர்க்
திருந்தால், அதனாலாகும்—எல்லாத் துன்பத்தையும் உன்
னால தடைத்து விடுகிறோம். [எ. கடு. க-உ]

உஅ1 பிராமணன் [பிரம்மன்—பிராமணம்]

க வானத்தில், வாதத்தில் மாங்களில், புதர்களில்சொல
லும் எனது பகைகள் செவிபுதுகின்றதோ அந்தப் பிராம
ணமம் 2 என்னை மதுமடியும் அணுகுக. [எ. கக. க]

உஅ2 சூத்மா [பிரம்மன்—சூத்மா]

க என்னை மதுபடியும் இத்திரியம் அடைக; மதுபடியும்
சூத்மா மதுபடியும் பொருள் மதுபடியும் பிரம்மணம—

1 ஒரு முயிலையின் பெயர். 2 அறிவு, வேதம்.

உஅ3 கருத்து—குற்றம் கீங்கு.

உஅ0 கருத்து—அபாமார்க்கத்தால் அழிவு கீங்கும்.

உஅ5 கருத்து—செவிச் செல்வத்தால் பகைகளும் ஒங்கும்.

அணுகுக, பக்குவியை அனல்சன் 1 மதுபடியும் தகைஞ்ச்
செய்ந்தானங்களில் 2 இவரு திடமுடனாகுக. [எ.
கச. க]

உஅ4 சாண்வழி [சுத்தாதி—சாண்வழி]

க சாண்வழியே! உனது கிரதங்களில், தேவியே! உனது
நிலை நதானங்களில் ஆறாந்தமான அலியை பங்கேரி:
செய்யே! எங்களுக்குப் பிராணநிலை பனி. உ ஸாண்வ
ழியே! உனது அகி இவரு செய் யிருந்துள்ளது; பித்து
ருகையின் இந்த அகியானது புசிப்பதர்க்காகும் இந்த
உனது முழுக்கங்கள் மங்கனமுள்ள—கவையாகுக: அவற்
றுவ நான்கள் இனிமை கிறைபலர்களுக்கவேண்டுமெ.
உ நீ மக்கள் மனிப்பவனாகவும், நீ எங்களுக்கு ககம்
பிரிவினிப்பவனாகவும். ஸாண்வழியே! உனது நற் பார்
வையினின்று நான்கள் பிரியாமலாயோமாக. எ. கஅ.
க-உ]

உஅ5 பிராந்தவன [சுத்தாதி—ககம்]

க எங்களுக்குக் காற்று ககத்தத விசை: சூரியன் எங்க
ஒரு ந்த் தினங்கள் ககமுடனாகுக: ககமாக இவரு சொர்க்:
ககளுக்குச் ககத்தத உகவு விசை. [எ. கக. க]

உஅ6 பகையழி அதர்வணன் [சியேன உதமந்திரோக்த
தேயவதை]

க அங்குள்ளவன் மனத்தால் வர்க்கால், பக்குவனாகால்

1 அபாமார்க்கினி, சீராக்கினி, தர்க்குக்கினி நோஷ்டாக்கினி முதலி
யின. 2 என் தேகத்தின் பல விலையங்களில்.

உஅ2 கருத்து—அகினி பலத்தால் சூத்மா ஒங்கும்.

உஅ3 கருத்து—ஒருபொதும் கல்வி கீங்காதே.

உஅ4 கருத்து—அறித்ததும் ககம் பெருக.

அயியால் பஞ்சாபால் எந்த ஆறுநிலைப் செய்தாலும்
அதை கிருதி மிருதபுஷ்டன்சேர்ந்த அவனது ஆறுநிலை
சத்தியமாவதற்குள் அதை வழித்திகை. உ. பாது
தாண்டலும், கிராதிபும அக்கரும, அவனது சத்தி
பந்தை அசத்திபந்தால் அழித்திகை. தேவர்கள் இவ்வாறு
ஆல் பிரேரிதமாகி அவனுடைய செய்கை கவந்திகை
உ. இரு. தரிதமான அதி இராஜர்கள் சேர்ந்த பந்தமும்
இரு. கருடன்களைப்போல எவர்களுக்கும் துன்பம் தெளி
வாக்கும், சத்தரு செய்கைச் சிதைப்பார்களாக. உ. உனது
இரு கைகளைக் கீழே சாபத்தால் உனது வாயை மூடி
கிறேன்: தேவனான அக்மினியின் கோபத்தால், நான்
உனது அயிலை வழித்தான்னேன். இ. உன் கைகளைக்
கட்டுகிறேன்; நான் உனது வாயைக் கட்டுகிறேன்; கோ
மான அக்மினியின் கோபத்தால் உனது அயிலை அழித்
துன்னேன். [ச. எ. ௨. ௨]

உ. அக அக்மினி [அதர்வணன்—அக்மினி]

உ. ஜபசாலியான அக்மினிபே! அறிஞனான உன்னை எம்
களைச் சுற்றிக் கோட்டையையப்போல் ஸதாபனஞ் செய்
கிறோம். தினந்தோறும் கிராதிமூன்று நீ, அழிப்பவனை
அழிப்பவனாவாய். [ச. எ. ௨. ௨]

உ. அக இந்திரன் [அதர்வணன்—இந்திரன்]

உ. நீங்கள் எழுந்திருக்கன்! இந்திரனுடைய பருவபாகத்
தில் கீழ் கோகருவர்கள் பக்ருவமானால் நீங்கள் அதனை
அளிப்புகன்; பக்ருவமாகவில்லையெல் நீங்கள் காத்திருக்
கன். உ. அக பக்ருவமாகியுள்ளது: இந்திரனே! இங்கு

உ. அக கருத்து. பருவபுழிப்பது பெருமை.

உ. அக கருத்து—அளவால் குழித்துகொள்.

உ. அகியன் வழி கீழில் சென்றுள்ளான்: சலனமாகும்
நிலவனில் குலபதிகன்போல் உனது கண்பர்கள் பொருள்
பொருள் உன்னைப் பற்றியுள்ளார்கள். உ. நான் அதனை
—மகனத்தில் பக்ருவமாகியுள்ளது என நினைக்கிறேன்:
அக்மினியில் பக்ருவமாகியுள்ளது—என நினைக்கிறேன்.
அ. அக புதிய குதமான அதனை நன்கு பக்ருவமாகியுள்ள
மகன நினைக்கிறேன்: நடுப்பக்கல் பக்ருத்தின் தயிர்களை
நீ பருகு வச்சிராபுத்தரிக்கும் இந்திரனே! அதிசஞ்
செய்பவனே! அதனை அகசேரி. [ச. எ. ௨. ௨]

உ. அக அக்மினிகளே [அதர்வணன்—அக்மினிகள்]

உ. இரு கிருஷ்பர்களே! அக்மினி எழுந்தான்னான்,
அ. அக ஜோதியின் ஸாததி: கர்மம் தபமாகியுள்ளது;
உ. உன் உணவுக்குத் தேன் கறக்கப்படுகின்றது; அக
அக்மினிகளே! இவையும் இன்பவகையில் வெகு கிருஹாக
நாளை காணஞ்செய்யும் நான்கை உங்களை அழைக்கிறோம்.
உ. அக்மினிகளே! அக்மினி எழுந்தான்னான்: உங்கள்
கர்மம் தபமாகியுள்ளது; வானாக: இப்போது இங்கு
நான்கை கறக்கப்படுகின்றது; அதிசயர்களே! அறிஞர்
உ. இன்பமாகியுள்ளேன். உ. கவரஹா கிருதமுடனான
தேவர்களின் கத்தமான பக்ருமானது தேவபானத்தாக்
கான அக்மினிகளின் கலசமாகும்; காலமான அமுதர்
உ. —இதை பனுபயித்து கந்தர்வனது முகத்தால் குளிக்
கொள்கன். உ. அக்மினிகளே! கிசுபுபு—பகக்களிறுள்ள
பால் ஆறுநிலமான செய், உன்கள் பாசமாகும்:
வானாக, இனிமைவானவர்களே! சபை தரிப்ப
வர்களே! கற்பதிகளே! ஜோதியின் ஜோதியிலே
| அயிலை அளிப்பை.

உ. அக கருத்து—அனைவரும் இந்திரனைப் பற்றுவார்கள்.

குடான கருமத்தைப் பருகும்படி, இ தவமுடனான கர்மமானது அதனதேவதாவாக உங்களை அடைக. உங்கள் அந்நவர்பு பால் மிகுந்து எங்கு சலனமாவாது: பிராணியின் அகலியினனே! இவிய பாலைப் பருகும்படி. கிசுபுப—பகலின் பாலைப் பருகுகுசெய்யுமபடி. ௧ பக நெப்பவனே! தரிதமாய் பாதுடன் வரகும்படி: 'கர்மத்தில்' கிசுபுப பகலின் பாலைப் பொழியும்படி நெத்த லலிதா உயிரிப வரவத்தைப் பிரகாசனா செய் துள்ளான், உஷோதய மதாசரித்த அலன பிரகாசித் திருள். ௭ நான் கலபம் நெகரும பகலவக் கெத்தென்; நற் ககபுடன் கற்பவன் அவனைக் கற்பான். லலிதா நெத்த துன்னெதெத் துன்னெ: குடான—பாணம்—தய னாகு செய்பவபட்டுள்ளது; அவன் அதனை, அறிவித் திருக. ௮ சந்த மிட்டுக்கொண்டு வக பத்தினி, தனது மனத்தால் வகக்கருக்குக் கந்தைத் தேடுபவனாய் இங்கு வந்துள்ளான்: இம்மை பாகாத இவன் அகலினி கருக்குப் பாலைக் கெத்திருக; அவன் மேலான செனபாக் கிவத்துக்கு வளர்க. ௯ எங்கள் கிட்டுக்கு போகத்தக் காகும் இல்லற அதிதிராக, அறிபும் நீ, எவகன வக்கத் துக்கும் வர: அக்கினியே! எல்லா எதிர்ப்பவர்களை வழித்த பகை செய்பவனது போஜனககளை பெல்லாக் கொண்டு வர. ௧0 அக்கினியே! மேலான செனபாக் கி வத்துக்கு நீ கத்தியுடனிரு: உனது ஒளிகன் உத்தம மாகுக. எல்ல வழியுடனாகும் தாம் பத்திவந்தை ஒனது சேர்; எதிர்ப்புச் செய்பவனது மேன்மைகல மிதித்த கில், ௧௧ மேலான புற்றனையில் மேய்கது நீ எல்ல பக் குள்ளவன்: நான்களும் அப்படியே எல்ல பாகக்கருகன வர்களாக வேண்டும்; இம்மை பாகாதனனே! நீ புண்ணி

புரி, இங்கு வந்து எல்லாக் காலத்திலும் கத்தச் சலத் தரப்பருகு. [௭, ௭௩, ௧—௧௧]

௧௨௦ கண்டனவன [அத்வணன்—அபிதவானன்]

௧ நிகப்பான அபிதத்தின் தாகய கருமை என நான் என செலிபுற்றனனோம் நான் தேவ முனியின் மூலத் தால அவற்றை பெல்லாம் துடைக்கிறேன். ௨ நான் அவறலின் முதலாயுள்ளகைத் துடைக்கிறேன், நான் நடு வாயுள்ளகையும் குத்துகிறேன்; நான் இங்கு அவறலின் மேயுறமாயுள்ளகையும் குடுமிவைப்போள் கொத்துகிடுகி றேன் ௩ நான் தவஷ்டரலின் வர்க்கினை உனது தவஷ்த்தைத் தணித்துள்ளேன்: தலைவனே! உனது கோபதகையும் எங்கள் உடைக்காகத் தணிக்கிறோம், ச விதவனின் பறிபே! விதத்தால அலக்காமான நீ உங்கு கல்மனமுடன் சதாசாலம் பிரகாசி: ஜாதவேத ன்வே! இப்படி எழுச்சியாகு முன்னை பிராணமிருத்தகால் ௧௧ எல்லாகும் எப்பொழுதும் பன்னகி விருப்போமாக. [௭, ௭௪, ௧—௪.]

௧௨௦ பகக்கள் [உயிர்ப்பிரவன் - அக்கினியன்]

௧ வேகன் பிராண மிகுத்து, எல்ல புற்றனையில் பிரகாச மாய, எல்ல சல கந்தானத்தில் கத்த சலவகளைப் பருகு வாகனா—மிருகங்கள் திருடனாய் நீமை புரிபவனும் உங் களை சவாதனைஞ் செய்பாமலாவார்களாக: குத்திரனின அரதம உங்களை நீங்குக. ௨ கால கலகளை நீங்கள் அறிபவர்கள்; இரமிக்கும் நீங்கள் ஒன்று சேர்பவர்க் ௧௧, கிவகரம முன்னவர்கள்: தேவிகனே! தேவன்

௧௨௧ கருத்து—அனல் வரவேற்பு அதிகமம் கினைக்கும்.

௧௨௨ கருத்து—விதம் தரித்தால் கின் கோக்கம் வரும்.

கருடன் என்னிடம் வாருங்கள்; இதைக்கொட்டத்துக்கு இந்த மந்தானத்துக்கு—வாருங்கள்; என்னை என்பதால் தெளிவுங்கள். [எ. எ. ௮. ௧—௨]

௨௯8 நோய்கள் [அதர்வணன்—அபரித பிஷக்]

௧ அபரிதபிஷதையிட அபரிதபிஷமானவை; இன்மையில் இன்மை மிருபவை; நோயுடையவையிட இராமியலாதவை உட்கையிட அபரிதம் காரபவை. ௨ கண்டத்திலுள்ள அபரிதங்களும் பக்கவகையிலுள்ளவைகளும் வயிற்றுக் கீழேயுள்ள அபரிதங்களும் தாமராவே உதிரும, ௩ மார்பை என்னை வழிப்பதையும் உள் எங்காசில் இறக்குவதையும் உச்சியிலுள்ள எதையும் ஸர்வமான ஜாபான்பத்தா¹ யும் நான் நீக்கியுள்ளேன், ௪ நிறகுளிருபபதால் ஜாபான்பம் பறக்கின்றது, அதிபுருஷினைப் பிரவேசிக்கும்; ஸாஷுதம்² அபரிதமான இரண்டின்³ ஒளஷதம் இதவே, ௫ ஜாபான்பனே! நாவகள் உனது சன்னத்தை யறிவேம; ஜாபான்பனே! நீ எவ்விருந்து பிரகடா வென்பதையு மறிவேம; நாவகள் எவ்விருந்து யிட்டுப் பக்கு செய்திருமோ அக்கு நீ எப்படி நாகஞ் செய்வாய்? ௬ இத்தினே! நீ கிருத்திரனை வழிப்பவனு மிருபபதால், நூனே! சமரில் செவ்வகளுக்கு கலசத்தில ஸோமனை விசமாய் பருகு, ௭ பெபகல பக்குத்தில அதைக் கீழே பொழி செவ்வக் களத்தில மான நீ எங்கனில் செவ்வததை யளி. [எ. எ. ௯. ௧—௭]

1 கண்டமாஸியை 2 நித்தியம் அபரிதபிஷான, 3 இரண்டு வகை கண்டமாஸியின்

௨௯9 கருத்து—பசுவைப்பற்றி புஷ்பாசுருக்கள்.

௨௯௯ கருத்து. நோய் நீக்கி வலிமையுடனாகுங்கள்.

௨௯௨ கருத்துக்களை [அதர்வணன்—மருதர் ஸாந்தபகா மந்திரோத்த தேவர்கள்]

௧ அதிதாபஞ் செய்பவர்களே! இதே அபிபாகமும்; மருதத்துக்களே! இதை கவிகரிபுகளை எதிரியழிப்பவர்களே! எங்களுக்கு இரட்டைசுபுடனாகுங்கள், ௨ மருதத்துக்களே! வகக்களே! பகைபாண மனிதன் கோணலாய் என மாறு சித்தவகளை நாகஞ்செய்ய கிருமயினால், அவன் தவேஷ பாசம்னைப் பற்றுக; அவனைத் தாபமுடனாகும் தபத்தால் தொகியுங்கள், ௩ வருஷ மருத்துக்களே அவகாஞ் செய்பவர்கள்; விசால நிலமமுள்ளவர்கள்; ஸனககருடன் கடும் அவர்களே மானிடர்கள்; அதிதயம் தோற்றுவித்து இன்பமாகி இன்பமளிப்பவர்களான அவர்கள் பாப பாசவகளை எவ்விதமானும் பிரிப்பார்களாக, [எ. எ. ௧௦. ௧—௩]

௨௯௩ அக்ஷினி [அதர்வணன்—அக்ஷினி]

௧ நான் உனது கயிறில்—கட்டை—நீக்குகிறேன். ௨ உனது கட்டின் உனது கடிவாளத்தின் பாசத்தை நீக்குகிறேன். அக்ஷினியே! நீ அழியாமல் இக்கேயே இரு. ௩ அக்ஷினியே: இம்மனிதனுக்கு மேதின்னைத் தானும் உன்னை தெய்வ பிரமததால் நான் இணக்கிறேன்; எவ்விதக்குமேலான செவ்வத்தை இக்கு நீ பிரகாசமாக்கு, தெய்வர்களில் பிரிய அபிவனிப்பவனாக இவனை நீ யறிவித்து விடு. [எ. எ. ௧௧. ௧—௨]

௨௯௪ அமாவாசையே [அதர்வணன்—மந்திரோத்த அமாவாசையை]

௧ அமாவாசையே! மந்திரிமையுடன் ஒன்று வசிக்கும் நீ தேவர்கள் எந்த பாசத்தை உனக்குச் செய்துள்ளாய்

௨௯௫ கருத்து—சமூக உதவியால் செம்மைபடலாம்.

௨௯௬ கருத்து—நிபாகஞ் செய்பவன் தனது தோய்வத்தை,

சனோ அதனும் எனகன் பக்குத்த விடப்பு: விசய
மேன்மைகளை படைத்தவனே! ஸாபகமே! என்னை
விரிவாயும் நல்ல செல்வத்தையும் அளி. உ நானே அமை
வாங்கைய, எனக்கு என்னில் இச் சமீருதர்கள்
வசிக்கிறார்கள்; என்னில் தேவர்கள் ஸாத்தியர்களான
இருவர்களும் ஸர்வர்களும் இந்திய என்னும் தலை
துடன் ஒன்று சேர்த்துள்ளார்கள். உ வனா சேகரி
பாய பொருள் பலம் புஷ்டியை யளிப்பவனாய் இரவு
வந்துள்ளான்; நான்கள் அகிபால் அமைவர்களை உபா
சிப்போம்; அவன் பாலால் பலத்தைக் கற்ப்பவனாய்
எங்களுக்கு வந்துள்ளான். ச அமைவர்கமே! உன்னைத்
தவிர வேறு எவனும் எங்கும் குழந்து இந்த விசய ரூபம்
களை சனனஞ் செய்பவிலை நான்கள் எனது தீர்த்த
உனக்கு பக்குஞ் செய்கிறோமோ அது எனக்குக்காக;
நான்கள் செல்வங்களின் பதிகளாகவேண்டும்.
[எ. கை. ௧—௪]

௨௧௫ பூர்ணிமை [அந்நியன்—பெண்ணையாக பிரஜைபதி]
உ பூரணம் பின்புறம், முன்புறமும் பூரணமாகும்: எடுகி
வின்று உதயமாகி பூரண சந்திரனான அவன் ஐயமாகியுள்
ளான்: அவர்களில் மேன்மையுடன் தேவர்களோடு
ஒன்று வசித்த உபரிய நிலத்தின் வாய்பில் நான்கள்
உணவோடிகையர் இன்பமுடனாகவேண்டும், உ நான்கள்
வசிய விருஷபமான பெண்ணை மாணவைய யழிக்கி
றோம்: அவன் எங்களுக்கு அழிபாமதும் அகலாமதும்
செல்வத்தை எங்களுக்குக் களிப்பானாக, உ பிரஜைபதியே
உன்னைத் தவிர வேறு எவனும் எங்கும்—குழந்து இந்த
விசய வடிவங்களை சனனஞ் செய்பவிலை: நான்கள்
௨௧௬ கருத்த—அமைவர்களை சனனஞ் செய்பவனாவான்.

எனது கிரகமே உனக்கு பக்குஞ் செய்கிறோமோ, அது
எங்களுக்குக்காக; நான்கள் செல்வபதிகளாகவேண்டும்.
ச இரவு பகல்களின் சூழங்களில் பெண்ணையானவன்
முதன் பக்குவாகையுள்ளான்; பக்குவாகையானவனே!
பக்குவாகையால் உனக்கு கிருத்தி செய்பவான்கள் உனது
உபரிய உலகத்தின் துழைதனனார்கள். [எ. அர. ௧—௪]

௨௧௭ சூரியனும் சந்திரனும் [அந்நியன்—வாழித்திரி, சூரிய சக்
திரர்கள்]

உ இவர்கள் இருவா ஒருவர் பின் ஒருவராய் மாணவரால்
செய்கார்கள். கிரகையாடும் இருபாலர்கள் கடல் கற்றிப்
போவார்கள்; ஒருவன் என்னப் பொருள்களிலும் கிரகை
மாய நோக்குவான். மறவனான நீ குதங்களை உற்பத்தி
செய்த புதியநாய் புலகுமரூப உ பிறக்கும் நீ சதா
புதியவகுபுள்ளாய்: தினங்களின் கொடிபான நீ உகை
களின் உச்சிக்குச் சென்றுகிறாய்; நீ வரும்நால் தேவர்க
ளுக்கு அவர்களது பாகத்தை யளிக்கிறாய்: சந்திரனே
நீ தீர்க்கையுரை நீளச் செய்கிறாய். உ நீ நோமதன்டு:
சேனைக்குக்குப் பதி; அதுனம்! என்னும் பெயருள்ள
வன்; முதற் காலியே குதையில்லாதவனே! பிரஜைபா
தும் பொருளாதும் என்னைப் — பூரணஞ் — செய்,
ச நீ முதற் காலி: நீ காண்பதக் கருகன், நீ சர்வத்தின்
முதல், நீ ஸர்வத்தின் அந்தன்: கோக்களில் குதிரை
களில் பிரஜையின், பகங்களில், கிரகங்களில், பொருளில்
நான் ஸர்வ முதலாகவும், ஸர்வ அந்தாகவும் ஆகவேண்
டும். இ எங்களை வெறத்த நான்கள் வெறுப்பவனது
1 குதாவந்தவன்.

௨௧௮ கருத்த—பூர்ணிமையில் பொருத்தவது பூரண வாழ்க்கை
அடைவதாகும்.

யிரானாலும் நீ பொங்கு. காங்கன் கோக்கனாம், குதிகா
கனாம், பிரானுபரம், பங்கனாம், விடுவனாம், செல்வத்
தாம் பொங்கவேண்டும். ௧ தேவர்கள் எந்த வேளா
இரண்டாம்—வளர்கோர்கோ, அழியாதவர்கள் அழி
பாத எதை அருந்துகின்றார்களோ, அதனால் இத்தான்,
வருணன், பிருதஸ்பதி, புலக கோபர்கள் எங்களை
வளர்ப்பார்களாக. [௪. ௩. ௧—௩]

௩௧௪ அக்ஷி [ஊம்பத்தாம் சொன்னான்—அக்ஷி]

௧ பேரில் பசுக்களுக்கு நற் பாவைப் பாடுங்கள்; எம்ம
ளில் பெருமையாகும் பொருள்களை பணிபுங்கள்; தேவர்
களுக்கு இந்த எங்கள் பக்குத்த எடத்தில் செல்லுங்
கள்; செய் தாக்கான தேவ மிகுந்த பாய்ச, உ. என்
வர்க்கோமே வலிமைபொடும் கூத்திரத்தாடன் சேர்ந்த
முதன்மையாய் அக்ஷிதப என்னினை மெக்கிறோம்;
என்னில் பிரானுபர என்னில் ஆபுண தரிக்கிறோம்
கவாஹா! என்னில் அக்ஷி! உ அக்ஷியே! நீ
இவரு செல்வத்தைத் தாக்கு; பூர்வ சித்தங்களுள்ள சீழ்
சரப்பவர்கள் உன்னை சரப்பவமாவார்களாக அக்ஷி
யியே! உனக்கு கூத்திரத்தில் எல்ல ஆட்சியாகுக;
உனது ஆரொபர் அனாதாவாகாமல் ஓங்குக. ௨ அக்ஷி
உனதுகளின் உச்சி பதாரித்து கோக்கியுள்ளான்; தூத
வேதனன் முதன்மையானவன், தினவகையு மதவரிதது
—பார்த்தானான். அவன் குரியனை உனதுகளை பத
சரித்து இரமியனைத் தொடர்ந்த சோதி புலியை பத
சரித்து தமழந்தனான். ௩ அக்ஷி உனதுகளின்
உச்சிதபத் தான் கோக்கியுள்ளான். முதன்மையான
தினவகையுத் தான் கோக்கியுள்ளான், அவன் பன இடம்

௩௧௬ கருத்து—பூணம் பற்றிலும் பூணமாகலாம்.

களில் குரியனின் இரமியனைத் தான் கோக்கியுள்ளான்,
அவன் தோதி புலியைத் தான் விசாலமாயியுள்ளான்.
௪ அக்ஷியே! தினவமான நிலத்தில் உனக்கு செய்
உண்டு, மத இன்று பெயரால் உன்னை எழுப்புவாக்கு
மருன். உனது பந்துவான தேவிகள் உனக்கு செய்வைச்
கொண்டெயுக. அக்ஷியே! பசுக்கள் உனக்கு செய்
வைத் தந்திடுக. [௪. ௩. ௧—௩]

௩௧௫ வருணன் [சொச்சேன்—வருணன்]

௧ இரானுபர வருணனே! உனக்குச் சலக்களில்
சொன்ன மயமான விடு எட்டப்பட்டுள்ளது; சிலகிரதா
சன் அக்கிருத்த எல்லா பாதகனையும் விடுதலை செய்க.
உ வருணனே! இரானே! இங்கு எங்களை ஒருவொரு
பந்தத்தினின்றும் விடுதலையாக்கு வருணனே! என
எங்களை சொல்லுங்கள் வருணனே! எங்களை விடுதலை
பாக்குங்கள். உ வருணனே! அநி உயாமாயுள்ள
பாதகதை எம்கிமிடமிருந்த நீக்கு; சீழான—பாதகதை
பும—௪—பந்தகதையும்—நீக்கு; ஆதித்தியனே! பிறகு
உனது கிரதத்தினால் அநிதிக்கு எங்களை குற்றமற்றவர்க
ளாக வேண்டுமே ௪ வருணனே! மேலும் சீழமான
வருணனுடைய என்னை பாதகனையும் எம்ம்கிமிடமிருந்து
நீக்கு; நீக்கணவையும் தான்பந்தகதையும் எம்ம்கிமிடமிருந்து
தூரமாக்கு. அப்பால் எங்கள் கெருத உலகததாக்குத்
செல்லலாமோ? [௪. ௩. ௪—௪]

௩௧௬ அக்ஷி [மருகு—தூத வேத அக்ஷி]

௧ அக்ஷியே! தூதவேதனனே! அழியாதவனே!
கிராடனே! கூத்திரத் தாவரும நீ இங்கு எதிர்ப பன்னி

௩௧௭ கருத்து—அனல் பற்று.

௩௧௮ கருத்து—வருணன் என்னும் அழிவால் அழிவு நீக்கு.

யில் ஒளி வீச. மகனன்—செயல்களால்—மனித—
முயற்சி—களால்—விசயமான கோய்களை பெயலாம்
நீயே இன்று எங்கள் மனைகளை எங்கும் கந்திரப் பரவலு
செய உ இத்தினே! மனிதர்களின் கிருஷ்பனே!
இவிய விளம் அவிமைக்கு நீ விளம்பெய்ளாய். நீ பகைமை
பாடி ஐயத்தையத் தூயமாக்கியுள்ளாய், நீ தேவர்களுக்கு
கிரித்த உலகத்தையச் செய்துள்ளாய். உ மனியில்
கிரித்த—என்கும்—சத்தம் பவகரமான கிருஷ்யபால்
அதிதூரத்தினின்று அவன் இவசே வருக. இத்தினே!
உனது வானையும் கந்திரையும் உர்மைபாக்கி, உரால்
நீகதகரிகை கொன்று கெயர்க்கை எனமாக்கு. [எ. அச. ௧—௩.]

௪௦௦ தார்க்கியல் [வெந்தியபன் என அதர்வன்—தார்க்கியன்]
௧ நாகன் எங்கள் கலாநிதிகளை இந்த வகிகையையும்
தேவ தாரிதமுடைய திருவ இரதனை ஆக்கியிப்பவ
னையும் சமர் இயிப்பவனும் வேகனையும் தேவரத பரிதிபுள்ள
வறுமான தார்க்கியனை! பகையுடையாய். [எ. அச. ௧.]

௪௦௧ இத்திரன் [வெந்தியபன் என அதர்வன்—இத்திரன்]
௧ நாகும் இத்திரன் தரிசுபிபும் இத்திரன், குரான
இத்திரன், ஒவ்வொரு அகழப்பிதும் கலப அகழப்புட
னாகுபவன், அடிக்கடி பகழக்கப்படும அபிபகழன்
இத்திரன் நான் இப்போதகழக்கிறேன் : மகவானித்திரன்
எவர்களுக்கு கலாநிதியைச் செய்வானாக. [எ. அச. ௧.]

1 திருவ தரிசுபி.

௧௦௧ கருத்து—இத்திரன் தேவர்களுக்கு கிரிதும் உலகத்தையச்
செய்துள்ளான்.

௪௦௦ - ௪௦௧ கருத்து—இத்திரனும் வெந்தியபனும்.

௪௦௨ குத்திரன் [அதர்வன்—குத்திரன்]

௧ அக்ஷிணிபுறான குத்திரனுக்கும் கலகனின் அகத்
திருவன ஒழுதி செடி கொடிகளில் துழாது இவ்வெல்
லாய் பொருள்களையும் உருவமாக்கும் குத்திரனுக்கும்
அக்ஷினிக்கும் வணக்கம். [எ. அச. ௧]

௪௦௩ கிஷம் நீக்கு [கருவன்—நட்சன்]

௧ நீ சென்றுகிடு நீ சத்துரு! நீ சத்துருதான். நீ
கிஷத்தில கிஷத்தையச் சொத்துள்ளாய்; நீ கிஷத்தையே
கவத்துள்ளாய் நீ கோரக பாம்புக்குச் சென்றுகிடு.
அதை நாசமாக்கு. [எ. அச. ௧]

௪௦௪ அக்ஷிணி [கிரித்தகியன்—அக்ஷிணி]

௧ நான் திவ்யமான கலகனை ஒன்று சொத்ததுள்ளேன்;
நாகன் இரதத்துடன் சொத்ததுள்ளோம், அக்ஷிணிபே!
நான் பால் மிகுத்து வந்துள்ளேன் : என்னை இங்கு வரச்
சோடு சேர். உ அக்ஷிணிபே! வரச்சோடு பிராஜ
யோடு பூண ஆய்சோடு என்னைச் சேர்; தேவர்கள்
என்னை இப்படி பதிக, இத்திரன் கிரித்தருடன் இரதத்து
அதிக. உ கவகனே! இந்த இழுக்கு அழுக்கான
இரதத்துடைய துலேஷத்தில் நான் சொல்கிய அசுதநியத்
தையும் நான் அச்சமற்றுச் செயத சபதத்தையும் நீகன்
நீக்கிச் செய்துள்ளான். ச நீ சமிதத; நான் செல்லு
முடனாகவேண்டும்; நீ சமித்த நான் சர்வம் செழிக்க
வேண்டும்; நீ தேவச, என்மில் தேவகலை பளி.
[எ. அச. ௧—௪]

௪௦௨ கருத்து—குத்திரனே அக்ஷிணியாவான்.

௪௦௩ கருத்து—கிஷம் நீக்கு.

௪௦௪ கருத்து—என்மில் தேவகலை அளி.

சுரு பகை நீக்கு [அதர்வன்—மந்திரோத்த தேவன்]

ச கொடியின் முடிபோலே பழையததாரித்து தான
எது பலத்தை மடித்துவிடு உ நாயகன் இந்திரனது
உதவியுடன, அவனுடைய குலியும் இச்செல்வத்தை நமக்
குள் பங்கு செய்தவெனவேமாம் நான் வருண கிரதத்
தால் உனது அனாததிக ஆன்கமைய அகற்றுகிறேன்.
உ திரபர்—திடம நீயென நினைக்கின் கடுமே சத்திரிகை நீ
திடமாயும் தீனிப்பதாயும் தூண்டுதலாயுமுள்ள அவ
னது மரமாயக வேகத்தைத் தணித்ததுவிடு; தின்னமர
புன்மதை நீ தணித்ததுவிடு [ச. ௩௦, ௧—௨]

ச௦௧ இந்திரன் [அதர்வன்—சந்திரமயம்]

ச சுந்தரிகைகளுடன் சுந்தரிகை புரிந்து சுந்திரியகுப் கிச
வந்தரிக்கும் இந்திரன் கலதுதவி செய்வானாக, அவன்
துவேஷிக்கைச் சாபத்திடு, அன் எங்களுக்கு அபபத்
தைச் செய்க, நான் உன் கவிரியத்தின் பதினாச வேண்
டும். [ச. ௩௧, ௧]

ச௦௨ இந்திரன் [அதர்வன்—சந்திரமயம்]

ச சுந்தரிகை புரிந்து சுந்துதவி செய்யும் இந்திரன்
துவேஷிக்கை எங்கனிடமிருந்து தனிமையாய்த் தூய்
செய்வானாக; பஞ்சாருகமான அவனது கமதியில் மம்
கனமான கமனத்தின் நான்சொக வேண்டும் [ச. ௩௨, ௧]

ச௦௩ இந்திரன் [சுருதவர்களை—இந்திரன்]

ச நான் தடைபன்னியில் விருத்திரர்களை தயம்மஞ்ஞ
செப்பவர்களை சத்தகு செப்பவர்களை இந்திரனும்
தாபத்தடன் துதிப்போமாக. [ச. ௩௩, ௧]

ச௦௪ சுருத்த—கிபசானது வகிமை நீக்கு.

ச௦௧ - ச௦௨ சுருத்த—இந்திரனும் கவிரியமும் கமனமும்
இலங்கும்.

ச௦௧ கோமன் [அதர்வன்—கோமன்]

ச இந்திரன் சனகனை ஒருமனத்தடன் முற்றும் எங்க
ளக்கே செய்ய கிண்பான அகிபால கிண்பான கோமனை
நான் உன் கைசஞ் செய்கிறேன். [ச. ௩௪, ௧]

ச௦௨ உச்சர்க்கு [கருசனன்—கருத்திரன்]

ச அநி அழலாயும் அநி ஆதபமாயும், இருதபமாயு
யும் கரும் பழுப்பு கைக்கங்குமாய இரு கழுகன் 1
கோதிக்கு உச்சம் பரந்துள்ளன. உ நான் அவந்தர 2
கைப்புச் சாயும் பக்ககைப்போல, குகாக்கும் நாய்
கைப்போல பதங்கும் ஓராய்கைப்போல உபொழச்
செய்துள்ளேன். உ தாக்கும் இருவர் தங்கும் இருவர்
பான்பர மோதிக்கொள்ளும்—இருவர்கைப்போல, நான்
இங்கிருந்து சென்ற கந்திரி—புருஷனது—நீர்—நாடினய
நான் தடை 3 செய்கிறேன். [ச. ௩௫, ௧—௨]

ச௦௩ கோமன் [கருசனன்—கோமன்]

ச பக்ககை தங்கை கந்தானத்தில் அமர்ந்துள்ளன,
பற்கை தனது உண்டுக்குப் பரந்துள்ளன மகிகை
தங்கை கந்தானத்தில் கின்றுள்ளன. நான் அவற்றின்
கிண்பில இரு நீர் மூலசெய்க்கை கிரகச் செய்துள்ளேன்.
[ச. ௩௬, ௧]

ச௦௪ அக்சினி [பஞ்சாருகமான நாம அதர்வன்—இந்திரனின்]

ச இந்த பக்கும கிசுமகால இத்தினத்தினின்று,
அநிசுனான அக்சினிபே! உன்னை இங்கு நான் உன் வரிச்

1 மனமும் ஆதமாயும். 2 தேகம் மனத்தின் மாககனை. 3 கோய்
கைச் செய்கும் ஒரு செயல்.

ச௦௩ - ச௦௪ சுருத்த—இந்திரனுக்குப் பரிபமானது கோமன்.

ச௦௨ சுருத்த—உச்சர்க்குசெனது.

ச௦௧ சுருத்த—கோமன் கிரமம்மனாக.

மேலாக வன்மைபுள்ளவனே! நீ நிலையாப் செல்லவும்;
நீ நிலையான ஸோமயகருத்தை யறிந்து யதனாகவும்,
ஓ. இரதிரனே! குதிரகருனனனே! மனத்தால் பகம்
களால் கவ்விமாக்களால் கவன்திபால் தேவஜிதமாள
பிரமமத்தால் பக்குதேவாகனின் கமதிபால் செர்ந்து
எவகளை யெடுத்துச் செல், உ தேவனே! அகி
னியே! நீ அழைத்து வந்த ஆவதுவன தேவர்களை உனது
நிலயத்திலேயே செலுத்த வகையனே! புதிதது இனிப
பாணக்கிரைப் பருகி இமமனிதனுக்குச் செல்வக்களை
யளி ச பக்குத்தில என்னில இப்பமாயி வந்துள்ள
தேவர்களை! உங்களுக்கு கவழிகளுள்ளயிகெனை என்
கள் செய்தனனோம், உங்களது வகக்களை யெடுத்து
கமந்து வகவான கருமத்தை யதாரித்து ஜோதிக்கு
ஏதுவகள், இ பக்குமே! பக்குத்தையதனாகு; பக்குபதி
பையதனாகு; உனது மூலத்துக்கே செலது, ஸ்வாஹா!
உ பக்குபதியே! இது உனது பக்குமாதம; கல்கத்
மொழிகளால் தொடர்வதாதம; ஸூகிரிபத்தின்
செர்க்கை புள்ளது; ஸ்வாஹா! எ ஹுதகளுக்கு
வஷட்டு, அஹுதகளுக்கு வஷட்டு, வழிகாணுத் தேவர்
களே! வழிபைக்கண்டு வழியில செலதுவகள் அ மனத்
தின் பதியே! தேவர்களின் கடுவே ஜோதியில் எவகளை
இந்த பக்குத்தை வை, ஸ்வாஹா! ஜோதியில் ஸ்வாஹா!
புதியில்—ஸ்வாஹா! வானத்தில் ஸ்வாஹா! வாதத்தில்
நான் வைக்கவேண்டும் ஸ்வாஹா! [எ, ௧௭. ௧—௮]

௧௮௧ தருப்பை [அதர்வன்—பாணி]

௧ தருப்பை, அகிபால, பெப்பால வுந்திரானல் இணைந்து
மருததுக்களால் பிரகடன ஸர்வம் நனைத்துள்ளது அது
௧௯௨ கருத்து—பக்குமம்

தேவர்கள் கிடுவே தேவர்களால் ஸர்வம் நனைத்துள்ளது;
அகி இந்திரானுக்குச் செல், ஸ்வாஹா! [எ, ௧௮. ௧]

௧௯௩ மேதி [அதர்வன்—மகதிரோத்த தேவதை]

௧ நீ எங்கும் விரி; வேதிலைப் கந்தி குழந்து அங்கு
சாய்ந்துள்ள சகோதரிபை குறைபாடாதே, ஜோதாயின்
கதானம் மருசனாயும் பொன்னுபுழுள்ளது, யதமானது
உனகத்திதுள்ள அகல ஆபாணங்களாகும், [எ, ௧௯. ௧]

௧௯௪ துக்கவ்யம் [மன்—துக்கவ்ய ஸகன தேவதை]

௧ நான் துக்கவ்யத்தினின்று திசுவ்யத்தினின்று
தோக்கியினின்று திருமபுகிறேன், நான் பிரமமத்தை
அகம்—சாப்பாய் செய்கிறேன்; கவப்பத் தோற்றமுள்ள
துன்பக்களை நான் தூயமாக்குகிறேன், [எ, ௨௦௦. ௧]

௨௦௧ வாக் [மன்—கவப்ப வானன்]

௧ வாகியில் நான் புதிக்கும் உனவு வாகியில் காவ்ப
நிலை, அந்த சர்வமும் எனக்கு மனகனகாமாகுச;
எனெனில அது பகலில் காட்சிபாவநிலை, [எ, ௨௦௧. ௧]

௨௦௨ வானம் [பிரஜாபதி—ஜோதி புதி வானம் மிருத்பு
தேவதைகள்]

௧ நான ஜோதிக்கு புதிக்கு வானத்துக்கு மிருத்புவுக்கு
மனகாரித்து சிந்து நீர் கவனமாக்குவேன்; நசர்கள்
என்களை இமசிக்காம லாவார்களாக, [எ, ௨௦௨. ௧]

௨௦௩ நிந்தை நீங்கு [மன்—துதம]

௧ பக்குத்தை கிருமபுவவதம பூர்த்தி கிருமபுவவதம்
தேவர்களில் பிரக்காயுனை யகடர்தம, திலயத் தேமம்

௨௦௪ கருத்து—தருப்பைபான இருதய நிலை.

௨௦௫ கருத்து—பக்கு மானம்.

௨௦௬—௨௦௭ கருத்து—கெட்ட வனவு நீங்கு.

௨௦௮ கருத்து—சமனம்.

திருப்புகழ் வரம்பு தவறுமென்று எந்தகூற்றிரிபுண்டுத் திகைத
பாது துரோகத்தினின்று எங்களை புறத்தில் நீக்குவான்? [ஈ. 305. 5]

306 எவன்! [பிரம்மன்—ஆத்மா]

3 எவன் பிரகல்பதிபொடு சிறுகம் கவிசரித்து, அதர்
வணனுக்கு வஞ்ஞான பலிக்கப்படாதாயும், திரிபு
கண்டடன் நற்கறணவையுள்ள கந்தரப் பகைய தன்விஷ
டம்போல் சித்தி வாக்குவான்? [ஈ. 306. 5]

307 ஆத்மா [அதர்வணன்—மக்தியோக்த ஆத்மா]

3 மனித ஸம்பந்தமானத்தினின்று சீக்கி தேவமொழி
களை விரித்து உளது எல்லா நண்பர்களுடனும் நீ வுழி
களைப் புலனாக்கவும். [ஈ. 307. 5]

308 அக்கினி [அதர்வணன்—அக்கினிவருணன் ஜாதவேதன்]

3 அக்கினியே! நிரூபிதமாயிவ நான்கு ஏதாவது
செய்திருந்தாலும் எங்கள் நடத்தையில், ஜாதவேத
ளையே! நான்கு எக்குறநஞ் செய்திருந்தாலும் அதி
அறிஞனே! அக்குற்றத்தினின்று எங்களைக் காப்புச்
செய்; உளது நண்பர்களான எங்களுக்கு எங்கள் நன்
மைக்கு அமுதமாகுக. [ஈ. 308. 5]

309 சூரியன் [பிருகு—சூரியன் ஆன்]

3 சூரியனின் ஏழு இரகியை எழுந்திரத்தின் தாளை
ளான சலங்களைக் கொண்டுமரும! இவை உளது தன்
பந்தை விழச் செய்துள்ளது. [ஈ. 309. 5]

310 கருத்து—ஆத்திரம் என்னும் சக்தி.

311 கருத்து—அதர்வணப்பகைய சீக்கினே அதிபவாயம்.

312 கருத்து—ஆத்மாவே கருத்துத்திரி.

313 கருத்து—அமுதத்தால் நன்மைபாலும்.

314 கருத்து—சூரிய இரகியைக் கொண்டு சீக்கும்.

315 அக்கினி [பிருகு—அக்கினி]

3 அக்கினியே! எங்களை அறிவும் நண்பனே அல்லது
அறிவாதவனே மறைந்தோ திரந்தோ எங்களை தண்பஞ்
செய்தால் பந்துள்ள அணி அவர்களை எதிர்க்கச் செல்
வடமும், அக்கினியே! அவர்களுக்கு வீடும் பிரகாசு
யில்லாமலாகட்டும். 2 ஜாதவேதனே! தூக்கத்திலோ
தயிலெழுச்சியிலோ, சலனத்திலோ அசலனத்திலோ
எங்களை எதிர்ப்பவனை, வைசவானர என்னும் நண்ப
னுடன் சேர்ந்து ஜாதவேதனே! அவர்களை எதிர்த்து
ளரி. [ஈ. 309. 5]

316 விஜயம் [பாதாபணி—அக்கினி மக்தியோக்த தேவதன்]

3 காய்கனில காயவசியனான கோர பரூப்புன்னவனுக்கு
கமங்காரம், செய்யினால் கவியை கற்பிக்கிறேன்!
அவன் இப்படியுள்ள எங்கனில் பிரிபனாவாகுக. 2 அக்
கினியே! பெயைய அப்நாஸர்களுக்கு அனுவை! அட்
கங்களுக்கு¹ மன்கையும² சலந்தையும³ விடுத்துச் சென்று.
நங்களுக்கான பாகமான அயிபனிபகை மெடுத்து
இரு அவிசனிதும் தேவர்கள் இன்பமாகிறார்கள். 3
அப்நாஸர்கள் கதிரவன் அவிதாசனின் ஈடுவே அனை
யும் இன்பத்தில ஆனந்தமாகிறார்கள். செய்யினால் எங்கள்
கைகளை அவர்கள் சேர்க அவர்கள், என்னை எதிர்த்து
கிரிபாபெயனை எனக்குக் கீழாக் குவாராகளாக.
4 எதிர்த்து கிரிபாபெயனுக்குத் தீமைபாகட்டும்;
செய்பாலை எவனில நீ பொழி; இடியால மாதந்தப்பெயலை
எங்களுக்கு மாரூப் கிரிபாபெயனை நீ வணதபுரி.

1 அறிவை. 2 மந்தாந்தை. 3 இரதிரியங்களுக்கு.

4 ஆதாவை.

317 கருத்து—அரி சீக்கு.

௫ எவன் இந்தச் செல்வத்தை விநியாசம் செய்தான்
என்றோ, எவன் காப்பகனின் பற்றையும் பிரிவையும் செய்
தாளானோ அந்த தேவன் எவன் இந்த வஞ்சகத்தை வி
கரித்தோ, எவன் அப்ராஹ்மனோடும் இவியும் இங்
பத்தில் இவையாகவேண்டும், உ சமரண வகக்களைப்
பற்றியுள்ளவன்—இது உங்கள் காமதேயம், ஏனெ
னில் காப்பன் உச்சொக்காட்டி புள்ளவை, இராஜ்யம்
தாக்குபவை, இந்துக்களே! அப்படியப்பட்ட உங்களை
நாங்கள் அழியுடன் துதிப்போம், எங்கள் செல்வம்
களின் பதனாகவேண்டும், எ பிரார்த்தித்ததேவர்களே
நான் அழைக்குவதும், நாங்கள் பிரம்மசரிபத்தில்
வசிக்ருவதும் ஒரு வேளை பழப்பாசன சேபனை பற்றிக்
கூடும் அச் சந்தர்ப்பங்களிலே அவை எங்களுக்குப் பிரிய
முள்ளவை யாகுக [எ. ௧௦௩, ௧—௪]

௪௨௫ இந்திரன் அக்கினி [மருகு—ஹிராக்ஷம்]

௧ அக்கினியே! இந்நிராஹுடன் சேர்ந்து, உங்கள் தான
னுக்கு, தகடபன்னியில் கிருத்திரர்களைக் கொத்துவதை
ஏனெனில் நீங்கள் இருவர்களும கிருத்திர சமரணத்தில்
கிரேஷ்டர்கள், உ ஆதியில் எவர்களைக் கவரக்கூறாத
அவர்கள் பற்றிஞர்களே, எவர்கள் எல்லா உலகவகளை
புது ஸ்தாபனஞ் செய்துள்ளார்களோ எவர்கள் கிருஷ்
பர்களோ வேகம் கிருத்தவர்களோ வச்சொக்கையுள்ள
வர்களோ அந்த கிருத்திர ஸழிக்கும அக்கினி இந்நிரா
நான் அழைக்கிறேன், உ திவயமான பிரணவபதி
கைசதநான் உன்னை உபசரித்துள்ளான், இந்நிரானே!
நோமன் பொழியும் வறுமையுக்கு காரணனோடும்
எங்களில் பிரவேசியுங்கள். [எ. ௧௧௦, ௧—௩]

1 திவநிகளே.

௪௨௪ கருத்த—சேனைகளால் ஜலமடைபுங்கள்.

௪௨௫ கருத்த—இந்நிராக்ஷினியை அழியுங்கள்.

௪௨௬ சோமகாண்டம் [பிரம்மன்—கிருஷ்ணன்]

௧ நீ இந்நிரானின் குட்டி: நோமதாரி: நீ தேவர்
பரிதாசனின் ஆத்மா; இங்குப் பிரணவைய நான
மாகரு உன்னிலுள்ளவை—பிரணவையும்—அச்சிபத்தி
துள்ளவையும் உனக்கு இவரு இரமித்தோ, [எ. ௧௧௧, ௧]

௪௨௭ குந்தம் [பிரம்மன் ஆப வருணன்]

௧ இவ்விதமும் புதியும் சந்தாமரபுள்ளவை: மகா விதவ
களின் அவை அருகில் இனிமை—அளிப்பவையாகும்;
நேகிகளான ஏழு சலங்கள் பரப்பித்துள்ளன: அவை எங்
களைத் தன்பத்தினின்று கீக்கு, உ சப்பத்தினின்று
வருவதையும், பிரகு வருணச் சேர்க்கையினின்று வருவ
தையும் அப்பாள் பமபாசத்தினின்று வருவதையும் தேவர்
கருக்கு மாறான எல்லாக் குற்றத்தினின்றும் வருவதை
பும அவை எங்கு கிவக்கு, [எ. ௧௧௨, ௧—௨]

௪௨௮ சந்திரகாசம் [பார்க்கவன் - தஷ்டகன்]

௧ கடுமையுள்ளவனே! கடுமைய் கொடியுள்ளவனே கடு
மையுள்ளவனே வலியும் வன்மையுமுள்ள அஞ்ஞள்ளவ
னுக்கு நீ வெறுப்புடனாவாயா, அவனைக் கண்டம் கண்ட
மாகரு, உ நீ கடுமையானவன்: நீ கடுமை: கிஷமான நீ
கடுமையானவன்; கிருஷ்பத்தால் மலட்டுப் பசுவைப்போல
நீ—அவனுள்—கிட்டு கிவதந்நாவாய், [எ. ௧௧௩, ௧—௨]

௪௨௯ குந்தம் கீக்கு [பார்க்கவன் - அக்கினி நோமம்]

௧ நான் உனது குடல்களினின்று எடுத்து கிடுகிறேன்;
நான் உனது இருதயத்தினின்று எடுத்தகிடுகிறேன்;

௪௨௬ கருத்த—சோமன் பற்று.

௪௨௭ கருத்த—குந்தம் கீக்கி வாரூ.

௪௨௮ கருத்த—கிஷம் கிவக்கு.

சாது முத்தின் தோற்றத்தினின்று உயது எண்ண
வர்களுடைய நீக்குதேன், உ. கண்ணன் இவையுந்து
செய்த; துக்கங்கள் செய்த; தீர்க்கொருவர் செய்த;
அக்கினி அக்கமினா பழித்தினே: தோமன் தித்திப்பவர்
களை பொழித்தினே. [அ. க. ௧௪, ௧—௩.]

சகல பாவமழி [அதர்வாக்ஷிரைன்—காவதிதிரம் ஐத வேதனம்]
 ௧ பரபி இலட்சியியே! நீ இங்கிருந்து பறந்து விடு, நீ
 இங்கிருந்து நாசமாகவும், அகலிருந்து பறந்து விடு, நாச
 கள் இரும்புக் கொழுவிபரம் உன்னை எங்களை வெதுப்ப
 வனில் நாட்டுகிறோம், உ மாத்காதக் கொடிபேரம் என்
 னில் ஏறியுள்ள மகிழ்வுக்காகாத பறக்குத் இலட்சியியை
 னாதிரவே! நீ பொன்னையுள்ளவ னாகையால் என்
 கருக்குப் பொருளையளித்த எங்களை விட வேத
 எய்கோ கவத்துவிடு, உ மானிடனுக்கு தனது
 சன்னத்துடன் சன்னமாகி தேவத்துடன் சேர்த்துள்
 னாவ ௧௦௧ இலட்சியி, இவற்றில் புண்மையாயுள்
 னாத இங்கிருந்து நீக்குகிறோம், ஐதவேதனனே! எங்க
 ளுக்கு மங்கள மளிப்பவராததா ச பரமான்—கிவத்
 தில்—இவரு மங்குமாகும பகைக்கோபபேரம் இவற்றை
 அயற்றை நாள் பிரித்துவனேன், புண்மைய இலட்சியி
 கா இவரு கிங்குமே புண்மையானவற்றை நாள்
 பரமாத்கிபுள்ளேன். [௪. ௧௧௮. ௧—௪]

சுரு. இயல் [அதர்வசுத்திரமம்—சுத்திரம்]

நா. தரபத்திக்கு துண்டிப்பவனுக்கு தன்ருபவனுக்கு நீ
னுக்கு கமஸ்காசம், சீதத்தக்கு, பூங்காருக்கு செப்ப
வினுக்கு கமஸ்காசம் உ ஒருநாள் விட்டு ஒரு நாள்,
சுரு. - சுரு. சுருத்த-இவ்விதப்பத.

இரண்டு நாள் கிட்டு ஒரு முறை எதிர்க்கும் விதமில்லாதவன் இந்த மண்டுகத்தை எதிர்ப்பானாக, [எ. ககக, உ] சம உத்தியன் [அதர்வாக்ஷாணம்—இத்தியன்]
உ இத்தியனே! இவிய மயிலேயோம குதிராகளுடன்
வர, வேட்கன் பறவைவைப்போல் ஒருவனும் உன்னைத்
தடுக்காமலாவானாக; தரிசைப்போல அவர்களைத் தாண்டு,
[எ. ககக, உ]

சகல தேவர்கள் [அதர்வாச்சாரணன்—பழங்குடி—உதய சந்திரன்]
 ௧ ஈரன் கவசத்தால் உடை மர்மங்களை மூடுகிறேன்
 கோமன் அமுதத்தால் உன்னை, உடைபணிக் : வகுணன்
 விரிவிதழ் விரிந்த—விசாலத்தாது—உனக்குச் செய்து;
 தேவர்கள் இயிக்கும் உன்னை அநுசரித்த இன்பமாகவரிக்
 கரக, [௪, ௧௧௮, ௧]

சுழுவது கசண்டன் குறிப்பிற்று.

●●●●●

சுருது தீர்த்தவாயு [மீதம்மன்--சூயச]

உ அந்தகளுள் மிருத்புவுக்கு உமணசாரம், உங்கள் பிரா
ணன் அபரணங்கள் இவரு இராயித்தியை, இங்கு இந்த
புருஷன் வேளேடு குரீய பரகத்தில அமுத உலகத்தில்,
பொருத்தக. உ பரண அவின் உபரமாய் கிசுத்தான்
சாரன்: இரணம் மிரும ஸோமன, அவின் உபரமாய்—இர
கித்தனசாரன், தேவ மருத்தங்கள் உபரமாய்—அவின்,
இந்திரனும் அக்தெரிபும் கலகத்திசாரக அவின் உபரமாய்
இ அற்பப்பிராணியை.

சகல கருத்து—நூதனம் நீண்டு.

சுருத்த—இதிரிவைப் பற்றா.

சா.உ. கருத்தாணிதாதுக்குக் கவசம் அங்கியம்.

விரித்துள்ளாராக், ௩ இவரு உனது சேவன், இங்கு பிரானன், இங்கு ஆபுசு, இவரு உனது மனமாகுத¹ திவய மான வாக்கரல விராதிபின் பாசங்கலிவிந்தும உன்னை நாக்கன் உயரச் சுமந்து செல்லுகிறோம். ௪ மிருதபு கின் கடகட வளிழ்த்துக்கொண்டு இவரு எழுந்திரு. 5 மீ மிழாதே! ரூபியனுடைய அக்கினியினுடைய சுற் பார்வையினின்றும் இப்பாரிவினதும் பிரித்த விடாதே. 6 உனக்கு நன்றான மாதரிசவன் விசக, சவங்கன் உனக்கு அமிருதங்களைப் பொழிக: ரூபியன் உனது தேவத்துக்கு என்மைகைப் தாபனஞ் செய்க: மிருதபு உனக்குத் தகைய செய்க: 7 மரிக்காதே, ௮ புருஷனே! உயர்க்குத செயலதே உன் வழி² தாழ்ந்து செயலாதே: நான் உனக்கு நீண்ட வாழ்க்கையையும் வணக்கையையும் செய்கிறேன்: 9, கையமோமே இந்த அமுதமான இர தததில் எது, அப்பாசு 10 மூபய்தும—சுபயிமே பிரான சஞ் செய்வாய். ௧1 உனது மனம் அவரு! பேசுதற்க: அதுபாழிலாகவேண்டாம: சேவர்களைப் புறக்கணிக்காதே: பிறருக்களை பதாசரிக்காதே. எல்லாத் தேவர்களும் உன்னை இவரு காப்பார்களாக, ௧2 தூய அகழ்த்தச் செயலும், சென்றவர்களை மதிக்காதே³! இருளி னினதும் புறமேறி, ஜோதிக்கு வா, நாக்கன் உனது இருகைகளைப் பறையுமே, ௧3 பிரேரிதமான வழி காக்கும் கருப்புப் புனளிபுன வமனது நாயகன் உன்னைப் பற்றறா; தயக்காதே, மனம மாறி அங்கு கிறகாதே. ௧4 நான் சொல்லும், 15 மூன் சென்றிராத பயக்காமாபுன அநத வழியை, 16 பதாசரிக்காதே: புருஷனே! 17 அநத இருளுக்குச் சொல்லாதே தூதர் திவ பயமுண்டு, இப்பக்கம் அப்பமுண்டு ௧8, சவன்! 19 மனமோமே. 20 இறந்தவர்களைக் குறித்து தக்கவையதே.

கனின் ௧0மே புன்ன அக்கினி உன்னைக் காப் பாளுக மனிதர்கள் மூடமே அது உன்னைக் காத்ததிக; ஜாதவேதன வைசவாசர் உன்னைக் காப்பார்களாக, ஜோதியின் அனவகன மின்னலோடு உன்னை எரிக்காம லாகுத, ௧௨ மரிசம புன்கும அனல் உனக்குச் சுதி செய்பற்க; ௧௩சஞ் செய்பவனினதும் 14 தூய செய். ஜோதி உன்னைக் காப்பார்களாக, புலிகாக்க, ரூபியனும் சுற் திரணம் உன்னைக்காக்க, வானம் தேவாயுதத்தினின்றும் உன்னைக்காப்பாளுக ௧௨ அறிபவனும் அறிவிப்பவனும் உன்னைக் காக்க; உறக்கயில்லாதவனும் உறக்க ரூபியனும் உன்னைக் காக்க, காப்பவனும் கண்ணிப்பவனும் உன் னைக்காப்பார்களாக, ௧௪இவை உன்னைக் காக்கஇவை உன் னைத் தாக்க, இவற்றிற்கு வணக்கம் இவற்றிற்கு வையாறு! ௧௫ வாயு, இத்திசன், தாத்த, தாக்கும ஸித்தி, உன்னை சேவர்களை வாய்ச் செய்க: உன்னைப் பணம் பிரானன் விடாமலாகுத, உனது சேவனை நான் அதுசரித்தகழைக் கிறேன், ௧௬ தமன் எதிர்த்துத் தகப்பவன் உன்னைத் தரிக்காமலாகாளுக, ௧௭ முதசருபவன் உன்னைக் காளு மலாகாளுக, அழியும் ஒருவனாக 18 எப்படி யானைம்? ஆதித்தியர்கள் உன்னை, உயாமாய் வசக்கன் இத்திரணம் அக்கினியும் எனது கவனதிக்கு உன்னை உயாமாய் வகித் துச்செய்வார்களாக, ௧௯ ஜோதி உன்னை உயாமாய் புலி உன்னை உயாமாய் பிரஜாபதி உன்னை உயாமாய் விடுததன் னார்கள், சோமனை இராஜாவாயுடைய ஒளஷதங்கன் மிருதபுலினின்றும் புறமாய் உன்னை உயாக் காத்ததிக, ௨௦ தேவர்களை! இவன்! இங்கே கிழை, அவன் இக் கிருத்த தூஞ் செல்லவேண்டாம, நாக்கன் ஆரியம் விரி பத்தாக் அவனை மிருதபுலினின்றும் உயா கடக்கச் செய்! ௨1 விரன்

கிடுகும என நான் உன்னை! மிருத்புகியினித்தும் நீக்கி புனனென், உறுதியளிப்பவர்கள் உன்னை ஒன்ற ஊதக; குனிந்தகேச நாரிகன், கமீம் ஓலயிடுவோர்கள் உனக்குச் கதருமலாவார்கள். ௨௦ நான் கிரகித்தனனென், நான் உன்னைக் கண்டனெனென்; நீ மதபடிபும புதியவகுப் வந்துள்ளாய், ஸாவாங்கனே, நான் உனது சாவமாய் கண்டனெனென்; சாவமாய் ஆபுகாபுக் கண்டனெனென். ௨௧ சோதி உனக்கும் பிரகாசமாகியுளது. அது உனக்கு ஹோதியாகி உளளது; உன்னிடமிருந்து இருள் நீக்கி யுள்ளது. நான்கன உன்னிடமிருந்து மிருத்புகையும கிர் குதியையும் தாசம் செய்தனனோம், பக்ஷமத்தையும் நீக்கி யுள்ளோம் [அ. க. ௧-௨௧]

௨௨ஆ ஆபுக [தேயம்—ஆபுர் தேவதை]

௧ நீ இந்த அமுத தானாகையப் பற்ற. தண்டமாகத் தள்ளாத வயது உனக்காக நான் உனது லேனை ஆபுகைத் திருப்பிக்கொண்டு வருகிறேன். இருள் இடத்தாக் குச் சொன்னே. இறக்காதே! உயிர்க்களிக் ஹோதிக்ரு நீ இங்கு வா. நான் உன்னை துது சாத்தக்கருக்குக் கிரகிக்கிறேன். மிருத்புகியின் பாசக்களை, புன் மொழியை அடிபோடு பிரித்து, உனக்கு இன்மை அதி நீண்ட ஆபுகை பனிக்கிறேன். ௨ வாயுவினின்ற நான் உன் பிராணனை குரீபனின்ற உன் கண்ணைக் கண்டனெனென், உன்னில உனது மனத்தை தரிக்கிறேன்: உன் அக்கங்க னோடு அகம்ப, நாயால் அகைத்தபுமே, ச புலனாக அனலிய போல இருகால நான்கு கால பிராணிகளின் பிராணத்தால் உன்னில் நான் கன்கு ஊதுகிறேன்; மிருத்

1 தீவனை

௨௨௪. கருத்து. மிருத்பு நீக்குங்கள்

புவை! உனது கண்ணுக்கு எமன்காசம்; உனது பிராண னுக்கு நான் வணக்கஞ் செய்துள்ளேன். ௩ இவன் சிவிப்பாகுக; இவன் சாகவேண்டாம், நான்கன இவனை கன்கு பிரேரிக்கிறோம்; நான் இவனுக்குச் கிவிக்கையச் செய்கிறேன்; மிருத்புவை புருஷனை மாய்க்காதே. ௪ நான் இங்கு இன்னலினிதம் இப்பருஷன் நீக்க சேதன மாயும சேதஞ் செய்பாததாயும இடச்சிப்பாயும், சக்தி பரபு முனன ஒளவுதியான வீனத்தியை இங்கு அகழக் கிறேன். ௫ நீ இவனை ஆகிவதி, நீ இவனைப்பற்றாதே. இவனைப் புலனுக்கு; இவன் உந்துகைய வகுமி இங்கு சர்வாபுகடனாகுக; பவனே! கர்வனே! பிரிய முடனுகுங்கள்; கமனிபுகன், தன்பம் தாத்தி ஆபுகை பனிபுகன். ௬ மிருத்புவை! இப்பருஷனை ஆகிவதி; இவனுக்கு அதுகலமாகுக; இவன் இவகிருத்த மென் போவாகுக. இவன் இம்மையற்று சர்வாங்க மாகி கந்தருதனாகி சகாயில் துது சாத்தாகி தானே போகத்தகப் பற்றவாகுக. ௭ தேவர்களின் ஆபுதம் உன்னை நீக்க; நான் உன்னை இமத்தினின்று கட்டக்கச் செய்கின்றேன்; நான் உன்னை மிருத்புகிக்குப் புற மாய் உவாக் கட்டதிபுள்ளேன்: மாமிசம் புதிக்கும அக்கி னிகப வெகு தாசமாக்கி நீ சிவிக்க அான் செயதுளனென். ௮ மிருத்புவை! எதிர்க்க முடியாத உனது இமத்தின் மேற்பாகாதியினின்று இந்தப் புருஷனைக் காதது நான்கன் பிரமத்தைக் கவசமாச செய்துள்ளோம். ௯ நான் உனக்கு பிராணனை, அபாணனை, மூபபு, மரிப்பை நீக்கா புகை, க்ஷயத்தியைச் செய்கிறேன்: நான் கவலவ்வத னாக அதுப்பப்பட்டு கலனமாகும் வமனுடைய எல்லா துத்க்கையுள் தாத்துகிறேன். ௧௦ இருளைப்போல, பிராணியை, அசாணியை, பிராணியை, மாமிசம் புதிக்கும்

வேதவாக்கியம், எல்லாத் துர்ப்பூதத் தீமைய நாவகை துயக்
கொள்க. ௧௩. ௧. துயம்பம் பற்றாமலிருக்க, ௧. அமுத
முடன சேர்த்து அமுதமாக, அமுத அக்ஷிபியினின்று
நீண்ட ஆபுசுடனான தாதவேதானினது உன்னது பிராண
நீப பததுகிறேன்; உனக்குப் பவமனிக்காரன உனக்கு
1. அதனைச் செய்கிறேன். ௧௪. செல்வமனிதது சீததை
யிலலாமல விவமனிப்பவர்களுக்க ஜோதியும் புவிபு
மாகும. ௧௫. ருபியன் உனக்கு சீததைச் செய்காரும வரபு
உனது இருதயத்துக்கு விசவாரும: பரம் மிகும் திவப
மான சலங்கன உனக்கு மனகாமாய் பாபவாரும ௧௬
எவகளுக்கு ஒளவுதவகன் மனகனவரமாகும: அடியினின்று
உபாயாய் முடிப புவிக்கு உன்னை உதயமாக்குபுன்னேன்;
அவரு ருபியனும் சாதிரனும் சூதிததிர்ப்களும் உன்னைக்
காப்பாரானாக, ௧௭. ௧. அகடபும சூவான சூகடப
பும, உனது உன் உகடபபும மன்கனவரமாய் உன்
தேகத்துக்கு நாமகன் செய்கிறேன: உன் பரிசத்துக்கு
அவைய மிருதவாரும, ௧௮. அதி உகமபும விபத்தமான
சூ-சத்தால் கோவகனபும கோத்ததபும தாடிய
பும நீக்கும நீ, முகத்த சந்தாமாக்குங்கால், எங்கன
ஆபுசுத திருடாதே. ௧௯. உனக்கு, வவமுமசெனதும்
மனகனவரம செய்க: பவரசம் நீங்கி மன்கனமனிப்பவன
பாரும: இவை பவமந்ததைத் தாத்தும்: இவை தன்
பத்தினினதும் நீக்கும, ௨௦. பாவம், உழவின் தானியத்
தை எதை புசித்தாலும் எதைப் பருகினதும் புசிப்பதும்
புசிப்பதற்காகாத எந்த உணவையும், உனக்கு விஷ
ருணியமாய் நான் செய்துள்ளேன், ௨௦. நாவகன் உன்னை
இவைய பவதுக்கு ஒப்படைக்கிறேனம் இவனைப் புசித்தத்
தேயும் அராவர்கனிடமிருந்து எனக்காக இவனைப் பரம்
1. பெரிய விஷமய

கரு செய், ௨௧. நாவகன் உனக்கு துது சூன்கென் பதி
சூயி வகுடங்கள் இரு புக்கன மூன்று நான்கு—புக்க
கன்—செய்கிறேனம், இவிரனும் அக்ஷிபும விசவேதைவர்
களும் உனக்கு வெறுப்பன்னியில அதுகலமாவார்க
னாக, ௨௨. சாத்தாக்கு ஏமதத்துக்கு வசத்தத்துக்கு
கிஷமத்துக்கு நாவகன உன்னை ஒப்படைக்கிறேனம்; ஓஷதி
கன் ஓங்கும மனதுகன உனக்கு கமனிப்பவனவாரும, ௨௩.
மிருத்புவே இருகால பிராணிகனின் நசன், நான்கு கால்
பிராணிகனின் நசனும் மிருத்புவே; கோபதிபாண அந்த
மிருத்புவினின்றும் நான் உன்னை உபயமாக்குகிறேன் நீ
பயப்படாதே, ௨௪. துய்பமாகாதவனே! நீ மரிக்கப்படுவ
திலை, நீ பயப்படாதே; மனிதர்—அகரு மரிப்பதிலை;
அதே நமகருக்கு செலவதிலை, ௨௫. சீவர்களுக்கு என்னும்
இந்தப் பிரமம் செய்பவபடுமிடத்தில, ௨௬. குதிரை புரு
ஷன் மிருகமன சர்வமும் வளிக்கின்றன, ௨௭. அது
ஹமானை அபத்தகனிடமிருந்து கிதைச் சொல்லினின்று
உன்னைக் காத்திகெ; நீ மரிக்காமல் அமுதனும் அதி விஷ
கரு, உனது பிராணங்கள், உனது காவத்தை பிரிபாம
னாரும, ௨௮. தேவர்கள் உன்னை அக்ஷிபுமவகவாநாத்
திலினின்று, துதம ஒன்னுமான மிருத்புகனினின்று
தான்கவத்தகன மேகெனினின்று நீக்குவார்களாக, ௨௯.
௨௯. நீ அக்ஷிபின் காவம, காப்புச்சித்தன், நீ அரக்
கையிப்பவன், அரிமாய்ப்பவன், அப்படியே நேய்
நீக்குவன கிச்சை செய்பவன என்னும் நாமதாரி,
[அ. ௨. ௧—௨௯]

௪௨௬. பகவதர் காசம் [சாதனம்—அக்ஷிபி]
௪. நான் அரக்கையிக்கும் சூன்கமனவ அபிபேசம்
௪௨௭. கருத்த, மிருத்புவே சர்வ தேவனாகான்.

செய்திறேன். கண்பனிபம் பெரிய கைத்துக்காகச்
செய்துமிதேன்; அக்மினி உர்ணமயாமி சங்கற்பக்களாக்
எழுந்துளவான். அவன் இரவும் பகலும் எங்களைக் கெட்
ததின்னது காப்பாகுக. ௨ ஜாதவேதனனே! இரும்பு
தந்தகளுள்ள நீ, கடாசி உன் கவாணியால், பாது
தானர்களைப் பரிசி. உன் காவால் மதிக்கெட்ட தேவர்
களைப் பற்று மாயிசம் புரிப்பவர்களைப் பிளந்து உனது
வாயில் அவர்களை அடைத்துவிடு. ௩ உர்ணமயாபும்
கொடுமைபாபும் மெழுகிலுமான உனது தாண்டகனி
துள்ள இரு தந்தக்களை பிரயோகி அக்மினியே! வானத்
திலே திரிபுமயாது தானர்களை உன் பற்களால் கொறுக்கு.
௪ அக்மினியே! பாது தானனின் சர்யுத்தைத் தே.
இமலிக்கும் மின்னல் அவனை கவாணியால் மாய்த்த விடு.
ஜாதவேதனனே! அவனது கணுக்களை கொறுக்கு. மாயி
சம் கிருமயி மாயிசம் புரிப்பவன் அவனைத் தண்டம்
தண்டம் செய்வாகுக. ௫ ஜாதவேதனனே! அக்மி
னியே! இப்போது பாதுதானன் கிற்பதை, நடப்பதை
என்கு கண்டாலும், அவன் வானத்தில் பறப்பதைப்
பார்த்தாலும் உரிய சாமுள்ள கிவ்விவாப் அவனை வதை
செய் ௬ அக்மினியே! பக்குகளை உன் சங்களை
வேராகி, மொழிபாடும் மின்னல்களாலும் அவற்றின்
முனைகளை மெழுகி அவற்றால் பாது தானர்களை இரு
தயத்தைப் மாய்த்த விடு; எதிர்க்கும் அவர்களின்
கைகளைக் கண்டம் கண்டமாக்கு. ௭ ஜாதவேதனனே!
நீ பிடிப்பட்டவர்களைப் பற்று; காட்சளால் பாது தானர்
கள் பறப்பவைகளை மீட்கவும்; அக்மினியே! அதி கவாணி
யுடன் பூர்வமான நீ அவனை எரி, மாயிசம் புரிக்கும் பல
கிற கருகுகள அவனைப் புதித்திடு. ௮ அக்மினியே!
பூதநத் செய்யும் பாது தானையும் தீமை புரியும் அவன்

எனதுதுக்கு சரி அவனையும் நீ இங்கு அறிவி, இளை
குனே! நீ அவனை மயித்தால் பற்று. ௯ காப்பனின்
கண்ணுக்கு நீ அவனைக் கீழாகுக. ௧௦ அக்மினியே!
உரிய கண்ணும் நீ பக்குத்தைக் காவல் செய்; அறிகுனே!
அதத வகைகளுக்கு முன் எடுத்துச் செய். ௧௧ காப்ப
னனே! இமலிக்கும் அக்கர்களை எரிக்கும் உன்னை,
பாது தானர்க்கள் இன்னல் செய்வாமலாவார்களாக.
௧௨ காப்பபான நீ, கைத்தின ஈடுவே அக்கனுக்கு
எங்கும் வேரக்கு; அவனது மூன்று முனைகளை நீ மாய்த்து
கிடு; அக்மினியே! கடாசல் அவனது எண்புகளை எரி;
பாதுதானனின் மும்முலத்தை தண்டமாக்கு ௧௩ கரு
தந்தால் குதமழிற்கும் பாது தானன் உன் பந்தத்தில்
மும்முலத வருக; ஜாதவேதனனே! உனது கவாணி
யால் அவனின் கொடிஞ்செயது காப்பனின் கண்ணுக்கு
முன் அவனைச் சாய்த்தகிடு. ௧௪ அக்மினியே! எந்த
வன் கொற்களை நம்பதின் கொன்றுகொடுக்கோ, காப்ப
ன் கொடிக்கும் எச்சொற்கொடுமை புண்டோ, மனக்
கொபந்தால் குணமாகும் எக்கனைபுண்டோ, இந்த
அனைத்தாலும்—பாது தானர்களின் இருதயத்தில்
துளைத்துகிடு. ௧௫ பாது தானர்களை குட்டால் கட்டு
கிடு; அக்மினியே! அவர்களை கவாணியால் சாய்பலாக்கு;
கொழுந்தால் மதிக்கெட்ட தேவர்களை பொழி; சிவர்
களைப் புரிக்கும் பெரிய தகனர்களை எரி. ௧௬ இன்று
தேவர்க்கள் தீயோனைத் தலைப்பார்களாக; அவன் உரிய
காப்பங்கள் அவனுக்கேத் திரும்பிச்செலக; கொல்லால்
கொஞ் செய்பவனை, சாவகன், மருமக்களில் சேதித்
திடு; பாது தானன் கிவலபந்தத்திலாவாகுக ௧௭ அக்
மினியே! மனிதர் மாயிசத்தாலும் குதிசா பகவின் மாயி
சத்தாலும் தன்னை பூசிக்கொள்ளும், இமலிக்கப்படாத

பகவின் பாஷி கவிதாச் சொல்லும் பாது தான்களின்
சொல்லோக் கடலால் செதித்துவிடு, ௧௯ பாது தான்க
கள் பகவர்களின் கிஷந்தை எடுத்துச் செவ்வார்களாக,
அதிதி தியோர்க்கித தன்ருவார்களாக; தேவ ஸவிதா
அவர்களைக் கவையினார்களாக; அவர்கள் ஓவந்தி
களின் பாதந்தை இழப்பார்களாக, ௨௦ கிதப்பு பக
வின்—பால் வருஷத்தோறுமாகும் நார் கரப்பவனே!
பாது தான்க் அதைச் சுவைக்காமலாவாது: அக்
கினியே! அவர்களில் எவனும் சிம்பாஷிப் பருக கிருமபி
ரூப்? ௨௧ பாது கடலால் அவனது மம்மக்கிதச் செதி,
௨௨ அக் கினியே! நீ புராதனத்தினின்று பாது தான்க
களைக் கொல்லுகியுப். அரக்கர்கள் அமர்க்கில் உண்டி
அடக்க முடியவில்லை; மாயிசம் புலிப்பவர்களை மதி
கெட்டவர்களோடு எரித்துவிடு: அவர்கள் ௨௩ பாது
தவய சாத்தினின்று கீதையெண்டாம், ௨௪ அக்
கினியே! கீழ் மேல் பின் முன்—பக்கக்கவிதிரூத்
எங்களைக் கரப்பாபாக: அஜாமாய் அதிதாபமாய்
அதி திக்கமனிப்பதாபுள்ள ௨௫ கவாண்கள்
தியோனை எரித்து விடு, ௨௬ அக் கினியே! பின் முன்
கீழ் மேல்—பக்கவகளினினது—காலபத்தினால் கவிபா
நீ எங்களை எவரும் காத்திடே: மூப்புக்கு கண்பனை, அழி
யாத கண்பனாகப் பாணனாகு செய், மரிப்பில்லாத நீ
மரணிட்களான எங்களைப் பாணனாகு செய், ௨௭ அக்
கினியே! ரூம் பினக்கும் பாது தான்களைக் காணும்
கண்ணை காணன செய்பவனில் வை, அதர்ஸிப்போக
தவய ஜோதியால் சத்தியத்தாதச் சேதன செய்பும் சித்த
கவியனைக் கட்டுவிடு, ௨௮ அக் கினியே! கிப்பிராபும்
வனிமைபுமுள்ள ௨௯ கிதத்தோறும் தீகிரமுடன்
தகரப்பவனைத் தாக்கும் ௩௦ கித அரப்போக எங்களைக்

சத்திதுமாக்குகியும், ௩௧ அக் கினியே! கூரிக்
கொகிப்புடன் கடர்கொழுந்து கவாண்களால் கசஞ்
செய்பும் இரட்சதர்களை கிஷந்தால் வதை செய்,
௩௨ அக் கினி பெருஞ் ஜோதியால் பிரகர்க்கியுன்;
அவன்—தனது—மகிமைபால் எல்லாப்—பெருகளை
பும் புலனாக்குகியுன், அவன் திமைதோபும் அதேவமான
மாணவனை தூமர்க்கியுன், அவன் அரக்கர்களைக்
கொல்ல தனது இரு கொம்புகளைக் கூர்மைபாக்குகியுன்,
௩௩ ஜாதியெனினே! அழியாதனவாயும் கூறிய ஆபு
தக்கனையும் பிரமத்தால் தண்ணியங்களையும் நீ அடைத்
தமுள்ள இரு கொம்புகளால், ௩௪ து—கணல்—கொழுந்
தால் முன்னிமே கிழினை, எதிர்க்கும் பகவனைக்
கொன்று, ௩௫ கசமத்தவனாய் ஜோதியாய் சத்தஞ்
செய்பவனாய், ததிக்ருகனாயுள்ள அக் கினி அரக்கர்களை
பழிக்கியுன், [அ. ௩. ௧—௩. ௩]

௩௬. சத்தகு சம்ஸாரம் [சாதனன்—ஜுந்திரனோமன்]

௧ ஜுந்திரனோமனே! அரக்களை எரித்து கிடுக்கன்,
அவனை ஒழிபுக்கன்: கிருஷ்பர்களே! தமத்தில வள
ரும் கீதகன் அவனைக் தோக்குகன்: அதிதர்களைக்
கட்டுச் சிதாபுகள்கள் தின்பவர்களைத் துணத்து அமுத்தி
அமுத்துக்கன், ௨ ஜுந்திரனோமனே! கெட்டகட்டு
செய்பவனைச் சூழுகன், கொதிருடம்போல் அனைவர்களை
பும் கணல் கொதிப்பிக்கட்டமே: பிரமத்துவெளியாய்
மாயிசம் புலிப்பவனாய் கோரக் கண்ணுள்ள கிழினை
கித்தியத் துவெணத்தை பவிபுக்கன், ௩ ஜுந்திரனோ
மனே! துட்டர்களை அவர்கள் ஒளிகுள்ள கிலயத்தி
லேயே வதைபுரிபுக்கன், அவர்களில் எவனும் அககிருத்து

௪௦. கருத்து, அரக்காழிப்பது அறமாகும்

கீழ்க்காணியிருக்க அவர்களைத் தாங்கமுடியாத தமத்தின்
 விழந்துமகன, உங்களுடைய அப்பெருகு—சத்தி இயிப்ப
 தர்க்காசச் சிற்றமுடன விசமக, ௪ இத்திரிணோமனே!
 இரோதியினின்று சேதத்தை, புவிவினியு கெதவை
 செதுனர்க்கலில் தூண்டும்கன, ஓவரும அரக்கனை எரித்
 தும் முழக்கத்தை மன்கனினின்று முழங்குமகன், ௫ இத்
 திரிணோமனே! அதை இரோதியினின்று கிழ்ச்செப்புக
 கன். அவன் தரபமாகி அபக்துதத்த அழிபர அழனா
 புதவனாகல் ஆழத்தில் அரினை பழுத்தவகன், அவர்கள்
 அமைதிபரவார்களாக ௬ இத்திரிணோமனே! இரு
 திட குதிகாக்கிச் சத்துக்—எட்டு—பொல இத்த கினைவு
 உக்கனைச் சூழக, ௭வன அறிவாக் அகசமித்த பிரேரித்
 தும் இத்தப்பிரமக்கனை நார்பதிகன்போலப்பொகிவுசெப்
 புக்கன், ௮ உக்கன் ஊக்கக்களுடன் ஊக்கும்கன்;
 ஒழிக்கும் கடைச்சுளான கொமெ பரவினைக் கொந்துக்
 கன; இத்திரிணோமனே எக்காசத்திதும் எவனைக்
 கவலை செப்பும் பெவன் கருணியகுவாகும, ௯ இத்திரி
 ணோமே! நந்தித்தஞ் செந்தும என்னை அசத்திப சொந்த
 னாகல் ஓசை அசத்திபன், கைப்பிடிதில் பந்திப சகக்
 கனைப்போல், அசத்துவமரவாகும, ௧௦ கினை சஞ்சகஞ்
 செய்பவர்களை, கிருன்னவனை, கவநாக்கனாகல் கெதவை
 செய்பவர்களை லோமன் சருப்பத்துக் கனிப்பா
 கும, அவ்வது கிக்குதியின் வசததில் கட்டுவாகும, ௧௧
 அக்கினியே! எனன் பானம, பரி, பக கையம்
 குதிகாக்கின் இகைத்தைத் துன்பஞ் செய்ய கிரும்கும்
 அசதப் பகையன், திருடன் திருபெவன், துன்பஞ் செம்
 வர்களாக: அவன் தன் சந்ததியோடு தாழ்வாகும, ௧௨
 அவன் தன் சந்திபுடன் தாழ்வு செவ்வாகும; அவன்
 எல்லா மூன்று புவிக்கின் மேற்போவாகும: எவன் திறத்தி

தும் இரவிதுமஎன்றித துன்பஞ் செய்ய கிருப்புகிருளே;
 தேவர்களை! அவனது சீர்த்தி காப்பக ௧௩ சத்திபம்
 அசத்திபம்கனை அறிஞன் கைபமாய்க் காண்கிருன், அவை
 பான்பாம மாகுமும், அவற்றிள எது விசமாயும் அதி
 துரிதமாயுமுன்னதோ அதற்குச் லோமன் துணைபுகிருன்,
 அவன் அசத்திபத்தை யழிக்கிருன், ௧௪ லோமன்
 அசத்திபன்—தாக்கும கத்திரிபனையும் கெதவை செய்
 பவனையும் கிருத்திபாக்குவதில்லை, அவன் அரக்கனை
 அழிக்கிருன்; அவன் அசத்திபம் மொழிபவனை ஒழிக்கி
 ருன்; இருவர்களும் இத்திரிணோமன பந்தத்தில் காப்பி
 ருக்கன், ௧௫ அக்கினியே! நான் அசத்திப தேவர்களை
 நாகுதுதும், நான் பயனற்ற தேவர்களை கினைத்தாலும்
 நீ எக்களுடன் என் லோபமாக வேண்டும, ஐராவேத
 லனே! உக்கனைப்பந்தி அவச்சொல் கொல்பவர்கள் அவ
 திகை பகடவார்களாக, ௧௬ நான் மானிடனுடைய
 ஆபுகை எரித்திருந்தாலும், நான் யாததானதுதும்
 நான் இன்று மரிப்பேரும: 'நீ யாத தானன்' என
 என்னை அகாணமாகப் கொன்றுபவன் பந்த கிரக்கனி
 னின்று நீக்குவாகும, ௧௭ துன்பஞ் செய்யாமதுள்ள
 என்னை 'நீ யாத தானன்' எனச் கொன்றுபவனை, நான்
 கத்தன் எனச் கொளதும் கெதவுன்னவனையும், இத்திரி
 அநி கோமாகன ஆபுதத்தாக் அழிப்பாகும, அவன்
 ஒவ்வொரு பிராணியின் மேற் செவ்வாகும, ௧௮ பதுக
 கும் பகையான ஆக்கை போல் இருநிலை கற்றம அவன்
 அசத்தியிவாத பன்னததில் கிழக: கினைகள் சத்தக்கனாகல்
 அரக்கனைக் கொல்ல, ௧௯ மருத்துக்கனே! கீழ்க்க
 னத்ததில் இங்குமங்குமாகுமகன்; பறவைகளாகி இராக்

காலங்களில் பற்றா தேவயக்குத்தில் தூதன் விடுபுள்ள இரக்கதர்களைத் தேடுதல் பிடிபுங்கள்: கொருக்குங் கள. ௧௧ இரதிரா! சோதியினின்றும் விடுவாய் கிழச் செய. மகவா! சோமனும் உர்வையா அகத நீ அதி உர்வையாக்கு; நீ முன்புறத்தினின்றும் தூரத்தி னின்றும் மேற்புறம் மேற்புறத்தினின்றும் இரக்கதர் களை மணியால் மய்த்துகிடு. ௨0 இவரு காய்களும் அக்கதர்களும் பற்றெருர்கள்: துன்பம் காலம் அவர்கள் துன்பஞ்செய்ய அதிதிடனாக இரதிராததேடுகெருகள்; பனமுள்ளவன் தனது பங்காயுதத்தை வஞ்சகர்களுக்கு காதத் திட்டெருன்; அவன் துன்பஞ் செய்பவர்கீது இப்போது வச்சிராபுதத்தை விவாசன. ௨௧ இரதிரன், கங்குலகணப்பவர்களையும், எதிர்த்தப் போர்புரிபவர்க ளாயுமுள்ள மாதக்களை வழிப்பவகுபுள்ளான்: சத்தி வாய்த்தவன் கோடரி மயக்களைப் பின்புறப்போல், அக் கர்களை மண்பாண்டம்போல் கிணறியின்றித் செய்வா னாக. ௨௨ இரதிரா! ஆகாத யாக்களை, குஞ்சா அக்களை நாய் அக்களை, குயில் அக்களை குருடனாக் களை கழுரு அக்களை கள்ளம்—மண்பாண்டம்போல— கொன்றுகிடு. ௨௩ துன்பஞ்செய்யுமாக்கள் எவ்வளை பணுகாத: கிமிதன தம்பதிகள் தூமாவார்களாக: புவிதின் துன்பத்தினின்றும் பூமி எவ்வளைக் காத்திடெ: வரனம் சோதியின்—துன்பத்தினின்றும்—எவ்வளைக் காத்திடெ ௨௪ இரதிரா! மாவையால் தோன்றும் ஆன் பெண் அக்கர்களை நீ அழி: கண்டயிள்ளாத பெரப் தேவர்கள் கிருவார்களாக: அவர்கள் உச்ச மேதும் சூரியனைக் காணாமாவார்களாக. ௨௫ நீ எதிர்ப்புறம் பார்: கிமித்து பார்; மோமர்! இரதிரா! கிழித்திருங்கள்: அக்கர்கீது ஆபுதத்தை,

இரக்கதர் மேல் வச்சிராபுதத்தை எதிர்புங்கள் [அ. ச. ௧—௨௫]

௧௨௮. மணிபூஷணம் [கக்கிரன்—கிருத்தா தூஷணமுத மந்தி சோகத தேவதைகள்]

௧ இந்த விமான மணி பூஷணம் விமானில் கட்டப்பபட் டென்றது. இது எதிரிவை ஐயிப்பதாயும், விமானமும், நூதிரமாயும் அதிச கமக்கன இரட்சகமாயுமுள்ளது. ௨ பனகமை ஐயித்த, கவிர்க்களுடன் சத்தி வாய்த்த பனம் மிருத்த உச்சிரமாய் ஆக்கியிருக்கும் விமான இந்த மணி, தட்டச் செயலகளை கித்தித்த—அவற்றை—எதிர்க் தும். ௩ இரதிரன் இந்த மணியால் கிருத்திரனைக் கொன்றான். கிற கிணவுள்ள அவன் இதனால் அசை களை அழித்தான்: அவன் இதனால் இக்குள்ள ஜோதியை யும் புவிவையும் ஐயித்தான். அவன் இதனால் கான்கு திகைக்கையும ஐயித்தான். ௪ பனம் மிருத்த பனை கீக்கி வசப்படுத்தும் பூஷணமான இந்த விராக்தியமணி எக் களை எங்கும் காத்திடெ. ௫ இதை அக்கினி சொலது கிருன், இதை சோமனும் சொலதுகிருன், இதை கவிதா இரதிரன், பிரகல்பதி சொலதுகிருகள்: எனது புரோ ஹிதர்களான இந்த தேவர்கள் பூஷணங்களான—புன்— செயல்களை புறமாக்குவார்களாக. ௬ நான் ஜோதி புவிவை கெடில் வைத்தானேன், திகைதையும் சூரியனை யும்—இடைவின வைத்தானேன்: எனது புரோகிதர் களான இந்த தேவர்கள் பூஷணங்களால்—புன்—செயல் களை பின் கீக்குவார்களாக. ௭ காய்புகளாக கிராக் திய மணியை செய்துகொள்பவா, ஜோதியில் சூரியனைப்

௧௨௯. குருத்து துன்பஞ் செய்யுமாக்கள் எவ்வளை பணுகாமன

பேரல்—தந்—செயங்களை வசியஞ் செய்து தாத்துகிறான். அ நான், கிறிஸ்துக்குத் திணிப்பைப்போல நிராக் திய மணியால் எல்லா சமர் செய்பவர்களுக்கும் இயித்தான் னோன்: நான் அந்நகரிலும் அவதி செய்பவர்களுக்கும் அழிக்கிறேன். ௧ ஆவதொன்றின்—அவன்—செய்க் கன், அந்நகரின்—அவன்—செய்க்கன், தானாகச்செய்து கொள்ளும்—நீர்—செய்க்கன், அந்நகரின் கொண்டு வரும்—அவன்—செய்க்கன்—தொன்னுத நதிக்குக் கப்பலாய் தானு செய்து கிறேன். ௨0 இம் மனிதனில் தேவர்களால் இர்தான், கிஷ்டம், கவிதா குத்தான், அக்கிளி, பிரஜாபதி, பாமேஷ்டன், கிராஜன் கவக வானன், கலை ரிஷிகன், கரப்பாக மணியைக் கட்டுவார் களாக. ௨௧ சலனச் சத்துக்களில் காரணியைப் போல, வணப் பிராணிகளில் புலிபோல, நீ குளத்தினில் உத்த மன்: அருகில் காத்தான், தேமெ அவன், காக்கை கன் னென்னோம். ௨௨ இர்த மணியை தரிப்பவன் புலியாகி னான், கிங்கமரகிதான், கிருஷ்பமாகிதான், பகைமை வழிப் பவனுடையான். ௨௩ அவன் அபகாசர்கள் அழிப்பதிலை, கந்தர்வர்களும் மனிதர்களும் அழிப்பதிலை: இர்த மணியை தரிப்பவன் எல்லாத்திசைகளிலும் தலைமை யாக புரிகிறான் ௨௪ கவியன் உன்னை உண்பெண்ணினான்; கவியன் உன்னை ஒன்று சேர்த்தான்; இர்தான் உன்னை மாளிடர்—நடுவே தரித்தான்; உன்னை தரித்த அவன் சமரில் இயித்தான். தேவர்கள் தங்கள் துணையாக ஆரியம் கிரிபமுள்ள-மணியைச் செய்தார்கள். ௨5 இர்திரா! தாது சந்திரனான வசுதிராபுத்தான் தந்செய்க் களால், திடுக்களால் பக்குவங்கள் உன்னை வகைக்க கிருமபுபவன் கிழந்தது. ௨6 நூற்று சந்திரவர்க்கு எல்லாரு இயிக்கும் கமககன் கரப்பான இம்மணி என்

எது பிராணியையும் பொருளையும் காத்திடெ ௨௭ இந் திரா! எவர்களுக்குத் தீழ்ப்பும் எதிரி குளியர்களாக மேற புறம் எதிரி குளியர்களாக: பின்புறம் எதிரி குளியர் களாக; கிரிபே! எவகன் மூன் ஜோதியைச் செய். ௨௮ எனக்கு ஜோதியும் புலியும் துண்புரி, தினம் துணையச் குரிபன் துணைய இர்திராநம் அக்கிளிபும எனக்குத் துணையச் செய்க, தாக்கு எனக்குத் துணையச் செய்க. ௨௯ பயங்கமான இர்திராக்கினியின் வெகு பல கரப்பை தேவர்கள் எல்லாருகிர்தம் தாக்க இயலாத அது பெரிபதாசுவான், நான் மூப்பனுடி தீர்க்காபுசுடாக அது எனது கரபந்த எவரும் கரப்பதாருக. ௩0 நான் பெருக் தன்பம் நீக்க தேவமணி எனனை ஏறியுள்ளது, திடத்தக்ககரையக்காத்த மூத்திரியாரும் இர்த தன் டத்தில உட்படுகன். ௩௧ இர்தான் இதில் ஆன்கமலை வாட்டுவாருக, தாது சந்திரனின் தீர்க்காபுசுக்கு நீக்கன் ஒன்று சேர்ந்த அவன் மூப்பனுடி தீர்க்காபுசுடாக உட் கொதுக்கன். ௩௨ கவந்தியளிற்கும் இர்திரன் ஐன பதிரவான் கிருத்திர சமகான், எதிரி நீக்கும் கவியன். இயிக்கும் இயிக்கப்படாமதுள்ள அவன் லோமபாணம் பருகுபவன், அபயம் செய்யும் கிருஷ்பனான அவன்- உனக்கு இர்த மணியைக் கட்டுவாருக. இரையும் பகதும் எவ்வாப் பக்கக்கனிதும் உன்னை அவன் எவரும் கரப்பா ருக. [அ. ௫. ௧—௩௩.]

௨௩௬. கருப்பதோஷம் [மாத்திரமான்—மாத்திரமான்—மத்திரோ கததேவகாநன்.]

௧ தோத்துக்கால் உனக்குத் தாபாணவன் கத்தஞ் செய்த புருஷர் நாவேதான இரு—தாபாணவன்—தந்

௨௩௭. கருத்த கிரகபகமே பூஷணமணி

ஹிதிரீயைப் பணுகும் பதிலாகாத இவர்க ளிழைச்செய்
கை களை யோமமுன்னவர்க, கடைகேசர்க, அனாப்ப
வர்க, அதிசை பந்தவர்க, ஆதிகர்க, அருண
கிரகர்க, குருகத்தர்க காதுடர்க, கலசத்தாத் பகபொல
காலால் குதிகாலால் உதைத்தவர்க. ௨௮ உனது கருக்
குழந்தையைப் பந்தவவர்கவும், மரிக்கும்கிசையப் சன
கரு செய்பவர்கவும் பிங்கன்! உக்கிரவிலகல் அவர்க
இருதயத்திற் பெரித்தவர்க. ௨௯ பிரகல ஹிதிர்புடன்
சாப்பதுகள், சனாமாண—கிசக்கர்க—அசப்பில சாகச்
செய்யும், பெய்கன் காமே கத்தருவர்க்கை, காத
மேகத்தையப்போல பிங்கன் தூத்தக. ௩௦ அவன்
கிடப்பட்டுணைகை தரிப்பார்களாக. கைத்தன்னது
கிழாமலாக; உன் ஆகடயில் தரிப்பதர்க்கான இரு உக்
கிரக் கிசக்கசாக உனது கருகைக் காத்திகே. ௩௧ சாய
கன்! கணகன்!, தக்கல்வன, கீழ்தினன் பகினககிட
மிருத்த பதிக்கும் பிரகலுக்கும் பிங்கன் உன்னைக் காத்
திகே. ௩௨ இருவாய், கான்கு கன் ஐத்த காகன்,
கிரக்கனற்றவனிடமிருத்த, மேல் ஏறி முதுக்கும் கொடியி
னின் து நீ அவனைப் பாலனாகுசெய், ௩௩ பச்சைமாயி
சம்புசிப்பவர்க்கையும், மனிதாதமாயிசம் புசிப்பவர்க்கை
யும் கருக்ககைத் தின்று அதிகேசமுன்னவர்க்கையும்
காகன் இவரு கொல்லுகிறோம். ௩௪ மருமகன்
மாமனாரிடமிருத்தபோல் குரிகனிடமிருத்த கருபவர்க்
கைப்போல பிங்கமும் பருமும் அவர்கனது இருதயத்திற்
பாய்க. ௩௫ சனாமாருக்காக பிங்கமஉனக்குத் தான
செய்க; அவர்கன் ஆனைப் பென்னாகக் செய்பாமலகவர்க்
களாக: அண்டம் புரிப்பவர்க், கருக்ககை துன்பஞ்செய்

1 ஓனாழம் 2 வாயால் கடிப்பவன். 3 கிரககனன்.

பாமகவர்க்களாக, இங்கு கிழிதிரகர்கைத் தூத்த, ௩௬
பாலின்கை பாலமானம் புலமபன் பிங்கு—மகே—
இனந்தை—மாத்தினிதது மாலகைப்போல் நீ பிரியமத்
தவர்க்கில் கோத்தவர்க. [அ. க. ௧—௩௬]

௪௪ ஓனாழங்கள் [அதர்வன்—மத்திரோக்த ஓனாழப்பதேவதை
கள்]

௧ பழுப்பு பிரகசமானகை, கிசப்பு கத்தாமானகை,
பிங்கமகைப்பமான ஓனாழகை கினம்புகிறோம். ௨ தா
கைப ரோதிலாயும், தானை தானிலாயும், லுலந்தை
சமுத்திரமாயுள்ள ஓனாழகை தேவர்களால் துரிதமான
பக்யமத்தினின்று இந்தப் புருஷனைப் பாதுகாப்புச்
செய்க. ௩ சனககை நிலபமான ஆதி ஓனாழத்
கன்! உனது பிங்குயால் உன்டான பக்யமத்தை,
உனது ஒல்லொரு அக்கத்தினின்றும கீக்கிபுளான,
௪ கிரித்த அடர்ந்த ஒரு அலகிலாய் அகலமான
ஓனாழகை கான் கொத்துகிறோன்; குகழ மிருத்த கன்
டக்கூடகூடு, கிரியும் கிரிகூளுள்ள வறகையும் கான்
உறுகிறோன். உக்கிரமாயும் கைகவதேகிலாயும் புருஷர்
கூருக்கு கெனகிப்பகைபுமான செடிகை, கான் உனக்
குக் கொத்துகிறோன். ௫ ஓனாழகை! உருமுன்னவர்களை
கை! உக்கை உம கிராம வகினையால் இந்த புருஷனை
பக்யமத்தினின்று கீக்குக்கன், இனி கான் கிசக்கசகைப்
செய்கிறோன். ௬ கான் இவரு இவன் துன்பம் கீகை
கெனாயும் கெனகை செய்பாமல் கெனகைக்கும் அருத்ததி
பாயும் உபா செதுத்தவதாயும் தேன் மிருத்த மலருவது
மான ஓனாழகை பகைக்கிறோன். ௭ காகன் இப்புகு
ஷனைத் துன்பத்தினின்றும கட்டத் தனது மொழியின்

௪௩௬ கருத்த. கருப்பகைக் காய்பு

என்பாகனான அறிஞர்கள் இங்கு வருவார்களாக, அ அக் கிவியின் உணவாயும் சலங்களின் கருப்பமாயும் திரம் களாயும், ஆயிரம்பெயர்களுடனான சிவச்செய்யும் நல உலமான ஒளவுதிகள் ஒன்று சேர்க, ௧ அவகாத்நி¹ குந்தி, சல ஆன்மாவாகி, உரிய கொம்புகளுள்ள ஒளவுதிகள் கஷ்டத்தைக் கழித்திடுக. ௩௦ அத்த உத்தி² மான நஞ்சுழித்து பலாசம் நீக்கி, புன்செயல் மாற்றும், விடுதலை செய்து வருண பிரிவுள்ள ஒளவுதிகள் இவரு வருக, ௩௧ வரணப்பட்டு வழங்கப்படும அதிவலிமை புள்ள ஒளவுதிகள் இந்த மொத்ததில், பகவை பரிதப புரு ஷுரின் பிருகதத்தைக் கையுச் செய்க ௨௨ அத்த ஒளவுதி களின் மூலம் தேன் மயம், அவற்றின் முடி தேன் மயம், அவற்றின் மத்தி தேன் மயம் இஹ தேன் மயம், அவற்றின் மலர் தேன் மயம், அவை தேனோடு சேர்ந்தவை. அமிருத பானம் அவை முதன்மைபான பரதூடன் உணவையும் பெயையுள் கறந்திடுக, ௨௩ புவிமில் எத்தனை வெகு பல இந்த ஒளவுதிகளிருந்தாலும் ஆயிரம்பெயர்களுள்ள அவை என்னைத் துன்பம் மிகுத்புவிமன்று தளர்த்திடுக, ௨௪ ஒளவுதிகளின் புவிமணியானது கர்த்து புன்மொழி யினின்று துண்புரிந்து நீசர்களைபும சோய்களைபும வெகு தூயம் தூத்துக, ௨௫ சோய்கள சிவகதின் கர்க் களைபால போல் மெருங்கும்; ஒளவுதிகள் வந்தவுடன் அவலின் அழலான்போல அலறும், ஒளவுதிகளால் தூத்தப் பட்டு படரு போவதாகாகும் கதிகளுக்கப்பால் பகக் களின் பக்யமம், புருஷர்களின் பக்யமம், பிரிந்து செல்க ௨௬ அக்கிவி வலகவாசாத்நிவின்று ஒளவுதிகளே நீங்கள் விடுதலைபாடு, வண்பதிவை அரகளுகவுள்ள நீங்கள் புவி பெலலாம் விவாபிபுககள் கள அகவொகச் சேர்க்கை

1 சலகவான்புவிமே 2 குரு சிவச்செய்யும் செய்.

பான செஷுகள் மலிகனிதும் மட்டகனிதும் வளரும். பால் மிகுத மங்களகரமான அவை எங்கள் இருதயத்துக்கு இனிமை செய்க, ௨௭—௨௯ நான் அறிபும் செஷுகள், நான் காலும் வண்பதிகள் சக்தி மிகுந்த நான்கள் உணர்ந்த உணர்மதுள்ள ஒன்று குவியும் எல்லா ஒளவுதங்களும் இவனைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்க எங்கள் சொல்லைச் செவிபுதாக, ௨௮ அவதத்தம், தருபவை, செஷுகளின் அரகளுக செய் கொடி சோமன், அமிருதமான அவி—இவை சிவச்செய் செய்பவை, இவை தோதியின் அழிபாத மக்கட்கள, ௨௯ அது¹ கர்க்கிவெறத, அது முழங்குகின்றது; ஒளவுதிகளே! பிருகிவிமக்கட்களே! பர்ஜுனிபன், இரோதரால் உக் களைத் துண்புரிபுகளால் நீங்கள் எழுககள், ௨௨ நான் கள புருஷன் இந்த அமுதத்தின் பலத்தை பருகச் செய்கிறேன்; அவன் துறு வருடங்களுடனான இனி நான் சிவச்செய்யச் செய்கிறேன், ௨௩ வரதும் செஷுகை பறியும் நீ சிவச்செய் செஷுகை பறியும்² கர்க் தர்வர்களும் சர்ப்பங்களும் பறிபவைகளை நான் இப்-புரு ஷுனின்—துண்க்காக அகழக்கிறேன், ௨௪ கருட் தியும் ஆங்கா ஒளவுதிகளையும், இரகடன்³ அறிபும் தேவசிவச்செய்களைபும், பறவைகள், றமணங்கள் அறிபவை கையும் எல்லாவயங்கள் வணியிருக்கை அறிபவைபையும் இப்புருஷனுக்கு உதவிபாக அகழக்கிறேன், ௨௫ இம் கிப்பதர்க்காகாத பகக்கள் எத்தனை ஒளவுதிகளைப் புலிக் கின்றனவோ, ஆடுகளும் அகல்களும் எத்தனை—ஒளவுதி களைப்—புலிக்கின்றனவோ—ஒன்று கொண்டு வரப்பட்டு கான அதனை ஒளவுதிகள் உணக்குச் ககத்தைத் தருக, ௨௬ எத்தனை ஒளவுதிகளில் மானிடவைத்திபர்கள் சிவச்

1 கானம் பர்ஜுன்பன், 2 கபர்கன்.

கையை பதிவிடுக்கலாம், சர்வ சிவசகசபாண அத்தனை ஓஷதிகளை நான் உனக்குக் கொண்டு வருகிறேன். உள. மலையிருந்து, முகைகிறைந்து பழம், பெருகி, பழ மந்துமுள்ள, ஓஷதிகள் இந்தப் புருஷன் துன்பத்தி னின்ற லீகை இளைந்த தாய்மார்த்தையோடும் கறைய செப்க, உடி பஞ்சகாததின்னிறும், பத்து சாத்தி னின்றும் கரண உவகை விடுதலை செய்துள்ளேன். பம னது பாசததின்னிறும் தேவர்களை எல்லாம் குற்றத்தி னின்றும் உவகை நீக்கியுள்ளேன். [அ. ஏ. 3-உடி]

சசக எதிரி ஜயிக்க [மருகுலங்கிரன் - இந்திரன் வளம்பதி சேனாநாயகர் தேவர்கள்]

உ சத்துருக்களின் சேனைகளை ஆயிரமாயழிக்க, சத்தி னானது கெட்டுக்கொட்டாத தகர்க்கும் கைக்கும் இந்திரன் - அவர்களைக் கலங்கிடச் செய்வானு உ பழுதான பழுதை, தன் பிரானானது அக்குள்ள சேனையைப் பழுது செய்க. தூதத்தில் அனுகூலம் புனைவையும் கண்டு எவ்வை பகைவர்கள் தமகன் இருதயங்களில் பயத்தைப் பற்ற வர்களுக்க உ அவதந்தமே! அக்குள்ள மனிடர்களை யழி; அவர்களைத் தரிதமாய் புதி. சதிரமே! அவை கணைப்போல் சமீதி உடைந்து விடுக: வதைப்ப வன் வான்களால் அவற்றை வதைப்பானது உ பரு ளாஹவன்! அக்குளவர்களைத் துன்பஞ் செய்வா னு. வதைப்பவன் வான்களால் அவர்களை விழ்த்த வானு: பெரிய வலைவால் ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ள புக் தைப்போலதரிதமாய் அவர்கள் பிளந்துவிடுக. ஓ வானமே வலை, பெருத்தினைகளே வலையின் கம்பங்கள். அவத்

[ஒருவனைப் புல்

சசக எருத்து-ஓஷதிகளை.

முல் அவர்களைச் சூழ்ந்து அதிகத்தியுள்ளவன் தன்புக்க னின் சேனையை தெறடித்துள்ளான். உ வலிமையுள்ள அதிகவலியை வலை மிக்கப் பெரிது. அதனால், எவனும் தப்பாமலாக எல்லாப் பகைவர்களிலும் அவன் அதை அழித்துவானு உ இந்திரனே! விரனே! ஆயிரத்தை எதிர்த்த சதவிசிபத்தின்-வலிமையுள்ள-உனது வலை பெரியதாகும்: அதனால் தன் சேனைப்புடன் தன்புக்களைச் சூழ்ந்து சத்திவான் துது, ஆயிரம், பதினாயிரம் சேன- எதிரிகளை-அதஞ் செய்வான். அ இந்தப் பெரிய உல மை அறிபெரியவனது வலை, அந்த இந்திரனது வலைவால் அக்குளவ அனைவரையும் இருளால் சூழ்கிறேன் உ களைப்பு சேனம் கலங்கை கடுஞ்சொல் கடுந்தோல்வி பால் - அருளுள்ளவர்களை, கரண சூழ்கிறேன். உப நான் அவர்களை மிருத்புஷக் கனிக்கிறேன்: மிருத்பு பாசகை கரண அவர்கள் கட்டப்பட்டுள்ளார்கள். நான் பகைவர் களைப்படுத்தஞ்செய்து, மிருத்புயின் துன்பமளிக்கும் தூதர் களைக்கான அழைத்துச் செல்லுகிறேன். உ உ மாண தூதர்களை! அவர்களை அழைத்துச் செல்லுங்கள்; பம தூதர்களை! அவர்களைக் கட்டுகளை ஆயிரமளக்கதிக மாய் அவர்கள் அழிக்கப்படுவாராக, பவனது தண்டம் அவர்களைத் தறித்திடுக உ உ சாத்திபர்களை ஒருசரண ஒரு ளுலதண்டத்தை ருத்திரர்களை ஒருவரையும் வசக்கன் ஒன் றையும் ஆதித்திபர்களை ஒன்றையும் எடுத்துச் செல்லுகிறார் கள். உ உ விவையேவர்களை உயரத்தின்னிறுஞ்சொல் ஒடுக் கெடுசெய்வார்களாக; அங்கிரைகள் பெரிய சேனையை நடு விலைமுத்துச் செய்வார்களாக, உ உ வண்புகளை, வளம் பதிகளை-பொருள்களை-செருகொருகளை, இருளால் கார்களைகளை, சத்துருசேனை அழிய நான் செலுத்து கிறேன். உடு அவர்கள் அச்சேனையை பழிக்க, கந்தர்

மெனோம, ௧௯ நான்காம் வயருஞ் சந்தங்கள் ஏழாகும். ஒன்று மற்றொன்றில் ஆதாமாகும்; ஸதோமன்கள் அவற்றில் எப்படி திரமாய நிற்கும்? அவை ஸதோமம் கனில் எப்படிச் சரபும்? ௨௦ கரபத்திரி நிருவிருத்ததை எவ்வளம் விவரிக்கும்? நிருஷ்டிபு பஞ்சதசதோடு எவ்வளம் பரபும்? முப்பத்து மூன்றோடு ஐதீ எவ்வளம்? இருபத்து ஒன்றோடு அதுஷ்டிபு எவ்வளம்? ௨௧ ருதத் தின் முதல் ஜனனமான என் பொருள்கள், புலகுவி புள்ளன, இத்திரவே! தேவ சித்திக்குகை என்மக்கை வர்கள்; அதிதி என் மூல-ஸ்தானக்கோபும், என்மக் கட்டிகோபு மகாடத்துள்ளான், எட்டாவது இரவுக்கு அவி செல்லுகின்றது. ௨௨ இவ்வளம் நான் மேன்மைமைய மனனஞ் செயது இவரு வந்துள்ளேன்; உங்கள் கட்டிகை நான் கவமுடன் உளவேன்; சமான் ஜன்மமானதால் உங்கள் கருதப்பம் ௧௯ மனிப்பதாரும், அது அறிந்த உமகள் அனைவர்க்கும் செல்லுகின்றது ௨௩ இத்திரவது எட்டு,¹ பமனது ஆறு,² சிஷ்கனது ஏழு³ திரமன்கள் ஏழு¹ சலக்கை மனிதர்களை ஒளவுதவகளை ஐந்து² அது சரிகரும், ௨௪ முதற்பகவானது இத்திரவக்காகவே முதற் பகவையில் பரையும் - புலன் - வசத்தையுள் சரக் கும்; அப்பால் நான்காய் நான்கு தேவர்களை, சிஷ்கை, அகார்களை மனிதர்களை அவன் நிருப்தி செய்தான். ௨௫ இப்போது பக எது? ஏக சிஷியர்? ஆதாம எது? ஆகிகள எவை? புகியில் ஏகமான ஒரு பட்சன் பார? ஏக ருத எது? ௨௬ பக வென்று, சிஷியோன்று; ஆதாம ஒன்று, ஆகிகன் ஒன்று; புகியிலுள்ள பகன் ஒன்று—ருது ஒன்று; மிருதியினை, [அ. ௯. ௧—௨௯]

¹ நிரகுதியின் விவரங்கள் ² புலன்
³ ௧௯௨ கருத்து—நான் ஒன்றே.

வினாறு [அன்னச்சாரியன்—வினாடன்]

௧ ஆதியில் இவன் வினாறு; அவனது சன்மத்தில் இவனே இது¹ என—சினைத்து—அனைத்தும் பயந்தன. ௨ அவன் ஏறினான்²; அவன் கருஷுறபத்திய அன லில்—இறங்கினான். இவ்வளம்—இவனை—பரிபவன் கிருக பக்குகு செய்பவனுப் கிருகபதி பாவான். ௩ அவன் ஏறினான்; அவன் ஆறாவதில் இறங் கினான்; அவனது தேவ அழைப்புக்கு தேவர்கள் செல் வார்கள்; இவனை மறிபவன் தேவர்களுக்குப் பிரிய மாவான். ௪ அவன் ஏறினான்; அவன் தென் அளவில் இறங்கினான் இவ்வளம்—இவனை—பரிபவன் பக்குத்தால் அருகாபும அளிப்புக்கு உரிவலாபும வசதிக்குப் பக்கு வது மாவான். ௫ அவன் ஏறினான், அவன் கைபயில் இறங்கினான். அவனது கைபக்கு—மனிதர்கள்—செல் வார்கள். இவனை இவனை மறிபவன் ஸபலனாவான். ௬ அவன் ஏறினான்; அவன் சமீதியில் இறங்கினான்; அவனது சமீதிக்கு—மனிதர்கள்—செவதுகிராகள். இவ்வளம்—இவனை—பரிபவன் ஸமீதிகளுக்குகருகனாவான். ௭ அவன் ஏறினான் அவன் மந்திராலோகனைச் சிறங் கினான்; மனிதர்கள்—அவனது மந்திராலோகனைக்குச் செவதுகிராகள், இவ்வளம்—இவனை—பரிபவன் மந்தி ராலோகனைக்கு அருகனாவான். ௮ அவன் ஏறினான்; அவன் வானத்தில் நான்காய்ப்பிரிந்தனினான் ௯ தேவர் களும் மனிதர்களும் அவனைப்பற்றி நாம இருவர்களும் எவனில் ஆதாமா புனனோமோ அவனே அறிவான்; நாம அவனை பகழப்போம என்ச் சொன்னார்கள். ௧௦ அவர்கள் அவனை அகழத்தார்கள் ௧௧ உதுதியே!

¹ உலகம். ² எக்கும விவரபனான்

வர. உணவே! வர! உபரிவமொழியே! வர. உத்தர
மனிப்பவனே வர. ௧௨ அவனக்கு இத்தினே பானன்,
காயத்திரியே பந்தம், முகிலே ஸ்தனம். ௧௩ பிருஹத்
தம் இரத்தாந்ரம அவனது இவண்டு ஸ்தனங்கள்.
பஞ்ஞா பக்ஞியமும் வாமதேவபமும் அவனது இவண்டு
பயோதாங்கள். ௧௪ தேவர்கள்—அவனினின்று—இர
த்தாத்தால் ஓளவுகங்களை, பிருஹத்தால் கிரகத்தைத்
கர்த்தர்கள். ௧௫ சலங்களை வாமதேவ்யத்தால், பக்
ஞத்தை பஞ்ஞா பக்ஞியத்தால், கர்த்தர்கள் ௧௬ ஓள
வுதங்கள் இரத்தாத்தாது பாபு பிருஹத்தைத் கர்த்தும்.
௧௭ சலங்கள் வாமதேவ்யத்தாது, பக்ஞம் பஞ்ஞா பக்ஞி
யத்தை இவ்வள மறிபவனுக்குக் கர்த்தும். ௧௮ அவன்
ஏறினான், அவன் வண்பதிகளுக்கு வந்தான், வண்பதி
கள் அவனைக் கொன்றன. அவன் ஒரு வருஷத்தில்—
மதுபடியும் தோன்றினான். இதனாலேயே வண்பதி
களின் வெட்டுக்கள் ஒரு வருஷத்தில் வளர்ந்த விடம்.
இவ்வளம் அறிபவனது பகையன் பரிதவானான். ௧௯
அவன் ஏறினான்; அவன் பிறருக்களுக்குச் சென்றான்.
பிறருக்கள் அவனைக் கொன்றார்கள். அவன் ஒரு மாதத்
தில்—மதுபடியும்—தோன்றினான். ஆகையால் பிறருக்
களுக்கு மாத—யனிபகை—பலிக்கிறார்கள். இவ்வள
மறிபவன் பிறருக்களின் வழியை யறிவான். ௨௦ அவன்
ஏறினான், அவன் தேவர்களுக்கு வந்தான், தேவர்கள்
அவனைக் கொன்றார்கள், அவன் மாதத்தின் அவன் மது
படியும் தோன்றினான். ஆகையால் அவர்கள் தேவர்க்
களுக்கு அவன் மாதத்தின் வஷ்டைச் செய்கிறார்கள்.
இவ்வளம் அறிபவன் தேவர்களுக்குச் சென்றும் வழியை
யறிவான். ௨௧ அவன் ஏறினான், அவன் மனிதர்களுக்கு
வந்தான், மனிதர்கள் அவனைக் கொன்றார்கள். அவன்

உடனே மதுபடியும்—மாணன், ஆகையால் மனிதர்களுக்கு
இரு வர்க்களில் அளிக்கிறார்கள். இவ்வளம் அறி
பவனது விட்டில் அவர்கள் அளிக்கிறார்கள் ௨௨ அவன்
ஏறினான், அவன் அகர்களுக்குச் சென்றான். அவனை
அகர்கள் அழைத்தார்கள். மாகையே! வர, பிரஹ
ராயின் மகனான விரோகனன் அவனது மகன்; அப்ப
பாத்திரம் பாத்திர மாகும்; குதுகிய மகன் த்வி
முத்தன் அவனைக் கர்த்தான்; அவன் மாகையைய அவ
னிடமிருந்து கர்த்தான்; அகர்கள் அந்த மாகையைய
ஆளியிடுகிறார்கள். இவ்வளம் அறிபவன் ஆளியபத்துக்
காவான். ௨௩ அவன் ஏறினான். அவன் பிறருக்
களுக்கு வந்தான்; பிறருக்கள் அவனை அழைத்தார்கள்.
கவதாவே! வர, இராவணன் யமன் அவனது வந்தானாவான்.
வென்னிப் பாத்திரம் பாத்திரமாகும்; மிருத்புகின் மக
னான அரதன் அவனைக் கர்த்தான்; அவன் கவதாவை
அவனிடமிருந்து கர்த்தான்; பிறருக்கள் அந்த கவ
தாவை ஆளியபத்துகளார்கள். இவ்வளம் இவ்வளம் அறிபவன்
ஆளியபத்துக்காவான். ௨௪ அவன் ஏறினான்; அவன்
மனிதர்களுக்கு வந்தான்; மனிதர்கள் அவனை அழைத்
தார்கள்; இராம மிருபவனே! வர, விவலவந்தின் மக
னான மது அவனது வந்தான், புதி பான்டமாகும்;
வேணாது! மகனான பிருதி அவனைக் கர்த்தான்; அவன்
அவனிடமிருந்து கிருஷியையும் தானியத்தையும் கரத்
தான்; மனிதர்கள் அந்த கிருஷியையும் தானியத்தையும்
ஆளியபத்துகளார்கள். இவ்வளம் இவ்வளம் அறிபவன் கிரு
ஷிச் செவ்வனாக ஆளியபத்துக்காவான். ௨௫ அவன்
ஏழந்தான்; அவன் ஏழு சிஷ்களுக்கு வந்தான்; ஏழு
சிஷ்கள் அவனை அழைத்தார்கள் பிரமத்தில் மிருபவனே!

இங்கு வா! வேதமாவான் அவனாகைய வந்தான்; சந்தம் பார்த்திராமாகும்; அவனாகைய மகனாகைய பிடுகப்பதி அவனாகைய கந்தான். அவன் பிரமந்தையும் தவந்தையும் அவனிடமிருந்து கந்தான்; ஏழு ரிஷிகள், அந்த பிரமம் தவந்திய ஆசிரியமாகிருக்கான்; இவ்வளவு அறிபவன் பிரமவர்களுடனாகிய ஆசிரியத்துக்காவான். ௨௪ அவன் ஏறிலான்; அவன் தேவர்களுக்கு வந்தான். தேவர்கள் அவனை அழைத்தார்கள்: திடமே! வா! இவ்வளவு அவனாகைய வந்தான்; கைம பார்த்திராமாகும்; தேவலகிதா அவனாகைய கந்தான்; அவன் திடந்தை அவனிடமிருந்து கந்தான்; தேவர்கள் திடந்தைய ஆசிரியமாகிருக்கான்; இவ்வளவு.....ஆசிரியத்துக்காவான். ௨௫ அவன் ஏறிலான்; அவன் கந்தருவர்களுக்கும் அபவர்களுக்கும் வந்தான், கந்தாவாகைய அபவர்களுக்கும் அவனை அழைத்தார்கள்; புண்ணிய கந்தோ! வா; சூரிய வாகவியை மகனாகைய கந்தி இவன் வந்தனவான் தாமகை இவற்ற பார்த்திராமாகும், சூரியவாகவியை மகனாகைய வாகைய அவனாகைய கந்தான்; அவன் புண்ணிய கந்தந்தை அவனிடமிருந்து கந்தான்; கந்தர்வர்களுக்கும் அபவர்களுக்கும் அந்தப் புண்ணிய கந்தந்தைய ஆசிரியத்துக்காவான். ௨௬ அவன் ஏறிலான்; அவன் இவர்களுக்கும் செலுத்தான். இவர்களுக்கும் அவனை அழைத்தார்கள்; மகரபே! வாகைய; விசுவனாகைய மகனாகைய குபேரன் அவனாகைய வந்தனவான். பக்கை பார்த்திராம பார்த்திராமாகும்; குபேரனாகைய மகனாகைய இவ்வளவு காரி அவனாகைய கந்தான்; அவன் அவனிடமிருந்து மகனாகைய கந்தான்; அந்த மகரபி இவர்களுக்கும் ஆசிரியமாகவார்கள்; இவ்வளவு மறிபவன் எல்லா மகனாகைய

மதுகதை ஆசிரியத்துக்காவான். ௨௭ அவன் ஏறிலான்; அவன் கருப்பங்களுக்கு வந்தான்; கர்ப்பமாகைய அவனை அழைத்தான்; விஷ்ணுன்னவனே! வா, விசுவனாகைய கந்ததியான தட்சகன் அவனாகைய வந்தனவான். கைப்பாண்டம் பார்த்திராமாகும்; இவ்வளவு மகனாகைய திருநாடகன் அவனாகைய கந்தான்; அவன் விஷந்தை அவனிடமிருந்து கந்தான்; கருப்பகன் அந்த விஷந்தைய ஆசிரியத்துக்காவான். இவ்வளவு மறிபவன் ஆசிரியத்துக்காவான். ௨௮ இவ்வளவு மறிபவனுக்கு கைப்பாண்டியின் கைப்பாண்டியை அவன் அதை நீக்கி விடவேண்டும் ௨௯ அவன் அதை நீக்கவேண்டாமா, மகந்தால் அதை நீக்குவோன் என—நினைத்து—அவன் அதை மறுக்கவேண்டும் ௩௦ அவன் அதை வெறுக்கும்போது அவன் விஷந்தை நீக்குவனவான். ௩௧ விஷம் இவ்வளவு அறிபவனாகைய பிரியியிலாத பகவானை புறச்சித்த பார்ப்பு [அ. ௧௦. ௧—௩௩]

பட்டாவது காண்டம் குற்றிற்று.

சுசுசு—சுசுசு.

சுசுசு. மதுகதை. [அதர்வணம்—மதுகதை அகவியிதேவர்கள்.] ௧ இவ்வளவு மறிபவன், புண்ணியமறிபவன், வானத்தினின்றும், கடலினின்றும், அகவியினின்றும், கந்தரினின்றும் மதுகதை மகனாகைய: அவனை அறிந்து அழைத்ததை பகவானை எல்லாப் பிரகாரத்திலும் அவனாகைய ஆனந்தமாகிருக்கான். ௨ அவனாகைய பால் பெரியது, விசுவரூபன்; ௩ கருத்து, புண்ணியமறிபவன் அழைத்து கந்தால் அழைத்து வரும், விஷந்தை கந்தால் விஷம் வரும்.

அவர்கள் உன்னைக் கடலில் இரேதனா எனவுஞ் சொன்
துமொருகை; அளிக்குந் தென்னை எனவுஞ் துயரின்
றனோ; அங்கு பிரான்; அங்கு அமிருதம் அமைபும்.
௬ மனிதர்கள், புவிபில் இவனது சரிதையை பலவித
மாய் பார்க்கிறார்கள்; அனலினிந்தே அளித்தி
லிவரே, மருததங்கனின் உக்கிரப் பெண்ணுள் தேன்
களை நோன்றினான். ௭ ஆதித்தியர்கனின் அன்னைபா
பும், வசக்கனின் பெண்ணையும், பிரகலானின் பிராணனா
பும், அமுதத்தின் எடுவையும், பொன்னிறனாய் பெ
பொழிந்தமமதகைமனிதர்களில் அதிசூனியுடன் சவன
மரமிருள். ௮ தேவர்கள் தென்கைகைப் தெர்த்த
கித்தார்கள்; அவனது ஒரு விவருபமையிற்ற; அவன
பிர்த்த பாலனாயிருக்குஞ் சவ அனாத் தாயார் பாலனா
செய்கிறான்; அவன் பிரத்தயுடன் எல்லா புலன்களையும்
பார்க்கின்றான். ௯ அவனது இருதயத்தில், ஸோமன்
தரிக்கும் அஸுபமான கைத்தை அறிபவன் யார்?
அறிவதென்பவன் யார்? னுமேதனாடனா பிர
மனே அவனில் இன்பமாவான். ௧௦ அந்த இரண்டை
பும் அறிவொன், அவனது அறிவாத ஆயிரம் பெருகும்
இரு வதன்களை அவன்—அறிவொன். ௧௧ அவன்
பெரியவனாயும் பழமனிப்பவனாயும் அதிபுரிவனாகு
செய்த உச்சகோஷஞ் செய்புவன் மூன்று வகைகளில்
முழக்கஞ் செய்பவனாய் கித்தத்தில் சென்றுமொன்;
ஒளி ஒளிக்கூட அவன் பாலோடு பெருகுமொன். ௧௨ அவன்
பெருகும்சான் எவற்றை சவகைகள் காலிகைநனயோ
அந்த சவர்க்குள்ளான சக்தியிருந்த கிருஷ்பகன்
இவனை பறிபவனுக்கு கிருபபத்தை வகிமைகைய,
சன்களை, வர்ஷிக்கின்றான்; வர்ஷிக்கச் செய்கின்றான்.
௧௩ பிரஜாபதியே! உனது வர்க்கு இடி முழக்கமாகும்:

கிருஷ்பகனா ௧ கையத்தில் வகிமைகைய கிசகிராய்:
மருததங்கனின் உக்கிரப்பெண்ணுள் மதுரை அனலி
லினதும் அனிலத்தினின்றும், நோன்றினான். ௧௪ கான்
வக்குததின் ஸோமன் அகலினிகளுக்குப் பிரியமாவது
போல; அகலினிகளே! எனது ஆன்மையில் ஆன்மை
தரிக்கப் படுக. ௧௫ எடுவக்குத்தில் ஸோமன்
இந்திராக்வினிக்குப் பிரியமாவது போல் இந்திராக்
வனியே! எனது ஆன்மையில் வகிமை தரிக்கப்படுக.
௧௬ மான் வக்குத்தில் ஸோமன் கிருஷ்குக்கு பிரியமா
வது போல் கிருஷ்களே! எனது ஆன்மையில் பலம் தரி
க்கப்படுக. ௧௭ கான் தேனை நோதறுகிப்பென், கான்
தேனை கிருபிப்பென் அகலினியே! கான் பாக்மிருந்து
வந்துமொன்; என்னை இவரு வர்க்கனாடனா சேர்.
௧௮ அகலினியே! என்னை வர்க்கனாடனா பிராணையுடன்,
பூணாயினோடு சேர், தேவர்கள் என்னை இப்படியறிவார்
கைக. இந்திரன் கிருஷ்குடன் சேர்ந்து அறிவானாக.
௧௯ தேன் செய்பவர்கள் இவரு தேனை தேனில் சேர்ப்
பதபோல அகலினிகளே! எனது ஆன்மையில் திறம்
தரிக்கப்படுக. ௨௦ தேன்க்கன் இங்கு தேனை தேனில்
சேர்ப்பதபோல அகலினிகளே! எனது ஆன்மையில்
திடமதேனாக தின்மை ஆன்மை தரிக்கப்படுக. ௨௧ மான்
கனில் பகைதங்களில் பகைகளில் புலிகனில் ஸோபப்
பான்களில் எத்தென் பாய்ந்து திசுமினறதேனா அது
என்னிவாகுச. ௨௨ அகலினிகளே! அமுருபதிகளே!
சனத்தின் எடுவெ தெர்த்த சொற்களைச் சொல்ல தேன்க்
களின் தேனாக என்னை கான்மின; ௨௩ பிரஜாபதியே!
உனது வர்க்கு இடி முழக்கமாகும்; கிருஷ்பகனா ௧
கையத்தில் நோதறியில் வகிமைகைய கிசகிராய். என்னைப்
பகைகூட அநிவ வாமும்: அது இதனில் உணவையும்

உறுதியையும் விடப்பும். உக புவி, கம்பம், வானம் கருப்பை ஜோதி, ககை; ககையடி, மின்னல், —ககை—முடி ககை மயம், உக ககையின் ஏழுதேய்க்கை பரிபவன் தேனான் எவனாவான். முதறதேன், பிராமணன், அபரஹ் இரானன், பரஹ், ககைக்காரன், தெல. வலதாவியம்—ஏழாவது —தேனே —தேனாகும், உக இவ்வளமறிபவன் தேனமயமாவான், அவனது உணவும் தேன மயமாகும், தேனமய உலகங்களைபுள் ஐயிப்பான் உக அது ஜோதியிலே இடமுழக்கஞ் செய்யுங்கால், அதுவே பிரகாசஞ்ஞக்கு பிரஸன்னமாகும் பிரஜாபதி: ஆகையான் என் உபயிதத்தோடு வலது பக்கம் விந்து சொல்வதாவது: பிரஜாபதியே! எனனைக் கவனி இவ்வளம் அறிபவனை பிரஜாபதியும் பிரகாசனும் கவனிப்பார்கள். [க. ௧—௨௪]

௪௪௩ காமன் [அதர்வன்—காமன்]

௧ பகைகொல்லும் காரியவான் காமனை, செய்பான், அவிபால், இருதத்தால் என் வழிபடுகிறேன். அதிராத் தால் துதிக்கப்படும், எனது எதிரிகளை நீ கீழே விழச் செய். ௨ எது மனத்தற்கு கண்ணுக்குப் பிரியமாவ திலைபொ, எது பரிதது—என்னிலை—இன்பமாவதில் னிபொ, அந்தப் புண்ணை என் பகைவனில் பந்தஞ் செய்கிறேன். என் காமனைத் துதித்து உபாதது வேன், ௩ காமனே! துச்சத்தையும் தாசவனத் தையும், காமனே! அதிகாரனே! அகோனே! பிரகா யினமையையும் வசதியினமையையும் எக்கனஞ்சுத் தன் பக்கன் தேடுபவனில் பந்தமாக்கு, ௪ காமனே!

௪௪௪. கருத்து—எனது ஆன்மாவோடு தேனான் நிபம் தேனாக நிக் கப்படலும்.

தாதது! காமனே! தாததிலிடு! பகைவர்கள் அதிகாரதியாகு: அக்கினியே! தாதத்த தமணாக் கரின அவர்களைத் தாதத்த; அவர்களுடைய விடு க்கையும் எரித்துவிடு. ௩ காமனே! உனது பெண் பகைவன் அழகாகப்படும்: மொழியவான்—அவனை—விசா னன் என கவிகன் உறுதிஞர்கள் அவளால் எனது அரித் தனை தாமாக்கு பிராணனும் பகக்கனும் சிபிப்பும் அவர் களை கீழகட்டும். ௪ பிராண மிகாமன் கலகனில் பட கைச் சொத்துதவதுபொல், என் எனது எதிரிகளைகாம னது, இத்திரனது, வருண் இரானது, விஷ்ணுவின் தவன் மயபால், கவிதாவின் பிராணபால், அக்கினிதேவாதிரத் தால் உடத்துகிறேன். ௫ ஆன்மையாப் அகோனாய் அதி காரியாகு காமன் எனக்குப்பகைக் குணியஞ் செய்வா ளாக, கிசுவேதேவர்களை எனக்குத் தலைவராவாக எல்லா தேவர்களும் எனது இத்த அமுதப் பலவருவர்களை, அ காமனைத் தலைவருபுள்ள கீழ்கள இந்த பத்த செய்வாய் பிரித்து எனக்குப்பகைகீக்கஞ்செய்து, இவரு இன்பமாகும் கை, ௬ காமா இத்திரன் அக்கினியுடன் இணைந்து எனது எதிரிகளை விழ்த்து: அக்கினி அகாத இருட் கனில அவர்கள் கீழ்க்குடன அவர்கள் வசதிகளை எரித்து விடு ௭௦ காமா! எனது பகைவர்களைக் கொல், இருண்ட இருட்கனில் அவர்களை கீழ்த்து: அவர்கள் இத்திரியம் கீழ்க் இரண குணியமாவார்களாக, அவர்கள் ஒரு தினகூட யாதாமாவார்களாக, ௮ காமன் எனது பர்களைக் கொன்றுள்ளான், அவன் எனக்குப் பந்த செய்கையையும், பெருக்கத்தையும் செய் துள்ளான், எது தினகனும் எனக்கு வனவருக. ௯ விசுவகன் எனக்கு செய்வை வித்திடுக, ௧௦ பந்தத் தினின்று பிரிந்த படகைப்பொல் அவர்கள் கீழ் முழுகி—

நிலகுமாரர்களாக; சாக்கையால் பாப்பது அவர்களுக்கு
மீட்பிலை. ௨௨ அக்கினி தடுப்பவன், இந்திரன் தடுப்
பவன், நோமன் தடுப்பவன். தடுக்குத் தேவர்கள் அன
னைத் தாக்குவார்களாக, ௨௩ துணியின்னா நிரை
னோடு மெய்திரைகளால் துவியிக்கப்பட்டு இவற்றால்
நீக்குவதற்கான அவன் தூத்தப்பட்டு செந்துவிடு
வானாக, இடியின்னவன்—அவனில்—வீழ்க. ௨௪
தேவன் உக்கிர எலவாம கொடு புரிச, ௨௫ இந்தப்
பெரியவன், அகவையையும் அகசயாதவையும் மின்
னையும எல்லா இடி முழக்கவகையுள் தரித்திடுக;
ஆன்மைய வாய்ந்த ஆதித்தியன் தேவனோடும் நிரை
வத்தோடு மெழுகுத என் சொர்க்கை நீசம செய்
வானாக, ௨௬ காமா! முக்காய்ப்பான உனது திட
துணியால், கிரியுக்கவையான வகைவாராத பிரமமத்
தான, எனது பகைவர்களைப் பாழாக்கு. பிரமனாகும்,
பகைகளும் சிவியும், அவர்களைப் பிரித்திடுக. ௨௭ காமா
தேவர்கள் அகார்களை எதனால தாத்திஞர்களோ, எத
னால் இந்திரன் தல்புக்களை நாழந்த நமக்களுக்குச்
செலுத்தினாலே, அதனாக நீ என் சத்துருக்களை இக்
செத்தினின்று வெகு தூய் கிணக்கு. ௨௮ தேவர்கள்
அகார்களைத் தாத்தியதுபோல, இந்திரன் தல்புக்களைத்
தாத்தியது போல காமனே! பகைவனை இப்புகியிரினது
வெகு தூயமாக்கு. ௨௯ காமன் முதல் தொத்தினன்,
தேவர்களும்; யெருக்களும், மனிதர்களும் அவனை
அடைவதில்லை. நீ அவ்வரிதும் உபர்த்தவன், கூடா
உபர்த்தவன். காமா! அவனையான உனக்கு நான்
வணக்கமளிக்கிறேன். ௩௦ ஜோதியும் புதியும் எத்தனை
கிராமமா புளையவோ, சவனங்கள் எத்தனை தூய
பாப்பின்றவவோ, எத்தனை தூய அக்கினியுண்டோ, நீ

அவற்றிற்கெல்லாம் உபர்த்தவன். காமா! அத்தகைய
உனக்கு நான் வணக்கமளிக்கிறேன். ௩௧ திசைகளும்,
பிரதியைகளும் எத்தனைப் பெரியவனவோ; வானங்களும்
நோதிக்காட்களும் எத்தனைப் பெரியவனவோ, அவற்றிற்கு
அநீகமான நீ சதா பெரியவன். காமா! அத்தகைய
நான் உனக்கு நான் வணக்கமளிக்கிறேன். ௩௨ தேனிக்
கூட, வெணவாங்கும குருகுக்களும் எத்தனையுண்டோ
வகையளும் மாப்பரமபுகளும் எத்தனை யுண்டோ, அவற்
ற்கெல்லாம் நீ அதிசன். சதாப் பெரியவன் நீ; காமா
அப்படிப்பட்ட உனக்கு நான் வணக்கமளிக்கிறேன்.
௩௩ இமைப்பவனுக்கும் கிறப்பவனுக்கும் நீ அதிசன்.
நீ உடனுக்கினன்: காமனே! கோபனே! அப்
படிப்பட்ட உனக்கு நான் வணக்கமளிக்கிறேன். ௩௪ எந்
தக் காத்தும் காமனுக்குச் சமமாகவாதிலை: அனது
யிலை, சூரியனுயிலை, சந்திரனும் அவனுக்குச் சமான
மாகவாதிலை. அவற்றிற்கெல்லாம் அதிசன் நீ; சதா பெரி
யவன்; காமனே! அப்படிப்பட்ட உனக்கு நான் வணக்க
மளிக்கிறேன். ௩௫ காமனே நீ கிருமபுவகை உண்மை
வாக்கும் சிவ மோகனம் மங்களகரமான தேவகன்கால்
எவகையில் பூணமாய், பிரவேசி; பாப புத்திரனை வேறு -
எவரகையிவாத - சேர்த்துவிடு. [௧. ௨. ௧—௨௫]

௪௪௯ மனை [மெருகாக்கிரைகள்—சாலை]

௪ எல்லா அருமைபான பொருள்களை யடைந்துள்ள
கிட்டின் தூய் தம்பம் சந்திப்புக்களின் சேர்க்கையான
சேமத்தகையவை—காக்கன் அகிழ்க்கினோம். ௨ எல்லா
உயிரிய பொருள்களையும்—படைகளையான விடே! உனது
கவித மொத்தி உட்கட, பிரசுரப்பதி பண்ணச் செய்தது
௪௪௯ குருத்து—காமனே சூரியனும் சந்திரனும்வான்

பேரன், வாக்காஸ் தவித் தவிதம்பாக்குறென்-
 ௩ அவன் உனது கட்டுக்களை இறக்கினான், நெருக்கி
 னான் அவன் சந்திக்கை கங்குசேர்த்தான் வாதோர்த
 சங்கராண்பேரால் கட்டுக்களை இறத்தொடு நான்கள்
 நீக்குகிறோம், ௪ எல்லா உயிரிப் பொருள்களை அடை-
 யும்வீடே! நான் உனது கட்டுக்களின் கட்டுக்களின்
 பக்கங்களின் பத்தமாவ புலவின் பத்தங்களை நான்கள்
 பிரிக்கிறோம், ௫ பிற்பாடுகளின் பலதவகளின் பாகும்
 பூங்குப் பத்தினியின் பாதவகளை நான்கள் பிரிக்கிறோம்,
 ௬ நான்கள் உனதில் பத்தஞ் செய்தான் சாம்புகை
 உனக்குப் பிரிக்கிறோம் பூங்குப் பத்தினியே! ௭ உனது
 பாதி என்னை உடம்புக்கு பிரிவாத மனனகாமகவும,
 ௮ தேவியான சாம்புகை! ௯ அவிதரிப்பவன், அக்கினி
 சாம்பு, மனைவியிலபம், தேவனதானம், ௧௦ நான்கு
 விட்டத்தில் சேர்த்து கட்டப்பட்டு உச்சிபேராலாகி விவர
 பகமாயுள்ள ஆயிரவகங்களான ஜாலத்தை பிரமததால்
 பிரிக்கிறோம், ௧௧ சாம்புகை! உன்னை மிளிப்பவனும்,
 உன்னைக் கட்டுப்பவனும், மனைவின் மனைவியே! மூப்பு
 வரை வாழ்க ௧௨ திடமாய் திட்டஞ் செய்யப்பட்டு
 சத்தாமாக்கப்பட்டுள்ள நீ, ஒவ்வொரு அவதாரம் ஒவ்-
 வொரு சந்தியும் என்னைவ பிரிக்கப்படும நீ இவனுக்கு
 அதுகலமாய்-செல், ௧௩ வீடே! உன்னைக் கட்டியவனும்
 வனலபதிகளை ஒன்று சேர்த்தவனும், வசதியே! பாயேஷ்
 டியான பிரஜாபதிபான அவன் பிராகசக்காக உன்னைச்
 செய்துள்ளான், ௧௪ அவனுக்கு நமஸ்காரம், அளிப்பவ-
 னுக்கு நமஸ்காரம், சாம்புதிக்கு நமஸ்காரம்! அநிசன
 அனதுக்கு நமஸ்காரம் உனது புருஷனுக்கு நமஸ்காரம்,
 ௧௫ பக்கங்களுக்கும் குதிகாங்களுக்கும், வீடும் சன்ன-
 மாகும் எதற்கும் நமஸ்காரம்; சன்னமமிருபவன் நீ; பிராஜா

மிருபவன் நீ, நான்கள் உனது பத்தங்களை பிரிக்கிறோம்,
 ௧௬ நீ பக்கங்கோடான புருஷங்களுக்கு நெருப்புக்கு நிழ-
 லாகியிருப்பாய்; சன்னமமிருபவன் நீ, பிராஜா மிருபவன் நீ;
 ௧௭ நான்கள் உனது பாதவகளைப் பிரிக்கிறோம் கடு ஜோதித்
 ௧௮ புவிக்கும கடுவே எத்தனை வெளியுண்டோ அத-
 னுடன உனக்கு இந்த வீட்டை மிளக்கிறேன், வெளி
 சிவரபகமான் வானத்தை நான் வந்துக்களின்
 மயிதகச் செய்கிறேன்; அதனுடன் நான் இப்பருஷ-
 னுக்கு இந்த வீட்டை மிளக்கிறேன், ௧௯ விசுவான்
 னன் தரிப்பவனே! புவியில் தரபனமாகி பொருத்
 தப்பட்டு நீ, உனது மிரும வெரு உறுதி வசதியே!
 ௨௦ நான்கு மிளிப்பவர்களைச் சிறுமை செய்வாதே என புல்
 கால வேப்பந்த பாதமணிபும! நீ, வாதியாபும இரவைப்
 பேரால் சிவர்களின் வாகஸதானமுமான நீ, வலயத்தில்
 பொருத்தப்பட்டு நீ பெண் யானேபேரால் பாத முள்ள
 வளாய் விழ்ந்திருப்பாய், ௨௧ பாயால் வேப்பந்தான்
 வேயவை நான் விவக்கி நீக்குகிறேன், வருணனான இறக
 அழுத்தப்பட்டுள்ளதை, சாம்புகைமித்திரன் திறப்பாரு
 ௨௨ பிரமததாலபொருத்தப்பட்டு சாம்புகை, கனிகளால்
 சிவபாகி சிறுவயபடும சாம்புகை அமிருதர்களது வசதியைப்
 முத்திராக்கினிகைஞ்செய்யும் சிலயமாகச் செய்வார்களாக
 ௨௩ இது உதிக் கூண்டாகும், கோசத்தில் கோசம்
 ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுள்ளது, கிசுவம் சன்னமாகும்
 மானிடன் அவரு ஐனன் மாகிருன, ௨௪ இரு பக்கங்க-
 ளுடன், நான்கு பக்கங்கோடு, ஆறு பக்கங்களுடன் என்
 பக்கங்கோடு, பத்து பக்கங்களுடன், மனைவின் மனைவி
 யின் அனல் இனங்கருவைப் பேரால் சாய்த்துள்ளான்,
 ௨௫ வீடே! இடத்தா என்னை நோக்கும் உனனை நோக்கி
 1 வைக்கோணியும்.

என் வருகிறேன். அங் கிட்டி அக்கிவிபும சகங்கும்
குதததின் மூதம் கதவாரும். உட பங்ஷயம் நீக்கி,
பங்ஷயம் அபிப்பகையபாது இத்த சகங்களை என் கொண்டு
வருகிறேன். என் அபிபுதமான அக்கிவிபுடன் சேர்ந்த
கிருகங்களைப் பந்துகிறேன். உச கிபே! பாகத்த
எங்களை கட்டாதே: என் கையவாது நீ இரேசகையும்;
என் உன்னை மணப் பென் போல என்ரு கிருப்பியே
அங்கு எடுத்தச் சென்றுகிறேன். உடு மேத்திசையி
லின் து, கிட்டின் மகிமைக்கு வணக்கம்! எவ்வாறுகாரும்
தேவர்களுக்கு வவாறா! உச தென் திகையிலின்று
.....வவாறா! உச மேத் திகையிலின்று.....
வவாறா! உச வட திகையிலின்று.....வவாறா!
உச கிதைத் திகையிலின்று.....வவாறா! உச உத்தி
திகையிலின்று.....வவாறா! உச ஒன்வொரு திகையி
லின்று.....வவாறா. [உ. உ. க-உச]

சச கிருஷ்பம் [பிரம்மா-கிருஷ்பம்]

ச ஆதிரத்தின் பிரசாரமுள்ள கிருஷ்பம் பாக் மிருத்த
தன் கையங்களில் கிவ ரூபங்களை தரிக்கும் அவன்,
அளிக்கும் பழமானதுக்கு, மங்கைத்ததத் செப்ப கிரும
பும அவன் பிரசைப்பதிலினை கிவபன் இழைகைய கிரகஞ்
செய்துள்ளான். உ ஆதிரை சகங்கின் பிரதிகை
வரபும் தேவிவாநத் தானிகையபேரல் சாவத்தின் பிரபு
வரபும் பாகங்களின் பிரவாரபும, பாகங்களின் பருதிபு
மான அவன் எங்களை ஆதிரம் கைகப் புஷ்பயிச்சதரபிப்
பாருக. உ அவன் கருத்தரிக்கும் ஆன், அசாவத்தவன்
பாக் மிருபவன்; வகங்களின் கையத்தரிக்கும் கிருஷ்பன்:
அக்கிவி ஐதவேதவன் அந்த அகிவாது அகிவய அமார்
சச கருத்த-மனியே மகிழ்வானிக்கும் கிவவாரும்.

செத்தும் வழிவாது, இத்திராதுக்கு கித்தித் செவ்வா
ருக. ச கைத்தவின் தந்தை பகங்களின் பதி. பெரிய
கிரகங்கையின் பிரா கன்று கருகக்கொடி புதுபபாக்
மபபாகை தவிர் செய்-அது அவனது இரேதனாரும்.
டு அவன் தேவாது பாகச்சகை, சக செய், ஒளவுத இர
கை. சத்திரிசுத்த அவன் லோமனது புரிப்பைப் பத்தி
புளவான். பெருக்கம் அவனது கையமாயிற்று. ச லோம
புள பூணமாரும் கைத்தத நீ தரிக்கிறாய்: நீ உருவக்
களின் தவஷ்டா, ஒளவான்; இங்குள்ள பிரஜை சத்தி
கை உனக்கு மங்கையமாகுக: கோடிரியே! அங்குள்
கையகைய எங்களுக்குத் திரவாக்கு. எ அவன் வென்
கையகப் கமக்கிறான். அவனது இரேதக செய்வாரும்,
ஆதிரம் கையவாது போஷணிகைய அவர்கள் பக்கு
மகைச் சென்றுகிறார்கள். தேவர்களை! தந்தனான
கிருஷ்பன் இத்திராது ரூபத்ததத் அளித்த மங்கை
மனிப்பவராய் எககளின் கிவ்வாரும். அ அவன் இத்
திராதுகைய ஒளவான், கருவனது கைகள்: அகையி
கைது தேவர்கள்: இத்தத் தியில் மருத்தகைதாரும்;
கைகள் திரவாரகை மானிடர்கள் அவன் இப்படிச் சுவிக்
தான பிரசைப்பதி என்ச் சென்றுகிறார்கள். ச பாக்
மிருத்த நீ தேவகைத்ததக்குப் பாகுகிறாய்; அவர்கள்
உன்னை இத்திரன் என அழைக்கிறார்கள்; உன்னை சகக்
கையகை என்ச் சென்றுகிறார்கள்: பிரமனானதுக்கு கிருஷ
பத்தத ஆதிராதிபாக வளக்கும் ஒரு முவமுள்ளவனதுக்கு
அவன் ஆதிரம்-பகக்கை-பளிக்குகான். உர பிரகை
பதியும் கையதரையும் உன்னில் கிவமைகைய பளித்துள்ளார்
கள்: வரபு, தவஷ்டாகிவிப்பிருத்த உனது ஆத்மா
கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது; என் உன்னை வானத்தில்
மனத்ததன், ஆதிராதி செய்கிறேன். தேவதிரபும் புவிபும்

உனது தருபபையாகுக உக பிரமணம், தேவர்களில்
இந்திரன் சமையாவதுபோல், பசுக்களில் முழக்கமாகும்
கிருஷ்பத்தின் அலகைகளைத் பிரமணம் மனதாக்கித்
துதிப்பாகுக. ௧௨ அவனது பக்கங்கள் அனுமதிபி
தாகும். அவன் கிரகங்கள் பகவதாகும், அவனது முழங்
கால்களைக் குறித்த மித்திரன் கொலவதாவது—அவன்
முறதம் எனதாகும், ௧௩ அவனது பின்பாகைகள் ஆதித்
தியர்களுட்பத. அவனது இடைப்பாகைகள் பிரகை
பதியினதாகும். அவனது வால் தேவக்காற்றினதாகும்;
அவன் அதனால ஓளவுகளைக் காண்கிறான். ௧௪ அவ
னது ருதபாகை யினியாபிபினதாகும், அவர்கள் அவ
னது சர்மத்தைச் சூரியனது எனச் சொல்லுகிறார்கள்.
அவர்கள் கிருஷ்பத்தை மெத்தமாக்குவாராய், ௧௫ அவ
னது மார்பு இயைபையனதாகும். எல்லா தேவர்களும்
ஒன்று சேர்ந்த கிருஷ்பத்தைத் மெத்தமாக்குவாராய் அவ
னது கலையம் ஸோமம் எனத் தரிசுப்பபட்டது. ௧௬ அவ
னது குஷ்டங்களை எவ்வாறு காணும்: அவர்கள் குளம்பு
களை ஆமைகளுக்களித்தார்கள்: அவனது உதரத்தின்
பொருளைக் கவனத்தோடு காண வேண்டுகருத் தாங்கி
னார்கள். ௧௭ அவன் தனது கொம்புகளால் அச்சு
களைத் தள்ளுகிறான்: தனது கண்ணால் குகையைக் கழித்
திறான்: கடுமைக்காரனாத பசுக்களின் தலையன் உலகத்தைக்
காதுகளால் கேட்கிறான். ௧௮ அவன் தனது பக்கங்க
ளால் பழிக்கிறான்: அவனை அக்கினி எரிப்பதிலை: பிர
மணனுக்கு கிருஷ்பத்தை பரிப்பவனுக்கு எவ்வா தேவர்
களும் தரித்து செயவார்கள். ௧௯ பிரமணனுக்கு கிருஷ
பத்தை பரித்து—ஒருவன்—தனது மனத்தை கிர
கஞ்செய்து கொள்குகிறான்: அவன் தனது கொஷ்டத்
தில் கடுமைக்காரனாத—பசுக்களின்—புஷ்பகைப் காண்டு

றான். ௨0 பசுக்கள் பெருகுக. பிரமண எல்லாம் இன்
னம் தேவபலம் ஓங்குக, இந்த சர்வதையும தேவர்கள்
கிருஷ்ப மனிப்பவனுக்கு அதுமதிப்பவர்களாக உக இந்
தப புஷ்பகையன் இந்திரன் இவனே பிரசித்தமான
பொருளை பரிப்பாகுக: இவன் சித்தியப் பகவுடன் நன்கு
கறக்கும் பசுக்கள் தருவாகுக, இவன் புலன் ஐயிக்கும்
அறிவுடன் ஜோதிக்கப்பால கறப்பாகுக ௨௨ பிசகை
ருபனாய், புலனாய், பல மனிக்கும் இந்திரனின்
நிடததுடன் கிசவ ருபனாய் இவன், எங்களில்
ஆயுதனாய், பிரகையாய், அளிப்பவனாய், எங்களுக்கு
வந்துள்ளான். இவன் செவைச் செழுமைகளுடன் எங்க
ளுக்குச் சேர்வானாக. ௨௩ கெருவகியவனே! இவரு
ட்கொட்டத்திலே கிளகனாருமொகவும், எங்களுக்கு கிரு
ஷ்பத்தின் இரேதனையும, இந்திரனே! உனது கிரதையை
பும எவ்வாறு காணிக், ௨௪ இந்த இளம்—காணியை இவரு
உங்களை பக்கம் காண்பிக்கிறோம். உங்களது கிருபபங்க
சுதாரித்த கிரிபாபெவர்களாய் அவனுடன் செல்லுங்
கன். ஸம்பாக்கனே! கெவனில் எங்களை விட்டுவிட
வேண்டாம். செவைச் செழுமைகளுடன் எங்களில் கிளகன்
கொருவன். [௧, ௪, ௧—௨௪]

௪௪௮ அஜன் [மிகு—பஞ்சோதன தேவதை]

௧ அவனை இவரு கொண்கொ அவனைப் பிடி: கனகரி
பவனாய் கனகு செய்பும உலகத்துக்கு அவன் சொல்வானாக.
கெரு பலகிதமாய் அதிதமகளைக் கடந்து அஜன்
முன்னும தலகத்துக்கு போவானாக. ௨ கான் உன்னை
இந்திரனுக்குப் பாகையும, இந்த பக்குத்தில் வலமான
கனகு அறிவுனாய் அமைத்துச் செல்லுகிறேன். எங்களை
௪௪௯ கருத்து—காணியால் கீர்த்தியுண்டாகும்

வெறுப்பவர்களை நீ யதாசரித்துப் பந்து: யதுமான
துகடப விரர்கள் குற்றமற்றவர்கள். உ அவன் பாதத்தி
லின்று அவன் கலனமாயினான் என்னை நிகழ்கையாயும் நீ
சுதமமாகு. அதிகம் அறிவும் அவன் கத்தக் குணமுத
குடன் முன் செல்வானாக. இருளைக் கடந்து அதுன்
மூன்றாவது நிலைபதங்குப் போவானாக. ச விசக்
தனே! புதம் வாய்ந்தவனே—இந்தச் சுருமத்தத சுரும
வால், சத்திவால், கண்க் கணவாய் வெட்டு. அவனைத்
தன்பு கு செய்பாதே, அவனுக்குத் தீமை புரியாதே!
அவனை அங்க மங்கமாய் பக்குவமாக்கு. அவனை மூன்
ருவது நிலைபத்தில் ஸதாபனஞ் செய். 6 நான்
நிகழ்கு அக்கினியின் குடந்தை வங்கிறேன், நீ சகத்
கதப் பொழி, அவனை ஸதாபி, சாத்தஞ் செய்பவர்
கனே! அவனை அக்கினிவாக் குழங்கன். அவன் பக்குவ
மான தம ஈடுசெய்து கைத்துக்குச் செல்வானாக. ௭ நீ
பூண தாபமுடகுளக் தாபபாண்டதெனின் மூன்று
வது நிலைபத்துக்கு இவையிருந்த ஆக்கியமி. அக்கினிவான் நீ
அக்கினியினதம வந்துவனாய், ஜோதி புலகத்துக்கு
உன் வழியை—வெல். ௮ அதுன் அக்கினிவாவான் அவர்
கள் அதுந்த ஜோதி எனச் சொல்லுகிறார்கள். அதுந்த
வெறுடனிருப்பவன், பிராமணனுக்கு அனிக் வேண்டு
மெனக் கூறுகிறார்கள்: இந்த உலகத்தில் சித்தகதபுடன்
ஆடு அனிக்கப்பட்டால் அவன் அந்தகாங்களை தூர
மழித்த ஒட்டினான். ௮ பஞ்செனதன் ஆடு, முச்சோதி
களுக்கு செல்லப்போகும் அவன் ஐயிதமாய் போவானாக;
பலனங்க ள்வித்தான் ஈடுசெயல்—செய்பவர்களின்—
கடுமே நீ போ. நீ மூன்றாவது நிலைபத்தில் விரிந்த செல்.
௯ அதுமே! ஈடுசெய்து கைத்துக்கு ஏது. விட்ட சாயம்
1 சாத்தவனியவனே.

போல் நீ வழு வழிகளைக் கடந்து செல், பிராமணனுக்க
னிக்கப்பட்ட பஞ்செனதன்மானது, யனிப்பவனை இனபத்
தாவ இனபமாக்கும். ௧0 தன்னை யனிப்பவனை அதுன்
பாய நிலத்தில் முவவாயின் வாய்ப்பான முச்சோதிவான்
முக்கிலவத்தில் ஸதாபிப்பான். பிராமணனுக்கு அனிகப
பட்ட பஞ்செனதன்மான நீ விருப்பவ கைக்கும விசவாய்ப
மான் ஏக பக. ௧௧ பிதுருக்களை உலகத்து இந்த
ஜோதி மூன்றாவதாரும் பஞ்செனதன்மகளுடன் அதுன்
ஒருவன் பிராமணனுக் கனிக்கிறான். இந்த உலகத்தில்
சித்தகதபுனவன் அனிக்ரும அதுன் தமக்களை வெகு
தூரத்திலழிப்பான். ௧௨ யதுனங்கன் செய்தான சந்
செயல் உலகத்தை அகடப விருமபி பஞ்செனதன் அதுன்
ஒருவன் பிராமணனுக்கனிக்கிறான். அந்த உலகத்தில் நீ
பூண விவாபகத்தை வெல்லு; சித்திக்கப்பட்ட அவன்
எககளுக்கு சிவகாமானாக. ௧௩ ஓரணமயிரும் அநி
நுண அதுன் சத்தி மிரும் அக்கினியின் சோதியினின்று
தோன்றியுள்ளான் யகமே பூணம் அதி பூண வந்து
மென் சேரும் பூண தேய்க்கள் பருவகாலங்கனில் பக்கு
வம் செய்வார்களாக ௧௪ அவன் மனையில் செயல் உகட
வையும், நடவிலைவாக பெண்ணையம் அனிக்கலாம். இப
படியனிப்பவன் புவிச்சோககையால் பிரகாசம் பொருந்
தம் உலகங்களை பூணமாயடைகிறான். ௧௫ அதுனே!
உனக்கு இந்த கௌமயமாயும் நிலையமாயும் செய் முது
குடன் தோன் சோடமே இந்த தாக்கன் வருக; பாயில
பத்தின் ஏழு இவையினான் வாயில புவிவையும் ஜோதி
வையும் ஸதாபனஞ் செய. ௧௬ நீ அதுன்; அதுனே! நீ சுவர்க்
களு செல்பவன்; அவனின் உன்னை அந்த உலகத்தை
கனகறிகுறன்; அபபுண்ணிய உலகத்தை காணுமறிய
கி சும்புகிறேன். ௧௭ அக்கினியே! நீ ஏதனும் ஆயித

வதைச் சமகமிகுயோ, எதனும் அகண்ட அறிவை—நரிக்கி
ருயியா—அதனும் எங்களுக்கு இந்த பக்குத்ததை தெவர்
களில் சவர்க்கமணுகச் சொல்கிறது. கஅ பஞ்செனதன்
முன்ன! பக்குவமான அனன், சிக்குதைய வதைத்த ஒரு
வரின் சவர்க்க உலகத்தின் மந்தாபிப்பான்; நாகன் அவ
னும் ருயியின் அகண்டதன் உலகவகின் ஐயிப்போம்.
கக சனத்தினே, பிரமணத்தினே வைக்கப்பட்டுள்ள
அனனை, அனத்தின் ஒதனத்தனிகின், வழிகளின் மடுவே
கருகுத உலகத்திலே அக்கினியே! எமது என் அறி.
உஓ இங்கு முகன்மையால் அனன் ஆக்கியிருந்தான். இப்
புவி-அவனது வதனமாயிற்று. சோதி அவனது முதுகு,
வானம் அவனது மடுவு, திசைகள் அவனது பக்கங்கள்,
கடல் அவனது குடலாயிற்று. உக சத்தியமும் குதமும்
அவனது கண்கள்; சிவன சத்தியமும் சிவனதையும் அவ
னது பிரமணன். கிரகனும் அவனது சோமமும், பஞ்சென
தனவகனோடான இந்த அனன் அபரிமிதமான பக்கு
மாவான். உஉ தட்சின் சோதியான பஞ்செனதன் அன
னைத் யனிப்பவன், அபரிமிதமான பக்குத்ததை வகட
கிருன். அபரிமிதமான உலகத்ததைப் பறந்துகின். உஉ
அவன் அவனது எண்புகளிய பிளக்கவேண்டாம்; அவன்
அவனது மச்சககின் பஞ்ச வேண்டாம். அவன் அவ
னைய பூணமாகப் பற்றி, அவனை இனகு இங்கே தமழபச்
செய்வானாக உச இது அவனது ருபமாகும். இதனும்
ஒருவன் அவனை ஒருவன் ஒன்று சோச் செய்கிறான்.
தட்சினியின் சோதியுடன் பஞ்செனதன் அனனை யனிப்
பவனுக்கு அவன் உணவு, உறுதி உபர்கைக் கறக்கிறான்.
உஓ தட்சினியின் சோதியுடன் பஞ்செனதன் அனனை
யனிப்பவனுக்குப் பஞ்ச பூணுககள் பஞ்ச புதிய உகட
1 பஞ்சம் பிரமணனாக

கள், பஞ்ச பகக்கள் கிருபபமும் பூதத்தியுமாகும். உக
அவனுக்குப் பஞ்ச பூணுககள் சோதியாகும்; அவனது
உகடகள் அவனது காயக் காயப், தட்சினியின் சோதி
யுடன் பஞ்செனதன் அனனை யனிப்பவன் கவர்க்க உல
கத்தை வகடகின். உக பூர்வபதியை வகடக்து அப
பரம் வேறு பதியை வகடபவன் பஞ்செனதன் அனனை
யனித்தால் அவர்கள் பாணபரம யிரியாமலாவார்கள். உஅ
தட்சின் சோதியான பஞ்செனதன் அனனை அனிகும
மதுபதி, மதுமண மனிகியுடன் சமான் உலகத்தில்
சோகிறான். உக கனதுக்குபின் கண்ணை யனிக்ரும்
பகவை சமையக் காரியைப், தனிப்பினைய உகடைய
கனத்ததை, யனிப்பவர்களை உத்தம சோதிக்குச் செல்
வார்கள். உஓ ஆனமாவை, அச்சனை, மகனை, பெனை,
பாட்டனை, மனிகியை, சனன கு செய்யும் அன்
னையை, அன்போனெனவர்களை, நானகழக்கிறேன்.
உக “காதாகம்”¹ னதா எரியும் மண்டலம்—என்னும்
குதவை அறிபவன்—சொலவதாவது பஞ்செனதன்
முடனான அனனை “காதாகம்” என்னும் குது:
அவனை அயித்திரனான பகவனது பரக்கிபததை எரிக்
வருன்; தட்சின் சோதியுடன் பஞ்செனதன் அனத்தை
யனிப்பவன் தானே வளர்கிறான். உஉ செய்கை என்
னம குதவை யறிபவன், அயித்திர பகவனது செய்
ககர செய்வை ஒவ்வொன்றையும் தனக்குப் பற்றிக்
கொள்குகிறான்; பஞ்செனதனவகனோடான அனனை
குதவான “செய்கை”—வருகை காலம், அவனை அயித்
திரனான பகவனது பரக்கிபததை எரிகுகிறான். தட்சின்
சோதியுடன் பஞ்செனதன் அனத்தை யனிப்பவன் தானே
வளர்கிறான். உஉ “சக்கம்” என்னும் குதவை யறி
1 கீழ்க்குது; சன் தபமுடனும் கீழ்க்.

பவன், அமித்திரனது ஒவ்வொரு செவ்வச் சுவரத்தையும், தனக்கே பற்றிக்கொள்ளுகிறான்: பஞ்சென கணவ கருடனான அந்நே 'சங்கம' என நாம பெயருள்ள குத. அவனே அமித்திரனான அரிச் செவ்வத்தை எரிக்கிறான். தடசின கோதியுடன் பஞ்செனதன் அந்நே பவன் தரண வளருகிறான். ௨௪ புஷ்டி² என நாம குதவை பறிப்பவன் அமித்திரனது பகவனது ஒவ்வொரு செவ்வப் புஷ்டிபயம தனக்கே பற்றுகிறான்: பஞ்சென தனக்கருடனான அந்நே புஷ்டி என நாம பெயருள்ள குத; அவனே அமித்திரனான அரிச் செவ்வத்தை எரிக்கிறான். தடசின கோதியுடன் பஞ்செனதன் அந்நே பவன் தரண வளருகிறான். ௨௫ உதயன்³ என நாம குதவை பறிப்பவன் அமித்திரனது ஒவ்வொரு உதயச் செவ்வத்தையும் தனக்குப் பற்றிக் கொள்ளுகிறான். பஞ்செனதனக்கருடனான அந்நே உதயன் என நாம குத; அவனே அமித்திரனான பகவனது செவ்வத்தை எரிக்கிறான். தடசின கோதியுடன் பஞ்செனதன் அந்நே பவன் தரண வளருகிறான். ௨௬ ஜயன்⁴ என நாம குதவை பறிப்பவன் அமித்திரனது ஒவ்வொரு ஜயச் செவ்வத்தையும் தனக்குப் பற்றிக் கொள்ளுகிறான். பஞ்சென தனக்கருடனான அந்நே ஜயன் என நாம குத; அவனே அமித்திரனான அரிச் செவ்வத்தை எரிக்கிறான். தடசின கோதியுடன் பஞ்செனதன் அந்நே பவன் தரண வளருகிறான். ௨௭ கீவகன் அந்நேயும், பஞ்ச பஞ்சென தனக்கருடனான பகருவனாக்குவான். எல்லாத் திசைகளும் ஒரே மனதாடாது இடைத் திசைகளுடன் ஒன்று சேர்ந்த அவன் உன்னிடமிருந்து பிரித்தென. ௨௮ அவர்கள் உனக்கு உனது அந்நே காப்பார்களாக;

1 சாத்திர. 2 ஸங்கமம். 3 உதய குத. 4 ஜயம்.

ரான் அனாகளுக்கு இந்த அவினய, வெப்பய, பவிக் கிறேன். [க. ௫ ௧—௩௮]

௪௪௧ அதிதி [பிரமன்—ஐதரியாய் அதித்திய உத வித்தியா தேவமத]

௧-௨ எவனது சொக்கைகள் சாதனங்களோ, முதுகுத் தண்டு குக்குக்களோ, எவனது உரோமங்கள் சாமக் களோ, எவனது இருதயம் பஞ்சு என மொழியப்படுகின்றதோ, எவனது சபனம் அபிபேச, அநதப் பிரத்தியட் சப பிரம்மத்தை பறிப்பவனே—அதிதி^௧ ௨ அதிதிபதி அதிதினை எதிர்காணுகைல் தேவபுத்தனைக் கருதுகிறான். ௪ அவன் அவர்களுக்கு வந்தனது செயபுககால், நீடகைய படைகிறான். சலமனிகருககால்—யக்கு சலக்கைக் கொண்டு வருபவ னாவான். ௫ யக்குத்தில அளிக்கப்படும் எச்சலவகளுண்டோ அந்த சலவகளே இவை. ௬ அவர்கள் தருபணததைத் தருககால், அது அக்கினி சோமனுக்குக் கட்டப்பட்டுள்ள பசுப்போலாகும். ௭ அவர்களுக்குத் தங்கும் நிலபுககைச் செய்புககால், அவர்கள் யக்கு—ஸ்தானம், அநிதரிப்புக்கைச் செய்பவர்களாவாகன் ௮ அவர்கள் அநரு சபனம் கிரிப்பது, தருபணயாகும். ௯ அவர்கள் அநரு கொண்டு வரும சபன—சாணையபால் சலக்க உலகத்தை ஒருவன் அடைகிறான். ௧0 அவர்கள் அநரு கொண்டு வரும பாயும் தகீபண்பும்—யக்கு—சுறதுக்களாகும். ௧௧ அவர்கள் அநரு கொண்டு வரும மையும், தேவபயும் செய்போலாகும். ௧௨ புசிப்புக்கு முன் அவர்கள் அநரு கொண்டு வரும நிற உணவே இரு புரோடாசங்கள்.

௪௪௨ கருத்த. அதன் என்னும் ஆதமாவ அதித்தால் காவனின் வேரு ருபக்கை பறிப்பவன்.

௧௩ அங்கு உணவு செய்பவனை, அழைப்பது அகிலன் செய்பவனை அழைப்பதாகும். ௧௪ அங்கு நெறியுள்ள அரிசி பலதானியங்களை சோமகண்டளகன். ௧௫ உதும் உலக்கைகளும் சோம பிழி—கிண்களாகும். ௧௬ சங்கட சோம பவித்திரமாகும் உயி சகைவாகும். சகைகளை பொழியும் தாகாதன். ௧௭ காண்டி பக்கு அசம்பை கிளர் காம்பு சலாகை, குமபங்கன் துரோண கலசங்களாகும்: பருகும் பரண்டகை வாயுவினதாகும்: இந்தப் புவிமே கருமமாகிவ் சருமமாகும். ௧௮ அநிதி பதி அவகிவப் பொருள்களைப் புலனாகி அநிதிக்கு—இத அநிதமா அல்லது இதயோ! எனச் சொலதுமாகல் அவன் தனக்கே பழமாகவது பிராமணிக் செய்த கொப்பவனாகிடுகன். ௧௯ 'அநிதமாயுள்ளதை எடுத்தல் கொள்' என அவன் சொலதுங்கால் அவன் தனது வொ சந்தை நீளஞ்செய்த கொள்ளுகிடுகன் ௨௦ அவன்—அதை—அளிக்கிடுகன் அவன் அகிலனை அருகில்கொண்டு வருகிடுகன். ௨௧ அருகில் கொண்டு வந்தவற்றை அநிதி ஆதமையில் ஆதூதி செய்தகொள்குகிடுகன். ௨௨ தனது கை என்னும் காண்டியால் வொசம் என்னும் பூபத்த டன் புரிக்கும் தவனிவரன் வஷ்டகாத்தடனாக, ௨௩ இந்த அநிதிகளை பிரியமும் பிரியமற்றவர்களும் ரித் திக்குக்கொடகஞ்ருவனை வலர்க்க உலகத்துக்குச் செல்லச் செய்கிறார்கள். ௨௪ இவ்வை மறிப்பவன், வெறுத்துப் புரிக்காமல், வெறுப்பவனது உணவையும் புரிக்காமலா வானாக; சந்தேகமுள்ள—உணவையும்—சந்தேகமின்— உணவையும்—புரிக்கவேண்டாம். ௨௫ எவனது உணவை அவராகப் புரிக்கிறானோ, அவனுடைய பாவங்களெல்லாம் பாழாகும். ௨௬ எவனது உணவை அவர்கள் புரிப்பதினாலோ அவனுடைய பாவங்களெல்லாம் மழி

பாது. ௨௭ உணவை—பனிப்பவன் எப்பொழுதும்— லோமபிழி—சாதனவகளை சோமவையாகவும், பவித்திரத்தாத காமாயும், கிராக பக்குத்தை பூணமர்க்குஞ் சந்தி செய்பவனாகுமுள்ளான் ௨௮ அளிப்பவனது—செயலே பிரஜாபதிக்கான கிராக பக்கும, ௨௯ அளிப்பவன் பிரஜாபதியின் சன்னவகளை பதாசரிக்கிறான். ௩௦ அநிதியின் அங்கே ஆதவனியமாகும், மனைத்தி காரக பத்தியம், சகைக்கும கொப்பபே தட்சிணுக்கினி. ௩௧ அநிதிக்கு முன்னர் புரிப்பவன் கிண்களின் பூர்த்தி வையும் பக்குத்தையும் புரிப்பவனாகவான். ௩௨ அநிதிக்கு முன்னர் புரிப்பவன் மனைகளின் இராதத்தையும் பாணியும் பருகுபவனாகவான் ௩௩ அநிதிக்கு முன்னர் புரிப்பவன் கிண்களின் புஷ்டவையும் பகத்தையும் புரிப்பவனாகவான். ௩௪ அநிதிக்கு முன்னர் புரிப்பவன் கிண்களின் பிரகாசை பகக்களைப் புரிப்பவனாகவான். ௩௫ அநிதிக்கு முன்னர் புரிப்பவன் கிண்களின் புசகையும் பெருமையையும் புரிப்பவனாகவான். ௩௬ அநிதிக்கு முன்னர் புரிப்பவன் கிண்களின் ஸ்ரீவத்தையும் சிறப்பையும் புரிப்பவனாகவான். ௩௭ வேதமறிந்தவன் அநிதி, அவனுக்கு முன்னர் ஒருவன் புரித்தல் ௩௮து, ௩௮ பக்குத்தம் சமபூணத்துக்கு பக்கு கோகைக்கு அநிதி புரித்தபிறகே அவன் புரிக்கவேண்டாம். அதுவே கிராதம். ௩௯ பகவினியமிருந்து வரும் பாவ அல்லது மாயிசம் தனிச் சுவையுள்ளதாகும்: அநிதிக்கு முன்னால்—அதைப் புரித்தலாகாது. ௪௦ இப்படி அறிந்த பால் பொழிந்து பனிப்பவன் பூண வெற்றிபுடனாக அக் கினிஷ்டோம பக்குத்தினாலும் எத்தனை பயனுண்டோ அதனை—பயனை—இதனால் அவன் அடைகிறான். ௪௧ இப்படி அறிந்த வெண்ணெய் பொழிந்து பனிப்பவன்

பூரண வெற்றிபுடனான அதி இராத்ரி வக்ருத்திருவாக
 ரும்.....அடைகிறது. ௪௨ இப்படி அதிராத தேன்
 பொழிந்த யனிப்பவன பூரண வெற்றிபுடனான 'சத்திர
 சத்திய' வக்ருத்திருவாகும்.....அடைகிறது. ௪௩ இப்
 படி வந்தது மாயிசம் பொழிந்த அனிப்பவன் பூரண
 வெற்றிபுடனான பன்னிரண்டு தின வக்ருத்திருவாகும்....
 அடைகிறது. ௪௪ இப்படியுமிருந்த சலம் பொழிந்த
 அனிப்பவன் பிரதேசங்களின் பிரதேசவததுக்காக திரமான
 நிலைபை யடைகிறது. அவன் பிரதேசங்களுக்குப் பிரியகு
 றிதான். இப்படியுமிருந்த சலம் பொழிபவன்—அத—
 யனிக்கிறது. ௪௫ அவனுக்கு உதவுதலியவர்களுக்கு செய்
 கிறது. அவனுக்கு சகிதா மூன் துதிசெய்கிறது. பிரதேச
 பதி பலததுடன் உச்சகாரங்கு செய்கிறது. தவஷ்டா
 புஷ்டபுடன மறுமொழி உதவிறது. விசவே தேவர்களை
 நிதனமாலார்கள். இதனை யறிபவன் செவ்வம பிரதேச,
 பசுக்களின் நிலையமாலான சக அவனுக்கு உதவாரியன்
 ஹிங்காரங்கு செய்கிறது. உதயகால மூன் துதிசெய்யும்;
 பகல உத்தேசகாரங்கு செய்யும். பிறபகல மறுமொழியனிக்
 கும; சாபுந் ரூரியன் நிதனமாலான. இதனை....நிலையமாலா
 றான் சக அவனுக்கு மறை மேகம ஹிங்காரங்கு செய்
 யும் இடி முழங்குககால—அது—மூன் துதி செய்யும்;
 மின் ஹயகால அது மறுமொழியனிக் கும; மறைபொழி
 யுககால் அது உத்தேசகாரங்கு செய்யும். விறகுக்கால்
 அது விதனமாகும் இதனை....நிலையமாலாறு. ௪௮
 அவன் அதிதிரைப் பாரக்குற—கா—அவன் ஹிங்கா
 ரங்கு செய்கிறது. அவன் வாவு உதவகால மூன் துதி
 செய்கிறது. அவன் சைத்தியனிக் குறகால உத்தேசகா
 ரங்கு செய்கிறது. அவன்—உதவகால—யனிக்கிறது. மறு
 மொழியனிக் குற உச்சிஷ்டம விதனமாகும் இதனை....

நிலையமாலாறு. ௪௯ காப்பிரை அவன் உபயிடுங்கால்
 அவன் கற்பிப்பவனாகான் இவ அவன் சமமதிக்குககால
 அமைப்பை கவிசரிப்பவனாகான். இவ கைகளில் பருகும்
 பரண்டங்குடன் மூன் சென்று உபகாரம், செய்யும் இரு
 வர்கள்—பிரதேச—பரண்டந்திரிக்கும அந்தவாடிக்கனவார்க
 ளை. இவ அவர்களில் எவனும் வக்ருத்ததுக்கு அனுகூ
 ளிலினை. இவ அதிதி பதி அதிதிகனித்தது மனைக்
 குச் சென்றுவகால அவன் அவயிடுதல்குறத்ததுக்குச்
 சென்றுவனாகான். இவ அவன் அவந்தைப் பங்கு
 செய்யுக்கால அவன் தட்டினைக்கிப் பங்கு செய்யவ
 னாகான், அவன் அதாரிக்குக்கால் வக்ருத்தானத்தை
 அந்தப்பவனாகான் இவ அமைக்கப்பட்டுள்ள அவன்
 புலியின்—இன்பக்கரை—புலிக்கிறது புலியில் விசவ
 ரூபமாயுள்ள அதில், புலியில் அமைக்கப்பட்டுள்ள
 அவன் புலிக்கிறது இவ அமைக்கப்பட்டுள்ள அவன்
 வானத்தின்—இன்பக்கரை.....புலிக்கிறது.
 இவ அமைக்கப்பட்டுள்ள அவன் ஜோதியின்.....
புலிக்கிறது. இவ தேவர்களில் அமைக்கப்பட்
 டுள்ள அவன் தேவர்களில் விசவரூபமனை நரிக்கும்
 அதில் அமைக்கப்பட்டுள்ள அவன் புலிக்கிறது.
 இவ அமைக்கப்பட்டுள்ள அவன் உலகங்களில் புலிக்
 கிறது. உலகங்களில் விசவரூபமான அதில் அமைக்கப்
 பட்டுள்ள அவன் புலிக்கிறது. ௯௦ அமைக்கப்பட்டுள்ள
 அவன் அமைக்கப்பட்டுள்ளான். ௯௧ அவன் இந்த
 உலகத்தை அடைகிறது, அந்த உலகத்தை யடைகிறது.
 ௯௨ இப்படி யறிபவன் சோதிமிருந்த உலகங்களை ஐயிக்
 கிறது. [௯, ௯, ௧—௯௨]

௪௯ கருத்து. அதிதி என்னும் விருத்தியை ஆத்மாவின்
 நிலையமாலாறு.

௪௫௦ பக [பிரமன்—வேதேவதை]

௧ பிரஜாபதியும் பாமேஷ்டியும் அவனது இரு கொம்புகள். இவ்விரண்டும் அவனது கிரம்; அக்ஷி அவனது நெற்றி; பமன் கழுத்த இணைப்பாகும். ௨ சோமன் அவனது மூலம், சோதி அவனது மேந்தாகை, புவி மீதமாகை. ௩ மின்னல் அவனது கை, மருத்தங்கள் அவனது பற்கள், வேதி அவனது கழுத்த, அவனது இருத்திகள், கைகள்; அவனது நேரம் முட்டிகள் தரப்பாணமாகும். ௪ வாயு அவனது கிசயம், கவர்க்க உலகம் அவனது இருஷ்ணத்தம், அவனது கிதாணி கழல் காந்த. ௫ கருடன் அவனது மார்பு, யானம் உதரம், பிரகம்பதி அவனது உச்சம், பிரஜாதி அவனது முன்னெதுமபு. ௬ தேவ பத்தினிகள் அவனது கிள எதுமபுகள், உபசைகள் அவனது பழுக்கள். ௭ மித்திரம வருணம அவனது நேரங்கள்; தவஷ்டரவும் அரிபமரம அவனது முன் கைகள். மகாதேவன் அவனது கைகள் அ இத்திராணி அவனது பின்பாகம். வாயு அவனது வால், பரவமானன் அவனது உரோமம். ௮ பிரமமும் சுத்திரமும் அவனது இரு இடைகள், திடம், துகைகள். ௯ தரத்ருவும் சகிதரவும் அவனது முழங்கால் முட்டிகள்: கைதர்க்கள் அவனது கைகளைக் கால்கள், அப்சைசர்கள் அவனது அடிப்பாதைகள், அதிதி அவனது குளமபுகள். ௧௦ கிரிஷ் அவனது கண்ணீர். கிரதம் அவனது குலைகிரம். ௧௧ பகி அவனது வயிறு. இளிகை அவனது மனக்குடம், மகிகை அவனது உட்பாகைகள். ௧௨ கோபம் அவனது கோசயம். சினம் அண்ட கோசைகள், பிரகசன் அவனது மருமரகம்; இடி முழக்கம் அவனது ஸ்தனமா

1 தனித்தனியாகக் குறிப்பிட்டு.

கும். ௧௩ கதி அவனது கண்கள்தானம், மகாபதியன் அவனது பரீபாதைகள்: இடி முழக்கம் அவனது ஸ்தனம். ௧௫ கிசயகிரிஷ் அவனது கிரிஷ், குஷ்தைகள் அவனது உரோமங்கள், நடசத்திரங்கள் அவனது ரூபம், ௧௬ தேவசனங்கள் அவனது குடங்கள், மானிடர்கள் அவனது அந்திரங்கள், அருத்தபாகன் அவனது உதரம், ௧௭ இராக்ஷசர்கள் அவனது இரத்தம் இராக்ஷசன் குடநகரீதுணைகள். ௧௮ மேகம் அவனது புஷ்டி, கிதனம் அவனது மச்சை, ௧௯ அமருக்ஷல அவன் அக்ஷி, எழுந்தவுடன் இரு அக்ஷிகளாவான். ௨௦ மீதநிசையாக கிரகங்கால் இத்திரன்; தென் நிசையாக கிரகங்கால் பமன். ௨௧ மேந்திசையாக கிரகங்கால் தரத்ரு. வடநிசையாக கிரகங்கால் கிதா. ௨௨ புறகிரிப பந்திரவுடன் அவன் மன்னாளு சோமன். ௨௩ பரங்குல்கால் அவன் மித்திரன், இவயிபாகுல்கால் ஆனந்தன், ௨௪ இணைப்பென்கால் அவன் கிசவே தேவகளுக்குரியவன். இணைத்ததும் பிரகாபதி. இணை பிரித்ததும் அநித்த மாவான். ௨௫ இது கிசவரூபம், சர்வ ரூபம், பக ரூபம். ௨௬ இப்படி யநிபலனுக்கு கிசவ ரூபமும் சர்வ ரூபமுமான பகர்கள் வரும். [௧. ௭. ௧—௨௬]

௪௫௧ கோய் சித்திரை [கிருக்ஷங்கிரமன்—சர்வகிரிஷா மயா பிரமமாவது தேவதை]

௧ தலைவழி தலைத்தன்பத்தை கர்ணரூபம் உதிராகுளி பத்தை உதா ஒவ்வொரு தலைகோசையும மந்திரத்தால்—மருத்து முறைபால்—காங்கன புறத்திலாக்குகிறோம். ௨ உதா இரு செவிகளின் கங்குலங்களின் கர்ண குலத்தையும் கிணற்பகத்தையும் காங்கன் மந்திரத்தால்

௪௫௦ கருத்து—கிசவமே ஒரு பகப்போனாகும்.

நீக்குகிறோம். ௬ செவிகளின் வாயின் பக்ஷம் எக்கா
ரணத்தால் நீக்குமோ, அதனாலுண்டொரு தலைநோயை
பும் நரங்கள் மந்திரத்தால் நீக்குகிறோம். ௭ புருஷன்
ஊமையாகச் செய்வதையும், குருடனாகச் செய்வதையும்,
ஒவ்வொரு தலைநோயையும், நரங்கள் மந்திரத்தால்—
மருந்து முறைபாலை—புறத்திலாக்குகிறோம். ௮ அங்கம்
பிளந்து அங்கம் அப்பந்து சர்வாகக் கத்திலான விலக்பதத்
தையும் உனது ஒவ்வொரு தலைநோயையும், மந்திரத்தால்
நரங்கள் புறத்திலாக்குகிறோம் ௯ புருடின் பவமுடனாகும்
பயந்தரப் பார்வைபுடனாகும் ஒவ்வொரு விசுவசத்தான
தம்மத்தை,¹ நரங்கள் மந்திரத்தால் புறத்திலாக்குகிறோம்
௧0 ஊருக்களில் ஊதும் வட்சமத்தை அப்பால் இடை
களில் செவ்வதை அங்கங்களின் அகத்தினுள்ளதை
நரங்கள் மந்திரத்தால் புறத்திலாக்குகிறோம். ௧1 காமத்
தில், அகாமத்தில் இருதயத்தில் சன்னமாகும், உனது
இருதயம் அவைகளின் அந்த பலாச நோயை நரங்கள்
மந்திரத்தால் புறத்திலாக்குகிறோம் ௧2 உனது அங்
கைகளின் மருகக் காமாநியை, அகத்தினுள்ள உனது
உதரத்தின் அபவாநி,³ உனது சூத்யாவின் அகத்தி
னுள்ள பக்ஷமகாரணத்தை நரங்கள் மந்திரத்தால்
புறத்தி லாக்குகிறோம். ௧3 பலாசம் பணமாராகு;
அது நோயுள்ள புற, நீராருக. எல்லா பக்ஷமாக
ளின் விஷத்தை நான் உன்னிடமிருந்து விலக்கு
கிறேன். உனது வயிற்றின் காலாபாஷம்⁴ வெடிப்பின்
வெளிப்பாடி புறத்தில பரங்க எல்லா பக்ஷங்களின்
விஷத்தை நான் உன்னிடமிருந்து விலக்குகிறேன்.
௧4 நான் உனது வயிற்றின், நகரவீரலின் கொப்புழின்

¹ காதலை. ² நீர்க்காலோசனை செய்து அதனுண்டாகும் அநி
வாலை. ³ வயிற்றுமலையை. ⁴ வாயுநிலைகளும் ஒவ்வொரு முதலியன.

பலாச பக்ஷமங்களின் விஷத்தை உன்னிடமிருந்து
விலக்குகிறேன். ௧௫ உச்சி பிளந்து சிரம துளைக்கும்
அவை நோய் நீகி துன்பஞ் செய்பாமல் வெடிப்பில்
வெளிப்பாடி புறத்திலோடுக. ௧௬ இருதயத்தாக்கு இன்ன
கசிதது முகனெதுமில் விரிபும் அவை, நோய் நீகி
தன்பஞ் செய்பாமல், வெடிப்பில் வெளிப்பாடி புறத்தி
லோடுக. ௧௭ இருபக்கங்களுக்கு வேதனைபளித்த தகை
கவிர தாகும் அவை, நோய் நீகி துன்பஞ் செய்பாமல்,
வெடிப்பில் வெளிப்பாடி புறத்திலோடுக. ௧௮ குறுக்கில்
வேதனைபளிப்பவை உனது குட்டியிலிருந்துபவை, நோய்
வெடி, துன்பஞ்செய்பாமல் வெடிப்பில் வெளிப்பாடி
புறத்திலோடுக. ௧௯ குதவகளில் அகசபவை, அநி
வகளின் கலக்குபவை, நோய் நீகி, துன்பஞ் செய்பா
ல் வெடிப்பில் வெளிப்பாடி புறத்திலோடுக ௨0 மங்
கதையப் பருகும் அவை, சந்திகளைத் தணித்தனி சேதிக்
கும் அவை, நோய் நீகி துன்பஞ்செய்பாமல் வெடிப்பில்
வெளிப்பாடி புறத்திலோடுக. ௨௧ அங்கங்களைமயங்குமவை,
கன்னித் துளைக்கும் பக்ஷமங்கள்—விலகு—எல்லா
பக்ஷங்களின் விஷத்தை, நான் உன்னிடமிருந்து நீக்கி
புறேன். ௨2 விலக்பதத்தினது,¹ விதாதத்தினது²
பாதிகாரத்தினது³ அலஜத்தினது⁴ எல்லா நோய்களின்
விஷத்தை நான் உன்னிடமிருந்து நீக்கியுள்ளேன். ௨3
உனது கால்களின் ஜாதுக்களின் இடைகளின், நெயின
முதுகுத்தண்டின் சிரத்தின், கண்டத்தின் நோயை நான்
நீக்கியுள்ளேன். ௨4 உனது கபாலத்தின் எப்புகளும்,
இருதயத் தடிப்புக்களும் தீரையுள்ளன; குரிடனே! நீ
உனது கணங்களின் உதயத்தில தலைசிகளை நீக்கியுள்

¹ தேசவேதனின் ² பிணைவரின். ³ வாதனோயின். ⁴ கண்
உலர்வின்.

நாய; அவை சேதிப்பவை அமைதி செய்துள்ளாய்.
[க, அ, க—உஉ]

சூஉ அக்கிரி—சூரியன் [மீரமன்—சூதித்தியன்]

8 நடுவினுள்ள நிறையே இந்தப் பழைய வணப்புள்ள
தேவாதாவினுடைய சகோதரன்! அவனுடைய மூன்று
வது¹ சகோதரன் செய் வாமபுள்ளவன்; நான் அங்கு
ஏழு மக்களுள்ள சனபதியை பார்த்தேன். உ ஏன்
சக்கர இரத்தகை எழுவர் இளைக்கிறார்கள். ஏழு² பெயர்
களுள்ள குதிரை அகில³ இழுக்கிறதா நுப்புவனக்க
எல்லாம் அறிபாமதும் அடிபடாமதும் விடக்கும்
வட்டத்தக்கு மூன்று பறன்⁴ உண்டு உ எழுவர் சிற்
கும் இரத இரத்தகை ஏழு குதிரைகள் இழுக்கின்றன,
எழு வட்டமுள்ளதா, பக்கனின் ஏழு⁵ காமகன் கூவக்
கப்பட்டுள்ள எழு சகோதரிகள்⁶ அதற்கு ஒருகையுடன்
காணக் செய்கிறார்கள். ச மூதன்கையான அவனது
கூனா கிழைச்சியை பார்த்தவன் யார்? எழும்புனவன்
களை தரிக்கும் எழும்புனவன் யார்? புவிவின் கவாசம
ஆதமா உதிராம எங்கே! அறிபவன் கிளவச் செய்பவன்
யார்? 6 இவ்வினிய பறவையின், கூவக்கப்பட்
டுள்ள, பதக்கை அறிபவன் புலையிடு? இவனது சிரத்
தின் பாலை பக்ககை கறக்கும்; இவனது உடையை
அணிந்து கொண்டு காலால் அவர்கள்⁷ கலத்தகை பருகி
புனனாராகன, ௭ அபக்குவனான நான், மனத்தகைநி

1 இனிய சகோதரன் மின்னல் 2 உபரிய 3 ஏழு இரமியன்
4 ஏழுமீரிகளுடன் பொருத்தம் சூரிய சோதியை 5 கால பகல்
மாலை ஏழு பந்தக்கன் 7 இரமியன்

சூக. கருத்து. மருத்துகளுக்கு எல்லையிலிடு. சீயே போசின
செய்து மருத்துகளைக் கண்டித்தே..

பாத—மகரத்த—கவத்துள்ள இத்தேவ வழிகளை நான்
கிளவுகிறேன்; கனகநிபவர்கள் செய்வதாக்கு ஏழு
இவழகளை—எந்த—ஒருவயதுக் கன்றில் இகைத்துள்ளாரா
கன? ௭ அறிபாமதும் நான் இவரு அறிபுன கை
களைக் கேட்கிறேன். தெரியாமதும் நான் தெரியுமவர்
களை கிளவுகிறேன்; அருத்தினுடைய ரூபம் போல் இந்த
ஆத உகைகளைபும் நிறை செய்தவன் ஒருவனோ? ௮
தாபானவன்¹ குதத்தில் தக்கைகை² பறுசரித்தான்;
ஆதிவின் அவன் மனம் உன்னத்தடன் அவனைச் சேர்ந்
தான்; நானமுடான அவன் கலத்த கருப்ப இராமு
டானான். அவர்கள் வணக்க மனித்த துதி செய்பச்
சென்றார்கள். ௯ தட்டினியின் கம்பத்தில் தாபான
வன் இளைக்கப்பட்டான் சத்தியாகும்—அனுக்கனின்
கடுவே கருப்பம் கின்றதா, மூன்று போசினகளில்
பகைவ பறுசரித்த கன்று கலத்ததா ௧0 ஒருவன்
மூன்று தாபமானியும்³ மூன்று தக்கைகைபுரு கமர்து
உபாமாய் கின்றான்; அவர்கள் அவனை ஆபாசமாக்குவ
தில்லை; அக்குள்ள சோதியின் வாமயிடு, எல்லா மறி
பும அவர்கள், ஒருவரும் அறிபாத கொல்லைச் சிந்தனை
செய்கிறார்கள், ௧௧ எல்லா புனன்களும் கிறகும
பருசு பந்தருடானவன் வட்டமிடும வட்டத்தில்—அதன்
அச்ச அதிச் கையமுடானதுக்கு குடாவதில்லை, ஆதி
கலத்தின் அது கடுவிலே தளர்ந்த கிடுவதிலை.
௧௨ தாமான ஜோதியின் பாதிவினுள்ள 'புரீஷுனத்
தின்' அவனை பஞ்சபாதம் ௧௩ ரூபக்களான தக்கை—
பெணச்—கொல்லுகிறார்கள்; அப்பால் இன்னும் வெறு
கிலா, அவனை—ஏழு வட்டம், ஆத பந்தகளுள்ள கிசேஷப்
பாணவயில் கந்தாதிதன் என அவர்கள் கொல்லுகிறார்

1 புனி 2 சோதியை 3 மூப்புனி

கன். ௧௩. ஸஷ்டமாசாதகை பந்தனாள் குதத்தினுடைய
வடபம ஜோதி சுற்றி வட்டியிடுகின்றது, அவ்விடே |
அவரு ஏழும் தாமதமான மக்கள் இளைந்து விடுவார்கள்.
௧௪. ஸவசுரதுடனான அழிபாத வட்டன் வட்டியிடுகின்
ருன், பெருகியுள்ளதில் இளைந்துள்ள பதினமர் | —
அவனை—ச் கமக்கிறார்கள்; எல்லா புலனவனில் கித்கும்
இரண்டுமே ரூத்ரது ரூபியனுடைய கன் செட்டும்.
௧௫ அவர்கள், ஸந்திரிகை¹ எனக்கு புருஷர்கள் எனச்
சொன்னார்கள். கண்களுள்ளவர்கள்—அவர்களைச்—காண
லாம்; ஆனால் ரூருடன் காண்பதில்லை. அவர்களைச்
கவியாபுள்ள மகன் காணுகின்றான். இவர்களை பெல்
லாம் கனகரீபவன் தந்தையின் தந்தையாவான்.
௧௬ உடன பிறந்தவர்களில் எ—வதாயினவனை, அவர்
கள் ஏகஜனம்² எனச் சொல்லுகிறார்கள். ஆகா³
இரட்டையான தேவசனம என அவர்கள் சொல்லு
கிறார்கள். கிண்களுக்கேற்றவாறு அளிக்கப்பட்டுள்ள அவர்
களுடைய பக்குவனை ரூபருபவனாகிய கிரகவகனாகி
திரைவதற்கு விளங்கும், கள பாததிரைக்குத் தோக இந்த
மேலுக்கு மேலான அவளது கணகைக் காலில் தரித்து; பக
எழுந்துள்ளான். எனக்கு எத்தனைசக்கு அவன் செனதுள்
வான்? அவன் எனக்கு சன்னஞ்செய்கிறான்? அது இக்கட்
டத்திலில்லையே. ௧௭ பாததுக்குத் தோக உபாததுக்
குத் தாழ்வாக மேலுக்குப் பரமாக, தன் தகைதகை பரிப
வன கவியாக தனனை பிரகாசஞ் செயது—கொள்ளும்—
எவன் அவனை அறிவிப்பான்? எவனிருந்த தேவமனம்
தோன்றிற்று ௧௮ இவரு வருபவர்களை அவர்கள் செம்
துபவர்கள் எனவும், செவதுபவர்களை வருபவர்கள் என
1 பத்து திசைகள். 2 சுந்திரிபோலுள்ள சந்திரிகை. 3 அதிக
மாணம். 4 ஆறு குறுக்கின.

வும் அவர்கள் அகழக்கிறார்கள். இந்திரனே | ஹோமனே |
கிண்கள் எவர்களைச் செத்திரகனோ, இரண்டின் கம்பத
தில் இளைத்துள்ளதுபோல், அவர்களை அவர்கள் தரித்
துச்செவதுகிறார்கள். ௨0 ஈங்கு சேரும் கண்பர்களான
இரு சுபர்ணங்கள் சமான் மாததைத் தழுவுகின்றன.
அவற்றின் ஒன்று இனிய பிப்பலப்—பழத்தைய—புரிக்
கும். மற்றொன்று திண்மமல பரர்க்கும், ௨௧ எந்த
மாதத்தில் தேன் புரிக்கும் சுபர்ணங்கள் எல்லாஞ் சாய்ந்து
சன்னஞ் செய்கின்றனவோ, அதுதான்மியில் எதனை இனிய
பழம் என அவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, அதனை
தகைதகை பரிபாதவன் பறதுவதில்லை ௨௨ எனக்கு சுபர்
ணகளை சதகாலம் அயிருத புராததற்கு, அறிவுடன
காணஞ் செய்கின்றனவோ; அகருளான கிசவ புலன திர
னான கோபன் அபக்ருவனான எவனில் பிரவேசித்துள்
ளான். [க. க. ௧—௨௨.]

சூத்மலோகம் [பிரமன்—கெள விராட் சூத்மா தேவதைகள்]
௧ காயத்தாம் எப்படி காயத்தாத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்
டுள்ளது என்பதை திரைஷ்டிபுத்தில் திரைஷ்டிபுதைய எப்
படி பவர்கள் செய்தார்கள் என்பதை, ஐகதீயில்
ஐகத்தை எப்படிச் செய்தார்கள் என்பதை, பரிபவர்கள்
அயிருதத்தை யகடத்துள்ளார்கள் ௨ காயத்தாத்தால்
காணத்தை காணத்தை ஹோமனில், திரைஷ்டிபுத்தால்
வாக்கை, அவன் அளக்கிறான். அவர்கள் அட்சாததால்
ஏழு வானிகளை அளக்கிறார்கள். ௩ ஐகதீயால் ஜோதி
யில் அவன் நதிகை ஸ்தாபித்தான். அவன் இரத்தாத்
தில் ரூபியைப் பர்த்தான் காயத்தாத்துக்கு மூன்று
ஸ்தித்தாக்கள் என அவர்கள் கூறுகிறார்கள் மகிமைகிற
சூத்ம கருத்து—உணவும் மனமும்.

ஹம் மேன்மைவினாஹம் அது அவற்றிற்கு அதிகமாகும். ச நான் எனக்கு கறக்கும் அப்பகனவ யலுக்கிறேன். கறக்கும் நற்கையுள்ளவன் அவனைக் கற்ப்பான். சகிதா எங்களுக்கு உபரிப எழுசெய்ததுண்டட்டும் ரூபா பானம்—தபனஞ் செய்ப்பட்டுவனது. அவன் அதனை அறிவிப்பானாக. ௫ சத்தஞ் செய்பவனாய், வசுபத்தினி யாய் தன் மனத்தான் கன்கறத் தெடுபவனான அவன் அதற்கு வந்துவனான். இந்த இன்னவர்களுடைய அக கினிகளுக்குப் பரிப யனிப்பானாக. அவன் அறி செய்பாக்கிப்பித்துக் கோக்குவானாக. ௬ பக துக் குவகன்றிப்பக்கம் கிளக்கிறான். கிளப்பதற்காக அவ னது கிளக்கின் அவன், கிளக்கா சத்தஞ் செய் கிறான் கன்கற உதயி ரூபா பானத்துக்குக் கிளத்துக் கததம் அவன் பாதுடன் பெருகியவனான். ௭ இங் குவக—முதிர்—முழுவதும். அவனாக இப்பக குழப்பட் டென்கான மின்பொறியில் அவன் கதாபிக்கப்பட்டுவன பதவால், அவன் ஒளி ஒளிக்கிறான். அவன் தன் கிளவுக ளால் மாலிடர்களைக் கைய்கிறான். அவன் மின்களாகி உடைகை எறிந்தான் அ மின்களது கடுவே கிளப்பாதி களனஞ் செய்யும் சேவன அறிதறிதழுளவ கவசம், கைய்களனது சேவகன் இறந்தவர்களுடைய கவதக் களில்—சங்கற்பங்களில்—கவசமாகிறானே. அமுதன் முதனோடு ஒரு மூலமுன்னவன். ௮ சமுததிரத்தினது வாய்பில் செவலும் சந்திரன் இன்னமைபாயுள்ளதால் பழை யவன்—அவனை—கிழங்குகொள். ௯ மகிமையினால் தேவ னது காவயத்தைக் காணவும் இன்று அவன் இறந்தான். நேந்து அவன் கவசம் கிளத்தான. 10 அவனைச் சேந்து இறந்தவன் இன்று சேவத்தனனான் எனக் கிள சொல்லுவனாடு.

செய்தவன் அவனது—கிழ்ச்செயை—அறிவதில்லை கான் பவனிற் காணாதவன். தனது அறிபரிசுசெயுடன் தன் தாபினது கிளையில் ரூமுமவன் கிளத்தியில் தழைந்தான். 11 ஆபாசமாகாமல் தன் கழிகளில் இவரும்க்குஞ் சல கமாபுள்ள கோபின கான் கண்டேன்; குறிததமகிளத்த னான்—கொழுந்தின்—அவன் அனிர்து, புவனங்களின் கடுவே—அவன் எவரும்—கிழ்கிறான். 12 என்களது சாதத ஜோதிபவனான்; என்களை சனனஞ் செய்பவனா யான, இவரு—அவன்—காபிபவனான்; என்களது உதவான பரி தாபவான், கிரித்தனா—வானம் புதியின்—கடுவே மூலமாகும் இவரு பிதாவனவன் பென்னினது கருவை கதாபித்துவனான் கடு தாபினின துமகான என்னை யவச் சொல்லவேண்டுமென கான் உன்னை கிளக்கிறேன், ஆன்குதினாதினாடைய இரேதகையும் உன்னைக் கேட்டு நேன். கிசையுள்ளகதினாடைய காபிபையும் கான் கேட் கிறேன்; மொழிபினாடைய பாம கிளவத்தையு— சொல்லவேண்டுமென—கான் கேட்கிறேன். 13 புதி தின பாம வாயு இந்த வேதிபாரும்; இச் சேவன் ஆன்குதினாயின் இரேதகையான்; இந்த வக்தும்புதியின் காபிபாரும்; இந்தபிதமன் மொழியின் பாமகிளவமாகான், 14 என்கள இப—பொருளை—கான் கது—கன அறிபகிளலை, கான் மனத்தில ஒன்று கெட்டப்பட்டு மர்ம மாய் கவனமாகிறேன்; முதன் சனனன் எனக்கு வருவகன் இம் மொழிபினாடைய பாசததை கான் அடை கிறேன். 15 அமுதன் முதனோடு ஒரு மூலமாகி, கவ தாவான் பற்றப்பட்டு மூன், பின், செலுகிறான்; சதா கானம் அவகிருவான தன்னகத்தினிமையாய் செலுகிறான் கன்; அவகன் ஒன்கற கவனிப்பார்கள், வேடுகன்கற கவனிப்பதில்லை கள எழு அவகக்கருக்களும் புவன இரேத

சம விஷ்ணுவின் தர்மத்தில் கீழ்கும்: அவர்கள் அறிவுகளா
தும், மனத்தாறும் ஞானமுடனாகும்வர்கள் ரூபவத்
தனை என்னுள் சூழ்ந்துள்ளார்கள். உய எல்லாதேவர்
கருமசாய்ப்பதான பாம்பிலபத்தினுள்ள ரித்தின் எழுததை
பறிபாதவன் ரித்தென பரது பயனை அடைவான்? அந்நி
அறிபவாகன அக்கு ஒன்று அமர்த்துள்ளார்கள்.
கரு ரிசுபதத்தை மாத்திரையால கற்பித்த, அவர் ரித்
தான் அகசயம் அந்நித்தையும் கற்பித்தார்கள்; முப்பாத
பிரமன் பல ரூபமுள்ளவன் விரித்த—கிறகுன் என்னு
நிலைசான் அவருல் சிவிக்ரும. உரு ரீமேவான புத்தகா
வனில் புதித்த ரீ நற்சொல்வந்தருளவருவதையும், எவ
கரும அநிசெவ்வந்தருடனாகவேண்டும்; இன்னவாசாத
பகலே, ரீ சதாசாலம புனைப் புதி. இக்கு வந்த ரீ சத்த
சலதனதப பருகு. உரு அவன் கடல்சனை உருவமாக்கிசத்
தரு செய்தான், அவன் ஒரு பாதம இரு பாதம் எது—
பாதந்தருளவன்; அவன் என் பாதம், சவபாதம் ஆவி
சம எழுத்தகன் புலனபவத்திவாயுனான். அவனிட
மிருந்து கடல்கள் பரபவினான். உரு இறககம் கரும
பாகும்; மனசுள் கிற சபர்ணகன் சல உடை வனிக்ரு
ஜோதிக்குப் பறக்கும், அவர்கள் குதலதானத்திசுத்த
இக்கு வந்துள்ளார்கள்; அப்பரன் கிவத்தத பெயவாலிச
ளபரு செய்தார்கள். உரு காவற்றவன் காவில்காதவர்க
ளின் முன் பேசுகுன், வித்திரே ! வருணனே ! இந்த
உக்களது—செய்கையை—பறிபவன்பா? கருபயம் அவ
ருடைபககமபத தாகும்; அவன் சத்திபத்தத ரிசுபு
கிறுன்; அசத்தியத்தத எசமகருகிறுன். உரு விராஜன்
வாக்கு, விராஜன் வைபகம விராஜன் வானம், விராஜன் ரி
ஜாபதி விராஜன் மாணம்; அவன் சத்திபர்கருடய
அதி இராஜகருன், அவன் எனது கவசத்திவ இறத்த

வதபும இருக்கப்போவனதபுரு செய்வாகு உரு கீழ்க்
பபாகம் இப்படிச் சரிபாதிபுடனாகும் சமவப் புனைப
தான் வெரு தூத்திசுத்தத கண்டேன். விரா
தன் கந்தாமான தரிபத்ததப் பக்குவரு செய்கிறார்கள்.
அவை தான் சூதி ரூபகனாகும். உரு கேசமுள்ள
மவர்குது பனுசரித்தத கானகிறார்கள். அவர்களில்
ஒருவன் தானே வெர்புது கொள்கிறான். வேருருவன்
சத்திகளோடு, சாவத்தில் கானகிறான். ஒருவனது உரு
வவ கானும், மற்றவனது வேககானும், உரு வாக்
கன் எது—பாதகன் அனிவருக்கப்பட்டுள்ள
அறிஞான பிராமணர்கள் அவற்றை பறிவார்கள்,
காதலில் வைக்கப்பட்டுள்ள மூன்றும், சனமாசாதவன.
மானிடர்கள் மொழியின் கானகாதபே மொழிகுர்
தன் உரு அவர்கள் அவனை இத்திரன் கித்திரன் வரு
தான் அக்கினி எனச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே
அவன் திவப சபர்ணகரு கருடனாகான். இருபபது
ஒன்று அறிஞர்கள் பகித்தமாய்க் கூறுகிறார்கள். அவர்
தன் அவனை எமன், அக்கினி மாதரிவன் என அழைக்
கிறார்கள். [க. கரு. ச—உரு.]

தவ்பகாலது கானடம் குற்றிற்று

சுருத—சுருத

சுரு புன்செயல் [செய்யக்கொண்—கிருப்பா துணைம்]

சுரு பரிசுத்தோர்கள் கவயாக் செய்யப்பட்டு கிவ ரூப
மாகி, பகருவமாகி, மனத்தில் மனமகிவப பேரதுள்ள
வன் தூரு செய்ந்துகிடுக. கான்கள் அவனைத் தூரக்
சுரு கருத்த—மர்மமான் கான் ஒன்றே.

தளஞ்சிறும, உ நாங்கன் சிரம் காசிசெய்யுளவளரப்
உதிதச்செயலால் ஒருமையாதி கிவையுமாயுள்ள அங்
கா த தூரமாக்குமிரும, அவன் தூரஞ்சென்ற விட்டும்,
உ ருத்திரனும் செயல்பட்ட அரஞ்சு செயல்பட்ட
கதிரீயால் செயல்பட்ட பிரமணர்களை செயல்ப
பட்ட அவன் புருஷனும் கிவகப்படும மன்கிவைய
பேரல் தன்னைச் செயலவைய உறவு—பேரல்—அவன்
சென்றுவிட்டும் உ அவர்களை உன் புருஷர்களில் பகச்
களில் புதியில் செயலவைய சாவமான வல்லாச்—சி—ச்
செயலவையும நாள் இரத ஒளவுதததால் கஷ்டஞ்செய்
தான்னை, இ புன்கும புன்கும செயல்படுகாருக,
புதிச்செயல் புதிச்செயல் செயலுபவனுக்காருக, அவன்
நீச்செயல் செயல்படுவது யுதிச்ச, அவன் நாங்கன் திருப்
பித திருமபச் செதுததயிரும, உ எவகனது கன
காணும் புரோதென அவர்களை—அதற்குப்—பகை
வன், சி—தூர்—செயலவைய எதிர்ந்திவைய திருபயி
அவரு—தூர்—செயல் செயல்படுவது நாசமாக்கு,
உ செயலே! எதிர்ந்தப பிரதிபலம் 'செயல்' எனச்
செயலவையே எதிர்ந்தப நாசுக்கு, குற்றமற்ற எவகை
நாடாதே, அ சிறி இரதத்தினுடைய—உறுப்புக்களை
குட்டம்—அறிவால்—ஒன்று சேர்ப்பது—பேரல், உனது
அவகைகளை ஒன்று நோப்பவனுக்கே சி சென்று, உனது
பேரக்கு அங்குதான், இமமனிதன் உன்னை அறிவாத
வன், உ உன்னைச் செய்த தந்திரமான அபிராமினிகன்
உன்னைப் பற்றியுளவையான், இது—பேரல்—கீக்குவதா
கும், புன செயலுழிப்பதாகும், இது பிரதி உனது செய்த
பினபேரகச் செய்வதாகும், அதனால் நாங்கன் உன்னை
நீராட்டுகிரும, உ புன பாசமுளவளரப், மரித்த
1 உன் செயல்.

பாலதுடனுதி நாசுதன்னவன் நாங்கன் அனுகுங்கால்,
எனது எவகைப் பாவமும் தூரமாகட்டும் எனக்குப்
பொருள் வருக உ உதிருக்களுக்கு அறிக்கும் காலத்
திரோயக்குததிரோ அவர்கள் உனது நாமத்தைச் சிவிக்
தால் இந்த ஒளவுததகன் தந்திரத்தாலான அந்த சர்வ
மான பாவத்தினின்றும் உன்னை நீக்கட்டும், உ உளவுதத்
கன உன்னை தேவபாவத்தினின்றும் பிறகு குற்றத்தினின்
தும்—நாம கிரகத்தினின்றும் ஆணியினின்றும் தாதிர்
செயலினின்றும், கிரிபததினும் பிரமத்தால் கிக்குக்களால்
கிஷிக்கனது பாலால், உன்னை நீக்கட்டும், உ புதியி
னின்ற புருதியை, வானத்தினின்றும் மேகத்தைச் சாந்து
செய்ப்பவதுபோல், என்னிடமிருந்து எவகை புன் கிழக்சி
பும பிரமத்தால் தளபபட்டு நீகாட்டும், உ அகிழக்
கப்பட்டுள்ள கருகைப்படுபேரல் அதிநுமூடன் சி
சென்றுகிடு, கிரிபம் மிரும பிரமத்தால், இவகிருந்து சி
கப்பாட்டு உன்னைச் செய்தவர்களைப் பணுக, உ புன்—
செயலே 'இதுதான் யுதி' எனச் சொல்லி, நாங்கன் உன்
னைச் செதுததயிரும, எவகளுக்கு மாருப அனுப்பப்
பட்ட உன்னை நாங்கன் மதுபடியும் திருபயிசெய்கிரும,
வண்டியுடன் குதிரைபோல் கிவையுமாயி கடுமை தரிச்
கும் சி கிழித்துக்கொண்டு செலது, உ உனக்கு அவ்வறி
சொதிராகும், இவரு உனக்கு யுதியிலை, எவகை நீக்கி
வேத எவகை உனது கமனக்களைச் செய்த கொள்ளு,
கடப்பதர்க்குக் கடினமான கொண்ணுது எதிருக்கப்
பால தூ—அறிவால்—சி காவமாகாமல் சி சென்றுகிடு,
உ சாந்து மாவகைப்போல் சி அவர்களைக் கொன்று
கிடு அவர்களை கிழத்து, அவர்களுடைய பகையை புருஷனை
புருதியை கிட்டுகிடாதே: புன் செயலே! சி திருமபு,
உ உன்னைச் செய்தவர்களுக்கு இவகிருந்து சென்று பிரக

யின்மைக்கு அவர்களை எழுச்சியாக்கு. உஅ தந்திர முள்ள அவர்கள், குற்றமற்ற ம குணமுமுள்ள உனக்கு, தகுபகையில் மயானத்தில் புதைத்துவை—புன் செய்கிற சிலத்தில்—மறைத்துவைவனது செய்கிற குபதப வழிக் கூற்றை காருதபத்தியாக்கினிய உனக்கு, உக மாருக பவன் செய்துள்ளதை; புதைக்கப்பட்டு பிரயோகஞ்செய்துள்ள காமநிபும குடிமாவை கவாச் செய்கிற, காவனை கண்ணினோம்: அது எங்கிருந்து வந்ததோ அங்கு செல்க; அது அங்கு பரிணயப போல புரளு—புன்—செயல் செய்பவனது பிரகாசப அது பரமார்த்த உரு எங்கள் கிடகல கல உலோகக் கத்திகளும்; காவனை உனது செர்க்கைகளை பதியோம்: புன் செய்கிற அவர்கள் கத்திக் போகை? நீ எழுந்திரு! இங்கிருந்து சென்று விடு: அறிபாதவனே! நீ இவரு எதிர்த் தேடுகிறாய். உக தீ—வினியே! உனது கழுத்தெழும்புகளையும், உனது இரு காதலையும் காண் வெட்டுவேன்: நீ ஓடிவிடு. பிரகாசஞ்சுருத் தகவர்களை இரத்தினம் அக்கினியும் எங்களைக் கத்தியே. உஉ கோம இரகன அநிபதிபான எங்களுக்கு கங்கை செய்பவனாவான்; பொருள் பதிகை கதகத எவனக்குச் செல்க, உஉ பவனும் சர்வனும், பாவஞ்செய்த புன் செய்யும் புல்களில் தேவாபுதமாவ யினனாக எறிவார்களே. உஉ தீ—வினியே! செய்வதற்கு ஒன்று குவிந்து நீ இரு பாதம் காதுபாதம் உனவனது வந்த கிசலகுபமாவ நீ என் பாதமுள்ளவனாக, நீமையே நீ இங்கிருந்து மத படிபுது சென்று விடு. உடு அபிஷேகம் அபவஞ்சனம் அவனகாமாவ நீ எல்லா அவதிகையுளு கமந்து அகன்று விடு. தீவினியே! பென தனது தர்மதவையபோல் உன்னைச் செய்பவனை நீ அறி. உக தீவினியே! நீ சென்று

விடு; நீ கிழ்காதே, தம்பமானவனது வழியோல நீ தொடர், அது மானுதும். நீ மான் பிடிப்பவன், அது உன்னைச் சாவக்க இயலாத. உஉ அபான் பூர்வத்தில எதிர்ப்பவனை எதிர்த்துச் சாததால் காசஞ்செய்கிறான்; முதன்மைபாபுனவன் அழிகருவகால, அபபாதுள்ள வனும் காசஞ்செய்கிறான். உஅ என்னது இமமொழி களைச் செல்கொடு; நீ எங்கிருந்து வந்தாயோ அங்கேயே உன்னைச் செய்தவனைக் காணச் செலது. உக தீவினியே! குற்றமற்றவனைக் கொவனது கலக்கமளிப்பதாகும்; என் கனது பகனை புருஷனை புரிகையக் கொல்லாதே உன்னை எங்கு வைத்திருந்தாலும் அவரு காக்கை உன்னை கிழ்கச் செய்கிறோம், நீ இங்கு கிட இலேகாகவும். உஉ வகை யினும் குழப்பட்டவர்கள் போல இருநால் நீகளை மூடப் படகுருத்தால் காவனை எல்லாத தீவினிகளையும் பிளந்து இங்கிருந்து மதபடிபு செய்வதுக்கேத் திருப்புகிறோம். உக தீவினியே! தீவினியே செய்பவனது குபதம்—தேடு—செய்பவனது, தாதிரஞ் செய்பவனது பிரகாசப நீ பெறுதி. அவர்களை கிடக்கிடாதே அத்தீவினை செய்பவர்களை பெறுதி. உஉ குரியன் தமத்திலிருந்து கிடுகலை பாடி, இருள் உகைச் சிவனகளை நீருவனதுபோல பாளை மயக்கத்தைப் பிரிவது போல காணலலாத தீவினியத் தீச் செய்கிற கிட்டி கிடுகிறேன். [உ. உ. உ—உஉ.]

உடு தேக அணைப்பு [கார்பணம்—புருஷன்]

உ புருஷனது இரு குதிகாதகை எவனது செர்க்கப்பபட்டான்? எவனது அவனது இறைச்சி ஒன்று வைக்கப்பட்டது? எவனது அவனது இருக்கைகாதகை? அவனது அநகாவ கிரகனை எவனது? அவனது—கவத—துவா
உடு உருத்து புன் செயல் செய்தவன் வன்பயன் அடைவான்.

எங்கள் எவனாகும்? அவனது இரு பாகங்கள் எவனாகும்? ஈடுகில் அவனது கிண்கய—ஒன்று செப்தவன்—எவன்? உ எவனிருந்து அவர்கள் புருஷனது கீழேயுள்ள கணுக் கார்த்தியையும் மேலுள்ள முழந்த முட்டுக்காரியையும் செப்தாரர்கள்? அவனது இரு துடைகளை என் தனித்தனிபரய் பிரித்து வைத்துள்ளாரா? அவனது இரு முழந்த முட்டுக்களை எவரு—சோதனைஎவர்கள்? உ இரு முழந்தகளுக்கு மேல் இகையும கபந்தமும் மூடப்பட்ட முழந்தகளுடன் கதாந்தபமாண!—அவருமும்—சேர்க்கப் லோனா, எந்தத் தடை இடைகளால் தேகம் திட மாகின்றனவோ அதைத் தோற்றத்தில்தவன் பர? உ புருஷனது கண்டென்புகளையும் மாரகபயம் பூட்டிய வர்கள் பரவர்? எத்தனை தேவர்கள்? அவனது கதையக் களைச் செப்தவர்கள் எத்தனை? இரு கதையென்புகளைச் செப்தவர் எவர்? தோள எழும்புகளைத் தோய்த்தவர்கள் எத்தனை? கிலா எழும்புகளை எத்தனை—தேவர்கள் செப்தாரர்கள்? ௫ அவன் கிரக செப்த செப்த வேண்டுமெனக் கொல்லி அவனது இரு ககாரியை குவித்தவன் எவன்? தன்மேலே இவனது இரு தோள்களை கதையேந்த தேவன் எத்தகையன்? ௬ கிரத்தில் இரத்தச் செவிகன் ஈகிகள், கண்டன் வரபாண எழுந்தவரங்களைத் துரித்த வன் எவன்? எவனுடைய கிண்கயமிகமலிக இரு கான் ஈரதுகாரப் பிராணிகள் பல இடங்களில தவகன வழி போகின்றன. எ அவன் தாடைகளுக்குள் கிபரபக மாண ஈரகய கைத்தளனான், அப்பால் அதற்கு மேல் கைபாண மொழிகையுஞ் சேர்த்துள்ளான்: அவன் சலககளிலுள்ள தவகயப் புலனககளின் ஈடுவே அதிகம் போகிற்றுள்ளான், அவனை பறிப்பவன் எவன்? அ அவ

1 கான்கு பிரிவான

எது முக அவனது நெற்றி அவனது பிடரி என்பை அவனது கபாலத்தைச் செப்த தேவன் எவன்? புருஷனுடைய தாடைகளில் குவிக்கை குவித்த கவர்க்கம் பறிப முத்தந்தேவன் எவன்? ௭ அன்பு அன்பற்ற பல தயில் துன்பம் தளர்ச்சிகளை இன்பம் இனிமுகளை எங்கி ருந்து உக்கிர புருஷன் கொண்டு வருகிறான்? ௮ புருஷனில் துன்பம் தேபவு அழிவு துக்கம் எங்கிருந்து? கித்தி லுபம் தோல்வி கிண்கய ஏர்புகன் எங்கிருந்து? ௯ இப் புருஷனில் துரிதமாயும் கிபரபாயும் கிவந்தும், கதாத்தல் கவகியும் மேலுக் கீழ்க் குதாக்குமாகி அதிகம் பரபரது கிபரபாட்டத்தாகு தனித்தனி யோமே ஈகளை எவன் பார்த்தான்? ௧௦ உருவத்தை அவனில் கந்தாபித்தவன் எவன்? மகிமைகயும் ஈரமத்தையும்—அவனில் பவரித் தவன் எவன்? அவனில் கவனத்தை பவரித்தவன் எவன்? புருஷனில் தேதனத்தையும் சரித்திரத்தையும்—அளித்த வன் எவன்? ௧௧ அவனில் பிராணனை இகழ்த்தவன் எவன்? எவன் அபாணையும் கிபாணையும்—இகழத் தான்? இங்கு புருஷனில் சமாண—கவாசத்தை—கதேவன் சேர்த்தான்? ௧௨ எந்த ஒரே தேவன் உவரு புருஷனில் பக்குத்தை கந்தாபித்தான்? எவன் அவனில் கத்தியத்தையும் அசத்தியத்தையும் கந்தாபித் தான்? கிருத்பு எங்கிருந்து? எவனிருந்து அமிருதம்? ௧௩ அவனைக் கதரி உடையனிடத்தது எவன்? அவனது அபுகைச் சிததமாக்குவது எவன்? அவனுக்குச் சத்திகய பவரித்தவன் எவன்? அவனது துரிதத்தை எவன் துரித மாக்கிறான்? ௧௪ எவனாக அவன் கவகளை கிரகல மாக்கிறான்? அவன் எவனாக தினத்தை ஒளி கிரகச் செப்த தான்? அவன் உகலகய எவனாக உதயமாக்கிறான்? எதனாக அவன் மாணியின் வரகைச் செப்தான்? ௧௫ அவ

எது இஃது கீதக எவர் சொல்லி அவனில் இரேதனை
எவன் ஸதாபித்தான்? அவனுக்கு மேகதைய பளித்த
வன் எவன்? அவனுக்கு வரணியை பளித்தவன் எவன்?
நடனஞ் செய்பவன் எவன்? உஅ இரதப புலியை
அவன் எவனால் அணிந்தான்? எவனால் அவன்சோதியைச்
சூழ்க்கான்? எவனால் புருஷன் மகிமையில் மகிதருக்கு
கிசராணன்? எவனால் அவன் செவக்கிள்—செய்கிறான்?
உக பாதுகிபினை யதாபித்த அவன் எவனால் சொல்லு
கிறான்? அதிகாட்சிபாணசோமனை எவனால்—அடைகிறான்?
எவனால் பகளுத்தையும் சிதததையபு மகடகிறான்?
மனம் அவனில் எவனால் ஸதாபிக்கப்பட்டது? உ௦
சிரோத்திரிபந்தை அவன் எவனால் அடைகிறான்? இந்த
பாமேஷ்டிததை அவன் எவனால் அடைகிறான்? இரத
அக்ஷிகைய எதனால் யகடகிறான்? எதனால் அவன் வரு
ஷத்தையகடகிறான்? உ௧ பிரமன் சிரோத்திரிபந்தை
யகடகிறான்; இந்த பாமேஷ்டிததை பிரமன் யகட
கிறான். புருஷன் பிரமரூப இரத அக்ஷிகைய யகட
கிறான்; பிரமன் வருஷத்தையகடகிறான். உ௨ எவனால்
அவன் தேவர்களுடன் வகிகிறான்? தேவசனப பிரக
யில் எவனால் அவன் கிழுகிறான்? எவனால் இந்தவேத
நட்சத்திரம? எவனால் கூத்திரம சந்திரமெனச் சொல்
லப்படுகிறது? உ௩ பிரமன் தேவர்களில் வகிகிறான்?
பிரமன் தேவ சனப் பிரகையில்—கிழுகிறான். பிரமன்
இந்த வேதனை நட்சத்திரமெனான் பிரமமே சந்திர
மான கூத்திரமெனப்படும உ௪ எவனால் இப்புகி தி
மாகும்? எவனால் சோதி உபாய கிளக்கப்பட்டுள்ளது?
எவனால் இந்த வானம் கிசாமம், மேதம ருதக்கும் கிபா
யகஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது? உ௫ பிரமனால் இப்புகி
திரமாக்கப்பட்டுள்ளது, உபர் கிளக்கப்பட்டுள்ள சோதி

பிரமரூபான்; மேதம ருதக்கும் வலக்கப்பட்டுள்ள இந்த
வானம் பிரமமாகும். உ௬ அதாவது இவனுடைய சித்
தையும் இருதயத்தையும் ஒன்று கதததான், பவமானன்
ஸ்ரீயினிதம மேலாய் சித்திசிந்து அவரகைபபிரே
சித்தான். உ௭ அதர்வணனது அச்சிரமானது ஒன்று
சேர்க்கப்பட்ட தேவகோசமாகும்; பிரானனும் உளவும
மனமும் அச்சித்த இரட்சிக்கெறன். உ௮ அவன்
இப்பொழுது மேலாகச் சிருட்டிக்கப்பட்டானு அல்லது
இப்பொழுது குதககாகச் சிருட்டிக்கப்பட்டானு? எல்லா
திகைகி—தம புருஷன் வளர்த்தானு? எவருக்கு எத
னா—புருஷன் என—அழைக்கப்படுகிறோ—அந்த—
பிரம புத்ததை யறிபவன்—அவற்றின் கிடைக்கி யறி
வான். உ௯ அமுதத்தாலகிபாபகமான பிரமபுத்ததை
யறிபவனுக்கு பிரமமும் பிரமமாகமும் பிரகஜை, பார்
கையப, பிரானன் யறித்தானனாகன. உ௦ எவருக்கு
—எவனால்—ஒருவன்—புருஷன் என அழைக்கப்படுகி
றோ அந்த பிரமபுத்ததை யறிபவனுக்கு ரூபபுக்கு முன்
னர் பார்வை பிரிபாது பிரானன் கிளகிறது. உ௧ அந்
சிபரால் ஜயக்க இவலாத மானிடன் என அழைக்கப்படும
தேவபும என்சகைமுள்ளது, கலத்தவராககளுள்ளது.
அவரு சோதியால் கிபாபகமாகி கவர்க்கஞ் செவனும்
சொன்ன கோசமுண்டு உ௨ அநதப பொன கோசத
திலமுற பதகன முவவாதரவகளுள்ள அதில சூனமா
பததம எதய யகடகணடோ அவன் பிரமத்தை யறிப
வாகனே யறிவாகன, உ௩ ஒளிவரையும் மஞ்சளையும்
பொன்னையும் புத்தால் கிபாபகமாயும், அன்னிபரால்—
ஜயிக்கமுடியாததாயுமுள்ள புத்தில பிரமன் துழைத்
தான். [௩௦. உ. ௧—௩௩]

சுருதி கருத்து—பிரமனும் தேவமும்.

சூக வாமனாணி [அதர்வன்—வரணன் வணம்பதி சந்திரம தேவஸதகன்]

க இந்த எனது வாமனாணி பகைவழிப்பதும் வர்ஷிப் பதமாகும். இதனால் உனது எதிரிகளைப் பிடி, துன்பஞ் செய்பவர்களைத் தூண்டு. உ பகைவர்களை வழுத்த பாழாக்கு. இவர்களைப் பற்று, முன் செலதும் உனது— மணி முன்னாருக, வானத்தால் தேவர்கள் திகைத் தோறும் அகரானது ஆகியொயிபுக்களைப் பறந்திரர்கள். உ கிசவபேஷுமாய் ஆயிசம் கண்களுடன் மஞ்சளா யும் பொன்னுபழுன்ன இந்த வாமனாணிபானது உனது பகைவர்களைக் கீழே கிழுத்தும், நீ உன்னை வெறுக்கும் பூர்வத்தினுள்ளவனை மாங்கலையும் ச இந்த வானம் உனக்கு வரிந்த தீவினைகளை நீக்கும், இது உன்னை புருஷ னின்ற, புலனாகும் பயத்தினின்றும் எல்லா பாவத்தி னின்றும், பாது காக்கும். ௫ இந்த தேவ வணம்பதி பானவாமனானது ௧. வானவர்களைபும்—கிலக்கும், இந்தப் புருஷனில பிரவேசித்ததுள்ள பகைவர்களைத் தேவர் கள் கீழ்ப்புள்ளார்கள். ௨ நீ துக்கத்தில தீர்க்கணவகை கண்டாலும், வனமிருகம் பிரியமிலவாத வழியில் சென்றும் அதிதமம கிவினதும் பறவையின் தீர்த்தவையினின் தும், இந்தவாமனாணி உன்னைக் காக்கும். ௪ அராய்பயின் தும், கிருதியினின்றும் ஆக்கொயிப்பு அச்சத்தினின்றும், உக்கிர மிருத்புகிணுகடப வேதனைவினின்றும் வானம் உன்னைக் காக்கும். ௮ எனது அனனை செய்தபாவம், எனது அச்சன் எனதுக் கொந்த சகோதரர்கள், நான் களை செய்த பாவத்தினின்றும் இந்த வணம்பதி தேவன் என்னைக் காப்பான். ௯ வானத்தால் தூததபபட்டு சகோதரர்களான எனது சத்துருக்களை கொதிருவிய

1 அனைவரையும் விரிக்கத்தகுந்த பொருள்.

பான வானத்தில் சென்றுள்ளார்கள், அவர்கள் ஆழ்ந்த இருளுக்குச் செல்வார்களாக. ௨0 துன்பமாகாத பகை களுடன் நான் துன்பமாகாமனுமேன். எனது எல்லா புருஷர்களுடன் நான் தீர்க்காபுகடனாக—வேண்டும்: இந்தகைய வாமனாணி எனனை எல்லா திசைகளிலும் காத்திடுக. ௨௧ தேவ இராகளும், வணம்பதிபான இரக வானம் எனது மார்பிலே—யுள்ளது. இந்திரன் தனபுக்களான அகார்களைப்போல் எனது எதிரிகளை, அது விழத்தாக. ௨௨ துது சாத்தங்களை தீர்க்காபுகட னாக நான் இந்த வானத்தைத் தரிக்கிறேன். அது எனக்கு கூரத்திசைதையும் இராஷ்டிரத்தையும், பலத்தைபும் பகைகளைப் மனிப்பதாகுக. ௨௩ காற்று பலத்தால் மாக்களை, வணம்பதினை பின்பபதுபோல, முன் பின் ிகான்றும் எனது பகைவர்களை நீ பிளந்தகிடு; வானம் னனைக் காத்திடுக. ௨௪ காற்றும் கனதும் மாக்களை வணம்பதினைத் தின்பனபோல முன்பின் தோன்றும் எனது பகைவர்களை நீ புதி வானம உன்னைக் காத்திடுக. ௨௫ காற்றும் விழத்தப்பட்டு மாக்கள் கீழே சாய்ந் துள்ளனபோல முன் பின் தோன்றும் எனது சத்துருக் களை நீ கீழேசாயத்தகிடு வானம உன்னைக் காத்திடுக. ௨௬ வாமனே! இவனது பகைகளைத் துன்பஞ்செயப முயலுபவர்களது இவனது இராஷ்டிரத்தைத் துன்பஞ் செய்ப கிருமபுபவர்களது, கிரணபமான அவர்களின்— துபுருக்கு முன்னரே—அவர்களை விழ்த்திகிடு. ௨௭ சூரி பன் அதிபிரகாசமாவதுபோல அதில் தேவன ன்தாபித மானதுபோல வாமனாணி என்னில் புகழையும் பொருளை யும் திசுசெயக. என்னில் அது தேவனுை தெளித் திடுக. என்னைப் புகழால் நனைத்திடுக. ௨௮ சத்தி னினை, மனிதர் கனதும் ஆதித்தியனில், புகழும்

அவையே போல் அப்படி வரணமணி... ..நீனைத்திடுக. ௧௯ புயியில் புகழைப்போல், இந்த ஐந்தாவதையில் போல், வரணமணி... ..நீனைத்திடுக. ௨௦ பெண்ணில் புகழைப் போல், நன்கு கட்டப்பட்ட இரத்தத்தில் புகழைப் போல்... ..நீனைத்திடுக. ௨௧ சேவகபரத்தில் புகழைப்போல் தேன்குவிவதில் புகழைப்போல் வரண மணி—நீனைத்திடுக. ௨௨ அக்வினேரத்திரத்தில புகழைப் போல் வலுட் முழக்கத்தில் புகழைப் போல் வரண மணி... ..நீனைத்திடுக. ௨௩ யஜுமானலில் புகழைப் போல், இந்த யக்ஞத்தில புகழைப்போல் வரணமணி... ..நீனைத்திடுக. ௨௪ பிரஜாபதியில் புகழைப்போல் இந்த யாமேஷ்டியில் புகழைப்போல் வரணமணி... ..நீனைத்திடுக. ௨௫ தேவர்களில் அமுதம் போல் அவர்களில் சத்தியம் வைக்கப்பட்டுள்ளது போல் வரணமணி... ..நீனைத்திடுக. [௧௦. ௩. ௧—௨௫]

௪௫௭. பாய்பு [அந்நிவ—சுருதமாவத்தகவுள்]

௧ முதல் இரதம்¹ இரதிரதமாகும், இரண்டாவது இரதம் தேவர்களதாகும், வருணனது மூன்றாவதாகும்; தூதராயுள்ள பாம்புகளின் இரதம் தம்பகு செலவாக தருபவை நோதிவாகும். இவ்வகதிர் குதிக்கவாறுக் கொப்பாகும். பருஷக² கொண்கை இரதத்துக்கு³ மூலவதானமாகும். ௨ வெண்மையே⁴! முன பினகாவல் அந்நிவ—யிதி; சங்குசேருக் கடை இரணகுவிவமாகவது போல், உகிரி நீரான பாம்புகளின் விஷம் இரணகுவிவமாகவது ௪ அகருஷம்! மூழ்கி பிறகு எழுந்த முழங்கு

1 இரதம் 2 காவல் 3 பாம்பின் வாசத்துக்கு 4 ஓனவுதமம்.

௪௫௮. சுருதம்—நீங்கள் வரித்து விருமபும பொருளை உக்கிரைத்தா காலக்காலமும்.

வதாவது—சலம் ஊறிய கட்டைப்போல் உகிரி நீருள்ள பாம்புகளின் கஞ்ச இரணகுவிவமாகும். ௫ அபத்வம்¹ நன்குவித்தவத² கொண்டுவிடுது; அபத்வம் தருபவைபும வெறுப்பைபும—கொல்லும். அபத்வம் பிறுதாருவினது இரதத்திரிவது கொதவத நன்கு சேதித்ததுள்ளது. ௬ அபத்வமே³ நீ முதற்செலவாகவத உண்ணத்தொடருகிறோம், நான்கள வரும் வழிகளினின்று பாம்புகளை, நீ, நீக்கு. ௭ இவகு அபதவன் பிறந்தான்; இது அவனது போதும் வழியாகும்; இவை பாம்பு கொல்லும் பலம் பிறும் புயி வழிகளாகும். ௮ எதப்பப்பட்டதை அது மூடாமலாகுக. ஆன் பெண்ணை இரு பாம்புகள இரதிலத்தினுண்டு; அவை இரண்டும் இரணமற்றவை. ௯ அருவிதுள்ள, தூரத்திலுள்ள சுருபபங்கள் இங்கு இரணமற்றவை நான் தடியரல நேனை படிக்கிறேன். நான் உத்தான பாம்பைக் கம்பாலடிக்கிறேன் ௧௦ அகாவத்திரிவது⁴ கவருத்திரிவது⁵ மருத்தே இவவாகும். இந்திரன், தருபவனில்க்கும் பாம்பை அபத்வனை விஷப் பாம்பைகள் வசத்தில் செயதுள்ளவர்கள் ௧௧ நான்கள் திரவான திர விலயமான அபத்வ—மருதவைய போற்றுகிறோம்; இவகு பின்புறத்தில் பிறுதாரு⁶ சதி செய்தசை துள்ளது ௧௨ வசிராவத இரதிரணவ வித்ததப்பட்ட விவாளன் என சிவன் நீவிசுக்கு விலகியுள்ளன்; இந்திரன் அழித்தானவன்; நான்கள் ஒழித்தானவனேயம் ௧௩ குறுக்கு வரி பாம்புகள் கொலை பட்டுள்ளன; பிறுதாருகள் அகாக்கப்பட்டுள்ளன பெரும்பட மெடுக்கும வெண் பாம்பைக் கொல்லு. தருபவைகளில் கருமபாமபை—

1 ஒரு மூலிகை 2 பல வகைப் பாம்பை 3 ஒருவகை விஷப் பாம்பு 4 விஷப் பாம்பு

அடித்துவிட்டு உச கொதலுடைப குமாரி! அச்சுறுமி, மலைகளின் வரம்புகளில் பொன் கெவலிகளால் மருகாத கெலதுகிழை எதி இனம் வைத்தியன் இவரு வந்தான், அருவியால் வெல்ல முடியாத அவன் புளளிப் பரம்புகளை வழிப்பவன். அவன் தேனையும் மலிவீசிப்பின்னும் மரபப்பலகுவான் உக இரதிரதம மிதநிவருவானும் வாதன் பரிஜனிபனும் பரமகப என் வசத்தி லாக்கிபுளவராக உக இரதிரன் எனது வசத்தில பிருதாதுவை, பெண்பிருதாதுவை, மலைப்பரமகப, குறுக்குவீர்பின் கண்கலிததை, தசோகி காகத்ததைவததுளளான உக பரமபி! உனது முதல் முதல தைபை இரதிரன் மாய்ததுள்ளான்; இரத்தவற்றில் வந்த இரதிரமுன்? உக செம்படவன் காவரத்தபபேரவ அவற்றின் தலைகளை நான் ஒன்றுசேர்த்து நதிரமே சென்று பாயின் கருகை அவிபுன்னேன். உக எவ னாப நாகவகளின் கருகை நதிரன் எடுத்துச் செல்ல குறுக்கு விரிபை எட்டுசெவிகன் கொல்லப்பட்டுள்ளன. பிருதாருக்கள் அகாக்கப்பட்டுள்ளன. உக நான் ஒவ்வ தவகளின் தாலிபவகளைப்போல் வெற்றிகையாய் வரிக்கிறேன். நான் அரவதிகை? போல அமுதத்துச் செல்கிறேன், பரமபி! உனது விஷம் புறத்திலாகு உக அகவினியுள்ளன வெகி குரிபனியுள்ளன கருக புனியுள்ளன காளம், ஒவ்விகனியுள்ளன ஆமை கார்தாகடு உனகாகக்கடு — உனது காளம் புறத்திலாகு, உக அனால் பிறக்கும் அரவுகளுக்கு ஒவ்வதி—சனிகும எட்டுசெவிகளுக்கு—சலகதேன் தம மின்னலகனாய் இவரு வரதுளள—பலவித பெரிய சாதிகளான பரம்புகளை நாகவன் வண்ககமுடன போற்றுகிறேனும். உக நீ தெனநி ! மலையில் தோன்றும் ஒவ்வதம். 2 பெட்டைக் குதிரைகளை.

என்னும் பெபருள்ள மங்கை, கிருதாதி! என்னும் நாம முன்னவன். நன் கால் கீழே—நீ புளளாய்—நான்—விஷம்—விளக்கும ஒவ்வதமான—உன்னைப்—பற்றுகிறேன். உக நீ அதனை ஒவ்வொரு அவசத்தினின்றும் கீக்கு. அதனை இருதயம் கிளகச் செய், உனக்காக விடத்தின் உக்கிரம கீழே இறங்குக. உக அது தூரஞ் சென்றுளளது, அவன் கருகைத் தடை செய்துளளான், அவன் விடத்தில் விடத்தைச் சேர்த்துள்ளான் அகவினி அந்நியின் ஆவததை வகற்றியுள்ளான். காளம் அதனைப் புறத்தில் கீக்கியுள்ளான். காளம் கடித்தவகையே பதுகரித்ததுளளது. எட்டுசெவிகி இறந்துள்ளது [உ. ச. ௧—௨௩.]

சுருதி விஜயம் [௧—௨௪ கிரித்துவியன் ௨௫—௨௬ கெவலிகன். ௨௭—௪௦ கிரமன். ௪௦—௫௦ கிரமன் பரமபி ௧—௨௪. ௨௫—௨௬ ஆய் கந்திர மானை நேவகைகள். ௨௭—௨௮ மந்திரைத்த நேவகைகள் ௨௯—௩௦ கிரமன் கிரமேயாதி மந்திரைத்தவா நேவகைகள் ௩௧—௫௦ கிரமன் கிரைத்த நேவகைகள்]

௧ கிரைகள் இரதிரனது ஒவ்வம். கிரைகள் இரதிரனது வசிகம். கிரைகள் இரதிரனது பலம், கிரைகள் இரதிரனது விசம், கிரைகள் இரதிரனது ஆண்மை. நான் உங்களை கிரைக்கும் போகததுக்கு பிசம் போகக்களால் பொருத்தச் செய்திறேன். ௨ கிரைகள் இரதிரனது ஒவ்வம்..... கூத்திர போககைகளால் சேர்க்கிறேன் ௩ கிரைகள் இரதிரனது ஒவ்வம்..... இரதிரபோககைகளால் இணக்கிறேன் ௪ கிரைகள் இரதிர

1 செப் போதுள்ளவன்.

௨—௫௪ கருத்த—பாயின் விஷம் கீக்கு.

எனது ஒழுங்கு.....சோம போகவகையாக
செர்க்கிறேன். ௫ நீங்கள் இத்தானது ஒழுங்கு.....
.....சகல போகவகையாக செர்க்கிறேன்.
௬ நீங்கள் இத்தானது ஒழுங்கு. நீங்கள் இத்தானது
வாசியை, நீங்கள் இத்தானது பஸம். நீங்கள் இத்தானது
விரிம, நீங்கள் இத்தானது ஆன்மை. குவிக்கும் போகத்
தங்கு எல்லாப் பொருள்களும் எவ்வருகிலாகுக சகல
களே நீங்கள் என்னில செர்க்குதலாகுக என நீங்கள்
அகலினியுடைய பாகம் தேவி சகலகளை! என சக்தி
ரத்தையும் சக்தியையும் எவகளிக அபிபுதகள். பிரஜையி
தரிப்பால் நான் உங்களை இவ்வுலகத்திற்கு ஸ்தாபன
செய்கிறேன். ௮ நீங்கள் இத்தானுடைய பாகம்.....
.....செய்கிறேன். ௯ நீங்கள்
சோமனுடைய பாகம்.....
செய்கிறேன். ௧௦ நீங்கள் வருணனுடைய பாகம்.....
செய்கிறேன். ௧௧ நீங்கள் மித்திர வரூண பாகம்,
செய்கிறேன் ௧௨ நீங்கள் பருணனுடைய பாகம்.....
செய்கிறேன். ௧௩ நீங்கள் பிதருக்களுடைய பாகம்...
.....செய்கிறேன். ௧௪ நீங்கள் சகிதரவின் பாகம்
.....செய்கிறேன். ௧௫ சகலகளை! சகல்களினுள்
உவகனது சகல பாகம் எனது உண்டோ பனுக் கருகைத்
தரப் தேவ பனுத்தகைய உவகளில எனது உண்டோ,
அதனை நான் இவரு விடுகிறேன், அதனை எனக்கு மாறாக
நானே செலுத்தாமலாவேனாக. நான்கள் வெறுத்து எவ
களை வெறுப்பவனுக்கு அதனை நான்கள் செலுத்துவோ
மாக, இவ்வித பிரமததால் இந்தச் செயலால், இவ்வித ஆபு
தத்தால், அவனை நான் விழித்துவேனாக. அவனை சாயப்
பெனாக. ௧௬ சகல்களினுள் உவகனது சகல அலை எனது
உண்டோ.....சாயப்பெனாக. ௧௭ சகல்களினுள்

உவகனது சகல கன்று எனது உண்டோ.....
சாயப்பெனாக. ௧௮ சகல்களில உவகனது சகல விரு
ஷபம் எனது உண்டோ.....சாயப்பெனாக. ௧௯ சகல
களில உவகனது சகல பிரார்த்தனை கருபபம் எனது உண்டோ
.....சாயப்பெனாக ௨௦ சகல்களில் உவகனது
திவ்ய கந்தராயுதம் எனது உண்டோ.....சாயப்பெனாக.
௨௧ சகல்களில உவகனது அனல்சன் எவையுண்டோ
பனுக் கருகைதரப் தேவ பனுத்தகைய உவகளில
எவையுண்டோ சகலகளை! அவற்றை நான் இவரு விடு
கிறேன் எனக்கு எதிராக நான் அவற்றைச் செலுத்தாம
லாவேனாக. இவ்வித பிரமததால் இந்தச் செயலால் இந்த
ஆபுதத்தால், அவனை நான் விழித்துவேனாக;
சாயப்பெனமாக. ௨௨ நான்கள் மூன்று வருஷ காலத்
தில் எந்தப்பொய்கையப் புனன்றிருந்தாலும் அந்த எல்லாத்
தனபத்தினியும் சகல்கள் எவனைக்கொத்தின்க.
௨௩ நான் உவகனைக் கட்டிவருப பிரார்த்தனை உங்க
ளது சொக்த மூலகிலபத்தகளை நீங்கள் செலுதுவக
நுனை ஆபுனோடு தனபமற்றாகுகள். எவகளை எனது
வும தனபகு செயலாமலாகுக. ௨௪ மாக நீயெய் சகல
கள் எவகளிடத்திருநாறு மலினத்தை நீக்குக நந்தாட்டு
புனன் அவை குறைவையும் கஷ்டத்தையும்—புழிக்குக.
கனகத்தையும் கருகையையும் அவை கடித்துச் செலக
௨௫ நீ எதிரிகொல்லும் விஷ்ணு பாகம், புகியில கூர்மை
யாகி அனலால் தேனுகளையன்; நான் புகியை அது
சரித்து ஆகிரியிக்கிறேன், நான்கள் வெறுப்பவனையும்
எங்களை வெறுப்பவனையும் நான்கள் புகியிலிருந்து பிரிக்கி
டுளும்; அவன் சிவிக்ரமலாவாகுக; அவன் சுவாசம்
நீவருவாகுக. ௨௬ நீ எதிரிகொல்லும் விஷ்ணுபாகம்.
வானத்தில் உர்மைவாகி வாயுவால் தேனுகளையன்;

நான் வரணமுதாரித்து ஆக்கியிருக்கிறேன், நான்கன்
வெறுப்பவனையும் எனக்கின் வெறுப்பவனையும் நான்கன்
வாணத்திலிருந்து விவக்குகிறேன், அவன் சிவக்காமலா
வானாக; அவன் கவாசம் நீங்குவானாக, ௨௪ நீ எதிரி
கொல்லும் விஷ்ணுபாதம், கோதியில் உர்மைவாதி குரிய
ஞல தேஜனனவன், நான் கோதியனுசரித்து ஆக்கியிடு
கிறேன்; நான்கன் வெறுப்பவனையும் எனக்கின் வெறுப்ப
வனையும் நான்கன் கோதியிலிருந்து நீக்குகிறேன்; அவன்
சிவக்காமலாவானாக, அவன் கவாசம் நீங்குவானாக, ௨௫ நீ எதிரி
கொல்லும் விஷ்ணுபாதம் திசையில உர்மை
வாதி மனதநால் தேஜனனவன், நான் திசைகளை யது
சரித்து ஆக்கியிருக்கிறேன்; நான்கன் நீங்கு
வானாக, ௨௬ நீ எதிரி கொல்லும் விஷ்ணுபாதம். ஆகா
யில் உர்மைவாதி வாதந்தால் தேஜனனவன், நான்
ஆகாசனை யதுசரித்து ஆக்கியிருக்கிறேன். நான்கன்....
நீங்குவானாக, ௨௭ நீ எதிரி கொல்லும் விஷ்ணுபாதம்.
குக்கால் உர்மைவாதி காமஞல் தேஜனனவன், குக்குக்
களை யதுசரித்து நான் ஆக்கியிருக்கிறேன்;
நீங்குவானாக, ௨௮ நீ எதிரி கொல்லும் விஷ்ணுபாதம், நீ
பக்குத்தால் உர்மைவாதி பிரமத்தால் தேஜனனவன்;
பக்குமனுசரித்து நான் ஆக்கியிருக்கிறேன், நீங்குவா
னாக, ௨௯ நீ எதிரி கொல்லும் விஷ்ணுபாதம், ஒழுதியில்
உர்மைவாதி கோமஞல் தேஜனனவன், ஒழுத்தகளை
யதுசரித்து நான் ஆக்கியிருக்கிறேன்; நீங்குவானாக
௩௦ நீ எதிரி கொல்லும் விஷ்ணுபாதம், சைத்தால்
உர்மைவாதி வருணஞல் தேஜனனவன்; சைக்களை யது
சரித்து..... நீங்குவானாக ௩௧ நீ எதிரி கொல்லும்
விஷ்ணுபாதம், நீ உழவில உர்மைவாதி உணவால் தேஜ
னனவன், நான் உழவு அசரித்து ஆக்கியிருக்கிறேன்,....

..... நீங்குவானாக, ௩௨ நீ எதிரி கொல்லும்
விஷ்ணுபாதம் நீ பிராணனில் உர்மைவாதி புருஷ
ஞல் தேஜனனவன்; பிராணனுதாரித்து நான்
ஆக்கியிருக்கிறேன்..... நீங்குவானாக, ௩௩ ஐயித்
தது நமதாநும், உற்பத்திபாணது நமதாநும்; கரு
யினையும் கைகத் செய்பவர்களை பெல்லாம் நான்
உதிர்த்துள்ளேன். நான் இன்னுனது கோத்திரத்
தின இன்ன மகனாகரு, வாசனையும் தேஜனையும் பிரா
ணனையும் ஆயுதாபுந் குட்டுகிறேன். நான் இவனைக்
இதே விதாசெய்கிறேன் ௩௪ நான் குரியனது சற்றை
யதுசரிக்கிறேன் அவனது சென் கறறையு மதாரிக்
கிறேன். அது எனக்குத் திசையதனைத் தருக, அது
எனக்கு பிராமண வர்சனையுமளித்ததிடு ௩௫ கோதி
யிருத்த திசைபக்கம் நான் திரும்புகிறேன் அவை எனக்
குத் திசையதனை..... அளித்ததிடு, ௩௬ நான் ஏழரிஷி
கனின் பக்கம் திரும்புகிறேன் அவர்கள்..... அளித்ததிடு,
௩௭ நான் பிரமணதுபக்கம் திரும்புகிறேன் ... அளித்ததிடு,
௩௮ நான் பிராமணர்களை—கோக்கித்—திரும்புகிறேன்;
அவர்கள் எனக்குத் திசையதனைத் தருக, அவர்கள்
எனக்கு பிராமணவர்களை அளித்ததிடு, ௩௯ நான்கன்
வேட்கடவாடுபவனை வேதனைகனால் விழத்துகிறேன்;
நான்கன் பிரமத்தால் அவனை பாமேஷ்டியின் திறத்த
வாயில் விழச் செய்கிறேன், ௪௦ ஆபுதம் வைசவாநா
இருத்ததனனால் அவனை அனைத்தாளனது, இந்த
ஆஹ ரதி, திடதிவய விரகு அவனைத் தினதுவிடுக, ௪௧ நீ
வருண இரானது பாதம், இவ்வணமுன்னவனை இக்
கோத்திரமுன்னவனைத் தாயின் மகனை உணவில் வைசத்
தில் பாதமாக்கு, ௪௨ புவிபதியே புவிவில கிசுமம் உனது
உணவைய, புவிபதியே பிரஜாபதியே நீ எனக்குக்கவி,

சுருதம் திவ்யமான சலங்களை ஒன்று சேர்த்துள்ளேன்; நாயகன் இச்சத்தாடன சேர்த்துள்ளேன். அகவியியே! நான் பாலமிருது வந்துள்ளேன். எனனை வச்சகடன் சேர சள அகவியியே! வரசலோடு, பிராணயோடு, பூரண ஆயுளோடு என்னைச் சேர். தேவர்கள் என்னை இப்படி யறிவார்கள் எனக்கு இத்திரன் எவ்வளவு - என்னை - யறிவார்கள் எனக்கு அகவியியே! எந்தவன்கொற்குத் தம்பதிகள் சொல்லுகிறார்களோ, காபகா கோஷிக்குமென் கொற்கொடுமை புண்டோ, மனக்கொப்பந்தால் குணமாகும் எக்கவியுண்டோ அகந்தை இருத காந்தரம் - யாது தாண்டுகின்ற இருதயத்தைத் தான். சக பாத தாண்டுகின்ற சூட்டாஸகட்டுவிடு, அகவியியே! அவர்களைச் சுவாஸியால் சாம்பலாகரு, கொழுந்தால் மதி கெட்ட வர்களைப் பொழி சேவர்களைத் தினமும் பெருந் தகைச் சிறி எரி இர அம்மே நான் இவனது சித்தத்தைப் பிளக்க நான்கு முனைகளான சலத்தின் வசனொப்புதத்தை இப் புருஷனில் விசயமேன அது இவனது எல்லா அகவிகளை அறிந்திருக்க. எனது இக்காரியத்தை விசயே தேவர்கள் ஆமோதிப்பார்கள். [கரு. இ. ௧-10]

சுரு. மணி பந்தனம். [குறையுள்ளி-பாலமணிமுத வணம்பறி தேவதை]

சுரு. கமெ இருதயமுடன் வெறுக்குட கருமியின் சித்தத்தைச் சத்திபால சிவமேன உ கொழுவினினமும் தேரன் தம் இருத மணி! எனக்குக் காப்புச் செய்க. அது மந்த வத்தாடன இராமோடு சேர்த்து உரமுடன் பூரணமாய் எனக்கு வந்துள்ளது. உ எப்படி நன்கறிபுல கருமன்

1 மணிபோலுள்ள மேலான பொருளோ மணிதரு.

சுரு. கருத்து-முடிபுடன் பொருந்தி வந்து

கைக் கத்திபுடன் உன்னைக் கவித்துள்ளாரேனா அப்படியே ஜோதிபுடனாகி சிவனுபுள்ள சத்த சலங்கள் உன்னைச் சத்தமாகியவர்களாக ச இருதப் பெரன் மாலை மணி யானது வந்துவந்த சித்தத்தைப் சிறப்பை யளித்து என கள் மீளியில் அதிபராக அனுகட்டிம இ நாயகன் இகற்கு செயலாய், சுமாராய், தேனை உணவைய யளிக்கி நேரம், தேவர்களினின்றும் வரும்-இம் -மணி மக்கட் களுக்குத் தக்கவையப் பேரால், தினந்தோறும் மேன் மேலும் சிவத்தையுள் சிறப்பையு மளித்திருந் சு கொழு வாகியெப் ஒழுகும் உக்கிரமான எக்கதிமணியை உரத் தக்காக பிரகஸ்பதி பந்தன செய்காரேனா, அதனை அக் கினி தரிக்கிறான்; அது அவனுக்கு மேன் மேலும் தினந்தோறும் செய்கைக் கற்கும் அகனல நீ வெறுப்ப வர்களை விழ்த்து. எ கொழுவாகியெப் ஒழுகும் உக்கிர மான எக்க கதிமணியை உரத்துக்காச பிரகஸ்பதி பந்தன செய்காரேனா அதனை வலிமை விதக்கு இந்தி ரன் தரிக்கிறான். அது அவனுக்கு மேமமேல் தினந் தோறும் திடத்தைக் கற்கும் அதனல நீ வெறுப்பவர்களை விழ்த்து அ கொழுவாகி செய் ஒழுகும் உக்கிர மான எக்க கதிமணியை வணமைக்கு பிரகஸ்பதி பந்த னனா செய்காரேனா அதனை பெரிப கேளவிக்குள் காட் சிக்கும சேர்மன் தரிக்கிறான். அது அவனுக்கு மேன் மேலும் அத்தினமும் வலிமையை யளிக்கும். அதனல நீ வெறுப்பவர்களை விழ்த்து. சு கொழு வாகி செய் ஒழுகும் உக்கிரமான எக்கதிமணியை திடத்தைக்கு பிரகஸ்பதி பந்தன செய்காரேனா அதனை ருசியன் தரிக்கிறான் அவன் அதனல இத்தனைக் களை பெலவாகு இயிந்தான். அவனுக்கு அது மேலும் மேலும் அத்தினமும் செவ்வந்தைக் கற்கும். அதனல நீ

வெறுப்பவர்களை விழ்த்து, ௧௦ கொழுமையி னெப் ஒழு
கும் உச்சிதமான எக்கதிமணியை பலதனுக்கு பிரகஸ
பதி பகதனாடு செயதானே அதனை சந்தித்தரிதது
அதனை புரக்கிறையும் தானவர்களைப் பொன்—யிவ
பகதனாடு — ஐயித்தான். அது அவனுக்கு மேன்
மேலும் அதுதினமும் திரிபததைக் கறக்கும். அதனால்
நீ வெறுப்பவர்களை விழ்த்து, ௧௧ தரிதமான காரதனுக்கு
எந்த மணியை பிரகஸபதி இனித்தானே அது மெம்
மேலும் அதுதினமும் ஆணைமையை அவனுக்குக் கறக்
கும். அதனால் நீ வெறுப்பவர்களை விழ்த்து ௧௨ வேக
வாததனுக்கு பிரகஸபதியால் கட்டப்பட்ட மணியால்
அவையினை இந்த உழைப்பாலானது கொய்துக்கொள்.
அது இரண்டு கைத்திபர்களுக்கு மென்மைமையை மேன்
மேலும் அதுதினமும் கறக்கும். அதனால் நீ வெறுப்
பவர்களை விழ்த்து, ௧௩ வேக வாகடக்கு பிரகஸபதி
யால் கட்டப்பட்ட மணியால் கையிதா, அம்மணியை
தரித்து, அதனால் இந்த உவர்க்கத்தை ஐயித்தான். அது
அவனுக்கு மேலும் மேலும் அதுதினமும் சத்திபததைக்
கறக்கும், அதனால் நீ உனனை வெறுப்பவர்களை விழ்த்து,
௧௪ துரித மாறுகரு, பிரகஸபதி எம்மணியை தரித்
தானே, சலகன் அம்மணியை தரித்து எப்போதும்
அழிபாமல் ஓடுவனான. அது அவர்களுக்கு மேன்
மேலும் அதுதினமும் அநிருதத்தைக் கறக்கும். நீ
வெறுப்பவர்களை அதனால் விழ்த்து, ௧௫ துரித பவன
னாரு பிரகஸபதி எம்மணியை தரித்தானே அச்சு
மணிக்ரும மணியை இராஜாவான வருவன் தரித்தான்—
அது அவனுக்கு.....சத்திபததைக் கறக்கும்.....
விழ்த்து ௧௬ சமதி சலகனுக்கு பிரகஸபதி எம்
மணியை தரித்தானே அம்மணியை தேவர்கள் தரித்து

எல்லா உலகங்களைப்பூர் ஐயித்தார்கள்; அது அவர்
கருக்கு ஐயத்தை மேன்மேலும் அதுதினமும் ஐயத்தை
கறக்கும். நீ அதனால் வெறுப்பவர்களை விழ்த்து, ௧௭
துரித வாதனுக்கு பிரகஸபதி எம்மணியை தரித்தானே,
அச்சுமணிக்ரும மணியை இவரு தேவர்கள் பணிக்
ருமனாகன. அது அவர்களுக்கு அநிருதமையும மேன்
மேலும் அதுதினமும் கறக்கும், நீ அதனால் வெறுப்பவர்
ளை விழ்த்து, ௧௮ குறுதுக்கள் அநிருத பகதனாடுசெய்தார்
கரு; குறுதுக்கட்கள் அதனைக் கட்டினார்கள்; வருவும்
அநிருத கோத்த எல்லாப் பொருளையும் கங்குக்கரும.
௧௯ கடுதிறகைகள் அதனைக் கட்டும்: திறகைகள் அத
னைக் கோத்தும். பிரகஸபதியால் கித்தாக்கப்பட்ட மணி
கானது எனது துவேஷிகளை அதனுட் செயலுள்ளது,
௨௦ அதர்வானர் அதனை தரித்தார் அவரவனாகக் கட்ட
பது அதனைத் தரித்தார்கள்: அவர்களுடன் கோத்த
அவர்களைத் தன்புக்களின் கோட்டைகளைப் பிளந்தார்
கரு; நீ அதனால் துவேஷிப்பவர்களைத் தெரிவி.
௨௧ தாக்கு அதனைத் தரித்தார் அவன் எல்லாப்பொரு
ளையும் கித்தமாக்கினான்: அதனால் நீ துவேஷிகளைத் தெரிவி.
௨௨ அகாசுழிக்கும் எம்மணியை பிரகஸபதி தேவச்
சுருக்குத் தரித்தானே அம்மணி எனக்கு இவரு இரண்டு
கருமுடன் வருவனானது ௨௩ அகாசுழிக்கும் எம்மணியை
பிரகஸபதி தேவர்களுக்கு, தரித்தானே அம்மணி எனக்கு
இவரு பகதனுடன் ஆடு அனுகளேசும் பிரகஸபுடன்
இவரு வருவனானது, ௨௪ அகாசுழிக்கும் எம்மணியை பிர
கஸபதி தேவர்களுக்கு தரித்தானே அம்மணி எனக்கு
இவரு வருவனானது பெருஞ்செல்வத்தோடு இவரு வருவன்
கரு. ௨௫ அகாசுழிக்கும் எம்மணியை பிரகஸபதி தேவச்
சுருக்குத் தரித்தானே அம்மணி எனக்கு தேன் பெய்

தாமாயேபாடு இரண்டாழத்தாடன் எனக்கு வந்துள்ளது. ௨௪ அகாழிக்கும் எம்மணியை பிரகஸ்பதி தேவர் களுக்குத் தரித்தானே அம்மணி எனக்கு பாயோடு பலத் துடன் நிறப்போடு செல்வத்துடன் வந்துள்ளது. ௨௫ அகாழிக்கும் எம்மணியை பிரகஸ்பதி தேவர் களுக்குத் தரித்தானே, அம்மணி எனக்கு ஒளிபுடன் சோதிபோடு பெருமையுடன் புகழோடு வந்துள்ளது. ௨௬ அகாழிக்கும் எம்மணியை பிரகஸ்பதி தேவர் களுக்குத் தரித்தானே அம்மணி எனக்கு இவரு எவ்வாற் சொல்வகளுடனும் வந்துள்ளது. ௨௭ இவர்க்கும் சந்தி வளர்க்கும் சத்துரு ஸதமபிக்ரும இர்த மணியை செழு மைக்குத் தேவர்கள் எனக்கு அளிப்பார்களாக. ௨௮ பிரமத்தோடுதேஜஸுடன் மனகனகாமான மணியை என் என்னில தரிக்கிறேன்: எதிரி குணியமரப எதிரி யழித்து அது எனது எதிரிகளை எனக்குத் தோதச் செய் துள்ளது. ௨௯ எதன் கந்த பாலனை இம்முன்று உலகங்களும் உபாசிக்கின்றனவோ அந்த தேவஜனமான இம்மணியானது என்னை எதிரிக்கு மேலாகக் கொடுக்க. அம்மணிவானது எனது சித்தத்தில் நிறப்புக்கு ஏதுக. ௩௦ தேவர்களும் பிதருக்களும் மனிதர்களும் எம்மணி யில் எப்போதும் ஆசிரிததுவனார்களே, அதுவனது— சித்தத்தில் சிரோஷ்டத்துக்கு ஏதுக. ௩௧ கலப்பைபால உழப்பபட உழுத நிலத்தில் வித்து வளர்வதுபோலே என்னில பிரஜை, பசு, உணவு அன்னமும் வளாக. ௩௨ யக்கும வளர்க்கும் மணியே! எவ்வித மங்கனகா மான உன்னை என் தரித்தேனோ தூது தட்டினாயின் மணியே அவனை மேலமைக்குத தூண்டு. ௩௩ அக் கினியே! இவரு ஒன்று சாய்க்கப்பட்டுனவா சமித்தநக கிரகித்து ஓமவகளுடன்—அதனை—பந்த. நரகன் அவ

னில் கமதிலை சவஸ்திலை பிரகாஸை பராவஸை பிர மத்துடனோவரும் ஜாதலேதசனில காணவேண்டும். [௧௦. ௧. ௧—௩௩.]

௪௧௦ ம்கம்பன்! [அதர்வ ஆத்திரன்—மந்திரோக்த ம்கம்ப அந்நாம்பம்]

௧ அவனது எந்த அவகத்தில் தவம் கிற்றிற்று? அவனது எந்த அவகத்தில் ருதம் உகரகின்றது? அவனது எந்த அவகத்தில்—கிரதம் பதிவின்றது? அவனுக்கு சித்ததை பகரு? அவனது எந்த அவகத்தில் சதநிதம் நிலைகின்ற தது? ௨ அவனது எந்த அவகத்தினின்று அக்கினி ஓங்குகின்றது? எந்த அவகத்தினின்று மாதரிசுவான் யிக்கிருன்? சந்திரன் பெரிய ஸகம்பதநின்று அங்கத் ததக் கூட்டி எந்த அவகத்திலிருந்து அனக்ஷனாறு? ௩ அவனது எந்த அவகத்தில் புவி நிறகின்றது? எந்த அவகத்தில் வானம் கிறகின்றது? எந்த அவகத்தில் சோதி கிண்கின்றது? சோதிக்கப்பரதுளளது எந்த அவகத்தில் கிண்கின்றது? ச ஏனரு செல்லலாமென கிருமடி அனல் னமடி ஓங்குகின்றது? ஏனரு போகலாமென என்னி மாதரி சுவான் கிண்கின்றான்? ஏனரு அண்டயலாமெனக் கருதி வழிகள் நடக்கின்றன? ௪ அந்த ஸகம்பனைப் பறநி ளிரி. அவன் எவன்? ௫ அனாமாதவகன் ஏனரு செலது கின்றான்? மாதவகன் வருஷத்தாடன் இண்கது ஏனரு போகின்றான்? ருதுக்களும் ருதுக் கூட்டங்களும் எவனை காடி கிண்கின்றான்? அந்த ஸகம்பனை விளம்பு? அவன் எவன்? ௬ பகல இராவெனதும் வெவலேது ருபமுள்ள

1 ஆதார பூதமுன்.

௪௦௯ கருத்து—மணி பென்னும் மேலான பொருளினாலே மன்னபு யிரும வெளியவையிலே, மேன்மைகளை எல்லாம் பற்று.

இரு புலதிகள் சேர்த்து எவரு செல்ல கிருமபி ஒடுகிறார்
கன? எவருபேர கிருமபி சலகைக் பரயகின்றன அந்த
ஸகம்பனைத் தெரிவி? அவன் எவன்? எ பிரஜரபதி
எதில அந்நததையும் ஸதா திதது, எவலா க லகைகளைப்
தரிக்கிறார்? அந்த ஸ்கம்பனை ஓது? அவன் எவன்?
அ பிரஜரபதி கிருட்டித்த மேல கடுவு கிழான கிசவ
ருபதத்தில் ஸகம்பன கிசகினை பளவு துறைதான்? அவன்
துறைபாதது எது? அது எத்தனை? க ஸ்கம்பன
பூதத்தில் எவ்வளவு துறைதான்? பாயிபுபதில்
இவ்வளவு எத்தனை பளவு கிசகினை? எத கிரு அகததை
அவன் ஆயிரம் வகைபாய்ச் செய்தான்? அவரு ஸகம்பன
எத்தனை தூசம் துறைதான்? கடு எவரு கலகைகளை
கேசகலகைகளும் சலகைகளும் பிரித்து கயமுறிக் பிரகடன
எதற்கு சததும் அகததும் உண்டே அந்த ஸகம்பனைக்
கது? அவன் எவன்? கக எவரு தவம் கிரம உபரிப
கிரதம் தரிக்கப்படுகின்றனவோ, எவரு ருதமும் கிரதகத
பும் புலகலகை பிரமமமும் ஒன்று சேரகதப்படமுள்ள
னவோ அந்த ஸ்கம்பனை மொழி: அவன் எவன்?
கஉ எவனிட புலபும் வானமும் எவனிட்ரோதி கயக்கப
பட்டுள்ளனவோ எவரு அனல சந்திரன ருரிபன கலன்
ஆகிரயமாகித் திரமர் புன்னரகனோ அந்த ஸகம்பனை
எனக்குச் சொல்? அவன் எவன்? கஉ எவனது அவ
கத்தில் எவலா முப்பத்து மூன்று தேவர்களுஞ் சேரகதப
பட்டுள்ளாரகனோ அந்த ஸகம்பனை எனக்கு உரை?
அவன் எவன்? கச எவரு எவனில் முதல் கோன்றும்
கிஷிகள, கிருத்கள, ஸரமன்கள, பஜுத்கள, மேன்மை
கள, மக கிஷி கிஷததுள்ளாரகனோ அந்த ஸ்கம்பனை
எனக்குச் சொல்? அவன் எவன்? கடு எப புருஷனில்
முதமும் அமுதமும் ஆகிரயம் புன்னனவோ, எவனது—

அகததில்—புருஷனில் கசகிரயப்பேரக் கடல் திரமர்
புன்னதே அந்த ஸ்கம்பனைச் சாந்து? அவன் எவன்?
கஉ எவனது அகததில் பிரதிகைகள் முதல் கசகி
கிரப்போல கிறகின்றனவோ, எவரு பக்னம் ஆகிரயித்
முன்னதே. அந்த ஸ்கம்பனை இகை? அவன் எவன்?
கஎ புருஷனில் பிரமததை பறிபயர்கன் எல்லாம் பச
மெஷ்டினைததை பறிநிராகன பரமேஷ்டினைததை பறி
பவன், பிரஜரபதிகை பறிபவன், கிரத பிரமமன்ததை
பறிபயர்கன் தக்கவாது அறிகிறார்கள், கஅ எவனது
ஸகம் எவகவகரமாயும் கன் அகிரஸாஸாபும், எவனது
அலகக்கள் பரதக்களாயும் உள்ளனவோ அந்த ஸகம்
பனைக் கது? அவன் எவன்? கக எவனது முதத்தை
அவர்களை பிரமமம் என அழைக்கிறாரகனோ கரவா கேள்
ககைபெனவும், எவனது ஸதனைததை கிரஜன எனச்
சொல்லுகிறாரகனோ அந்த ஸகம்பனை கிளமபு? அவன்
எவன்? கஉ எவனிடமிருந்து கிக்குக்களை கித்தமாகி
எவனிடமிருந்து பஜு கணை பிரித்தாரகனோ, எவனது
சேரமவகன் ஸரமன்களோ, எவனது முகம் அதர்வாந்
கிரஸமோ அந்த ஸகம்பனை தவல்? அவன் எவன்?
கக சனககன் ஸகாபனமாயுள்ள அகதனைத சரமன்கைய
பரமம் என எண்ணுகிறார்கள்; உனது சரகையை
உபகிக்கும் கிசர்கள், அதனை—சத்து—என கிரககிறார்
கள், கஉ எவரு ஆகிரயிகர்களும் ருத்திரார்களும் வகக்
களும் கிஷததுள்ளாரகனோ; எவரு இரூபபதம் இருக்
கப்போவதும் எல்லா புலகலகளும் ஸதாபனமாயுள்ள
வோ அந்த ஸகம்பனை எனக்கு மொழி? அவன் எவன்?
கஉ எவனது கிதியை முப்பத்து மூன்று தேவர்கள் சரவ
ததை துண்புகிறாரகனோ தேவர்களே! கேகன அந்த
கிதிகை உதவி செயலின்: அந்த கிதியை இப்போது

எவன் அறிகிறான்? உச பிரம்மநிபுந் தேவர்கள் எங்கு
 சிரோஷ்டமாய் பிரம்மனை உபாசிக்கிறார்களோ, பிரததி
 யம் சமாய் அவர்களைப் பாப்பவன் அவன் அறிபவனாக
 லாம, பிரம்மஞாலாம, உச அசத்தினின்று தேவநிப
 தேவர்கள் எல்லோரும் பெரியவர்கள் என அழைக்கப்படு
 கிறார்கள், ஸகம்பத்தினுடைய அந்த ஒரு அகந்தை—
 சகலங்கள்—பழமை என அறிகிறார்கள், உச எங்கு
 ஸ்கம்பன் தோற்றுவிக்குங்கால புராகணத்தைச் செய
 தானோ, அந்த ஸகம்பனுடைய ஒரு அவகந்தை—
 சகலங்கள்—பூருவம் என அறிகிறார்கள், உச எவனது
 அவகந்தில் முப்பத்து மூன்று தேவர்கள் அங்க—மங்க
 மாய பிரிந்துள்ளார்களோ அந்த மூன்று முப்பது தேவர்
 களை பிரம்மநிபவர்களே யறிகிறார்கள் உச சகலக
 புலன்தாக்காலமதுன்ன இரண்மணிப் கருப்பத்தைப் பாயன்
 என ண்ணுகிறார்கள் ஆதியில் ஸகம்பன் உகந்தின
 றடுவே அந்தப் பொண்ணைப் பொழிந்தான் உச ஸகம்ப
 னில் உகல்கள் ஸகம்பனில் தவம்; ஸகம்பனில் ருதம்
 ஸதாபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸகம்பனே! இந்திரனில் உன்ன
 சர்வமும் ஸதாபிக்கப்பட்டதென நான் பிரதயஸுமா
 யந்நிறேன், உச இந்திரனில் உகல்கள், இந்திரனில் தவம்;
 இந்திரனில் ருதம் ஸதாபிக்கப் பட்டுள்ளது, இந்திரனே!
 நான் உன்னு சர்வமும் ஸகம்பனில் ஸதாபிக்கப்பட்
 டது என பிரதயஸுமாய் அறிநிறேன், உச சூரிய
 னினமூன்றை, உகல்களின் மூன்றை நாம நாமத்துடன்
 அவன் அறை கூவுகிறான் முதன்மைபாய் அதன் நோன்
 தக கால, எந்த சவரரூபத்துக்கப்பால் வேறு எந்தப்
 பொருளு மில்லையோ அங்கு அவன் கெளநன், உச
 புனி எவனது உருவமோ, வானம் உதாமோ எவன்
 சோதிகைத் தனது சிரமாகச் செய்தானோ அச்சேட்ட

ஞன் பிரம்மத்துக்கு வணக்கமாகுத உச சூரியனும்,
 கலமாய மதுபடிபு நோன்தம சந்திரனும் எவனது
 கண்ணோ, எவன் அவனை தனது வாயாகச் செய்தானோ,
 அந்த சேட்டனுப பிரம்மனுக்கு வணக்க மாகுத, உச
 வாதன் எவனது பிரணன் அபானனோ, அவகிரண
 எவனது நேதிரமோ எவன் பக்கங்களை மூன் புலன
 களாயச் செய்துள்ளானோ அந்த சேட்டனுப பிரம்ம
 னுக்கு வணக்க மாகுத, உச ஸகம்பன் இப்புகி சோதி
 கைத் தவகுறான் கிரிபும் வானத்தை ஸ்கம்பன்
 ஆதரிகிறான், ஸகம்பன் பார்த ஆறுப் பிரதிகைகளைத்
 தரிகிறான், ஸகம்பன் இந்த விசுவமான புலனததில்
 துழைந்துள்ளான், உச எவன் பிரம்ம தவத்தினின்று
 தோன்றி எல்லா உகல்களையும் புரணமாயடைந்தானோ;
 எவன் சேரமனைத் தனக்கே செய்து கொண்டானோ,
 அந்தசேட்டனுப பிரம்மத்துக்கு வணக்கம், உச வாதன்
 ஏன் கிற்பதில்லை? மனது என கிறிப்பதில்லை? சந்தி
 யத்தை யடைய கிரமம்? சகலகன் ஏன் எப்போதும்
 சோர்வதில்லை? உச பெரிய யகலன் புலனததின் கடுவே
 கடல் வரமில் தவத்தினை ஆகிரமித்தான் தண்டைச் சுந்
 தம் மரக்கினைகளைப் போலே, கிசழும் எல்லா தேவர்களும்
 அன்னில் ஆநிரயத்துள்ளார்கள், உச இரு கைகளாலும்
 இரு காதலோமே, கண்ணாலும் காதோமே வரக்குட
 னும் எவனுக்கு தேவர்கள் சதாசர்வம் காணிக்கையை
 பனிகிறார்களோ, அந்தத்தில அவந்தமாய் எது உள்
 னதோ, அந்த ஸ்கம்பனை எனக்குச் சொல்? அவன்
 எவன்? ஈடு அவனுக்குத் தவம் தீர்ந்த விட்டது,
 அவன் தீமையினின்றும், பிரிந்துள்ளான், பிரஜாபதி
 சிலையுன்ன எல்லா மூன்று சோதிகளும் அவனினின்று.

சக சக்தித் திற் கும் சொன்னத் தருப்பபவய¹ யதி பவவ அவனே இரகசியப் பிரஜாபதியாவான். சூ² தன் னரத்தியாயுள்ள இரு புயதிகள்³ கிருப மாகுபவாகன் வரிசைபவ வந்து சென்று ஆறு மீனாக் காலத்தி⁴ 1 நெசவு செய்கிறார்கள். ஒருவன் இழைக்கை இழுகிறான். மற்றவன் கிடைக்கிறான். அவர்கள் அதுபபதிவன். அவர் கள் அந்தக் செயலில்லை சூ⁵ ஆம அந்த இரு வகிவத களில் முதல்—கிடைக்கவன்—யா⁶ என நான் அறிய வில்லை யா⁷ புருஷன் இதனை நெசவு செய்கிறான். அவனே இதனை நீக்குகிறான் புருஷனே இதை பாமத்தில் போகச் செய்கிறான் சூ⁸ இக்கதிரகன ரோதியைத் தாக்கியுள்ளான்: சாமன்னை அவர்கள் நெசவு செய்ய எதி நகதிசுமாரகச் செய்கிறார்கள் [40. ஏ. 8—88]

சகச பிரம்மம் [குதன்—ஆதர்வ]

ச எவன் கிகழ—காலத்துக்கு எதிர்காலத்துக்குத் தலை வனுள்ளாரேனா, எவனது—கதி—பொன்றே கவர்க்க மாகுமோ அந்த சேட்ட பிரமமத்துக்கு வலக்கமராகு. உ ஸகமபனாவ இரண்டான இந்த புவிபும சோதியும் நிலத்து சிறகும், ஸகமபனாவ இந்த ஆகமராவன அளித் தும் கிகழும், இமைப்பதும் கவாசிப்பதும்—திகழும். ௩ மூன்று பிரகாகன¹ அதிகலனத்தை அடைதவ னன், அன்னியர்களை அக்கலினச் சூழ்த்து தழைத்தார் கள் பெரிய வெளியின் கிமாணமானது கின்றுவதது,

1 தேஜோமய மூலத்தை. 2 இரவும் பகலும். 3 அது உப நிசை களை. 4 முக்குணங்கள்.

சக0 சூழ்த்து—இந்திரன் என்னும் பலத்தினே ஸகம்பன் சயக துள்ளான். ஸகமபனாவே இந்திரன் இன்னும் என்ன தேவர்களும் சேர்ந்துள்ளார்கள்.

பொன்னிறன் பொன்னிறர்களில் பிரவேசித்தான் 1 ஒரு சக்கரம், மூன்று பற்கள் 2 பன்னிரண்டுக்கறதும் கன்—³ அவனை யதிபவன் எவன்? அனரு மூன்றுதும் அதுபதமரண ண்கிகள் அனசயாத முகைகள் அமுத்தப பட்டுள்ளன. ௫ ஸகிதாவே! நீ இவனை யதிகிருப, இரட் டைகள்⁴ ஆறு வகத் தேரற்றன் ஒருவனே! இவர்களுது வக ஸகமரபத் தோனதுபவனில் அவர்கள் சேர்க்கை யாத தேய்கிறார்கள், ௬ அவன் புலனூனதும மாமத்தினை துவகியுள்ளான்! பெரிய பதன் மூப்பன் என்னும் பெய ரால் அகமுகப்படுகிறான், இந்த சர்வமும் அவனில் ாயும்; சலனமாவதும் கவாசிப்பதும் அவனில் ஸதாபித பாகும். ௭ ஒரு சகசாமூளன் அவன் கதலவான், ஒரு யாமிப்புள்ளவன் ஆயிர மடசாமூளன்வன்⁸ நூல செலப ன் பின், கீழே சலனமா சூபவன், அவன் அனா—பாகத் தால் கிகவமரண புலனத்தை புண்மிபண்ணியுள்ளான்: அவனது அன்னிய அனா பாகம் எது? அஃது எப்படி ாயிறது? அ ஸகதர் கமக்கும் ஒருவன் இவர்களுது கன்மமபர் கமகிறான். பக்க—குதிராகன—பிரித் தத தெடாத்து வகித்துச் செனதும அவனது செலவாத பாகத் தெரிந்தது சென்ற பாகத் தெரியவில்லை உயரிய பாகம் அருவிலாகும், தாழ்த்தது அதி தூமாரகும். ௯ மேற்பக்கம் மேலாகவும் தவாரம் பக்கங்களினுமுள்ள பாக்ட மென்றுண்டு, கிசவ ரூபமான புவிநில அதிவ வககப்பட்டுள்ளது. அனரு ஏழு ரிஷிகள்⁷ ஒன்று ாகார்த்துள்ளார்கள். அவர்கள் அந்தய பெரிய— பாண்டத்தை—பாதுகாப்பவர்களைகிறார்கள் ௧0 முன் 1 குரியன், 2 மூன்று குதக்கன் 3 பன்னிரண்டு மாதக்கன் 4 இரு 5 மாதக்கனான் ஆறு பருவக்கன் 6 அழியாத சக்தி புள்ளவன். 7 பிரணன்கள்.

இன்னபும ரீக் எது? பின் பரபும ரீக் எது? விசுவத்தில்
விவரவது எது? சர்வத்தில் சேர்வது எது? ஏதனும்
பக்ளம் கிராமமாயது? நான் உன்னை அந்நி—பறிபத்
டோடகிறேன்? ரிகருககளில் அது எது? கக எது அகச
வது? எது பறப்பது? எது கிற்பது? எது கவாசிப்பது?
எது கவாசிப்பதில்லை? எது இமைப்பது? கிவருபமரண
அந்த எது புவிவயத தாகமும்? ஏது சோரமம் ஏகமே
வாகும். கக எது அனாதம்? ஏது எல்லாப் பக்கம்
களிலும் கிராமமாயுள்ளது? ஒன்று முடிபும அனாத்
தம் அனாத மிலலாதகதபும உபரீப உலகத்தின் பாலக
னான அவன், அதன் பூதம் பவபதகத பறிபது அவந்
தரத் தனிமைபாக்கச் சலனமாகிறது. கக பிரஜா
பதி சுருகின் உளவே சலனமாகிறது. ககனாமகானும
பலகிதமாய் சலன மாகிறது பாதிரிசுல கிவமரண
புலனத்தை அவன் சன்னஞ் செயதவளான். அவனது
அன்விய அரை பாகம் எது? அவனது கொடி எது?
கக சலத்தை உச்சம் கமகமும் அவனை, சலத்தினுள் கல
சம் தரிப்பவனைப்போல், அனைவரும் கண்ணால் கரன்விரர்
கள். ஆனால், அவனை அனைவரும் கருதத் கறிவதில்லை.
கக அவன் தூரத்தில புரண்டதான ககிக்குறன்.
ஊனத்தால் அவன் தூரத்திலேயே கிடக்கிடப்படுகிறது.
புலனத்தின் கடுமே அவன் பெரிய பட்சனுவான். அவ
னுக்கு இராஷ்டிரத்தை கவிப்பவர்கள் பவிசுல பனிக்
கிறார்கள். கக எங்கு ரூரியன் உதய மாகிறது, எங்கு
அவன் சாய்கிறது, அந்நியே நான் செட்டக
எண்ணுகிறேன். எதுவும் அதற்கு மிகுதி யில்லை.

எ சற்று முன்னரோ கடுகிரோ பூருவத்திலோ வேத
மறிபவனைப்—பறிப் பேசுககால, அவர்கள் எனரும் ஆதித்
திவனைப் பறறியே பேசுகிறார்கள். இரண்டாவதாக, முவ

வகை ஒற்றலான அக்கிவிவயக் குறித்தே வழங்குகிறார்
கள். கக கவாக்கம் பறக்கும் பொன் ஹமசத்தின் கிறகு
கள் ஆயிரம் தினக்களின் பிரவானம் பரத்தனான; அவன்
எல்லாத் தேவர்களைப்புக தனது மராலில் சாய்த்த கிவல
மான புலனக்களை பெய்லாம ஒன்று பார்த்துச் சலன
மாகிறது. கக சததிபத்தால அவன் உபமாய் கரி
கிறான்; பிரமத்தால் அவன் இறகு பரத்த பாரக்கின்றான்,
ஹக்கால் அவன் மட மூச்சுகிடுகிறான்; அவனில் செட்
டன் சாய்த்தவளான். உரி செல்லம் கடைபப்பெம்
அந்த இருககடபு கழிவினை பறிபவன் செட்டனை பறி
பவகூத தனனை என்னிக் கொள்ளலாம்; அவன் பெரிய
பிரமணத்தை பறிபலாம். உக அவன் ஆதியில் புலகு
ருக்கால் பாதமறது வந்தான், அவன் ஆதியில் கவாக்கத்
ததக் கொண்டு வந்தான், அவன் நானு பாதக்களான
வுடன் 1 போக்கிபகுதி கலகர போஜனத்ததபும பற்றி
னான். உக கிறப்பனிப்பவகுபும சனாதனமாயு முள்ள
தேவனை புராசிப்பவன் போகிபாவான்; அப்படியே அதி
புனவு புசிப்பவதமாவான். உக அவர்கள் அவனை
சனாதன என் அகழக்கிறார்கள் ஆனால் இன்று மறு
படியும் அவன் புதிப்பவகுலகால, ஓவ்வொன்றும பரப்பா
ருபககளில் இரவும் பகதும் புலகுதினான. உச துறு,
ஆயிரம், பதினாயிரம் இலட்சம் இலட்சேரே பி லட்சமான
கவர்க்கம் அவனில் தகழ்த்துள்ளான், அவனது பார்வையி
லேயே அந்நிப பரழ் செய்கிறார்கள், ஆகலால இத்
தேவன் பிரகாசமாய் இவ்மனம் கிளங்குகிறது. உக ஒரு
வன் கிசகவகிட அதி ரூட்சமாய்புனளான்; மறகுரு
வன் புலகுவதே இல்லை. திடமாய்ப் பற்றுத் தேவகதவான
அவன் 2 எனக்குப் பிரிபமுள்ளவனா புனளான். உக இக்

1 கன். காத. சொல் கவாசம். 2 கந்திரன்

கலியாணி மூப்பரகாதவன்; மிருதத்தின் மனையில் அமுத
 ஈரமும்¹ எவனுக்காக அவன் செய்யப்பட்டானோ அவன்
 மேறே சாய்ந்துள்ளான் அவனைச் செயதவன் முதலாம்
 யிலானான் உள நீ ஸ்திரீ, நீ புருஷன், நீ குமாரன்,
 நீ குமாரி, நீ மிழவனானால் கைக்கமயிலே² உலேருகிருப,
 நீ பிறந்ததம எல்லா வழிகளிலும்—முதலாமாவதுகிருப,
 உய அவனே³ அவர்களுடைய தந்தை அல்லது அவர்
 களுடைய மகனுமாவான்; அவனே அவர்களுடைய சேட்
 டனாவான் அல்லது கனிட்டனாவான்; மனத்தில
 துறந்த ஒரு தேவன் முதன்மையாய் மலர்ந்த அவன்
 கருபரகாதத்தின் உளவே கலையாடுகான் உக அவன்
 பூணத்திலின்று பூணத்தை உதயமாக்குகிறான். அவன்
 பூணத்தடன் பூணத்தைப் பெறுகிறான்; அது சக்
 கிருத்த பொழியப்படுகின்றதென இன்று கால்கள் அறிவ
 வாமோ? உரு சதாரகாம கிரேம அவன் ஆதிலை களை
 மானவன்; முதலாமாய் அவன் அனைத்தையும் குழர்
 துள்ளான், உலையின் உயரிய தேவியை அவன் ஒளி
 யிடு இமைக்கும் ஒவ்வொன்றுடன் பார்க்கின்றான்,
 உக அவி என்னும் காமுடனான தேவதை குதத்தடன்
 குழந்தை அமர்ந்துள்ளான்; அவருடைய ரூபத்தால் இம்
 மாய்கள் பசுமையாடினன பச்சைமாலிகளுடனானன,
 உக அவன் அருகிலுள்ளவனின் திருவடிகளை. அவன்
 கொருகி புள்ளவனை கோக்குவது மிலை, தேவனுடைய
 சேவயத்தைப் பார? அவன் மரிப்பதிலை, அவன் மூப
 பாவது மிலை, உக அபூர்வத்தில் பிரேரிதமான மொழி
 கள் உள்ளதை உள்ளவரே மொழிகின்றன, அவர்கள்
 வரகு பேசி போகின்றார்களோ அதனையே கனவகன் பிர
 மம் எனச் சொல்லுகிறான், உக தெர்ப்பதைக் கட்டை

1 நிரமன்

யில தத்தகனைப்போக மனிதர்களும் தேவர்களும் எங்கு
 மாவையால் கிணக்கப் பட்டுள்ளார்களோ அங்குள்ளவனை
 அறிவ சக்தைதயும் மலையும கான் கிணவுகிறேன்,
 உக எவர்களைப் பிரேரிதாதி வாயு கிண்கிறான்?
 ஒருமைபுடன் ஐந்து கிண்களை யளிப்பவன் எவர?
 ஆறாதிமையிட அதிமே என எண்ணிய தேவர்கள்
 எவர்கள்? கலையனைப் பிரேரிப்பவர்கள் எவர்கள்?
 உக இவர்களில் ஒருவன் இப்புவியில் விபரபகனாவான்,
 ஒருவன்² வானத்தைச் சூழுகிறான், கிரேஷமாய தரிந்
 தும் ஒருவன்³ கோதியை யளிக்கிறான், கிலர்⁴ எல்லாத்
 திண்களையும் முகற்பே துண்புகிறார்கள், உக இந்தப்
 பிரகசன செய்யப்பட்டுள்ள கிசால் இமைதலை யறிபவன்
 இமைதின் இமைதலை பார்ப்பவன் பெரிய பிரமமத்தை
 யறிவான், உக இந்தப் பிரகசனச் செய்யப்பட்டுள்ள
 கிரித்தனை இமைதலை கான் அறிகிறேன், இமைதின்
 இமைதலையும் கான் அறிகிறேன், அப்படியே பெரிய
 பிரமமத்தைதயு மறிகிறேன், உக வானம் புவியின்
 உலேவ எரிந்த அனைத்தயுத் தவித்த அனல் சென்ற
 வுடன் எங்கு ஏக புருஷனின் பத்தினிகள தூரத்தில்
 கின்றார்கள்? அப்பொழுதுமாதிரிகவான் எங்கிருந்தான்?
 உரு மாதிரிகவான் கலவகனில் துறந்திருந்தான் தேவர்க
 ள் கலவகனில் துறந்திருந்தார்கள், புறத்தை யளப
 பவன் பெரியவருப கிளதுள்ளான், பவமான பசுமை
 கனில பிரவேசித்தான், உக காயத்திரிக கதிகமாயும் அமிரு
 தத்துக்கு மேலும் அவன் அதிமே பரக்கியித்தான்,
 காமனை காமகிருமி பார்ப்பவர்களே பூணமாய்—
 அவனைக் காண்கிறானே—அனைத்த அவர்கள் எங்கு
 தரிக்கிறார்கள்? உக அமைதி யளிப்பவன், ஆக்கக்

1 அகலி. 2 இவ்வான். 3 குரியன். 4 திண்களின்கள்.

குறிக்கும் அவன் சந்திய தர்மங்களின் தேவ சகிதா
வையப்பேரல், சமரில் செவ்வங்களுககு இத்திரிபபொல்
மின்றான். சட மூன்று குணங்களுடன் உவர்க்கு அவத்
துவரங்கனோடாதி தாமரை மலரின் உயரே, ஆத்மா
கிறையும் பகுவீர பிரமம் மதிப்பவர்கள் அறிவொருவர்.
சச அவன் கிரீன், கிருபபமந்ரவன், அமிருதன், வையமபூ,
இராதநால் திருபதிபாதி எதனும் வணமாகாத, யழி
பாத வறினும் புககருவ ஆத்மாவையதிப்பவன் மிருத்பு
வுக் கருவவநிலை [30. அ. ௧-௪]

சக. சதெனதனம் [அதாவன். மந்திரோக்த சதெனதனதேவதை]
௧ துன்பஞ் செய்பவர்களுடைய வரப்பீனை யடை; எம்
கள் எதிரிகளில வச்சொபுததகதயிக; துது சதெனதனம்
களுடன் முதன்மைபாப் இத்திரிபவளிககப்பட்டு சத்
தருவழிக்கும்—துது 1—வஜமானதுகடைய செறிபாகும்.
௨ உனது சருமம் வேதிபாகு உனது உரோமகளை
தருப்பவனாகுக. இத்தம் கவிது உன்னைப் பற்றிபுள்
எது, இப்பொழியும் சாதனம் உன்னில் ஈடனது செய்க.
௩ உனது வால் கொண்டை தெளிப்பவை யாகுக;
பகவே! உனது கர புனிதஞ் செய்வதாகுக; சதென
தனனே! ௩ சத்தமாயி, பஞ்ஞாகுனோமிசோதிக்குச்செல்.
௪ சதெனதனனைப் பகருவது செய்பவன் கிருபபவர்களின்
பூர்த்திக்குத் தகுதியாவான்; அவனுடைய ரித்திக்குக்கள்
திருபதிபாதி எங்கு எங்கு போகவேண்டுமோ, அவர்க்கு
செவ்நுகிறாகள் ௫ அப்யுதனத 3 ௬கிலாக்கி சதென
தனத்தை யளிப்பவன், சோதியின் முச்சோதி திகழும்

* துது உனவுக்குடன் 1 துது உனவுகனால் ஒக்கும் சத்தி.

2 துது சத்திகள் ஆரோபமாகும் பக. 3 உதுதியை.

சக. கருத்து—சூரியன் சந்திரன் ஆத்மா.

உவர்க்கத்தில் வதுகிறான். ௧ பொன்மய ஒளிபொ
டாதி சதெனதனம்—பகவை—யளிப்பவன் சோதிபா
வகக்கனையும், புதியான புவனக்கனையும் அடைகிறான்.
௪ தேவியே! உனக்குச் சாத்தி செய்பவன், உனக்குப்
பக்குவஞ் செய்பவர்கள் எல்லாம் உன்னைக் காப்பார்கள்.
சதெனதனனே! அவர்களுக் கஞ்சாரே. ௫ வகங்கள்
௬ உனக்கு வலது பகை துணைபுரிவார்கள்; இடது பக்கத்
லை மருத்துக்களும் பின்புறம் ஆதித்தியர்களும் உன்னை
வாட்சிப்பவர்கள்; ௭ அக்கினிஷ்டோமத்தல் சப்பால்
அரிதமாகு. ௮ தேவர்களும் பிதருக்களும் மனிதர்களும்
சுதருவர்களும் அப்ஸரஸ்களும் வ அனைவரும் உன்னைக்
காப்பார்கள். ௯ அதி இரத்திரத்தல்சப்பால் அரிதமாகவும்.
10 சதெனதனப் புதியை—யளிப்பவன், வானத்தையும்,
சோதியையும், புதியையும் ஆதித்தியர்களையும், மருத்துக்
கிளவுக் திகைகளையும், சர்வமான உலகக்கனையும் அடை
கிறான். ௧௧ பெயவைத் தெளிப்பவராய் ஸாபகையாயி,
தேவி தேவர்களை யடைவார்; பகவே! உன்னைப்பக்குவஞ்
செய்பவனை ௩ இமலிக்காரே! சதெனதனனே! ௩ சோ
திக்குச் செவது. ௧௨ சோதியில் கிளைதனான தேவர்
களுக்கு வானத்தில் வாழுக தேவர்களுக்கு, புதியில்
யாழும் இவர்களுக்கு ௩ எப்போதும் பாணியும் வெண்ணெ
யையும் தேனைபுக கற ௧௩. உனது கிரீம், உனது வாய்
௧௪ உது ரெகிசன், உனது தாடைகள், யளிப்பவனுக்கு
கரையையும் பாணியும் வெண்ணெயையும் தேனையும்வித்
கிக. ௧௪ உனது இதழ்கள், உனது கரகிகள், உனது
சகாயுகள், உனது கண்கள், அளிப்பவனுக்கு—அனித்
கிக ௧௫ உனது தவையில்கள், உனது இருதயம்,
உனது கண்டத்துடன் புரித்தம்—அனித்திசெ.
1௬ உனது கல்சீரம், உனது இருமதல்கள், உனது

அந்திரம் உனது குடற்கண்—அளித்திடுக. ௧௭ உனது
பிராசி, உனது மலக்குடல், உனது சருமம், உனது
குடற்கண்—அளித்திடுக. ௧௮ உனது மச்சை, உனது
என்பு, உனது மாரியும் உனது உதிரம்—அளித்திடுக,
௧௯ உனது நோக்கன் உனது நோஷக்கன் உனது
முகப்பு—அளித்திடுக. ௨௦ உனது கண்டெழும்புகள்
உனது நோன எண்புகள் உனது பக்க எண்புகள் உனது
கிரா எழும்புகள்—அளித்திடுக. ௨௧ உனது நொண்ட
கன் உனது நொண்ட முட்டுக்கன் உனது இடைக்கன்,
உனது கடிபாக்கன்—அளித்திடுக. ௨௨ உனது வால்
உனது வாதொண்டை, உனது கந்தம் உனது கந்தா
னக்கன்—அளித்திடுக. ௨௩ உனது பின் நொண்டகன்
உனது கால் கங்கன், உனது குராவகன் உனது குழம்பு
கன்—அளித்திடுக. ௨௪ சதேனதனமே! உனது
எல்லா சர்மமும் எல்லா சோமமும் பகவே—அளித்
திடுக. ௨௫ செய்விஞல் தேவக்கப்பட்டு இரு
புரோடாசக்கன் உனது கிரைக்காகு, தேவிபே
அவற்கைச் சிறகுனாகச் செயது, சோதிக்கு உன்னைப்
பக்குவஞ் செய்பவனுக்கு வசித்தச் செல். ௨௬ உ
யிரோ உலக்கையிரோ, சருமத்திரோ, சங்கை
யிரோ எல்லா அரினையையும் திரையையும் மாதிரைவன்
அவசத்தாக் கத்தமாக்குவாகு. நோதாவான் அக்
கினி கஹுதமாய் கவிவரிப்பானாக. ௨௭ நான் சிராம
னர்கனின் கைகளில் தனித்தனியாக தேன் மிஞ்சுது செய்
சோட்டிம நிலப சலக்கை மந்தாபிகிறேன். ஏதே கிருப
பத்துடன் நான் உவகை யயிஷைஞ் செய்கிறேனே
அவை அநாதமம் எனக்காகு: நான்கன் செவ்வபதிக
னாகவேண்டும். [௩௦. ௩. ௧—௨௭]

௧௭௨ கருத்து—நாறு உணவுகளின் சக்திபுணை பக என்னும்
செவ்வத்தைய பற்றுக்கன்.

௧௭௩ வருச [கிரியைப் -மந்திரோக்த வருச தேவதை]

௧ பகவே! சனமானாகுங்கால் உனக்கு வணக்கம்;
சனமான உனக்கு வணக்கம், உனது வால்கொண்டை
குழம்புகள் குபத்துக்கு வணக்கமாகு. ௨ ஏழு சிரவ
தக்கை¹ பதிபவன், ஏழு தூவகை² பதிபவன் பக்குத்
தின் சிரதகை பதிபவன், பகவை³ கிரைக்காகம்.
௩ நான ஏழு சிரவதகை⁴ பதிபிறேன் நான் பக்குத்
தின் சிரதகையும் அவனில் கிரைக்காகம் காணும் சோம
கையு பதிபிறேன் ௪ எவனாக சோதி எவனாக புதி,
எவனாக இந்த சலக்கை காககப்படுகின்றனவோ, அந்த
ஆயிரம் தூவகையோடான பகவை நான்கன் சிரமத்தால்
பொத்துகிறோம். ௫ நூறு பாண்டகன், நூறு கைப்ப
வர்கள், நூறு கைப்பர்கள் அவன் முதுகிதுளனாகன்,
அவனில் கவாக்கிக்கு⁵ தேவர்கள், அப்பகவை தன்னக்
தனியைவா பதிபிறேன். ௬ பக்குப் பாதக்காடன்
இனிய பானோடு, கவதா கவாசத்தடன், பர்ஜனிய மனை
கிரை மறையுதரப் பக⁶ சிரமத்தடன் தேவர்களுக்குச்
செத்துகின்றது. ௭ பகவே! உன்னில் அக்கினி சிரவே
சித்தனாகன் உன்னில் சோமன்—தாமததன்னான்;
மக்களமே! உனது ஸதனம் பர்ஜனியன், பகவே
உனது தனக் கண்கள் யின்னகை. ௮ பகவே! நீ
கறக்குஞ் சலக்கன், அப்பால் உழுத நிலக்களாகும்;
பிறகு தேனுவே! நீ இராஷ்டிரத்தையும் உணவையும்
பாணியு மனிக்கிறாய். ௯ குதம் வகிப்பவனே! பகவே!
ஆதிதயாகனா கவறக்கப்பட்டு நீ, அருகிலாகுனாகால்,
உன்னை இரதிரன் ஆயிரம் கலாச் சோமனைப் பருகச் செய்

1 பலத்தையும், புனியையும், செவ்வப் பொருளைப் குறிக்கும்

2 வெள்ளப் பெருக்குக்களை. 3 கிரிவுகளை 4 புனியை கமக்கும்

பொருளின் ஆரோபம். 5 மேகமே.

தான். ௧௦ நீ இந்தியை யறாசிற்தச் செந்துங்கால்,
 கிருஷ்ணம் உன்னை அழைத்தது. அப்பால் பசுவே! கிருத்
 திசைக்காரன் கோபமாகி, உனது பந்தை உனது பாலைப்
 பற்றினான். ௧௧ தேனுவே! தனபதி கோபமாகி உனது
 பாலைப்பற்றியவுடன் இந்த உபரிப் ஞாயன்—ராகம்—
 மூப்பாண்டங்களிலே! — இப்பாலை—பாசிக்கின்றான்.
 ௧௨ எங்கு நீட்சிதமான் அதாவன் தங்கத் தருப்பையி
 மைச்சுதானே அங்கு தேனியான தேன மூப்பாண்டங
 ளில அச்சோமியைப் பற்றினான். ௧௩ பாதகனோ
 டாகும் சர்வத்தான் சோமனுடனும் பசு சேர்ந்
 தன்னான்; அவன் கலி கந்தர்வாகனோடு கடலின்
 மேல் விந்துவான. ௧௪ அவன் எல்லாப் பந்தங்
 களுடன் வாதத்தோடு சேர்ந்ததால், சிக்குக்கையும
 சாமங்கையுந் தரித்த சமுத்திரத்தினே ஈடனமாடினான்.
 ௧௫ அவன் எல்லாம் கண்ணோடும் திரிவனுடன் கைப
 தால் புழுவான சோதிகைத் தரித்த கடலை உந்து
 கோக்கி புள்ளான். ௧௬ சிதம் மிகுபவனே! நீ பெரங்
 னால் அலங்காரமாகி சிற்றுகால் பசுவே! கடல் குதிகா
 பாகி உன்னில் ஏறினான் ௧௭ எங்கு நீட்சிதமான் அதர்
 வன் தங்கத் தருப்பையிலே உட்கேர்ந்தானானே
 அங்கு அப்போத—மங்கலங்கனும் பசுவா சுவதாவும
 தேஷ்டிரிமி! ஒன்று சேர்வார்கள் ௧௮ தேன இரா
 ஞாயின் அன்னை. சுவதையே! உன்னுடைய தாயும்
 பசு. ஆயினிடத்திருந்து ஆபுதந் தோன்றிற்று.
 வகையினிடமிருந்து சித்தந் தோன்றிற்று. ௧௯ பிரம்
 மத்தின் உச்சியினின்று பிந்து ஒன்று சொந்தது, அது
 உபா மேறிற்று. பசுவே அங்கிருந்து நீ புலனானாய்: அவ
 1 மூவாய்க்கங்களிலே. 2 வழி காட்டுபவன்.

உருத்த நோதாவுந் தோன்றினான். ௨௦ பசுவே! 1
 உனது வாயினின்று காதைகள் வந்தன. உனது கண்ட
 எண்புகளினின்று வகைமை விளங்கின. உனது உதிரத்தி
 னின்று பக்குமம் ஸதனவகையிலிருந்து இரகியிகளுந்
 தோன்றின உக பசுவே! உனது இரு முன பாதங்களி
 லிருந்து, தொடைகளிலிருந்து கலனம் தோன்றிற்று.
 உனது அந்திரங்களிலிருந்து உணவு தோன்றிற்று.
 உனது வயிற்றிலிருந்து செடி கொடிகள் தோன்றிற்று.
 ௨௨ வகையே! நீ வருணனுடைய வயிற்றில் துழைந்த
 வுடன் பிரமன் உன்னை உபாழைத்தான் ஏனெனில்
 அவன் உனது—கம்—வழியைப் பறித்தான் ௨௩. சன்னஞ்
 செய்பாதவசது கருப்பத்தில் சன்னமாகுமகால அனை
 வரும் கடுகெனினான். அவனைப்பற்றி அவர்கள் செல்லவ
 தாவது 'பசு சன்னஞ் செயதுள்ளான்' பிரம்மங்கனால
 அவன் சித்தமாகான. அவன் அவனுடைய பந்து,
 ௨௪ அவனை சுவாதினன் செய்பவனே சமர் புரிபவச்
 சைச் சேர்க்கினான். பக்குவானே—இருள்—தாண்டு
 பகையாயிற்று பசுவே தாண்டிப்பவறின கண்ணாயிற்று.
 ௨௫ பசு பக்குவானை கலிகேரித்தது தேன ஞாயினத்
 தாவிற்று ஆயினானே ஒதனம் பிரம்மத்தான்
 துழைத்தது. ௨௬ பகைய அவர்கள் அமிருதம் என
 அழைக்கிறார்கள் வகையை அவர்கள் மிகுதபு வென
 உபாசிக்கிறார்கள் ௨௭ இத்த சர்வமான தேவர்களும்
 மனிதர்களும், ஆசார்களும், பிதுருகளும், சிவிகளு
 மானான். ௨௮ இப்படி வறிபவன் கோவைக் கிடக்க
 லாம். சர்வபாதமான பக்குவ தடை யில்லாமல் அளிப்
 பவனுக்கு, கிருப்பமுடன் பாலைக் கறக்கும் ௨௯ வருண
 னுடைய வாயினானே மூன்று காக்கள்? ஒளி வீசுகின்
 1 சோபஞ் துரோபமான பசு 2 கவாலைகள் முக்காலாக்கினிகள்.

தன். பற்றுவதற்குக் கடினமான அவதரின், கடுமையான விசுவது பத. உட தேவையினுடைய இரேதனை என நான்கு பாகமுள்ளது சமம் கார்பாகம், அமுதம் கார்பாகம், பத்தும் கார்பாகம், பத கார்பாகம். உட பத சோதி, பத புவி, பத விஷ்ணு, பிரஜாபதி. சாத்தியர்களும் வசத்தளும் ஆவின் சதங்கப் பருவிறர்கள். உட வசத்தளும் சாத்தியர்களும் பகவின் பொழிவைப் பருவி ரூபினுடைய உச்சியிலே அமைந்த பரிபொத்திறர்கள். உட வசத் சோமனுக்காக அவர்க்கு சதங்கிறர்கள். வசத் பெயை காடுவிறர்கள். இதனை யறிபவனுக்குப் பகவை வளித்தவர்கள் சோதியின் முச்சோதிக்குச் சென்றுள்ளார்கள். உட பிராமணர்களுக்குப் பகவை வளிப்பவன் எல்லா உலகத்திலுமு மகடகிருஷ்ணன். ஏனென்றால் பகவின் ருதம், கந்தாபனமாயுள்ளது; பிரம்மமும் அப்படியே தவமும் கந்தாபனமாயுள்ளது. உட தேவர்கள் தேவி சிவிகிறர்கள்; பகவின் மனிதர்களும் வந்திறர்கள்; இந்த சர்வமும் பகவானுள்; ரூபன் காணும் அத்தனைபுகுவோவாரும். [சு. ௧௦. ௧௦. ௧-௨௪]

உடவது காண்டம் முற்றிற்று.

சுருதம்—சுருதம்

சுருதம் பிரம்மமெனதாம் [பிரம்மா—பிரம்மமெனதாம்]

உ அக்கமினியே நீ புலனாகவும். இங்கு அநிதி யாதிப்பவனாயும் மக்கட்பேறு விரும்புபவனாயும் பிரம்மமெனதாம் கதப் பக்குவஞ் செய்கிறான்; பொருள் செய்யும் ஏழு விஷயங்களை பிரகட்புடன் சோத்து உன்னை இங்கு கடைவாள்

சுருதம் கருத்து—பத சோதி, பத புவி, பத விஷ்ணு, பிரஜாபதி பாவான்

சுருதம் உ அக்கமினியே! அன்பர்களை வஞ்சக ரூபியர்களாய் காக்கை யரிபாகை செய்பவ நீங்கள் புலனாகப் செல்பவர்கள். அகிதான இந்த அக்கமினி சமர் சாப்பவன். தேவர்கள் அவனாக சத்தருவைய ஐந்தினார்கள். உ அக்கமினியே! அதி விசர் செயலுக்கும்—பிரம்மமெனதாம் கதப் பக்குவமாகருவதற்கும், நீ புலனாகப் பட்டுள்ளாய், காடுவதெனவே! பொருள் செய்பவ, ஏழு விஷயங்களை உன்னைச் சனனஞ் செய்துள்ளார்கள்; நீ இவனாகரு விசர் மிருத செய்வதனை யறி. உ அக்கமினியே! அடபபட்ட நீ, சமித்தால் கவரையுடனாகவும்; பக்குவத் தேவர்களை யறிபவ நீ அவர்களை—இங்கு அமைந்து யா, காடுவதெனவே! அவர்களுக்கு ஹவிகை—சான்—பாகுவஞ் செய்கிறேன்; நீ இவனை உயிரிய உலகத்திலு எதச் செய் இ பழகையிலேயே உலகளுக்கு மூன்று பாகங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன—அவை தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் பிசுருக்களுக்கும்மாகும். நீவனை உலக ரூபினுடைய பாகத்தை யறிந்து கொள்கின்ற; சான் உலக ரூபுக்கு அவர்களைப் பாகஞ் செய்கிறேன். தேவர்களுடைய பாகமான இது இவனைப் பாகனாக செய்பவ, உ அக்கமினியே! நீ சத்தியுள்ளவன், நீ ஜயிப்பவன், நீ ஜயிக்கிறாய்; யாடுகளைச் செய்ய மெதிரிக்களைச் சிமே விழுத்த. அமைந்த அனக்கப்பபட்ட இந்த அமை உடவது சஜாதர்களை உலக ரூப பரிசொண்டு வருபவர்களாய் செய்க. எ நீ சஜாதர்களுடன் சேர்ந்து பாதுடன் கல, இவனைப் பரிபவ விரியத்துக்கு எழுச்சியாக்கு, அவர்கள் கவர்க்க உலகம் எனச் சொல்லும் சாதத்தின்மேதுக் குயா மேது. அ இவ்ருதப் பெரிய புவிபான தேவி கமன முன்னவளாகி சாமத்தாக் கிரகிப்பாளாக, அப்பால் கிருத உலகத் தாகரு காவகை செகலையோ? உ நீ சேரும இவ

விரண்டு கிண்கிணை சருமத்திலே சேர், நீ பழையவனுக்கு அருமபுகளைத் தனித்தனிப்பாக்கு; இவருடன் சமா செய்பவர்களைச் சாய்த்து மேலே விழாதது உனது பிராணநாயகியாய்ச் சமத்த நீ மேலுயர்த்தது. ௧0 விரண்டு சேர்ந்து செய்யும் இரு கிண்கிணை உன கையில் பந்து, பக்குராகுக்களான தேவர்கள் உனது பக்குரத்தரு வந்துள்ளார்கள், நீ விரிக்குமழுநறுவாருகிற—அந்தச் செங்குண்டி இவரு நான் உனக்குச் சீர்கமலாக்குகிறேன். ௧௧ இது உனது கிண்கிணை, இது உனது சனகசனகமம், விரமககட்டினிள் அறிதி உன்கிணைப் பந்துவாருக, இவருடன் சமா செய்பவர்களை நீ தூய்மைக்கு எல்லாத் தீவகருடன் திரியத்தன இவருக்கனி, ௧௨ சனக உபகவாசத்திலே கன் உடகாருங்கள், பக்குராகுக்களே! நீங்கள் துணிகளிலிருந்து தனிமைப்பாருங்கள், எங்களுடைய எல்லாத் சமா னாகளுக்கதிகமாய் காண்கன செவ்வத்தி—லோககேவன்மே, எங்களுக்கு வஞ்சகஞ் செய்பவர்களை எனது காலகனின் மேலே காண விழத்தனவேறேன், உன்கிண்கிணை நீ சென்று விடு, நீ துரிதமாய்த் திருமபு, சனகோஷ்டம் தரிப்புக்கா உன்கிண்கிணை ஏறிபுள்ளது. அவற்றில் பக்குராகுக்களானதே நீ பந்து! அவற்றில் பக்குராகுக்களானதே அறிவுடன் தனித்தனி செயது அப்பால் அச்சிவவந்தை பகற்றிவிடு. 1௪ இந்த புலகிணை தவகிணை பகவதாராது செய்பதென்கொண்டு வந்துள்ளார்கள், காரியே! எழுந்திரு. அவர்களை—புருஷர்களில் திடமுன்னவகிணைப் பந்து நீ பதிபுடன் கண பதநிவிபாவி பிராணபுடன் பிராண பந்துவனாகும் உனக்கு வக்கும் வந்துள்ளது: நீ குமபந்தைத் தாடி, ௧6 பழையமாய் உங்களுக்கு—உரிபதான வனமையின் பாகம் கைக்கப்பட்டுள்ளது, சிஷியாவ கதரிகப்பபட்டு

1 உன்கிண்கிணை

இந்தச் சனககிணைக் கொண்டு வாராகுங்கள்; இந்த உங்கிணை வக்கும் உங்களுக்கு நெறி ஐயிப்பதும் பொருள் ஐயிப்பதும் பிராண ஐயிப்பதும் விராண ஐயிப்பதமாகுத. ௧௭ அக் கிண்கிணைப் பக்குராகுக்களான பண்டம் உன்கிண்கிணை ஏறிபுள்ளது: துய்யையும் அதிதரபுருடான நீ தயத்தால்! இதனைத் தவகாக்கு, சிஷிச் சேர்க்கைப்பாணவாகும தேவ சமபந்த மானவர்களும் தாபகனாகி குதககொடு இந்த பாகத் தை ஒன்றுசேர்த்து இதனைத் தவமுடன் செய்வார்களே. ௧௮ கதர சேனக பக்குராகு புலகிண்கிணை இச்சந்தா சனககன் கைதநில செவ்வார்களே; அவர்கள் வெரு பவப்பிராணநாயகியும் பசுக்கிண்கிணைத் தந்தனார்கள். ஒதனப் பக்குவகுசெப்பவன் கெருத உககத்திற்குச் செவ்வாருக ௧௯ பிரம்மத்தால் புனிதமான செய்வால் பதித்திரமான சோமாய்ச்சென்கிணை இந்த பக்குராகுக்களான அரிசின்கிணை. நீங்கள் சனககிணைத் தகழ்புங்கள், பண்டம் உங்கிணை இந் தெநிகெ, இதனைப் பக்குவகு செய்த கெருத உககத்திற்கு நீங்கள் செல்லுங்கள். ௨௦ கெருத உககத்தில் சூரியம வாமபுனவன்—எப்படி, புன்னாரென அப்படியே நீ மேலான மேய்க்கையால் விரித்த விசாலமாயுள்ளாய், பிரா மதற்கன், பிறருக்கன், பிராச சந்தானம்—கருடான நான் உனது பஞ்சதசபு பக்குவன், ௨1 தேவச் சென்று, கவர்க்கம் போரும் பிரம்மமொழிமே, சூரியம கலித்த த தாபாசுருடன் அடியமாயுள்ளது. அங்குள்ள அவர்களை நான் உன்கிண்கிணை: அவர்களைப் பிராண நில குதரபக் செயது பரி அகிக்கச் செய், எனக்குச் கமனி, ௨௨ வேதிக்ரு உச்சகு செல் இவகிணைப் பிராண புடன் வளர்: அவர்களை நீக்கு; இன்னும் முன்னனி யிண இவகிணைச் செய், செவ்வத்தால் நான்கன எல்லா சமா

1 குப்பாப் 2 பஞ்சதசபுமே.

வர்களுக்கு மதிகமாக வேண்டும்; கஞ்சகஞ் செய்பவர்களை நான் காலின் பிழாக்குகிறேன். ௨௨. நீ இவனைப் பகர்களுடன் சேர். தேவதைகளோடு நீ இவனுக்குப் பிரத்தியட்சமாகவும். சரபமும் அபிரோமும் உன்னைப் பணுகவேண்டாம், நோய் நீவி உனது சிலத்திலே நீ அசுபுகரி. ௨௩. சூதியில் குதத்தால் சித்தமாகி மனத்தால் வதாபனமான பிரம்மமொதன வேதி சிவியாகப்பட்டது. ஸதிரீயே! பாண்டததை வதாபனஞ்செய். தேவ சூதனத்தை அதில் வதாபி. ௨௪. பொருள் செய்பவர்களை எழு ரிஷிகள், செய்த இந்த இரண்டாமது சாதனமான அநிதி கையாடு மகப்பை சூதனத்தை வதிகது வேதியில் இதனை ஓனது சேர்த்திகே. ௨௫. தேவர்கள், உனது பக்குவமான அகியை அதுருவார்களாக; அனலினின்று நீக்கி அவற்றை மதபடியும் தேவர்களிடம் முன்கூட்டு. பிரம்மமணர்களது உதார்த்தமம், உன்னைப் புதிப்பவர்களும் ரிஷிப் புத்திரர்களும் தவபததிர்க்காக வேண்டாம். ௨௬. அசாதுள சோமனே! உன்னருமிதுட்டாரும் எல்லா எல்ல பிரம்மணர்கள்களும் அநி யதிகையனி; தவச் தேவந்திப் ரிஷிகளை, ரிஷிபுத்திரர்களை, பிரம்மமொதனத்தில் நான் அகற உவுகிறேன். ௨௭. நான் புனிதமும் பவித்திரமும் இர்த பக்குவருட புவதினை! தனித் தனியாய் பிரம்மணாதகையில் வதாபனஞ் செய்கிறேன்; நான் எந்த கிருபபத்தாடன் இதனை உங்களுக்குப் பொழிகிறேனே இவருமகுத்தக்களுடனிகத்தான் அதனை எங்களுக் களிப்பாதுக உடி உது எனது சொதி, சொன்னம், அமிருதம், சிலத்தி கிருத்த பக்குவமானது. இது எனக்கு கிருபபத் தைக்கும்; நான் பிரம்மமணர்களில் இர்தப் பொருள்களை 2 ஓவர்க்கட்களை.

வைக்கிறேன்; நான் பிதுருக்களில்¹ கவர்க்க வழிகளைச் செய்கிறேன். ௨௮. அக்வினி ஐரதவேதனையில் தூகிகளை விட; மாககளை வெருதாமாக்கு, நான்கள் இதனை கிருக இரணுது பங்கு எனக் கேட்டுள்ளோம், நான்கள் கிருத்தியின் பங்கையு மறிக்கிறோம். ௨௯. பக்குவஞ் செய்து உதமுத்த சோமன் பொழிபவனை நீ வறி; அப்பாதுள்ள பாய் சிலபத்தை பெரிய நாகத்தின் எதனில் ஏறி யதுக முடிபுமே அந்த கவர்க்கஞ் செல்லும் வழியேற இவனைச் செய். ௩௦. அத்தவ்யவே! தரிப்பவனது இந்த முகத்தை நீ கத்தமாக்கு; அறிந்த ஆக்யபதத்தாக நீ உகைத்தைச் செய்; செய்பவன் எல்லா அங்ககளைபுது கத்தஞ் செய்; பிதுருக்களில் நான் கவர்க்க வழிகளைச் செய்கிறேன். ௩௧. தரிப்பவனே அங்ககளைப்போல உன்னருமிதுட்டாரும் அபிரோமணர்களுக்கு ஓரதகமயின்மைகைப் பளி பரிஷக்களும்² முன் பக்த வகுபவர்களும் ரிஷி புத்திரர்களும் புதிப்பவர்களும் தம்பமறநுவர்களாக. ௩௨. சூதனமே! ரிஷி மக்கட்களின் உனனை நான் வதாபிக்கிறேன், ரிஷிச் சேர்க்கை கிள்ளாதவர்களுக்கு இங்கு பாக மிள்ளை. எனது மோபன அக்வினி, எல்லா மகுத்தக்களும் எல்லாதேவர்களும் பக்குவத்தைக் கப்பார்களாக, ௩௩. பக்கும, தைப்பு, சதா, பூரணம் புருஷபக, பொருள் சிலபம் பிரகணுபாலமிருதம், தீர்க்காபுசா—ஊ—உன்னுடன் செல்வச் செழிப்போடு நான்கள் உட்காஸாமோ. ௩௪. நீ கவர்க்கஞ் செல்லும் கிருஷ்பன். ரிஷி மக்கட்களிடஞ் செல், கமிருத உகைத்தில் உட்கார். அவரு கமக்கு மைணிகிருதமுண்டு. ௩௫. ஒன்று சேர்: ஒருமை புடன் ஆக்கியாயி. அக்வினியே! நீ தேவ வழிகளைப் பக்குவமாக்கு. இந்த கமிருதவகனாகல், எழு இசியிக

1 அறிஞர்களில். 2 அதிக புனிதமானவர்களும்.

ஐயன் ஈரத்திற் றிற்கும் பக்குத்த ஈரங்கள் பஹு
லாமோ! உள யோம்மொதலாததாய் பக்குவஞ்
செய்து, சோதிக்கு, கருத உகைத்துக்கு எய்வொளி
யாக் சென்றார்களோ, அதனாக் கவர்க்கமேற் உயரிய
ஈரத்துக்கு கருத உகைத்துக்கு ஈரங்கள் சென்
லாமோ. [கக, க, க—உக]

கக குத்திரன் [அதன்—குத்திரன்]

க பவனே! கர்வனே! கமையுங்கள், கங்களுக்கு
மாத செய்பாடுதேயுங்கள். பூதபதியே! பசுபதியே!
உங்களுக்கு வணக்கம். குறி வைத்த இயுத்த அமைப்ப
பரக்க மிடாதேயுங்கள் என்கள் இரு காக் காத் கை
யோனிகளை இம்மை செய்பாடுதேயுங்கள். உ என்க
ருகடப—காவக்களை காய்க்கு, கரிக்கு, பருத்தங்களுக்கு
கழுஞ்சுக்கு அதிகருமைபா புன்னவற்றிற்கு, அதிக்
தினபயற்றிற்குச் செய்பாடுதேயுங்கள். பசுபதியே!
உளது கக்கை, உளது பறவைகை, உளவுக்கு—அவற்றை
அடைபாமை காகு. உ பவனே! உளது கர்க்கைக்கு,
உளது கவாசத்துக்கு, உளது கெவேதிகைக்கு, ஆயி
ரங்களுள்ள, அழியாமதுள்ள உளக்கு குத்திரனே! ஈர
கள் வணக்க மளிக்கிறோம். க ஈரங்கள் உளக்கு முன்
னிருத்தம், மேலிருத்தம், கீழிருத்தம், சோதியின் களை
எங்கள் பிமிருத்தம் வணக்க மளிக்கிறோம். உளது கவாசத்
துக்கு வணக்கமாகு. க பசுபதியே! உன் முகைத்துக்கு,
பவனே! உன் கங்களுக்கு உன் கருமத்திற்கு, உன்
குபத்திற்கு உன் கந்தோற்றத்துக்கு, எதிரிதரும உளக்கு
வணக்கமாகு. க. உன் அமைகளுக்கு உதாத்தாகு
கக கருத்து—யோம்மர் என்னும் உணவை அதிர்நாடு கவர்க்க
ஞ் சென்மை.

காவுக்கு உளது கவர்க்கு உன் பங்களுக்கு, கந்தத்துக்கு
வணக்கம். க கீக கினை—ககடபுள்ள கிவ்வானதுடன்
அர்த்தகையிதது ஆயிரக் கங்களுடன் கவியைபாவுள்ள
குத்திரனும் காவகைமர் புரியாமகையேன்மீட. அ இந்த
பவன் கவகையிடுக்கு எளரும கீங்குவாகு; அவர்கள்
புணக்கிப்போல, பவன் கவகையிடுக்கு கிவ்வாகு
கு; அவன் கவகை துன்பஞ் செய்பாமகையாகு. அவ
னுக்கு வணக்கம் க பவனே! பசுபதியே! கான்கு
முறை கமக்கையம், பன்முறை உளக்கு வணக்கமாகு,
கிவாபகஞ் செய்பபபட்ட இசை ஐத்தப யோனிகள் பகக்
கை, புலிகை புருஷர்கை ஆடும் அடிக்கை உளது. க
காத்திகைகள் உன்னுடையது, சோதி உளது, புலி உன்னு
கடபது, உக்கிரனே! இந்த கிரித்தவகைம உளதாகும். ஆத்
மாவுளஇந்த அநீ த் தம புலியில் கவாசிப்பதம உளதாகு
ம. கக கற்பொருள்களைத் தரித்த இந்தபுலன்களை எக்
காம் உன்னகடத்தன் இவகிரியுக்கோசம உன்னுடைய
தாகும்; பசுபதியே! கீ கங்களுக்குப் கிரியமளிப்பவகை
வும், உளக்கு வணக்கம்; கரிகளும் காவ்களும் கீழைகளும்
கீழருக, கைந்த கோக்களுடனாக் கவத்துக்குக் கததம்
—கதிகைம—கிவ்வாகைகை கக கீ பொக்கையும்
கருகளும்கை கிவ்வாத் தரிக்கிறும், கீ ஆயிரமழிப்பவன்,
கீ துத கோப்பவன், கெண்டக் தரிப்பவனே! தேவாபுத
மான குத்திரனுடைய பம்பு பாய்கின்றது; இம்மிருத்த
கத்திகையினாலுதம அதற்கு வணக்கம். கக குத்
திரனே! அடிபட்ட மிருகத்தின் கடிதொடரும்—கெடன்
போகை—மறைத்த உன்னை கிழத்த எதிர்ப்பவனை கீ பின்
புறம தாத்திச் செங்கிறும். கக பவனும் குத்திரனும்
இவ்வந்த ஒன்று கோத்த உக்கிரனோய் இவர்கள்
கித்துக்குச் சென்னைகூகன்; இம்மிருத்த கத்திகையி

வாளுதும் அவர்களுக்கு வணக்கமாகுத. ௪௫ வரும் உனக்கு வணக்கம், போரும் உனக்கு வணக்கம், ருத் திரனே! நிற்றும் உனக்கு வணக்கம், உட்காரும் உனக்கு வணக்கம், கா காலியில் வணக்கம், மாநிலியில் வணக்கம், இரவிலே வணக்கம், பகலிலே வணக்கம், இருவக் களான பவனுக்கும் சர்வனுக்கும் நான் வணக்கமித் தானேன், என மூன்றுதம் ஆபிரவகண்களோடு கண்டு பல இடங்களில் எதிரும் ருத்திரனேடு, அவன் தன் காவோடு சென்றுக்கால், எவ்வகை அவனில மொதாமலாக வேணும்! ௧௮ எருக்குதிகளாகுடனாடு கருப்பாமி கலக்க மளிப்பவனாயும் கொள்ளும் தாகவ்களுமுள்ள கோமுகவனாகுடய இரத்தகத விழச் செய்யும் அவைத் தலவனுமாத அவனுக்கு வணக்கம், ௧௯ தேவாபுதமாத தண்டத்தக எங்கனில் செதுத் தாதே, பசுபதியே! எவனில்கோபமாகாதே, உனக்கு வணக்கம், திவப சாகையை எங்கனத் தவிரவேறு எங் காவது குதுக்கு ௨0 எங்களுக்குத் துன்பஞ் செய் பாதே; எவனக்குத்—திவயகு—கொல்; கோபமாகாதே, எங்கன் உந்துடன் எதிர்ப்பாக வேண்டாம், ௨௧ எங்கன் பக்கனில் புருஷானில் உனக்கு அவர வேண்டாம், எவன் ஆடு அருவனில் ஆகை வைக்காதே, உக்கிரனே! வேறு எங்காவது, நீ அமைபச் செதுத்த, பரிசாகு செய்பவர்களைப் பாழாக்கு, ௨௨ வகிமை பாத குதிகாயின் கிண்புப்போலே, காலும் இரு மறும எவனதுகுரோஆபுதமாய் சென்றுவிற்றதோ, எவன் தொடர்ச்சியாய் அவவாபுதத்தக இழுக்கிக்குவினா அவனுக்கு வணக்கமாகுத, ௨௩ எவன் வானத் திவ திரமாயி வின்ற பக்குஞ் செய்பாதவர்க்கையும் தேவ சித்தவர்க்கையும் கொன்றுவிடுவோ பந்து சக்கிரிச

நுடன் அவனுக்கு வணக்கமாகுத, ௨௪ உனக்குச் காட் டோ பிரானிகன் காக்க மிருகங்கள், ஹம்ஸங்கள், சுபர் கவான் கருடங்கள் பறவைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன, பசுபதியே! சனத்திலே புள்ளவன் உனது யட்சன், திவப சகவகன் உனது செழுமைக்குப் பரபகின்றன, ௨௫ சிவமாதவாகும! கருப்பங்களும பூரிவகவாகும கௌகளும மீனகளும இரணகவாகுமான—துவதுக்கனில்—நீ ஆபுதத்தக விசிறுப்; பவனே! உனக்குத் தூமு நிலை தடைபுமிக்க; ஒரு இமைமியே நீ உலகமெல்லாம் பாரகிறாய், பூர்வத்திலிருந்து வட சமுத்திரம் வரை நீ வேதனை செய்கிறாய், ௨௬ ருத்திரனே! எங்கனச் சாத் துடன் சேர்க்காதே, விஷத்தோடு கிணைக்காதே, திவ பாக்கிலிபுடன் எவனத் தோபக்காதே, எங்களுக்கு அச்சியமாய் வேறு எங்காவது அந்த மின்னலை விழச் செய் உள பவன் கோதியின் தலைவன் புதியின்—சான், அவன் விரியும் வானத்தில் விபரபகமாயுள்ளான், இங்கி ௨௭ எந்த திகைதிதுமுள்ள அவனுக்கு வணக்கமாகுத, ௨௮ பவ இரணனே! பருமானனுக்குச் சகமளிப்பவனாகு மும், என்னனில் நீ பக்கனின் பசுபதியா புள்ளாய்; தேவர்கள் உண்டு எனச் கொள்ளும் சித்தகதபுள்ளவனு குடய இரு கால் நான்கு கால் பிரானிகளுக்கு நீ கா ரளிப்பவனாகுமும், ௨௯ நீ, எவன்குடையப் பெரியவனை, எவன்குடையச் சிறியவனை, எவன்குடைய பால்கனை, எங் கன்குடைய பராக் தாக்குபவர்களை, எவன்குடைய தாகைய, எவன்குடைய தக்கதகைய துன்பஞ் செய்பாதே, ருத் திரனே! எவன்குடைய காயத்தக கட்டத்திலாக்காதே, ௩0 ருத்திரனுடைய, ஊரோமில் ஊனக்கத்தம உப லிப னாயுள்ள காய்களுக்கும நான் இரதவணக்கஞ் செய் | வேணுத.

தளமேன். உட உடது கோஷிப்பவர்களுக்கு எம்மல்
காரம், உடது கோஷிக்கு எம்மல்காரம். வண்டி மனிச்
செப்பெவர்களுக்கு எம்மல்காரம், இவ்வாறு புதிப்பவர்
களுக்கு எம்மல்காரம். தேவனே உடது கோஷிக்கு
எம்மல்காரம். எங்களுக்குச் சவனதிபாகுட. எங்களுக்கு
அச்சம் குனிவமாகுட. [கக, உ. க—உக]

ககஓ ஓதனம் [அநிவனம்—பாத்தனம்பத்தோதனம்]

க—கஓ பிரகலபதி இந்த ஓதனத்தின்! சிரம், பிரமமா,
மூலம், புதி கோதின செவின, ரூபிச் சந்திரன் என்
கன், எரு ரிஷிகன் பிராணபாவன்கன். கன் உலகை
காமம் உடல். நிதி துத்தகடகட, அதிதி அதித தரிப்
பவன், வாதன் சரிப்பவன். குதிகன், தானியகன்,
பகன், அரிதிகன், ககன் உமின் பெரு சங்கட
மேகம் சரம். கருப்பு உலோகம் அதன் மாயிசம்,
கிசெப்பு அதன் உதிரம். தகை அதன் சரம்பன் பகை
கன் அதன் சிறகன், புஷ்கைய அதன் கந்தம். சலிக்
கும புதி பாத்திரம், இரு மெயுன அதன் தோகன்
இரு தண்டகன் அதன் முதகெழமபுன் குட்கன்
அதன் கண்டெழமபுன், அத்தினகன் அதன் வககன்.
கக—உஓ இப்புதியே பக்குவமாகும் ஓதனத்தின் கைகம்
கோதி மூடி. உழவுச் சாக்கன் அதன் விவா எழமபுன்
மணல் குட்பப் பொருள். குதம் அதன் கககழவுஞ்
சைம், கதிகன் அதன் பொழிவு. குக்கெழல் கைகம் கைக்
செப்புகின்றது. பஜூரினா பிரோதிதமாகும். பிரம்மத்
தாய் கிளிக்கப்படும் சரமஞன் செதுத்தபபமே. பிர
ஓத்த கைக்கும குக்கி. இரத்தநாய் அகப்பவ. குதக்கன்

1 உடவு, பிரம்மபவன உடவின்.

ககஓ கருத—அதன் குத்திரம்.

பக்குவஞ் செப்பவர்கன், குதக் காகக்கன் அனல்
எழும்புகின்றன. பஞ்ச முகமுன பாத்திரத்தை
உகைவ உஷ்ணம் ஏரிக்கும். பக்கு—த்தாய்—கோய்
கப்—பகிம் எல்லா உகைவளும் ஓதனத்தாய் கிடைத்
தும். அந்த ஓதனத்தில் வரிசையாய் கிழே கட்டி கோதி
புதி ஆகாதமாயுன்ன. உக—உ.க அதன் உக்கெட்டத்
தில் ஆத எப்பது தோகன் கித்தமாகுக்கன். ஓதனத்
தின் மெனா மகிமை என்னவென கான் உண்ண—
கிளவுகிறேன். ஓதன மகிமைவ பதிபவன் அது
அத்பயிலி, அது பொழிவு பூப்பயிலி இதுவும்
எதுவுமிலி எனச் சொல்லுவான். அளிப்பவன்—அத
கிப்பத்தி எத்திவி கிளக்கெருகு அதன் கதிகையப்
அதித உகைக்கலாகாது. கி பாரகாத ஓதனத்தைப்
புதிததாயோ? அகைது கி பாரக்கும் ஓதனத்தைப் புதித்
தாயோ? எனப் பிரம்ம வாதிகன் கேட்கிறுக்கன். கி ஓத
னத்தைப் புதித்தாயோ? அகைது ஓதனம் உண்ணப் புதித்
ததா? காணுத—கிழ்க்கதன்—ஓதனத்தை கி புதித்
திருத்தாய் பிராணகன் உண்ண கிவரும் என ஒருவன்
இவனுக்குக் கூறுகிறுக் காணும—கோபுன்ன—ஓத
னத்தை கி புதித்திருத்தாய் அபாணகன் உண்ண கிவரு
மென ஒருவன் இவனுக்குப் புதுகிறுன். இவன் கான்
கதனத்தை புதிக்கிலி ஓதனமும் எண்ணப் புதிக்க
கிலி. ஓதனம் ஓதனத்தையே புதித்துளது. உ.உ
பூவ ரிஷிகன் புதித்த—எந்த இத்தியுண்டோ அந்தத்
கைவாசின்காமம் கி வேறு கித்தயுடன் இதனைப் புதித்
கிருத்தாய் புரதனத்தினின்ற தோன்றிய உடது பிரக
பதிதகிமே. அதற்கு ஒருவன் சொன்னம் மொழியா
யது—பதிச—கான் இவரு கரும் இதனையோ வாதனாத
பிர கிக்குவதையோ புதித்தேனிலி, கான் பிரகலபதி

பரம சித்தோடு இவதப் புதித்தேன். அவனும் என் இந்
 தைச் செதுத்திபுன்னேன். இந்த ஓதாமானது சர்வரங்க
 மூன்றது, சர்வ சக்திபுன்றது, சர்வ தேவமூன்றது; இப்
 படி பரிபயன் சர்வரங்கன் சர்வசக்திபரன் சர்வதேவனா
 வான். ௩௩ பூர்வரிஷிகள் இதனைப் புதித்த எந்த செவிகள்
 உண்டோ அச்செவிகளால்களையம் யெது கரதுவரன் நீ
 இதனைப் புதித்திருந்தால், நீ செவிடாவாய்—அதற்கு—
 இவ்வளம் ஒருவன்—மறுமொழி அளிப்பதாவது—என்
 இங்கு வரும் இதனைப்போ, வராததையோ நீக்குவதையோ
 புதித்தேனில்லை: சோதி புவி பென்னும் செவிகளால்
 இதனைப் புதித்தானேன்: என் அவற்றால் இதனைச்
 செதுத்தி புனனேன், இந்த ஓதாமானது.....சர்வதேவ
 னாவான். ௩௪ பூர்வரிஷிகள்.....என்னளால் நீ
 இதனைப் புதித்திருந்தால் நீ குருடனாவாய்.....ருசியன் சக்
 தியன் என்னும் கன்னகூடன்.....சர்வதேவனாவான்.
 ௩௫ பூர்வரிஷிகள்.....முடித்தால் இதனைப் புதித்திருத்
 தால் உனது பிரகடி முகத்திலிருந்து மரிக்கும்.....
 பிராமணன் என்னும் முகத்தோடு.....சர்வதேவனாவான்.
 ௩௬ பூர்வரிஷிகள்.....எவரால் இதனைப் புதித்திருத்
 தால் உனது கர கரமாரும்.....என் அக்ஷிரியின்
 கரவோடு.....சர்வதேவனாவான். ௩௭ பூர்வ
 ரிஷிகள்.....பந்தளால் இதனைப் புதித்திருந்தால்
 உனது பந்தன் விழும்.....குறுக்கன் என்னும் பந்
 தகூடன் சர்வதேவனாவான். ௩௮ பூர்வ ரிஷிகள்.....
 பிராண பானங்களால் இவதப் புதித்திருந்தால் அந்தப்
 பிராணபானங்கள் உன்னை நீக்கும்.....வழு ரிஷி
 களான பிராணபானங்களால்.....சர்வதேவனாவான்.
 ௩௯ பூர்வரிஷிகள்.....விபசரன் இவதப் புதித்

திருத்தால், அசனான பக்யமன் உன்னை பழிப்பான்.....
வரனமென நாம் விபசனோடு.....சர்வதேவனாவான்.
 ௪௦ பூர்வரிஷிகள்.....முதுகால் இவதப் புதித்
 திருத்தால் பின்னல் உன்னைக் கொல்லும். சோதி என்னும்
 முதுகால்.....சர்வதேவனாவான். ௪௧ பூர்வரிஷிகள்
மார்பால் புதித்திருத்தால் உழவுத் தொழிலால்
 நீ ஓய்வமாட்டாய்.....புவி என்னும் மார்பால்
சர்வதேவனாவான். ௪௨ பூர்வரிஷிகள்.....உத
 ததால் புதித்திருத்தால் வயிற்று வலி உன்னைக் கொல்லும்
உன்னம் என்னும் உதத்தால்.....சர்வ
 தேவனாவான். ௪௩ பூர்வரிஷிகள்.....வந்தியால்
 புதித்திருத்தால், நீ கலவகனிலே மரிப்பாய்.....என்
 டால் என்னும் வந்தியால்.....சர்வதேவனாவான்.
 ௪௪ பூர்வரிஷிகள்.....வேறு தொடைகளால் புதித்
 திருத்தால் உனது ஊருக்கள் ஒழிபும்.....மித்திர
 யனாவான் என்னும் தொடைகளால்.....சர்வதேவனாவான்.
 ௪௫ பூர்வ ரிஷிகள்.....யெது முழத்தான்களால்
 புதித்திருத்தால்.....நீ முடவனாவாய்.....துவஷ்டா
 கின் கன்னளால்.....சர்வதேவனாவான். ௪௬ பூர்வ
 ரிஷிகள்.....கரங்களால் புதித்திருத்தால்.....நீ
 அநிதம் கந்தபவனாய்.....அசனின்களின் கரல்
 களால்.....சர்வதேவனாவான். ௪௭ பூர்வ ரிஷி
 கள்.....மூன் பாதங்களால் புதித்திருத்தால் பரம்பு
 னனைக் கொல்லும்.....சகிதாலின் மூன் பாதங்
 களால்.....சர்வதேவனாவான். ௪௮ பூர்வரிஷிகள்....
கன்னளால் புதித்திருத்தால் நீ பிராமணனைக் கொல்
 வாய்.....குதம் என்னும் கன்னளால் சர்வதேவ
 னாவான். ௪௯ பூர்வ ரிஷிகள்.....பிரதிஷ்டைபால்
 புதித்தால் பேராதாவு தரிப்பந்து நீ மகதவாய்.....

....சத்தியத்திலேயே திடமாகி.....சர்வ தோஷங்கள்.
 இவ் ஒதனமென பழங்கெட்டும் அது செப்பனது
 உச்சியாகும். இவ் இம்மனமறிபவன் சூரியனுடைய உச்
 சியை யாசிரியமாகுகுன். சூரிய உலகமாகுகுன். இவ் பிர.
 ஞாபதி இந்த ஒதனத்தினின்று முப்பத்தாறாம் உலகக்
 களைச் சித்தஞ் செய்தார். இவ் அவர்சொகூடபிரகாரா
 னத்துக்காக வஞ்ஞத்தையுண்டுபண்ணினார். இவ் இம்
 மன மறிபவனை காண்பவன்—சித்திபவன்—தனது
 பிராணனையேத் தவட செய்த கொட்பவனாகுகுன்.
 இவ் அவன் தனது பிராணனைத் தடுக்கவிடையென அவன்
 பூரணமாய் எரிந்து சாமபவனாகுகுன். இவ் அவன் எரிந்து
 பூரண சேதமாகவிடையென அனாத சவாசம முப்பு
 முன் சீங்கும். [கௌ. உ. ௧—௫]

சவா பிராணன் [பார்க்க வலதுபக்கம்—பிராணன்]

௧ எவனுடைய சவாநிலத்தில் இந்த சர்வமும் விழுந்து
 எவன் சவலத்தில் ஈசனாகி, எவனில் எல்லாம் நிர்மாய்
 சித்திஞ்றதோ அப்பிராணனுக்கு எமக்காரம் உ பிரா
 ணனோ! உனது பேரொலிக்கு எமக்காரம், உனது இடி
 முழக்கத்துக்கு எமக்காரம், பிராணனே உனது மின்ன
 துக்கு எமக்காரம். மறை பொழியும் உனக்கு எமக்காரம்.
 உ பிராணன் இடி முழக்கமுடன் ஒள்குதிகளில் கர்ச்
 சனை செய்பவனாகல் அவை! வனமுடனாகும்; அனாத
 கருத்தரிக்கும்; அப்பரவ வெரு பக் சவனமாகும்.
 ௨ குதவாதவடன ஒள்குதிகளில் பிராணன் கர்ச்சிக
 ருக்கால் புவிபிதுவன அனைத்தும் சர்வமும் சந்தோஷ

1 செகுவோகன்

சவக கருத்த—உனவுமலவன சீரமத்த அறிபவன் உன்
 மைவைய பறிக்குன்

மாகும். இவ் மேகான புவிபில் பிராணன் மறைபொடு
 பொழிபுக்கால் 'சமக்கு மேன்கமயாகும்' என பசக்கன்
 எல்லாம இன்பமுடனாகும். ௧ மறை பொழியப்பட்ட
 ஒள்குதிகளானது பிராணனோடு நீ எங்கள் ஆபுட்
 காலத்தை நிர்க்கு செய்தாய் எங்களை எல்லாம் கைச்
 தஞ் செய்தாய் எனப் பேசும். ௨ வரும் உனக்கு
 வனக்கமாரா; பேராகும் உனக்கு வனக்கமாரா; பிராணனே!
 சிற்றும் உனக்கு வனக்கம. உட்காரும் உனக்கு
 வனக்கம. அ பிராணனே! வளர்க்கும் உனக்கு
 வனக்கம, அபாணஞ் செய்யும் உனக்கு வனக்க
 மாரா. நிரும்பிச் செந்தும உனக்கு வனக்கம. நிரும்பி
 கோக்கும் உனக்கு வனக்கம. உனது அனைத்தும் இன்
 வனக்கமாரா. ௩ பிராணனே! உனது பிரிபமான
 தேவத்தையும் உனது அநி பிரிபமான கரபத்தையும்
 உனது மருந்தையும் நீ எங்கள் விவனத்துக்காக அளி.
 ௪0 பிரிப மனைப பிரபபேரவ பிராணன் பிராணனை
 —உடைபோல்—வனக்கரிக்கும்; வளரிபபது வளர்கி
 கரத்த சவலத்துக்கும் பிராணன் சவலன். ௪௧ பிரா
 ணன் மிருத்பு, பிராணன் தம்மன். தேவர்கன்
 பிராணனை உபாசிக்கிறார்கள்; பிராணன் சத்தியம்
 பேசவனை உத்தம உலகத்தின ஈட்டும். ௪௨ பிரா
 ணன் பிராடன், பிராணன் சிர்வாகி, சவலம பிரா
 ணனை உபாசிக்கிறார்கள். பிராணன் சூரிய சந்திரன்.
 அவர்கன் பிராணனைப் பிராணபதி என அழைக்கிறார்கள்.
 ௪௩ பிராணனும் அபாணனும் அரிபெய் பலமுமாகும்;
 பிராணன் பொதிமாகி என அழைக்கப்படும். பிராணன்
 பவத்தின சினைக்கும். அபாணனை அரிசி என்பார்கள்.
 ௪௪ கருபவையினனே புருஷன் உட்கவாசம் புறச்
 சவாசஞ் செய்வான்; பிராணனே நீ துரிதஞ்செய்த

அவன் அவன் மறுபடியும் சன்னமாசிரமம். சதி அவர் கள் பிராணனை மாதிரியாவான் எனச் சொல்லுகிறார்கள், பிராணன் யாதும் எனச் சொல்லப்படும். இருந்தது இருக்கப் போவது எல்லாம் பிராணனில் விடும் விதத்தையுடனானது. சதி ஆதர்வனியின் ஆயசிரமனின் தேவ, மானிடர்களின் ஒளத்திகளை, பிராணனே, நீ தான்மேலாகல், அகவ சன்னமாசிரமம். சதி பிராணன், மகாபுரம் மேலான புகியில் பொழியும்கால் ஒளத்திகளின் சன்னமாவின்மேல் அப்படியே எல்லாம் செஞ்செய்துமே தோன்றுகின்றன. சதி பிராணனே! உனது இந்த உணமையையுடையவனுக்கும் எவனில் நீ விடத்தானாய் என்பதை யறிபவனுக்கும், அறிவரும் அந்த உயிரிய உலகத்தில் காணிக்கையைக் கொண்டு வருவான். சதி பிராணனே! எவனும் இந்தப் பிராணனை எல்லாம் உனக்கு காணிக்கையைக் கொண்டு வருகின்றனவோ, அங்கனம், ஏதோவையோவோ! உன்னைச் செவியுதவனுக்கு அவர்கள் காணிக்கையை எடுத்துச் செல்வார்கள். உரு குறையும் அவன் தேவதானின் உன்னை சன்னமாசிரமம் அவன் பூதன் ஆபுதனும்—சர்வகிர்ப்பனாகும் மறுபடியும் தோன்றுகிறது. பூதம் பவ்யம் பவியத்தில் அவன் சந்திகளுடன், பிரதமனைப் போல தருகின்றனவன்.

உரு துமஸன் ஏதற்கால் தனது ஒரு பாதத்தை சைத்தினின்று நீக்குவதில்லை. அவன் அதை நீக்கிவிட்டு அப்பொழுது — இந்த—என்பதும் — காண — என்பதும் மகரையும் அப்போது இரவும் பகலும் இல்லை; உரு காணமுடியாத, உரு ஒரு விளிம்பு — ஆசிரம் கண்டிருடன் என் சக்கிரமன அது மூன்றாம்

1 சூரியன்.

பிந்துக்கு கழலும் பாதிபால், அது கிவவமான புவனத்தைச் சன்னஞ் செய்தது, அதன் வேத பாதி எது? அச்சின்ன மெது? உரு கிவ தன்மமான இதன் சகலமும், சன்னமாகும் சர்வத்தின்—தன்மமும்—அச்சியப் பிராணனின்—தரித கிவவானுபுமுள்ள பிராணனான உனக்கு காணக்கொருது, உரு கிவ தன்மமான இதன் சகலமும், சன்னமாகும் சர்வத்தின் தன்மமும், கிழிப்புள்ளவனாகும், பிராமத்தால் தீர்ப்புமுள்ள பிராணன் என்னை யதாரிப்பானது. உரு உறக்குபவர்களில் உயர்வாயுள்ள அவன் கிழித்தான்வான். அவன் ஒருபொழுதும் மட்டைய் கிழுவதில்லை. உறக்குபவனில் உறக்குபவனாக, அவன் ஒருவரும் செவியுறத்தில்லை. உரு பிராணனே நீ என்னிடமிருந்து நீயாவதே நீ எனக்கு அச்சிய குறையுடைய; பிராணனே! சைத்தினின் கருவையுடைய போம் சிவனுக்காக உன்னை என்னில் கட்டுகிறேன். [சதி. ச. 1—உரு]

சதி பிரம்மச்சரி [பிரம்மன்—பிரம்மச்சரி]

சதி பிரம்மச்சரி வானம் புகியை நடத்திச் செல்லுகிறது. தேவர்கள் அவனில் ஒரு மனத்தாடகுகிறார்கள். அவன் பூமியையும் சேரநியையும் தரிக்கிறது; அவன் குருகா தனைத் தவத்தால் தீர்ப்புகிறது. உரு பிதருக்களும் தேவ கண்டளும் தனித்தனிபாய எல்லா தேவர்களும் பிரம்மச்சாரியை யதாரித்தாக் குகுகிறார்கள்; சந்தர்வனாகும் முயபந்த மூன்று, மூன்று ஆறுபிரம் தேவர்களும் அவன் அனுசரித்தாக் சென்றுகின்றார்கள். அவன் எல்லாத் தேவர்களையும் தவத்தால் பூதனாக் செல்லுகிறது. உரு குருகாதன் உரு எவ்வாறு மாணவன்

சதி உருத்த—பிராணனாக் எல்லாப்பெருமையும் புலனாகும்.

சூரபகபயிதான் தரிக்கிறது; அவன் தனது உதரத்தில் மூன்று இரவுகள் அயலாக் காக்கிறது; அவன் சனகத்தகக் காண தேவர்கள் அங்கு உடுகிறார்கள். ௪ இப்பயி மயித்த, சோதி இவ்வாயத—மிதரு; அவன் வானத்தைச் சமீபதபாச நிகரத்திருந்து. பிரமமசாரி புவிசகி, கட்டையால், கச்சலால் கட்டத்தால் தவத்தால் பூணஞ் செய்கிறது. ௫ பிரம்மத்திலும் மூன்று ஜனமான பிரம்மசாரி, தரப மணித்த தவத்தால் மின்னும். அவனிடமிருந்து, பிரம்மன் சேடப்பிரம்மன் அமுதமுடன் எல்லா தேவர்களும் சேர்ந்த பிரத்தாரகன். ௬ பிரம்மசாரி சமீபதபால் கவாஸ்பாதி, மிருஷ்ண சூரமத் தரித்த கீண்டதாடிபுடன் திண்டையோடாகச் செல்லுகிறது; அவன் உலகங்களைப் பற்றி அடிக்கடித் தன் வசஞ் செய்வதால் மேல் உடலி னிருந்த மேல்சேடஞ்ஞத் தரித்தஞ்செல்லுகிறது. ௭ பிரம்மசாரி பிரம்மத்தையும் சலங்கையும்க் உலகத்தையும் பிரஜாபதியையும் பாமேஷ்டிகையையும் விராஜிதையும் ஜன னஞ் செய்த, அமுதமுலத்தில் சூரமயி இத்திராஜமயி அகாரகித் தகர்த்துள்ளான். ௮ குருகாதன் இந்த விகால கமபிரமான வரவங்கையும, சோதிகையும புவி கையும உருவஞ்செய்தான்; பிரமமசாரி தவத்தால் அவற் றைப் பாணஞ் செய்கிறது; அவனில தேவர்கள் ஒரு மனத்தாடனுகிறார்கள் ௯ பிரமமசாரி இவ்விசிறத் தபுவிதய மூதரப் பிச்சையாகக் கொண்டு வந்தான்; அவற்றை சமீபதபாகச் செய்து அவன் உபாதிக்கிறது, விசயமான புலன்கள் அவற்றில் சாணக் கணாகும். ௧௦ ஒன்று இங்கு, வேத பரத்தாகப் பாண சோதி வாயின் இவ்விசிறத்தில் பிரமமனதுகடப

இரு செவ்வகக் கவச்சப்பட்டுள்ளன! அவற்றை பிரம்மசாரி தவத்தால் பாணஞ் செய்கிறது. அதை பறித்த வேலைய், பிரம்மத்தகத் செய்கிறது. ௧௧ ஒன்று இப்பக்கம் புவிச்சப்பால் வேத, இவ்விசிறக் கிபாபகங்களின் 1 ௧00௮ இரு அளக்கள் ஒன்றுருகியும். அவற்றில் திடமான இவ்விசின் ஆசிரமமாகும். பிரம்மசாரி தவத்தால் அவற்றை மிதிக்கிறது. ௧௨ கெப்பால் கிபாமனாகச் செப்பவன் எச்சித்த இடிஇடித்த புவிசில் பெரிப விரிபத்தக வகிக்கிறது: பிரமமசாரி புவிசில் மேல் இரேதகைப் பொழிகிறது. அதனால் காங்கு திகை கை சிவிக்கின்றன. ௧௩ அவனில், ரூபினில் சத்திரனில் மாதிரிகவனில் சலகனில் பிரமமசாரி சமீபதபை கவக் கிறது. அவற்றில் ஒவ்வொரு தரித்தமி மேகஞ் செல்லும். அவற்றில் ஆத்யம் புருஷனும் மனதபும சலககருமாவார் கள். ௧௪ குருகாதன், மிருதபு, வருணன், சோமன், ஒளக தக்கன் பாவானன், இடிமேகைகள் விசர்கனானார்கள், அவர்களால் இந்த கவர்க்கெகொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. ௧௫ வருணன் குருகாதனும், எல்லா செய்கையுத் தனசேக செய்த கொஞ்சுகிறது அவன் கிருமபுலகை, மித்திர னுத பிரம்மசாரி, தனது ஆளமாவிகிருத்த, பிரஜா பதிக்கு அளிக்கிறது. ௧௬ குருகாதன் பிரம்மசாரி, பிர ஜாபதி பிரமமசாரி. பிரஜாபதி பாசுபிதிகுது—அசு ஸுபிபும—விராடனே வசஞ் செய்யும் இத்திராஜனும். ௧௭ பிரமமசாரிபத்தால், தவத்தால் அசன் இராஷ்டிரத் தைப் பாணஞ் செய்கிறது. குருகாதன் பிரம்மசாரிபத் தால் பிரம்மசாரியை கிரும்புகின்றான். ௧௮ கன்னிகை பிரம்மசாரிபத்தால் புல பதியை அடைகிறது. பிரமம சாரிபத்தால் குதினையும் கைமக்கையும்க் உலகவயதைய

மூய்நிற்கும். ௧௯ பிரம்மசாரிபந்தராலும் தவந்தராலும்
மிருத்புணைதேவர்கள் அழிந்தார்கள். இதனால் பிரம்மசாரி
பந்தரம் தேவர்களுக்கு வரக்கூடாததென்றெய்தான்
௨௦ ஓளவுதங்கள், பூதம், பகிஷ்யம், பகம் இரவு
வண்பதி குதங்குடன் வருடம்—இவை பெய்க்கும்
பிரம்மசாரியினிடமிருந்தே புலனாகின்றன. ௨௧ புவி
சோதியின் பக்கம், பிரம்மம் வளத்தின்—மிருகங்கள்
நெரு நெருதவைய—இவை பிரம்மசாரியிடமிருந்தே
நோன்றுகின்றன. ௨௨ பிராணபுதியை - பிராணிகள்
—எல்லாம் தனித்தனிபாடு ஆன்மாக்களில் பிராண
னைத் தரிக்கும். பிரம்மசாரியை இடநெய்யான பிரம்மம்
அந்த அனைத்தையும் காக்கும். ௨௩ தேவர்களுக்குத்
துரிதமான அவன் இன்னும் ஏழாமலுள்ள அவன்
சோதிபாடி கலையாடுகான்; அவனிடமிருந்து அமுதத்
நோடுசேர்ந்த எல்லா தேவர்களும் சேட்டப் பிரம்மமூல
பிரம்மமூலம் நோன்றினான். ௨௪ பிரம்மசாரிசேட்டப்
பிரம்மனை தரிக்கிறான். அவனில் எல்லா தேவர்களும் சேர்
ந்த இறைம்கூப்பட்டுள்ளார்கள்; அவன் பிராணபாணனை
யும், அப்பால் விபாணனையும் வரக்கூடிய மனத்தையும்,
இருதபத்தையும், பிரம்மத்தையும், மேதைமையையும் சா
னகு செப்கிறான். ௨௫ எவ்வளவு காரைத் தேர்த்தியை
எவ்வளவில் வை. உணவை இயோதவை உதிர்த்தை—
எவ்வளவில் வை. ௨௬ பிரம்மசாரி இவற்றை பெய்க்காது
நித்தல் செய்து சுமந்திரத்திலே சலத—நின் வாய்க்கே
தவத்தில் தவமாகி விளகான், கன்னுதமாகி செப்பும் பழப்
புமரான அவன், புவியில் அதிசோதி வீடுகிறான். [௧௧.௫.
௧-௨௯]

௧௧.௫ கருத்து—பிரம்மசாரியை மனமும்.

௧௧.௬ துன்பம் கீங்கு [சந்திரன்—சந்திரன் உதயத்தியோகித
தேவதை]

௧ நாவகன் அக்ஷிகையையும் வண்ப்பதிகளையும் ஓளவுதி
களையும் செடி செடிவளையும் இரதிரதிரையும் பிரதமண்பதி
கையும் மொழிகிறோம்¹. அவர்கள் எவ்வளவுத் துன்பத்தி
னின்ற தீக்குவர்களாக, ௨ நாவகன் இரதிரதிரவான
வருவளையும் மித்திரதிரையும் கிஷ்டுதவையும் அப்படியே
பகனையும் உதிகிறோம். அம்மனையும் கிவல்வாதிரையும்
கொத்துகிறோம். அவர்கள் எவ்வளவுத் துன்பத்தினின்ற
தனிகமயாக்குவர்களாக, ௩ நாவகன் தேவசகிதாவை
யும் தாதருவையும் பூஷணனையும் கிவல்புகிறோம். நாவ
கன் முதன்கமயான தவந்தாவையும் உதிகிறோம்! அவர்
கள் எவ்வளவுத் துன்பத்தினின்ற துணிப்பர்களாக.
௪ நாவகன் கந்தருவர்களையும், அப்பாசர்களையும், இரு
அக்ஷிகளையும், பிரம்மமூலப்பதிகளையும் அரிவமான்
என்னும் நாமமுள்ள தேவனையும் தவல்கிறோம். அவர்
கள் எவ்வளவுத் துன்பத்தினின்ற துண்டிப்பர்களாக,
௫ நாவகன் திவந்தையும் இரவையும் சூரிய சந்திரனை
யும் செபுகிறோம்: எல்லா ஆதித்தியர்களையும் கைதக்
கிறோம். அவர்கள் எவ்வளவுத் துன்பத்தினின்ற தளர்த்
தவர்களாக, ௬ நாவகன் கந்தருத் உற்றுக்கொள்;
நாவகன் பந்திரியன் வானம் அப்பால் திவசனையும்
பகநோந்துகிறோம்; அவர்கள் எவ்வளவுத் துன்பத்தி
னின்றும் கழிப்பார்களாக, ௭ இரவும் பகலும் உலகையும்
பெத்தத்தினின்ற வருவதை என்னிடமிருந்து கிவக்கு
வர்களாக, சந்திரன் என அவர்கள் அழைக்கும்
நோமன் எவ்வளவு கிடுகிடுவாக்குவான், ௮ நாவகன்
புவிச் சேர்க்கைவான சோதி சம்பந்த பகனையும், வண

1 அழைக்கிறோம்

மிருகங்களைபும் கழுநுட்களைபும் பறவைகளைபும் இவைச்
கிடுகும், அவர்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்று அகற்ற
வார்களாக ௯ நாங்கள் இப்பொழுது பயிற்சியும் சாஸ
னையும் குத்திரசையும் பகபதிகையையும் புதுகிறோம்; அவர்
கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்று பிரிப்பார்களாக, நா
ங்கள் எங்கிறியும் அவர்களுடைய அம்புகள் எங்களுக்கு
எப்போதும் மனவகையாகாருத, ௧௦ நாங்கள் சோதிகைய
யும் கடசதிரங்களைபும், புலிகையையும் பகபுக்களைபும், மலை
களைபும், கடல்களைபும், நதிகளைபும் ஏரிகளைபும், வறங்கு
கிடுகும், அவர்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்று ஒதுக்
ருவார்களாக, ௧1 நாங்கள் இப்பொழுது ஏழு சிவிகளைபும்
நிவய எங்களைபும் பிரகாபதிகையையும் இயம்புகிறோம்.
இயம்பித் தங்கியபுடனான பிதருக்களைபுஞ் சாத்த
கிடுகும், அவர்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்று புற
மாக்குவார்களாக, ௧௨ சோதியிதுட்காருத் தேவர்களும
வாசத்திலுமரும்—அமரர்களும புலியில் அமர்ந்துவா
பலிஷ்டர்களும எங்களைத் துன்பத்தினின்று கிடுகிப்பா
ர்களாக, ௧௩ சூதித்திவர்களும குத்திரங்களும வகக்
களும சோதியிதுவான தேவர்களும, அநர்வாணர்களும,
அவகிணர்களும மனவசிகர்களும எங்களைத் துன்பத்தி
னின்று முத்தமாக்குவார்களாக, ௧௪ நாங்கள் பக்குத்
கத, பகாமாணை குக்குகிற, வாமன்களை மருத்துகிற
வகாக்கிறோம்; நாங்கள் பகாக்களை அகழப்புக்கிற,
பிழாதுகிறோம், அவர்கள் எங்களைத் துன்பத்திலிருந்து
சேதிப்பார்களாக, ௧௫ நாங்கள் சோமிகைத் தங்கியு
யுள்ள செடி, செடிகளின் பஞ்சு இராவங்களைப் பேசு
கிறோம், நாங்கள் தருப்பகைய பங்ககைய பயங்கத
வழங்கத இவைக்கிறோம், அவர்கள் எங்களைத் து
ன்பத்தினின்று துயிப்பார்களாக, ௧௬ நாங்கள் அராயர்

களைபும் அரக்கர்களைபும், அரவுகளைபும், அநகனங்களை
பும், பிதருக்களைபும் பகாமன செப்புகிறோம், நாங்கள்
துது மிருத்புக்களை வசனிக்கிறோம், அவர்கள் எங்களை
துன்பத்தினின்று களைவார்களாக, ௧௭ நாங்கள் குதுக்
களைபும் குதுபதிகளைபும், வகுஷங்களைபும் அபனங்களை
பும் துணடுகளைபும் வத்சாங்களைபும், மாதங்களைபும்
கிடுகிறோம் அவர்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்று
கிடுகிப்பார்களாக, ௧௮ தேவர்களே! தென் திசையி
னின்று வாகுங்கள். மேற் திசையிலிருந்து மேத்த திசை
பகாருங்கள்; மேத்திசையிலிருந்து, வட திசையிலிருந்து
கேதி மிருத்து ஒன்றுசேரும் கிடுகெதேவர்கள் எங்களைத்
துன்பத்தினின்று கடத்தவார்களாக, ௧௯ நாங்கள் சத்தி
பம வளர்த்த சத்திய மதசரித்த, தவகன் மனைகிடுக
ருவ கிடுகெதேவர்களை தெரிவிக்கிறோம், அவர்கள் எங்
களைத் துன்பத்தினின்று பீட்பார்களாக, ௨௦ சத்தி
பம சாய்ந்து சத்திபம செழிமை செய்யும், அவர்கள்
மனைகிடுகெதான சர்வமான தேவர்களை நலிதுகி
டுகும், அவர்கள் எங்களைத் துன்பத்தினின்று நிரப்ப
வார்களாக, ௨௧ நாங்கள் பூதத்தையும்¹ பூத பதிகைய
யும் பூதங்களை வகிபஞ் செய்பவர்களையும், ஒன்று சேரும்
சர்வமான பூதங்களைபும் பாசாக்கிறோம், அவர்கள் எங்
களைத் துன்பத்தினின்று ஒட்டுவார்களாக, ௨௨ பஞ்ச
திசைகளான தெலிகளும் ௨௩ குதுக்களான தேவர்களும்
வகுஷத்தின் பங்கும வககளுக்குச் சதாநாலம் மனவ
கஞ் செய்வார்களாக, ௨௪ மாதலி வறியும் இராதக்கால்
வாங்கப்பபட்டதும், சங்ககனில் இரதிரானல் செதுத்தியது
மான மருக்கத சலவகனே! எங்களுக்கு அளிபுகள்.
[௧௪ ௧, ௧—௨௪]

¹ சிவ்யும் பொருகிற;

௧௬௬ கருத்து—துன்பத் துயித்து நிபனருக்கள்.

௪௪௦ உச்சிஷ்டம் (அதாவது - அத்தியந்தம உச்சிஷ்டம்)
 ௪ உச்சிஷ்டத்தில்¹ காமமும் ரூபமுமுண்டு, உச்சிஷ்ட
 டத்தில உலகம் நிலைக்கும். உச்சிஷ்டத்தினுள்ளே இந்
 திரையும் அக்கினியும் விசுவமும் திரைமாவார்கள். உ உச்
 சிஷ்டத்தில் சோதியும் புவியும் விசுவமான புவியும் நிலை
 யாகும், உச்சிஷ்டத்தின் கவங்கன், சமுத்திரம் கடந்தான்
 காந்து நிலைபெறும். ௬ சந்தம் அசத்தமான இரண்
 டம், மிருத்புவும் வலிமையும் பிரஜாபதியும் உச்சிஷ்டத்
 தில் கிழவர்கள், வர்-ரவும், தர்-ரவும், உலகத்தினுள்ள
 வர்கள் உச்சிஷ்டத்தில் சாய்ந்துள்ளார்கள். என்னில்
 வரனாக ௪ திடமாகும் திரைக்கும், திரைமும் வரும்
 பிரமமும் விசுவமுண்டாகும் தசங்கனான நேயகத
 களும் ஈரபிதன் எவ்வாப் பக்கங்கனிலும் விரிபதகதப்
 போல் உச்சிஷ்டத்தி வரதாய ஆவார்கள். ௫ கீட்கும்,
 ஸாமமும் பஜுமும் உச்சிஷ்டத்திலாகும். உத்தேமும்
 பிரஸ்தமும் மந்தமும், ஹிங்கரமும், கவாமும் ஸாம
 னின் மேதியும் உச்சிஷ்டத்திலாகும்: அது என்னிரா
 கும், ௬ தாவினுள்ளே கருகவப்போவ உச்சிஷ்டத்தின்
 ஐந்திராக்ஷமும் பாவமாவமும், மகா காமனியமும்
 மகாவிதமும், பக்ஞாங்கங்களாகும். ௭ இராஜருவமும்
 வரஜபேயமும் அக்கினிஷ்டோமமும் அப்பாள் அத்வா
 மும், அரக்கமும் அவமேதமும், அநி ஆனந்தம் மிகும்,
 சிவதருபகமையும், உச்சிஷ்டத்தினுண்டு. ௮ அக்கினிபாதே
 யமும், திண்டையுள் சந்தமுடன் காமனியபுவ உச்சன்
 உக்ஞங்களும் சத்திரங்களும் உச்சிஷ்டத்தின் ஒன்று
 வைக்கப்பட்டுள்ளன. ௯ அக்கினி நேஜாததிரமும் கிரத்
 கதையும், வஷட்காரமும் விதமும் தவமும் தட்சிணையும்
 இஷ்டமும் பூர்த்தமும், உச்சிஷ்டத்தின் ஒன்று திரைமக்

1 மேதியில்

கப்பட்டுள்ளன. ௧௦ ஒரு இரத்திரியும் இரு இரத்திரி
 களும் சதயச்சிரீயும், பிரச்சிரீயும் உச்சிஷ்டம் உச்சிஷ்டத்
 தில் திரைமக் இகழக்கப்பட்டுள்ளன அறிவாள் பக்ஞத்
 தின் அணுக்களும்—உச்சிஷ்டத்தினுண்டு. ௧௧ சதுர்
 இரத்திரிகளும் பஞ்ச இரத்திரிகளும் ஆறு இரத்திரி
 களும் அவை இருவகையாய் இரண்டாம், நேஜாதசமும்
 ஏழு இரத்திரிகளும் அமுதத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள
 எவ்வா பக்ஞங்களும் உச்சிஷ்டத்திலிருந்து நோன்றிற்று.
 ௧௨ பிரநிதிராமும் கிதனமும் விசுவஜித்தம் அபிஜித்தம்
 சாந்துமும் அநி இரத்திரிகளும் பன்னிரெண்டின
 —பாகங்களும்—உச்சிஷ்டத்தினுண்டு. அது என்னிரா
 கும், ௧௩ இனிமையும் சமமதமும், நேஜாமும் கவதாவும்
 உணவும் அமிருதமும், உறுதியும்—உச்சிஷ்டத்தினுண்டு.
 கிழமும் எவ்வா காமங்களும், உச்சிஷ்டத்தில்—காமத்
 நோடு எவ்வா திருபதிவாகும். ௧௪ ஒன்பது புவிகள்
 கடல்கள் சோதி உச்சிஷ்டத்தின் ஆசிரமமாகும். குரியன்
 உச்சிஷ்டத்தில் ஒளி விசிறுன்: திரைமும் இரவும் உச்
 சிஷ்டத்தில், அதுவும் என்னில், ௧௫ உபஹவயத்தையும்
 விஷுவானாத—வாகததையும் மர்மத்தில் வைக்கப்பட்டு
 ன்ன பக்ஞகவியும் சர்வந் தன்னஞ் செய்யும், தன்
 னஞ் செய்பவனது தந்தையான உச்சிஷ்டன் தரிசுகருன்,
 ௧௬ தன்னஞ் செய்பவனது தந்தையாயும், கவாசத்
 தின் பெணத்திரைமும், பிராமகனையும் உச்சிஷ்டன் புவி
 யில் ஐயிகருன் கவியாயும் சர்வத்தின் ஈசனாயும் அகித்
 கிருன். ௧௭ ருதமும் சததிரமும், தவமும் இரஷ்டிர
 மும் கிராமமும் அநமும் செயதும் பூதமும் பவிஷ்யமும்
 உச்சிஷ்டத்தினுண்டு. கிரியமும் இடைச்சமியும் வன்மையும்
 உச்சிஷ்டமான வலிமையினுண்டு ௧௮ செழுமையும்

1 பாவனை பக்ஞங்கள்

சத்தியும், சங்கற்பமும் சுத்தநிசாமும், இராஜ்ஜாமும், ஆதாமிரித்த உலகங்களும், வகுஷமும் இடைகளும் ஆக
 னனாகளும் வீடுகளும் அவிபும் உச்சிஷ்டத்தினுண்டு.
 ௧௯ உச்சிஷ்டத்திற் றாறு நேராதார்களும் ஆயிரியர்
 களும் சதாச்சார—செயல்களும் நீவிதங்களும் வக்கும்
 களும் அனழபயுக்களும் இஷ்டங்களும் உச்சிஷ்டத்தி
 னுண்டு. ௨0 பட்சங்களும் மாதங்களும் குதாக்களாடா
 ளும் வகுஷப் பிரிவுகளும், கோஷிக்குஞ் சங்கங்களும் இடி
 ளுழங்கலும் மேலான சருதியும் உச்சிஷ்டத்தினுண்டு.
 ௨௧ படிக்கங்களும், பரங்களும் மனங்களும், குறையந்
 தளும் செடி கொடிக்களும் புற்களும் மேலங்களும் மிங்
 னங்களும் உச்சிஷ்டத்திற் றவைக்கப்பட்டு விதி விதவப்
 பட்டுள்ளன. ௨௨ ஐயமும் சித்தியும் சமர்ப்தியும் விவரப்
 தியும், மேன்மையும், செல்வமும், உச்சிஷ்டத்திற் ற: அநி
 சித்தியும் அநிசெலவமும், உச்சிஷ்டத்திற் றவைக்கப்பட்டு
 ன்னன, மறைக்கப் பட்டுள்ளன, விதவப்பட்டுள்ளன;
 ௨௩ சவாகத்தால சவாசிப்பதும் கண்ணும் காண்
 பதும், சோதியின் எல்லா தேவர்களும் சோதியிற்
 ஆசைதமாவனாகளும் உச்சிஷ்டத்திருந்து உதவ
 மாணார்கள். ௨௪ குக்குக்களும் சமங்களும் சத்தங்
 களும் வஜு—லோடு புதாணமும், சோதியிற்.....
உதவமாணார்கள். ௨5 பிராணுபாணங்களும் கண்
 னும் காணும் அழிபாணமும் அழியும் சோதியிற்.....
 உதவமாணார்கள். ௨௬ ஆனந்தங்களும் இன்பங்களும்
 அனுபவங்களும் அனுபவங்கள் அனுபவிக்கின்றனர்களும்
 சோதியிற்.....உதவமாணார்கள் ௨௭ தேவர்களும்
 பிறருக்களும் மனிதர்களும் கந்தாவர்களும் அபசாஸர்
 களும் சோதியிற்.....உதவமாணார்கள். [௧௯ எ.௧—௨௭]
 ௪௪0 சருத்த—சாதாரண மிகுதியாவதால் ஈசனுக்கே உச்சிஷ்டம்
 எனப் பெயர்.

௪௪௧ அத் த வ த ம் [கோருபதிரிஷி—அத் த வ த ம் ம ன் னு
 தேவதை.

௧ சங்கற்பத்திற் றீட்டிவிருந்து கோபம் தனது
 மீன்கிண்பக்கொண்டு வருங்கால மனவாணனுடைய கண்
 பர்கள் யாவர்? வரிப்பவர்கள் யாவர். வரிப்பவரில்
 தலைமை வகிப்பவர் எவா? ௨ பெரிய கடலினசத்தில்
 தவமும் செயலுமிருந்தார்கள். அவர்கள் மனவாண
 னுடைய கண்பாகன் அவர்கள் வரிப்பவர்கள். பிரம்மன்
 வரிப்பவரில் தலைவனுமிருந்தான். ௩ பூர்வ தேவர்க
 றிடமிருந்து பத்துதேவர்கள் எமைய சன்னமாணார்கள்.
 பிரதயட்சமாய அவர்களை அறியும் எவனும் இன்று
 பெரிபதைக் குறித்தது—பேசனாம். ௪ பிராண
 னும் அபாணனும் கண்ணும் காணும், அழியும்
 அழிபாணமும், விபாணனும், உதாணனும் வக்கும்
 மனதும்—அகையே விருப்பத்தைக் கொண்டுலந்தன.
 5 அப்போது குதாக்களும் தாக்குவும் பிராணபதியும்
 இந்திரனும் அக்கினியும் சன்னமாகவின. எவனை அவர்
 கள் தலைவனாக உபாசித்தார்கள்? ௬ பெரிய கடலி
 னகத்தில் தவமும் செயலுமே இருந்தார்கள். செயலி
 னின்பே தவம் தோன்றினான். அவனையே அவர்கள்
 தலைவனாக உபாசித்தார்கள். ௭ இறக்கு முன்னிருந்த
 புவிவை அறிஞர்களை அறிந்தார்கள். காமத்தால் அவனை
 அறிபவன் பழைய பொருள்கள் புலனாகுபவன் என தன்
 னையே நினைத்தத்கொன்னலாம். அ எங்கிருந்த இந்தி
 ரன்? எங்கிருந்து சோமன் எங்கிருந்து அக்வினி சன்ன
 மாணான்? தவஷ்டர் எங்கிருந்து தோன்றினான்? தாக்கு
 எங்கிருந்து பிறந்தான்? ௮ இந்திரனிடமிருந்து இந்தி
 ரன் சோமனிடமிருந்து சோமன் அக்வினிடமிருந்து
 அக்வினி உதவமாணான். தவஷ்டர்வினிடமிருந்து தவ

ஷ்டா நோன்றினான், தாத்தாவினிடமிருந்து தாத்தா பிறந்
தான். ௧௦ பழைய பத்து தேவர்கள் பத்து தேவர்களீ
னினபே நோன்றினார்கள். தமகன் மககடகளுக்கு உல
கத்தை யளித்தாவிட்டு அவர்கள் எந்த உலகத்தி லுட்
காந்தார்கள்? ௧௧ ரோமம் என்பு மரபிசம மச்சையை
ஒன்று குறித்து கால்களுடன் கரபத்தைச் செய்த பிறகு
அவன் எந்த உலகத்தில் துழைந்தான்? ௧௨ அவன் எம்
மிருந்து ரோமத்தைக் கொண்டுவந்தான்? எவ்விருந்து
தகையை எவ்விருந்து எதுமபுகளைக் கொண்டுவந்தான்?
அக்கவகளை சந்திக்கை மச்சையை மரபிசத்தை அவன்
எவ்விருந்து கொண்டி வந்தான் ௧௩ சம்பாஷிக்களை
ஒன்று சேர்க்கும் தேவர்கள் சமசொம்¹ என்றும் கரம
முள்ளவர்கள்: தேவர்கள் சர்வமான மானிடனை ஒன்று
பொழிந்து புருஷனில் பிரவேசித்தார்கள். ௧௪ நோடை
களைபும், பாத்தகளைபும் முடிகெனைபும் சித்ததைபும்
கைகளைபும் முகத்தைபும், விலா எதுமபுகளைபும் தகி
களைபும் பக்கைகளைபும் ஒன்று சேர்த்த ரிஷி எவன்?
௧௫ ஒன்று சேர்க்கும் பெரிபவன் சித்ததைபும் கைகளை
பும் முகத்தைபும் காவைபும் கழுத்தைபும் முதுகெதும
பையும்—சர்வத்தைபும் சருமத்தால் மூடி, ஒன்று சேர்த்
தான். ௧௬ இன்று ஒளியிசெய் பிறத்தை அபரு சாப்த்
துளைய பெரிய சேயத்துக்கு ஒன்று சேர்ப்பவனாக ஒன்று
சேர்த்துள்ள—தேகத்துக்கு—அளித்தவன் எவன்? ௧௭
எல்லாத் தேவர்களும் உதகி புரிந்தார்கள்: அதனை
பெண் அறிந்தான். அடக்கத்தின் மனைவியான தகிவி
அதற்கு பிறத்தை யளித்தான். ௧௮ துவஷ்டா கவஷ்ட
டாவின் பெரிய பிதா(வய)த் துணைக்கும்கால, தேவச்
சுள மானிடனை விடாகசெய்து புருஷனில் துழைந்தான்

¹ காவம் குறிக்கும் மொழிக்கினை ² ஒன்று பொழிபவர்கள்.

கள். ௧௯ அப்பால், வித்திகையும, களைபயும்
கிக்குதியும் திமை என்னும் தேவதைகளும், மூப்பும்
வழுக்கையும், வெறுப்பும், கரபத்தில் துழைந்தார்கள்.
௨௦ பிறகு திருடமே துபட்சசெயலும் திமைபும், சத்திய
மும் வக்குமும் பெரும் சேத்தியும் சக்தியும் சுத்தியமும்
தேகத்தில் துழைந்தன. ௨௧ வனாசனியும் வீழும்பியும்
பெருந்தனம்களும் பிசனித்தனவகளும் புகிள்களும் தாளை
களும் அப்பால் அக்கத்தில் துழைந்தன. ௨௨ கிந்தை
களும் அகிந்தைகளும் இலகை எனவும் வர எனச்—சொல்
வதும்—சிரத்தையும் தட்சிணையும் அசிரத்தையும் அப்பால்
உறுப்பின துழைந்தன. ௨௩ வித்தைகளும் அகிந்தை
களும் உபதேசிப்பதாகானவகளும் பிசமமமும் நுக்குக்
களும் ஸாமனும் யஜுரம் ஆக்கையில் துழைந்தன.
௨௪ இன்பங்களும் மததங்களும் சயவகளும் இன்பமனுப
விப்பவகளும், சிரிப்பும் களிப்பும் நடனவகளும் அப்
பால் சுடலத்தில் துழைந்தன ௨௫ ஆலாபங்களும்
பிரலாபங்களும் பதில் பேசுபவகளும் சேர்க்கைகளும்
சித்தனைகளும் சீர்த்தில் துழைந்தன. ௨௬ பிராணு
பரணங்களும் கண்ணும் காதும, அழியும் அழியின்மை
பும் விபரணமும் உதானமும் வரக்கும் மனதும் மெய்யு
டன் சலனமரகின்றன. ௨௭ ஆகிகளும் ஆக்கைகளும்
கேன்விகளும் விளக்கங்களும் சித்தங்களும் சாவசவரபங்
களும் அப்பால் தேகத்தில் துழைந்தன ௨௮ சித்ததை
பும்சலபவையிலுள்ளவரையும, துரிதம் துச்சமாவயந்
தையும இரகசியமாயும் கக்கிரமாயும் சுத்தமாயுள்ளசலம்
களை இப்பிரதிகை யூகித்தில் அவை ஒன்று சேரச்
செய்தன. ௨௯ அவை எதுமகை சயித்தாகச் செய்து
அப்பால் என்சலவகளை நிரூபகச் செய்தன. அவை
இரோதகை வெயயாகச் செய்தன. அப்பால் தேவர்கள்

புருஷனில் துழைந்தார்கள். ௩௦ எல்லா சலங்களும் எல்லா தேவகதைகளும் பிரமத்துடன் கிராடனும் பிரமனும் தேவத்தின் துழைந்தார்கள், காயத்திலே பிரஜாபதி யாவான். ௩௧ சூரியனும் கர்த்தம் புருஷனுடைய கண்ணையும் கவசத்தையும் பங்கு செய்து கொண்டார்கள். தேவர்கள் அவனுடைய மிகுதியான அங்கத்தை அகற்றிவிட்டார்கள். ௩௨ இதனாலேயே 'இதனால் பிரம்மம் என' புருஷனைப்பெயர் நினைக்கிறான். கோசராவணிகளில் கோக்கிப்போன எல்லா தேவகதைகளும் அவனில் வீற்றிருக்கிறார்கள். ௩௩ அவனுடைய முதல மரிப்பில் அது மூன்றுபடி பிரிந்த தனித்தனி செல்லம்: ஒன்றோடு அது அங்கு செல்லம்! ஒன்றோடு அது அங்கு செல்லம். ஒன்றுடன் அது இங்கு வளங்கும். ௩௪ அசுதியான சூதி சலக்கிதுளையே பாக்கை வைக்கப்பட்டுள்ளது: வலவலம் அதனகத்திலே. அதனால் அது வலிமைவள அழைக்கப்படும். [௩௧, ௩௨, ௩௩-௩௪]

௩௩ சத்துரு சந்திரன் [கங்கையன்—மகிந்திரேந்திர அர்புதி தேவதை]

௧ அர்புதியே! ௧ எக்கைகளும் எவ்வமபுகளும் வித்தனின் கிரிபங்களும் கைகளும் பாக்கைகளும் ஆபுதமும், இருதயத்தின் எந்த நித்தமும் சங்கற்பமும் உண்டோ அவற்றையெல்லாம் நீ எவனனுடைய எதிரிகன் காணும் வண்ணஞ்செய். மாயத்தோற்றங்களை நீ புலனாகவும். ௨ கண்பாகனே! தேவகணங்களே! நீங்கள் எழுமின்: ஆபத்தமாகுமின்: அர்புதியே! எமது கண்பக்கள் காட்டி யான போதியும்—பகைவர்கள் கண்களில்—மறைவுடன

1 சூரியனில். 2 கர்த்தில். 3 புதியில். 4 கோசராவணிகளில் தலைவனே. ௩௩ சத்துரு—காயத்தில் புலன்கள் வரும் வித்தை

வாரணாக. ௩ அர்புதியே! நீங்கள் இவரும் எழுமின்! நீங்கள் ஆமபஞ்செயின்: நீங்கள் ஒன்று கோத்து ஒன்று இவந்து எதிரி கோசராவண பந்தஞ் செயின். ௪ அர்புதி என்னும் காமமுன்ன தேவனோடு ரிபற்புதி என்னும் கசனோடு, வவானால் வானமும் இப்பரிப புதியும் பாடிப்பட்டுள்ளவோ, இவ்வாறுடன் கோசர அவர்களோடு, கோசரபுடன் நான் ஐயித்தான் கதை பதசிக்கிறேன் ௫ அமாவாசையான அர்புதியே! நீ கோசரோடு எழுந்திரு: பாக்கைகளுடையப் படைகையப் போத்து உனது பாயகனால் அதனைப்பாடி. ௬ ரிபற்புதியே! நீ ஒருவிதமான மாயத் தோற்றங்களை புலனாகி, அவற்றைப் பெய்விக்கப் படுவதால் கோசரோடு எழுந்தாய். ௭ அர்புதியே! தனிகத்தானே அடித்தாக்கொண்டு கண்ணுக்கண்ணிருமாய் குளன்கரை மடனாகுமவன், உனதால் கடிக்கப்பட்டு புருஷன் கொல்லப்பட்டவுடன் கைந்த உத்ததுடனாகு மவன்! கதை வானாக அ அர்புதியே! உனதால் கடிக்கப்பட்டவுடன் தனது கழுத்தையே தன்விக்கொண்டு மறைந்தால் தனது மனைவியோ, புருஷனையோ சகோதரனையோ, தனது சகத்தையோ — தேடித் கதறுவானாக. ௮ அர்புதியே! உனதால் கடிக்கப்பட்டவுடன் பருந்துகளும் புண்டாக்களும் பவான்களும் எழுந்தங்களும்—பெருகு—நிறகுளையவையும் காக்கைகளும் பறவைகளும் பகைவர்களில் புலனாகி நிரூபிப்பாகு. ௯ அர்புதியே பிறகு உனதால் பிளக்கப்பட்ட மானிடர்களுடைய கவத்தில, எல்லா வன் மிகுக்கைகளும் கடிம புழுவுமநிரூபிப்பாகு. ௧௦ நீ அர்புதியே! நீங்கள் அவர்களைப் பிடிபுகை: அவர்களுடைய பிராணபானங்களைப் பிடித்து 1 சத்துருவின் மந்திர.

விடுங்கள். அற்புதியே! நீ துவமசம் செய்பவர்கள்—உன் குருததைப் பகைவர்களிடம்—புலன் செய்புமபொது—சததம் அவர்களுடைய புலமபங்கன குறித்தோருக. ௨௨ நீ அவர்களை கடுங்கச் செய். அவர்கள் ஒன்று அல்லது வர்களாக. பயததுடன் எங்கள் பகைவர்களைச் சேர்: சிபற்புதியே! கிரிந்து பற்றும் கைகொடுக்கென எங்கள் எதிரிகளை வதை. ௨௩ அவர்களுடைய கைகள் கலவாமாட்டும், அவர்களுடைய இருதயத்தினுள் கித்தமும் சங்கரபமுமகுழப்பமாதட்டும் அரபதியே! உன் வதைப் பால் அவர்களுடைய எய—பாசமும்—கிடாமலாகட்டும். ௨௪ தாங்களே வதைத்துக்கொண்டு மார்பிலு தொட்டிலு வடித்துக்கொளபவர்களாய எண்ணெயப் பகையில்லாமல அழிந்த கந்தலெடு அலறி, அவர்கள் ஒரு விடுவார்களாக. ௨௫ அற்புதியே! நாய தெடரும அபசைக்களையும், கிரிதளையும் உட்பாண்டம கையக்துமிக்கையையும், தீவதாபனத்—கந்தேம இவர்களை பெல்லாம் எங்களுடைய பகைவர்கள் பார்ப்பார்களாக: உனது மாயைகளைப் புலனாக்கு. ௨௬ வரனத்திலே தூரந்தான் பெவளையும், முண்டமாரி முண்டத்தைத் தரிப்பவளையும், மறைந்துள்ள மாயைகளையும் கந்தருவர்களையும், அபசைக்களையும், சருப்பவர்களையும், வேறு சனத்தையும் அசக்கர்களையும், கள நூது தந்தமுன்னவர்களையும், கரும பன்னுளவர்களையும், ரும்ப முஷ்க முன்னவர்களையும், உதிர முஷ்களையும், பயந்து தானே பயமாரு பவர்களையும் நீ கடுங்கச் செய. ௨௭ அற்புதியே! தூய்மையுள்ள எவகன எதிரி சேனைகளை நீ அழிச் செய. ஐயிப பவனும் ஐயமாருபவனும், இத்தினோடு சேருது எங்கு எது சததுருக்களை ஐயிப்பார்களாக. ௨௮ எவகளுடைய பகைவன சிதைந்து கிதறி சேதமாவார்களாக. அனன்

நாக்கன் புக்கச சிதைக்க சேனைபுடன ஐயித்துச் செல்க ௨௯ அற்புதியே! சக்திபதியான இத்திரன் எம்மால் தன் சபட்டுள்ள எவகளுடைய சததுருக்களின் ஒவ்வொரு தலைவனையும் கொலவானாக; அவர்களில ஒருவனும் மீள வேண்டாம. ௩௦ அவர்களுடைய இருதயங்கள் பிளந்து பிரிக; அவர்களுடைய மூச்சு உயாச செலக, எங்கள் சததுருக்களை நாயாட்சி பதசரித்திலே, அது நண்பர்களைத் தொடராமலானாக ௩௧ அற்புதியே! தீரக்களையும் தீரர்களில்லாதவர்களையும், செல்பவர்களையும் செகிடர்களைபும கருமையாவி கொம்பு குறியமாயுள்ளவர்களையும் அப்படியே ஆடுகந்த முன்னவர்களையும்—இவ்விரையனாயும் சர்வமாயவார்களையும் எங்கள் சததுருக்கள் காண்பார்களாக: நீ மாயைகளைப் புலனாக்கு. ௩௨ இத்தினே கிருத்திர சவனான சக்திபதியே அற்புதியும் திரிசக்தியும் எவகளுடைய சார்பிலார்களைச் சிதறடிப்பார்களாக. அதனால் நான்கு எவகன அரிக்களை ஆயிரக்கணக்கில் அழிப்போம். ௩௩ வணம்புகளையும், வானஸ்பதிகளையும், ஒளவுதிகளையும் செடி கொடிகளையும் கந்தர்வர்களையும் அபசைக்களையும், சர்ப்பங்களையும், தேவர்களையும், புனாலிய சனங்களையும், பிதுருக்களையும்—இவர்களை பெல்லாம் எங்களுடைய பற்றுப் பார்க்கச் செய்; நீ மாயைகளைப் புலனாக்கு. ௩௪ அற்புதியே! மருத்துக்கள் உங்கள் தலைவர்கள். தேவ ஆதித்தியனான பிசுமணஸ்பதியும் தலைவர்கள் இத்தினும் அக்கிஷியும், தாத்ருயும் மிதிரனும் பிரஜாபதியும் உங்கள் தலைவர்கள். ரிஷிகள் உங்கள் சேனாதிபதிகள். அற்புதியே! எதிரிகள ஐயிதத பிறரும இத்தேவர்களையே தலைவராய் வைத்துக்கொள் ௩௫ அய் பெல்லோரின் தலைவர்களான கீமகள் எழுந்தா கில் நான்கள்: கீமகள் ஆயத்தமாருகன், நண்பர்களான

தேவசனகமே! இந்தச் சமஸா பூணமாய் சூயித்த
உக்கருகடய பற்பல உலகங்களில் செந்து விடுங்கள்
[கக, க, ௧-௨௧]

சமஸா பூணமாய் [மருக்ஷங்கிரகம்—மக்திரோகத் திரிஷுத்
தேவதம்]

௧ நீங்கள் எழுந்திருங்கள், மரபுகளே! நீங்கள் கொடி
களுடன் ஆயத்தமாகுங்கள், பாம்புகளே, இரா சனம்
களே, அக்கரங்களே எங்கள் ஒட்டார்களைத் தொடர்ந்து
ஒடுங்கள். ௨ திரிசுத்தியே! என் உலகம் தன்மைய
தேவதத்தை விடப் பூணமாய் தன்மையகளுடன் அறிந்தேன்:
வானத்திலே சோதியிலே சகத்திலே சனங்களிலே திரி
சுத்தியின் சித்தத்தோடு நீ எமகளுடன் அகல அமர், ௩
அயமுநமுள்ள வானமுநமுள்ள மூடாமுநமுள்ள
அவர்கள் வாயுவைப்போல ஹரிதமாய். மாயிசம் புதிப
பவரகாம பகவத்கள வச்சிராயுதமான திரிசுத்தியுடன்
பந்துவாரகமாக, ௪ ஐதயேதமே! ஆதிததியே:
அதிமானிட சவத்தின் எடுவே நீ பிரகணமரகமும்!
திரிசுத்தியின் இந்த சேனைபாணது என் வசத்தின் எனரு
வைக்கப்பட்டும். ௫ அற்புதியே! தேவசனமே! நீ
சேனைபுடன் எழுந்திரு' இந்த பவி உலகளுக்கு அனிக்கப்
பட்டுள்ளது: திரிஷுத்திக்கு ஆஹதிப பிரியமாகும்,
௬ வெண்பாத முள்ள இவன் எனரு வாக்ஷனா சா
னூ—எதிரியைத்—எட்டுக செய்மேதிரிசுத்தியின்சேனை
புடன் சேர்ந்து எங்கள் செஞ்சுருக்குக்கு—சமஸா
னாகவும். ௭ புலகக் கண்ணுளையன் எனருப் கிழக;
ருளறக் காதுன்னயன் கததக: திரிசுத்தியின் சேனைபாண்
அது இயிக்கப்படுங்காண் கொடிகன் விடப்பாருக. ௮ கிரகு

சமஸா கருத்து சத்துருசம்ஸாரம்

களுன்னய சோதியிலே வானத்திலே சுற்றும்
பறவையகன் கீழே இறங்குக; வன் மிருகங்களும்
பக்களும் ஒன்று பற்று; பச்சா மாயிசம் புதிக்கு
கழுநகன் வாயிசததைக் கீழக, ௯ பிரகணபதியே!
இந்திரோமே பிரமமோமே நீ எந்த ஆணைக்கு
சமமதமோமே, என் அந்த இந்திர ஒப்பநகதகால்
இருகு எல்லாத் தேவர்களையும் அழைக்கிறேன்,
நீங்கள் இந்தப் பக்கம் வெல்க, அந்தப் பக்கம்
வெண்டாம் ௧௦ ஆவகிணனின் பிரகணபதியும், பிர
மம உராமபாண ரிஷிகளும் அகாணழிக்கும் ஆயுத
மான திரிஷுத்தியை சோதியிலே ஸதாபிததுள்ளார்கள்,
௧௧ எவனும் அங்குள்ள ஸ்ரியனும் இத்திரானும் தன்
படைத்து திரமகிராகளே, தேவர்கள் அக்கத் திரிஷு
தியை வன்மை வலிமைக்கு அருந்ததுறாகள் ௧௨ ஆன்
கிணனின் பிரகணபதி பொழியும் அகாணழிக்கும் ஆயுத
மான ஆஹாதிபிசுலே தேவர்கள் எல்லா உலகங்களைபும்
பூணமாய் சூயித்தார்கள். ௧௩ ஆவகிணனின் பிரகண்
பதி பொழிந்த அகாணழிக்கும் ஆயுதமான வச்சிராயுதத்
தாம, பிரகணபதியே! அவருள சேனைவய என் பூண
மாய வாமுனகு செய்கிறேன் என் பலத்தால் பார்க்க
கிழ்த்துகிறேன். ௧௪ வஷட்டிடன் செய்யப்படும்
ஆஹாதிபை—யருதும் எல்லா தேவர்களும் இவரு வரு
கிறார்கள், இந்த ஆஹாதிபைப் பந்துவகன் இப்பக்கம்
வெல்லுங்கள். அப்பக்கம் வெண்டாம். ௧௫ எல்லா
தேவர்களும் இவரு வருக' திரிசுத்திக்கு ஆஹாதி பிரிய
மாகும். ஆதியில் எந்தப் பெரிய ஒப்பநகதகதால் அக
ர்கள் சூயிக்கப்பட்டார்களே அந்த நீங்கள் இரட்டி
புகள். ௧௬ சத்துருக்களின் சாத்தின் முனைகண் வாயு
வகிப்பாருக, இந்திரன் அவர்களுடைய வககிள் முறிப

பாஞ்சு. அவர்கள் சாதனை நாட்ட இயலாமலானார்கள். ஆதித்தியன் அவர்களுடைய ஆபத்தான அழிப்பாஞ்சு சந்திரன் வராதவனது வழியை நீக்குவானாக என தேவ புத்தர்களுக்கு அவர்கள் முன் சென்றிருந்தாலும் தல்களது அணை-ஊக்குப் பிரமமந்தைச் செய்திருந்தாலும், தாங்களே கதரியள செயதுகொண்டு கையக் காப்பாசிப் பூண்ட உதவிபுடனானும் நீ அவற்றை வெல்லாம இரண்டினியமாகரு. கா திரிஷ்டியே! மாமிசம் புசிப்பவனோடு இருதயமுடன் புரோகிதனை யதாரிதநச் சேனை டன் நீ செல். எதிரிகளை வெல். முன் செல் கா திரிஷ்டியே! தமணால் தரியலர்களைச் சூழ சுத்திரசக்தியால் ஐயிக்கப்படுகின்ற சந்தருக்களில் ஒருவனும் தப்பாமலானாளுக உடுவெண்பாத முள்ளவன் அவருள்ள பகைவர் சேனைகளில் பாய்வானாக சிவரபுதியே! எவனின் சேனார்களுடைய அங்குள்ள சேனைகள் இன்று குழப்பமுடனுவராதவராக உக சிவரபுதி எங்கனது மருவல்களே மதி யினமாவாரானாக அவர்களுடைய ஒவ்வொரு வீரனை யும் கொல், இந்தச் சேனைபால் அவர்களை யழி உக கல சமமுள்ளவன் கலசயிலலாதவன் — சமர்—செல்லும்—பகைவர், கிஷ்கன் பரசவர்களால், கவசக் கபிதகவரால், இரதக்கர்வசவரால், அடிபட்டுக் கீழே சரயவாரானாக உக சரயபுத்தனவனும் சரயபுக்களில்லாதவனும் காப்புக்களற கேளார்களும் கொல்லப்பட்டவுடன், அற்புதியே! அவர்களை வெல்லாம் கிதைதியே சரயகள் புனிக் கட்டிம். உக இரதவகளுள்ளவன், இரதக்களில்லாதவன், பீடமுள்ளவர்கள் பீடமிலாதவர்கள், கொல்லப்பட்டவுடன், அவர்களை வெல்லாம் பாறு, பறவை, புன் டாவகன் புனிக் கட்டிம். உடு ஆபுதச் சமரில் அழிக்கப் பட்டுத் துண்டங்களாக வெட்டப்பட்ட ஒட்டார்களு

உடைய சேனை ஆயிரஞ் சவககளோடு சாய்வார்களாக, உக எதிர்களும் இந்த ஆறு அதிகரு மாறாக சமர் செய்ய விரும்பும் எங்களுடைய சத்துருவான சிமனமுள்ள அவன் மர்மங்களில் குததப்பட்டு ஒங்கிக் கதறி நகனகிக் கெழ்ச்சாயத்துவன் அவனை—எதிரியைக்—கழுதுகள் புனிக் கட்டிம். உக தேவர்கள் அதுசரித்து தவறாமலாரும்—நிரிகந்தியன் வக்கிரபுத்ததால் கிருத்திரானழிக்கும வுத்திரன்—எதிரியை—யழிப்பானாக! [கக, க௦, க-உஎ]

கே-வது கால்டம் முற்றிற்று.

சுஎசு—சுஎஅ

சுஎசு பூமி [அதர்வன்—பூமி]

க பெரிய சத்தியமும், உக்கிரமான குதமும், தீட்சை யும், தவமும், பிரமமமும், பஞ்ஞமம் புதியைத் தானரு யின்றன்: கீழே எதிர்—காலப்பொருளின் செயலின்—மனையிபான மேதினி எவகளுக்கு கிரித்த உலகத்தைச் செய்வானாக, உ மானவர்களின் கடுவே அதிகட்ட யிலலாதவனாகி எவளுக்கு உசகவகளும வளர்ச்சிகளும் சரிசமங்களுமுண்டோ, எவன் ஈரனா விரிய ஒளவுதிகளைத் தரிக்கின்றனோ அந்த வசமதி எங்களுக்குச் செவ்வமையி கிராலமாவானாக, உ எவனில் சலம் சிந்துக்கள் சமுத் திர—முண்டோ—, எவனில் உணவு உழவு உண்டாகின் றனவோ, சலனமாகி சவாசிக்ரும இச்—சீவன்—எவனில் துரிதமாயினதோ, அதநாணி எவனை முதல் பானத் தில கந்தரபனா செய்வானாக ச எவளுக்கு நாறு திகசகரு—ண்டோ எவனில் உழவுகளும் உணவுமுன் ஈக உருத்த—பகையழி.

டாவின்றையோ கவாசிப்பதையும் சலன மாவதையும் பலவிதமாய் தரிக்கும் அபபூதமம் எனக்கோப புரிபபுக் கவினும் பகக்கனிதும் ஸ்தாபனஞ் செய்வான்க. இ ஸ்வததிலே பழைய சனங்களை எவனில் பேராபுரித் தராதீனா, எவனில் தேவாதன் அகார்களை ஐயித்தாரீ களே பகக்கனாகடய புவிக்கனாகடய பறவைகனாகடய வசதிபாண அபபார்த்திவன் எனக்கனாகு பொருதீயும் பிரகாசத்தையும் அபிப்பாணாக ந விகவாதரித்துச் செலவாக நமத்து திடஸதானமாகி கொண முதுகோடு; சலனப பொருள்களின் சாபுபிடாவி வைகவாசா அனா அனரிந்து, விராஜையாய இரதிரா—வடைத்துள்ள வைபகம் எவகா விபவகதில் ஸதாபனஞ் செய்வானாக ஸ எததானிடான தாணியைத் தூக்கமற்று தேவர்கன் சதாசாலம தப்பாமல் துண்புரிஞரகனோ அவன் என கனாகு பிரியததையும் மதுவைபுமனித்துச் கோதி யால் எங்களைச் செழுமை செய்வானாக, அ எவன் ஆதிதில் சலாதிதியிலே சாகாமாவி எவனை அறிஞர்கன மாணாதனால் சலனமாணர்கனோ, சத்தியத்தால் கவாட் பட்ட வகரிசுத்தின் அமுத இரதயம் பரம நிலைத்திலுன் னதோ, அமமாலிலம் எனக்கனாகு, மேலான இரஜமகமை யில் எனக்கனாகு வய சனாதும் வனிவன தகதபா மனிப்பா னாக, ந தவராமல் இரவும் பகலும், சலிக்கும் சலக் கன் எவனில் சமாணமாய் பாபவின்றையோ, பற்பல தாவரனாள்ள அக கனாதலம் எனக்கனாகுப் பாண விப்பா னாக அப்பால பிரகாசத்தை எனக்கனாகுப் பொழிவா னாக கர எவனை அகவினிகள் அனரிந்துள்ளாகனோ, எவனில் விஷணு வகையறுத்தாரீது, வசபதிபாண இர திரான் கனக்கே எவனில் எதிசிருவிபள செயது கொண டாதே, அவஸையம் தாய மகனாகுப் பேரல எனக்குப்

பாண வனிப்பாணாக. கக மதியே! உணது மலைகளும் பனிகருந்துகளும், வன நிலங்களும் சுமனிப்பவை யாகு: பழப்பும், கருப்பும், சிகப்பும், துருவமும், விகவ ருபறமான புவிதிலே, இரதிராண துண்பாண—பூமி திலே, நான் சூரி காலம் கஷடம் கொண முகலியன படாமலே குவலவத்திலே தினதுள்ளேன் கக நேமியே! உங்கதிலே காரியிலே உன தனுவினிந்து எந்த உணவு தோன்றிற்றே அதிலே நீ எனக்கே ஸதாபனஞ்செய, என க்கோப புனிகளசெய் அவனி அனரின, நான் அவிமகன்; பர்ஜனியன் பிரா: அவன் எனக்கே கரப்பாணாக, கக வேதியை எந்த வைபகத்தில் அவர்கன நுழந்துள் னார்கனோ, விகவ கருமகன் செய்யும்—மாளிடர் கன, எந்த வைபகதிலே விசாலன் செயலுக்கனோ; ஆறா திக்கு முனைச் சபாநாம ஒளிபுறான யக்ருக் கம்பகன எந்த உலகில் ஸதாபிக்கப்பட்டுள்ளனவோ அத உலகம் வளர்க்க எங்களை ஓவகச் செயலாளாக, கச பூமியே முதனமைபாய—செயபும்—புனியே எக்கா தவையிப்பவனையும், எனக்கனாகுப் புகதன் செயபவனையும் கொணா ஆபுதத்தாலும் மனத்தாலும் எங்கனாகு துன்பஞ் செய்பவனையும், எனக்க வசமாக்கு, கதி உன் னில் சனாமாவி உன்விலேயே மாவிடர்கன சலனமாவி னுக்கன்: நீ இரகால் நான்கு கால் ஜந்துக்கோத் தரிக்கிறுப் கதியே! உகய சூரியன இரமிகளால் அமுதமான கோதியை எவாக்கனாகு விசாலஞ் செய்கிறானே அந்த இப்பஞ்சமாணவாகன் உனதாரும், கக சர்வமான அப் பிரகாசகன ஒன்று தோந்து எனக்கனாகுப் பாணகருவார் கனாக, பூதமே! எனக்கு நீ வாக்கின தேனைத் தா, கக ஒளவுதவகனின் விகவஞ் சனாஞ் செய்யும் நாயாதி திடமாயுள்ளத் தாணியில் தருமத்தால் தரிக்கப்படும பூத

வத்திலே சகம மங்கலம் சதாசகலம் அளிப்பவனில் நான்
கன சலனமாக வேண்டும். ௧௮ நீ பெரியவன்: பெரிய
வசதியுள்ளவன். உனது குலசகலம் கலக்கமும் கடுக்க
மும் பெரியன. பெரிய இரத்தின் தவருமல உன்னைப்
பாலனது செய்திருன் பூமியே! எவகளை பொன்னுக்குச்
சமனமாப் நீ பிரகாசிக்கச் செய்: எவனும் எங்களை
வெறுக்காமலிருப்பானாக, ௧௯ அக்வினி அவனியிலே
ஒவ்வுதிகளிலேயுள்ளான், சலனகல அக்வினியை தரித்
கிளறன். அக்வினி கல்லிலேயுள்ளான் அக்வினி மானி
டாகனின் உளளேயுள்ளான்: பகக்களிலும் புரிகளிலும்
அக்வினியுண்டு. ௨௦ அக்வினி சோதியினின்று தரபஞ்
செய்கிறான். விசாலவானம் அக்வினி தேவனதாரும்,
மானிடகன அக்வினியை அகிகமப்பவனாகவும் நெய்
விரும்புவனாகவும் எழுப்புகிறார்கள். ௨௧ கனன் அளி
பும் கரும் அவகமூளச் சகம என்னைக் காலமவாயும் பிர
காசமாயும் செய்வானாக. ௨௨ சலஞ்செய்யும் அகியை
பும் பக்குத்தையும் அவயத்திலே அவர்கள் தேவர்களுக்கு
அளிக்கிறார்கள். நரர்களான மானிடர்கள் மாலிவத்திலே
சலதரவிறுதும் உணவிறுதுஞ் சேய்க்கிறார்கள். அப்புகி
யானது எனக்குருப பிராணனையும் ஆயுசையும் செய்க:
பூதம் எங்களுக்கு மூப்பரான வயதையும் தருக. ௨௩ குவவயமே! உன்னிடத்திலே எக்கரதவகன உண்டாகி
எதனை ஒவ்வுதவகன, எதனை சலக்கன் தரிகின்றனவோ
எதனைக் கரதாவர்கள் அபசாசர்கள் பகர்ந்து கொண்டாச்
களோ அதனாலே என்னைக் கரதமுடன் செய்வாயாக,
எவகளை எவனும் வெறுக்காமலிருப்பானாக. ௨௪ உனது
எக்கர்தவ கமலத்தில துணுந்ததோ, குரியவின்
மனததுக்கு எந்த கந்தததைக் கொண்டு வந்தார்
களோ, அகிலமே! அமுதர்கள் எக்கர்தததை ஆதியிலே—

தரித்தார்களோ—அதனாலே என்னைக் கந்தஞ் செய்வா
யாக. எங்களை எவனும் வெறுக்காமலிருப்பானாக,
௨௫ வசதியே! புருஷர்களிலே ஸ்திரீகளிலே எந்த உனது
வாசனையுண்டோ எவ்வொளியும் உயரவும் கமந்தர்களை
துண்டோ குதிரைகளிலே, வீரர்களிலே, மிருகங்களிலே,
பாசிகளிலே—எமமேன்மை யுண்டோ—சிறு பெண்
களிலே எப்பிரகாசமுண்டோ அதனுடன் எக்களையுஞ்
சோத்தயிடு எவகளை எவனும் வெறுக்காமலிருப்பா
னாக. ௨௬ கலதும் கிலையும் தாழியும் புதியாகும்; இப்பூமி
தரிக்கப்பட்டுத் திரமாயுள்ளது. பொன் மூதருள்ள
இப்பூதவலத்துக்கு நான் வணக்கஞ் செய்துள்ளேன்
உள வண்பதிகளும் வானப்பத்யங்களும் எவனில சதா
சகலம் திரமாயி, நிறகின்றனவோ, திரமாயி சகலம் தரித்
கும் அத்தாணியை, நான்கள் கலமுடன் ஒதுகிறோம்.
௨௭ நான்கள் எழுந்தரதும் உட்காருக்காலும் நிறகுத்
காலும், இடது வலது கால்களால் தாண்டிக்காலும் தலத்
தில்—தட்டுத்—தமோருமலாக வேண்டும். ௨௮ பொது
கமவான புதியை, புனிதஞ் செய்யும் பூமியை பிரமத்தால்
வளரும்—பாசியை—நான் போதறுகிறேன் பூதலமே!
நெய், உணவு பாகம் பலம் புஷ்ட ஆகியவைகளை பற்றும்
உன்னில நான்கள் உட்காரசாமோ? ௨௯ எக்கள் காயத்
துக்குச் சந்த சலக்கன பாய்க கிருமபாதவன் யிது
சிறுமைவச் செலுத்துகிறோம் சகமே! நான் சந்த சாத
னத்தால் என்னைப் சந்தஞ் செய்து கொள்ளுகிறேன்.
௩௦ மாலிலமே! உனது மூல் திசைகள் உனது மேத
திசைகள், உனது மேதிசைகள் பின் திசைகள் எங்களுக்குச்
சக சகனஞ் செய்பவையானாக. அவயத்திலே
நான் ஸதாபனமாகுங்கால் நான் கிழாமலாவேனாக.
௩௧ பூமியே! எக்களையின், மூல் மேல் கிழே தன்

எனதே' நீ எங்களுக்குச் சுவஸ்தியாகவும், வயிப்பரிபரமாகவும் எனனைக் காணுமலாவாகனாக, கோமான் ஆபுதத்தை வெகு தூரப்படுத்து உக சகமே! குரிபனை நண்பனாகக் கொண்டு உன்னை எத்தனை காலம் நான் காண்கிறேனோ அதனை காலம் என காட்சி வருஷ வருஷம் தவறாமலாகுக, கூட பாரியே! நான் புகருவ கால வலது இடது பக்கமாகுதும், எவகைச் சகதிக்கும் உன்னிலே எங்கள் உறுப்புக்கள் சரபுகளும் ஸ்வலொனறுக்கும் ஆதாமான் நீ எனக்கு இனனன் செய்பாதே. கூடு நான் உனமில் வெவ்வினும் அது தரிசமவ வளர்ந்திக தூயமை செய்பவனே! உனது ஆருகயத் ஸதிரியா, மாமககிரியோ, நான் தாககாமலாக வேணும், ந.க. உலகே! உனது நிர்வகம் மனது, சாதது ஏமத்தம் கிரிதம், வளத்தம், கிமிசியபரதும் உனது நுதுக்கரும் வறுடயகளும, இரவும் பகலும், சகமே! எவகளுக்குப் பாரித் தகதினே. கூட சருபத்ததை கடுவகச் செய்து சததன், செவ்யம் எவனில் சலககளின் உன்னேயுள்ள அனலகளுண்டோ அந்த வகமதி தேய கககின் செயபும் தண்டககின் நீகடு, வனிககரு யிவ கிருஷப னுக்கு கிருத்திரினைச்—சோககாமல்—ஆக திரினை யே ஸவத்துக்கொண்டான். கூட எவனில் பீடமும் அவி தரிப்புமுண்டோ, எவனில் பூயம் கவக்கப்பட்டுள் ளாதோ, பஞ்சககின் பறிகது, ஸாமலால் சிகுக்ககனோடு எவனில் பிரமணாகன பேரதறுவருகனோ, வுத்திரன் சோமனைப் பருக, எவனில் குதவிக்குகன சோகதன் ளாகனோ, கூட எவனில், பூவ பூதகருத ஏழு அநி ருசுகளான நிஷுகன் பக்ஞம் தவமுடன் சோகது சபை யோடு—ஸத்திரததுடன்—கோககின்—வேதககின்—காணஞ் செய்கிறு கனோ. ௪0 அப்புவியானகன்

காணகன் கிரும்பும் செல்வத்தை பளிப்பானாக, பிறகு பகன் சேர்க இத்திரன் முன் செல்வனாக. சக மானிடகன எந்த மேதினியிலே காணசெய்து கோஷகருடன் கடனஞ் செய்கிறுக்கனோ, எவரு சமர் புரிதிறுக்கனோ, எவரும் மொழியும் துத்துகளை முழுகு ன்றானவோ அந்த மதேலம் எவகன் மதநாககின் தூர மாக்ருக, மொழிலம் என்னை மதநாககினின்னது கீக்குக, சக, எவனில் உணவும் அரிசியும் பவமு முண்டோ, இந்த பஞ்ச மாகவர்கன் சவருடைய யதோ, மகழபக புஷ்டியாகும் பாகுனிய மனைவியான அந்தப் புலிகரு வணக்கம், சக, எவருடைய புரவகன் கெவககனால் செய்பபட்டனவோ, எவருடைய நிலத் திலே—மானிடர்கன்—கிறுத்திரகனோ, எவ்வொன்றின் கருபகபபான அந்த ஸயபகத்தை பிரஜுபதி எவகளுக்கு ஸதும் பிரிய முடனுக்குவானா சக கீதியையும் பொருளையும் வுசகசியமாய்ப பல நிலயவதனில் தரித்து, கணி எனக்கு மனியையும், தவகத்தையும் தருந். பொருளனிக் தூ அனன் எவகனில் பொருளகின் யனித்து, தேவிவானவன் கமனமுன்னவனாய்—அவந் தை என கருகரு—அளிப்பானாக, சஹ் மனைகருக்கேற்றவாறு பலகித தாமகனின் பற்பல மொழியன் சனத்தை பல நிலயவகனில் தரிக்கும் மேதினி, தவநுமல் தகட செய் யாமல் கறக்கும் பகவைப்போலே, செலவத்தின் ஆயிரம் தாகககின் எனக்கு அளிப்பானாக, சக உனது மகற் கிலே சரபத்து குளிரகடுவிக் கலகமகி, கொட்டித் தரி தம் தீனமும் பரமபு எது—உண்போ—அதுவும்—சகமே! ஆரம்ப மகழக காலத்திலே சலனமாகிச் சவனுடனாகும் கிருமி எது உண்டோ அதுவும்—நகராதனும் எவகனில் ககாமவாகுக, மகனகாமான் அதனோடு நீ எவகளுக்குச்

சகமணிப்பாயாக. சக சகங்கன செங்க நீ எத்தனை வறிகளை வடைத்துள்ளாயோ அவற்றையும், இாதம் போகும் வறியையும், கல்லாப் பொன்னா மாவிடச் செலலும் வழிகளைபும்—திருடா தரிப்பிரிந்து நீயி கால்கள் ஐயிப்போமாத மங்கனாமா வையிபுடன் நீ எனக்குச் சகமணிப்பாயாக சது மதியினினை தரித்த மன மாழ்த்தவனை அணிதது, கவண் குவணின் சலத்தை சகித்து வராகன் இன்னபும் வைபகமவனாகாத் துக்கு தன்னித் திறந்துகொளலும், சக வணங்கின ஸ்தாபிதமாவன மிருகவகளைபும், உனது அடவியில்க்கு களைபும், மனிதகாப புலிக்கச செலலும் புலிகளைபுத் திக்கவகளைபும் கரியையும ஓசாயையும், தட்டிபும் தீம பினைபும் தோரனைபும், தானியே! நீ இங்கு வகனினின்று தூரம் கிலக்கு. இஃ புலியே காதலர்களைபும், அப ஸாஸர்களைபும், அசாயர்களைபும் கிமிதிலிகளைபும், பிரா சர்களைபும் எல்லாப புலலர்களைபும், நீ இங்கு எங்கினி னின்றும் தூரமாக்கு. இஃ வணிலே இருகால் நெரு களுள்ள நாமசங்கனும் சருத்தவகனும், பருத்துகனும். பறவைகளும் ஒன்று பறக்கின்றனவே, வணிலே மாதரி சவன் என்னும் பவண புழுதியின் மெகவகளைச் செய்து மாறகளைச் சலனமாக்கிச் செலலுவிக்குறே, காற்றின் இனாகுமக்குமான எதிர்ப்பிலே—எங்கு சுடா கிசகின் ததோ; இஃ எப்புகியிலே கருபபும் கிகபபுத் ஒன்று சேர்க்கது இவையும் பகலும் வைககப்பட்டுள்ளனவே, மஹபால சூழ்த்து சதரிதுமாகி கிசாலமாயுள்ள அசசகம், பிரியமான தன்னகதனி கிலவத்திலே, அவன எவகளுக்கு மககனததை ததார்ப்போனாக இஃ சோதி பும சகமும் வானமும் இஃத கிரிவை எனக்கனித் துள்ளன அக்கினிபும் சூரியனும் சலவகனும் எல்லாத்

தேவர்களும் ஒன்றுசேர்க்கது எனக்கு அறிவை வளித்துள் ளாககன. இஃகான் ஐயிப்பவன், புலியிலே கான் பெரிய வன் என்னும் பெயருள்ளவன், ஒவ்வொரு திவசயிலு மழிப்பவனாகி கான் சாவனாஐயித்து வகிவஞ் செய்பவனா லென் இஃதேவியே! தேவர்களால் சொல்லப்பட்டு நீயே அனகு முன் கிரிபுககால் மகிமைக்கு கிசாலமாளுய; அப்பால உன்னில நற்பொருள தகைததது, பிரகு நீ காது திகாக்கையுத் கித்தஞ்செத்தாய இஃ பாரிலே புளள சோமவகனிலே கானகத்திலே சகபகனிலே, சங்கவ கனிலே, உட்டவகனிலே, உனக்கு இனிமைவாணதையே காவகன பேசுகோம. இஃ தூகம் தூசியைப்போலே அவன் தான் தேரன்றிபதின்னின் ஸ்தலத்திலே வசித்த வகனைபெல்லாம் உதறித் தவாரிபுள்ளான் முன் செலலு மவனாய்மிபமுள்ளவன். அவன் புலனக்காபாயாகவுமவன் பதிகளைபும் ஒலுதிகளைபும் தரிப்பவனாமாவன, இஃ கான் பேசவகாத தேன்மிருகப் பேசுகிறேன். கான் காணுங் கால் அவர்கன அன்புடனாகிறார்கள கான் துரிதம் மிருக்து சோதியாயுள்ளேன். இமகச செயபும் இதார்களை கான் இடத்தமிதேன் இஃ அவனாடைய ஸ்தனம் அகாமதியாகும் சகந்த—மரபும் பால மிருக்து இவிர பானத்தோமிருள னது புலிபாலோடு சேர்க்கது ஸ்ரி என்னை ஆரிகவதிககட் மெ சுடு வரனக் கடலின் அகத்திலே அவன் தகைபுற ககல், எவனை கிசவக நுடன் அகிபுடன நாடினாறே, இரகசி வத்திலே வைக்கப்பட்டு—அப—போகபாண்டமான்— புலி—தாய்களுள்ளவர்களின் இன்பத்துக்குப் பிரசன்ன மாளுள். கக நீ சனங்களைத் தெளிப்பவன் நீ கிரிபும, கிருப்பம் கிசபபும் அதிதி. குதத்தின முதல சனனாள் பிரஜாபதி உனக்கு உனது போதாமையை பூண்டா செய் வாகுக. சுஃ கிலமே உன்னில கிறப்பவர்கள் போய நீங்கி

யக்யமய சிலகித் தோன் றவார்களாக, தீர்க்காயுகைச் சேர விழிப்புடனாக உனக்கு நாங்கள் பகி கமப்போம். கூட நாயகன தானியே! நீ பிரியமாகி என்னை கலமுடன் ஸதாபனாசெய கலியே! செய்வத்திலே கிறப்பிலே சேரதி சேர்த்து நீ என்னை ஸதாபனா செய. [கஉ. க. க—கஉ]

கூடு அக்கினி மிகு கு ரிவி அக்கினி குதமத்திரோக்த தேவ தைகள் உக—உக மிகுபு தேவதை]

க கடத்திக! ஏறு, உனக்கு இவரு இடமில்லை; இந்த ஈயம் உனது பாகமாகும் வர! பசுக்களினுள்ள பக்ஷமத் துடனும் புருஷாகளினுள்ள பக்ஷமத்தேரமும் ஒன்று ரோகண, நீ தீநோகைச் சென்றுகிடு. உ எல்லா பக்ஷமத் தைபா மிருதபுகைவபும், கரணம் அதுகாணத்தடன் தன் பஞ்சொடையினேடு நீகை புரிபவனுடன் காலகன இங் கிருந்து தூர்த்துகிறேம். உ இவருக்கு நாங்கள் கண்ணி யும் இறப்பையும் அழிப்பையும் தூர்த்துகிறேம். பூதப மாபிசம் புசிக்கும் அக்கினியே! என்னை வெறுப் பவனை நீ புசித்துகிடு ஈ ஒருவரும் இல்லாம கிருத் துக்கரவ மூர்த கோசாணியில், புரிபேரூணன் மாமி சம் புசிக்கும் அக்கினி துறந்தநால்—அவனது—செய் கரு தானியங்களை யளித்து நான் அவனை தூரமாக்கு கிறேன், அவன் சலகைகளிலே சிலபழனன் அனலகளுக்கு சென்றுகிடுவானாக, இ அக்கினியே குரோதாக்கன கோ பத்தால் மனிதன் மரித்தான்—என்—உன்னைக் கழித் தால், உனனால் உன்னைபே ககமனிப்பவனாகச் செய்து கொள்ளலாம், நாங்கள் உன்னை மறுபடியும் கவரண்புடன்

1 வணவில.

கூடு கருத்து—புயிதயப் போதலுங்கள்.

செய்கிறேம். க- தூதித்தியர்க்கும், குத்திரர்க்கும், வகக்களும் உன்னை மறுபடியும்—ஸ்தாபனா செய் து நாங்கள் அக்கினியே! வகநேதாலான பிராமணன் மறு படியும் உன்னை நிலை செய் துள்ளான், பிரமணஸபதி தூது ருததுக்களுக்கு நீண்ட ஆபுச வரூ உன்னை மறுபடியும் ஸ்தாபித்தானான், ஈ ம மிசம் புசிகரும் அக்கினி என் கள் மணியில் துறந்திருந்தால், மூர்த வெறுண ஐரத வேதாணக கரணம் நான் இவனை பிறரு வந்துத்துக்கு தூரம் எடுத்துச் செல்லுகிறேன். பெரிய சிலபத்திலே அவன் தூபத்தாகத் துண்ணுவானாக அ நான் மாபிசம் புசிக்கும் அக்கினியை தூரன் கொடுத்துகிறேன்; தன்பஞ் கமந்து பம்ப பிரணாகளுக்கு அவன் செலவானாக இவரு இந்த வேறு ஐரகியதான் தேவர்களுக்கு தேவனாய் முன்னறியாமல் அகியை எடுத்துப் போவானாக. க சலகைகள் நான் வச்சிராபுத்தநால் நன்க்களை ஸதம் பிக்கை கொடியும் மாபிசம் புசிகரும் அக்கினியை, மிருத் துவை தூரன் செய்கிறேன் நான் அநிதா கராதிறபத் தியசக்கினிவி வினதும் அவனைத் தனிமைவாக்குகிறேன். பிறருக்களின் உலகத்திலும் அவன் அவரகனது பாச மாவானாக. க0 பிறருக்கள் செல்லும் வழிகளால் தரித மாயும் துதிப்பதற கருகணுமான் மாபிசம் புசிகர அக் கினியை நான் செலுத்திவிடுகிறேன். தேவாகளா ஸ தும் வழிகளாலே நீ திருமபிவாராதே, நீ அனகே இரு, நீ பிறருக்களிலே விழிப்புடனாக கக தெளிந்து தூய்மை யாகி கத்தாமாக்குக்கால் கவனதிகரு புசிக்கும் அக் கினியை அவரகன் எழுப்புகிறாக்கள் அவன் புண்ணம் பிரிந்து பாவம் நீங்குகிறான், எல்ல கததரு செய்பவ னால் ஸூடப்பட்டு அக்கினி கிர்மவரு செய்கிறான், கஉ புசிகரும் தேவனாக அக்கினி சோதி வரம்புகளில் ஏறி

புள்ளன : அவன் பாவத்தினின்றும் பிரிவதால் அவன்
சமஸ்தம் பழிச் சொல்லினின்றும் பிரித்துள்ளான்.
கூட புதிதும் இவ்வகையிலே நாவகன் இவ் வழுக்கை
பெல்லாம துடைத்தவனோம் : சுத்தமாகி நாக்கை பக்
குத்திக்கு அருகார்புள்ளோம் : அவன் எவ்வளவு வாயாட்
களைத் தீர்க்கும் செய்வானோ கா பின்பபவன், புரிப
பவன், பாழாக்குபவன், சுபநமற்றவன், சமரன் அநி
யுள்ளவன், இவர்கள் உவது பக்தமத்தை தூரத்தினின்றே
தூரத்திலே மூரையச் செயதுள்ளார்கள். கடு புரளி
களிலே, கிரகங்களிலே, பகக்களிலே, ஆடுகளிலே, அருவ
களிலேயுள்ள சனந்தைத் தடைசெய்ய மக்கினியை நாங்
கள் புறத்தில தவறியிருக்கும் கூட உன்னை இகாச்
களினின்றும், புருஷாக்களினின்றும், பகக்களினின்றும்,
புரிகளினின்றும் சிலிந்த தடைசெய்யும் அக்கினியான
உன்னை, மாமிசம் புதிதும் உன்னை, நாக்கை புறத்தில
தவறியிருக்கும். கா எதில தேவர்கள் சுத்தமாகியுள்
கனோ, எதில மானிடர்கள்—விம்மலமாகியுள்ளோ—
அங்கு நெய் துதி செயது தாய்மைபாடி அகவினியே! நீ
சேர்தி ஏது, கா அக்கினியே! ஆறா த மானிக்கப்படுமே,
எழுப்பப்பட்ட நீ, எவர்களுக்கு மாறுகச் சொல்லாதே, நாங்
கள் தீர்க்கமாய் குறிப்பின்பபாக்க நீ இவருபகரகாலத்தில
பிரகாசி கூட சுபத்திலே—மாணசத்—துடைத்தவியென.
நாணலகளில் நீக்குவன. விழுந்தும் அக்கினியில எந்த
வழுவுண்டோ அதனை வித்ததுமீன. அப்படியே கருமசெம்
மறி பாட்டிலே அழுக்கை—தலைவலியை அகரதுவகன்.
தலைவலியை நீக்குவன. உள சுபத்திலே மாணச வைத்து
தலைவலியிலே தலைவலியை கரும செமமறி பாட்டிலே
அவதாரைத் துடைத்து பகளுகாகனாடி நீவகன் சுத்த
மாகுவன. உக மிருத்புலே! தேவர்கள் சொல்லும்

வழிக்கு அன்னியமாக உவது இவ்ருள்ள தூரவதி வழி
பாடி, நீ சென்றுவிடு, கேளியும் காட்சியுமுள்ள உவக்கு
நான் கூறுகிறேன் : இங்கு இகாத வெரு பல விராகன்
இருப்பார்களாக. உஉ சிலனுள்ள இவர்கள் மிருத்புலி
னின்றும் திரும்பிபுள்ளார்கள் : இன்ன சமமுடைய
பகழப்பானது மக்களகாமாபுள்ளது : ஈடனத்துக்கும்
நகைப்பதாக்கும் நாம முன் சென்றுள்ளோம் : நாங்கள்
கிரி மிருதா சமருக்கு முறங்கவேண்டுமே, உக நான்
இக்கோடகைபக் சிவர்களுக்கு வைத்தானேன் : இவர்
களில எவனும் அவனாம்புக்குச் சொல்லாம வாவானோ :
தூது வெருபல சாத்தாக்கள் வரித்து அவர்கள் மலை
பிதில மிருத்புலுக்குத் தடை செய்வார்களாக, உக ஒரு
வா பின் ஒருவராய சமமான நீங்கலும் முயறிக் செய்
பவர்களாடி தீர்க்காபுக்கு மூப்பை வரித்து ஏதுங்கள்.
உங்களுடன் சேர்ந்து சுற்பொருள்களைச் செய்யும்
துவஷ்டா உங்களுது சர்வாபாரன வாழ்க்கைக்கு
அமுதத்தர் சொல்லாது, உடு ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்
நாங்கள் சொல்லவோகல், நுதுக்களில் அதுவரமாகி
குதுக்கள் தொடர்வனபோல், முன் சொல்வதைப்
பின் வருவது பிரியாததோல தாந்ருவே! அவர்கள்
சூடைய ஆபுடகளைச் சித்த மாக்குங்கள் உக சில
மவன் பாங்கிதன்—பான்பாம் ஒன்று செருங்கன் :
கிராகனாருவகன், கன்பாகனோ!—எதிலைக—கடந்து
செலதுவகன் தியோக்களிடமிருந்து நீவருவகன் நாங்
கள் நோப பிரித்துள்ள வரபலமகளுக்கு—சொல்மை
—கடந்து செல்லவேண்டுமே, உக நன்பர்களே! கரு
மின்! கடந்து செலமின் : இவரு கலமய நதி ஒடுகின்றது;
இவரு அமைகனமானவற்றை நீங்கள் நீவருமின் : நாங்
கள் மவகனகமாய் இனிமையாபுள்ள மேன்மைகளுக்குச்

செல்லவேண்டும். உஅ தெளிந்து தூயர்களாய் தூய்மை செய்பவர்களாய் துலக்கததஞ் செய்வதெனியின்—சாத னாததைப்—பறதுயின் கஷ்டவழிகளைப்பெல்லாவ கடந்து, எம்மனது எம்மை விசர்களைமும், சாவகன் தூறு ஏமத்தி கள் அதுபவிக்கவேண்டும். உக காற்று விறையும் உச்ச தெற்களாலே, தூயவழிகளாலே ஆழமானவற்றைக் கடந்து, சென்றுவிட்ட சிவர்கள், முவவேறு முறைகளால் மிருத்புகைப் பிண்டன்னிறுர்கள். உஓ நீண்ட வாமக் கையை விருத்தி செய்பவர்களாயும் மிருத்பு பாகைபைத் தடுப்பவர்களாயும் நீங்கள் வானுகள், உவகன் சிலபத் திலே யுட்காந்து மிருத்புகை தூத்ததான்கள். பிறகு சாவகன் சிவத்துகையில் போகவேமாக. உக விதனை களாகாத இவ்வனிதைகள், கமண்கிண்கி பெய என் னெய்க்கிப பூசிக்கொளவர்களாக துக்கமற்று விபாதி கிலி நல்ல தூயிபவர்களோடு தேர்துவிப்பவர்கள் மூலம் தானததஞ் முதன்மைபரய ஏறுவர்களாக உஉ கான் இவ்விருவர்களையும் அவிபல தனிமைபாக்குமிதேன். கான் பிரமமத்தரல அவர்களை அவிதகன்கெயமிதேன் : கான் அழிபாத கவதானைப் பிறகுக்கொத்துச் செய்மி தேன் : கான் இவர்களைத் தீர்க்காயிரோடு தேர்க்கமிதேன். உஉ பிறகுக்கனே! மரிப்பவர்களிலே அமுதனாய், எத் தேவனான அகவினி என்கள் இருதயத்திலே துழைந்து னானோ, அவனை என்னில தரிக்கமிதேன். அவன் என்களை வெறுக்காமலாவானாக. காரும் அவனை வெறுக்காமலா வோமாக. உச காருணபத்திய கள்கிவிந்து திரும்பிச் சென்று, மாமிசம் புதிக்குவனவோடு தென்நிலைசெல் லுங்கள் : பிறகுக்கொருப பிரியமானதையும் ஆத்மாவைக் கும், பிராமணர்களுகருப பிரியமானதையும் செய்புகன். உஓ தனிமை செய்பாத மாமிசம் புதிக்கும் அகவினி

மூத்த மகனது இருபாகச் செல்லங்களை, தனக்கே விர திதது அவனை இழிவால் அழிக்கிறான். உக மாமிசம் புதிக்கும் அகவினி நீக்கப்படவில்லையென ஒருவன் உழுவ தம் ஒருவன் ஐயிப்பதும் ஒருவன் உவதப்பால் பறதுவ தம், இவ்வனைததம் மனிதனுக்காவதில்லை உள அவன் பக்குததகரு அருகறவனாகி தேஜச தேயபவனாகிறான். அவனது அவி புதிக்கப்படமாட்டாது. அவனைத் தொட ரும் அகவினி மாமிசம் புதிக்கும் உதவு பகக்கன் பொருள களை அவனிடமிருந்து நீக்கும். உஅ மடிசெல்லும் மானி டன் பேரகச புள்ளவர்களோடு அடிக்கடி பேசுகிறான் : மாமிசம் புதிக்கும் அகவினி, அவனை அறிந்து கொள்கித் தொடருகிறான். உக னதிரீயின் புருஷன் மரித்தால் மனைகளை பிராநியால் பறப்பபதம், மாமிசம் புதிக்கும் அகவினியை நீக்கும் அறிஞனான பிராமணனைத் தேட வேண்டும். சஓ சாவகன் செயத கேடு கயம் கொடுமையி னினதும் சாவகன் என்னை அழிக்கும் அகவினியினதும் என்னைப் புனிதமரக்தவானாக. சக தேவர்களால் செல் வப்பட்ட வழிகளால், முன்னதியும் இரத சலங்களே தீ— தனத்தினின்று மேற்புறம் ஏறிபுள்ளன விருஷப மனை யின் வாயிலே பறைய எதிசுள் சவமாய செல்லும். சஉ மாமிசம் புதிக்காத அகவினியே! மாமிசம் புதிக்குமக் கினியைத் தனக்கிடு, தேவயஜ்ஞனைச் சம சஉ மாமி சம் புசிப்பவன் இம்மனிதனிலே துழைத்தான் : அவன் மாமிசம் புசிப்பவனை பதசரித்துச் சென்றுள்ளான் : இரு புவிக்கையுக் தனித்தனி செயது, கான் அமங்களைக் கடுத்துச் செல்கிறேன். சச காருணபத்திய கள னானது தேவர் மனிதர்களான இருவர்களின் கடுமே இரகசியமாயும் இரட்சிப்பாயும் வைக்கப்பட்டுள்ளான். சஓ அகவினியே : நீ சிவர்களின் ஆபுசை நீளமாக்கு;

மரிப்போர்கள் பிறருமேகளு செங்க; கலமாந கருண
பதறிப அகலினியான நீ அனிக்காதவனை எரித்து இவ
னுக்கு ஒவ்வொரு உலகமில்லாம உயர்வை வளி, சக அக்
கினியே! எல்லாப் பகைவர்களைப் பழித்து அவர்களு
டைப் பொருளையும் பலத்தையும் எய்களுக்கனி,
சன காத்துச் சுமக்கும் இந்த இந்திரன் நீங்கள் பற்றுக்
கள்; நிகழாத நடவடிக்கையினதும் அவன் உலகனை வகிததர்
செல்வான, அவனால பறக்கும் சாதகதர் கிதைத்துவிடு,
அவனால குததிகளால் எழியப்படும அமைய நீக்கு,
சஅ நீங்கள் பொதிகாணையப் பெப்பமாகப் பற்றுங்கள்;
அவன் உலகனை நடவடிக்கையினதும் வகிததர் செல்
வான; சகிதாவின் இசைப்பனை வேறுங்கள்; கிரியும்
ஆறு திசைகளால் காவகன துக்கத்ததத் தாண்ட வெண்
மே, சக ! சபனமே! இவையும் பகலும் நீ சுமக்கு கேடும்
மாய தின்று, ஆயுதக நீளஞ்செபது கவிர்களுடன் நீ
அதாரிக்கிறாய். சமனமுன்னவர்களைபும் கலமாநவர்
களைபும் நீ தரித்து புருஷ வாகனை புன்னவனாக எங்க
ளுக்கு நீ தீர்க்காலமோக்கு இடு குதிகை புந்திசுச்
உதவவது போலே எவர்களை செருவகி மாயிசம் புசிக்கும்
அக்கினி தொடர்விற்பனே அவர்கள் தேவகோபத்
திலே கிழகிறார்கள் சதாநாமம் கிதைகிலே சிவிக்விருர்
கள், இக சித்ததையிலாமல் செலவம் கிதமபி மாயி
சம் புசிப்பவனேடு ஒன்று சேர்பவர்கள், சதாநாமம் இத்
தர்களுடைய அனலை ஊட்டுபவர்களை வாகர்கன்,
இவ அனன் அடிக்கடி மதுபடிபும திருமபுகிறான், எவர்
களை பறித்து செருவகி மாயிசம்புகிசு மாகினி பதசரித்
கின்றனே—அவர்களின் அவன் மனத்தினிலே பதப
பதற்குப் போல் கிருமபுகிறன், இவ மாயிசம் புசிப்
1 மனையியே!

பவனே! பகக்கனிலே கரும செமமறியாடு உனது பாகம்,
சயத்தத உனது செல்வமெனச் செலவலுகிறார்கள்,
அவர்க்க உருவது உனது அவி, அதிலே உனது பாகம்;
அதி அடகியின் வனதகதத் தேடு, இச காய்த்த
கருமைய பனிதது வெண்மையான என்னை, காவனை
முதலிலைத்—தத்து—இதனை ச நிததகசச் செபது இவதிரன்
மமனுடைப் அக்கினியை நீக்கிதான் இடு காவ அவர்
களை காயும் மேலதிகை ரூபிதனுக்கு எதிரில் வைத்து
ஒவ்வொரு பிரியும் வழிகை முன் அறித்து துழைத்
துன்னேன், கான் அவர்களுடைய சில கவாசங்களை நிர்
வகித்துள்ளோன், கான் பூவாகனை இவரு தீர்க்காயுகோடு
புத்தமர்க்குவிடுதன். [கட. உ. ௧—இடு]

சக தகனூக்கினி [மமன்—மந்திரோத்த கவர்கோதனே அக்
கினி]

௧ புருஷனே! புருஷர்களில் நில, சர்மத்துக்குச் செல்,
உனக்குப் பிரியமானவனை இவரு அகழ, ஆதியிலே எச்
சத்திபுடன் நீங்கள் முதன்மையாப் ஒன்று சேர்ந்திர்
கனோ அக்கத்தி உலகளுக்குச் சமனமாயப் பமாரகபத்தி
வாகு, உ உலகனது என் கிரிக, உலகனது
கிரியம் வளாக, உலகனது கேடா கிருத்தியாகு, வலி
மைகள் வளாக்து வளாக, தமபதிகமோ அக்கினி காயத்
திலே சமித்தகசச் செருவகால பகருவ மானதிகின்ற
நீங்கள் வருகிறார்கள் உ பூவயுலகத்திலே ஒன்று சேர்
கது, தேவா செலவம் வழியிலே ஒன்று சேரகது நீங்கள்
மம இராஜ்யங்களிலே ஒன்றுருவகை பகித்திரங்களைக்
புனிதமாகி உலககிடமிருந்து உண்டாகும் இவோதகை நீங்
கனே பற்றுங்கள், ச மக்கட்கனே! சில தன்வர்கனே!
சக இவருத்த மாயிசம் புசிக்கும் அனலை நீக்கு,

சுவகையிலே ஒன்று அழகுபுகழ். ஒன்று வந்து இச் சிவனை யடைபுகழ், உவகை தாபரணம் பக்குவஞ் செய்து அவரகன் அருதம் என அழகைப்பெற ஒத னதனை நீங்கள் பிழிந்துகொள்குவதன். இ சொற்குந் தம் கேட்டினின்று உவகை தாபதனை பக்குவஞ்செய் வதான, துற தானகளுடனாகும் கவர்க்கஞ் செல்லும் ஒதனம் அதன் மனமையினால் துற உவகைக்கொழும் விபா பகன் செய்துள்ளது. உ வகைஞ் செல்பவர்களால் ஐயிக்கப்படும் இரு உவகைகளில் இரு பவனங்களில் கவர்க்கஞ் செல்பவற்றில் ஏது கோதி மிகுந்து தேன விதைத்து முதன்மைவாயுனதோ அருகு மூப் பிலே உவகை து மக்கட்களோடு கோத்து—வரலுகை என ஒவ்வொருமன் திவசம்பயம் நீங்கள் பற்றுகை: கிரகதத்புளையாகன இரகதகைப் பற்றுகை: புருஷனும் மனவிபுமான கீவகை கோத்து ஏது பக்குவ மாதி அக்கினியிலே வயிர்க்கப்பட்டு கோ அகை துட்டி புங்குள் அ நீவகை இருவகையும் தென் திவசம்பைத் து இப்பாத்திரகைதர கற்றத திருமபுகை. இதற்குக் குடன் கோத்து அதில் யமன் உவகைகூடப் பக்குவ மான ஒதனனுக்குப் பாதுகாப்பளிப்பான் உ திவச கனின் இமமேற் திவச, காமனிப்பவனுபும் அதி இரக துபுழுளன கோமனது, உவர்க திவசவாகும் நீவகை அதனை யனுசரியுகைன் கற்செயல் செப்பவர்க்கிப்ப பற் துகை பிறகு தேசமபகதததால் பக்குவத்தினின்று தோன்றுவிகை 30 உவரிய இரகதமாயும் பிரக தால் உவர்க்ததமான திவசகனின் வட திவச எவகை முன்னணியிலாக்குப் புருஷன் பஞ்ச இவசகளுள்ள சந்தனனா: கிவயம் கிவசவகைக்கொடு கவர்கன் ஒன்று கோலாமோ? 36 இரகதகிவான திவச கிரட்

டன்: இதற்கு வகைக்கொருக, இது என்னகும் எனது மக்கட்களுக்கும் மகனமாகுத தேகிவான அதிதியே! என்ன கற்பொருள்களுமுன்ன நீ திரிதேகிவானப்போல எவகை பக்குவப் பொருள்களைக் காப்பாயாக. 32 தகைமகைக்கிப்போல நீ எவகை யாலிகைகளு் செய், புவிபிலே எவகைக்கு மகனகாமான கற்ற றக்கை விசக, இரு தேவகைகளை இவரு பக்குவஞ் செய்பும் ஒதனம் எவகை தவம் சத்தியதனதபுமறிக 33 கருமைவான காகம் இங்கு வந்து காலு உவகைக்கி முககை கொத்திச் சென்றதும் அல்லது காக் கைபுளள தாதி உவல் உவகைகைவ காலு செய்தானும், சலக்கொ! நீவகை அவதனை கத்தஞ் செய்தினை கச கிரியு மடிப்பாக முடனா, இவகைதும்—உவகைகையும் வலிமை வலிக் கும இது புனிதகைகள் கததமாகி வர்க்கிப்ப பாழாக் குக: நீ கருமகதில் ஏது? கலக் காப்பை வலி: தமபதி கன் மக்கட்கனின் கோக்கைவான மாலை யனுசாம வவர்க்கனாக, 34 வனவபதி தேவர்களுடன் கோத்து அக்கைக்கையும் பிரகத்க்கையும் விழததவதாய எவக ளுக்கு வந்துள்ளது அவன் எழுந்திருப்பான்: அவனது மொழிவை அவன் மொழிவான், அவனுடன் கோத்து கவர்கை எவகை உவகைக்கிபுஞ் ஐயிக்கலாமோ? 35 பகக்கை ஏழு மேகைக்கிச் சூழாதுள்ளன அவற்றில் கோதி மிகுந்துள்ளது—ஒன்று, கிவப்படைத்துள்ளது வேது அவதனை 36 தேவகைன் கோதிருக்கை, நீ எவகைக் கவர்க்க உவகைத்துக்கு அழகுததுச் செல், 37 நீ எவகைக் கவர்க்க உவகைத்துக்கு அழகுததுச் செல் காய்: அங்கு கவர்கை மனவிபுததும் மக்கட்களுடனாகு கோவேன்மே: கான் அவகிப்ப பற்றுகிறேன்: அவன் இவரு வகை யனுசரிப்பவனாக, கருமியும் கிருதியும்

எங்களைக் கடக்காம லாவார்களாக உஅ காத்தன் மேடு
கிராஸிர்க்கப்பால் செல்லவேண்டும்' நீ இந்நிசர் சிங்ஞ
பின்னமாக்கு' நீ இவர்க்குமாவதம் உறு: வண்பதிர
லாக்கப்பட்ட நீ எழுந்த இன்னவ செயலாதே தேவர்
விருமபும அரிசித் துணுக்கை நீ துண்டம் துண்டமாக்
காதே. உஉ செய் வரம்புடனாகி எவரும் விசுவமாவதற்
கான நீ ஒரே மூல நிலபதினாடைய இவவுகததக்குவா,
வாஷ விருத்தியாகும் சல்லடைபை நீ வளி' அது கழிவு,
கூளத்தைத் தூறது. உஉ மூன்று உலகங்கள் பிரமண
னோடு சமமாயுளவன, அதுதான் உலக்கம, சகம்,
வானம்' ஸோமத்—தண்டிக்கப்பற்றி அவற்றை விசுபுங்
கள், அவை பெருகுத: அவை அரிததட்டுக்கு மதுபடிபும்
வருக, உஉ பகக்களது ரூபவகன வெகுவிதமாய தனித்
தனியாகும்; நீ சமபத்துடன் ஒரு சொருபமாகியும்;
இரத்த நிறமான இச்சுருமத்தை நீ தவரு: கத்தரு
செய்பவன் ஆண்டுகிளப்போல, சில கத்தரு செய்பும்.
உஉ புதியாயுள உன்னை காள் புதியிலே துணுபச் செய்
கிறேன் உனது தனித் தேகம் சமாணமாகும்: உனது
எப்பாகமாவது செவ்வதால் தேவத்திருத்தாலும் கரித்
திருத்தாலும் நீ அதனல் ஒழுக்காதே: காள் அதனை பிர
மத்தால மூடுகிறேன், உஉ மகிளத் தாய்போல நீ வர
வேறகவும்: புதியாயுள உன்னை காள் புதியுடன் சேர்க்
கிறேன், செயலால் வஞ்ஞாயுதங்களால் ஒன்று சேர்க்த
உகையும் குமபுமம் வேதியிலே தடுமாறாமவாகுத
உஉ அக்கினி பக்குவஞ் செய்பவனுள் உன்னை சீழ்த்
திகையில காப்பானாக இந்நிசர் மருத்துக்கனோடு தென்
திகையில துண புரியாகுக, வருணன் மேற்றிகையின்
தாணத்திலே உன்னைத் திரமர்க்கத் துண்புரியாகுக,
வடதிகையிலே ஸோமன் உனக்கு கங்கு அளிப்பாகுக.

உஉ பரிதநிசர்களால் புனிதமாகி மேகத்தினின்று
அவர்கள் பொழிக்குர்கள்: அவர்கள் உலகங்களாக
அவர்கள் கலாக்கத்துக்கு கத்தத்துக்கு செலுதுகர்கள்,
நவர்களையும் சிவன் மிருத்தவர்களையும் திரம நிலத்தவர்
கனாய பரத்திரத்திலே பொழிப்பபும அவர்களை அக்
கினி மூட்டுவாகுக, உஉ அவர்கள் சோதியினின்று
வருகிறார்கள், புதியிலே ஒன்று சேர்கிறார்கள்; பூயி
யினது வானத்திலே ஒன்று செலுதுகர்கள், கத்த
மாகி அவர்கள் கத்தமாகிறார்கள், அவர்கள் கயர்க்க
உலகத்துக்கு எங்களைச் சேர்ப்பார்களாக, உஉ பிர
புக்களையும் பெருத்தவர்களையும் கத்தர்களையும், புனி
தர்களையும் அமுதர்களையுமுள்ள சலக்களே! அதி
சிஷ்டமாகித் துண்புரியும் உல்ல காதர்களான சிவ
கன தமபதிகளுக்கு ஒதனத்தைப் பக்குவமாக்குவன
உஅ எண்ணப்பட்டுள்ளத் துனிகள் ஒளவுதிகளோடு
பிராணுபாணக்களுள்ள பொருத்தமான புதியிலே சேர்
கின்றன இவருமருமாகி உல்ல நிறவருடன் எண்ண
முடியாமதுள்ள துபமாணவவ எல்லாத் துய்மைகையு
மடைந்துள்ளன, உஉ தாயமுடனாகி அவர்கள் போர்
புரியிறார்கள், கட்டமாடுகிறார்கள், அவர்கள் வெகுபல
பெருக்களையும் துணைபையும் விசுகிறார்கள்: சலக்களே!
பக்குவகாலத்திலே புருஷனைக் காணும் பெண்ணைப்போல
வூத அரிசிகளுடன் ஒன்று சேருவன, உஉ அடிய்
பாகத்திலே அவர்கள் உட்காருக்கால நீ அவர்களை எழுந்
திருக்கச் செய், அவர்கள் சலககளால் தகவியே பரி
செய்செய்துகொளவர்களாக, இவருள்ள சலத்தை காள்
பரத்திரத்தால் அளந்துள்ளேன், இத்திகைகளினுள்ள
தண்டுவகளும அநிப்பப்பட்டுள்ளன, உஉ நீ கோடரியைத்
துரிதமாய் காடு, வேகமுடனபந்து, அது இன்னல் செய்

யாமல் சத்தியிலே ஓடிவிடுகிற வெட்டுக. எவர்க்கிலே
லேமாம் அசுரபுரிக்குஞ் செவ்வெகடிகள் எங்கிலி
சீராமலாகுக. உட ஓதனத்துக்கு புது நாயகப்பனை விரிந
திடுக. அவை இருதயத்துக்குப் பிரியமாகுக, உல்குக்கு
இனிமையாகுக, தேவாகளும் தேவிகளும் அவற்றில் ஒன்று
சோந்தமர்ந்திடுக. அமரனது குதுக்கனோடு இதனை அவர்
கள் அனுபவித்திடுக உட வனம்பதியே விரிந தருப்
பையிலே தேவகதாளுடன் அக்கினித் துதிகளோடு
பொருத்தி உடகா தவஷ்டாகின் ஆபுதத்தால ஈன்று
செய்யப்பட்ட வடிவமேயே பரத்திராத்திலே விருப்ப
முள்ளவர்கள் பரக்கப்பட்டிடுக. உட அவன் அதுபது
சாத்தக்களிலே கிதிராணையெய்யவர்களை நாயகானு
பக்குவதால் அவன் நாயககதகதச் சோவானாக, இத
ருக்களும் மக்கட்களும் அவனிலே வாழ்வானாக இவனை
கவர்க்குச் செல்லும் நிலின் முன்னர் பேசுகச் செய்,
உடு தரங்கும் நீ புவிதரிபுலே திரமன அசாபரம
கிரு, உனனைத் தேவர்கள் அசாபரர்களாக, வாழ்ந்து
வாழும் மக்கட்களான தம்பதிகள் குழும் அனகின்
ஸ்தானத்தினின்று உனனை உயரவு செய்வார்களாக
உட இயிதது எல்லா உலகங்களுக்கும நீ ஒன்று கோர்து
வந்துள்ளாய் விருப்பவனை எத்தனை பாசுளும் நீ
அவற்குப் பூணாய்பத் திருபதி செய்துள்ளாய் கி
ருவ கமையபும் அசபையையபும் நீங்கள் உனனே அபிமுத்
துககள், அவனை ஒரு பரத்திராத்திலே ஸ்தாபனஞ் செய்.
உள நீ விரி, பூவந்திலே விசாலஞ் செய் இப் பரத்தி
ரத்தை செய்வா ஸ்ர. பால் கிருமபும் இளவகைந
கோககி—கதமும் பகவைப் போலே தேவாகளே!
இவனது பக்கம் நயிவகா சததஞ் செய்யுகன், உஅ
நீ விசாலஞ் செய்துள்ளாய், நீ அங்குலகதகதச் செய்

துள்ளாய் விரிந்து கிகரில்லாமலுள்ள கவர்க்கமானது
விசாலமாகுக, பெரிய கருடன் அத்தஞ்சுச் செல்லும்,
தேவர்கள் தேவகதகளுக்கு அவனைச் செலுத்துவார்கள்,
உட உனக்குப் புறமாய் இரகசியத்திலே உனது மனைவி
எதனையெனும் பக்குவஞ் செய்தாலும், மனைவியே!
உனது புருஷன் செய்தாலும், அவனை நீங்கள் ஒன்று
சேருவகன் ஒரே உலகத்திலே ஒருமையாகுவர்கள். அது
அனைததம் உலகத்தாகுக உட இப்போது இப்புவியிலே
வகிக்கும் பூவயனைத்தையும், சமமிடமிருந்து உண்டான
மக்கட்குரிய பெலலாம், நீங்கள் பரத்திராத்திலே அனழ
புகன், நாயகிய பறிந்து கிகர்கள் ஒன்று சோவார்கள்,
உட தேனும், வளர்க்குச் செய்யுடன் கவந்து அமுதநாயகி
களான செவ்வநாயகனை பெலலாம் கவர்க்குச் செல்லுப
யன பறையுள்ள. அவன் அதுபது சாத்தக்களிலே
கிதிராணனை நாடலாம், உட வதிபாலர்கள் கிதிரைப்
போலே அவன் அதனை நாடுவான்; அக்கியர்கள் அனை
யார் ஆவார்களாக, சமமால் ஸ்தாபனமாகி முப்பிரிவுகளு
டன் கவர்க்கஞ்செல்லும் அது முந்நாயகங்களுக்கு ஏறி புன்
யன, உட தேவகுணியமான அக்கனை அக்கினி எரித்
காமலாவானாக மாயிசம் புலிகளும் பிராசன் இறாது பான
மறகுடமே—நாயகன் அவனைத் தன்னுயிரோடும்; நாய
கன் அவனை எவகனினின்று தடுக்கிறோம், ஆகிததியர்
கள், அவ்வியாண்டன் அவனைத் தொடர்வார்களாக,
உட என் செய்யுடன் கவந்துள்ள இத்தனை ஆகிததியர்
களுக்கும அவ்வியாண்டுகளும், அறிவிக்கிறேன்: கன்று
செய்யவர்களே! பிராமணனது எதற்கும் கத்த கவ
னால திகரு புரிவாமலுள்ள நீங்கள் இரகவர்க்கத்துக்குச்
செல்லுவகன், உடு பூணாய் எந்த உலகத்தினின்று
எதனை பரமேஷ்ட பற்றினுஞ், அவருக்கு அந் இப்

பெரும் பிரிவை நான் பற்றியுள்ளேன்; நீ பெய்யிலே பொழி; பெய்யால் நனை; இங்கு இது அம்மொருவனது பாகமாகும். சா நான்கள இருந் திதிலை இத்தச் சொல்வதனை, சத்தியத்துக்கு, தவதத்துக்கு, தேவதவதத்துக்கு அளிக்கிறோம். சபையிலே கிறியாட்டிலே அது நரச மறநாகட்டும், என்னைத் தவிர மற்றவனுக்கு நீங்கள் அளிக்கவேண்டாம் சா நான் பகருவதுசெய்கிறேன், நான் அளிக்கிறேன், எனது செயலிலும் காரியத்திலும் மனையிலும், மகனையிலேயே கௌமாரமான உலக மூலதேவன் திற்த உயிரிய உறுதி—பனிக்கும் வரழக்கை வயப்—பந்துவகன், சஅ இங்கு ஒரு அழகிலினை ஆதாரமில்லை, எண்பார்களோடு சேர்த்து செல்லும் தரோ கருமில்லை, ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள எமது இப்பாத்திரம் பூரணமாயுள்ளது, பக்குவஞ் செய்தவனுக்கே பக்குவ மான இது மறுபடியும் தவறாது. சா பிரியமான அளர் களுக்கு பிரியமானவையே நான்கள செப்புகிறோம். எவ் வகை வெறுப்பவர்களெல்லாம் அத்தகைய செல்வர்களாக; பகவும் காண்பும் தொடரும் வலிமையும் மனிதர் களினின்று வரும் மிகுத்புகை நீக்குவாரகனாக ஓ ஓ ஒத்திகளையும் எதிர்ப்புகளையும் சேகரிப்பவனுக்கு அவை கள ஒன்றோடு ஒன்று இணையும், சோதியிலே தாபஞ்செய யும் எவ்வா தேவர்களும ஒன்று சேர்வார்கள், பக்குவஞ் செய்தவனுக்கு சோர்வமே சோதியா யுள்ளது இவ் சருமவகளினிது மாணிடனிலே சகனமாயிருந் தது; அந்நிய பகர்களிலே உதையும் திர்வாணமா யில்லை, நீங்கள் கூத்திரத்தாரே உலகை பனித்தகொள ளுங்கள்; ஒதன்—முகம் மனை செய்த உடையாகும், இவ் குதாட்டத்திலே சபையிலே நீ எப்பொப்பையப் பேசுகிறாயோ, இவ்வாய் கிருமயி எப் பெய்வைய நீ பேசி

இதும் அச்சமான இவழியினாலேயே நீங்கள் கவர்த்து கொண்டு இழுக்குகளை பெலலாம அதில் நாசஞ் செய்புந் கள், குட நீ மழையை வெல். தேவர்களுக்குச் செல, நீ சர்மத்தினின்று உயாமாய் புகையை எதரசெய், கிவ விகாரத்துக்காகும் செய்வாயுள்ள நீ சமாளமுறாள்ள அவலகத்துக்குச் செல, ருச அவன தன்னிலேயே அந்நிய திறதவதப் பார்ப்பதபேரால், நவாக்கஞ் செல்பவன பலவிதமாய் தனது தேவதை மாற்றியுள்ளான், சோதி யாயுள்ளதைச் சத்தஞ் செய்து அவன கருமையானதை கழித்தானான், நான் கெப்பாணதை அக்கினியிலே உனக்கு அளிக்கிறேன், இவ் நான்கள உனக்கு அக்கினி அதி பதிபாயுள்ள மீதத்திசைக்கு, காக்கும் கருமைக்கு, சாவை ளுள்ள ஆதித்தியனுக்கு இதனை பளிக்கிறோம் நான்கள வரும் வகை எவ்வுக்கு அவனைப் பாலனஞ் செய்புகள், எவனைப் பூரணமான முயுக்கு அவன அழைத்துச் செல்ல வேண்டும், முயு எவ்வகை மிகுத்புக்கு அளிக்கடமே, அப்பாவி நான்கள பக்குவத்துடன் சோவேண்டும், இவ் நான்கள உனக்கு இத்திரினை அதிபதிபாயுள்ள தென் திசைக்கு காக்கும் குறும் கிரியனுக்கு சாங்களுள்ள பம துக்கு இதனை பளிக்கிறோம்....., சோவேண்டும், இவ் நான்கள உனக்கு வருணன் அதிபதிபாயுள்ள மேத் திசைக்கு காக்கும் பிருதாவுக்கு, சாங்களுள்ள உணவுக்கு இதனை பளிக்கிறோம்.....சோவேண்டும், இவ் நான்கள உனக்கு வேளமன் அதிபதிபாயுள்ள வடதிசைக்கு, காக்கும் வவத்துக்கு, சாங்களுள்ள இடி முழக்கத்துக்கு இதை பளிக்கிறோம்.....சோவேண்டும், இவ் நான்கள உனக்கு கிஷ்டு அதிபதிபாயுள்ள கிஷ்டான திசைக்கு, காக்கும் நாளகிற் கழுத்துள்ளதாக்கு சாங்களுள்ள ஒத்திகளுக்கு.....சோவேண்டும், இவ் நான்கள

உனக்கு பிரஹ்மப்பதி தலைவனுயின் உச்சநிலைக்கு
கோக்கும் வெண் பாம்புக்கு சரங்கனாள் மகமக்கு இதை
யளிக்கிறோம்.....சேரவேண்டும். [கூட. இ. ௧-௪௦]

௪௪௪ பக. I [குலியன் - மந்திரோத்தமன்]

௧ கான் அவனை யளிக்கிறேன்—என மூவனம ஒருவன்
அவனைப் பராக்ருபகால உறவேண்டும்: பிரஹ்மனையும்
சாததிக்விடும் கொண்கியும் அவனைப் பிரமணாகளுக்கு
அளிக்கிறேன் ௨ அவன் பாஜிக்கும் ரிஷிகளுக்கு மக்கட்
களுக்கு தேவானது பகவை யளிக்க விரும்பாதவன்
தனது பிரகாயை விற்று பகர் குலியனாகிறான்:
௩ கொம்பு குலிய பகவால அவன் சிதைத்துவிடுகிறான்,
மூடப்—பகவால—அவன் பன்னத்தினே விழுகிறான்:
அவகலீனததால் அவனது மன்கொண்கலாம வரித்துவிடு
கின்றான். ஒற்றைககன் பகவால தனது பொருளுகென்
லாம பதர்க்கப்படுகின்றான். ௪ கான் ததின் கிண்பினிவது
கோபதிக்கு உதிர நுளியம் தோன்றும், உன்னை வகிபரு
செய்ய இயலாததால் அவர்கள் உன்னை வகை என
அழைத்துள்ளார்கள். ௫ அவர்கள் கிரகம் கிண்பினிவது
விகலிதம் தோன்றும், அவன் முகத்தால் உறம்பப்படு
பவர்கள் திரவென ஒழித்துவிடுகிறார்கள். ௬ அவனது
இரு செவிகளைத் திருகுபவன் தேவர்களுடைய கோபத்
துக்குள்ளாகிறான்: ௭ கான் இடைபிதவதச் செய்கிறேன்,
என அவன் கிண்ததால் அவன் தனது செவ்வககிண்க
குறைப்பவனாகிறான் ௮ எனது தனது இலாபத்துக்கு
அவனது வாலகொண்குடைய வெட்டுகிறேன் அவனது
குடிகளை காணிறான்: அவனது கன்றுகளை ஓடர்பகன்
I குணம்

௪௪௫ கருத்த—மீன் வாழ்க்கையின் இரகசியம்.

கொண்கிறான். ௮ அவன் கோபதிபுடனிருக்குவதால்
அவனது கோமந்தகக் காகம் துன்பஞ்செய்தால் அவ
னது குமாரகன் மரிக்கிறான, எதிர்பாராமல் பட்சம்
மம் அவன் காண்கின்றது. ௯ அவனது எருகையும நீரை
டம் தாவிடெயன் எறிவது கிண்பினிவது, அக்குறத்தி
னினது தப்பமுடியாத விகார சன்னகன் கோனதும்.
௧௦ பக புலனாகவ காலத்திலேயே பிரமணாகளுக்குடன்
சேரும் தேவர்களுக்குச் சன்னமகின்றது அதனாலேயே
அவன் பிரமணாகளுக்கு அளிக்கப்படவேண்டும் ஒரு
வனது செவ்வககப்படி என சன்னகன் இதைச் சொன்ன
காரகன். ௧௧ தேவர் செய்த பக அவனைப் பற்ற வரு
யவர்களுக்கேயாகும், அவனைத் தனக்கே வைத்துக்கொள்
யது பிரமண பகவாலும் ௧௨ அவனை பாசுக்கும் ரிஷி
மக்கட்களுக்கு தேவர்களுடைய பகவையளிக்க விரும்பா
தவன் தேவானது கோபத்துக்கும் பிரமணாகனது
ஒரோதத்துக்கும் ஆளாவான், ௧௩ இப்பககிலே அவ
னுக்கு என்ன பலனிருந்தபோதினும் அவன் வேறு பக
வை காடவேண்டும். பாசுக்கப்படுவதால் அதை யளிக்க
விரும்பாதவனுடைய பக புருஷனைத் துன்பது செய்
கின்றது. ௧௪ குவிதத செவ்வமபேரல், பிரமணாகளு
கடைய பகவாலும், இதனாக எவனிடத்தின் அவள தோன்றி
வதும அவன் வதும அவர்கள் வருகிறார்கள் கடு பிர
மண பகவுக்குச் செவ்வது தவகனது பொருளுக்கே
வாயது போலாகும். அவனுக் கொடுக்காமல் தடுப்
பது அவற்றை வேறு வழியிலே துன்பது செய்வதாகும்.
௧௫ அவன் அறிய இயலாமலானதால் மூன்று வருட
காலம் வகை அவன் சன்னமகலம். காரதனே! அப்
பால அவன் பகவை யறிததால் பிரமணாகனை காணா
ருக. ௧௬ தேவர்கள் குவிதத குலியவன் கோவை பக

இவ்வீடு பென எவன் கூறுகிறானோ, அவனினே பவனும் சர்வனும் பாய்ந்து காத்தது எரிகிறார்கள். ௨௮ அவனுக்குப் பகவானிக்குத் திறனுண்டானால் அவனது கைதனாகவீடு பதிபாதவனுக்கும் தனவகைத் தெளிவாதவனுக்கும் அவன பரவீடு பனிகிறான். ௨௯ பாசிக்கப்படுகொள அவன அளிக்கப்பட விலகியானால், அவன அவனது கோட்டத்திலே கலகஞ் செய்பவனாய் சாய்ந்துள்ளான். அவனை கொடுக்காமல் ஒருவன் தான் காத்திக் கிறும்பும் கிருப்பவகனிலே ஐயமாகவிலகி, ௨௦ தேவர்கள் பிரமணனைத் தவறா முகமாகச் செய்து பகவைக கேட்டார்கள். அவனை பனிக்காத மானிடன், அவர்களுடைய கோபத்திற்குள்ளாகிறான். ௨௧ தேவர்கள் ரோகிதந பாசத்தை, மானிடன் தனக்கே கைததுக் கொள்வானு ளுமே பிரமணர்களுக்குப் பகவை பனிக்கவிலை பாசு ளும், அவன் பகவின் கிளத்ததக்கரவான ௨௨ கோப தியின் பகவை போல தனது பிரமணர்கள் கேட்டுக் கால் அவனைக் குறுத்தி தேவர்கள் சத்தியம் இவ்வள மதி பவனுக்கே பா உரிபது என சொல்லுகிறார்கள். ௨௩ இவ்வள மதிபவனுக்குப் பகவை பனிக்காமல், அந்நிலச் சஞ்சு அவனைக் கொடுப்பவனுக்கு அவனது கிலை யிலே தேவதைபுடன் தானி துன்பத்தைத் தருவான ௨௪ பா எவனிடம் முதன்மைவாய் புலனுயிரனோ அவ னது பகவை தேவர்கள் பாசத்தாரகன்; காசதன் அவ னையே அநிலவாம. தேவர்களுடன் சேர்ந்த அவன் அவனை ஒட்டிச் சொகுன். ௨௫ பிரமணர்க்கொள பாசிக்கப்பட்டு பகவைத் தனக்கே கைததுக்கொள்ளும் புருஷனை அவன் சக்ததியிலொமளும், அப்ப பசுபுனன னுசெஞ் செய்து கிடுவான். ௨௬ பிரமணர்கள் அவனை அக்கினிக்கும் ஸோமனுக்கும், காமனுக்கும், பித்திரனுக்

கும் வருணனுக்கும், பாசிக்கிறார்கள். அவனை பனிக்காத வன் அவர்களுடைய வெருளியிலே கிழ்வான். ௨௭ அவனது பதி தானே சிக்குக்களை கேட்காதவனா, அவனது கோக்களுடன் அவன் சன்னமாகலாம், அவன செவிபுற்றவுடன், அவனது மனையிலே அவன் ஓடுக்கவாகாத ௨௮ அவனது நிகருக்களைக் கேட்ட வுடன், அவனது கோக்களின் நடுவே அவனை சன்னஞ் செய்பவனது ஆபுசையும் சொலவதையும்கோபம் மிகும் தேவர்கள் துணித்த கிடுவார்கள். ௨௯ ஈனாகித பாய்ச் சொல்லும பா, தேவர்கள் குறித்த குவிபலான கோ, உரிய கிலைக்குச் சொல்ல கிருமபுகால, அவன் கைது வடிவகளை கிளக்குகிறான். ௩௦ அவன் தனது கந்தானத்துக்குச் சொல்ல கிருமபுகால கனையே அவன் புலனுக்குகிறான்; அப்பால பிரம ணர்களுடைய பாசகத்தக்கு பா தனது மனதனைச் செய்து கொள்கிறான். ௩௧ அவன் தனது மனத்தால் சகத்பஞ் செய்துகொள்கிறான், அவன் தேவர்களுக்குச் சொல்கிறான். பிறகு பிரமணர்கள் பசுபாசனைக்குப் போகிறார்கள். ௩௨ பிதருக்களுக்குச் சவதாவளிப் பிறும, தேவதைகளுக்கு யகஞ்சதிறும, பகவைச் கொடுப்பதாறும், இராமணபன அன்னைபின் பிறத்ததை பகைவதிலை. ௩௩ பா இராமணபனது தாயாவான். பாரதனத்திலே அவன் அன்னமே தோன்றினான், பிரம ணர்களுக்கு அளிக்கப்படும் அவன்—திருப்பி—வாகருவ கற்கருகன்னன். ௩௪ தரிக்கப்பட்டுள்ள அகப்பபி யின்றெய் அனதுக்கு கிழந்த கிடுவதுபோலே பகவை பனிக்காதவன் அகனியின் கோபத்திலே கழுவிக்கிறான். ௩௫ புரோடாசம என்னும் கந்துடன் கங்கு கற்கும் அவன் உலகத்திலே இவனுக்கு அணுகுகிறான்; பகவை

யனிப்பவனுக்கு அவன் எவ்வாறு கிருபப்படுகிறான்? தன்னை யனித்தவனுக்கு பசு, அவனது எவ்வாறு கிருபப்படுகிறான்? இயமனது இராஜ்யத்திலே அனிக்கிறான்; அவன் யானிக்கப்படுகிறான் அவனைத் தனக்கே கவத்தாகக் கொள்வனது உலகத்தை எவ்வாறு அவர்கள் சொல்கிறார்கள். உன் கிரியைப்பிச்சுப்பட்டுள்ள பசு கோபத்திலே விளம்பி சலனமாய்விட்டான்; என்னை மட்டு—என் கிரியைப்பவன் கிருத்யனின் பாசனவகைப் பந்தப்படுகிறான். உன் அவனை மட்டு என் மதித்தது மனமில்லை பசுவையே பசுதவன் செய்பவனது புத்திராகனையும் பேராகனையும், பூதாபாதி யானிககர் செய்கிறான் உன் பசுவையிலே பசுவாக அவன் சலனமாற்றினான், அவன் பெருந்தரத்தாக விழிச்செய்கிறான், மேலும் அவனை யனித்திராத கோபத்திற் றவன் கிருத்யனின் கருத்தாகக் கருத்தான சூ பிராமணர்களுக்கு யனிக்கப்படுபவன் பசுவாகத் துப பிரியமாவான்; மேலும் தேவர்களுக்கு யனக்கு செய்பவப்பட்ட பசு பிரியம்—பிராணியாவான், உன் யனத்தினின்று எழுக்கால் தேவர்கள் எப்பசுவாகக் உருவமாவதுக்கொன், அவற்றிலே பவக்காமான கிரியையே எவ்வாறு தனக்கு யனித்ததுக்கொண்டார். உன் அவனைக் குறித்தது தேவர்கள் கொல்கிக்கொள்வதாவது—இவன் தான் பசுவோ? அல்லது பசு கிரியையோ? இவனைப் பற்றி எவ்வாறு தனக்கு தனது—இவன் வகையிலே வகையாதமா, உன் எவ்வாறு தனது! அறியும் உன்னை என் கிரியையாவது—மாரிடர்களின் கடுமையே சன்னமான பசுவையிலே எவ்வாறு அபிராமணன் பவப்பிக்கலாகாது? உன் பிராணபதியே! கிரியையையும் அத்தகையப் பசுவை சன்னஞ் செய்த வகையையும் செவ்வம் கிருமயம் அபிராமணன் புதித்தலாகாது. சூ எவ்வாறு உனக்கு வகைக்கமா

கட்டும், அவனைப்படுத யனியவனாக உன் வகை கிரியைக்கு வகை, அநியப்பக்காமான அபசு யனிக்கப்படவில்லை யென் ஒருவன் யனிக்க கிரியை, உன் பிராணபதியே! செவ்வத்திராகண யாகும் அபிராமணன் புதிப்பதக்கலாகாத அவன் கிரியை என்னப்படுவான்; அத்தகைய பசுவை சன்னஞ் செய்த வகையை கிருத்தி செய் உன் பசுவையிலே மூன்று பிரியங்கள்: கிரியை, அவனை சன்னஞ் செய்தவன், வகை: இவற்றையெல்லாம் பிராமணர்களுக்களிக்கவேண்டும், அவன் பிராணபதியின் சிற்றத்திலே கிருத்யனில் உன் பிராமணர்களை! அனிக்கப்படாதவனுடைய மனமில்லை யன்க மனியப்பதாயுள்ள பசுவை, கேட்டுக்கொள் இவ்வான் யன்கும் என—அனியப்பவன் தன்—மனத்திலே, கிரியைக்கே மனமும் உன் தேவர்கள் பசுவைக் குறித்தது கோபத்திற் பாவமாய் புத்திராவது—அவன் அவனை எவ்வாறு களிக்கவில்லை இக்களிக்கக்கொள் 'பேதனை'ப்பற்றித் தான் அவர்கள் இவ்வனஞ் கொல்கிக்கொண்டார்கள்! அத்தனையே அவன் இவ்வான் சூ இவ்வனஞ் யனிக்கப்படப்பட்ட பசுவைப் பதன் அனிக்கவில்லை, அன்குற்றத்தாக் கருத மேன்கமக்காரும் சமரிலே அவனைத் தனக்கிட்டு கிட்டார்கள். இவ் இக்கமையே பசு வகையையானிக்க வேண்டாமென்க்கொள்ளும் தனக்களிக்க அநியாமமாய் இவ்வனனுடைய சிற்றத்திலே சாய்வாக்கள், இவ் கோபத்தியை யனிக் கிருபயி அநியாமமாய் அனிக்காதே என்க்கொள் பவர்கள் குத்தியன எறியும் சாதத்திலே சாவாக்கள், குட இவ்வியமாய் யன்குஞ் செய்தோ யன்குஞ் செய்பாமலே ஒருவன் பசுவைப் பசுவை செய்வான் பிராமணர்களுடன் சேரும் தேவர்களோடு எதிர்ப்படைத்து உலகத்தினின்ற ஒருக்கம் குறித்து கிருத்யனின், உன் உன்—இவ்.

சன்ன. கருத்து, தேவபசு

௯௮ பிராமணப்பக—[அதர்வச்சாரியன்—ஊப்த பரிபரய சூத்ரங்கள்- பிராமண நேஷணை]

௧ அவன்! சிரமத்தால்—தவத்தால்—செருட்டிப்
கப்பட்டான். பிரமத்தால் அடைபட்டிருந்ததிலே
ஆசிரியமாதான். ௨ அவன் சத்தியத்தின் கவர்த்த
சிரத்தியோடு குழந்து புகழால் வாந்துள்ளான். ௩ அவ
தாவரல திரமாலி சிரத்தியோடு விரித்து, தீட்சைபுடன்
துணியாவி, பகலுத்தில் சிவியாவி, உலகத்திலே சாய்ந்
துள்ளான். ௪ பிரமமமே அவனது வழி, பிரமமமே
அவனது அநிபதி. ௫ பிராமணனை கித்தித்த பிராமணப்
பகலவ தனக்கே அபகரிக்கும் கூத்திரியனது, ௬ சிவம
வியம் புண்ணிய இலடகமி நீங்கிவிடும். ௭ ஒலகம் தேவ
கம, திடமும் திரமும்; மொழிபும இவிரியமும், தன
மும் தருமமும், ௮ பிரமமும் கூத்திரியமும் இராஷ்டிர
மும் சனவகமும், புகமும் பிரகாசமும், விரியமும்,
செல்வமும், ௯ ஆபகம வடிவமும், சாமமும் சீர்த்தி
பும், பிராணமும் அபரணமும், கணமும் கரணமும்,
௧௦ பாலம இரணமும் உணவும் உணவு புசிப்பும் குதமும்
சத்தியமும், பக்குமும் அளிப்பும் பிரகாசமும் பகக்களும்
இவைபனைத்தும், ௧௧ பிராமணனை கித்தித்து, பிராமண
பகலவ வபகரிக்கும் கூத்திரியனிடமிருந்து சிவகுறின்
தன். ௧௨ இப்பிராமணப் பக பஸக்காமனது: அநி
விஷமகடகது பிரத்தியகூச் செவதுடனாகி குப்பந்
கவர்த்தது. ௧௩ அவனில எல்லா கோரவகமும் எல்லா
மிருத்புக்களமுண்டு. ௧௪ சர்வமான குருக்களும் சகல
புருஷ வகைகளும் அவனிலே கிளங்கும். ௧௫ ஒருவன்
தனக்கே பிராமணனது பகலவ வபகரித்தானான இவன்
தேவ கித்திர செப்பும் பிராமண துஷணனை மரண வகி

1 குரணம் வந்துப் பக

விசேபத்தஞ்செய்து கிடுகிறான். ௧௬ அவன் சதவகை ஆபு
தம். அவன் பிராமணனழிப்பவனை ஒழிப்பவன். ௧௭ இந்
னாலேயே அதிசூகனாக பிராமணர்களுடைய பக இன்
னம் செப்பத் தகாதது என கருதப்படுகின்றது. ௧௮
ஒடுகைல் அவன் வச்சிராபுதம். ஒட்டமான பிரகு
கவகவகனாக, ௧௯ குரம்புகளை இழுக்குவகால் அவன்
சாமரம், என்கும் பரக்குவகால் அவன் மகாதேவன்.
௨௦ காணுககால் கூர்பபி (கிரியமனை) சத்திரமும்
இடிமுழக்கம். ௨௧ ஹிங்கரானு செய்புகால் அவன்
மிருத்பு; வாசி பகசக்குவகால் அவன் உச்சிர
தேகி. ௨௨ அவன் தனது செவினைத் திருகுவகால்
அவன் சகல கரகாரி; நீர் கிடுககால் இராஜ்யவகாபி.
௨௩ கறக்கப்படுககால் அவனாபுதம். கறத்தவுடன் தலை
யலி: ௨௪ அருகிவாகுக்கால் அவன் பலம் அகந்துப
வன். பறதியவுடன் பரணபரம்போர்புரிபவன். ௨௫ அவ
னது வகைப் பட்டினால் அவன் அம்பு அவன் அகர்கப்
பட்டான் அதேகதி: ௨௬ கீழே கிழுவகால் கோ
கிஷம்: கிழுந்தவுடன் அவன் கருகம். ௨௭. பிர
மண அழிப்பவனை அவன் தொடரகது அவனது
பிராணனனை அவன் பரழாக்குவான். ௨௮ வெட்
டப்படுககால் அவன் எதிர்ப்பாவான்: அவனைப் பகரு
செய்த கொளகுவகால் ஒருவன்—தனது மகக்களை
புசிப்பவனாவான். ௨௯ அபகரிக்கப்படுககால் அவன்
அமரனது ஆபுதமாவான், அபகரித்தவுடன் அவன்
உனது—தொலகியாவான். ௩௦ அவன் பிடிக்கப்படுக்
கால் உனது கெடு போலாவான். பிடிக்கப்பட்டவுடன்
கொடுமையாவான், ௩௧ குடாக்குவகால் அவன் உணக்கு
கிஷமாவான்: குடானவுடன் காமாவான், ௩௨ பக்குவ
மாகுக்கால் பிடைபாவான்: பக்குவமானவுடன் பரமும்

கனவாவான். ௩௩ தூத்தப்படுங்கால் வேடுகுடி பிடுங்கு
பவளாவான்; தூத்தியவுடன் மிருத்யுவாவான் ௩௪ கக்
தத்தால் கைக்கு செப்பவளாவான்; பிடிக்கப்படுகனால்
தன்பயாவான்; பிடிப்பட்டவுடன் விஷப் பாம்பாவான்.
௩௫ பரிமாறுக்கால் பொருளின்கையாவான், பரிமாரிய
வுடன் உளது பாழாவான். ௩௬ தண்டமாக்கப்படுங்
கால் கோபமான சர்வமாவான். தண்டமானவுடன்
மெய்தவாவான் ௩௭ புரிக்கப்பட்டவுடன் கேடாவான்.
புரித்தவுடன் அவன்—உளது—விடுதியாவான். ௩௮
இவ்வுலகத்தினின்றும் அவ்வுலகத்தினின்றும் அவனைப்
புரிக்கும் பிராமணனழிப்பவனை பிராமணனது பக பிரித்து
விடும். ௩௯ அவனைக் கொல்வது கடுஞ்செயல், அவனை
வெட்டுவது வச்சிராபுதம் போவாகும். அவன் குடவி
துள்ளவை, இராமெயப் பிரபேசமாகும் ௪௦ மறைக்கப்
படுகனால் அவன் மனைபற்றவன். ௪௧ பிராமண பக மரவி
சம் புரிக்கும் அக்கினியாவி பிராமணனது காககனிலே
துழைந்து அவனைப் புசிப்பான். ௪௨ அவன் அவனது
அவகைகளையும் சந்திகளையும் மூலக்கைகளையும் வெட்டிவிடு
வான். ௪௩ அவன் அவனது பிதருக்களைத் துண்டித்து
விடுவான்; அவனது அன்னைபின் வழிவையும் அதுதது
விடுவான். ௪௪ கூத்திரியஞ்சு நிகுபதியினிக்கப்பட்டாவிட்
டால் பிராமணனது பக, பிரம்மத்துவெளியின் பந்துக்
கையும் அவர்களது எல்லா மனைகளையும், எரித்துவிடு
வான். ௪௫ அவன் அவனை மனைபற்ற விடந்து சந்திபற்
துச்செய்து விடுவான்; அவன் மக்கட்பேது இவ்வாதவஞ்
வான்; அவன் அழிந்து விடுவான். ௪௬ இவ்வமைதியும்
பிராமணனுடைபப பகவை தனக்கே பற்றிக்கொள்ளும்
கூத்திரியனும் இக்கதிவையே—படைவான். ௪௭ அவன்
கொல்லப்பட்டவுடன் வேதமாயக் கழுகுடன் ஓடியிடும்;

௪௮ துரிதமாய் அவன் எரியும் நிலத்திலே கடுஞ்
சத்தஞ் செய்து, கையால் மார்புதட்டி அவிழ்ந்த
கேசமுடன் கந்திரன் ஆடுவார்க்கு, ௪௯ அவனது
மனைகளிலே துரிதமாய் ஓடிப்போன் ஓங்கும். ௫௦
கடித்திரியே அவனைப்பற்றி அவர்க்குச் சொல்வதா
வது—இதென்ன? இவரு என்ன நடத்தது இச அவனைத்
தறி, அவனைத் துணி, அவனைத் துமி, அவனை எரி, அவனை
சாமாஸாக்கு. ௫௧ அகநிஸாஸனது பெண்ணே! பகவைத்
தனக்கே வைத்துக்கொள்ளும் பிராமண காதகனை
பழித்துவிடு இவ் ஏனெனில் நீ வைகவ தேவி கடுஞ்
செயல் மறைத்துள்ள குலபஹமாவாய் இச எரித்து விழும்
கும பிராமணனது வச்சிராபுதமாவாய். ௫௨ கூரிய
காசன கைஞ்சிரி தொடர்ந்தது ஒடு. இச நீ உனக்கே
பிராமண காதகர்களின் புலகையும அவர்களது யக்குத்
கையும் அளிப்பாயும் அவர்களது ஆகைகளையும் பறித்
துக்கொள்கிறாய். இச இம்மை செய்பவனது இம்மை
வைப்பற்றி அவனுக்கு அவ்வுலகத்திலே அதனையே யனிக்
கின்றாய். ௫௩ இம்மை யாகாதவனே! பிராமணனுக்கு
பழிச்சொல்லினின்றும்—நீங்க—நீ வழி செய். இச நீ
அபுதமரகவும். நீ சாமரகவும், கேட்டினின்றும் கடும விஷ
மரகவும், ௫௪ கருமியாயும் தேவதுஷ்டனாயும் தன்பஞ்
செப்பவனுமான பிராமணனழிப்பவனது சித்ததை—இம்
மை யாகாதவனே! துணித்துவிடு. ௫௫ உன்னால் அடிச்
செய்ப்பட்ட அழிக்கப்பட்ட அதனை அக்கினி எரித்துவிடு
வானு, ௫௬ நீ அரி, நீ அரித்திடு நீ பருகதிடு, நீ எரி,
நீ எரித்துவிடு, நீ சரம்பலாக்கு. ௫௭ இன்னலாகாத
தேவியே! பிராமண காதகனை நீ மூலத்தினின்றும் எவரு
மெரித்துவிடு. ௫௮ அவன் மம நிலைத்தினின்றும் கொடும
உலகங்களுக்கு தூய்வுசெலை—நீ அவனைத் தகித்துவிடு.

கூடு இன்னவாறாததேயியே கருமியாயும் தேவதுஷணனாயும் துன்பஞ் செய்பனுமான பிரம காதகனையும் அங்ஙனமே செய்து விடு. கூக கலிபதரையும் கடுங் கூருடன தூறு சத்திகளுள்ள வரநிராயுதத்தாலே கள அவனது சித்ததைபும தேவன ஏதுமவைபும துணிததுவிடு. கூஅ அவனது ரோமங்களை அரி, அவனது சரமத்தை உறித்ததுவிடு. கூக அவனது மாயிசத்தைத் துண்டித் துண்டாடவனாக்கு, அவனது தகைகளைத் தறித்துவிடு. ஏற அவனது எவையுனை கொறுக்கு அவனது மச்சங்கையபழி. எக அவனது அக்கங்கையும் சத்திகளையும் சேதி. எஉ மாயிசம புசிக்கும் அக்கினி அவனைப் புரியினின்று நீக்குவானாக, அவனை எரித்ததுவிடு வானாக, விரித்த விசாலமான வானத்தினின்று வாயு அவனை எரிப்பானாக. எக ரோதியினின்று சூரியன அவனைத் தள்ளி அவனைச் சுட்டுவிடுவானாக. [கஉ. ரு. க—எகஉ.]

கஉ-வது காண்டம் முற்றிற்று.

சுளக—சஅஉ

சளக. உரோழறிதன்—[பிரமன்—உரோழறிதன் ஆதித்தியன்]
ச வலிமைபுள்ளவனே! எழுந்திரு. சலங்கனிவகத்திலே யுள்ள நீ இனிமை விளங்கும் இந்த இராஷ்டிரத்திலே துணை. இந்த கிசவத்தை சன்னஞ்செய்த ரோழறிதன், இராஷ்டிரத்துக்கு நன்கு போஷிக்கப்படும் உன்னைச் சம்பப்பானாக. உ சலங்கனின் அகத்திலேயுள்ள சகதி சளஅ கருத்து—பகவென்னும் ஞானத்தை அறிவென்னும் பிரமனின் து பிரிக்கவாகாது.

உரோழறிதன். உனது மூலத்தினின்று தேவனும் எனங்களின் கிரித்தம நீ ஏறு; சோமனையும் சலங்கனையும், ஒஷ்டிகளையும் பசுக்களையும் தரித்து, இருகால் நான்கு கால்—பிராணிகளை—இவரு துணையச் செய, கூ காதரத் தாயின் மக்களான மருத்துக்களே! உத்திரமான நீங்கள் பூத்திரன் என்றும் எண்பனோடு எதிரிகளை யழிப்புகள், உலக தானக்களே! இனிகளாக இளைத்த சலங்கனும் முய்யவேழான மருத்துக்களே! உரோழறிதன் உங்களைச் செகிபுறுவான். ச ரோழறிதன் ஏறியுள்ளான் ஏற்றங் கனில் ஏறியுள்ளான் அவன் மனைகிளின் கருவாகவான், சலங்கனின் மூலத்தில் ஏறியுள்ளான். அவற்றால் கிரா டகளைக் கண்டுள்ளான் அவன் வழியை மூணா தரையே பார்த்த இவரு இராஷ்டிரத்தைக் கொண்டுவந்துள்ளான். * உரோஜ்தன் உனது இராஷ்டிரத்தை இவரு கொண்டு வருதுவான் * சத்தருக்களைச் சிதறடித்துள்ளான். உனக்கு அச்சயினமை—வந்து—கிட்டது. உனக்கு ரோதியும் புரியும் ரோதிகளோடு, சச்சயிகளுடன உனது கிருப்பத்தை இவரு கறந்திடுக. உ ரோழறிதன் ரோதி யையும் சகத்தையுஞ் சன்னஞ் செய்தான். அங்கு பா மெஷ்டி இழைகைய இழுத்தான். அவரு ஒரு காதுள்ள அனன சாயத்துவான் அவன் பலத்தால் ரோதியை யும் புதியையும் திறஞ்செய்தான் எ உரோழறிதன் ரோதியையும் புதியையும் திடஞ்செய்தான். கவர்க்கம் அவனால் கிரியபாரிற்று, அவனால் கவர்க்கமு வானமும் வெளிகளும் அளிக்கப்பட்டன. அவனால் அமரர்கள் அமுத்தகைத் கண்டு பிடித்தார்கள். அ உரோழறி தன் தனக்கே மூல உச்சிகளையும் ஏறாக்களையும் சூயித் துககொண்டு கிசவருபத்தை ஆராய்தான் அறிமேன்மை யோடு அவன் சோதியேறி, தேனாழை செய்பானும்,

உனது இராஷ்டிரத்தை களைப்பாகாது, கூடீ எந்தவுற்றன் னாலே முன் ஏற்றமகனாலே ஏந்தல்கனாலே சோதினிய பும வானதாத்தபும கிரபபுகிருவே, அவற்றின் பரவோடு பிரமத்துடன் பெருகிகெப்பனது இராஷ்டிரத்திலே சனவ களிலே நீ கிறித்தவனாயிரு கெதவத்தினாலே உனதுவந்த சனவகள் இனரு வந்துன்னராகனோ, அவர்கள் இனரு குழந்தையையும் வாயத்திரிப்பையும் பண்பரிததுளவரகன அவர்கள் மன்களகரமான மனத்தோடு துழைவரகனாக, செங்காளை அவனது அண்ணபுடன் இனரு வருவாகாது, கூட இன்னொரு கவிபுமகன ரோஷிதன் கிகவருபவ களோச் சன்னகு செய்பவனாய், அதிரகத்திலே திரமாயுள னான்; தபன் அதிரோதியோடு பிரகாசிக்கினா, அவன் முன்னுவது கைத்திலே பிரியமானவற்றை செய துள்ளன கூட ஆபிரவ கொம்புக் கார்பரான ஓரதலே தசன் செயலாஹுதமாகி னோமபுறமுளவன், கவிர கருடனாகுமவன் எனனை கிட்கிடசமாலவாகாது, இவரு ம நானும் உன்னை கிட்கி கிககாமலாயேனாது, பகச் செலவத்தையும் விராகனின் வனத்தையும் எனக்குரியு. கூட உரோஷிதன் பக்குததை சன்னகுசெவவரன்; அதன் முகமாவான்; நான், கெப்பனுக்குச் செலவரன், செவிவரன் மனத்தால் ஆஹுதி செய்கிறேன், தேவர்கள் ரோஷிதனுக்கு, கமனத்துடன் செவனுக்குகள், அவன் என்னை சேரு மினைகளுடன் உச்சம் செய்வாகாது, கூட உரோஷிதன் பகளுத்தை கிசவகருமனுக்காகவரினா செய்தான்; அவனிடமிருந்தே இரத எலவாத தேசககன எனக்கு வந்துள்ளன, புவனத்தில் பலத்திலே நான் உனது நாபிவைச் செவனுக்குறேன், கடு இரதவேத சனோ! உனக்கு பிருஹதீபும பகநீபும கருபபும உரத் தோடு ஏறிபுள்ளன; உனக்கு உஷ்ணீபமும வஷ்டகா

மும் ஒங்கிபுள்ளன உன்னில உரோஷிதன் இரோதகடன் ரீபுள்ளான், கூட இவன் புவிபின் கருவைக் கவருகி னன், இவன் சோதினியபும வானத்தாபு மணிகிருன், ரககனது உச்சியின் கவர்க்கத்தில் சகககளில் இவன் உப்புருத்துள்ளான், கூட வரசன்பதியே! எங்களுக்கு உவபம இவிமைபுடனாகு; மூலமும் சயனமும் சகமளிப பவவாகாது, இப்போது இவரு பிரணன் எங்கனது உபபாகுத பாமேஷ்டியே! உன்னை இனரு அக்கினி வயத் தடன் ஆபிரோடு குழக, கூட வரசன்பதியே! கிகவ ரானது செயலாகத்—தோன்றிய னுத்து குதுக்கள் எங்கனதாக வேண்டும்; இப்போது இங்கு பிரா வன் எங்கனது உபபாகுத; பாமேஷ்டியே; உன்னை உபகு அக்கினி பலத்தடன் ஆபிரோடு குழக, கூட பிராஹன்பதியே! எங்கினைவயுப் மனத்தையு— பானடாகு; எங்கனது உப கோஷ்டத்திலே பகககளை மனவரோட எவகனது மூலககளிலே ரோககளைப்— களுக்கு எங்கன உபிரோடு இங்கு இப்போது பிரணனா கது பாமேஷ்டியே! இனரு உன்னை, வயத்தோடு ஆபு ரோடு நான் குழகிறேன், உடு ஸகிகரவும அக்கினி தேவனும உன்னை திடததுடன் குறவர்கனாக திறத் தோடு மித்திரனும வானனும உன்னை அலககரிப்பராக் ராக எலவாக கருநிலை மிதித்துக்கொண்டு நீ இவரு வர; நீ உரத இராஷ்டிரத்தை இவிமை மிக்கச் செய்துள்ளாய், உட உரோஷிதனே! கந்தாமான குதினாகளால் இரதத் திலே இழுககப்படும நீ உபத்துடன் சலவகளை பெருகச் சொது செவனுக்குறேன் உட உரோஷிதனி உரோஷித னின் கிரதமதசரிப்பவன், அவன் பண்டிதை; என்ன கிற முன்னவன், அதி வலிமைபுள்ளவன்; நான்கள் அவனால் கிகவருபவன் வயக்களை ஐயிப்போசம்; அவனாகச் சமர்

புரியும் அநீதவரைபுகு ஐயிப்போம். ௨௨ உரோஷித
 னது உரோஷிணியின் ஸதானமே இது, கந்தரி செவ
 னும் வழி அதுதான். கந்தர்வர்களும் கலிபர்களும்
 அவனை ஏற்றிச் செவலுவிஞர்கள், கலிகள் அவன் ஆலைய
 யிலவரமம் ஆதரிக்கிறார்கள். ௨௩ பரானயின் பிர
 கரணமான பெணமயமான அமுத பூசிகள் சதா கரு
 செவலும் இரத்தகை இழுகின்றன. செவ பருகும் செவ
 கதிரோன், ரோதி விசும கேவன், கந்தரமான் ரோதி
 யிலே துழைந்தான். ௨௪ உரோஷிதனும், கூறிய செவ
 புள்ளவனும் விருஷபனும் ரோதிலையும புவிஸையும தனி
 னையாய நிறுத்தி அக்கினியைச் சூழும் சூரியனும், அவ
 னிடமிருந்தே, தேவர்கள் இருட்டிகளைச் செய்கிறார்கள்.
 ௨௫ மேலான சமுத்திரத்தினின்றும் உரோஷிதன் ரோ
 தியில் ஏறினான், செக்கன் எல்லா உச்சிகளினும் ஏறிப்
 னான். ௨௬ பால அளிப்பவனும் செய் சிந்துபலனான
 பகவை நீ அள. இவள தேவர்களின் தடுமாற்றியவரை
 தேனு: இத்திரன் ரோமனைப் பருகுவானாக:
 அகரு கெயுமமாக: அக்கினி துதிக்க ஆரம்பிப்பா
 னாக, நீ எதிரிகளைத் தூயமாக்கு. ௨௭ எழுச்சியான
 அக்கினி எழுச்சியாகும் அவன் செய்வால் வளாகது,
 இருதந்தால் ஆவறாகமாகி, வென்று, எல்லாம் வெவனும்
 அனலாம் அவன் எனது ஒற்றர்களை எரிப்பானாக, ௨௮
 எவர்களைச் சமர் செய்புள் சத்துருவை அவன் எரிப்பா
 னாக அரிப்பானாக. எவனது எதிரிகளை மாயிரம் புசிக
 கும அக்கினியால் கரகன கடடு விடுகிறோம். ௨9
 இத்திரனே! கைகளுள்ள நீ வச்சொபுதததால் அவர்களைக்
 கீழே சாய. அக்கினியின் தேஜஸால் நான் பகைவர்களை
 எனக்கே பற்றி புனனேன். ௩0 அக்கினியே! எவனது
 ஈடைய பற்றாக்கை எங்கள் கீழே விழச்செய் பிரஜை

பதியே! கைகள் செய்பவனை கைக்கிட்டு. இத்திரன்கி
 னியே மித்திரவருளானே; அவர்கள் கோபத்திலே
 பயனற்று கீழே சாய்வார்களாக, ௩௧ தேவனுள்
 சூரியனே! உதயமாகுங்கள் எனது ஒலவர்களை
 மித்திரமே ஆபுதததால் அவர்களைக் கீழே சாய்,
 அழக்த அந்தகாரத்திலே அவர்கள் செவவார்களாக.
 ௩௨ திராஜனது கன்று, துதினது விருஷபன், வானன்
 மவனமுதுகை ஏறிபுள்ளான் நெய்பால கனதுகரு அவர்
 கள் கரணததை கரணபுசெய்கிறார்கள் அவன் பிரமனுக்க
 வால் அவர்கள் பிரமணத்தால் வளர்க்கிறார்கள். ௩௩ நீ
 சவர்க்கத்துக்கு ஏது! புவிக்கும் ஏது! இராஷ்டிரத்துக்கும்
 செவ்வகத்துக்கும் ஏது! பிரகாரகருக்கு ஏது! அமுதத்துக்
 கும் ஏது நீ உரோஷிதனுடன் உனது—கரணததைச்—
 பற்றிகிடு ௩௪ சூரியனைச் சூழச் செவலும் இராஷ்டிரம்
 வகிக்குத் தேவர்களுடன் இசைத்து, சிகப்பன், கல மன
 முனையவகு உனக்கு இராஷ்டிரத்தை பளிப்பானாக
 ௩௫ பிரமணத்தால் புனிதமாகி பக்குவகன் உனனைச்
 சமக்கின்றன் வழி கடக்கும் பெண் மயமான குதிரை
 கள்—உன்னை இழுகின்றன, கலதி, கலாதிகடப்பாலும்
 நீ ஒளி விக்கிறாய். ௩௬ எவனது சன்னகை ஆயிரமும்
 பழுமாகி, எவன் செவ்வுரு ஐயிப்பவனும், பசு ஐயிப்பவ
 னும் பெருகு சயிப்பவனும் புனனானே அசுத சிகப்ப
 னிலே கவாககமும் சகமும் ஸதாபணமாயுள்ளன, புல
 னத்தின் மேனமையிலே உனது கரணியை நான் செவலை
 வாமோ ௩௭ திரைகள் பிரதிகைகளுக்கு நீ புகழுடன்
 செவலுவிருய: சன்னகன் பகைகளின் கடுவே, நீ புகழுள்ள
 வன் அத்தியின் அவிததின் மூலத்திலே புகழுள்ள
 வனவி, சமிதாணயப்போய நான் கந்தானாக வேணமும்.
 ௩௮ நீ தூதத்தினின்றே நீ இவரு இதனை பறிகிறாய்:

நீ இப்பக்கத்திலிருந்து கொண்டு நீ அருமன்
கவையப் பார்த்திருப்ப; அவர்கள் சோதியிலே அதிபரிரு
ளுள் குரியனை ஒளி வீசும் வெளியை இப்பக்கத்தினிற்
தும் பார்த்திருக்கான். சர தேவனான நீ தேவர்களைத்
தனபுத் செய்கிறாய் சமுத்திரத்தின் கடுமையே நீ கவன
மாகிருப்ப, அவர்கள் சமரண அக்கினியை மூட்டுகிறார்கள்.
பெரிய கவிகள் அவனை யறிவிக்கிறார்கள் சக பாததருக்
கீழே இந்த மோக்கு மேலாக அவனது காலால் கண்ணைச்
சுமந்து பக கின்றனவான், எவரு எத்திரைக்கு அவன்
கொண்டனவான்? அவன் எங்கு சன்னது செய்கிறான்?
என்னெனில் அவன்—இவரு இக்கட்டத்திலே—சன்னது
செய்யவில்லை, சஉ அவன் ஒரு பாதம் இரு பாதம்
நான்கு பாதமாயுள்ளவன் அவன் என் பாதம் கவ
பாதம் ஆயி மட்சரம் புலனத்தின் பக்கதிரையுள்ளான்.
அவனிடமிருந்தே கவிதிகளெல்லாம் பாயுகின்றன.
சஉ சோதியில் ஏதும் அநிருதமான நீ, என் மொழி
களைப் பாலுனஞ்செய பிரமத்தால் புனிதமாகி பக்குவ
கன் உன்னை உயரத் கமக்கின்றன. பெரன் மயமரண
புரிகள உன்னை இழுக்கின்றன. சச மரணமுறிதனே!
நான் உனது இதனையும், உனது சோதியின் கணத்தையு
மபரம நிலயத்திலே உனது வரணத்தையும அறி
கிறேன் சதி குரியன் சோதிகையும குரியன் புதிய
யும குரியன் கலககையும கடுமையிப் பார்த்திருப்ப, எல்லா
பொருள்களின் ஒரே கண்ணான கதிரவன், மேலான
சோதியில் ஏற்புனவான். சஉ விசால வெளிகள் அவ
னது ஆவணங்களாகும். பக்குவ வேதியாக புவி உருவா
கிறது. அங்கு ரோஹிதன் குடும் சீதமுமான இவ்வியண்டு
அனலகை எதர்ப்பனஞ் செயதான். சச சீதத்தையும
குட்டையும் எதர்ப்பனஞ் செய்து, மிகுனை பக்குவத்தின்

புப்பக்கங்க்கி, சோதிகாணுமகெப்பனது இரண்டு அனல்
கள் மறைபென்னுமகெப்புடன் பக்குவத்தைசெயதரகை.
சஅ சோதிகாணும ரோஹி தரக்கினி சீமமத்தால் மூட்
டப்படுகிறான்: அவனிட மிருந்து குடு, அவனிடமிருந்து
சீதம், அவனிடமிருந்து பக்குவத் தோன்றிற்று. சச
இரண்டு அனல்களும் பிரமமத்தால் கனர்த்து
சீமமத்தால் ஓவருகின்றன பிரமமத்தால் ஆகுத
மாகும்: பிரமமத்தால் எழுக்கியாகி சோதிகாணும்
கெப்பனது இரு அனல்கள் பக்குவத்தைச் செய்தன. இர
ஒன்று சத்திபத்திலே எங்கு கைகெப்பப்படுகிறது வேறு
கவையகளை கடுமையே மூட்டப்பட்டுகிறது. பிரமமத்தால்
உதயமாகி சோதி காணும் கெப்பபுலைய இரு அனல்
கள் பக்குவத்தைச் செய்தன. இர காற்றால் அலங்கார
மாகும் — ஒரு—அனலும், — இர—பிரமண ண்பதி
பாகும்—ஒன்றும் பிரமத்தால்.....செய்தன. இஉ
ரோஹிதன் புதிய வேதியாகச் செயது, சோதியைத்
கட்டினவாகவும் அப்பால் குட்டை அனலாகவும்
செயது, மறை என்னும் செய்போடு ஆத்மாவோடான,
சகத்த கலகக் செயதான். குடு மறை செய்பாகவும்
புவி அனலாகவும் புவி வேதியாகவும் கித்தமாயிற்று,
அவரு அக்கினி, மலைகளை மெல்லைய உச்சியிலே காணங்
கனகல் சருவஞ் செய்தான். இர கானகங்கள் அவற்றை
கித்தஞ்செயது இருப்பதும இருக்கப்போவதுமான இந்த
அனல்களும் உனனில் சன்னமாகுக என் ரோஹிதன்
புவிக்குச் சொன்னான். குடு அப்போது இமணம் மதுமை
கன் கனப்பமி முதல் பக்குவத் தோன்றிற்று: அதனிட
மிருந்து இவ்வியைதும் இவரு ஒளி வீசும் சர்வமும்,
ரோஹிதன் என்னும் கிவியரல் கொண்டு வரப்பட்டுக்
குணமாயிற்று. இர பகவன் காலால் உதத்தது, குரி

யனின் எதிரில் நீர் விடும உன்னை நான் மூலத்தொடு
அறுத்தாவிடுமிறேன்; இனி புலியிலே உனது கிழவ
கிழாது. இனி நீ என பகலு சென்று என்மேல் உனது
கிழவ கிழாநதாலும் யனக்கும் அனதுக்கும் கடுகிலாது
நாம் நான் உனது மூலத்தை நீக்குகிறேன் இனி புலி
யிலே உனது கிழவ கிழாது. குடி தேவ சூரியனே!
இன்று உனது எனது கடுகிலே எவ்வ செலுவுவதென அன
னில் நான்கள், குறந்தை, கட்டை, கட்டை, கட்டை. கனக
தாண்டுகது கிடுகிறேன், து உருகிறேன்! நான்கு
உனது கிழவியினதும், நோய்களெடு வக்துதவினதும்
செல்லாமலாகவேண்டும் கருவிகள் கமறுகியே கிழவ
லாவார்களாக, ௧௦ தேவர்களுக்கும்—செல்ல—சுந்த
இறை—தெனியை விசாலவு செய்ப்பபடின்னதே
அந்த வக்தும் பூர்த்தி செய்ப்பு இறைவை நான்கு
அகடவோமாக, [௧௨, ௧, ௧—௧௦.]

௧௧0 சூரியன் [மேன்மான்—அத்பாக்கன், சோழநாதன்]
௧ ஆதித்தியனது, நான் கண்பவனது மேலான கிரத
னது நோய்சமன ஒளி விசம கருதின் சோதியிலே
உதயமாகின்றன ௨, அறிபும திகைகளேடு சோதியுடன்
ஒளி விசபவன், நபக்களின் கருத்திரத்தில துரி
தமாய்ப்ப பறப்பவன், எல்லாத் திகைகளினும் தனது
கிரணங்களால் விளக்கும் புலன நோயினு சூரியன்,
நான்கு துதிசெய்கிறேன், ௩ நான்குபமான இரு
தினங்களை மாண்பவன் செய்ப்பவன உனது சுத்தி
வாலே பூருவமும் பச்சிமமும் துரிதமாய்ப் போகிறாய்;
ஆதித்தியனே! அதுதான்மேலானது அதுதான் உனது
1 இரவு—பகல்.

௧௧௧ கருத்து—வேர்களுக்கு உயிர் அளிப்பவன் சோழநாதன்.

பெரிய புகழ்க்கி - நீ ஒருவனே புலியெனும் புலனெனும்.
௧ அறிவுநுபும, தாண்டிபவனும் சோதி விசபவனும்
பலமுள்ள ஏழு பென் குதிக்களால் இழக்கப்படுவது
மாயும் சலத்தினின்னம் அத்திரியால சோதிக்குச் செலுத்
தப்படுவதுமான் உன்னை இவரு மாணிடர்க்கு—பந்த
யத்தின் சலனமாவதைப் பார்த்திருக்கன், கு உனது
சோகத்திலே நீ கறநிச செல்லுக்கால், அவர்கள் உன்
னைத் துன்பு செய்ப்பாமலாவார்களாக: சூரியனே!
இரவையும் பகலையும் அளந்த கொண்டு நீ சோதிக்கும்
தெனியான புலிக்கு செலுக்கால், இன்பமாய் துன்பங்
களைபெல்லாம் துரிதமாய்க் கடந்து செல் ன சூரியனே!
மேலான வலிமைபுடன் உனது மருகன் அகவலகளான
துறு புலிகள் அலலது ஏழு, வெகுபல பரிகள் இழக்கும்
உனது இரத்தங்கு எதன் சலனத்தினுலே நீ துரிதமாய
இரு எல்லாவுக்கும் செலுக்கிறாயா அந்த இரத்தத்தி
க்கு சலனதியாகு, ௩ சூரியனே! மேலான வலிமை
புடன் உனது மருகன் மய அகவலகளான துறு புலிகள்
அலலது ஏழு வெகுபல பரிகள் இழக்கும் இரத்தத்திலே,
கரு சென்று, ஒளி நிரூந்து இனிமையாய் இன்னிடிலாத
தாக்கங்களேடு திடமாபுடன் உனது இரத்தத்திலே ஏறு,
௪ ஆதித்தன் அவனுடைய இரத்தத்திலே, அவன் செல்வ
தற்காக, அவனது மருகன் கரும பொன்மயமான புலி
னை இன்னதனனான தவருமான் தூரத்திலே இருள்
தாக்கத்தானான் கன தகை நீகதிதென கருதியிலே ஏறி
புன்னான் ௧ தேவன் பெரிய தவசத்துடன் உயரத்தில
ஏறிபுன்னான், அவன் இரனைபெல்லாம் கழித்துள்ளான்,
அவன் சோதியை ஏறிபுன்னான், அதிதி மகனும் திவ்ய
பொன்னான அவன் விசவமான புலனங்களிலே விரிந்து
பார்த்துள்ளான், ௧௦ நீ உதயமாகி உனது வளங்களை

விரிந்து விக்கிரமம்: நீ விகவ ரூபவகனோடு உன்னை வணப்
புச் செயது கொள்கிறாய். நீ எல்லா உலகவகனையும்
குழந்து ஒளி விதி, இரு கடல்களையும் உனது பாததால்
பிரகாசஞ் செய்கிறாய். கக மாகவயாக் அவரகன் ஒருவர்
பின் ஒருவர் போகிறார்களே வினையாடுமே இரு பாலர்கள்
கடலில் சுற்றுகிறார்கள்: எல்லாப் பொருள்களிலும்
ஒருவன் பாதபார்க்கிறான் மறவனை, பொன் சக்கரம்
கோடு பொன் குதிரைகள் இழுக்கின்றன. உட ரூபினை
அத்திரி மாதததைச் செய்ப உன்னை கோதியிலே தரித்
தான்: நீ குடு செய்பவனாயும், விகமும் எல்லாப் பொருள்
களையும் பாடபவனாயும் திட திரானியும் செயலுக்காய்.
கக இவையும் இரு தாய்களுக்கும் கண்ணாடிபோல, நீ
இரு வாய்களுக்கும் பாயந்தோடுகிறாய். விசயமாதனோ
அவருள்ள தேவர்கள் அந்த பிரமமத்தை ஆகியிலேயே
அறிவதனவர்கள் கச ரூபன் சமுததித்திலே காய்க்
தனவகையெல்லாம் பற்ற விரும்புகிறான். சிறத்தினையும்
மேற்றினையுமான் அவனது பாதத பெரிதும் பார்த்து
ளது. கரு அவன் அவனது துரிதததாலுன்றைப்பூண்ட
மாய் பறவுகிறான். அதனை விட்டுவிட அவன் விரும்பவ
தில்லை அதனால் தேவர்களுடைய பாதததை அவன்
தடுப்பதில்லை. கக இந்த திவ்யமான ஜாதவேதாரி,
ஒவ்வொருவனும், ரூபினை—அவனைக் காண, தவகம்
கன உயர்ச் சுமந்து செல்லுகின்றன கக இந்த கட்சத்
திரைகள் எல்லாம் தங்கள் திவ்யகனோடு திருடர்களைப்
போல, விகவககாணும் ரூபினைக்குச் செயலுக்கின்றன.
கக இவன்கூட கடர்களைப்போல சனவகளிலே அவனது
வானகனும் வெயில்கனும் விரிந்து விளங்குகின்றன.
கக ரூபினை! நீ துரிதன், அனைவர்க்குத் தவகரு
பவன், நீ கோதி செய்பவன்; கடர் கொருபனை!

நீ ஒவ்வொன்றின் மீதும் ஒளி விக்கிரமம், உட தேவ
கனவகளின் பூர்வத்திலே நீ உதயமாகிறாய்; மனி
தர்களின் பூர்வத்தில் நீ உச்சமாகிறாய்; கோதியைக்
காண ஒவ்வொருவர் முன்புறமும் நீ ஏற்றமாகிறாய்.
கக புனிதஞ் செய்பும் வருணனே! மனிதர்களில் துரித
மாகும் அவனை—திவ்யனை—(சக்கன்னாஸ்) காணுகிற
போ—அக்கன்னாஸ் என்னை காண் உட ரூபினை!
நீ சிவகனைபெல்லாம் காண்பவனாய், உனது வெயில்
கனாலே தினத்தை உருவஞ்செய்பவனாய் விரிந்த வானத்
தையும் கோதியையும்—கடந்து செல்லுகிறாய். உட தேவ
னை ரூபினை! கடர்களுக்கும் குடசமக் கண்ணுள்ள
கனனை இந்தத்தில் ஏழு மருகனமயக் குதிரைகள் இழுக்
கின்றன. உட ரூபன் இந்தத்தின் பெண்களான
பாழ கந்தரினை இவ்வாற்றினான்; தாய்களை சேர்ந்து
கொள்ளும் அவர்களுடன் அவன் சனவமாகிறான்.
பரு தபன்னியான கோதரிதன் தவத்தாலே கோதி ஏறி
யுள்ளான்; அவனை சனவ முலத்துக்கு வருகிறான்;
அவனை மதபகையும் சனவமாகிறான், அவனை தேவர்க்
ளுக்கு அதிபதியாகியுள்ளான். உட எல்லா சனந்
கருக்கு மாருமவன், எல்லாப் பக்கவகளிலும் முகமுள்ள
அவன், எல்லாப் பக்கவகளிலும் கைகளும் புண்களது
முள்ள அவன் வகதேவனான அவன் கோதியையும் புவி
கையுஞ் சனவஞ் செய்பவனாய் தனது பக்கவகருடன்
பொருகதி இருகவகனாக—அனைத்தையும் கொண்டு வரு
கிறான். உட ஒரு பாதமுன்னவன் இரு பாதமுன்னவனை
விட அதிகமாய்ச் சனவமாகிறான். மூன்று பாதமுன்னவனை
இருபாதமுன்னவன் பின்புறத்தினின்றும் ஆகவிரிந்து
விடுகிறான்: ஆத பாதமுன்னவனவிட இரு பாதமுன்ன
வன் அதிகக் கடந்தான்: அவர்கள் ஒரு பாதமுன்ன

வகைச் சுற்றி ஒன்று சேர்ந்து உட்காருகிறார்கள் உயிரியுடைய அருவிகளால் அவன் விருப்பப்போவ தனது மனதுகளை வாகிகளை அனுப்பினான். ஒளி விசம அவன் தனக்கே இரு உருவங்களைச் செயது கொள்கிறான், ஆதித்தியனே! ஒளிமிருந்து உதயமாகி, இருள் வெளிகளைப் பெல்லாது ஐயித்து எல்லா விரிவுகளையும் நீ விளக்கச் செய்திருப்ப உன் சூரியனே! நீ விச்சயமாகப் பெரிபவன்; ஆதித்தியனே விசயமாக நீ பெரிபவன். பெரிபவனான உனது பெருமை பெரிது; ஆதித்தியனே! நீ பெரிபவன். ௩௦ நீ சோதியிலே இவையுருகிய; நீ காணத்திலே விளங்குகிய; பறப்பவனே! நீ புலியிலே வயங்குகிய; நீ சைவங்களின் உன்றே ஒளி விசுகிய, இரு கடற்களிலும் உனது காந்தியால் நீ ஊடுருவிப் பாய்ந்தனாய்; தேவனான தேவனே! நீ வயர்க்கு ஐயிக்கும் மகிஷன். ௩௧ தூரத்தினின்று இவரு வரும் அவன், எவெழியில் விரிந்து விசையுள்ள அவன் பேரறிஞன் பறக்கும் அதிவேகனுள்ள அவன், விஷ்ணு—வாக—விசைமும் அவன் வசிகமயிலோடும் அவன், சைவமாகாத பெண்களும் சோதியால் ஐயிக்கிறான். ௩௨ அவன் அதிசயன், அறிஞன், மகிஷன், சுபாணன் காணத்தையும் இருவொளிகளையும் ஒளி விசச்செய்கிறான்; இரவும் பகலும் சூரியனான தன்களை அணிந்துகொண்டு அவனுடைய விதிகளைப் பெல்லாம விசாவது செய்கிறார்கள். ௩௩ உர் உன்னவன் விசைம விசை வயங்குமவாகி காப்பளிப்பவனாய் மூன் செய்கிறான்; பிரகாசம்பொருளும் பக்கமுள்ள பலமளிக் கும மகிஷன் ஒழுங்குசெய்பவனாய் எல்லாத்திகைகளையும் அனுப்பினான். ௩௪ அதிசய பூருவன் தேவர்களுடைய பிரகாசன்; சோதியிக்கும் சூரியன் திகளுசெய்யும் காந்தன், எல்லாத் திகைகளிலும் ஒங்கிச்சென்ற எல்லா

காங்களைபும் கட்டகளைபும், எகைகளால் ஐயித்தான் என், ௩௫ அகிவிசினது, வருணனது யித்தினது கண்ணுள் தேவர்களுடைய அதிசய பூருவன் உதயமாகி புனான். அவன் சோதியையும் காணத்தையும் வைத்தையும் விப்பினான் அவசயம் அகையாத இருட்டியின் ஆத்மா சூரியனான ௩௬ உச்சத்தில் பறப்பவனாய் சோதி எடுவே துரிதமாகி ஒளிக்கம் சிவந்த சுபாணனை அதிசய கண்ட அதிபரத காந்தியால் சவிதா என மானி டர்க்கை அழைக்கும் உனன், எகைகள் காணவேண்டும். ௩௭ சோதி வாயிலே விசையுடனான கருடனுக்கு அதிதியின் மகனுக்கு, அச்சமுள்ள என் அரண் கிருமயி அதுகுகிறேன். சூரியனே! எகைகளுக்குத் தீர்க்கையுள்ள தேவமவர்க்கவும், எகைகள் இமைய பறநுமயிருக்கவேண்டும்; எகைகள் உனது சமத்திலாகவேண்டும் ௩௮ அவர்க்கம் பறக்கும் பொன் ஹமசத்தின் சிறகுதன் ஆயிரம் திகைகளின் பிரகாசம் பாசுதன்னன்; அவன் எல்லா தேவர்களையும் தனது மார்பில் சாய்த்த விசைமான புனங்களை வெல்லாம ஒன்று பார்த்தார் சைவமாகிறான் ௩௯ சோதியின் காணனான; ஆதிதியே சோதியின் பிரகாபதி—யான. சோதியின் வஞ்சுக்களின் மூகமாகுன்; சோதியின் வயர்க்ககைதக் கொண்வெந்தான். ௪௦ சோதியின் உலகமாகுன், சோதியின் சோதிகு அதி குடு அளித்தான்; சோதியின் கடலிலும் புலியிலும் சைவமாகிறான். ௪௧ சோதியின் அதிபதியான சோதியின் எல்லா திகைகளிலும் போகிறான்; அவன் சோதியையும், சைவியையும், புலியையும் இருக்கும் அனைத்தையும் பாணனது செய்கிறான். ௪௨ அவன் பெரிப வெளிகளில் ஏறுபவனாய் இவரு பவனாய் ஆய்கையில்லாமல் ஒளியிடு இரு உருவங்களைச்

செய்கிறான் : மிகவும் வெகுபல உண்கன்களிலே அவன் பிரகாசமாகுங்கால அவன் அதிகபலன் அகசபவன் அநிஞன். ௬ அவன் ஒன்றின்மேல மிருகிறான்¹ மறகுன் திலே² எதிகிறான் : மகிஷன் இரண்டையும் பகையும் திதனது செய்கிறான் : காலகன் வானத்திலே வசெக்கும் வழிகரணம் சூரியனைப் போற்றி அழைக்கிறோம். ௭ புவிவிரப்பும் மகிஷன், இரங்குபவனது வழிபாடான். அவன் இவன் வாகரத காட்சியினவன் கிவகதை பெலவம சூழ் துள்ளான், கிவகதைப் பார்ப்பவனாய் கவையுள்ள பக்ஞாருகளுள் அவன் என் சொலதும் இவதச் செவியுற வானாக. ௮ அவனது மகிமை புவியிலும் கடலிலும் அதிகமாகும், ஒளிபோடு விரிந்து விளகவி அவன் சொதியையும் வானத்தையும் அதிகரிக்கிறான் : கிவகதைப் பார்ப்பவனாய், கவையுள்ள பக்ஞாருகமான அவன் என் சொலதும் இவதச் செவியுறவானாக ௯ பாகவப் போல் வரும் உறவுகைப் கால கன்களின் கயிதநாள் அனல் எழுச்சியாகப்பட்டுள்ளான்; திறபறவகை கிவகருக்கு எழுச்சியாவது போல ஒளிகள உபரிய கிவத்துக் குச் சென்றுகின்றன. [௧௨, ௨, ௧—௪௩]

௧. ௨ உரோஷிதனும் சூத்மாவும் [பிரமன்—அக்ஷரம், ரோஷித சூகிதப் தேவதை]

௩ அவன் இந்த சொதியையும் கைத்தையும் கவனஞ் செயதான் : அவன் புவனக்களை ஆவடவாகச் செய்த அவற்றில் வசிக்கிறான் கிரியும் ஆறு திசைகள் அவனில் கையும். பாக்துகெல்லும் அவனை பாக்த கிவகம் பரக்கும்.

1 சூரியன் தன் இரண்ட்களை பகல் என்பவனில் விக்கிறான்.

2 இரவு என்பவனில் கிழலை எதிகிறான்.

௩. ௮ கருத்து—சூரியனுடைய திறப்பு.

இவ்வளம் சூரியனை அறிபும் பிராமணனைச் சிறமை செய்பவன் இந்தேவ ரோபத்துக் காளாவான். உரோஷிதனே! அவனைக் கலக்கு. அவனைக் கொத்து, பிரம்ம காதலின்—அக்கக்களிலே பாகக்களைக் கட்டு உருது கிலே வாதக்கள் எவனிடமிருந்து விடு புனிதன செயது கிவகையின்றனவோ எவனிடமிருந்து கடலகை கனிகின் தனவோ அவனை அறிபும்.....கட்டு. ௨ எவன் மகிசையும் கவாசிக்கவுஞ் செய்கிறோடு, எவனில் எல்லாப்புவனக்களும் கவாசிக்கின்றனவோ அவனை அறிபும் பிராமணனைச் சிறமை செய்பவன்.....கட்டு. ௪ எவன் பிரானுக் சொதியையும் புவியையும் திருபதி செய்கிறோடு எவன் அதிபதியின் கயிறகை விடபுகிறோடு அவனை.....கட்டு. ௬ எவனில் கிரகனும் பிரஜா பதியும் பரமேஷ்டையும் பாக்களோடு அக்கினி கவகவா காலும் கந்தாபனமாபுள்ளர்களோ, எவன் தனக்கே பரமனுடைய தேவனையும் பற்றியுள்ளானோ அவனை அறிபும் பிராமணனைச் சிறமை செய்பவன்.....கட்டு. ௮ எவனில் ஆறு கிரியும் வெளிகள ஐந்து திசைகள் எங்கு கைககள் பக்ஞத்தின் மூன்று அட்சவகை கிவத்துள்ள வவோ, எவன் ரோபத்திலே தனது கண்ணை இரு உலகக்களைபுக் காண்கிறோடு அவனை அறிபும் பிராமணனைச் சிறமை செய்பவன்.....கட்டு. ௯ எவன் உணவு புனிதது உணவு பதியாகி பிராமணப்பதியாகி, புணத்தின் பதியாக பதியுமாகிறோடு அவனை அறிபும் பிராமணனைச் சிறமை செய்பவன்.....கட்டு. ௮ எவன் பதின்றானாயது மாதகதை அளக்கிறோடு முப்பது அக்ககளுள்ள இரவு பகைகளைச் செய்தானோ அவனை அறிபும் பிராமணனைச் சிறமை செய்பவன்.....கட்டு. ௧ இறக்கமகருகையாகும் : பொன்மயக் கருடர்கள் கைக்

கனால தங்கியே அணிந்து கொண்டு சோதிக்குப் பறந்து சென்றுவிடுதலா: அவர்கள் குதகதாந்தி னின்ற இவ்ரு வந்துள்ளார்கள்—மொண்டுகோடா— அவனை அறியும் பிராமணனைச் சிறுமை செய்பவன்... ..கட்டு. ௯௦ கவியபனே! சந்திரமாயும் சோதி மிருத்தும் உன்னிலை எது உண்டோ அதனுடன் அதிகப ளையோடு உயிரிய காத்தியுள்ள எதில ஒருகையுள்ள எழு ருசியர் ஸ்தாபனமாயுள்ளார்களோ அந்த மொண்டுகோ டா—உன்னை அறியும்... ..கட்டு. ௯௧ இன னது பூரவ ஆகட பிரஹத் ஸாமன், பிரபுரம இரத்த தம் அவனை கிரகித்திரதா: தபங்காமல் சதாவலம் சோதியிலே தவனை பணிந்துகொள்ளும்—மொண்டுகோ டா—உன்னை அறியும்... ..கட்டு. ௯௨ அவ னது ஒரு பக்கச் சிறகு பிரஹத்த, வேதபக்கத்திலே இரத்திரியம், தேவரான் ரோஹிதனை சன்னகு செய்த போது அவன் சமான் பவம் சமான் தரிதமுடனா யிருத் தன. இந்த ரோஹிதனை அறியும்... ..கட்டு. ௯௩ மாணியிலே இந்த அக்கினி வரணனாகிறது; காணியிலே உதயமாகும்கால் அவன் பித்திரனாகிறது; அவன் சகிதா வாகி வானத்தின் வழி செலவாகிறது; அவன் இரதிர னாகி ஈடுவின்னது சோதிபை தாபமுடனுக்குகிறது. இவனை அறியும்... ..கட்டு ௯௪ சைவர்க்கம் பறக்கும் பொன் ஹ்ருதத்தின் சிறகுடன் ஆயிரம் திண்களின் பிர பாணம் பார்த்துள்ளன அவன் எல்லா தேவர்களையும் மாப்பில் சாப்பிட்டு விசயமான புலகைகளை பெல்லாம் ஒன்று பார்த்துச் சலனமாக்கிறது; இவனை அறியும்... ..கட்டு ௯௫ ஆயிரம் மூலகைகளும் அநேக வகிகைகளா மூன்று அதிரி பெண்பபடும சைவர்களின் அகத்திலே புலன தேவன் இவனே;—இவனை அறியும்... ..கட்டு.

௯௬ எவன் தனது உயிரிய தேகங்கொல் சோதிபைக் குடாக்குகிறானோ சோதியிலே சிறப்புடன் எத்தெவன் ஒளி விக்கிறானோ, அந்தச் சுடரை சடிதி விசைக்கும் சோரான அவைக்கள் இழுக்கின்றன. ௯௭ கிலவு சோதி கருடன் அவன் இவரு ஒளி விக்கிறான். அவனை அறியும்கட்டு. ௯௮ எவனாகல் பொன்மயப் புலிகன் சூதித் திபர்களை இளைத்து இழுக்கின்றனவோ, பலர் மூன்ற தாகிலே அறிந்த எந்த பக்குளால் சலனமாக்கிஞர் வோ, எவன் ஒரே சோதிபா யிருத்த பலவகை பாப்ப பிரகாசிக்கிறானோ அவனை அறியும்... ..கட்டு. ௯௯ ஒரு சக்கரமுள்ள இரத்தகை எழுவா இழுக்கிறார்கள். எழு காமக்கூறன் ஒரு குதிரை அதனை இழுக்கும். அழிவாமதும் எதிர்ப்பு இலகாமதும் உள்ள அந்த சக்கரத் தக்கு மூன்று பறகை. அவரு எல்லா புலன்களும் சிறகும்—அவனை அறியும்... ..கட்டு. ௧௦௦ தேவ பிரதாமும மாணிட்களது சன்ன கருத்தாகும் உக்கிரனு மான தானை அண்டா—சைவக்கள் இழுக்கின்றன: அவன் அனைத்தையும் இழுக்கின்றான். ருதத்தின் இகழைப மனத்தினுள் அனந்தமா தரிசுவன் எல்லாத் திணைகளையும் தாபகம் செய்கிறான். அவனை அறியும்... ..கட்டு. ௧௦௧ அமுதத்தின் கருப்பமான காயத்திரியிலே எல்லாத் திணைகளின் வழிவாக இளைபும இகழ சென்றுவந்தது— அவனை அறியும்... ..கட்டு. ௧௦௨ அஸ்தவகள் மூன்று உகைகளும் மூன்று, உகைகளை மூன்று. சோதிகளும் மூன்றுதான்: அக்கினியே! உனது மூலவகை மூலக் தானத்தையும் காக்கன அறிவினோம். காக்கன் தேவர் களின் மூலவகைபான சன்னகைகளையும் அறிவினோம்— அவனை அறியும்... ..கட்டு. ௧௦௩ எவன் சன்னத்திலே புகியின் வாயைத் திறந்தானோ, எவன் வானத்திலேவாரி

கதைய கவந்தாரே அவனை அறிபும்.....கட்டு. உக அக்கினியே! சக்கரப்பண்ணாக் கோதிகளாக் எழுப் பப்பட்டு சோதியிலே உதய சூரியனாய் ஒளி கிளியுப்: தேவர்கள் கோழிதனை என்னஞ் செய்புக்கால், பிரகிளி மக்கட்களான மருத்துக்கன் அவனுக்குக் காணஞ் செய்கி ஞர்கள். உச எவன ஆத்மாவை அளிப்பவனே பலத்தத அளிப்பவனே எவனது ஆக்கனாய் கிசையான தேவர் கள்—போற்றி—அதாசரிக்கிறார்களோ, இரு கால் காது கால பிராணிகளின் தலைவனாய் எவன் உணராரே அவனை அறிபும்..... கட்டு. உடு ஒரு பாதமுள்ளவன் இரு பாதமுள்ளவனாகிட அதிசய ஆக்கியித்தான் பின்புறத்தி னின்றம இரு காதுள்ளவன் மூன்று காதுள்ளவனாக் கடந்தான், அருவிலாகி பச்சிதிகளைப் பார்ப்பவனாய் காங்கு காதுள்ளவன் இரு காதுள்ளவனது ஆக்கரு போல் செய்தான். அவனை அறிபும்.....கட்டு. உக கருப்பனின் வெருப்பு மகன் இரவில் பாலன் பிரத் தான். அவன் சோதியிலே ஏறினான். கோழிதன் ஏற்றக் கனியிலே ஏறினான். [கஉ. உ. ௧—௨௧]

௪௩௨ உலோலிதன். [பிரமன்—அதர்ஷம்—கோலிதனே தேவதை]

௪ சோதியின் வரம்பிலே பார்ப்பவனாய் கவர்க்கத்தக்கு கவிதா, செல்லுகிறான். உ. கிணங்கொல் பூணமான மேகக் குவிபனுக்கு மகேந்திரன் கிவரபகமாகிறான். உ அவன் தாதா அவன் கிதாதா அவன் வரபு அவன் உபரிவ மேகக் குவிபன். ௪ அவன் அரிபமான, அவன் வருணன் அவன் குத்திரன் அவன் மகாதேவன். ௫ அவன் அக்கினி அவனே சூரியன், அவன் தான் மகாபலன். ௬ ஒரே தலைபுடன் பதினமக்களான பாலர்கள் பெருகுந்தி ௪௩௩ குத்து—சூரியனது இரக்கிப்பணன்.

அவனை அதுகிபுன்னார்கள். எ பின் புறத்தினின்ற அவரகன் முன்புறம் புரவுகிறார்களா, அவன் உதயமாகும் கால் ஒளி கிளிகிறான். அ மருத்துக்கனின் இக்கணம் அவனதாரும், கிணங்கு செய்வனாய் அவன் சென்று கிறான். உ கிணங்கொல் பூணமான மேகக் குவிப னுகரு மகேந்திரன் பூணமாய்ச் சன்னமாகிறான். ௨௦ இந்தாவகோசக்கன் அவனுடையவாரும், ஒன் பது வகைபாய் ஆதாசக்கன் கவர்க்கப்பட்டுள்ளன. ௨௧ கவரிப்பவனும் கவரிக்காதனவுமான பிராணி களைபெலலாம் அவன் உற்று கோக்குகிறான் ௨௨ அவ னிலே இந்த வகிமை தகழ்த்தானது. அவன் ஒருவன் அவன் ஏகன் அவன் தன்னத்தனிபான ஒருவனேவா வான். ௨௩ அவனில் இந்த தேவர்கள் ஏகமானார் கள். ௨௪ கோதிரும் புசுமும் சலமும் மேகக் குவிப னும் பிரம்மவாசனும் உணவும் உணவு உண்பதும், ௨௫ இந்த ஒரே தேவனை அறிபவனுக்குத் தேரன்றம், ௨௬ அவன் இரண்டாவது இலகி, மூன்றாவதுமிலகி கால்காவது என அகழக்கப்படுவதுமிலகி ௨௭ அவன் ஐந்தாவது இலகி ஆறாவது இலகி அவன் ஏழாவது என சொல்லப்படுவதுமிலகி, ௨௮ அவன் எட்டாவதுமிலகி, ஒன்பதாவதுமிலகி பத்தாவது என அவன் அகழக் கப்படுவதுமிலகி, ௨௯ கவரிக்கும கவரிக்காத அரிந் தகதபும் அவன் உற்று கோக்குகிறான். ௩௦ அவனில் இந்த வகிமை தகழ்த்தது. அவன் ஒருவன்; தன்னத்தனி யன் ஏகன். ௩௧ அவனில் எண்ணத் தேவர்களும் ஏக மானார்கள் ௩௨ இந்த ஒரு தேவனை அறிபவனுக்குப் ௩௩ பிரம்மமும் தவமும் புசுமும் பெருமைபும் சலமும் முகின் கட்டமும், பிரம்மணவாசனும் உணவும் உணவு உண்பதும் இருப்பதும் இருக்கப் போவதும் சோதியும்

அவர்க்குமே உதவியுமாய். ௨௫ அவனே மிகுந்து
அவன் அமிருதன். அவன் அரக்கன். அவன் அரி.
௨௬ அவன் குத்தின், செவ்வஞ் ஐயிப்பவன், செவ்வ
மணிப்பதில், தவ்வதில் அவன் வடிக்கோனும்
அதனமழித்தமாவான். ௨௭ இரத பாதுக்கனென்
லாம் அவனது ஆக்களுக்குக் காத்துள்ளார்கள்.
௨௮ சந்திரனுடன் அக்ருதன் எச்சந்திரன்கள் எல்லாம்
அவனது ஆக்களுமாயின்தான். ௨௯ அவன் தினத்தி
னின்றும உதயமாகான்; தினம் அவனிடமிருந்து பிறந்
தது. ௩௦ அவன் இரவினின்றும தோன்றினான், இரவு
அவனிடமிருந்து இலங்கிற்று. ௩௧ அவன் வானத்தி
னின்றும சனித்தான்; வானம் அவனிடமிருந்து சனித்
தது. ௩௨ அவன் வாயுவினின்று மிளங்கினான், வாயு
அவனிடமிருந்து மிளங்கிற்று. ௩௩ அவன் சோதியி
னின்றும சனித்தான். சோதி அவனிடமிருந்து சனித்தது.
௩௪ அவன் திசைகளினின்றும் தோன்றினான்; திசை
அவனிடமிருந்து தோன்றிற்று. ௩௫ அவன் புவியி
னின்று புலனானான், புவி அவனிடமிருந்து புலனாயிற்று.
௩௬ அவன் அக்வினியினின்றும் தோன்றினான்; அக்வினி
அவனிடமிருந்து தோன்றிற்று. ௩௭ அவன் சவ்வகனி
னின்றும சனித்தான், சவ்வகன் அவனிடமிருந்து சனித்
தான். ௩௮ அவன் இருக்குக்கனினின்று பிறந்தான்; இருக்
குக்கன் அவனிடமிருந்து பிறந்தான். ௩௯ அவன் பக்குதநி
னின்றும இலங்கினான்; பக்குத அவனிடமிருந்தே இலங்
கிற்று. ௪௦ அவன் பக்கும, பக்கும அவனுடையதாகும்.
அவன் பக்குத்தின் தலைவனாய் செவ்வப்பட்டுள்ளான். ௪௧
அவன் இடிக்கிறான், அவன் பின்னுகிறான், அவனே என்னை
என்கிறான். ௪௨ பாவினோ, புண்ணியனாகோ, புருஷ
னாகோ அசாதுக்கோ. ௪௩ நீ ஓடிவிடேன் செவ்வப்புகளின்

உவ்வப்பப் பொழிபுக்கள்களாக் கட்டத்தாகச் செழுமை
பாக்குகளை சா மவையோ நீ செவ்வஞ் செவ்வகனென்
லாமெனது மறுபிறப்பாகாகும். உனது உடல வடிவங்களை
தூறு. ௪௫ உனது உருவங்களை இருபேசோடினான், பல ஆயிரம்
சோடினான். இவையெல்லாம் இவ்வுருவோடிகளாய்த் தோன்
துவாய் சா இரதின் பாழிலும் பெரியவன்; இரதி
யோ! மிகுதபுகளே கிட நீ பெரியவன். சா பலத்தின்
பதிபே! நீ கருமினவகிட பெரியவன் உன்னை விழுதி என
வும் பிரபு எனவும் அனைத்தும் காக்கள் போற்றுகிறோம்.
௪௮ புலனாகுபவனே! உனக்கு வணக்கமாகாகு, புலனாகு
பவனே! நீ என்னைப்பா சா உணவு புசிப்பவனும்
புகழோடு தேவனுடனும், பிரமண வர்சனோடும் நீ
எனனைப்பா. ௫௦ காக்கள் உன்னை சமை சோதி சத்தி
நிறப்புகளெனச் சாற்றுகிறோம் இவ் காக்கள் உன்னைச்
சமை சிபெபு என் தம் வெண்மைபென்றும், வெளிவலிமை
பென்றும் போற்றுகிறோம். ௫௧ காக்கள் உன்னை
கிரிந்த கிரை சமமான வைபவென தவங்கிறோம்.
௫௨ காக்கள் உன்னை வெனி, கிரிவு, கிரைம வைபவம்
என வாழ்த்துகிறோம். ௫௩ காக்கள் உன்னை ஓங்கும்
செவ்வன், வானம என, சமை குறித்து குணமோகாகும்
என என் கதைக்கிறோம். ௫௪ தரிசியே! உனக்கு
வணக்கமாகாகு. தரிசியே! உணவு புசிப்புடன் புகழோடு
பிரகாசத்தான் பிரம் வர்சனோடு என்னைப் பா.
[௩௩. ௪. ௧-௫௪]

௩௩-௩௪ காண்டம் முற்றிற்று.

௪௮௩-௪௮௪

௪௮௩ மணக்கோலம் [காவித்தி! சூரியன் - சூர்யமேவந்த]
௪ சத்திபததால் புவி கதாபிதமாயுள்ளது: சூரியனாக
௪௮௪. கருத்த—எக்கும் சூரிய மயம்.

சோதி ஸதாதிதமாயுள்ளது. குதத்தால் ஆதித்தியர்கள்
சிற்றிஞாங்கள், சோமன் சோதியிலே ஆதிதமாயுள்ளான்.
உ ஆதித்தியர்கள் சோமனாக சந்தியுடனிருக்கிறார்கள்;
சோமனாக புவி நிரந்தது, இந்த சந்தத்திற்குரிய மூல
ஸதானத்திலே சோமன் வைக்கப்பட்டுள்ளான். உ ஓஷ
தியை அழுத்துவதால் சோமனைப் பருகியதாக ஒருவன்
கினைத்துக் கொள்கிறான்; பிராமணர்கள் அறிவும்
சோமனை புவிமீதே ஒருவனாக அருந்துவதில்லை. ச சோ
மனே! உன்னை அவர்கள் பருகுவதால் நீ மறுபடியும்
பெருகுகிறாய், வாயு சோமனாக இரட்சகன்; மாதம்
வருஷங்களின் வடிவமாகும். கு சோமனே! சூடை
அணிக—எனக் துணியாகி, காலநாசாக்களால் காபுட
லான நீ கந்தகைக் கேட்பவனாய் நிற்கிறாய்; புவியிறுமள
ஒருவனும் உன்னைப் பருகுவதில்லை. உ சூரியை அவனது
புருஷனிடஞ் செவதுவதால் அவனது கருத்தே தலைபனை,
என் அஞ்சனம். சோதியும் பூமியும் அவனது கோசமா
கும். எ ரோசி, அவனை விட்டுவிடுமே எனம்; காரகமணி
வலாகதமாயிருந்தது; சூரியையின் சூடை கந்தாமா
யிருந்தது, அவன் அவன்கறித்துக்கொண்டு காலமுடன்
செவதுகிறான். அ ஸதேதாமக்கன் உணவாயிற்று, சந்
தம், சபனமும் இன்பமுமாயிற்று; அகவியினே சூரியை
வை—மணக்க ராடினார்கள்; அகவியி முதன்மைவாயிருத்
தான். உ மணமகனைத் தேடிவான் சோமன்; இரு அக
வியின்கூட அவனை மணக்க விரும்பி வேண்டினார்கள்—
சகிதா, தனது மணத்தால் பதிகைத் துதிக்கும் சூரியை
வை அவனது புருஷனுக்கு அளித்தான். ௨௦ மணம்
அவனாகைய இரதமாயிருந்தது: அதற்கு சோதி பந்தம்;
சூரியை தனது புருஷனிடஞ் சேன்றபோது இரு சக்கிரம்
களான காடிகளே—அநிச—இழுத்தன. ௨௧ குக்கு

ஸாமனாகக் கட்டப்பட்டு சமாளித்தத்களோடு இரு
காடிகளாகு சேன்றன! உனது இரு சக்கிரங்கள் செவி
கள; வழிசோதியிலிருந்தது. ௨௨ நீ சேன்றபொழுது
இரு சக்கிரங்கள் கத்தமாயிருந்தன, கிபாணனே அதற்கு
வைத்திருந்த அச்சானி. சூரியை தனது புருஷனிடம்
போனபோது மனோமயமான இரத்ததிலே ஏறினான்.
௨௩ சகிதா சூரியைபுகைய மணத்துக்கதுப்பித்தது—பொ
ருஷகென்களாம்—செவதுள்ளன, மகங்கவியிலே பசக்கன்
மாயக்கப்பட்டுள்ளான்; பங்குணிகளிலே மணமாகும்.
௨௪ அகவியினே! உங்களுடைய மூன்று சக்கிர இர
த்ததிலே மணத்துக்கு சூரியைவை நீங்கள் கேட்கச் சென்
றிருந்தபோது உங்களுடைய ஒரு சக்கிரம் எங்கிருந்
தது, ஆங்களுக்கு நீங்கள் ஏதரு கினைந்தீர்கள்? ௨௫ கந்
தாபதிகளே! நீங்கள் சூரியையின் மணத்தை ராடிச் சென்
றிருந்தபோது எல்லாத் தேவர்களும் உங்களது செவ
துக்குச் சமமதித்தார்கள் மகனான பூஷணன்—உன்
னைத்—தந்தைவாக வரித்தான் ௨௬ சூரியையே குதக்
களோடு இணைந்த உனது இரு சக்கிரங்களை பிராமணர்
கள் அறிவிறுமன: மர்மத்திலேயுள்ள வேறு சக்கிரத்தை
அறிஞர்கள் உணகுகிறார்கள். ௨௭ காலகன் பதிகாணும்
பந்தவான அரிபமனை பஜிக்கிறோம்; வெள்ளரியை
அதன் பந்தத்தினின்றும் போல் கான் உன்னை கிடுதலை
செய்கிறேன்! அங்கிருந்து? கிடுதலை செய்பவிலில்லை. ௨௮
பிரியமுள்ள இடந்திரனே! அவன் மக்கட்கள பெருகி சபா
கைகளுடனாகுதற்கு கான் இவகிருந்த அவனை கிடுதலை
செய்கிறேன், அங்கிருந்த கிடுதலை செய்பவிலில்லை. ௨௯

மணமகனை தந்தை தனது வீட்டினின்றும் கிடுதலை செய்கிறான்
! அவனது புருஷன் வீட்டினின்றும் தனிமைமாக்க விரும்புக
தில்லை.

மக்களகாமாண சகிதா உன்னை பந்தஞ் செய்த வகுண பாசத்தினினதும் விடுதலை செய்வானாக; குந்தத்தின் மூலத்திலே கருத உலகத்திலே மனம் கேட்பவனோடு உனக்கு இன்பமாகுக. உம உனது கைவாய் பற்றி இங்கிருந்து அகழ்த்தச் செலவாகுக; இரத்தநால அக விரிகள உன்னை வகித்தாச செலவார்களாக. மனையின் மனையினாக நீ மனைகளுக்குப் போ. நீ அகரு உயிற் சன்னகளுடன் வலிவஞ் செய்பவனாய்ப்பேச. உம உனது பிராணத்தாக இருகு பிரியமாயுள்ள எதுவும் பெறருக; இல்லறத்தவம் ஒவக நீ இரத மனையிலே கிழித்திரு. உனது தோத்காத இப்பருஷனோடு சேர். பிரகு நீ மூப்பாகும் வகை வாழ்ந்து அங்குள்ளவர்கனோடு போலாபாக. உம நீங்கள் இருவர்களும் இங்கு உடி இருவகன். பிரி யாதேயுங்கள். கமத்தருடனும் பிராருடனும் இன்ப மூற்ற நல்ல மனையோடாக நீங்கள் பூணாயுகை படைபுள கள். உம இந்த மனையாகும் மாகையாக ஒருவரின் ஒருவரை அதுசரிக்கிறார்கள் மிகை செய்பும் இரு கைக்கள் என நிதியைச் சாத்திச் செலுத்தினார்கள். என் லாப பொருளையும் ஒருவன் உத்த நோக்குகிறான். மற்ற வளான நீ குதக்களை ஒழுங்கு செய்பவனாயும் புதிய வளாயும் சன்னமாயிருப் உச நோன்றம் நீ சதா புதிய வகுபுளனாய. தினவகளின் துவஜமாய நீ உகைகளின் உசகிக்குச் செலுத்திடு. நீ வருவானதேவர்களக்கு அவனது பவகை பனிகிறாய்; சந்திரனே! நீ நீரக்கா யுகை அனிக்கிறாய். உரு நீ சாமுன்பத்தை அளித்தவியிடு. பொருள்களைப் பிராமணர்களுக்குப் பகிர்ந்திடு. இந்த மனையி, சன்னஞ் செய்பவனாய் புருஷனின் பிரவேசிக்கி றான். உம அவன்—மனம்—நீய வேறறிதமாதான் அவனை அணுகும்—புன்—செயல் நீக்கப்படும். அதனால்

அவனது பந்தக்கன் பெருகுமிருக்கள். அவனது புரு ஷன் பந்தக்கனிலே பந்தமாகிடுன் உள மனமகனது உடையிலும் தனது அககதகாத முடிக்கொன்றும் புருஷ னுடைய தேகம் அப்புனசெயலாகலபாழாவி ருனியமாகும் உடி ருனியையுடைய சொருபவகை தந்தலை, துமித்தலை, தறித்தலைப் பார் அவறறை பிராமணர்களை சுத்தஞ் செய்கிறார்கள். உம இது காமமாகும் கார்ப்பாகும் ஈஞ்சமாகும். இது போகத்தக்கு ஆகாது; எந்த பிராம ணன் ருனியைய பறிக்கிறோ அவனே மனப்பெண்ணு டைய—உடைசரு—அருகனுக்குள். உம எவனான மனையி டுமகையாகவதிலையோ, எவன் பரிஹாரத்தை அறிமி ருனோ அந்த பிராமணன் கமவகைமான் இந்த உடைசய ககையாய் பறந்துகிறான். உம நீங்கள் இருவரும் குத மொழிகளிலே குதம் பேசுபவர்களாய் செழுமைபான செலவத்தை ஒன்று சேருவகன்; பிராமண ஸபதியே நீ அவருடைய புருஷனைப் பிராசிக்கச்செய், மனைய கேட் பவன் இந்த மொழியை மனையகைத்து மொழியாகுக. உம நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். நீங்கள் சென்று விட வேண்டாம்; பகைகளை! பிராணபாக் இரதப் புருஷனைப் பெருக்குங்கள்; கிப்பாயும் சோமவாசனாட்டனும் சுத்த சத்தி செல்லும் என்னை தேவர்களும உங்கள் து மனவ களை இங்கு திருப்புகாரகனாக. உம பகைகளை! இந் தப் புருஷனின் பிராணபோடு பிரவேசியுக்கள்; இந்தப் புருஷன் தேவர்களுடைய பக்கை சோழபாக்குவதிலை இந்த புருஷனுக்குப் பூணதம, எல்லா மருத்துக்களும் தாக்குவும் சகிதாவும திடமனிப்பார்களாக. உம நமக் காக மனம் வரிககச் செல்லும் கண்பர்களுடைய பாதை கன் முட்டகனினதும் நீக்கி நோக்கையாகுக; பகனுடன் சேர்ந்து, அப்பமாளோடு சோதா தாக்கு திடத்தோடு

என்கின்ற தோப்பொருள். உரு கண்ணிலே எங்குந்
உண்டோ பானத்திலே எப்பொழுதோ பகர்கணிலே
எப்பொழுதையுண்டோ அகவினிகளே! அப்பலத்தோடு
இந்த ஸ்திரீயை அகங்கரிப்புகள். உக மஹா சகனி
யின் ஜனனங்கள் எதனால் சந்தாமரின் தனமோ,
அகவினிகளே, எதனால் சந்தாமரம்—சந்தியாமி, எத
னால் அட்சங்கள் அபிஷேகமாவனதனமோ அந்த ஒளி
புடன் இந்த ஸ்திரீயை பலவகரிப்புகள். உள எவன்
சமித்தரது சைககளிலே ஒளி விக்கிருமோ எவனை அநி
ஞர்கள் பக்குஷ செய்கிறார்களோ அந்தச் சை கி
ளந்த தேன பொழிபும சைகங்கள் கீரம் மிருத்த
இந்திரன் வளர்ந்தாமோ அந்த சைகனை அளிப்பொருள்.
உஅ சாயவ செடுத்து பிரகாசிக்கும் கட்டை நான்
இறங்கித்த நீக்குகிறேன்; மேலான சோதி எது
உண்டோ அகனை நான் உச்சமாய இழுக்கிறேன்.
உக அவன ஸாஸனஞ் செய்யப் பிராமணர்கள் சைகதை
எடுத்துச் செய்வார்களாக, கிரகை அழிக்காத சைகனை
அவர்கள் உபாயமாய எழுப்புவார்களாக, அவன் அரிய
மானுடைய அகனைச் சுற்றிச் செய்வார்களாக, பூஷனமே!
மாமனாகும் மச்சினனும் பார்க்கிறார்கள். சூ உளக்குப்
பொன் மங்கலகாமாகுள், சைகையும் மகனமாகுள்,
கம்பம் மகனமமாகுள், தகத்தடியின் தவாரமும் மங்கல
மாகுள்: மங்கலத்தகைகள் நீ உன் புருஷனுடன் சேர்.
சக இரத்தின் தவாரத்திலே, வண்டியின் துணியிலே,
தகத்தடியின் வாரியிலே, துறு உறுதிகளுள்ளவனே!
அபாணியை மூழ்முறை சந்தஞ்செய்து இந்திரனே! நீ
அவன் சர்மத்தை சூரிய சர்மமாக்கிடுவாய். சக சர்மனத்
தையும், பிரகாசனையும், சொபாக்கியத்தையும் சென்னைத்
தையும் விருமபுபவனாய், புருஷனுடன் பொருத்தி அரு

தத்துக்கு நீ சித்தமாகவும், சக புருஷனுடைய மனைக்குச்
சென்றதும், சகவிதி சைகனின் சாமரஜ்யத்தை ஐயித்
ததுபோல் நீ மகாராணியாகவும், சச மாமனாகளுகரு
நீ மேன்மைவாகவும், காமததுவர்களுக்கு உபரிவனாகவும்
காமத்துவினிகளிலே மகாராணியாகவும், மாமிவர்களுக்கு
மகிழ்பவாகவும். சரு துற்று செய்து விசாஸஞ் செய்த
வாகன, இருமுனைகளை பளித்த தேவிகன் மூப்புக்கீச
உனனை போர்த்துவார்களாக, நீர்க்காபுகள்கொனரும்
நீ இந்த ஆயுடைய அளித்துவொள். சக வேனுக்கு!
அவர்கள் அழுதிருக்கன, பக்குத்தை எடுத்துவிடுகிறா
கள்: ஏனெனில் அவர்கள் துரமான் நிலயத்திலே சித்தனை
களைச் செதுத்தியுள்ளவர்கள்! இவரு சோமம் பெற்றோ
ருக்கு எது சந்தாமரமுள்ளதோ அது—மனைவினைய
ஆகியவனஞ் செய்ய புருஷனாளுக்கு இன்பமா
புள்ளது. சக நான் தேவியான புதியின் மூல
கிலவத்திலே நிவயமாயும் திடமாபுமுள்ள கிலையை உன்
கிரித்தமெனனில் பிரகைக்காக தாணஞ் செய்கி
றேன், நீ அக்கு நில, நீ பிரகைக்காமாமி பெரும் தேஜுடை
ளுகவும். சகிதா உனது ஆபுகை நீர்க்கஞ் செய்வார்களாக,
சக அக்கினி புதியின் வலது கைகைய எதனால் பற்றி
குமோ, அதனால் நான் உனது கைகையப் பற்றுகிறேன்,
பிரகைப்புடன் பொருள்களோடு என்னுடன் சேர்ந்து,
நீ பவப்படாதே. சக சகிதா உனது கைகையப் பற்ற
வார்களாக: இராஜாவான சோமன் உன்னை சுற்றியாகை
போடு செய்வாருள். அக்கினி தூதவேசன், அவனது
புருஷனுக்கு அவனை சபகைவாயும் நீர்க்காபுகள்ள மனை
வாகவும் செய்வாருள், ரூ புருஷனுள் என்னுடன் நீ
1 ஒருவனது பெண் புருஷனிடஞ் சென்றால் தாய் தந்தை உடன்
சித்தவர்கன் மூக்கமுதுகிறார்கள்.

திக்காபுசுடனிருக்கவும், என்னை சொன்பாக்கியது சோவும்
நான் உனது கையைப் பற்றுகிறேன். தேவர்களான பகன்
அரிமான், சகிதா புரளி உன்னை எனது இவ்வற மனை
வாக எனக்கு அளித்துள்ளார்கள். நுக, பகன் உனது
கையைப் பற்றியுள்ளான். சகிதா உனது கையைப் பிடித்
துள்ளான்: நீ தாமத்தான எனது மனைவி நான் உனது
கிரகபதி, ருட இந்த ஸ்திரீ செவ்வங்கொண்டு வருவா
னாக! பிரகஸபதி உன்னை எனக்கு அளித்துள்ளான்,
புருஷனான எனதுடன் சேர்ந்து, பிரகஸு பெருகி, தூத
காக்காலங்கள் நீ வாழ். ருட கவிஞரூடப் பிரகஸபதி
யின் ஆக்கருபரன, தவஷ்டா வண்புக்காக ஆகடைய
யளித்தான். அதனால் சகிதாவும் பகனும் இந்த ஸ்திரீயை
பிரகஸுபரன ரூபியிப்போன் பேர்த்தவாக்கனாக.
ருச இந்திரனும் அக்கிவிபும், சோதிபும்புபும், மாதிரி
வனும், மித்திரனும் வருணனும், இரு அசுவினிசுரம
பிரகஸபதியும், மருத்துக்களும், பிராமணனும் சோமனும்
இந்தப் பெண்மணியைப் பிரகஸுபுடன் ஒக்கச் செய்வார்க
ளாக. ருரு, பிரகஸபதி முதன்மையாக ரூபியபுரூடப்
சிரக் கந்தலகினை செமமை செய்வான்: அசுவினிசுரே!
இதனால் இந்த ஸ்திரீயை அவனது புருஷனுக்காக காக்கச்
செய்து செழுமை செய்பவராமோ. ருக, புலி தன்னை
அழகு செய்கொண்ட இந்த உருவமே அவனது கந்தா
வடிவம்: நான் என மனத்தான்; சன்னமாரும் மனை
விக் காண விரும்புகிறேன். புதிய கண்பர்க்கோடு நான்
அவனை அதுகரித்துச் செவ்விலேன். அவனைப் பிடித்
திருந்த பந்தங்களினின்று பிரித்த போதிலுள் வார்?
ருள நான் எனனிலே அவனது ரூபத்தை விடுதலை செய்
கிறேன். என்—மனத்தின் வாகத்தைப் பாப்பவனே—
என் விருப்பத்தை அறிவான். நான் மனதின் புகிச்ச

கிணை: நானே வருணனது பாசங்களை நீக்குவது
மனத்தால் விடுதலையாகியுள்ளேன். இது மனக்கோளமான
சகிதா உன்னை பந்தஞ் செய்த வருணனூடப் பாசத்தி
லின்று நான் உன்னை விடுதலை செய்கிறேன்: வதுவே!
உனது புருஷனோடு உனக்கு கிரியும் உலகத்தையும் இன்று
கலைமாவ வழியைப் புகு செய்கிறேன் இவ் உங்களு
ஆபுதலகினை உபாத்துவான், அரக்கர்களை அகற்றுங்கள்,
நற்செயலிலே இந்த நாரியை ஸதாபியுங்கள்; தெரியும்
தாக்கு அவளுக்குப் புருஷனைக் கண்டான்; அறியும்
அரணான பகன் முன் செவ்வாகுக. கரு பகன் நான்கு
பாதங்களைச் செய்தான், பகன் நான்கு சட்டத் துண்டுகளை
உருவகு செய்தான்: தவஷ்டா எடுகில செவ்வும் வார்
களை வண்புடன் செய்வான்: அவன எவர்களுக்கு கமம்
கவியாவானாக. கரு ரூபியயே! நீ அமுத உலகத்
தக்கு கலை மருடன், பொன் கிறத்தோடு எனது செவ
வும் கலை சக்கரமுடன் கிவருபமான மன இரத்த
திலே ஏத, புருஷர்களுக்கு மன இரத்தத்தைப் பிரியமுட
னக்கவும். கரு வருணனே! சகோதரன்—கிதைக்
காத அவனை பிரகஸுபதியே! பக அழிக்காத அவனை,
இந்திரனே புருஷனைக் கொலையாத அவனை, சகிதாவே!
மக்கட்களுள் அவனை எவர்களுக்குக் கொண்டுலா. கரு
இரு துணைகள் பேரவான நீங்கள் தேவர் காட்டெழு வழி
யைப் பற்றி பொழுதும் குமாரியை நீங்கள் இமையாதே
யுங்கள். திவ்யமான் மனையின் கருவை மணப்பெண்ணுக்
குச் சக வழியாக நான்கு செய்கிறேனும் கரு பிண்புறம்
பிரமமம் பொருத்தமாகுக: பிரமமம் முன்புறம் பிரமமம்
முனையிலே எடுகிலே பிரமமம் எனருமாகுக. தேவர்களு
தக்கக் முடியாத கோட்டைக்கு முன் சென்று, புருஷ
னது உலகத்திலே மனக்கோளமாயும் இனிமையாயும் அந
புரி. [கரு, ச, க—கரு]

சகிதா கருத்து ஆகச்சொன்னம்.

சுறு புருஷனும் மனவியும். [எனத்தீர் குரியை—குரியன்வய
மாத்தமையா தேவதை]

க உனக்கு ஆதிலில் அவர்கள் மனக்கோல இரதத்
துடன குரியையை வந்ததா சென்றார்கள். அக்கிரியை
நீ புருஷனாகுக்கு, பிரகாசபுடன் பொருத்தி பத்தினிகளை
அளி. உ அகலினி, ஆபிரோடு வச்சனாடன் மதபடியும்
மனப பெண்ணை அளித்ததன்னான், அவளுடைய புருஷன்
துது சாத காலங்கள் கிடை ஆபிரோடு வாழ்க. உ அவன்,
முதல் சோமனாடைய மனைவியாகிந்தான், அப்பால்
கந்தருவன் உனது கணவன் அக்கிரியை உனது மூன்றுவது
அன்பன். மானிடன் உனது நான்காவது மனவானன்
சு சோமன கந்தருவனாக களித்தான், கந்தருவன் அக்
கிரியைக்குக் கொடுத்தான். பொருதியும் பெண் பிள்ளை
களைபும் அவ்வளவே இப்பாசியையும் அக்கிரியை எனக்குத்
தந்தான். கு பொருள பெருகுபவர்களே! என் நினைவு
என்களுக்கு வந்துவந்தது. அக்கிரியைகளே! உங்கள் இரு
தவர்களிலே கிருபையன் சம்பந்தமான: கந்தரபதி
களே! கேள்ந் தேவ சம்பந்த காவலர்கள், பிரியர்களான
நாங்கள் நண்பர்களுடைய மனையை அனுலலாமோ, உ
தாரமே! மன்களையான மனத்தாடன் மிழந்து போந்த
வதற்குரிய எல்லா விளக்காடன் பொருளை யளி. கந்தா
பதிகளே! கந்தரவயம் பொருத்தியுள்ள எல்லா தீர்த்தத்தை
தாரும்கள், வழியிலே துணைதி எனத் திகழும் துணை நீள்
கள் தகர்த்து ஏறியுள்ளன. எ மனப்பெண்ணே! எல்லா
ஒளஷதவகளும கதிகளும் நிலைகளும் வனவகளும, புருஷ
னுக்குப் பிரகாசவச் சமக்கும உன்னை அகரணியிருந்து
காததிகே. அ நாளை, கலமரையும் வனவி யனிப்ப
தாயும் இம்மைக் கிலக்காகாமல் அக்கிரியர் செவ்வம் காண்
பதுமான இந்த வழியிலே ஏறியுள்ளோம். உ மானிடர்

களே! எந்த ஆவியால் தம்பதிகள் பொருத்தமானதைப்
பந்துகொடுக்கனோ அதனைச் செலியுதவன; இந்தக்
காலக மாவகனிலே எந்த கந்தருவர்களும் தேவிகளான
அப்பாக்களும் கிற்றினார்களோ அவர்கள் இம்மையப்
பெண்ணுக்கு மன்களும் அளிப்பார்களாக, கிவாக இரதம்
செந்துவகால் அவர்கள் இன்னல் செய்பரமலாவார்க
ளாக. உர நாளைகளில் கடுவே மனமனது மன்கள
மான இரதத்தை எந்த பட்சமங்கள் சோகின்றனவோ,
சம்பிடுக்கு வந்தனவோ அங்கு அவற்றை பக்குராகுக்
கொள தேவர்கள் செலுத்துவார்களாக. உர அகற்
கைத் தேமே திருடர்கள் அவர்களைக் காணாமலாவார்க
ளாக. இப்பவழியான துண்பமானதை அவர்கள் கட்டப்
பார்களாக. கருமிகள பந்துகொடுக்கனாக, உர பிர
மம்—கெட்டுண்டு, ருடபின் — பார்வையுடன் — கோர
குறிய எவனத்தான், மனைவியுள்ள—சகலங்கள் நாட்ட
மாக மனப்பெண்ணின் இரதத்தை நான் செவ்வச் செய்
கிறேன். உர இந்த கந்தரி மனைக்கு மன்களையாய்
வந்துள்ளான். தாக்கு அவளுக்கு இரத உலகத்தை கிளைப்
பித்தான்; அரிபமாலும், பாலும் அக்கிரியைகளும்,
பிரகாபதியும் பிரகாசபோடு அவனை பெருக்குவார்களாக,
உர உழும் கிலம்போல இந்த வனிகை ஆதமாவுடன் வந்
துள்ளான்; மானிடர்களே! அவனிலே பிடித்ததைத் தெளி
யுங்கள்; அவன் கிருஷ்பத்தின் பாலான இரதத்தை
தரித்து அவனது உதாரத்தினின்றும் உலகளுக்குப் பிரகா
சவத் தோற்றகிப்பான். உர நீ திடமாய் கில; நீ
கிராமன; சாங்கியிபே! நீ இங்கு கிஷ்ணுவைப்போ
லாவாய்; கிஷ்வரியிபே! அவன் பிரகாசபுடனாவானாக,
அவன் பகனது சமநிவியாவானாக, உர உங்களது
அலை ஆப்புக்களை வகற்றுக; சகலங்களே இவ்வாயுப் பாசன்

களை நீக்கும்படி; இன்னதும் கருவாத பாகாத, குற்றமும் கேடுமற்ற நீங்கள் மக்கள் குளிப்பதில் கிழாமலா விடாதாக. ௧௭ பேரோ—குளிப்பக் கண்ணுடன் கண்களைக் கொலையாதவளாயும், கண்களும் துணிபுரிபவளாயும், மக்கள்காமாய் மனைகளுக்கு கைபவசைபவளாயும் கிள்கிளத்தரித்த கமனத்தோடு கமததனர்களை கிதும்புபவளாயுமுள்ள உன்னுடன் காம்கள் ஒவ்வேயவ்மும். ௧௮ கமத தனனை மாய்க்காதவளாயும் கண்களை பழிக்காதவளாயும் கிள்கிளத்தருத் கைபவளாயும், பக்கங்களுக்கு மகன்களையாயும், மேன்மைவாயும் பிரகாச மிருகத, கிள்கிளத்தரித்த கண்களையுடன் உடன் பிறந்தாரை கிதும்புபவளாயும் நீ இவரு ஒகரு. நீ இனிமைபாய் இந்த இலகரத்தனனைப் போத்த. ௧௯ நீ கிள்கிள: இவருதே—சென்றகிடு: நீ எதனை கிருமயி இங்கு வந்தாள்வா? இவையே கான் உனனை கிருமயவன். ௨௦ கமத மனைகிள்கிள நீங்கு கிள்கிள: இவையே! குளிப்பதே உருகு வந்தான் நீ, கிள்கிள, கருமியே! நீ பறாதகிடு, இவரு கிள்கிளதே. ௨௧ இந்த மனைப் பெண் பூர்வாகனையும் இலகரத் தனனையும் போற்றியவுடன் மடக்கதையே! நீ காவலதிக்ரும பிறருக்களுக்கும் வணக்கமளி. ௨௨ இப்பாரிகையப் போத்த இக்காய் கையும பாதகாயகையும பத்த. கிள்கிளகியே! அவன் பிரகாசபுடனாவளாக. அவன் பகனத கமதிவினாவளாக, ௨௩ நீ கிள்கிள புற்களிலே, நீ கிழ் காய்க்ரும கருமத்திலே கண்களைக் கருவாத கண்களைக் கருவாக. ௨௪ கிள்கிள கருமத்திலே புற்களை கிள்கிள. கைப் பிரகாசபுடனாவ அவன் அதிக அவந்த அவனைப்போத்தவளாக ௨௫ கருமத்திலேத. அவன் பக்கம உட்கார்: இந்த தேவன் எல்லா அக்கர்களைப் பழிக்கினான். இங்கு இக்கணவனுக்கு நீ பிரகாசபுடனாய் புலகுக்கு. இந்த உனது

மகன் உயிரிப குணமுள்ளவனாவளாக. ௨௬ இந்த அவனைவின் அவகத்திலிவது கரு குபமன பக்ககனதோன்றக கமனகிள்கிள நீ இந்த அவன் பக்கம் உட்கார். நீ உனது புருஷனுடன் தேவர்களுக்குப் பணிகிள்கிள செய். ௨௭ கமன்கிள்கிள, கிள்கிள கிள்கிள செய்பவளாயும், கண்களுக்கு மகன்களையாயும், மாயகருக்கு மேன்மை செய்பவளாயும் மாயிபார்க்கு இனிமை வழங்குபவளாயும், இந்த மனைகிள்கிள நீ பிரகாச. ௨௮ மாயகருக்குக் கரு செய், புருஷனுக்குக் கரு செய், மனைகளுக்கு இன்பகு செய். இங்குமேபத்தக்குக் கரு செய், இவர்களுது புக்கக்குக் கரு செய். ௨௯ இந்தப் பெண் கமன்களையுள்ள ஒருகமையுடன் கருவகன, அவனைப் பாருக்கன். அவருகரு கண்பாக்கிவத்தையளித்த தர்ப்பாக்கிவத்தடன் கிள்கிள சென்ற கிள்கிள. ௩௦ அவ இருகப புலகிள்கிள கிருத்தர்களுமாவ நீங்கள் எங்கிரும் அவர்களுக்கு காவலையளிப்புகன், அப்பாக்க தர்ப்பாக்கிவத்தடன் கிள்கிள சென்ற கிள்கிள. ௩௧ கிள்கிள பெண்ணுள் குளிகைய மேலான கண்பாக்கிவத்தக்கு கிள்கிளகிளகிளத்தரித்தகோர்வையன இரத்திலேறின. ௩௨ கமனத்தடன் மருத்திலேத: இங்கு இப்புருஷனுக்குப் பிரகாசபுடனாய் புலகுக்கு. இந்திரானிகையப் போல் கை உதயமாகி (முன் கோதியோடான) உகலகிள்கிள கண நீ கிள்கிளகிளகிள. ௩௩ கிள்கிளகிள தேவர்களை தகன் மனைகிள்கிளதோய்க்காரன. காய்க்கிள்கிள காயகன் கைத்தன: கிள்கிளகிள! குளிகையபுடனாய் போக கிள்கிளகிளகிள மனைகிள்கிளகிள பிரகாசு பொருத்தி இவரு புருஷனுடன் கோர், ௩௪ கிள்கிளகிளகிள! கிள்கிள, இவருகருத சென்ற கிள்கிள. ௩௫ கமன்களையுள்ள கருமத்திலேதும், பிறருக்க

கவியே பொருநதிப் பொலியாகும் சகோதரியைத் தேடி.
அவன் உளக்கு சன்ன உரிமை, 'அவனை நீ அறி உட ருரி
யனுக்கும் அகிதரிப்பவனுக்கும் கெடுவே இவையும இன்பத்
திலே அப்சரகாசன இன்பமாகிருக்கன் அவர்கள் பகடிக்
கள்; அவர்களிடஞ் சென்று விடு, கத்தருவ குதவுடன்
நான் உளக்கு வணக்கமளிக்கிறேன் உருவத்தர்வதுகடைய
வீரீயத்துக்கு கமலகாரம் அவனது கோபக் கன்னுக்கு
நாணகன வணக்கத்தை பளிக்கிறோம், கிசவாவயே!
பிரமமத்தோடு உளக்கு வணக்கமாகுக, அபசாஸர்
களான உளது மனைவிகளிடம் நீ சென்று விடு. உகராக்
கன் செல்வமுடன் கல்ல சித்தமுள்ளவர்களாக வேண்டும்
நாணகன கத்தருவனை உபர்நதிபுள்ளோம்; அந்த தேவன்
பெரிய நிலபத்துக்குச் சென்றுள்ளான். ஆயுதக் கீழ்ச்
செய்யும் நிலபத்துக்கு நாணகன சென்றுள்ளோம்.
உள பெற்றிருக்கிறேன் குதக்காலத்திலே நீங்கள் ஒன்று
பொருநதையான; நீங்கள் இரோதனை நரபும தக்கையுமா
யிர்கள். ஆடவன் அரிவைகையப் போல நீ அவனைச் சேர்;
நீங்கள் பிராணகையச் செய்யுங்கள், இவரு பொருநதிப்
பெருக்குவான், உஅ பூஷணனே! மானிடர்கள் பிரத
கதத் தெளிக்கும் அநிமகன்காமான மகன்கையச்
செலுத்தி, அவன் பிரியையாரெய் எவன் ஊருக்
களைப் பிரியபாள்: நாங்களும் பிரிய அக்கத்தை
வைப்போம் உக நீ வாமத்தில ஏறு: புருத்தையப் பவன்
செய்: கமனத்தோடு உளது மனைவியை அறிந்து
கொள். அனுபவிப்பவர்களாய் இவரு பிராணகையப்
புலனுக்குங்கள் சகிதா உகன்களுக்குத் தீர்க்கையுத
அளிப்பாளாக, ஸ உகன்களுக்குப் பிராணபதி பிராண
கையப் புலனுக்குவானாக, இவரு பகன்களோடு அலியமான்
உகன்கைச் சேரப்பாளுக, நீ அமகன்கைச் குவிவான் பதி

யின் உகன்கைத் துற: எங்கள் இருதரம் நாங்கு தாக்
பிராணிகளுக்கு மகன்கமாகுக, ஸ இந்த மனைக்கோல
உகடகையும, மனைகனது ஆகடகையும மறவோடு
தேவர்களால் அளிக்கப்பட்ட இவற்றையும் அறியும் பிரா
ணனுக்குத் தருபவன் சபன் அக்கர்களை அறிப்பவ
ருவான், ஸ பிராணபதிபே, இந்திரனே! மனைம்
நாடும் எனக்கு அவர்கள் பிரமம் பாகமாக அளிக்கும்
மனைப்பென் ஆகடகையும மனைக்கோல உகடகையும
நீங்கள் அதுகலமாகி பிராமணனுக்களியுங்கள், ஸ
இனிமையான சபனத்தினினதும் எழுந்த அநி ஆனந்த
மாய் நீங்கள் இன்பமாகி குதக்காலத்தோடு நற்பகன்கள்
நல்ல மகன்கைக் கமனான மனைகளுடனுடி வாழ்ந்து
அதிபிராணமான்—வெரு பல—உகன்களைக் கடந்த
சென்றுங்கள், ஸ நாள் புதிய உகட அணிந்து ககந்த
மாகி கலவாகுட குழ்ந்து அநி ஒளிபுள்ள உகன்களுக்கு
உயிருள்ளவையுப் எழுந்தானேன்; பறகைய அண்டத்தி
னினதும் போல எல்லா சண்டத்தினினதும் நாள்
நீங்கியுள்ளேன், சடு சோதியும் புதியும் கத்தாமான
கவன்கை; அருமிறுள்ள இனிமைகள், மகன்கைக்களின்
—சொருபக்கன்; ஏழு திவ்யமான கலக்கன் பாய்ந்துள்
ளார்கள் அவர்கள் எவகளைத் துன்பத்தினினதும் நீக்கு
வார்களாக, ஸ நாங்கள் இந்த வணக்கத்தைச் சூரிய
னுக்கும், தேவர்களுக்கும், மித்திர வருணனுக்கும்,
கிழ்ச்சிக்கை பெலகாம அறிபவர்களுக்கும் வழங்கியுள்
ளோம், ஸ பகன்கை அவன் கண்டத்தின என்பு
கள் துண்டமாவதற்குள்ளே சோபகை சேர்த்து விடுகி
ருள்: மகவானும் அநி செல்வமுமுள்ள அவன் கிடுகு
நகை மறபுபும கிலக்கி கிடுகிருன், ஸ இருளும்
அநிநீளும் பழுப்பும கிபையும் எவகனிடமிருந்து நீகருக

நான் இந்தத் துணியை, மாகடலுமி மாபுக்கும் அவனை
பந்தஞ்செய்தேன. கூட நான் இந்த ஸ்தம்பத்திலே
யெனிக் கூடையினான் எல்லா புன்செய்க்கையும், வருண
இராமனது எல்லாப் பாசக்களையும் பந்தஞ் செய்கிறேன்.
ஓ நான் அதிபிரியமாபுக் கருதும் என் காயும் இந்த
கூடையிலே கலங்கி நெக்குவிசறது; வண்பதிபே!
அதனை நீ முதன்மைவாக ஒரு உள் உடை செய்துகொள்.
நானகன் துன்பமற்றவையாக இரு எல்லா விளிமபு
களும் ஓங்குகளும், எல்லா இழைகளும் துங்களும், மீனாதி
பால் செப்பப்பட்ட வஸ்திரமும் எக்களை இனிமைவாய்ப்பு
பந்தாக. இவ்விதரு உலகத்திலின்று புருஷனுக்குச்
செய்தும் இந்த இள மங்கைகள் திடீராகப் கிட்கிட
ளேனார்கள்: கவரஹா! இவ்விதையெழியால் கிட்கிட
கிடப்பட்டுள்ள அவனை எல்லா நேவர்களும் தரித்தார்
கள்: பகைகளிலே எந்த பனம் துழைந்துள்ளதோ அத
துடன் நானகன் இந்த அனங்கைச் சேர்க்கிறோம்.
ஓ விதையெழியால்..... ..விதையெழி..... ..சேர்க்கிறோம்.
ஓ விதையெழியால்..... ..செய்வம்..... ..சேர்க்கிறோம்.
ஓ விதையெழியால்..... ..புகழ்..... ..சேர்க்கிறோம். ஓ விதையெழியால்..... ..பாடு..... ..சேர்க்கிறோம். ஓ விதையெழியால்..... ..இராமன்..... ..சேர்க்கிறோம். ஓ உலக மனை
யிலே இந்த நேசமுள்ளவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து கடித்த
துக்கமுடன் துன்பஞ் செய்கிறுந்தால், அப்பாலத்தி
னின்று அக்கினியும் சகிதையும் உண்ண கிடுகிடு செய்
வார்களாக, ௯௦ உலக மனையிலே அகிழந்த நேச
முடன் உலக இத்தப் பெண் அழுது துக்கமுடன்.....
செய்வார்களாக கூட உலக மனையிலே, சகோதரிகளும்
இளம் மகன்களும்..... ..செய்வார்களாக, ௯௧ உலக
கிரகையிலோ, உலக மனைகளிலோ சேடு செய்பவர்கள்

களால் ஏதேனும் சேடு கவித்திருந்தால்..... ..செய்வார்களாக. ௯௨ பொருள்களைத் தெனிக்க இந்தப் பாரி போற்று
கிறான்: என் புருஷன் தீர்க்காபுகடலுளாக, அவன் துற
வருஷங்கள் வாழ்க கூட இத்தியோ! சக்கரவரகம்
களைப்போல இத்தமபதிகளை ஒன்றுசேர்: அவர்கள் பிர
கையுடன் கலை மனைவியுள்ளவர்களாக ஆபுட்காலமுமு
தும் வாழ்வார்களாக, ௯௩ மருகத்திலோ, சயனத்திலோ,
பேர்வையிலோ, மனைத்திலோ, அவர்கள் செய்த புன்
செய்க்கை எல்லாம் நான் கருணத்திலே பிரித்துவிடு
கிறேன். ௯௪ கிவரஹத்திலே மனை இரதத்திலே—
நேரத்திபு—தந்தையே, துன்பமயின்மைமைய மனை
தடுப்பவனது கையெத்திலே அத்துன்பத்தை—துடைத்
துகிடுகிறோம் கூட மனைத்தடுப்பவனிலே துயமையின்
மைமையையும், ஆடையிலே துன்பத்தையும் ஸ்தாபனஞ்
செய்து, நானகன் சுத்தர்களையும் பக்குர்களையும்
கோம. அவன் எங்கள் வாழ்க்கைகளை விசரமாய்க்
வாருக, ௯௫ இவரு துற பறகளுள்ள செயற்கைச் சிபு
அவனது விசம நேசத்தின கயத்தை நீக்கும், ௯௬ அவ
னது ஒவ்வொரு அவநதனினின்றும் நானகன் பக்தமத்தை
நீக்குகிறோம்: அது தானியமும் நேவர்களையும் அது
காமலாக, அது கிரியும் வானததையும் கவர்க்கத்தை
யும் சோமலாகருக. அகவினியே! அக்கேடு கலைகளைச்
சோமலாகருக: விதருக்களையும் மனைவியும் அது அது
காமலாகருக. ௯௭ நான் புதியின் பாலால் உண்ணக்கூடு
கிறேன்: நான் ஒஷதிகளின் பாலால் உண்ணக் கூடு
கிறேன்: பிரகையால், பெருஞ்சாரால் கூடுகிறேன்:
சக்கையுடனான நீ இரத கத்திபை வெலது எக நான்
தான் அவன், நீ அவன்: நான் நாமன், நீ நீக்கு:
நான் கவர்க்கம், நீ புதி: இக்கு நாம் இருகரும ஒன்று

சேர்வோமாய்; நாம் பிரசுரைய கண்ணு செய்வோ
மாய். எவ் நம்பில் விவாஹமாய்காவன் மனவியைப்
தேடுகிறான், சந்தான் மகன் காடுகிறான். நாமன்
இன்னப்படாமல், சந்தியிலே நிறப்புக்காக ஒன்று சேர்ந்
திருப்போம். எவ் இந்த மனக்கொலத்துக்கு, மன
மகன் பார்ச்சு வந்துள்ளப் பிறகுக்கள் இந்தப்
பெண்ணிலே புருஷனிலே பிரசுரையோடு சேரும் பாது
செய்யை வலிப்பார்களாக. எவ் சந்தைக்கு இங்கு
முன்னாள் வந்துள்ளவன் இந்தப் பெண்ணுக்கு பிரசு
ரையும் பொருளியு மளித்த அவன் அவர்கள் எதிர்க்கால
வழியிலே செலுத்துவார்களாக, நல்ல பிரசுரையுள்ள
விராஜையான இவன் இவ்விதமுள்ளான், எடு நிலியிப
புடன் துற சந்தனின் தீர்க்காயுக்கு விழிப்புடனாக
எழுச்சியோக்கு: மனவின் மனவியாக நீ மனவருக்
குச் செல். சந்தை உனக்குத் தீர்க்காயுக்கச் செய்
வானாக. [சு. உ. ௧—௪௮]

செவது கண்டம் குற்றிற்று.

சுஅதி—இருட

சுஅதி வீரத்தியன் [அத்யாத்தமம்—விராத்தியன்,
௧ சந்தம் விராத்தியன் ஒருவனிருந்தான்; அவன்
பிரசுரையினைப் பிரசுரித்தான். ௨ பிரசுரையிற்
பெண்ணைக் கண்டான்: அதன் கண்ணு செய்தான்.
௩ அது ஏகமாயிற்று; அது சந்தையாயிற்று, அது
பெரிபதாயிற்று, அது தலைமையாயிற்று, அது பிரமம்
மாயிற்று, அது தவமாயிற்று, அது சந்தியுமாயிற்று.
அதனால் அவன் சந்தையமடைந்தான். ௪ அவன்
வளர்ந்தான், அவன் மேலானான், அவன் மகாதேவனாக
சுஅச எழுத்து—இவ்வாறு.

னான். ௫ அவன் தேவர்களது சக்தவத்தை அடைந்
தான்: அவன் சகனானான் ௬ அவன் ஒரே விராத்திய
னானான்; அவன் ஒரு கிலிப்பபற்றினான்: அது இந்நி
னது கிலிவாயிற்று. ௭ அதன்—கிலிவினாடைய—நிறம்
கிலம், அதன் முதுகு கெப்பு. ௮ கிலத்தால் கிரியில்
காத பகவானைச் சூழுகிறான் கெப்பால் வெறுப்பவனைக்
குத்துகிறான்—இவ்வாறு பிரமம் வாதிகள் விளம்புகிறார்
கள். [சு. ௧. ௧—௮]

சுஅச கோபம்

௧ அவன் எழுந்தான், அவன் மேத்திசையை பதாரித்
தான், பிரதந்தம் இரத்தாரும், ஆதித்தியர்களும்
கிசலே தேவர்களும் அவனைப் பிள தொடர்ந்தார்கள்,
இவ்வாறு அறிவும் விராத்தியனை நிர்த்திப்பவன் பிரதந்த
தாக்கும் இரத்தார்த்துக்கும், ஆதித்தியர்களுக்கும் கிசலே
தேவர்களுக்கும், குற்றஞ் செய்பவனாவான், இவ்வாறு
மறிபவன், பிரதந்தமடைய, இரத்தார்த்தமடைய ஆதித்
தியர்களுடைய தேவர்களுடைய கிரிய நிலமாயினான்:
அவனுக்குத் மேத்தியையிலே கிசலை, அவனது கிரியும
கான், மித்தியன் அவனது கையன், கிசலானம் அவ
னது வலிமை பகை—அவனது தலைப்பாகை, இவ்வாறு—
அவனது கோபம், பொருமை அவனது இரு பாகிகள், கிண
யின்—அவனது மணி, இருபபதம் இருக்கப்போவதும்—
அவனது இரு கால்கள், மனம்—அவனது வாத
னம். மாதிகவனனும் பவமாவனும் அவனது பேர்
இரத்தலை இழுக்கும் இருவர்கள், வாதன் அவனது
காத், கழல் காந்து அவனது தூண்டுகோல், புகளும்
பெருமையும் அவனுக்கு முன் செல்பவர்கள், இவ்வாறு
! விரதம் கிசலிவான், எதற்கும் எவனுக்குத் தனிமைவானவன்
வாதோடு, பதையன்.

மறிபவனுக்குப் புத்த வகுநின்றது, பெருமையும் வருநென்றது. ௨ அவன் எழுந்தான், தென் திசை சென்றான்: அவனை பஞ்சா பக்ஞியமும், வசம தேவ்யமும், பசுக்களும் பக்ஞமும் பஜமானனும் பின் தொடர்ந்தார்கள், இவ்வகை அறிபும் விராத்தியனை நித்தனை செய்பவன் பக்ஞாபக்ஞியத்தக்கும், பசுக்களுக்கும், பக்ஞத்தக்கும், பஜமானனுக்கும் குற்றஞ் செய்பவனாவான், இவ்வகை அறிபவன் பக்ஞா பக்ஞியத்தகூடய, பசுக்களுகூடய, பக்ஞத்தகூடய, பஜமானனகூடய பிரிப நிலமாயினான் அவனுக்குத் தென்திசையிலே உகை காந்தை, மந்திரம் காணஞ் செய்பவன், கிக்குளம் வந்திரம், பசு தலைப் பாகை, இரவுசேசம், பொன்னம் இரு புரிகன், கின்மீன்—கைச, பூர்ணிகமபும் அமாவாசையும் இரு காலாட்கள், மனம்.....வருநென்றது. ௩ அவன் எழுந்தான் அவன் மேற்கிசையு பஞ்சரித்தான்: வைருபதம் வைராஜனும் சலங்கமும், இராஜாவான வருணனும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள் இவ்வகை மறிபும் விராத்தியனை நித்தனை செய்பவன் வைருபனுக்கு வைராஜனுக்கு சலங்களுக்கு இராஜாவான வருணனுக்கு, குற்றஞ் செய்பவனாவான். இவ்வகை அறிபவன், வைருபனகூடய, வைராஜனகூடய, சலங்ககூடய இராஜாவான வருணனகூடய பிரிப நிலமாயினான், அவனுக்கு மேற்கிசையிலே இளபம் அவனது வகிதை. கிரிபு, அவனுக்கு காணஞ் செய்பவன், பசு தலைப்பாகை, இரவு—சேசம், பொன்னம்—இரு புரிகன், கின்மீன்—கைச, இரவும் பகலும் அவனுக்கு இரு காலாட்கள், மனம்.....வருநென்றது. ௪ அவன் எழுந்தான், அவன் வடதிசையு பது சரித்தான்: அவனை கிவையதமும் வெசகதமும்,¹ ஏழு ரிஷி

¹ இருவகை சாமங்கள்.

களும், சேசம் இராஜனும் பின் தொடர்ந்தார்கள்; இவ்வகை மறிபும் விராத்தியனை நித்தனை செய்பவன், கிவையதத்துக்கு வெசகத்துக்கு, ஏழு ரிஷிகளுக்கு, சேசம் இராஜனுக்கு, குற்றஞ் செய்பவனாவான் இவ்வகை அறிபவன் கிவையதகூடய, வெசகத்துகூடய, ஏழு ரிஷிகளுகூடய சேசம் இராஜனகூடய பிரிப நிலமாயினான் அவனுக்கு வட திசையிலே மின்னம் அவனது கிணமகன், இரவு—காணஞ் செய்பவன், கிக்குளம் வந்திரம், பசு தலைப் பாகை, இரவு—சேசம் பொன்னம் அவனது இரு புரிகன், சேட்பதம் சேட்பப்போவதம் இரு காலாட்கள், மனம்.....வருநென்றது. [கடு. ௨. ௧—௪]

௪ அவ மஞ்சம்.

௧ அவன் ஒரு வருஷம் கிரித்த நின்றுன் 'இப்போது கிரி என் கிரிதிரப்' எனத் தேவர்கள் அவனைச் சேட்டார்கள். ௨ 'எனக்கு அவர்கள் மஞ்சத்தை கொண்டு வருவார்களா' என அவன் பதில் அளித்தான். ௩ அவர்கள், அந்த விராத்தியனுக்கு மஞ்சத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். ௪ கிரிஷமமும் வசந்தமும் அதன் இரு கால்கள், சாமம் வசந்தமும், அதன் வேறு இரு பாகங்கள். ௫ பிரத்ததம் இரத்தாரமும் அதன் கீளத்துண்டு கன், பஜனபஜமும் வசமதேவ்யமும் அதன் குறுக்குத் துண்டுகள். ௬ கிக்குளம் அதன் பாப்பு இடைகள், பஜாக்கள் அதன் குறுக்கு இடைகள். ௭ வெதம் பேரணை, பிரமம் தலைபின்: ௮ சாமன் ஆசனம் உத்தேம ஆதாரம். ௯ விராத்தியன் அம்மஞ்சத்திலேநின்றுன், ௧௦ அவனுக்கு தேவகணகை காலாட்கள், சவகப்பக்கை துத்தகன். ௧௧ அக்கணம் அறிபவனுக்கு அனைவரும் பணிவிடை செய்பவர்களாயினார்கள். [கடு ௩. ௧—௧௧]

ச.அ.அ. காவலும் காவலாட்டமும்.

க. அவர்கள் மேற் திகையினின்றும் அவனுக்கு இரு வசந்த மாதங்களைக் காவலாட்டங்களாகவும், பிரஜைகளையும் இரத்தந்தாதையும் காவலாட்டங்களாகவும் செய்தார்கள் : இங்ஙன மறிபவனை இரு வசந்த மாதங்கள் மேற் திகையினின்றும் காவலு செய்கிறார்கள். பிரஜைகளும் இரத்தந்தாதையும் அவனுக்கு ஆஜராகிறார்கள். உ. அவர்கள் தென் திகையினின்றும் அவனுக்கு இருகிரீஷம் மாதங்களைக் காவலாட்டங்களாகவும் பக்ஞாயக்ஞிபதங்களையும் வாமதேவயந்தங்களையும் காவலாட்டங்களாகவும் செய்தார்கள் இங்ஙன மறிபவனை இரு கிரீஷம் மாதங்களைக் காவலு செய்கிறார்கள், பக்ஞாயக்ஞிபதமும் வாமதேவயந்தமும் அவனுக்கு ஆஜராகிறார்கள். ட. அவனுக்கு அவர்கள் மேறதிகையினின்றும் மஹ மாதங்களில் இரண்டைக் காவலாட்டங்களாகவும், கைருபணியும் கைராஜணியும் காவலாட்டங்களாகவும் செய்தார்கள். இங்ஙன மறிபவனுக்கு மஹ மாதங்களை இரண்டும் மேற் திகையினின்றும் காவலு செய்கின்றன. அவனுக்கு கைருபணியும் கைராஜணியும் ஆஜராகிறார்கள். ச. வடதிகையினின்றும் இருசாத மாதங்களைக் காவலாட்டங்களாகவும் சிபதந்தையும், கௌதணியும் கைபாடங்களாகவும் அவர்கள் அவனுக்குச் செய்தார்கள். இங்ஙன மறிபவனுக்கு இரு சாத மாதங்கள் வடதிகையினின்றும் காவலு செய்கின்றன. அவனுக்கு சிபதந்தையும் கௌதணியும் ஆஜராகிறார்கள். டி. அவனுக்குத் தருவ திகையினின்றும் அவர்கள் இரு ஏமந்த மாதங்களைக் காவலாட்டங்களாகவும் புலிபையும் அணியும் காவலாட்டங்களாகவும் செய்தார்கள். இங்ஙன மறிபவனுக்குத் தருவ திகையினின்றும் இரு ஏமந்த மாதங்கள் காவலு செய்கின்றன. அவனுக்குப் புலியும் அணியும் ஆஜராகிறார்கள். க. அவனுக்கு அவர்கள் உச்சி திகையி

னின்ற இரு சிற மாதங்களைக் காவலாட்டங்களாகவும் சோதிபையும் சூதித்திபணியும் காவலாட்டங்களாகவும் செய்தார்கள். உச்சி திகையினின்றும் இரு சிற மாதங்களை இங்ஙன மறிபவனுக்குக் காவலு புலிபின்றன சோதியும் சூதித்திபணியும் அவனுக்கு ஆஜராகிறார்கள். [சு. ச. க.—க]

ச.அ.க. தொண்டன். [குந்தி கண குத்தம்—மந்திரோக்திரோ குந்தி தேவகத.]

க. அவர்கள், அவனுக்குத் மேற் திகையின் இடைத் திகையினின்றும், கில் ஆப்பவனைத் தொண்டனுக்கிறார்கள். மேர்திகையின் இடைத் திகையினின்றும் பவண கிலாவி அவனைத் தொண்டனாக அதாரிக்கிறான். இங்ஙன ம அறிபவனையும் அவனது பகர்க்கையும் அவனது பகதர்க்கையும் சர்வணம் பவணம் சாணம் தணபஞ் செய்வதிலும், பவணம் இலும். உ. அவர்கள் அவனுக்குத் தென் திகையின் இடைத் திகையினின்றும் கிலிபாண சர்வனைத் தொண்டனாகச் செய்தார்கள் தென் திகையின் இடைத் திகையினின்றும் கிலாணனான சர்வன் அவனைத் தொண்டனாக அதாரிக்கிறான் இங்ஙனம்.....செய்வதிலும், ட. அவர்கள் அவனுக்கு மேர்திகையின் இடைத் திகையினின்றும் கிலிபாண பகபதிகைத் தொண்டனுக்கிறார்கள், கிலிபாண பகபதி மேர்திகையின் இடைத் திகையினின்றும் அவனைத் தொண்டனாக அதாரிக்கிறான். இங்ஙனம்.....செய்வதிலும், ச. அவர்கள் அவனுக்கு வடதிகையின் இடைத் திகையினின்றும் கிலிபாண உச்சிதேவனைத் தொண்டனாகச் செய்தார்கள்; கிலிபாண உச்சிதேவன் வடதிகையின் இடைத் திகையினின்றும் அவனைத் தொண்டனாக அதாரிக்கிறான்; இங்ஙனம்செய்வதிலும், டி. அவர்கள் அவனுக்குத் தருவ திகையின் இடைத் திகையினின்றும் கிலிபாணத்

தொண்டி ருத்திராகச் செயதார்கன்; கில்லியான
ருத்திரன், தருவ திகையின் இடைத் திகையினின்று
அவர்கைத் தொண்டாக அதாரிகெருன்; இவ்வளம்.....
.....செய்வதிலி, ௧ அவர்கள் உச்சி திகையின்
இடைத் திகையினின்று அவனுக்கு கில்லியான மகா
தேவனைத் தொண்டாகச் செய்தார்கள். கில்லியான
மகாதேவன் உச்சி திகையின் இடைத் திகையினின்று
அவனைத் தொண்டாக அதாரிகெருன்; இவ்வள மறிப
வனை.....செய்வதிலி, ௨ அவர்கள், அவனுக்கு
எல்லா இடைத் திகையினின்று கில்லியான ஈரான
னைத் தொண்டாகெய்தார்கள். எல்லா இடைத் திகையினி
ன்று கில்லியான ஈரான அவனைத் தொண்டாக
அதாரிகெருன். இவ்வளம்.....செய்வதிலி, [௧௮
—௮. ௧—௪.]

௧௯0 சுவை

௧ அவன் தருவ திகைக்குச் சென்றான்; அவனைப் புவி
பும அக்கெனியும் ஓளவந்தவரும் வணங்குகளும் வானங்
பத்தியங்களும் செடி கொடிகளும் தொடர்ந்தார்கள்.
இவ்வளம் அறிபவன் புவி—அக்கெனி—ஓளவந்தவன்—
வணங்குகள்—வானப்பதிகள்—செடி கொடிகளின்,
பிரிய கிலயமாகெருன், ௨ அவன் உச்சி திகைக்
குச் சென்றான்; அவனை, குதமும் சத்தியமும், சூரியனும்
சுத்திரமும் தாக்கங்களும் தொடர்ந்தார்கள்; இவ்வளம்
அறிபவன் குதம்—சத்தியம்—சூரியன்—சுத்திரன்—உட்
சத்திரங்களின் பிரிய கிலயமாகெருன். ௩ அவன் உயரிய
திகைக்குச் சென்றான் அவனை குக்குகளும், வாமன்
களும் பஜுக்களும், பிரம்மமும் தொடர்ந்தார்கள்; இவ்
வளமறிபவன் குகலாம—பஜுக்களின் பிரம்மனின் பிரிய
கிலயமாகெருன். ௪ அவன் பெரிய திகைக்குச் சென்றான்.

அவனை, இதிராசமும், புரானமும், காணதகளும் காசா
சமவிகளும் தொடர்ந்தார்கள்; இவ்வளமறிபவன், இதிரா
சத்தின், புரானத்தின், காணதின் காசாசமவிக்
தின், பிரிய கிலயமாகெருன் ௫ அவன் பரம திகைக்குச்
சென்றான்; அவனை ஆதவவளிபமும், காருணபத்தியமும்,
தட்சிணக்கெனியும், பக்குமும், பஜமானனும், பகக்கெரு
தொடர்ந்தார்கள்; இவ்வளம் அறிபவன் ஆதவவளிபத்
தின் காருகபத்தியத்தின் தட்சிணக்கெனியின் பக்குத்தின்
பஜமானனின், பகக்கெனின், பிரிய கிலயமாகெருன், ௬
அவன் காணத திகைக்குச் சென்றான்; அவனை குதக்
களும், குத சேர்க்கைகளும், உலகைகளும் உலகச் செர்ப்
புகளும் மாதங்களும் பட்சங்களும இவையும் பகனும்
தொடர்ந்தார்கள். இவ்வளமறிபவன், குதக்கெனின்,
குதச் சேர்க்கைகளின், உலகக்கெனின் உலகச் செர்புக்
களின் மாதங்களின், பட்சங்கெனின் இவையு—பகங்களின்
பிரிய கிலயமாகெருன் ௭ அவன் இருமபி வராத திகைக்
குச் சென்றான்; அக்கெருத்தா வன் திருமப்போவதிலி
வன் அவன் கிரைததான்; அவனை திதியும் அதிதியும்
இடைபும இவிரைவியும் தொடர்ந்தார்கள், இவ்வளம்
அறிபவன் திதியின், அதிதியின் இடைபின், இவிரைவி
யின் பிரிய கிலயமாகெருன். ௮ அவன் திகைக்குக்குச்
சென்றான்; அவனை கிரைஜனும் எல்லாத் தேவர்களும்,
எல்லாத் தேவகைகளும் தொடர்ந்தார்கள். இவ்வளம்
அறிபவன் கிரைஜனின், எல்லா தேவர்களின், எல்லா
தேவகைகளின் பிரிய கிலயமாகெருன், ௯ அவன் எல்லா
இடைத் திகைக்குக்குச் சென்றான்; அவனைப் பிரைபதி
யும், பரமேஷுவரும் பிரைபதி யுத்தாமகனும் தொடர்ந்தார்
கள், இவ்வளமறிபவன், பிரைபதியின், பரமேஷுவரின்,
பிரைபதி, ப்ராமகனின், பிரிய கிலயமாகெருன், [௧௮,
௧ ௧—௧]

சகல சுகமே.

உ அவன் திரவமாகிப் புவிவின் எங்கேக்குச் சென்றான்
அவன் சலகிதி பாஞன் உ பிரஜாபதியும், பாமெஷ்டி
பும பிரதாபும், பிரதா மஹாநாம்பும், சலகைநாம சித்தாநாபும
மஹாபாதி அவனை அதாசரித்தாராகன. உ இவனை மறி
பலனுக்குச் சலகை வகுவின்றன, சித்தாநாத வகுவிந்
தது, மஹா வகுவின்றது உ அவனுக்குச் சித்தாநாதபும்,
பகருமும் உணகமும் உணகம் (உணவு புசிப்பும்) புண
கும் உ இவனை அறிபலனுக்குச் சித்தாநாத வகுவிந்
தது அவனுக்கு யகரும வகுவின்றது அவனுக்கு உணகம்
வகுவின்றது. அவனுக்கு உணவு புசிப்பு வகுவின்றது.
[சுரு. எ. ௧—௫.]

சகல சுகமே.

உ அவன் ஆர்வமுடனானான், உடனே அரசன் தோன்றி
னான். உ அவன் சலகைக்கும சரோதார்களுக்கும்,
உணவுக்கும் உணவுண்ணுதலுக்கும் உச்சமாகான். உ இவ
னை மறிபலன் சலகைகளின்—சரோதார்களின்—உண
வின்—உணவு உண்ணலின் பிரிப விபயமாகான். [சுரு. அ]

சகல சுகமே.

உ அவன் சலகைக்குச் சென்றான், உ அவனைச் சகப
பும், சமிதையும் சேனைபும காரபாணமும் அதாசரித்தான்:
உ இவனை மறிபலன் சகபயின்—சமிதயின்—சேனை
யின்,—காரபாணத்தின் பிரிப விபயமாகான். [சுரு. க]

சகல சுகமே.

உ இவனை அறியும் கிராத்நியன் எந்த அரசனது
மனைக்கு அதிதிராக வந்தானும், உ அவனைத் தன்னி
தும் உபசரித்தான் என அவனை—அரசன்—வருதவேண்
டும. அவனை இராஷ்டிரதாதுக்குக் குற்றஞ் செய்பாரை
னாவான்: அவனைக் கிராத்நியனுக்குக் குற்றஞ் செய்பாரை

வருவான். உ அவனிடமிருந்து பிரம்மனும் கிராத்நியனும்
தோன்றினார்கள். நாம் எங்கு துஷ்டமோம என அவர்
கள் சொன்னார்கள். உ 'பிரம்மன் பிரதாஸ்பதிரிசே
துஷ்டவானாக கிராத்நியன் இத்தானிலே சேர்வானாக'
என இயம்பப்பட்டது. உ அப்பால் பிரம்மன் பிர
தாஸ்பதிரிசே துஷ்டவானாக, கிராத்நியன் இத்திரேயே
சேர்ந்தான் உ இப்புகியே பிரஜாபதி, சோதிரேய இந்நி
ரான். உ இரத அக்கிரியே பிரம்மனாவான். அங்குள்ள
ஆதித்தியன் கிராத்நியன். அக புதியை பிரதாஸ்பதி
யாகவும் அக்கிரியை பிரம்மனாகவும் அறிபலனிடம்
பிரம்மன் வருவான், அவன் பிரம்மமகர்சகஸ்ப பரதபவ
னாவான் ௧௦-௧௧ ஆதித்தியன் கிராத்நியமாகவும் சோதிரை
யை இத்திரேயமறிபலனுக்கு இத்திரியம் தோன்றும்: இத்திர
ைத் செவயம் பரத பவனாவான். [சுரு. ௧௦, ௧—௧௧]

சகல சுகமே.

உ எவனது மனைக்கு இவனை அறியும் கிராத்நியன்
அதிதிராக வகுவின்றான், உ அவனை அனுதி அம் மனையின்
பதி செவயம் வேண்டுவதாயது—உனது வரசம் எங்கே?
கிராத்நியனே! இதே சலகை உனது அது திருபதி செய்க;
கிராத்நியனே! உன் பிரியம்போலாகுக கிராத்நியனே!
உனது கிருப்பம் போலாகுக, உனது இஷ்டம் போலாகுக
உ கிராத்நியனே! உனது வரசம் எங்கே? என ஒரு
வன் கேட்கும்போது அதனால் தேவர்கள் செல்லும் வழி
களை பெலகாம அவன் பரதபவனாகினான். உ கிராத்நி
யனே! இதே சலகை என அனதுக்கு வழங்கும்போது,
அதனால் சலகை பரதபவனாகினான். உ கிராத்நி
யனே! அவர்கள் உனக்குத் திருப்திசெய்க என அவன்
அவனுக்குக் உதம்போது அதனால் அவன் தனது
பிராணாத தீரகை செய்து கொள்ளுகினான் உ கிராத்நி

தியேன, உன் பிரியம் போலாகுக எனப் புது
தும் போது அதனால் பிரியமானதைப் பற்றுகிறது.
எ இங்ஙனம் அறிபவனுக்குப் பிரியமானது சேரும்,
அவனது பிரியனுக்குப் பிரியமாகிறது. அ விராத்தி
யேன! உன் கிருப்பம் போலாகுக என கிளம்பும்போது,
அதனால் கிருப்பமெல்லாம் அவனில் சேரும். உ இங்
ங்ஙனம் அறிபவனுக்கு கிருப்பம் வரும், கிருப்பம் பற்றப
வர்களது கிருப்பத்தை பற்றப்பவனாகான். ௪௦ விராத்தி
யேன! அது உன் இஷ்டம் போலாகுக என வசனிக்ரும
போது அதனால் இஷ்டப்பொருள்களை பெறலாம் பற்
தென. ௪௧ இங்ஙனமறிபவனுக்கு இஷ்டங்களை ருதியும்,
அவன் இஷ்டத்திலு இளைகிறது. [௧௫, ௪௧ ௧-௪௧]
௪௧௧ பக்குவம்.

௧ அவர்களைச் சேர்த்து அக்ஷி தேவாத்திரம கதா
பிரமர்க்கால ஒருவனது மனைகளுக்கு இங்ஙனம் அறிபும்
விராத்தியை வந்தால், ௨ அவன் அதுவி அவன்
சொல்ல வேண்டுவதாவது—விராத்தியேன! எனக்கு
ஆக்களு அளி. நான் பக்குவச் செய்யப் போகிறேன்! ௩
அவன் ஆக்களுவை பளித்தால் மனைபதியக்குஞ் செயப
லாம்; அவன் மதுத்தால் பக்குவச் செய்பவாகாத
௪ இவனது மறியும் விராத்தியனால் அதுமதிக்கப
பட்டு பக்குவச் செய்யவன், ௫ பிறருக்கள் போரும்
வழிகையபும், தேவர்கள் சொல்லும் வழிகையபும் வருஅறி
கிறது. ௬ அவன் தேவர்களுக்குக் குற்றஞ் செய்யவ
னாவதில்லை. அவனது பக்குவம்—பக்குவமாகும். ௭ இங்
ங்ஙனம் அறிபும் விராத்தியனால் அதுமதிப்பெற்ற பக்குவஞ்
செய்பவனுக்கு இரத உலகத்திலே ஆதாய உண்டி
அ—௬ இவனது மறியும் விராத்தி யனால் அதுமதிக்கப்
பட்டாமல் பக்குவத்தைச் செய்பவன், பிறருக்கள் சொல்லும்

வழிகைய அறிவதில்லை; தேவர்கள் போரும் வழிகையபும்
அறிபான். ௪௦ அவன் தேவர்களுக்குக் குற்றஞ்செய்கி
ரும. அவனது பக்குவம்—பக்குவம்—மாகாத. ௪௧ இங்
ங்ஙனம் அறிபும் விராத்தியனால் அதுமதிக்கப்படாமல் பக்
குஞ் செய்பவனுக்கு, இவனுக்கத்திலே எத்த ஆதாயும்
தோனகுது. [௧௫, ௪௨, ௧-௪௨]

௪௧௧ பக்குவம்

௧ எத்த விராத்தியின் மனைபதியே அதிதியாக இங்ங்னம்
அறிபும் விராத்தியன் ஒரு இரவு தங்குகிறதே அவன்
மனைத்தனது புண்ணிய உலகங்களை பெல்லாம் பற்
தென. ௨ அவனது மனைபதியே...இரண்டாவது இரவு...
வாசத்திதுள்ள.....பற்றுகிறது. ௩ அவனது.....
மூன்றாவது இரவு.....சேர்த்திதுள்ள.....பற்றுகிறது.
௪ அவனது.....நான்காவது இரவு.....புண்ணிய
ரின்.....பற்றுகிறது. ௫ அவனது.....எண்ணிக்கை
பற்ற இரவு.....எல்லிப்பற்ற.....பற்றுகிறது. ௬ அவ
னது மனைகளுக்கு விராத்தியன் என நாமந்தரித்து அவி
ராத்தியன் அதிதியாக வருகிறதே. ௭ அவன் ஆதரித்
தலாம், ஆதரிக்காமலாகலாம். ௮ இரத தேவகதைக்குச்
சலமளிக்கிறேன். இரத தேவகதையை வளிக்கச் செய்கி
றேன், இரத தேவகதையை உபசரிக்கிறேன்.—இரத என்
னததேரே அவன் ஆதரிக்க வேண்டி. ௯ இவ்ங்னம்
அறிபவனது பக்குவமானது நான் நினைத்த—தேவகதைக்கு
அவகேசமாகும். [௧௫, ௪௩, ௧-௪௩]

௪௧௨ விராத்திய உணவு

௧ அவன் தேத்திகையில சொன்றவுடன், மருத்து கண்
மரைய மகததை, உணவு அருதுபவர்களைச் செயது
சலமளாகுன். இவ்ங்னம் அறிபவன் மனமெனப்படும்
உணவு உண்பவனாக உணவைப் புளிக்கிறது. ௨ அவன்

தென் திசையில் சென்றவுடன் இந்திரனாக இவன் பக்தை உணவு புசிப்பவனாகச் செய்து சலனமாளுன்; இவனும்.....பலமேனப்படும.....புரிக்கிறது. ௩ அவன் மேந்திசையில் சென்றவுடன் அரசனாக வருனாக விளங்கி, சலங்கை உணவு புசிப்பவர்களை.....சலனகள் எனப்படும்.....புரிக்கிறது. ௪ அவன் வடதிசையில்.... அரசனாக கோமனாகத் தோன்றி, ஏழ்மையில் அகிய உணவு உண்பவனாகச் செய்து சலனமாளுன்; இவனும்.....அகி எனப்படும்.....புரிக்கிறது. ௫ அவன் தருவதிசையில் சென்றவுடன் கிஷ்ணுவாக விளங்கி கிராஸ்தி உணவு உண்பவனாகச் செய்து சலனமாளுன்; இவனும் அறிபவன் கிராஸ்தி எனப்படும் உணவு உண்பவனும் உணவை அருகதுகிறது ௬ அவன் பகைக்குச் சென்றவுடன் குதிரைகளாகத் தோன்றி ஒழுகி உணவு புசிப்பவர்களைச் செய்து சலனமாளுன். இவனும் அறிபவன் ஒழுகிகள் எனப்படும் உண்பவர்களை உணவை அருகது செய்து ௭ அவன் பிசுருக்குக்குச் சென்றவுடன், பம் இராஜ—னாகத் தோன்றி கவதா அகழ்ப்பை உணவு உண்பவனாகச் செய்து..... இவனமறிபவன் கவதா அகழ்ப்பு எனப்படும் உண்பவர்களை உணவை அருகதுகிறது. ௮ அவன் மானிடர்களுக்குச் சென்றவுடன் அகினியாகத் தோன்றி கவரஜா அகழ்ப்பை உணவு புசிப்பவனாகச் செய்து சலனமாளுன், இவனும் அறிபவன் கவரஜா அகழ்ப்பு எனப்படும்.....அருகதுகிறது ௯ அவன் உச்சி திசைக்குச்

௧ இம்மந்திரத்தை அடிநிறுண்டவாறு வேறுவிதமாகவும் படிக்கலாம். அவன் உச்சி திசையில் செல்லுங்கால மருத்துகணம் மலக்கு மனத்தை உணவு அருகதுபவனாகச் செய்து அவனை அறகரித்தான்.

சென்றவுடன் பிரகம்பதிபாகத்தோன்றி வஷட் கோஷத்தை உணவு உண்பவனாகச் செய்து சலனமாளுன்; இவனும் அறிபவன் வஷட் கோஷம் எனப்படும் உணவு உண்பவனும் உணவை புரிக்கிறது. ௧0 அவன் தேவர்களுக்குச் சென்றவுடன் சரனாகத் தோன்றி கோபத்தை.....கோபம் எனப்படும் உணவு உண்பவனும்.....புரிக்கிறது. ௧௧ அவன் பிரகங்குச் சென்றவுடன் பிரஜாபதிபாகத் தோன்றி பிரானி.....பிரானன் எனப்படும் உணவு புசிப்பவனும்.....புரிக்கிறது. ௧௨ அவன் என்னை இடைத் திசைக்குக்குச் சென்றவுடன், பரமேஸ்வராகி பிரமன்.....பிரமன் எனப்படும் உணவாக.....புரிக்கிறது. [௧0, ௧௧, ௧—௧௨]

௧௧ பிரானங்கள்

௧—௨ அந்த கிரந்தியனுக்கு ஏழு பிரானங்கள், ஏழு அபரணங்கள், ஏழு கிரானங்கள் உண்டு. ௩ உச்சம் என்னும் பெயருள்ள அவனது முதன்மையான பிரானனே இந்த அகினி. ௪ பக்குவம் என்னும் பெயருள்ள அவனது இரண்டாவது பிரானனே அக்ருள ஆதித்தியன். ௫ அபய்யம் என்னும் பெயருள்ள அவனது மூன்றாவது பிரானனே அக்ருள கந்திரன். ௬ கிபூ—வகிபன்—என்னும் பெயருள்ள அவனது நான்காவது பிரானனே பாவமான். ௭ மூலம் என்னும் பெயருள்ள அவனது ஐந்தாவது பிரானனே இந்த சலனகள் அபிரியம் என்னும் பெயருள்ள அவனது ஆறாவது பிரானனே இந்த பகைகள். ௮ அபரிமிதம் என்னும் பெயருள்ள அவனது ஏழாவது பிரானனே இந்த பிரானன். [௧0 ௧௧, ௧—௬]

100 அபரணங்கள்

௧ அந்த கிரந்தியனது முதன்மையான அபரணம்

பெளரணமாகை, உ அவனது இரண்டாவது அபரணம் அஷ்டமி, உ அந்த கிராந்தியனது மூன்றாவது அபரணம் அமாவாசை, ச அந்த கிராந்தியனது நான்காவது அபரணம் சித்தகை, கு-உ அந்த கிராந்தியனது ஐந்தாவது அபரணம் தீட்கை, அவனது ஆறாவது அபரணம் பங்கும், ஏ அவனது ஏழாவது அபரணம் இந்த வக்கு தட்சிணை, [சடு. கை. ௧-௪]

௫௦௩ விவரங்கள்

௧ அந்த கிராந்தியனது கிராணமே இந்த வவயகம், உ அவனது இரண்டாவது கிராணமே அந்த வரணம், உ அவனது மூன்றாவது கிராணமே அந்த கோதி, ச அவனது நான்காவது கிராணமே அந்த கிண்டிகன், கு அவனது ஆறாவது கிராணமே அந்த குதர்கன், ச அவனது ஏழாவது கிராணமே அந்த குதர்கோக்ககன், ஏ அவனது எட்டாவது கிராணமே அந்த குதர் செர்க்ககன், அ சமரண சித்தமுடன் கோவர் கன அவனைச் சந்திக்குகள்; இப்படியே குதர்கன் வருஷத்தையும் கிராந்தியனைப்புத் சந்திப்பின, உ அவர்கள் சூரிததியளியே ஒன்று தகழபவர்க்கப்போல பூரணி மாகையிலும் அமாவாசையிலும் ஒன்று செர்க்குர்கள், [சடு. கை. ௧-௧௦]

௫௦௩ கிராந்தியனங்கள்

௧-உ அந்த கிராந்தியனது வனது கன் அந்த சூரித தியனே; அவனது இடது கன்றோ அருகைய சந்திரன், உ அவனது வனது செவியே இந்த அகிலி, இடது கோதே புவிதரு செய்பும இக்கார்த, ச இரவும் பகலும் அவனது இரு காகித் தவராகன்; திதியும் அதிதி யும் அவனது கிராந்தித் இரு கோல்களே, வருஷமே அவனது தகை, கு பாகியே கிராந்திடன் மேந்திகையி

கிருப்பான்; இரவியே சீழ்த்திகையிக்குப்பான் கிராந்தியனுக்கு வனக்கம், [சடு. கை. ௧-௧௧]

செவது கண்டம் குந்திந்து.

௫௦௪-௫௦௬.

௫௦௩ சலம் [சாஜாபதி]

௧ சல கிருஷ்பன் கிடப்பட்டுள்ளான், திவ்யர்க்களும் கனகு கிடப்பட்டுள்ளார்கள், உ பிளப்பவனை, பரிப்பவனை பகடப்பவனை, பாழாக்குபவனை, உ கலிப்பவனை, மனம மரப்பவனை துமிப்பவனை, தடுப்பவனை, ஆத்மா அழிப்பவனை, சாபம் ச தீறுபவனை, நான் இறவனம் கிடக்கிறேன்! நீ என்னை அக்குறையினின்று நீக்கு கிருப், கு என்னை வெறுப்பவனிலும் என்னைத் துலே விக்கப்படுபவனிலும் நான்கன், அகோகோகை செல்லச் செய்கிறோம், உ நீ கனமுனை நான் உக்கோ கலிதியில் செல்லச் செய்கிறேன், ஏ கலக்களினையுள்ள அனனை கலிப்பவனை, துமிப்பவனை, சாபத்தீறுபவனை நான் பாயச் செய்கிறேன், அ கலக்களே! உகனில் தகழத்துளை இவனே அந்த அக்கிலி: உக்கனில் உக்கிரமரணவன் எவனோ அவனே இவன், உ இத்திரனின் இந்திரியத் துடன் அவன் உக்கனில் பொழுவாகுக, ௧௦ கலக்கன் கெடவினின்றும நீயெவன்கன், எக்கனிடமிருந்து அவர்கள் பெதகை நீக்குவார்களாக, ௧௧ எக்கனிடமிருந்து அவர்க்கு பாயத்தைய் பிரிப்பார்களாக, புன் கணவையும் அவர்கள் கமப்பார்களாக, ௧௨ கலக்களே! கிவமரண

1 தாகு செய்கிறேன்.

சாஜ-௫௦௩. குத்த-தாழ்த்தோகை உயர்த்தவது கிராந்தியனை அறியவதும்.

கண்ணால் என்னைக் காண்மின். விவமான காயத்தால் என
காயத்தைப் பரிசியுமகன், கட சலங்கனிலே காயத்துள்ள
விவமான அகவிகளில்பெல்லாம நரவகன் அழைக்கிறோம்.
தேவிகளே! என்னில கந்தநிதாதைதபும சத்தியபயம் அளி
புங்கன். [கக, 5]

௧௦௪ ஶுதி. [வாக்கு தேவதை]

க இன்னதுணவு நீருக, தேவ் மிருத்த மொழி உணவி
வின்றுதோன்றும் உ நீகன் தேவ மிருத்தயர்கன்.
நான் தேவ் மிரும மொழிபயப பேச வேண்டும் உ நான்
கொபிள அழைத்ததுள்ளேன் நான் அவனது காயப்பயம்
அழைத்ததுள்ளேன். ச இரு மொகிலும நலவ கருதி
குளளகல. இரு காதுகளும் மனனைக் கேள்விகளுள
ளகல, நான்மொகல கலொகத்தைக் கேட்க வேண்டும்.
ரு தியபச் சுருதியும், திரிதச் சுருதியும் என்னை விட்டு
நீக்காமலாகுக, நான் கருடக் கண்ணோடுகழிபாத கோதி
பொடாக வேண்டும். உ நீ ரிஷிகளின் கிரிப்பு; தியப
கிரிப்புக்கு வணக்கமாகுக. [கக, ௨]

௧௦௫ நான் பிரமன் [ஆதித்தியன்]

க நான் செல்வந்தரின் சிவமாயும், சமாணர்களின் தலை
வனுமாக வேண்டும். உ கோதியும் பிரகாசமும் என்னை
நீக்காமலாகுக, தலைபும் தாசகனும் என்னை விட்டுவிடாம
கிருக்கடமே. உ பண்டமும் பாத்திரமும் என்னை விட்டுப்
பிரியாமலாகுக, தரிப்பவனும் தாருபவனும் என்னைக்
கைகிடாமலிருப்பார்களாக, ச விடுகிப்பவனும் நாயினி
புளளவனும், சாத்துளிகளுள்ளவனும், மாதரிசுவனும் என
னிடமிருந்து விலகாமலிருப்பார்களாக, ரு இருதயத்தி—
கிருப்பவனாய்—மானிட மன்னன் என நாமமுள்ள என்
ஆத்மாவே பிரகாசபதி, உ என இருதயம் துகம
தளர்ந்து கிரியும் புறநகர்; நானே கிரியாக வரதி.
[கக—௩]

௧௦௬ பிரார்த்தனை [பிரமன்—ஆதித்தியன்]

க நான் கீதிகளின் கடுவாகவும், சமாணர்களின் காரியாக
வும் வேண்டும். உ நீ நலவ பிடமுள்ளவன், நலவ உணவு
களுள்ளவன், மிருதர்களில் அமிருதன். உ பிரானன்
என்னைப் பிரியாமலாகுக அபாணனும் என்னைப் பிரிந்து
செல்லாமலாகுக, ச ருரியன் என்னைச் கோதியினின்
றும், அகவிக் புதியினின்றும், வரபு வரனத்தினின்றும்
எமன் மானிடர்களினின்றும் சாவைப் புதியிற் பொருள
களினின்றும் என்னைப் புலனது செயவார்களாக ரு
பிரானனே அபாணனே! என்னை நீக்காதேயுங்கன் சனத்
திலே நான் மரிக்காமலாவேனாக, உ நலவகனே! இன்று
கவந்தி, நான் சர்வகுடி சர்வகனத்துடன் வெகு பல—
இவ்வுபசந்தனை படைப்பேன்மே, எ நீக்கன அதிபல
முள்ளவர்கள், பகர்கள் எனக்கு வருக மித்திரனும் வரு
ணனும் எனக்குப் பிரானனைத் தருக; அகவிக் எனக்கு
நிடத்தை அளித்திடிக. [கக, ௪.]

௧௦௭ கனவு [பிரமன்—ஆதித்தியன்]

க கனவே! நான்கள் உன் சன்ன நிலபத்தை அறிகிறோம்,
நீ பிராணியின்¹ மகன், நீ யமனது சாதனம், நீ அகநகன்
நீ மிருதபு, கனவே!² நான்கள் உன்னை விரகு வுமன
மறிக்கிறோம், கனவே! நீ என்னை கெட்ட கனவின்னறும்
காயபுச்செய். உ கனவே! நான்கள் உன் சன்ன நில
பத்தை அறிக்கிறோம்; நீ கிருதியின் மகன்.....காப்புச்
செய். உ கனவே! நான்கள் உன் சன்ன நிலபத்தை
அறிக்கிறோம்; நீ அபூதியின் மகன்³காப்புச்செய்.
ச கனவே! நான்கள் உன் சன்ன நிலபத்தை அறிக்கிறோம்
நீ கீரூதியின்⁴ மகன்.....காப்புச்செய் ரு கனவே!

1 விபப்பவனின் 2 உறக்கமொன்று முறைக்கலாம், 3 செல்வகுவி
யனின். 4 கீரூமாதின்.

நாங்கள் உன் சனன நிலபந்தை அறிவிக்கும்; நீ பிரபுநி
யின்! மகன்... ..காப்புச்செய் உ கனமே! நாங்கள்
உன் சனன நிலபந்தைப் பறிவிக்கும்; நீ தேவமணிகளின்
மகன், பமன தாரைதான்... ..காப்புச்செய்.
[கக. ௫]

௫௦௮ விஜயம் [பமன்—தூக்கப்பண நான உகவு]
உ நாங்கள் இன்று விஜயதேவியோடும்; நாங்கள் இன்று
அடைந்துள்ளோம்; நாங்கள் குற்றமறந்துள்ளோம்.
உ உகவுபால் எந்த கெட்ட கனவால் நானான் கலந்தி
யுள்ளோமோ அது தூயமாக. உ வெறுப்பவனிலே
அதனை வசித்துச்செல்: வகாச் சொல்லுபவனில் அதனை
வசித்துச் செல். உ நாங்கள் வெறுப்பவனில் என்
களை வெறுப்பவனில் நாங்கள் அதனைப் போகச்
செய்கிறோம் கு-உ உகவுதேவி மொழிபொடு இளைத்து,
மொழிதேவி உகவுபொடு சேர்ந்து அகருள்வனதுக்குக்
கருவிகளையும், கவப்பெருகனவர்களையும், சதானவர்
களையும் சும்பிகர்களையும், தாழிகர்களையும் தன்பு
செப்பவர்களையும், கிழிவிழி கனவையும் தவிசிழி கன
வையும் வசித்துச் செல். ௫௦—௫௧ அச்சினியே! அங்
குன்னவன் ஆன்மையறாக, குணம் கிவி குற்றமுன்னவ
னாக, 7தவர்கள் அகனுக்கு வாரத வான்களையும், சே
மாகாத சககற்பங்களையும், கிடுதலை சொல்பாத வெறுப்
புப் பாசங்களையும், வசித்துச் செல்வார்களாக. [கக. ௬.]

௫௦௯ சந்திரன் [பமன்—தூக்கப்பண நான]

உ நாள் அந்நில அவினைக் குத்துகிறேன்; நாள் சொ
வக் குனிபந்தை அவினைச் சேதிக்கிறேன். அவினை கிர்
நுலத்தால் மாய்க்கிறேன்; அவினை துக்கத்தால் பித்து
கிறேன், கிராபால் கொய்கிறேன், அவினை நாள் இரு
1 நாசத்தின்.

நாள் குத்துகிறேன். உ நாள் அவினை உக்கிரங்க
கோடு தேவர்களின் கோர ஆக்ஷேபங்கூடம் அந்நில உ
கிறேன் உ நாள் அவினை கனவகாரானது இரு பந்த
ளின் கடுமே கவக்கிறேன். உ இக்கனமோ, அங்
கனமோ அவன் அவினை கிழங்குவானாக ௫ எக்களை
வெறுப்பவனை அவனது ஆத்மா வெறுப்பானாக என்
களை வெறுப்பவன் அவனது ஆத்மாவையே வெறுப்பா
னாக. உ கோதியினின்றும், புவிவினின்றும், வானத்தி
னின்றும் எக்களை வெறுப்பவனை கிழங்குவோமாக.
௫—௮ எல்ல வறியும் எல்ல கண்ணுமுள்ளவனே! இன்
னது சந்திரபாபு இன்னாது தாய் மகனாயுமுள்ள
அவனின்—அவனிடமிருந்து நாள் இக் கெட்ட கனவை
தடைத்தகிடுகிறேன். ௫—௫௧ நாள் இன்ன சமயத
லை சென்றவுடன் மாலைபிலே முன் இளவிலோ, கிழிப்
பிலோ, துக்கத்திலோ, பாலிலோ, இளவிலோ, அல்லது
திரைதோறும் நாள் செலதுகாரன—அவன் செய்யும்
குற்றங்களுக்கெல்லாம்—அவினை நீக்குகிறேன். ௫௨ அவ
னைக் கொன்று, அவனில இன்பமாக. அவனது கிண
தும்புகளை சொதுக்கு. ௫௩ அவன் வெறுநருக:
அவன் கவாசம் நீக்கு. [கக. ௭.]

௫௧௦ ஐயகோஷம்

உ விஜய பொருள் கம்முடையது தேவனதுவது கம்
முடையது, குதம கம்முடையது, தேஜச கம்முடையது,
பிரமம கம்முடையது, கவர்க்கம் கம்முடையது, பக்கும்
கம்முடையது, பசுக்கள் கம்முடையது, பிரகாச கம்முடைய
து, கம்முடைய கிசர்கள், இன்னுள்ள இன்ன சந்திரபுள்
கவனை இன்ன அன்னியின் மகனை அகருள அவினை
அதனிடமிருந்து—அந்த போகத்திலிருந்து—நாங்கள்
கனிமை செய்கிறோம். கிராபியின் பாசத்தினின்றும்

அவன் பிரிவாமலாவானாக; ஏன் அவனது வர்க்கை, பிரி
ததை கவராததான ஆயுளை பத்தனது செய்கிறான் இனி
அவன் பிரேமியம் செய்கிறேன். உ ஐயித்த பொருள்
.....கிருதியின் பாதத்தினின்றும் அவன் நீங்காமலாவானாக
.....செய்கிறேன். உ ஐயித்த பொருள்செய்வ
ருவிய பாதத்தினின்றும்.....செய்கிறேன் உ ஐயித்த
பொருள்.....கிருதியின் தன்மம்..... செய்கிறேன் இ
ஐயித்த பொருள்.....தக்கத்தினின்றும்.....செய்கிறேன்
உ ஐயித்த பொருள். தேவ மீனவிகளின்.....செய்
கிறேன். உ ஐயித்த பொருள்.....பிரகாசப்பதியின்.....
செய்கிறேன். அ ஐயித்த பொருள்.....பிரகாசப்பதியின்
.....செய்கிறேன் உ ஐயித்த பொருள்.....சிறிஷ்களின்
.....செய்கிறேன். 30 ஐயித்த பொருள்.....அறிஞர்
களின்.....செய்கிறேன். 31 ஐயித்த பொருள்.....
அறிஞர்களின்.....செய்கிறேன். 32 ஆயுஷ்களின்
களின்.....செய்கிறேன். 33 ஐயித்த பொருள்.....
அதர்வணர்களின்.....செய்கிறேன். 34 ஐயித்தப்
பொருள்.....ஆதர்வணர்களின்.....செய்கிறேன். 35
ஐயித்த பொருள்.....வண்பதிகளின் செய்கிறேன்.
36 ஐயித்த பொருள்.....வண்பதிகளின்.....செய்
கிறேன். 37 ஐயித்த பொருள்.....ருதுக்களின்
செய்கிறேன். 38 ஐயித்த பொருள்.....ருதுக் கேர்க்
களின்.....செய்கிறேன். 39 ஐயித்த பொருள்.....
மாநவர்களின்.....செய்கிறேன். 40 ஐயித்த பொருள்
பட்சங்களின்.....செய்கிறேன். 41 ஐயித்தப் பொ
ருள்.....இரவு பகலின்.....செய்கிறேன் 42 ஐயித்த
பொருள்.....இரு தொடர் தினங்களின்.....செய்கிறேன்.
43 ஐயித்த பொருள்.....சுவாக்ம் புதியின்
.....செய்கிறேன். 44 ஐயித்தப் பொருள்.....இந்தி

ராக்மியியின்... .. செய்கிறேன். உடு ஐயித்த பொருள்
.....பிரித்தாவருணனின்.....செய்கிறேன். உஊ
ஐயித்த பொருள்.....வருண இராவணனது.....செய்கி
றேன். உஈ ஐயித்தப் பொருள்.....அவன் பாதத்தி
னின்றும் பிரித்துயின் பத்தத்தினின்றும்.....செய்கி
றேன். [கஊ—அ]

இஊ செவ்வம் [செவ்வரி வை வசனாவி. பிரஜாபதி—மந்தி
ரோக்த் தேவதை]

உ ஐயித்த—பொருள்—சமமுடையது தேவன் தவதம் சம்
முடையது ஏன் எல்லாக் கருவிகளையும் கலகரு செய்
பவர்களையும் எதிர்த்துத்தோன். உ அக்கினி இதைத்
தொல்லுகிறது; இதைவே சோமனும் தொல்லுகிறது;
கருகுத உலகத்திலே பூஷணன் என்கிற கர்ட்டெ. உ
காலகை கவர்த்து கொன்றுள்ளோம், கவர்த்துத்தரு
கர்த்தை சென்றுள்ளோம்; சூரியனுடைய சோதிடோடு
கர்த்தை சோத்தித்தோம். உ கலமுடன் ஒத்த யக்கும்
செவ்வம் பிரித்துள்ளது, ஏன் செவ்வத்தை ஐயிக்கவேண்
டும், ஏன் செவ்வம் பிரித்துள்ளது வேண்டும்; நீ என்னில்
செவ்வத்தை யளி. [கஊ—உ]

கஊ—உது கர்த்தை முற்றிற்று.

இஊ பிரகார்த்தனா [பிரமன்—ஆதித்யன்]

உ அந் சத்தி புன்னவனாயும், ஐயிப்பவனாயும், கைதப்பவ
னாயும் அநிஜப சலனாயும், ஐயிப்பவனாயும் ஐயு ஐயிப்பவ
னாயும், பக ஐயிப்பவனாயும், பொருள் ஐயிப்பவனாயும்
செவ்வதுக்கு அருகனுமான ஆதித்யன் என்னும் காமமுன்
வனாக, காம அருகுகிறேன்: ஏன் தீர்க்காயுடனாக

இஊ—இஊ கருத்து. நமம ரீகித் தனத்தை பற்றி.

வேண்டும். உ அதி சத்தியுள்ளவனாயும்.....அழகம்
கிறேன். என் தேவர்களுக்கு பிரியமாக வேண்டும். உ அதி
சத்தியுள்ளவனாயும்.....அழகம்கிறேன்: என் பிராண
களுக்குப் பிரியமாகவேண்டும். ச அதி சத்தியுள்ளவ
னாயும்.....அழகம்கிறேன். என் பக்கங்களுக்குப் பிரிய
மாக வேண்டும். ஓ அதிசத்தியுள்ளவனாயும்.....என்
அழகம்கிறேன்: என் சமாதானங்களுக்குப் பிரியமாக
வேண்டும். க ரூபினே! உச்சியிலேத, உச்சியிலேத:
வர்க்களோடு என்னிலேத. என்னை வெறுப்பவன் என்
நோவாக என் வெறுப்பவன வசமறகு வேகாக.
கிஷ்ணுவே! உனது யிரிபங்களை வெருபவ. எங்களை கிஷ
ருபங்களான பக்கங்களால் பூணாதுசெய உயரிய கிஷயத்
திலே இப்பத்திலே என்னை கந்தாபனம் செய். எ ரூப
பினே! உச்சியிலேத; உச்சியிலேத: வர்க்களோடு என்னி
லேத: என் பார்ப்பவர்களிலே, என் பர்க்களதவர்
களிலேஎன்னை நீ கமதியுள்ளவனாகச் செய கிஷ்ணுவே....
செய். அ சமுத்திரத்திலே கவகனின் கடுமே உன்னை
பார்க்காதுடன் அருகில் அணுகுபவர்கள் தனபது செய்
பாமலாவார்களாக. பழிச் சொல் நீயி நீ ரோதிரித்
வறியுள்ளாய். நீ எங்களுக்கு கமையிப்பவனாகவும். என்
கன் உனது கமதியிலாக வேண்டும். கிஷ்ணுவே....செய்.
க இத்திரினே! மேலான சொபாக்கிபத்தாகரு, இனகன்
செயபாதொணக்களோடு எவகளைப்பவனாகு செய். கிஷ்
ணுவே....செய. கஓ இத்திரினே! ரோமபாணம் பருபொக்க
ளால் போற்றப்பட்டு ரோதிரித் முச்சோதிக்வேதம் நீ
கவனத்திருப் பிரிய கிஷயமுள்ள நீ கவகனானத் தனை
களோடுஎவகளுக்கு அதிவிவகாமாவாயோ! கிஷ்ணுவே....
.....செய். கஓ இத்திரினே! நீ என்னைத் துயிப்பவன்.
கவகாம் பற்றபவன். பக்களாக அழகப்பெயபவன்.

இத்திரினே! என்ரு அழகப்பெயம் இத்திரைபச்
செயுத்த, எங்களுக்குக் கமையிப்பவனாவாயோ! எங்கள்
உன் கமதியிலாகவேண்டும். கிஷ்ணுவே....செய். கஓ
ரோதிரிலே இன்னதுருதவன் புவிவிதுமாவான். வானத்
திலே உனது கவகமைய எவருமடைபயிலித் இன்னது
ருத பிரமத்தோடோங்கும் நீ ரோதிரிலே இருப்பதாவ
எங்களுக்கு இரட்டாசையபரிப்பாயோ? கிஷ்ணுவே....
செய் கஓ இத்திரினே! கவகனிலே உன் உனது
தேவத்தால் புவிவிதும, அனகிலும் உள உனது அனகத்
தால்—பவமானிலுள்ள கவர்க்கரு செல்தும—உன்
காபத்தால்—இத்திரினே! நீ வானத்தில் கிரபாமாயுள
ளாய், இத்திரினே! அவவுடலால் எவகளுக்கு உதவியப
யளி; கிஷ்ணுவே—செய் கஓ இத்திரினே! பிரமமத்
தால் உன்னைப் பெருக்கிப் போற்றம் நிஷிகா கமையி
துட்டார்த்தகனாரின்: கிஷ்ணுவே!—செய். கஓ திரு
திரைச் சுற்றி, ஆயிர்த்தகனானின் ஊற்றைச் சுற்றி
கவர்க்கரு துதிக்கும் கைபகைச் சுற்றி நீ செல்துகறும்;
கிஷ்ணுவே—செய் கஓ நீ என்ரு திகசகனையும் பாவ
னாகுசெய்கறும். ஒளிபால் வானகு ரோதிரிலே, கிரியும்
ஒளியை கிசுகறும்; கிஷ்ணுவே!—செய் கஓ நீ ஐர்
தால்! உன்கத்தா ஏற்றயறும். ஒன்றும் இக்கு—ருடு
செய்கறும். கதினத்திலே நீ பழிச் சொல்ல நீக்கிச்
செல்துகறும்: கிஷ்ணுவே—செய். கஓ நீ இத்திரை,
நீ மடுத்திரை, நீ உலகம், நீ பிராபதி உனக்கு
யக்கும் கிரித்தன்னது; பகளுக்கு செயபவர்கள் உனக்கு
ஆனாதசெய்துள்ளார்கள் கிஷ்ணுவே!—செய், கஓ
அசத்திலே சதது திரைக்கப்பட்டுன்னது; சத்திலே
இருக்கும்—பொருள்—திரைக்கும்; இருப்பது கரும—

1 ஐந்து பிரைக்களால் ஐந்து நிறக்களாக.

பொருளில் தீமாரும்; கரும்—பொருள்—கிழ—
பொருளில்—தீமாரும்: கிஷ்ணுவே.....செய். ௨௦
நீ கக்கியன், நீ சோதிபுனவன்; சோதிபுனவனின் து
சோதி விசுவதுபோல், சோதியான நீ எவ்வையும் சோதி
திசுழச் செய்வாயோ? ௨௧ நீ பிரகாசமுனவன்; நீ
பிரகாசன், நீ பிரகாசத்துடன் கிளக்குவது போல்,
நானும் அங்ஙனமே பக்கங்களோடும் பிரமவர்க்கடனும்
பிரகாசிப்பேனா? ௨௨ உதயனுக்கு நமஸ்காரம், உதய
மாகுபவனுக்கு நமஸ்காரம், உதித்தவனுக்கு நமஸ்காரம்
கிராஜனுக்கு நமஸ்காரம், கவரானுக்கு நமஸ்காரம்,
சம்ரானுக்கு நமஸ்காரம். ௨௩ அஸ்தனுக்கு நமஸ்கா
ரம், அஸ்தமாகுபவனுக்கு நமஸ்காரம். அஸ்தமானவ
னுக்கு நமஸ்காரம்; கிராஜனுக்கு நமஸ்காரம், கவரானு
க்கு நமஸ்காரம், சமரானுக்கு நமஸ்காரம். ௨௪
அரிசுன் என் றீழ் அருத்தி, விசுவ தவத்தோடு சேர்ந்து
ஆதித்தியன் உதயமாயுனவன்; நான் என் த பவசவ
னது வசப்படாமலாவேண்டும்; கிஷ்ணுவே.....செய்.
௨௫ ஆதித்தியனே! நீ கவந்திக்கொண்டது துபெயுக்
களுடன் சபபலி எறிபுன் ஈய் நீ என்னைப் பரக் கடக்
கச் செய்துள்ளாய்? எவ்வை அங்ஙனமே இரவையும் கடக்
கச் செய். ௨௬ ஆதித்தியனே—எழுந்துள்ளாய்; நீ
என்னை இரவு கடக்கச் செய்தாய்: நீ அபபடிபை பகி
யும் கடக்கச் செய். ௨௭ பிரஜாபதியின் பிரம் கவசத்
தால் குழப்பெற்றதக் கவியவனது சோதியோடு கத்திபுட
னும், நீண்டவாழ்க்கையுடனும், நான் விராஜும், கலிசும்
யும் ஆரியம் ஆயும் பெற்ற கமிருதனாயும் கிழ
வேண்டும். ௨௮ நான்—சுதிபுடன் கிழவேண்டும்:
மாய்ப்பதற்கு விடப்பட்ட மனிதச் சாக்களினின்றும்
தேவ சாணன் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

௨௯ நான் குதத்தால் காப்பாடி, எவ்வா குதக்களாலும்
உதவி பெற்ற இருக்கப்போவதான இரட்சகவாதி
புனவென். ௩௦ என்னை கிராசு நான் வாக்கான வாரி
கதவரன் அயற்குறி ஐயித்தேன ௩௦ அக்கினி என்
இரட்சகனாகி எனரும் காப்பாளுக உதயருரியன் கிருத்பு
கிள் பரகவகளினின்ற என்னை கிருவாளுக, ஒளி மிக்க
உதயகனும் திட மன்கனும் ஆரியம் பிராணன்கனும்
என்னில் கிரிவாருக. [௩௭, ௧—௨௦]

கவசு வான்டம் குறித்து

திருந.—திருந

திருந. எனனும் எய்யும்

[அதர்ஷன் - பரியோ மந்திரோக்த தேவகதனை ௪௧—௪௨ சாணவதி,
௪௦ குத்தியன், ௪௦—௪௧, ௫௧—௫௨, பிறகுக்கள்]

௧ நான் 1 கட்டுபோடு கண்பலிடம் 2 திருமபுமிதேன்;
மேலான சமுத்திரத்தாகக் கட்டித் தொன்று, அறிஞன்,
புவிபிலே இனி கரும்—கயிச—கவரக்கிளை கிரித்த
பிரகித் போகிப்பபந்துவாளுக. ௨ கந்தர் 3 கிணன்
கனோடு வெரு பல ருபகசுளுடனான உனது கட்டுப
கிரும்பாத கண்பன்—கவன்? ஏனெனில் மேலான கிர
அகானது 4 கவனஞ் சோதி தாக்குபவர்களான கிர மக்
கடகன் எனரும் கவனக்குகள் ௬ குவயொரு மிருத
கின் கத்தினை அந்த அமுதர்கள் கிரும்புகிறார்கள்;
எங்கள் மனத்திலே உனது மனம் கிரித்திடுக; மன்கிபி
என்கத்தன் நீ கவனஞ்சுப் பிரயேசிப்பாயோ? ௭ நான்
முன்னர் செய்யாததை இப்போது—என் செய்யவேண்டும்
1 எயி 2 எமலிடம் 3 எமனது பேச்சு, 4 பரிஷுடனது.
௫௧ கருத்து—அறிவாக்களும் பிராந்தியம் செய்

மே; குதந்தைப் பேசும் நாம் பொய்கைப் பிதற்றலா
மோ? சலவகிதுள்ள காதருவனும்? சலவயமான வனி
தையும்?—இதனால் நமது நாயி, 3 இதுவே நமது
மேலான உறவு இ தேவ தவஷ்டாயான கிவகருப
மான சகிதரவும் சன்னகு செயபும் அவனும் கருப்பை
யில் மனைகியும் புருஷனுமாக நமகைச் செய்தாராகன்;
அவனது கிரதவகித சிலகருபவன் எவனுவினும், நமகை
இவனான புதி அறிவினான்; அவர்களும அறிவினான்.
க இன்று குதந்தின் கைபத்திலே மாதகோபமையும் பிர
காசமாயும் முயற்சிபுடனான குதப பகச்செஞ்சு இன்ப
மனிதது இருதயத்திலோகி வரவில் நாமகருள்? 4
கோக்கி? எவன் இவர்க்கினான்? அவற்குற போஷிபப
வன் நீண்டகாலம் வாழ்வான் எ அந்த 5 முதல் திதை
தை பதிபவன் பார்? அகதக் கண்டவன் எவன்? அகத
இங்கு அறிவிப்பவன் பார்? மித்தி வகுனானது ஆகரு
பெரிபது; பிரிவையே! 6 புருஷர்க்கிடம் இமகைத்
தேரடு பேசலாமோ? அ துரே செயந்தில்லைய எயிபாக
என்னிலே எமனது காமம் வந்தானது, கணவனுக்கு
மனைகியைப்போல் நான் என் அங்கததை அளிப்பேன்;
இரு இரதக் சக்காவகிதப்போல் நாம் துரிமையோம,
க இவரு கற்றம் தேவதாராகன் கிரபதினும், அவர்கள்
இமைப்பதில்லை பிரிவையே! என்னிடமிடமிட வேது
எவனிடமாவது துரிதகு செல் இரு இரதக் சக்காவகிதப்
போல் அவனிடம் கிசைத்து—சென்றுகிடு 70 ஒருவன்

1 சூரியன், 2 சூரியோதயத்திலுள்ள சலவய மேகம். 3 புருஷ
னும் மனைகியும் சலவயவந்தை வகடபிலேண்டும். 4 நாம்
தேவன் நாமிடம். 5 எமனது பேச்சு, 6 மொழிகளுள்ள. 7 அறிஞர்
கிறார் 8 கிருஷ்ணன். 9 எயி.

க, இ யமி பேசுகிறான் ௪ யமன் பதினாக்கிறான்.

அவனுக்கு இரவும் பகலும் வணக்க மனிக்கலாம். சூரிய
வது கண ஒரு இமைப்போது திரக்கலாம் சேர்ந்துள்ள
சோதி புமிபோடு சபந்துவாயுள்ள யமிபான நானே யம
னது சகோதர சூனிய—செயலாவாகும் குதந்தை—
வகித்தன் வேன்மே. ௧௧ சகோதரசகோதரின நோமை
பற்றதைச் செயபும் வகுக்கால் புகைகள் தேன்றும்
உனது புதுக்கை கிருஷ்பனாக் மேழ சாய் சுபகையே! 12
என்றித் கவிச வேது எவனியாவது புருஷகுத நாயி,
௧௩ நாதனிலாதகாலத்தில் சகோதரன் என்னாமஇருத்
தல் வேன்மே? கிரகுதி வகுக்கால் சகோதரி—என்ன
னம்? நான் காமத்தால் எழுந்து இவனான நாரகித
மாயப பிதற்றுகிறேன், என் காயத்தோடு உன் காயத்
தைச் சேர் ௧௩ எயியே! நான் உனது நாதனிலும்,
உனது அங்கததோடு எனது அங்கததைச் சேர்க்கலா
வது 14 வேதுமனிதனோடு உனது இன்பக்கிதைச் சித்தரு
செய்; சுபகையே! உனது சகோதரன் இதை கிருமப
யிலும். ௧௪ உன் காயத்தோடு என் காயத்தைச் சேர்க்க
வராத; சகோதரிபோடு சேர்பவனை கிதைத்தவன்
என அவர்கள் கொன்றுகொன்றன். சகோதரனான நான்
சகோதரியின் செயந்திலே காயப்பெறப்பது என்
இருதயத்திரகும் மனத்திரகும் இவையாததாரும்.
௧௫ எமனே! 16 கிர்பவன் நான்கன் உன்னில மனத்தை
யும் இருதயத்தைபுகை கானகிலும், மாத்நில தரவும்
படர்க்கொடி—கச்சா குதினையோல் வேது காரிகை
உன்றித் தழுவவான். ௧௬ எயியே! மாதத்தில் ஏறிப
பரவும் கொடிபோல் வேது மனிதன் உன்றித் தழுவ

௧ எமன் பேசுகிறான். ௨0 எயி.

௧௧ எமனது பேச்சு ௧௨ எயியின்மொழி.

௧௩ எமனது பேச்சு

வான், நீ அவனது மனத்தைத் தேடி அல்லது அவன் உனது மனத்தை—சாடுவாகுக. நீ மேலான சிறுச் சேர்க்கையைச் செயது கொள். கன மூன்று சந்தவகை, கிவகக்கண்ணுடனாக வெகு பல ரூபமுள்ள சுந்தரிகள் கவிசன் கிரித்தார்கள். சங்கமமும் சாத்திரமும் ஒத்தவகமும் மூலேபுலனத்திலே ஸதாபிக்கப் பட்டினன் துடி கிருஷ்ணன் கிருஷ்ணனுக்கு சோதியின் பாலாக் கறகமிருள். இன்னவாகாத அவன் அதிவின மகன், அநி வால வருணனைப்போல ஒவ்வொருவனும் அவன் அநிபும அவன் பக்ஞியன், பக்ஞததைச் செய்பவன், குதர்க்கிவ யஜிகமிருள். கன காதலிபும சமையலத்திரியும் பேசமிருக்கன் காதலு செய்பவனது காதத்திலே அவன் எங்கன மனத்தைக் காப்பாளாக அதிதி கிருப்பததின கடுவே எங் களை காதலோளாக. மூத்தசேகரதான மூதரபேகலான். உரு உணவு மிகுந்து புதல் பபாங்கும் மங்கனமான உணவு சோதி கிவறது மானிடனாகுப பிரகாசன புன்னான் அப்போது அவரவுன்னவாகுகிவ கவந் பத்தை அதுசரித்தது, சைபக்கு ஆர்வமான அக்மினிய அவர்கள் எனவந் செயதாளாளர்கள் உரு அப்பால் அதிபலக் கருடப படலி கிபுவரபும கிளக்கமரபுமுன்ன துரிபை, பக்ஞததிருத் கொண்டு வந்தது: ஆரிபர்கள் தாசனியமான அகக்மினிய ஹோதாவாக விரிசுருக்கன் அநிவு உதயமாயிற்று உரு பவத்தால்—பகபுஷ்பாவது போல், அக்மினியே! கலன அத்வனாகி மானிடனது ததி களால் சதாசலம் நீ ஆனந்தமகன் கிவ்ரூப்: துரிதனபும ததிப்பதர்க்கருடனான கிபயினது வரிமையப் பற்றியெரு பல கிருபாய் பூத்தகபோடு நீ வருகெய் உரு நீ பெற்றோகனைப் பிரிபிபிபாவ போகத்துக்குப் பிரோகனை கொள்: காதான் பக்ஞசெய்ய கிருமபுகிருன்;

அவன் இருதயத்திலிந்தும் தூண்டுமிருன்; வறழிப்பவன் வறழ்க்ருமிருன், இனபமாளவன் கலச்செயலை செய்கிருன். அகா பலக்கைப் புலகைக்குமிருன், அவன் மனத்தால்—உருக்கு செய்கிருன். உரு அக்மினியே! சத்தியின் மகனே! உனது சமதிகயக் கண்ணென எம்மனிதனும் அதிபுக்குன்னவனாய்னான். அவன் உணவான ஐயித்து அபவகாரம் வகிக்கப்பட்டுத் திடமும் தேவமுன்னவ னாகி—வெரு பல—தினவகளைக் கட்டிது செல்குமிருன். உரு அக்மினியே! உனது ஆரணத்திலே உனது கிவபத் திலே எவகளுக்குச் செவி கொடு; அமுதனது துரிதமான இரத்ததைப் பூட்டு: தேவப்பெற்றோர்களான வானத்தை புமபுகியபுமஎங்களுக்குக் கொணயோ; எப்போதும்— தூமாவாத—நீ தேவராவும், நீ இங்கு இருப்பாயோ? உரு அக்மினியே! பக்தத்தாக் கருகனே! தேவர்களிலே பக்ஞராவோன இசைப என்னும் தேவி தேவந்துக் கால, சத்தவாய்ந்த நீ செல்வங்களை கிபாகெத் செய்பும் போது பொருள்களின் எமது பாகத்தை எமக்களி, உரு அக்மினி உணவுகளின் உச்சிகய அதுசரித்து நோக்கியுள னான்: ஐரதவேதகன் மூதன்மையான தினவகளை பத சரித்துப் பார்த்துள்ளான். அவன ரூரிபனையும், உணவு களையும் அதுசரித்து இரகியிகளைத் கொடர்க்கு சோதிப் புகியை பதசரித்து தழைத்துள்ளான். உரு அக்மினி உணவுகளின் உச்சிகயக் கால நோக்கியுள்ளான்! மூதன்மையான ஐரதவேதகன் தினவகளைக் கால நோக்கி புன்னான்; அவன் பல இடங்களிலே ரூரிபனின் இரகியிகளைக் கால—நோக்கியுள்ளான்: அவன் ஜோதிப புகியைக் கால கிசாலமரபுள்ளான்; உரு மானிடர்களை உபாசிக்கச் செய்பும் தேவன தனது திடத்தைபெவவாக் சரித்து ஹோதாவா பயருள்ளான்

ருத்தாண்முதல்வர்களாகி சததிரும் சொல்லும் புலியும்
சுவர்க்கமும் காமமொ செலியுற அருவியெழுந்தார்தன்,
உஓ தேவர்களை ருத்ததால் ரூபும் தேவனுள் நீ சர்வத்
ருனாகி எங்கன் பக்குததை முதன்மைபாய் வந்ததன்
செல். நீ சமீப்தால் தூமகேது ஒளி சோதியை யிக
பவன், இனிவன் தேவாதா, வித்தியன், பழிப்பதற்குஞன்
உஓ செப் விளக்கமுள்ளவர்களே! செய போன்றவர்
களே? நான் உங்களை வளர்ச்சிக்கு வழுததுமேறேன்.
சுவர்க்கமே! புலியே! இரு வானங்களே! தேவர்களே!
நினைக்க வேறு வேறுக்குச் சென்றவுடன், பிறருக்கள்
எவனைத் தேடுகிறீர் ஒவகச் செய்வார்களாக, உஓ தேவ
னாக பகலின், மனம்—செரும் அமுதத்தை பருகும்
கால் விரியும் புலியிலே கலக்களை சேவகன் தரிக்கிறார்
கள், சோதி செய்வையும் சலத்தையும் கறக்குக்கால் விக
வேதேவர்கள் உனது பக்குத்ததைத் தொடர்ந்து செலது
கிறார்கள். உஓ அரசன் காமம என் பிடித்தவனாகன்?
அவனது விதத்தையிலிவி நாம் செயதது என்ன
—அதை—எவன் அறிவான்? தேவர்களிலே மித்திதூம
கோபமாகியுள்ளான். கணைக்கத்தப்போல செலபவர்க
ளது சக்தி தோன்றும், உஓ சமரகச் சின்னமாகுதும்
வெருபகச் கொருபக்களை அகடபும அமுதனது நாம
த்தை அறிவது அரிது. அக்கினியே! மேலானவனே
அறிவதற்குச் கலபமான எமன்—போற்றபவனை நீ சதா
காலம் பாலனது செய், உஓ தேவர்கள் கலபயிலே
சாதேவதாமாவதால் விவலவனது கிலபத்தின் தங்களை
நிஞ் செய்து கொள்பவர்களாகிறார்கள். அவர்கள்
சூரியனிலே சோதியையும், சந்திரனில் மிளந்தையும்,
வந்தாபிததார்த்த தளராத இருவர்களும சோதியிலே
சூரியமாயகிறார்கள். உஓ தேவர்கள் மனனருகமான

எமமருமத்திலே சென்றுகொள்கோ, அதனை நாம் அறிவ
தின்கி; மித்திதூம அத்தியும் தேவ சகிதரவும், வருண
னுக்கு எங்களை ருற்றமற்றவனென்று அறிவிப்பார்களாக,
உஓ உண்பர்களே! வச்சொபுகத் தரிக்கும் இத்திரனுக்கு
நாங்கள் பிசம்மத்தைப் பிரார்த்தனை செய்கிறோம்;
அதிதூண்மைபயமயிசனாபுமுன்னவனை ததுதிசெய்கிறோம்,
உஓ கிருத்திரனைக் கொத்தும வலிமைபால் கிருத்திரனை
விழாதம நீ புதழ் வாய்க்தவன்; நூனே! உனது அளிப்
புக்களால் அதிக மளிப்பவனுக்கு அதிகன் நீ, உஓ
கிலத்திலே, புலியிலே, நீ ஸதேகத்ததைப்போல் சலனமாகி
றும். எவளுக்கு இவகிரியும் புலியிலே வாதக்கள விகை,
வனத்திலே அனலிப்போலே மித்திதூம வருணன்
அக்கு சோகததம சோகததை விடுதலை செய்துள்
நான். ஈஓ உகவிர இராமனும் கோர எதிர்ப்பனும்
சலக்கனின் இரதயத்திலே கிற்றிருப்பவனுமான கிரோ
பகன்னவனைத் துதி செய்: ருத்திரனே! துதிசெரும் நீ
துதிப்பவனுக்குச் கமனி, உனது சேனை எங்களைத்
தவிர அகலியனைக் கிரே நாயத்திலே, ஈஓ நிவபர்
கள் சாலவதிகை பகழக்கொள்கன் பஞ்ம கிரியும்
நான் சாலவதிகைச் சாந்துகிறார்கள், சாலவதிகை
கெருதான இகசக்கொள்கன் சாலவதி அளிப்பவனுக்கு,
கிருமபுகை அளிப்பார்களாக, ஈஓ தென் திகையின்
பக்குத்திலே வனது பிறருக்கள் சாலவதிகை அகழக்கி
றார்கள், தருபகபயிவ அமரதா கீக்கள இன்பமாகுவன,
எவளுக்கு நோய் கீகரும் உனவை அளி, ஈஓ சவ
தாக்களுடன், உத்தக்கனோடு ஒன்று சென்ற சான்
வதியே! தேவியே! பிறருக்களோடு இன்பமாகி செல்
வச் கொழுகமையையும், சூயிரம் மதிப்புள்ள உனவின்
பாகததையும் இவரு பஜமானனுக்கு அளி, ஈஓ அடி,

தனி நடுவிலுள் சோமபானஞ் செய்யும் பிறருக்
கன் மேலே செல்வாரணாக; தன்ப மாகாமல் சே
னுக்குச் சென்ற குதமறிந்த அப்பிறருக்கன் எங்களை
எங்கள் அகழைப்புக்களிலே காப்பார்களாக ஒரு கன்
கறியும் பிறருக்களை நான் இவரு அடைந்துளேன்.
நான் பேரணியும், கிஷ்ணுகின் கிரிச்ச ஆக்கொய்க்கையும்
பற்றியுள்ளேன்: தருபகையிதூட்கார்த்த சவதாவுடன்
சோமபானத்தையப் பருகும் அவர்கள் இவரு கிரோஷமாய்
வருகிறார்கள். சக முதன்மைமயாய்ச் சென்ற பிறருக்க
ளுக்கு, புவிக்கு அப்பால சென்று—வெளியிலே உட்
கார்ந்த, கல்வசியங்களுள்ள திகைகளிலே இப்பொழுது
திசுமும்—பிறருக்களுக்கு இன்று இவ்வணக்கமொரு
சுள மாதிரி கவயங்களுடனும் எமன அகவிராரணோ
மே பிரகலபி ருக்கங்களுடனும் ஒருகுகிறார்கள். தேவர்
களால் பெருமிய பிறருக்களும் தேவர்களை கிருத்தி
செய்த—பிறருக்களும் எமன அகழைப்புக்களிலே எங்
களுக்குத் தனை புரிவாரணாக, சஅ இச் சோமன்
இனிமையுள்ளது. இதுதேன் கிதர்த்தது. இது நீவிரமா
யுள்ளது. இது இசம மிருத்தது இதனை இப்போது
பருமிய இத்திரினை எவனும் சமர்களிலே ஓயிபாதறிய
லாது. சக பெரிபது எனப்படும பிரவாழைக்குக்குச்
சென்று, வெருபவாக்கு வழியைத் தேடுபவனாக, சகங்
களைக் குகிற்கும் கிவஸ வந்தின் மகனும் மன்னனுமான
எமனை அகியாள் போற்றுகளாக, இஃ எமன் எமக்கு
முதன்மைமயாய் வழியைக் கண்டான் இப்புற்றகாவய
எவனும் சமமிடமிருந்து பிரிக்க இயலாது பூருவ பிற
ருக்களின் சந்ததிகள அகவானது வழி பற்றி அவர்கள்
வந்திடுவன நிலவததுக்குச் சென்றுகொள்க. இஃ
தருபகையிலமரும் பிறருக்களே! உதகிபுடன் இவரு

வாருக்கன்: நாக்கன்இந்த அகியனை உக்தருக்கு செய்
துன்னோம்; அவந்தை அதுபவியுமான்; அதிமக்கள
காமனை உதகிபுடன் நீங்கள் வாருக்கன்; மேலே கழிந்த
கைப்பற்ற ககத்தையும, வரபந்தையும எவகளுக்குக்கறியுந்
கள, இஃ முழந்தானிடமே தென்பக்கம உட்கார்ந்த சமத்
காக்கும் இந்த எவகனது அகியை அகவிரிப்பார்களாக,
பிறருக்களே! மானிட ஆக்கிரோசத்தால நாமகன்
செய்த எக்குற்றத்திற்கும் எங்களைத் தன்பஞ் செய்
பாதேயுங்கள், இஃ தவஷ்டா மனஇரத்ததைத் தனது
பெண்ணுக்காகச் செய்கிறான்; இஃதவதான் இந்த கிவஸ
கருடக ஒன்று சோமம்; கிவஸ்வந்தின் மனைகியான எம
னுடைய அகியை, தரிக்கப்படுங்கால் மகதர்த்தகிவொன்.
சோ உனது! பழைய பிறருக்கள சென்றதுபோல
புரத்தக்குச் சென்றும வழிவளாலே நீ செல் சென்றுகிடு,
சவதாவோடு இப்பமாகும், அசாரர்களான எமனையும்
தேவனான வருவனையும் நீ காண்பாய், இஃ நீவகன் 2
செவனுக்கன். தனித்தனிபாக—உருவ நிலயங்களுக்குச்—
சென்று கிடுக்கன், பிறருக்கன் இந்த உகத்ததை இவ
னுக்காகச் செய்துனவர்கள், தினக்களோமே சலகை
னோமே. இரகிமிகளோமே வரத்ததை, அவனுக்கு எமன்
அகித்தனவான். இஃ நாமகன ஆர்வமுடன் உன்
னைக் கொளுத்தினீடுவோம்; ஆர்வமுடன் மூட்டுவோம்,
ஆர்வமுள்ள நீ ஆர்வமுள்ள பிறருக்களை அகியை அருந்த
அகழைத்தவா. இஃ ஒளிபுள்ள நாமகன உன்னை ஒளிபுட
னாகருவோம். ஒளிசோந்த உக்களை நாம்கள மூட்டுவோம்
ஒளிபுள்ள நீ ஒளிபான பிறருக்களை அகிபுரிக்க அகழைத்த
வா இஃ அகவிராரணமும், அதாவனாகளும், பிருருக்களும்,
சோமபானஞ் செய்பவர்களும் சமது எவகவய பிறருக்க

1 மரித்தவனே 2 சேவர்களே 3 தனம்,

ஈவார்கன் : இவ் பஞ்சாசனது கமதியிலே இன்னும் இவர்களுடைய மங்களமான சென்மனத்திலே நான் கிழ வேண்டும். இஃ எமனே ! பஞ்சாசனங்களான அம்மீச சர்க்கோடு நீ வயருபர்களோடு இவகே வர இவரு இன்ப மாகிரு. ௧௦ எமனே ! அம்மீசன பிறருக்களுடன் பொருத்தி நீ இந்த பீடத்திலேயு. கவினாவு செய்பப் பட்ட மந்திரங்கள் உன்னை இவரு கொண்டு வருக. அர சனே ! நீ அகியிலே இன்பமாகிரு. ௧௧ இவருக்கு இவர்கள் ஏற்புள்ளார்கள். சோதியின் வாயிலே அவர் கள் ஏற்புள்ளார்கள். பூர்ஜிதன் தெய்வால போலே, அம் மீசர்கள சோதிக்குச் சென்றுள்ளார்கள். [௧௮. ௧.]

இவச எம்—[அதர்வன்—எம்ன். வெரு பல தேவர்கள்]

௧ எமனுக்குச் சோமன் பாய்கிருன் எமனுக்கு அகி செய்பபட்டுள்ளது. எமனுக்கு பக்குன், பக்குவகுதி அக்கினி என்னும் தூதனோடு சென்றுகொள்குன். உ தேன் திசுநகரத எமனுக்களிடங்கள், கிவனுக்கள்; சிவிகளுக்கும—பூருவம் ஜனகமானவர்களுக்கும்—பூருவர்களுக்கும்—பாருத செய்பவர்களுக்கும் இவ்வணக்கம். உ எமனுக்கு செய் மிகுந்த பாசியும் அகியையும் அகியுக்கள்; அவன் சிவர்களிலே சிவிக் களவர்களுப பூரண ஆபுகச பளிக்கிருன். ௨ அக்கினியே !¹ இவனை எரித்துவிடாதே; இவனில வெப்பமாகாதே; இவனது சருமநகர இவ னது கையநகரத் திருகாதே ஐரதவேதனே !² நீ இவனைப் பக்குவஞ்செய்த பிறகு இவனை பிறருக்களிடம்³ செலுத்து இ ஐரதவேதனே ! நீ இவனைப் பக்குவஞ் செய்த பிறகு பிறருக்களுடைய ஆதிததிலாக்கு. இவன் வேறு சிலனுக்குச் செலவாகுக இவன் தேவர்களைபும⁴ 1 கிரதத்துக்கு. 2 திக்கு. 3 குருநாதனே 4 அறிஞனே 5 தவ நல்லகனிடம்

வசிப்பஞ்செய்பவருவான். ௬ பெரியவகுதி எமனாகும் இவன் திரிகத்துக்களால்¹ ஆறு சிவிகளில் கிவபகமாகி யுள்ளான், திருஷ்டிபுலம், காவத்திரீபுலம், சந்தம்மனும் சமத்தமும் எமனிலே ஸதரபணமாகுள்ளான். ௭ உன் கண் ணுடன் குரியனுக்கு. ஆத்மாவோடு அனிலத்துக்கு நீ போ. தர்மன்களுடன் கவர்க்கத்துக்கும் புலிக்கும் போ, அக்கு உனக்கு இமரான சலங்களுக்குச் செல் உன் காவக் கனோடு ஒளவுநகரனிலே நீ திரமாய் கில். ௮ அருள்² தவத்தின பாகு; அவனைத் தவமாக்கு உனது கவாலை பும கடரும் அவனைத் தவஞ்செய்க! ஐரதவேதனே ! என்ம மங்களமான காவக்கனோடு, சகிருத உலகத் துக்கு அவனை வசித்துச் செல் ௯ ஐரதவேதனே ! எந்தச் கடர்க்களும் சடிதிகளும் உனதோ, எவற்றில் நீ சோதிகையும் வானத்தையும் கிப்புகிருயோ அகவ, அருள் செல்துக்கால் அவனை அதுசரித்துக் குகித்திகே. ௧௦ அக்கினியே ! கவநாவோடு உனக்களிக்கப்பட்டுச் சனகமாகுபவனை மதபடியும், பிறருக்களுக்கு கிடுதலை செய் அவன் ஆபுக—என்னும் ஆகட அனந்த—சந்த திக்குச் செலவாகுக. கவாசனா—உன்கள் சரிந்ததோடு அவனை ஒன்று சேர் ௧௧ இனிய வழிபரல, சாரண மின் 1௪௪சிறங்களுள்ள நானு கண்களுடனான இரு காய் களை³ கடந்த நீ திரிதமாய்ச் செல்; அப்பால் எமனோடு சமன இன்பத்தில இன்பமடைந்த அறிஞர்களானப் பிறருக்களுக்குச் செல். ௧௨ எமனே ! வழியினுட் கைந்த மனிதர் கண்டு, நான்கு கண்களுடனாகி, கரப்புச் செய்யும் உனது இரு கரங்களோடு அரசனே ! அவனைக் குழ்; அவனை ரோயினியது பிரிதக, அவனுக்கு⁴ 1 மூக்குணக்கனாகும். 2 சிவாந்ம 3 ஆத்மாவை. 4 பிராணன் அபாவன்.

சேஷமந்த அளி. உட விரிந்த முக்குடனாடி, சேர்ந்தி
புதித்த, தாமிர சிறமுள்ள எமனது இரு துதர்கள் கனம்
கனை பதாசரித்துச் செல்லுகிறார்களா; அவர்கள் எம்
களுக்கு இன்று, சூரியனைக் காண மனன்காமரான சேவனை
பளிப்பாராணாக. கா சோமன் கிரகன்களுக்குப் பாய்வி
கொண்ட, கிரக பெய்கைய பதாசரிக்கிறான். எவர்
களுக்கு நேர பாய்வினதோ அவர்களுக்கு நீ செம்.
கடு எமனே! ருதம தோபபவர்களிடம் ருதத்தில்
தோன்ற்பவர்களிடம் ருதம பெருகருபவர்களிடம் தயம
மிகும பூதய சிஷானிடம் தய மக்கனிடம் நீ செம்.
கா தவததாமே தவர்க்க முடிபாமல எவர்கள் உன்னா
கனோ, தவத்தால் எவர்கள் சவர்க்கு சொந்துள்ளார்க
னோ, எவர்கள் மேலான தவத்தைச் செப்தார்கனோ
நீ அவர்களிடஞ் செல். கா சமர்களிலே சங்கட செப்
பவர்களிடமும், தயமமபே தயாகஞ்செப்பும் விரர்களிட
மும் ஆசிரம வகை தகழினை பனிப்பவர்களிடமும் நீ செல்.
கா எமனே சூரியனைக் காக்கும் ஆசிரம் கன்கனின் கவி
களுக்கு தவத்தோன்றி கலம மிகும சிஷிகளுக்கு நீ செல்.
கா புனிபே! நீ ககமனிபாயாக, முட்டகந்த வாகனதன
மாவாயாக, அகனுக்குப் பெருஞ்சகந்தையி உட புனி
யின் பந்தமந்த பாகிய பாபயிலே நீ கவி: நீ சிஷிக்குள்
கால் எந்த சவதார்கனைச் செயதாயே அவை உனக்குத்
தேன பொழிவதாகுத உட என் உன் மனத்தையவத்
தால் அகழகன்றேன் இவபமாகி உத மன்களுக்கு நீ
வா: எமனே! பிறருக்கனோடு நீ சேர், தனியினிக்கும்
இவிய காறதன உன்மீது விசக. உட சவதாரகும்
சலம மிதக்கும் மருததுக்கன உன்னை மேலாக வந்ததிலே:
அதுனா உன்னை தனம செப்து, முழகரும் மனழ
பால உன்னை அவை தெளித்திடுக. உட ஆபுகக்கும்,

சங்கற்பத்துக்கும், சக்திகும, சேவனாகும், என் ஆபுகை
அகழத்தானேன், உன் மனது அதன் உரிய நிலபததுக்
குச் செலக! அப்பால நீ பிறருக்களுக்குச் செல்.
உட உன் மனத்தின் எதுவும், உன் சேவனின் எதுவும் உன்
அக்கவனின் எதுவும் உன் இரத்தின் எதுவும் உன்
சரபத்தின் எதுவும் இவரு கிடாமலாகுத உடு மாய்
உன்னை வேதனை செயபாமலாகுத மகர தேவியான புனி
யும்—உன்னைத் தன்பகு செயபாமலாவானாக. பிறருக்
கனின் கடுவெ உலகத்தைக்கண்டு, எமனை இராஜாவாக
அடைத்துள்ள—சனத்தின் கடுவெ நீ ஓங்குவாயாக. உட
துவத்திலே செந்துள்ள உனதக்கந்தையும் வாதத்திலே
செந்துள்ள பிரானையும் அபானையும், சகந்தமா
ரும் பிறருக்கள் ஒன்றுசேர்த்த தண்டம் தண்டமாய
அகத மருபுபும உன்னில் அகழயச் செப்வார்களாக
உட சேவனானவர்கள் இவனைத் தவகன் மன்கனினின்
தம கிலக்கியுளவர்கள இக்கிரமத்தினின்றும அவனை
நீ உடுவததுச் செந்துக்கன், மிருத, எமனுடைய அறிஞ
னா தாதன்: அவன் அவனுடைய பிரான்களை பிறருக்
களுக்குப் போகச் செயதுள்ளான் உட எந்த தவயுக்
கன ரூதி முடிவாகுடனாடி பிறருக்கனிலே துழைத்து,
பக்குகு செயபாததப புதித்த தவ ருட்டம காயம்
கனைத் தரித்தது சலமமாவொர்கனோ அவர்களை அக்
கினி, இரக பக்கு கதனிக் தமகிலக் தவானா. உட இனி
எம செப்து, என்மனது ஆபுகை வளர்த்து, எவகன்
சொத்த பிறருக்கன இவரு ஒன்றுசேர்த்து துழைவர்
களாக வெரு பல சாத காலவகன நீண்டு வாழ்ந்து, அவி
புடன் காககன் அவர்களை அகழுவதற்கான வலிமை
புடனாக வேண்டும். உட என் உனக்கு அளிக்கும் பக
வால், பாலை ஒதனத்தான், அருகுள்ள சேவன்துள்ளவ

துக்கு நீ ஆதரவுடனாவாயோ உக மங்கலகாமான குதி
கா மிருத்த—கதிவை நீ கடந்து செல், புதியதாய் வகித்
துச்செலதும் நிகழ்க்கையும்—கடந்து செல். உக, எமன்
மேயே, கிவனவான் கீழே அனனாகப்பாசு என் எனத
பும் பார்ப்பதிலும், என் பக்கும் எமனிலே துணை
தன்னது; கிவனவான் உகவகை பதாசரித்த கிவரபக
மாபுன்னான் உக அவர்கள் மிருத்புலக்கான மாவி
டர்க்கினின்றும் அமுதனை மறைத்தார்கள்; அவர்கள்
அமுதமான அவனை கிவன்வந்தம் கனிததன்னார்கள்,
எது இருந்ததோ! அது இரு அகனினினைபு வகித்
துச் சென்றது, சாண்பு இருவர்க்கையும் கிட்டெய்தது.
உக புலதக்கப்பட்ட பிதருக்களை, பரப்பியுன்னவர்களை,
பன்மரு செய்ப்பட்டவர்களை உபரிப பததனை கவக்
கப்பட்டவர்களை இந்தப்—பெரிபார்க்கை பெலகாம அகி
புரிக்க நீ அழைத்தவா உக அக்கினியான் எரிந்து,
அனலான எரிபாமல, சோதியின் கீழே கவதாவில்
இன்பமாருபவர்களை, ஐரதயேதாரோ! உன்னைச் சேர்க்
தவர்களாகும், நீ அறிவருபு: அவர்கள் கவதாவல கவதி
திவான பக்குத்தத அதுபகிப்பார்க்கான, உக மங்கல
காமாய் எரி: அதிகம எரிக்காதே அக்கினியே! கவத்
கதம் கவலாக்காதே. உன்சக்தி கவனககனிலாகுக,
உன் கோபம் புவிபரதுகுக, உக இவனனம் வந்து, இவரு
னைதானவதுக்கு, இவத கிடுகிபகப பனிகிறேன்;
இவரு இவன் என்னுடைய செய்வத்ததச் சேர்க்க, என
எமனறிபவன் சொல்லுகுன். உக இனி ஒருவன் அனக்
காமலாக காமகன துது வருஷுக்கனிலே இந்த அனனவ
அனக்கிறேன். அநதருமுனனா—அனக்கப்போவதிலும்,
உக இனி.....அநிகமனக்கிறேன்.....அனக்கப்
ப அமுதம்.

போவதிலும், உக இனி.....பிததியேகமாய் அனக்கிறேன்
.....அனக்கப்போவதிலும், உக இனி.....புரணமாய
னக்கிறேன்.....அனக்கப்போவதிலும், உக இனி—என்ரு
அனக்கிறேன்.....அனக்கப்போவதிலும், உக இனி
.....உச்சமாயனக்கிறேன்.....அனக்கப்போவதிலும்
உக இனி.....ஒருமையுடன் அனக்கிறேன்.....
அனக்கப்போவதிலும், உதி என் அனனவ அனந்துள்
னன், நான கவாக்கரு செந்துன்னென்; என் திக்
காபுடகருகவேன்மே, சத வருடக்கனிலே அநதரு
முன்னரும் இனி ஒருவன் அனக்காம கவவருக,
சக பிரணதும் அபாணதும் கிவானதும் ஆபகப ருரி
பர்க்கான கன்னும்—இவன ருனியுமீ—இராராவான
எமன் அகபுரிபும பிதருக்கனிடம் பகவகனதத
வழிபாள் செல். சக வெறுபபு நீக்கி சந்தானமந்து,
முயற்சி செய்வன்களும், கிவாகமகாமல சென்றவா
கோம், கவனததின் காமபிலே பிராசாமாய், கவர்க்கரு
செந்து உகத்கததம் கன்னெனார்கள். சக சலம
பமாணத தாழ்த்த கவர்க்கம்; தாரமபம் கடுவு;
பிதருகன் ககிக்கும் முன்னுததம் மேலானதுமே
உபர்க்த கவர்க்க மெனப்பமே, சக என்னை பிதான
பிதர்க்கனையும் அவனத பிதாமகர்க்கனையும் கிரிந்த
கவனததின் துணைதவர்க்கனையும், கவயத்திலும் சோதி
யிலும் ககிக்கும் பிதருக்கனையும் கவனவ கவனக்கமுடன்
வழுத்துகிறேன். இர கவாக்கத்திலே ருரியான இப்
போத, நீ பர்க்கிருப். இனி இவன, புதியே! தாப
துகடபாள் தனது மகிப்பிபாரே நீ அவனை மூடு.
இக இப்போது, இனி இவன, மூபபுக்கப்பால் இனி
இதனகிடவேது இவன, புதியே! மனை தனது புரு
ஷனை துகடபாள் போல் நீ அவனை மூடு. இக நான

தாய் எனவும் தாயிரிஞ்சுடையால், உன்னை நிலைய
மாய் மூடுகிறேன்; வெனிலே எச்செய்யுண்டோ
அது எனதுடனாக, பிறருக்களின் கடுமையுள்ள
கவர உண்டுகூட இவ் அகவெனியே சொல்லே!
நற்பாத செய்பவர்களே! தேவர்களுக்கு இனிப் இரத்
தெய்வமும் உலகத்தையும் தாம் பிரித்துக்கொள்;
அவன் செவ்வும் வழிகளால் அவரு சொல்லுபவன் வசித்
தல் செவ்விலே எனக்குப் பூவுகளைப் பதுப்புக
கன. இவ் பகைவ இழக்காமல் புலனத்தின் இடைய
பளுபுள்ள அறிஞரும் பூவுகளை உன்னை இவருக்கு
தூண்டுகோளாக; அந்தப் பிறருக்களிலே அக்கினி அந்
ருக்களான தேவர்களிலே உன்னைச் சேர்ப்பாளுக.
இவ் கிவையுடைய ஆபு உன்னைக் காத்திடே, பூவு
களைப் பூருவ வழியிலே பூவுத்திலே உன்னை வசித்த செவ்
வாளுக. உனக்கு முன் சென்ற கடுமையால் வசிக்கும்
நிலவத்திலே தேவகிதா உன்னைச் செலுத்தவாராக.
இவ் வேறு சிவனுக்கு உன்னை வகித்துச் செவ்வ, வசித்
தும் இந்த இருவர்களை உனக்கு மூண்டுகொள்; அவர்க
களோடு பமசிலவத்துக்கு, சகப்பாளுக்கு, நீ செவ்;
இவ் இந்த ஆடை உனக்குப் புதியதாய் வந்துவந்து
இவரு முன் அனியாக ஆக; கபக கழந்தியிடு கிபத்தக்
களின்—கடுமைய—கிவியுடைய அனிக்கப்பட்ட நிலவத்திலே
அறிபவனாய் கடுமையச் செய்யப் பதசரித்து நீ செவ்.
இவ் அக்கினியின்கிந்த காப்பாக பகைகளால் உன்
னைப் போர்த்த கொள, மேகதவாறும் மச்சபவாறும்
உன்னை மூடிக்கொள்; இவ்விடையல் உக்கிரத்தால் ஒகி
உன்னை எரிக்க கிருமபும கிதன் உதமுடன் உதகி விடு
வான். இவ் மரித்தவனது கையினின்று தண்டத்தை
செவியோடு சத்தியோடு, சிறப்போடு கவிசரித்து நீ

இங்கு தானிரு; காக்கள் கவிசர்களுடே எதிரிகளையும்
பகைவர்களையும் ஒழிப்போம் எனத் திருமபு. கடு மரித்த
வனது கையினின்று கிவியு, கடுத்திரத்தோடும், சிறப்
போடும், சத்தியோடும் கவிசரித்து அந் செவ்வத்தை
நீ பறது, சேவலாகத்தாக்கு நீ இவருவா? கடி, உ. க—க,
கடு புது வாழ்க்கை. [அதாவது—எமன் மகந்தோத்த பக
தேவர்கள்]

க மானிடனே! இந்த பெண் பதிலாகத்தை கிருமபி
உனது பிறேத்ததினருகே பகையு பற்றத்தை பாலனரு
செய்பவனாய் காப்பதுகளான. அவருக்குப் பிணசையும
பொருளையுமளி. உ ஸ்திரியே! நீ மரித்த இவ்விடம் ஏன்
காப்பதுகளாய்; நீ எழுத்து சேவலாகத்தாக்குச் செவ்,
எவன் பக்கம் நீ காப்பதுகளாயோ அவன் மரித்தவன்,
உனது கையு பறதும் இவ்விடாவது புருஷனிடரு
செவ், கணவனுக்கு மனைவி என்னும் உறவினா நீ இப்
போது சேர்ந்துள்ளாய் உ மரித்தவனுக்கு அழைத்துச்
செவ்வப்படும சிவனுள்ள புலதியை நான் கண்டேன்,
இருண்ட இருளால் காரிருளால் மூடித்தள்ள அவனை
மூண்டமுமாக மனைப்பக்கம்—நான் செலுத்தினேன், ச
தும்பத்தாரு அருகைப்பற்றவனே! நீ உலகத்தை
அறித்த தேவ வழியிலே அவனுடன் சணக்குசெய்;
இவன் தான் உனதுகோபதி; அவனை அதுபதி; அவனை
காக்க உலகத்தினே ஏதச் செவ். இ அக்கினியே! நீ
சுதத்தின் பிரதம; நீ சோதிக்கு காணுக்கு அவரவுட
னாகும் நதிகளின் அந் துணைவன். உ அகவெனியே! நீ
எவனை எரித்தாயோ அவனை மதுபடியும் அனைத்துவிடு;
இங்கு க்ளாமபுமும், சந்திரதருவமும் கிவக்காழமும் இவரு

1 இவ்வுலகத்திலே 2 துறந்தவனைப் பற்றி அதிகம் பேசாதே.
3 கைத்தில் வளரும் செடி கொடிதான்.

வளர்ந்திடும். எ டனக்கு இங்கு ஒன்று; அப்பால்
ஒன்று. மூன்றாவதான கோதியோடு கோடீ செல்; பரம
சிவபதிலே தேவர்களுக்குப் பிரியமாகி அங்கத்தோடு
அகமக்து, காப்பிலே நீ கந்தாமாகவும் அ நீ எழுந்
திரு, நீ செல், நீ ஒடு. சலத்திலே சிவபமாக, டனக்கு மனை
வைச் செய்துகொள்: அகரூபிதருக்களோடு பொருத்தித்
கோமனோடும சவதாக்களோடும் இன்பமதபவி. உ நீ
மூன் பக்கம் செல்; உன சாபத்தை ஒன்று குவி. உனது
சாத்திரங்களும் உனது கையமும் நீகடப்படாமனாகுக.
தகழ்த்தான மனத்தை அதுசரித்துச் கோர் நீ கிருமபும
உலகத்துக்குப் போ. ௨0 தேவர்கள் பொயோடும்
தேனோடும், கோமபானரு செய்யும் பிதருக்கள் வர்ச
னோடும் எனனை அபிஷேகஞ்செய்வார்களாக. காட்டுக்கு
என்றை வெரு தூயம் கடக்கச் செயது முப்புக்கு,
மூப்பை பனும் என்றை அவர்கள் வளர்ப்பார்களாக,
௨௧ அகவிலி வர்சனோடு எனனைப் பூணமாய் அபிஷே
கஞ்செய்வாருக; என் வாரியே அநிவை விஷனு செய்
வாருக, என்னியே எவ்வாத் தேவர்களும் திரியத்தாத்
திரஞ்செய்வார்களாக, பதித்திரங்களைக் கொண்டு இவிய
சலங்களால் என்னிப புனிதஞ்செய்வார்களாக, ௨௨ மித்
திரனும் வருணனும் என்னிச் சூழ்த்துளளர்கள், அதிதி
யின் பக்குத் துள்கள் என்னி வளர்த்திடும்; என கை
களிலே இரத்தியன் வர்சனை செய்வாருக, ௨௩ மாலிடர்
களில் முதல் மரித்தவனாகவும், அவவுவகத்தில் முதல்
சென்றவனாகவும் சிவனைநதின் மகனாகவும் சனகனைச்சேர்ப்
பவனுமான பம இராகுனை அவிவால் போற்றுகன்.
௨௪ பிதருக்களே! சென்று கிடுகன்; வாலுக்கன்:
உகைளுக்கு இரத பக்கும் தேனல் பூசப்பட்டென்றது;
மேலான பொருளை எமக்கு இவரு அளிப்புகன்; சகிர்

சனோடான செல்வத்தையும் எமக்களிப்புகன். ௨5 கன்
வனும், கடீவந்தனும், புருமீடனும், அகந்தியனும், சிவா
வாகவனும், கோபரியனும், அசனஞஞர்களும், கிசவா
மித்திரனும், இங்கு கும்பதக்கினியும் அத்திரியு சசிவபனும்
வாமதேவனும் எங்களைக் காப்பார்களாக, ௨௬ கிசவா
மித்திரனே! கும்பதக்கினியே, வசிஷ்டனே, பரத்வாகனே,
கோதமனே, வாமதேவனே, சத்தியனிற்கும் அத்திரி எமது
எமக்களாக்களால் எம்மைக் கிடுத்தளளார்கள்; போற்
துவதற்குள்ளான பிதருக்களே! எவர்களுக்குச் சை
மளியுள்கன். ௨௭ பெரிய புது வரழ்க்கையை மறுபடியும்
தரித்து, பிரகலாகும் பொருட்டாகும் பெருகை பெற்று,
அவர்கள் கடவியிலே மானாத் தகைத்து கிடுமெஞர்கள்,
அப்பால் மனைகளிலே ஈகர்கள் கைத்தழுடனாக வேண்டும்,
௨௮ அவர்கள் அஞ்சனம்! செப்பெஞர்கள், அதி அஞ்ச
னம் செப்பெஞர்கள், மூற்றும் அஞ்சனஞ் செயெஞர்கள்,
அவர்கள் பலத்தைப் பற்றுமெஞர்கள், அவர்கள் தேனல்
தேய்க்கெஞர்கள், எதியின் சவாக சிவபதிலே அவர்கள்
சனமாரும் கிருஷ்பத்தைப் பற்றுமெஞர்கள், பொன்னல்
புனிதஞ்செய்து அவர்கள் பசையைப் பற்றுமெஞர்கள்,
௨௯ பிதருக்களே, உங்களில் நீகனை இன்பமாகுகள்கன்:
உங்களிலேயுள்ள இன்பத்தைத் தொடர்ந்து கோமனின்
பதுசரியுள்கன்; தரிதஞ் சைனனும் கவிகளே, செவி கொ
டுக்கன். சகையியே அகழக்கப்படும் நீகன் கதான
செய்கன். ௩0 அத்திரிகளே, அகவொச்சளே சவக்கர்
களே! பக்குஞ் செய்பவர்களே, தானம் அளிப்பவர்
களே! தகவிலை மிருத்தவர்களே, கெருதர்களே! இத்
தாபகையிதட்டார்க்கு இன்புதற்கன். ௩௧ புராதனத்
தின் எமது பழைய பிதருக்களைப்போல், அக்கினியே!
! அபிஷேகம்.

யக்குத்தை, அவர்கள் ஓங்கச்செய்து சோதி சென்று ஒளி
யிடு, துதிசெய்து, இருநிப் பினத செக்கர்க்குத்
திருந்தார்கள். உல நறசெய்துசெய்து கங்கு சோதி
யிடு திவயம் காமம் தேவகன், மானிடர்க்கு நரு
மான் உலோகததைப்போல உருவஞ்செய்த அக்கினியை
யினக்கி இந்நினை வனத்த பககன் பொருளும் பெரிய
பரிஷகை நமக்குச் செயதுன்னார்கள் உல புற்றை
யிடு பககன்கொப்போல் பயலகன், அருவதுகள் தேவச்
சுனின் சன்னகன்கொப்ப பார்த்துள்ளனர், மானிடன் இன்
பத்தை அதுபயித்துள்ளனர், அவன் அசத்திதுள்ளவன்
பும ஓங்கச்செய்யும் உறுதி வரயாதவன். உல காலகன்
உலகஞ்ச் செய்துள்ளோம்; காலகன் அநிமுபறியுடன
உலகோம், எயகன் குதததில் ஒளியினம் உலககன்
சோதி யிடுபுள்ளார்கள், தேவகன் துண்புரியும் கிச
யம் மகனகன்மகன். கவிசகன்குள்ள சகையின கால
கன் மேனகன்குயல் பேசலோம் உல அனது கை
சுனில் நமக்கு உயரமான சோதி—புலகை—கவயம் தான
ருவதுபோல், மருத்துக்களின் தலைவன இந்நினை
பூர்வத்தினின்று என்னப் பாலகஞ் செய்வானு,
தேவகனின் பாகததில் பாகு செயது கொள்கும்
உலகஞ்கும், உலகஞ் செய்பவர்களுக்கும், வழி
செய்பவர்களுக்கும் காலகன் யக்குச் செய்கிறோம்.
உல அவன்.....தானருவதுபோல் தென்
நிசையினின்று தாக்குயம் கிரகியும்.....யக்குச்
செய்கிறோம். உல அவன்.....தானருவதுபோல மேற்
நிசையினின்று அநிதியும் ஆதித்தியாகும்.....யக்
குஞ் செய்கிறோம். உல அவன்.....தானருவது
போல வடநிசையினின்று சோமன் எல்லா தேவக
ருடனும்.....யக்குச் செய்கிறோம். உல தரிக்கும்

தாக்கு, சோதியின் உயரத்தில் கவிதா ஒளியைப்போல,
உள்ள உச்சத்தில் வசிப்பான். தேவர்களின் பாகத்
தில்.....யக்குச் செய்கிறோம். உல பாலகனாகும்
கான் மேத்திகையில் கவதாயின உள்ள கந்தாபிக்கிறோன்
அனது கைகளில்.....யக்குச் செய்கிறோம்.
உல—உரு பாலகனாகும் கான் தென்நிசையில்.....
.....மேற் நிசையில்.....வடநிசையில்.....தருவ
நிசையில்.....உயரிய நிசையில்.....யக்குச் செய்
கிறோம். உல நீ தானருவான், நீ தரிப்பவன், நீ கிரு
ஷன். உல நீ கைததைச் சுத்தஞ் செய்பவன்; நீ
தேவந் துய்மை செய்பவன்; நீ காதகைச் சுத்தி செய்
பவன். உல இவ்விருந்தும் அங்கிருந்தும் அவர்கள்
எனக்குத் துண்செய்வார்களாக. நீங்கள் துரிதமாகி
இனை பிரிபாத இரு சகோதரிகொப்போல வாதிகள்;
திவயம் காலபெயர்க்கும் மானிடர்க்கும் உலகொப் பூரு
வம் கொல்லுவதாக்கன். உலகனது கிலபத்தை அறிந்து
உலகருகன். உல எங்களுடைய சோமனுக்குச் சு
முடனுட்கருகன்; கான் வனக்கென்கொடு பகழப
பிரமத்தை உலகனுக்குப் பினைக்கிறோன். தன் வழிபோகும்
தலைவனப்போல கலோகம் செயதுவின்றது; எல்லா
அமிருதர்களும் அதற்குச் செவி கொடுப்பார்களாக
உருவன் மூன்று பாதங்களில் ஏறிகுன், அவனது கிச
ததோடு கான்கு பாதமுன்னகை அவன் அதுகரித்தான்.
அவன் அகூர்த்தோடு பாகாததைப் பொருந்தச் செய்
தான். குதத்தின் காயிபிள் அவன் சுத்தி செய்கிறான்.
சுல அவன் தேவர்களுக்கு மிருத்புலவ வரித்தான்.
அவனது பிரகைக்கு அவன் அமுதத்தை வரிக்கவில்லைவா?
கிஷியான பிரகைப்பதி யக்குததை கிரித்தான். யமன்
தனது பிரிய தேசத்தை கிட்டுகிட்டான். சல அக்கினி

தூதயேதஸோ! ததிக்ஸ்ப்படம் ி அகிணீச் சகந்தஞ்
செய்து வகித்துச் சென்றுன்னாய்; அவநகர ி பிதருக்
களுக் களித்தாய்; சுவதாவோடு அவாண் அயநகரப்
புகித்தார்க்கு; தேவனோ! அளிச்சுப்படம் அகிணீ ி
புகி. சஉ அருணிகளின் அங்கத்தினே அமாந்து உம்
களைப் போததம் மானிடர்களுக்கு ிங்கன் செவ்வந்த
அளிப்புடன் அபபொருளின் பாகத்தை உங்கன் மக்கட்
களுக்கு வழங்குங்கள். ிங்கன் இவரு பகத்தைக் கொடுங்
கன். சச அவை அறிபும பிதருக்களோ! இவரு வாகுங்கள்.
என்கு செவதும ிகாண உகணாசனத்தில் அமருங்கள்;
அளிக்கும் அகிணீ நருபகபயினே புகிப்புங்கள்; கவிர்
யிருத்த செவ்வந்த வமக்களிப்புங்கள். சடு சோமனுக்
கருகாண பிதருக்கள், நருபகபயினே கவக்கப்பட்டுள்ள
பிரிப பொருள்களுக்கு அகழக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்
கள் வருக. அவர்கள் இவரு செவி மடுத்தினே; அவர்கள்
எங்களை ஆரேவதித்தினே; எங்களுக்குத் துணைபுரித்தினே
சஉ பிதாவின் பிதாக்களோடு பிதா மதூர்களோடு
வகிஷ்டர்களோடு சோம பானநகரத் தொடரும—பித
ருக்களோடு பமன், ஆர்வமுன்னவர்களோடு அவாவுள்ள
வனுப் அகிகளின் பாமகடைத்து இஷ்டம்போல் அருத்த
வாகுக சஎ அகியை அறிபவர்களையும் ததிகவுயர்
களையும் காணவர்களோடு தேவர்களின் கடுவே அதி
அவாவுமுள்ள பிதருக்களோடு அக்கினியே! தேவர்
போத்தம ஆவியம் சத்திப ககிணோடு, பக்குத்தில்
அமரும ிஷிகளோடு ி வர். சஅ சத்திபர்களையும்,
அகி புகிப்பவர்களையும் தேவர்களோடு சோந்த செவது
பவர்களையும் அறிஞர்களையும் பெரிவர்களையும், பக்
குத்திதுட்காரும் பூர்வ ிஷிகளையும், திட இத்திராதுட
கூன பிதருக்களோடு, அக்கினியே, ிவர். சஉ ி

இந்த விரிந்த விசார கவயத்தை அதி மகனத்தர்பாண
இப்புகியை வதுரு. தகிணியுள்ளவனுக்கு இப்புகி
கம்பளமபோல மிருதுவாகும்; முன்வழி பூரு
வதனிலே அவன் உண்ணக் காப்பாளாக இப்புகியே!
ி பெருகிப் பெருங்கு; ி பிழை அழுத்தாதே:
அவன் கலபமாய் அணுகவும் கலபமாய் உண்ண
தகழுவ—அவனுக்குச் சத்தியைச்—செய்வாயோ! அளிப்
பாயோ? தனது ஆகடபாள் மகிளத் தாய் மூடுதல்
போல் அவனை ி மூடு இவ பிரியமான புகிபெருகி
கித்தினே. ஆவியம் துண்கள் அகரத் தாங்குக; இந்த
செய் பொழிபும் இனிமையான மனைகள் சதா காலமும்
அவனுக்கு அவனே அரண்னாகுக. இஉ காள் உன்
கிமித்தம் இப்புகியை உயர்த்துகிறேன். இம்மன் கட
கவய கந்தாபாகுசெய்த காள் மேடு சூழிப வேண்டும்;
பிதருக்கள் இந்தத் துணியை உனக்கு வகிப்பார்களாக
அவரு பமன் உனக்கு ஆரணக்கிளச் செய்வாகுக.
இஉ அக்கினியே! இப்பாண்டத்தைப் பதரச் செய்
பாதே. இது தேவர்களுக்கு சோமபானம் கிரும்புவர்
களுக்குப் பிரியமாகும். அமுதமான தேவர்கள் இக்கலை
சத்தின் பானம் பருகி இன்பமுதவார்களாக. சச வகிமை
பான இத்திராதுக்கு பூரணத்தடன் அதர்வன் வகித்த
இக்கலைத்தில் அவன் கெருத போததைச் செய்துஞ்.
அதில் சோமன் சதாசாலம் பரப்பிஞன். இடு கரும்
பதகவியோ, எதுமயோ பாய்போ புகியோ எத்துன்பத்
தைச் செய்திருத்தாலும் அதை, கதைபுர் தின்னும் அக்
கினியும் பிராமணனுள் தகழ்த்த சோமனும் கோபி
யின்று ிக்குவார்களாக. இவ ஒளவுதங்கள் பாலமிருத்
தகவ. என் பான் பான் யிருத்தது; சகங்கிள
பாண்பாணாக் அவன் எண்ணிப் பொகிவு செய்வாகுக.

இஃ அபிதவைகளான இப்பெண்கள், என்ன மனவி
களான இவர்கள் செப்போமெ அஞ்சத்தோடும் தன்னை
பரிசுஞ்செய்து கொள்க; நேரப் கீவகித் துக்கமற்ற காத்
தின்னக்களோடு இமயினவிகள் முதன்மைபான முனந்தா
னத்திலேயுறவார்களாக இஃ பரம நிலைபத்தியே, பிற
ருக்களோடும் பமனோடும் இஷ்டப் பூர்த்தியோடும் நீ
ஒன்று நேர், இழிவை நீக்கி நீ மதுபடிபும இம்மனக்கு
வா. அவன் கவர்க்கென்ன நேகததோடு சோவாகுக.
இஃ பிறாக்கனின் பிறாக்கலுக்கும் அவர்களுது பிறா
மக்களுக்கும், அகநீதி என்னும் கவரான இன்று
அவனிலுடய போல் காயக்கித் தெந்தஞ்செய்வாகுக.
ஈடு மயபு உனக்கு மயகனமாகுக, சவபித உனக்கு
மக்களையப் பிழை; தெனே! தெய் பொருள்களுளள
வனே! இப்பமனிப்பவனே, இப்பக்களுளளவனே மன்
கேவரான நீ சவக்கனில் என்னை மக்களமுடல் செய்.
இவவனனை நீ தன்மை செய். கஃ எனரு காதத்தறித
மனித்துத் திவயந்தரும் கிவனவந்தன் எக்களுக்குப் பப
யின்மைவைச் செய்வாகுக இவரு இவயிர்கள் கிவித
மாய் ஒவருவார்களாக. என்னில் பசியும், புயி பெரு
கும் புஷ்டியாகுக. கஃ கிவனவந்தன் என்னை அமு
தத்தில ஸதாபிப்பாகுக. மிருதபு சென்று கிவ்வாகுக;
அமுதமாபுளளது எவகளுக்கு வருக; ஸுபபுலகை அவன்
இச்சனக்கினைக் காப்பாகுக, அவர்களுது பிரான்கள்
பமனிடஞ் செல்லாமலாகுக. கஃ கிவவாயித்திரர்
கனே! எவன் வானத்திலே—பதவையனைப் போல்—கவி
மைபால் தன்னைத் தரித்துக்காடு அந்தப் பிறருக்
களின் கவிமை, புலன்களின்—கடுவே—பெரும புலகு
புள்ள அவனை அகிகளோடு, கீக்கன் போதமயகன.

[இவன்பவத சிலன்.

அந்த எமன் கீண்ட ஆயுதக அளிப்பாகுக. கஃ சிவி
கனே! உயிரிய சோதி மீது ஏதக்கன். அஞ்ச வேண்டாம்,
சோமபானஞ் செய்பவர்களே! சோமன் பொழிபவர்
களே; இந்த அவி உக்களுக்குச் செய்ப்பட்டுள்ளது
காம், உயிரிய சோதிக்குச் சொன்னனோகாம். கஃ அக்
கெரிபெரிய தவசத்தடன் பிரகாசஞ் செப்கென், வானம்
புகிக்கு, கிருஷ்பன் முழக்க கர்ச்சனை செப்கென், சோதி
யின் வாய்பினின்று அவன் என்னை அகடர்துள்ளான்;
மதிலின் சவக்கனின் முனந்தானத்திலே செழுமைபா
ளும், கஃ இருதயத்தில் கிருப்பமுளள அவர்கள் உன்
னைப் பரம நிலைபத்தில், பறக்கும் சபாணனைப்—போதும்
பொன் நெருள்வ வருளளது—துதனைப்—போதும்
எமனது சிவபத்தியே தரிதப் பதவையைப்—போதும்
பார்த்தாக்கன். கஃ இந்திர! தகத பினைகளுக்குப்
போலே எக்களுக்கு அறிவைக்கொண்டுவா; அதிகமகழக்
கப்படுவனே! இக்கெறிபிலே நீ எக்களுக்கு வழிவைப்
புகளுக்கு; சிவ்க்கும காரகன சோதிவைப் பகடவவாமோ.
கஃ தேவர்கள் உனக்கு சோதமைகாரன் கிரப்பப்பட்ட
எக் குமபக்களுண்டோ அவை உனக்கு கவதாயிருந்து
தெய் பொழிந்து செய் பெருகுபவைவாகுக. கஃ கான்
என் சேர்த்து கவதாயிருந்து தெனிக்ருத் தானியக்கன்,
உனக்குப் பெருகி கிவ்க்க; எம இரான அவற்கை உன்
களுக்கு அதுமதிப்பாகுக. ஈடு எமனது சிவபத்தில் கவித்
கவும், அகரு சகைகளில் பேசவும், உன்னில் கவக்கப்
பட்டுள்ள இய—புருஷனை வனப்பதியே!—மதுபடிபுமனி,
கஃ ஐத வேதசனே! அவனைப் பறது; உன் பற்று
பெருஞ்—கடருடனாக, அவனது காயதகை எரித்து
கிடு; அப்பால் அவனை கிருத உகைத்தில் ஸதாபனஞ்
செய். எஃ முன் சென்ற உனது பிறருக்களுக்கும், பின்

சென்றவர்களுக்கும் துற நாயையோடாகும் செய் நதி பெருகிப் பாங்க, எஃ உயரகு செப்பவரூய் இந்த ஆயுதில் ஏறு: உனது சைக்கன் இங்கு அதி ரோதி யிச கிருக்கன்; 3 அவர்களிடஞ் செய்; 4 கெகியெ மின்று விடாதே; அநகு முதன்மைபாயுள்ள பித்தரு உலகத் துக்குச் செய். [கடி, உ. ச—எஃ]

இஃ தேவபானமும் பித்தபானமும் [அதர்வக் - யமன் - மந்திரோக்த வேத பல் தேவபானம்]

ச ஐரவேதசர்க்கள! உலகன் அன்றையினிமித்தம் எழு மின்; பித்தருக்கன் செல்லும் வழிகளால் நான் உட்கண் ணுந்து செல்லச் செய்கிறேன்; அகியவிப்பவனே பிரேரித மானவன் அகியை வித்ததானான்; 1 உலகன் இளைத்து கெருத உலகத்தில் பக்குஞ் செய்பவனை கந்தாபனஞ் செய் புக்கன். 2 குதக்கணையும் அகியபயம் புரோடாசந்தையும் சாதனத்தையும் பக்குபுதக்கணையும் தேவர்கன் பித்தஞ் செய்கிருக்கன்; இவற்றடன் பக்குஞ் செய் பவர்கள் சைக்க உலகத்துக்குச் செல்லும் தேவர் சைக மான வழிகளால் 3 செய். 4 கெருதர்களும் அகியோர்க ளும் செல்லும் குத நாயையினே 5 இன்பமாய் போக்கு, அங் வபனக்களால், ஆதித்தியர்க்கு மதவருத்தம் சைக்கத் துக்குச் செய்; முன்னுவது காத்தினே 6 நிமரகவும், 7 மூன்று பெர்ணக்கன் 8 மேகம் முழங்கும் காத்தின் 9 வாய்பிலையும் உச்ச நிலபத்தினையும் 10 ஆசிரிதமாயுள்ள அமுதம் மிகுந்த சைக்க உலகக்கன் பஹுமானதுக்கு உணவையும் உதவியையும் அளித்தினே. 11 ஐ ஐரவேத 12 சோதியைத் தாக்குமின்றது, உயப்பிரதம் 13 வானத்தை ஆதரிக்கின்றது, தருவம் 14 திட தானியைச் சமக்

1 அக்கினி சூரியன் சோமன் 2 துன்பம் நீக்கும் கிலைம். 3 வானத் தினே. 4 பக்கு சாதனம். 5 பக்கு காணம். 6 பக்கு கந்தாணம்.

மின்றது, உலகக்கன் எனக்கு செய் வாய்புள்ள சைக்க கக்கன் பஹுமானதுக்கு கிருபபக்கனைக் கந்தாதினே, 1 தருவமே! கிசைபுக்கயனக்கும் புமியினேது உயப்பிர குதமே! 2 வானத்தில் ஆய்மி, ஐரவேதமே! பஹுமான நோடு சென்ற 3 சோதிக்குச் செய்; கருவம் என்றும் கந்திரும் ஒன்றும் உணர்ப்பற்றத் திகைக்கக் கத, 4 வயக்குஞ் செய்பவர்களும் கெருதர்களும் செல்லும் வழி யால், மேகான நதினை தீர்த்தன்களால் அவர்கள் கட்டித் தொழுகிருக்கன்; திகைக்கையும் பிராணிகளையும் அவர்கள் கரிசையாக்குகாரல், பஹுமானதுக்கு அவர்கள் அக்கு உலகத்தை கந்தாபிப்பார்கள், அ அகியோர்களின் அபனம் கிழக்கிதான் அக்கினி: ஆதித்தியானின் வழி கருதபத்தியம்; தடிகின்களின் தான தட்டினுக்கினி; சைவனாயும் சந்தியுளவனாயும், உனது அகைக்களோடு, பிரமனும் கந்தாபிதமான அக்கினிக்குச் செய். 5 பூரு வாக்கினி பூர்வத்தில் உண்ண இன்பமாய்த் தாபமுடனுக்கு வானம். 6 கருத பத்தியம் உண்ண பின்புறம் இன்பமாய்த் தாபமுடனுக்குவானம். தென் அக்கினி உனக்கு இன்ப மாய் சைகமாய் காப்பாய் தாபமுடனுக்குவானம். அக் கினி வட திகையினின்றும், கெகியினின்றும் வானத்தி னின்றும், ஒவ்வொரு திகையினின்றும் எல்லா உக்கிரத்தி னின்றும் அவனைக் காப்பானம், 70 அக்கினியே! அதி கிசையான சைக்களோடு மூன்று குதிகைகளுளான இரத முடனுடு—தேவர்களுடன் சமான இன்பத்தில் சகைரும் இன்பமாகும் சைக்க உலகத்தில் பக்குஞ் செய்வனை வித்ததச் செய். 88 அக்கினியே! கைமாய்ப் பின்புறம் இவனைத் தமி, உச்சத்தில் இவனை இன்பமாய்த் தமி, இன்பமாய்க் கீழ்புறம் தமி, ஐரவேதசனே மூன் குறும் ஏகனான 9 கெருதர்களின் உலகத்தில் ஒருவன

புடன் இவனை ஸ்தாபனஞ் செய். ௧௨ மூப்பப்பப்
அனல்கள இன்பமாய்ப் பற்றிகே. பிராஜாபத்தியமாயும்
பக்குச் சேர்க்கையுமான ஜாதவேதர்கள் இவரு இவனைப்
பக்குவமாக்குங்கால், பூரண நசிபகப—கிடாமலாணா
யார்கள். ௧௩ பக்கும் விரித்த வகிமைவாசி பக்குஞ்
செய்பவனைச் சவர்க்க உணகத்தக்குச் சவர்த்த, சகவமா
கின்றது. அனல்கள சாவதூதமாவதைப் புதிததிகே.
பிராஜாபத்தியமாயும் பக்குச் சேர்க்கையுமான
ஜாதவேதர்கள் இவரு இவனைப் பக்குவ மாக்குங்கால்
பூரண நசிபகப கிடாமலாணார்கள். ௧௪ நாகத்
தின் வாமபினிக்கும் சவர்க்கத்தக்குத் துரிதமாக
கிரும்பும் பக்கு புருஷன் கடலில் கடலில் ஏறிபுன
ளான். தேவர்களால் சென்ற சோநிமிருத சவர்க்க
வழிமை, இவனுக்கு சமீருதன் பனிமய உணகத்தினிற்
தம் பிராஜாஞ் செய்கிறான் உரு அக்கினி உணக்கு
ஜோதர. பிராஜைதி உணக்கு அதவர்பு; வலது பக்கத்
திலே உணக்கு இவ்வான் பிரமஞாவாகு. பூரண பக்குவ
களின் பாகத எவரு சென்றவனதோ அங்கு இந்த
பூரணமான பக்குவ சென்றுவந்தது. ௧௫ கோதகம
மிருத்த, பாக் சிவந்த இவத கந்தா—ஓதகம் இங்கு
ஸ்தாபனமாகு. உணக்கு செய்பவர்களுக்கும, மரர்க்கஞ்
செப்பவர்களுக்குமதேவ அளிப்புக்களிலே பாக மகட
பவர்களுக்கும எவரன் பக்குவசெய்கிறோம். ௧௬—உரு
கோதகமமிருத்த நயிர் சிவந்த.....செய்கிறோம்.
கோதகம மிருத்த நிவலைன் சிவந்த.....செய்கி
றோம். கோதகம மிருத்த செய் சிவந்த.....செய்கி
றோம். கோதகம மிருத்த மாயிசம் சிவந்த.....
செய்கிறோம். கோதகம மிருத்த உணவு சிவந்த.....
செய்கிறோம். கோதகம மிருத்த தேன் சிவந்த.....

செய்கிறோம். கோதகம மிருத்த சலம் சிவந்த.....
செய்கிறோம் உரு தேவர்கள் உணக்கு கோதகம மிருத்த
எவரும்பவகன் தரித்தராகளோ, அவை சவதர மிருத்த
தேவ கவந்த செய் பெருகுபவையாகு உரு என
கவந்த சவதர மிருத்த உணக்கு எவத தானியங்களைத்
தென்க்கிறேனே அவை உணக்குத தேவந்தித திடமுட
னாகு, பமரான உணக்கு அவததை அனுமதிப்பானாக.
உரு வெரு பக அழிவின்மைவாகு. உரு புவிமை
பதசரித்தத நிவலை குதித்தது, இவத மூல நிலவததை
பும், பதமய மூல ஸ்தானத்தையும் அது நோக்கிச் சென்
றது சமரண மூல நிலபத்திகருச செனதும நிவலைப
பும் ஏழு ஜோதகங்களுக்கும் மதாரித்து நான பஜனம்
செய்கிறேன். உரு நார் காண்பவர்கள், தூது தானை
கனோடாகும் வாயுவை சவர்க்ககாரணம் சூரியன் செய்
வத்துக்காக நோக்குகிறான அளித்தது திருபிசொடப
வர்களும், ஏழு தர்மமாகளுள்ள தடசினினைபக் கறக்கி
றான உரு அவர்கள் சவஸ்திக்காக இனிமை மிகும்
பகவின் எவரு சேதங்களுள்ள சும்பக்கையும கோசத
கையும கறக்கிறான, அவனினிய! பெரிய நிலவததில்
சனங்களில் இன்பமாகும் அதிதியான¹ உறுதியை இன
னம் செய்யாதே. உரு நீ அளித்த சொன்ன இந்த
ஆமடைய தேவசவிதா உணக்கள்கிறான். தாரிபமான
நீ அதை அளித்த பமனது இராஜ்யத்தில் செலது
வரவே. உரு தானியங்களை பகவாயிறது: என அவனது
கனருயிறது. அவனில் ஒருவன் பமரானுயததில் அகதய
மாய வாமுகிறான். உரு இன்னானே! கிருப்பததை
பனிக்கும் பககன்காக, இனை, வாகு. சிவப்பு வெருபபு
சருப கிருபவகனாகும்—தானியங்கள்—கனது எனப்
1 சேமன் 2 சூரியன் 3 நிவலைன் 4 கண்டனமாகுத.

படும் என்னோடு அவை இன்று உன்னை அறச்சித்த நின்
நினை. உட நான்கிறத் தானியங்களும் மஞ்சளும்
வெளுப்புமானவையும் கறுப்பும் கெடுபுமானவையும்
உனக்கு இவரு பகர்களாகுத அவனுக்குத் திடவகற்கும்
கன்றான் என்—தானியத்தடன்—அவை அச்சமற்றாகுத.
உடு என், ஆரியம் வகையாய் துற தானை ஊற்
தக்களான் இந்த அநிதப வகையானானிலே அளிக்கு
றேன். அவன் மமது பிதாவையும் பிதா மகர்களையும்
தாக்குறான் அவன் பெருகி பிபிதா மதற்களையும்
தாக்குறான் உட சலத்தின் உச்சியிலே விரியும் துற
தானை ஊற்றேடு ஆரியம் ஒட்டமுள்ள நீரின் ஓரத்
திலே—தகடபற்றத் திடமனிக்குத் தண்ணீரின் அருகே,
கவதாக்களோடு பிதருக்கள் அமர்த்துள்ளார்கள்,
உட இச்சுடு கிலம் குவிப்போடு குவிக்கப்பட்டுள்ளது;
சுலோதாக்களே! அததக் கீழ் கோக்கிப் பாருங்கள்;
இம்மர்த்தியன் அருகத்தக்குப் போகிறான். சமான் பத்
தக்களான நீங்கள் இவனுக்கு மனைகளைச் செய்பவர்கள்,
உட நீ இவரு இரு, இவரு தனது ஐயித்த, இவரு
கினைவு—டனிரு, அறிவு—னிரு; இவரு அதி கீரமையும்
வயமனிப்பவனாயும் சத்தருவான் கிழ்த்தபபடாதவனாயு
மிரு. உட இந்தச் சலங்கள்—தேவினான சலங்கள்,
தேன் பெருகி மனைகளும் போனையும் திருப்பிசெய்து, அமி
ருதத்தையும் கவதாவையும் பிதருக்களுக்குக் கரப்பவர்க
ளாய் இருவர்களையும் மனப்பூர்த்தி செய்க ஸ சலங்
களே! அக்கினியப் பிதருக்களுக்குப் பிதோனை செய
மின்: பிதருக்கள் இந்த யக்குத்தத் கவிசரிப்பார்களாக,
கிலமும் வன்மமைய ஈடும் அவர்கள், எவளுக்கு கவிசர்
மிகும் செவ்வகை அளிப்பார்களாக. சட அவர்கள்
அமர்த்தியனாயும் அகிகையப்பவனாயும் செய் பிரிபனாயு

மூன்றவனை எழை செய்கிறார்கள், அவன் தூரங்களுக்குச்
சென்ற பிதருக்களையும் கவதாபிதமான செவ்வகையையும்
அறிகிறான். சட நான் உனக்கவிக்கும் தபிசு ஒதனம்,
மாயிசம் கவதா மிகுத்து தேன் பொழிந்து செய் பெருகு
பகையாகுத. சட நான் உனக்கு என்னுடன் சேர்த்து,
கவதாமிகும் எத்தானியங்களைத் தெளிக்குறேனே அவை
தோன்றித் திடமுடகுத பமாரான் அவற்றை உனக்கு
அதமதிப்பாகுத' சட பகைய பிதருக்கள் சென்ற புர
தன் வண்டி இது, அப்பகை செவ்வகையாய் வழியுமிது. மூன்
சென்றவர்களும் அவற்றை அறச்சிப்பவர்களும் கெருத
உகைத்தாக்கு உன்னைக் கமத்து செவ்வகையினார்கள். சடு தில்
பர்கள் ஊரவநிதப யகையகையான பக்கும் கிரியு
கை சாலவநிதபச் சாறறுகிறான, சாலவநிதபச் கெ
ருதான இகைக்கிறார்கள், ஊரவநி அளிப்பவனுக்கு
கிருமபுகை அளிப்பானாக சட தென் திகை யக்குத்
திலைவத்து பிதருக்கள் சாலவநிதப அகையகையினார்கள்;
தருபகையில அமர்த்து நீங்கள் இன்பமாரகுகள்; எவ
ருக்குறோய்க்கும் உனவை அளிப்பவன சட கவதா
களுடன் உத்தவகளோடு ஒன்று சென்ற சாலவநிதப |
தேவிதே! பிதருக்களோடு இனபமாகி, செவ்வச் செழு
மையையும் ஆரியம் மதிப்புவன் உனனை பாசத்தையும்
இவ்ரு பகையானனுக்கு அளி சட மன்மயமான உன்னை
மன்னியே துறையச் செய்கிறேன், தேவதாத்த மமது
ஆபுகை நீர்க்குசெய்க, வெருதாசு செவ்வகையன் உன
க்கு கலத்ததக் காண்பவனாவானாக; மரித்தவான பித
ருக்களிலே ஒன்று சேர்ப்பவர்களாவானாக, சட நீங்கள்
இருவரும் செவ்வகையினங்கள், கிரதிப்பவர்கள் உங்களுக்கு
மொழிந்த மொழிகளைத் துடைத்துகிறார்கள், அதி
ருகது கலத்துக்கு வந்து பிதருக்களிலே அளிக்கும் எனக்

குப பாலனது செய்பவர்களுக்காக. இஃ அவனை அளிக்கப்பட்டு நன்றி உறுதுவகிமை யளிப்பதான இஃத தடிகளை மனகனமாக வந்துள்ளது; பென்வனம்—போல —மூப்பு வந்து பிறருக்களுக்கு இவர்களைச் சேர்த்து விடும் இஃ நான் இந்த தருபவைகளைப் பிறருக்களுக்கு முன்கொண்டு வருவிறேன்; சிவத்துச் செமகமயாவிற்கு மும் நான் தேவர்களுக்குத் தருபவைகளை—விரிககிறேன்; புருஷனை! நீ பக்கவாய் அதில ஏது, செவதுள்ள பிறருக்கள் உன்னை அறிவார்களாக இஃ நீ இந்தருபவை யிலே உட்காராதனாய்; நீ பக்கவாய்க்குமுள்ளாய்; செவதுள்ள பிறருக்கள் உன்னை அறிவார்களாக, அவச மகமாய் உன் உபத்தை ஒன்று குவி, நான் பிரமத் தோடு உனது உறுப்புக்களை ஒழுகு செய்கிறேன், இஃ பாலனது பால்டய்களின் மூடிபாவாய்; உன் னின் உறுதியும், உடமுடிவதும், சிவர்களை எவர்களுக்கு னது வருடவகளை நீக்காபுகை அளிக்க வந்துள்ள, இஃ இவர்களைச் சனனஞ்செய்த உனயின் பாக மாய் சிவபாரும—யமனது இவன்—அனனவகளை ஆதி பத்தியத்தை அடைந்தான், விசுவாமிததிராகனே! அவி களோடு அவனைப் போற்றுவதை; யமன கமகமத் நீக்க காபுகடல் வாழச் செய்வானாக இஃ பஞ்சமாவவர்கள் யமனுக்கு சிவபத்ததை செய்கதுபோல எனக்கு வெரு பலர்களாக நான் மயினைப் பிரமாணஞ் செய்கிறேன் இஃ உனது தந்தை முன்னர அணிந்த இப்பொனனை நீ தரி, உததஞ்செய்யும் உனது பிதாவின் வந்து கதையை உததஞ் செய். இஃ சிவப்பவர்களுக்கும் மரித்தவர் களுக்கும் சன்னமானவர்களுக்கும் பக்கவாய்க்களுக்கும் செயத் தானையும் தென் கதையும் பெருகிப் பாய்க, இஃ திவப்பவர்களுக்கு வாழ்பவனும், தினகவகின்

சூரியனும் நன்றி பார்ப்பவனும், கோதியின் உஷகாலன் களைச் சொழமை செய்பவனுமான்—சேரமன் பாடுகிறான்; கதிகளின் பிராணனது அவன் கலைகளைப் பழங்கச் செய் துள்ளான், அவன் தன்னது அறிவான இஃ கொள்க இந்ந பத்தில் துலழந்தான் இஃ கோதியிலே உனது ஒளி யிலும் புனை விசாலமாகி உன்னைச் சூழ்க; ஏனெனில் புனிதன், செய்பவனே! ஒளிபோடும் எழிலோடும் சூரிய னைப்போல் நீ சேரதி வீடுகிறாய், கடு சேரமன், இஃ திச னுடைய சிவபத்துக்குச் செவதுகிறான், நனயின் கண் பர்களின் ஒப்பாதத்தனை பங்கஞ் செய்வதெனில்; சேரமன் கலைத்தின் னது காலாகவின் வழிபாலை, ஆண்பெண்களைத் தொடர்வதுபோல் குவிகிறான், நக அவர்கன் புதித்துள னாககன்; அவர்கள் இன்பமாயுள்ளார்கள்; பிரியமச புனைவாகின் அவர்கள் தளர்த்து, யமனர்கன்; தாமே ஒளிவிகம அறிவர்கள்—அவர்களைப்—போற்றியுள்ளார்க ளை, இஃ நனகனாயுள்ள காலகன் உங்களைப் போற்றுகி றோம் கடு பிறருக்களை! சேரமனாகுக்களான நீவகன் பிறருக்கள் சொல்லுவ கமாயி வழிகளான எங்கலாக்குப் பிரகசனயபும் ஐயுளையும் அளிப்பவர்களை உவருவகன்; செவவச சொழமைகனோடு எவகனில் சேரப்புகள், கடு சேரமனகனான நீவகன் பிறருக்களசொல்லுமகமசீ வழி களான சொல்லுகிவகன், அப்பால் கலை பிரகாரபுடன் கலை விரக்கினோடு, அவினயப் புதித்த மறுபடிபு எவகன் மயினைக்கு வராகுகன், கச அககனி ஐதவேதசன் உவ கனைப் பிறரு உலகத்தததருச் கொழுத்துககால ஏதேனும் உவகனது ஒரு அங்கத்தை விட்டுவிடாருகதரன், அதனை நான் மறுபடியும் உங்களுக்குப் பூணஞ் செய்கிறேன்; பிறருக்களை! உககன் எவலர அககவகனோடுமே நவகக் கததில நீவகன் குதர்கலமாருகுகன், கடு ஐதவேதசன்

தூதனாக அனுப்பப்பட்டுள்ளான்; அவன் மாவீட்டி
 னால மாவீட்டிலும் தினத்தின் அந்தகதிலும் போற்றுவ
 தாக்—கருகன்; நீ பிறருக்களுக்கு கவதாயுடன்
 அளித்துள்ளாய், தேவனே; அயிக்குப்பட்ட அயிகளைப்
 புதி, கூசு அருளுள்ளவனே! ஒ, இகோ உனது மனம்;
 புதியே! சகோதரிகள தங்களு பரிப வனதுகளைப்
 போல் நீ அவனைப் போத்தது, என பிறருக்கள் உட்கா
 ரும் உலகம் பொலிவு பொருக: நான் உன்னை பிறருக்
 கள் உட்காரும் உலகத்திலே உட்காரச் செய்கிறேன்
 கூடி நீ என்கள் பிறருக்களின் தாபகப் கூசு வருளனே!
 அதி உபரமாயுள்ள பராததை எவகவிடயி நுதது கீகரு:
 சிறுன பராததையும், நெபத்தத்தையும் கீகரு, சூதித்தி
 யனே! பிறரு உனது விதத்திலே அநிதிக்கு நான்கள்
 குறறமற்றவர்களாக வேண்டும். எடு வருளனே! குறத்
 காகையும் நெடுமையாகவும் ஒருவன் சுட்டப்படும எவலாப்
 பராதகளினின்றும் எவகளை விடுதலை செய், அரானே
 உன்னை காப்பாடி துணியாடி நான்கள் துறு வருஷ
 காலங்கள் வாழலாமே, என கவயம் எவகரும் அகி
 னிக்ருச் கவகாயும் வன்கருமரக, எடு பிறருக்களோ
 டான சோமனுக்குச் கவதாயும் வன்கருமரக, என
 சோமனுடான பிறருக்களுக்கு கவதாயும் நமஸ்காரமு
 மாகுக, என பிறருக்களோடான பமனுக்குச் கவதா
 யும், நமஸ்காரமு—மாகுக, எடு பெரும் பிதாமஹனே!
 உனக்கும் உன்னை அதுசரிப்பவர்களுக்கும் இவரு—
 இநோ—கவதா, என பிதாமஹனே! உனக்கு, உன்னை
 அதுசரிப்பவர்களுக்கு இவரு இநோ கவதா, என
 பிதாமே! உனக்கு இவரு கவதா, என புவிபிழட்டா
 ரும் பிறருக்களுக்கு கவதா, என வானத்திலுட்காரும்
 பிறருக்களுக்கு கவதா, அடு சோதிபிழட்டாரும் பிதா

ருக்களுக்கு கவதா, அக பிறருக்களே! உங்கள் பலத்
 துக்கு நமஸ்காரம்; பிறருக்களே உங்கள் இராதத்துக்கு
 அடு பிறருக்களே! உங்கள் பயங்கரத்துக்கு நமஸ்காரம்,
 பிறருக்களே! உங்கள் கோபத்துக்கு நமஸ்காரம்,
 அக பிறருக்களே! உங்கள் கோரத்துக்கு நமஸ்காரம்,
 பிறருக்களே! உங்கள் குரரத்துக்கு நமஸ்காரம்,
 அக பிறருக்களே! உங்கள் மகன் கபாலத்துக்கு நமஸ
 காரம், பிறருக்களே உங்கள் சிவகர—ஸிவபாவத்துக்கு
 நமஸ்காரம், அடு பிறருக்களே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம்,
 பிறருக்களே! உங்களுக்கு கவதா, அக பிறருக்களே!
 அவருளளவர்கள் இவருளள பிறருக்களான நீங்கள்
 தான்; அவர்கள் உங்களை அதுசரிப்பாராகளாக, அவர்
 களில் நீங்கள் நெற்றவர்களாக வேண்டும், அக பிறருக்
 களே! இவருளள அவர்கள்—நான்கள் தான்—இவரு சீவ
 னுடனிக்ருக்கிறோம், அவர்கள் எவகளை அதுசரிப்பாரா
 காக, அவர்களில் நான்கள் நெற்றவர்களாக வேண்டும்,
 அடி அகவினியே! தேவனே! நான்கள் சோதி, பிதாந்த
 உன்னை அழிபாத உன்னை எழுச்சி செய்கிறோம், என
 னில் உனது அந்த அதிகயச் சமித்து நோதியிலும் ஒளி
 கீசச் செய்யும் துதிப்பவர்களுக்கு உணவைக் கொண்டு
 வர, அக சைக்களின் நெடுவ சந்திரன் செத்துகிறான்;
 கபர்ணன சோதிக்குத்—துரிதமாகிறான்; பொன் சக்கா
 யின்னவனே; அவர்கள் உங்கள் வழியை அறிவ
 தில்லை; வானம் புதியே! என்னை அறித்தகொள்ளும்
 கன், [கடி. ச. க—அக]

கடி.வது காண்டம் முற்றிற்று.

கருத்து—இக்க—இக்க மர்மமான பிறருக்கள்

நிகை யக்கும் [நோமன்—யக்கும் சந்திரன்] க நிகை
 கங்கு பாய்க, வாதங்கள் கங்கு விக்க, பதங்கள்
 வருக; பாய்களே! இந்த யக்குதலை வளர்த்துக்கொள்;
 நான் கங்கு பொழியும் அவிவரல ஆறாதி செய்
 கிறேன். உ நோமன்களே! நீங்கள் யக்குதலைப்
 பாலனஞ்செய்யுங்கள், கங்கு பெருகும் வேகம் இதர
 குத் துன்புரியுங்கள்; காலங்களே! இஃக யக்குதலை
 விருத்தி செய்ப்புகள்; நான் கங்கு பொழியும் அவிவரல
 ஆறாதி செய்கிறேன். உ ஒவ்வொரு நபர்க்குமும்
 ஒவ்வொரு பாலகைக்கும் விசிற்த்து நான் இவ்வீரக தழவு
 கிறேன்; நாலு திசைகளும் யக்குதலை வளர்த்திகே
 நான் கங்கு பொழியும் அவிவரல ஆறாதி செய்கிறேன்.
 [கக. ௧] நிகை சலம் [வரித்தந்திபன்—ஆபன்]
 க பனி மலையினின்று வரும் சலங்களை உனக்கு மங்கை
 மாகருக, ஊற்றுக்களினின்று வரும் சலங்களை உனக்கு
 மங்கைமாகருக, ஒழிம சலங்களும் மறை சலங்களும்
 உனக்கு மங்கைமாகருக, உ பாழ்நில சலங்களும் சதுப்பு
 நிலை சலங்களும் உனக்கு மங்கைமாகருக, வாய்க்கால்
 சலங்களும் கும்பங்களோடான சலங்களும் உனக்கு
 மங்கைமாகருக, உ மண் வெட்டியிலலாமல் வெட்டிபவா
 களையும், அறிஞர்களையும் ஆறத்தில செலவழக்கையும
 வைத்தியர்களைவிட செலவை செய்பவர்களைப்போல
 சலங்களை நான்கள் காற்றுகொளும், ச அசுவங்களே! 1
 திவய சலங்களிலே—ஊனுமாயி—பெருகும் சலங்களி
 லே சத்தி செய்பும் சலங்களிலே—ஊனுமாயி—நீங்கள்
 சகதி பெருகுபவர்களாகருங்கள், இ சலங்கள் உனக்கு
 மாவில்களே.

மங்கைமாகருக, சலங்களை செவ்வாய்க்கால சலங்கள் பங்கு
 மம் நீக்குபவையு—மாகருக, காதலர்களினவனுக்கு இன்பம்
 செய்வதுபோல, அவை உனது சேகரிப்பை செலவை செய்
 திகே [கக. ௨] நிகை அக்கினி [அதர்வாஹிரசன்—
 அக்கினி] க தூகவேகசரீரே நோதியினின்று, புவிபி
 னினதும் வானத்தினின்று, வானப்பதிகளினின்று
 ஓடிக்கொண்டிருக்கும்—கோன்றி—என்கு என்கு பூணமாய்
 விளங்குந் தீயோ, அங்கிருந்தெல்லாம் பிரியமுடனாகி என்
 கருக்கு வர, உ அக்கினியே! சலங்களிலே உனது
 மனமே எது உன்டோ வனங்களிலே, பனங்களிலே,
 புனங்களிலே உனது—மேன்மை எது உன்டோ—
 அந்த—மேளா—உனது கரபங்களை பெல்லாம்
 ஒன்று குவி, அவற்றுடன் தேவாத நிமித்தத்தை
 யளிப்பவருப் குறைவாத எங்களிடம் வர, உ அக்
 கினியே! தேவர்களிலே உனது கவரக்கச் சிறப்பு எது
 வோ, பிதாருக்களிலே துறைந்த எத்தகை முண்டோ,
 மனிதர்களின் கடுவே உனது எப்படிப் பெருகியுள்ளதோ
 அவற்றால் எவர்களுக்குச் செலவதனை அளி ச நான்
 கவிபாயும் அறிவதற்குநுடனாயும் செலியுமா செலியுமுள்ள
 வனிடம் செலவதனாகாக யஜிக்கிறேன் என்கு பவ
 முண்டோ அங்கு எமக்குப் பயமின்மைபாரக: அக்
 கினியே! தேவர்களின் கோபத்தைத் தணி [கக. ௩]
 இஃக விருப்பம் [அதர்வாஹிரசன்—அக்கினி] நத மந்தி
 ரோத்த தேவதை, உ அதர்வன் முதனமையாய் செய்த
 ஆறாதிபாலும் ஓர் கவேதனை செய்த ஆறாதிபாலும்
 நான் முதன்மையாய், உனக்கு முதனாகுகிறேன் அவற்
 ருடு திருப்பதியாகி அக்கினி அவிவை வலிக்குச் செலவா
 றாக, அக்கினிக்குச் கவாஹா, உ தேவி கபகையான
 விருப்பத்தை நான் முன் பக்கம் னாத்பனஞ்செய்கிறேன்.

நிகழ்வின் அங்கம் எனக்குக் கூட அறியப்படாதுவா
வா? என் ஆகை எனக்கே பூணமாகு; அது என்
மனத்தில துழைவதை நான் கண்டேனேமே. ௬ பிர
கற்பதியே! எங்களுக்கு கிருப்பதது. என் வர. அப்பால்
எங்களுக்குச் செவ்வதை அளி பிறகு எங்களுக்குச் கூட
அறியப்படாதுகூட. ௭ பிரகற்பதி என் கிருப்பததை
அறிவாகு; அறியாதது மகன என் மொழியை அறி
வாகு; எந்த காமனில தேவர்களும தேவதைபும கனரு
செலுத்தப்பட்டு ஒன்று சேரவிராகனே அந்த காமன
எங்களை அதுசரிப்பாகு. [௧௧, ௭.] ஓடக இந்தியன்
[அதாவாகனா—இந்தியன்] ௮ புவிபிழைகள் எல்லா
ரூபத்தின, மானிடர்களின் குகத்தின் இரகரக இடங்கள்;
அவன் தாசர்களுக்குச் செவ்வங்களை அளிக்கென; எங்க
ளால பேரற்றப்படுகொல் எங்களுக்கு அவன் செவ்வம்
களைப் பிரேகனை செய்வாகு. [௧௧, ௭.] ஓடக புரு
ஷன் [புருஷ குத்தம் நாராயண—புருஷன்.] ௯ புரு
ஷன் ஆபிரயம்களுள்ளவன்; ஆபிரய கன்டன், ஆபிரய
கால்களுள்ளவன்; அவன் புவிபயப் பூணமாய்ப் பூண்ட
பந்து அருளுகளை ஆக்கியித்தானான். ௧௦ அவன்
மூன்று பாதகங்களால் சோதியிலேறினான்; மதுபடியும்
அவனது ஒரு பாதமஇறந்திருந்தது அப்பால் அவன் புதி
கும் புதிக்காத எல்லாப் பொருள்களினும் விபரபகமாகு. ௧௧
அவனது மகிமைகள் வெரு பல, புருஷன் அனாதையிட
மேனமை வாயத்தவன், என்னா சிவர்களும அவனது ஒரு
பாதம்; சோதியிலே அமுதுமாயுள்ள அவனது மூன்று
கால்கள். ௧௨ புருஷனே இந்த சாவமும, இருப்பதும்
இருக்கப் போவதும். வேறென்றேயிப்போல் சேர்ந்த
அவன் அமுதத்தின் நகவான். ௧௩ அவர்கள் புருஷனைப்
பிரித்தபோது எத்தனைப் பிரிவுகளாகப் பிரிந்தார்கள்.

அவன் முகம் எது? கைகள் எவை? அவனது தொடை
பாதங்களின் நாமங்களெவை? ௧௪ பிரேமணன் அவனது
முகம் கருத்திரியன் அவனது இரு கைகள், கைசியன் அவ
னது கடுவு அவனது இரு பாதங்களினின்றும் ருத்திரன்
தோன்றினான். ௧௫ அவனது மனத்தினின்றும் சந்திரன்
மலர்ந்தான். அவனது கண்ணினின்றும் சூரியன் என்ன
மாணவ இந்திரனும் அக்கிவிபும் அவனது கால்களினின்றும்
கிளகிளக்கன்; வாய அவனது பிரேமணனின்றும் புலகு
னான். ௧௬ அவனது நாயிரினின்றும் வானமாயிற்று;
அவனது நித்தினின்றும் சோதி செம்மையாக்கப்பட்ட
தான். அவனது இரு பாதங்களினின்றும் புவிபாயிற்று;
அவனது செவிகளினின்றும் திசைகள் வந்தன;
அவர்கள் இன்னமும் உகைய்களைச் செய்தார்கள்
௧௭ அதிலே விராடன் தோன்றினான். புருஷன் விராஜ
னிடமிருந்து—பிரேமணன்—சன்னமானவன் புவிபய
முன்னமும் பின்னமும் அவன் ஆக்கியித்தான். ௧௮ தேவர்க
ள் புருஷன் என்னும் ஆறறுபாதிபால் பக்குத்தத விசாலை
மாகத்தவகால் வரத்தம் அகன் செய்பாயிருந்தது; கிரீஷ்
மம் சபித்தது. ௧௯ அகன் அளி ௨௦ அந்த யக்ஞத்தை,
முதல் தோன்றும் புருஷன், முதல் மஹநால், அவர்கள்,
தெளித்தார்கள்; தேவர்களும சாத்திராகாரம் வசக்
கனும் அவனது யக்ஞஞ செய்தார்கள் ௨௧ அந்த—
யக்ஞமான—புருஷனிடமிருந்து—ருதிகாரன் தோன்
றிந்த வாய்களில் இருவரின்க பந்தனான பிரேமணனும்
புலகுயிற்று. அகனிடமிருந்து பகக்கன் பிரேமணன், ஆபி
கனும் அஜங்கனும் அகக யக்ஞத்தினின்றும் அகமாதன.
௨௨ அந்த சர்வஹுதமான யக்ஞத்தினின்றும் ருக்குக்
கனும் ஸாமங்கனும் சனித்தன; அதனிடமிருந்து சாதம்
தோன்றிற்று அந்த—யக்ஞத்தினின்றே யஜுர் அமைந்

காற்றில் எனக்கும் விசும் இச்—சக்திதங்களை—ஒன்று வரச்
சேர். இத்தியே! 1 அவரதை எனக்கு மங்களகா
மாகச் செய். எ கவண்வதி எமக்காகுக; எமக்கு அபய
மாகுக: இரவு பகலுக்கு வணக்கமாகுக [கக அ]
இஃது சாந்தம் [பிரமரிஷி—சாந்தி ரூபம். சாந்தி
தேவதை] 2 எனக்குக்குச் சேர்தி சாந்தமாகுக, புனி
சாந்தம் விரியும் இவ்வளவும் சாந்தம், கீர் மிகும் சவங்க
சாந்தம், எங்களுக்கு ஒளவதங்கன் சாந்தமாகுக. உ
பூருவ ரூபங்கள் சாந்தங்களாகுக செய்தமம் செய்பா
தமம் சாந்தம், இருப்பதும் இருக்கப்போவதும் சாந்தம்,
ஒவ்வொன்றும் எங்களுக்கு சாந்தமாகுக. உ பிரமத்
தால் கூர்மைவாயும், புனிதமாயும் பரமேஷ்டியாயுள்ள
இம் மொழியால் பயவகாததைப் புலன்குறும் இச் சொன்
வால் எனக்குக்குச் சாந்தமாகுக. 3 பிரமத்தால் கூர்மை
வாயும் பரமேஷ்டியாய் ழுள்ள இமமனத்தால், பயங்
காததை உண்டுபண்ணும் இம்மனத்தால் எங்களுக்குச்
சாந்தமாகுக. 4 பிரமத்தால் கூர்மைவாயும் எனது இரு
தயத்திலுள்ள, மனத்தை ஆளுகவுள்ள, இந்தப் பஞ்சேச்
திரியங்களால் பயவகாததை உண்டுபண்ணும் இவற்றால்,
எங்களுக்குச் சாந்தமாகுக 5 எங்களுக்கு மித்திரன்
சாந்தமாகுக; வருணன் சாந்தம், விஷ்ணு சாந்தம்,
பிரஜாபதி சாந்தம், இந்திரன் சாந்தம், பிரகஷபதி சாந்
தம், அரிபமன் சாந்தமாகுக. 6 எ எங்களுக்கு மித்
திரன் சாந்தம், வருணன் சாந்தம், விவஸுவன் சாந்தம்,
அந்தன் சாந்தம், வானத்தினின்றும் வைபத்தினின்றும்
விளங்கும்—வன் செயல்கள்—சாந்தம், சேர்திரியே சவன்
மாகும் விரகவகன் சாந்தமாகுக. 7 கடும்கும புனி எங்க
ளுக்குச் சாந்தமாகுக, கிரம சவரீச சாந்தம், கிரபபும
பாறுள்ள பகங்கள் சாந்தம், பிரக்தும் புனிபும் சாந்த

மாகுக. 8 சேர்திரிய பற்றிய கட்சததிரம் எனக்குக்
குச் சாந்தமாகுக. அபிசாரவகலும் அவச் செயல்களும்
எங்களுக்குச் சாந்தமாகுக, புதைத்த செயல்கள் சாந்தம்,
கிரம சேர்திரிய கிளிகள் சாந்தம், கேசத் தீமைகளும்
சாந்தமாகுக. 9 சாந்திரீசன் சேரும் விரகவகன் எங்க
ளுக்குச் சாந்தமாகுக. இரகுவேயி ஆதித்திய ழும சாந்த
மாகுக; தாமகேதுவரன் நிருத்புகும எங்களுக்குச் சாந்த
மாகுக: 10 நிற்ப தேவகன் ருததிரர்களும் எங்களுக்குச்
சாந்தமாகுக. 11 ருததிரர்கள் சாந்தம், வரக்கள சாந்
தம், ஆதித்தியவகன் சாந்தம், அக்ஷிகள சாந்தம், எங்க
ளுக்கு மகரிஷிகள் சாந்தம், தேவர்கள் சாந்தம், பிரகஷபதி
சாந்தமாகுக. 12 பிரமன், பிரஜாபதி, உலகங்கள்,
வேதவகன், ஏழு ரிஷிகள், அக்ஷிகள—இவர்களால்
எனக்கு கவண் உண்டு. இத்தியன் எனக்குச் சக்திதை
அபிபாராகுக. எல்லா தேவர்களும் எனக்குச் சக்திதை
யளிப்பார்களாக, 13 ஏழு ரிஷிகள் எந்த சாந்தப்
பொருள்களை பெலவ மறிந்தார்களோ, அவை அனைத்
தும் எனக்குச் சாந்தமாகுக: எனக்கு சாந்தமாகுக; அக்ஷி
யின்மை எனக்கு ஆகுக. 14 புனி சாந்தி, வானம் சாந்தி,
சேர்தி சாந்தி, சவன்கள் சாந்தி, ஒள்திகள் சாந்தி, வணல்
பதிகள் சாந்தி: கிரவே தேவர்கள் எனக்குச் சாந்தி—
சொருபம் வார்த்தை: எனக்கு எனைத் தேவர்களும்
சாந்தி; சாந்திகளோடு சாந்தி. சர்வ சாந்திகளாரும் இந்த
வலவச் சாந்திகளோடும், இவரு சேரமாயுள்ளதை இவரு
கொடுமைவாய் புள்ளதை இவரு கயமா புள்ளதை, நான்
சாந்திச் செப்பிறேன் அது சாந்தி, அது கிவம்: எனக்
ளுக்குச் சர்வமும் சாந்தம்—மனிப்பதாகுக [கக. க]
இஃது என்று [சாந்திகாமோ பிரமன்—பிரமன்] 15
தூண்களோடு இத்தியம அக்ஷியும் எங்களுக்கு.

என்று. அங்கிதோப பெறும் இத்திரணம் வந்தனனும் என்
களுக்கு இனியாகன் - இத்திரணம் சோமணம் இன்னம்
நீயருவதற்கு இனியர்கள் சந்தி துயிப்பதின் இத்திரணம்
பூஷணனும் எங்களுக்கு என்று. உ எங்களுக்கு பகன்
இனியன் எங்களுக்கு சமசன இனியனாவானாக, எங்களுக்
குப் புரேதி இனியன், எங்களுக்குச் ச செவனவகன் இனி
யனவயர்களுக—செவயிறினை சந்திபச் சரந்து எங்களுக்கு
இனிது: அதி சன்னமான அரிமயன் எங்களுக்கு
இனியனாவானாக, உ எங்களுக்கு தரந்து இனியவனாவா
னாக எங்களுக்குத் தரத்ததா என்று கிரிதவன் அவனது
வரிசைமகளுடன் எங்களுக்கு இனியவனாவானாக எங்க
ளுக்கு வரனமுட புவிபும என்று, மனை இனிது, தேவர்
களின் கக அழைப்புக்கள் இனிப்பவையாகுக, ச சோதி
முகமுள்ள அக்ஷி எங்களுக்கு இனியனாவானாக, மித்
திரணம் வந்தனனும் எங்களுக்கு இனியர்கள், இரு அக
கினிகள் இனியர்கள், சகிருதர்களின் கக செயல்கள்
எங்களுக்கு என்று சலனமருவ கரந்து எங்கனில்
இனிப்பதை வீசுக, இ எங்களுது பூவ அழைப்பிலே
சோதியும் புனியும் எங்களுக்கு இனியனவையாகுக; வர
கன் காண வானம் இனிதாருக எங்களுக்கு ஒஷதிகளும்
செடி கொடிகளுட இனியனவையாகுக துய்க்கும் பெனிபதி
எங்களுக்கு இனியன், உ தேவ வுத்திரன் வகக்களுடன்
எங்களுக்கு என்று, ஆதிகதிபர்களோடு நந துதியுள்ள
வந்தனன் இனியன்; குததிரைகளோடு சிவக்கை செயபும்
குததிரை எங்களுக்கு என்று, துயஷ்டர் இருந அன
னது மனைகிகளோடு எங்களுது இனிமைக்குச் செகிபுது
வானாக, எ எங்களுக்குச் சோமன் என்று, எங்க
ளுக்கு பிரமன் என்று, எங்களுக்கு யக்ஷ காதனவகன்
என்று: எங்களுக்கு யக்ஷங்கள் என்று; எங்களுக்கு யக்ஷ

கந்தமப கந்தாபனங்கள் என்று: எங்களுக்கு கிரியும்
செடி கொடிகள் என்று: எங்களுக்கு வேதி என்று. அ
ருசியன் கிரியு வகனேனும் எங்களுக்கு நலத்து ன
எழுவானாக, வரந்து திசைகளும் எங்களுக்கு இனியர்;
திடமான மனைகள் எங்களுக்கு என்று. பூஷணன் எங்க
கிரு இனியவன், சதிகள் எங்களுக்கு இனியர், சலவ
கன் என்று, உ அதி கிரிதவர்களோடு எங்களுக்கு
என்று: இவர்க்கும் மந்தாக்களும் இனியர்கள் எங்க
ளுக்கு விஷணு இனியன் பூஷணன் எங்களுக்கு என்று,
வகிகளும் சிலபம் எங்களுக்கு இனிது, வாயு எங்களுக்கு
இனியன், சடுகாக் கும கேவ சக்தா எங்களுக்கு என்று;
ஒளி வீசும் உஷணன் இனியர்; எங்கன் பிரசைக்கு பர்
ஜன்பன் என்று, சலமனிக்கும் கெத்திரபதி எங்களுக்கு
இனியன். [சக. 50]

கேவ இனிது சாதிராம சோமன்—சோமன்] உ சத்
திப்பதிகள் எங்களுக்கு இனியர்களாவானாக, எங்க
ளுக்கு குதிவகன் இனியர், பகர்கள் என்று. ககிருதரு
செயபும் நைகைகளுள்ள ரிபுக்கள் எங்களுக்கு இனியர்
கள்: எங்கன் அழைப்புக்களில் பிதுருகன் எங்களுக்கு
இனியராவானாக, உ தேவர்களோடு கிரியே தேவர்
களும் எங்களுக்குச் சகமனிப்பர்களாக, அதிவுக
ளோடு சலவநீ இனிமைவரவானாக, தெரடர்பவர்கள்
என்று, செவமமதுசரிப்பது இனிது, புவிபூள்ளைய
பும் சோதியினுள்ளையபும் எங்களுக்கு என்று, சலவ
களினுள்ளையபும் எங்களுக்கு இனியன், உ தேவ
னன் ஒருகாலுள்ள அனன் எங்களுக்கு சலமாவானாக,
அடிப்பாமபு இனிது, கடன் என்று, சலவகளின்

1 இனிமை பரிப்பாளுக என்று ஒருதங்கள், அப்படியே மற்ற
வைகையும் தெரிந்தகொள்க.

போனது பேரு இனிது, கேவலநால காக்ப்படும்
கந்தன் எனக்கு இருவருவாக. ச ராகன்
செய்யும் இந்த புதிய பிரமக்கை, ஆதெதிபர்க்கும்,
ருத்திரர்க்கும் வாகக்களும் விசிப்பாக்களாக ரோதி
துள்ளவாகளும் புதிய துள்ளவாகளும், பகலுள்ள மர
வாகளும் பகலுருக்களும் எவகளைக் கேட்பாக்களாக,
இ தேவர்களின் பகலுருக்களான ரித்திருக்கள, மானி
டர்களால் போற்றுவதற்கான ருதமரீயும் அறிஞர்
கள் எவகளை இன்னும் விரியும் வழியை வளிப்பாக்களாக,
நீங்கள் எவகளைத் தரவாகம் சுவைக்களால் பாணரு
செய்யுங்கள். உ மித்திரவருளே! அது அப்படி யாக
அப்படியே அது அக்கினியே! இதனது இனிதையும்
இலசபமுமாக, நாலகை திரவிகளையும் திடக்கி
யையும் சோயேனமே. நீடமரான பெரியோர்க்கு
வணக்கம், [கூ, கக.] இடைய உணவு [சாதி
காமன் பிரமன்—சோமன்] உ உணவு சோதரி
யின இருக்க நீங்கள் செயல்புள் அவனது மேன்மை
யால் அவன் அவனது வழியே அவன் செலுத்தவருள்:
அவருடன், தேவர்களால் வைக்கப்பட்டுள்ள செல்
வத்தை நான்கள் அடைபலாமோ: கவிதர் மிகுத்து,
துறுவருக்காலம் வகுத்து நான்கள் இன்பமாகலாமோ?
[கூ கக.] இடைய ஒரே வீண் [அப்பிதி இரதன்—
இரதன்] உ இரதனுடைய இருக்கைகள் திடமாயும்
தினமையாயு முள்ளன: இவை இரண்டும் அதிசயமா
னவை, ஜயிப்பவை கிருஷ்ணர்கள்: சமர் வரும்பால் நான்
முதனமையாய், அந்நாது சுவர்க்கத்தை ஜயித்த அந்தக்
கைகளை இணக்கிறேன், உ துரிதன், நீட்சான்,
கிருஷ்ணத்தையோல திவன செய்பவன் துரிதமாய்த்
தொலைத்தி சுவர்களை எடுக்கஞ்செய்யும் ஒரே வீணான

இந்தான் அதிகாச்சன் செய்து இமைக்கோட்டாமதுள்ள
அவன் துறு சேன்களை ஒருமிக்க ஜயித்தான். உ அதி
காச்சன் செய்து இமைக்கோட்டாமதுள்ள இரதானை,
ஜயிப்பவனும் ஜயிக்கப்படாமதும் அணைக்கப்படாம
துள்ள ஒரே வீணான அவனும், கைகளின் சாணகருளான
சத்திரிதும் அவனும், சமர்செய்பவர்களை நகரஞ் செய்
புகளன், ச சாணகருளானவர்களோடு சாண்குள்ள
வருளுடன் இந்தான் — எதிரிகளை — அடக்குபவன்,
அவன் தன் கணத்தோடு சமர்செய்பவர்களை ஒன்று
சொல்கிறான். சோமபானந் செய்யும் அவன் உறுதி
யான கைகளுடன், பவகரவிலுள்ள அவன் அடிமையும்
சாவகளை எய்தா ஒன்று ரோம சத்திர சேன்களை—
ஜயிக்கிறான், இ இரதானே! திடமரீயும் திடமரான நீ
சத்திரிக்குத் துதிஞான — நீ—ஜயித்த பவந்நாமான நீ
விரக்கியும் நாரகனையும் ஆக்கிமித்து, சகதியுடன்
ஜயித்து, ஜயிலமான பவ ஜயிக்கும் இரதனிலேறு,
உ நீங்கள் எக்கிரமான இரத வீரன் அனுசரித்து இன்ப
மாகுங்கள் நம்பார்களே! இரதானைத் தொடர்ந்து தரி
புகளன், அவன் பிரமஞ் ஜயிப்பவன், கோஜயிப்பவன்,
வக்கிரக்கையுள்ளவன், சத்திரபலஞ் ஜயிப்பவன், சத்தி
யாலிப்பவன் எ இரதான் கோசான்களை வலிமை
புடன ஆக்கிமிப்பவன், இரக்கமற்ற அவன் உக்கிரன்.
சத சோமமுள்ள அவன் அணைவற்றவன், சமர்
செய்பவர்களை ஜயித்து எதிர்ப்பற்றவன் அவன், சமர்
களிலே எவகை சேன்களைக் காப்பானாக, அ பிரகல்
பதியே! பகலாக்களைத் தாத்துபவனும், அரக்காழிக்
கும் நீ உன் இரதத்தோடு பற, எதிரிகளைப் பிளந்து அரி
களை அதஞ்செய்து, நீ எவகளுக்குத் துணை புரிபவனாகவும்,
உ இரதான் இவர்களைத் தலைவனாக, பிரகல்பதி, தட்

துணை, யத்தும் முன்புறம் செல்க. கைத்தது ஐயிக்கும்
சேனைகளின் நடுவே மருத்துக்கன செல்க. ௧0 கிருஷ்ண
னான இந்திரனுடைய வானுண இராகுனுடைய ஆதிததிபர்
கருனுடைய மருததுகருனுடைய உறுதி உக்கிரம் வரவர்த்தது.
மேலான மணமுள்ள தேவர்களுடைய முழக்கமும்,
புவனங் கலக்கும் எதிரி—புடைக்கும் தேவர்களுடைய எழுந்
துள்ளராகன் சக கொடிகள் குகியுங்கால் எவர்களுக்கே
இந்திரன்; எங்கு சரங்கன் ஐயி கதியிக, எவகன் விர்க்கன
ஒலருக தேவாகனே! சமர்க்கனில் எவர்களுக்குத் துணை
புரியுபவா [௧௧. ௧௩.] குரு கோதியும் புலியும் [அதா
வன்—திபாவாப் பிருதியி.] ௧ நான் இந்த சிரேயசான
கிலபத்துக்கு வந்துள்ளேன்; கோதியும் புலியும் எனக்கு
மறகனகாமரபுள்ளராகன்; திசைகள் எனக்கு எதிர்ப்பு
ருளியமருக நரங்கன உணர்வ வெறுக்கவில்லை; எங்
களுக்கு பயமின்மைபாருக. [௧௩. ௧௪] இவ்வு அபயம்
[அதாவன்—பல தேவர்கள்] ௧ இந்திரனே! நரங்கன்
எதனை பயமாகிறோமோ அதில எவர்களுக்கு பயமின்மை
வைச் செய், மகவானே! உனது இரட்டைகளாக எங்
களுக்கு உதவி செய்; துலேஷ்குதும் சததுருக்கிரத்
துவமசுருபெய் ௨ நரங்கன் ஐயமனிக்கும் இந்திரன்
அழைக்கிறோம். இந் நால் நானரு கால் கிலவருகளில்
நரங்கன பெருகவேண்மே. குருப பகைவர்களின் சேனை
கள் எவகனே அதுகாமலாருக. துவேஷ்பபவாக்கிரச் சித
தித்ததுத் துவமசுரு செய். ௩ இந்திரன் நமஸுமக்
காப்பவன், கிருத்திரிசுழிப்பவன். அவன் நாம கிருமபும
கிரிந்த கிரால இரட்சகன் முன், சேன் நடுவு, ஓவகனிலே
அவன் எவகன் இரட்சகனாவாருக. ௪ இந்திரனே கவனதி
பும அச்சமின்மைபும, கவாக்கச சோதிபமுள்ள கிரிந்த
சகத்துக்கு, அற்பும நீ, எங்கன அழைத்துச் செய்.

வாயோ! இந் காப்புக்களான, திடனான உனது, உக்கிரக்
கைகளின் மேழ, நரங்கன் வசிக்கலாமோ. ௫ வானம்
எனக்கு அச்சமின்மைவைச் செய், சோதியும் புலியும்
இவரு அச்சமின்மைவைச்—செய்க. சேனபுறத்தினின்று
அச்சமின்மைபும முன்புறத்தினின்று அச்சமின்மைபும
நிழினின்றுமே மேல்வின்றும, அச்சமின்மை எவகளுக்கு
காருக ௬ வண்பவின அச்சமின்மை நன்னாரின் அச்ச
மின்மை அறிபவனின் அச்சமின்மை அகலநவனின்
அச்சமின்மை எங்களுக்கு இரவிலே அச்சமின்மை,
தினகதிலே அச்சமின்மை, எல்லா திசைகளும்
எனக்கு நண்பர்களாருக. [௧௩.—௧௫.] இவ்வு பய
மின்மை அதாவன்—மந்திரோகத தேவதைகள்] ௭
முன்புறம் எதிரி குகியபு. ௮ சேனபுறம் பயமின்மைபும
பெருகதியுள்ளன, சகிதா என்னத் தென் திசையிலே,
சரிபதி புலியிலே—பாலனதுபெய்கிராகன் ௨ ஆதித்
தியாகன சோதியினின்று என்னக் காப்பார்களாக;
தென் திசையினின்று அவன் என்னக் காப்பாருக முன்
புறத்தினின்று என்ன இந்திரங்கினி காப்பார்களாக,
கறம்புபுறம் அகிலினி எவகளுக்குத் துணை செய்வார்
களாக, குறுக்கிலே இமவாபாகாத ஐரகநேதகன் துணை
செய்வாருக, பூதநேதகன் எவகும் என்ன இரட்சிப்பார்
களாக [௧௩. ௧௬.] இவ்வு துணை அதாவன் மந்திரோகத
தேவர்கள்] ௯ அகினி வசக்களோடு என்னக் மேத்
திசையிலே காப்பாருக. நான் அவனுக்குச்சலனமாவ
றேன். அவனில் ஆசிரமமாகிறேன்; நான் அநதபுரத்
துக்கு முன்செல்லுகிறேன், அவன் என்னக் காப்பாருக,
அவன் எனக்குத் துணை செய்வாருக, நான் என ஆத்
மாகன அவனுக்கனிக்கிறேன், கவாஓவா! ௧ வாயுவானத்
தோடு இத்திசையினின்று என்னக் காப்பாருக.....

சவரஹா! கூ சோமன் குததிர்களோடு என்னைத்
தென திசையினின்றும் காப்பாளுக.....சவரஹா!
ச வருணன் ஆதிததிர்களோடு இத்திசையினின்றும்
என்னைக் காப்பாளுக.....சவரஹா! இ சூரியன்
சோதி புயியோடு மேந்திகையினின்றும் என்னைக் காப்
பாளுக.....சவரஹா! ச சகலகன் ஒஷதிகளுடன்
சேர்த்து இத்திசையினின்றும் என்னைக் காத்திடிக.....
அவற்றிற்குஅவற்றில் அவைஅவை .
... அவற்றிற்குசவரஹா! எ விசுவகாமன் ஏழு ரிஷி
களோடு என்னை வடதிசையினின்றும் காப்பாளுக... ..
சவரஹா! அ இந்திரன் மருதததிகளோடு என்னை இத்
திசையினின்றும்... ..சவரஹா! கூ பிரதிஷுமடபுடன
பொருந்தி சனை சந்திபுடனான பிரஜாபதி என்னைத்
தருவ திசையினின்றும் காப்பாளுக... ..சவரஹா!
க0 தேவர்களோடு பிரகல்பதி உச்சி திசையினின்றும்
என்னைக் காப்பாளுக.....சவரஹா! [கூ. கௌ]
இகூ விழக [அதர்வன்—மந்திரோத்த தேவகதைகள்]
க மேந்திசையினின்றும் என்னை சந்திரக வரும் மேதோர்
கள் வகககளோடான அக்ஷிணியிலே விழக உ இத்
திசையினின்றும் வானத்தோடு வாயுயிலே விழக உ தென்
திசையினின்றும்... ..குத்திர்களோடு சோமனிலகைபக.
ச இத்திசையினின்றும்.....ஆதிததிர்களோடான
வருணனில் விழக. ரு மேந்திசையினின்றும்.....சோதி
புயிபுடனான சூரியனில் விழக. ச இத்திசையினின்றும்
.....ஒஷதிகளோடான சகலகனில் விழக. எ மேந்
திசையினின்றும் ஏழு ரிஷிகளோடான விசுவ காமனில்
விழக. அ இத்திசையினின்றும்.....மருதததிகளோ
டான இந்திரனில் விழக. கூ தருவ திசையினின்றும்
.....சனை சந்திபுடன் பிரஜாபதியில் விழக.

க0 உச்சி திசையினின்றும்.....தேவர்களோ
டான பிரகல்பதியில் விழக. [கூ. கௌ] இகூ பிர
வேசம் [அதர்வன்—சந்திரமன் மந்திரோத்த தேவ
கதை] க மித்திரன் புயியோடு ஏறினான். சனை உங்
களை அப்புரத்துக்கு முன் அழகுததிக் செல்லுதி
மேன். அக்கு தழைபுகன்; அங்கு பிரவேசியுகன்
உ கூ வாயு வானத்தோடு ஏறினான்.....சூரியன்
சோதியோடேறினான்சந்திரன் நடசந்திரன்களோ
டேறினான்.....சோமன் ஒஷதிகளோடேறினான்...
.....தட்சிணர்களோடு வக்குமேறினான்.....சுதிக
ளோடு கடல ஏறினான்.....பிரம்மசாரிகளோடு பிர
மன்.....விருடு இந்திரன் ஏறினான்
அமுதத்தோடு தேவர்கள் ஏறினார்கள்பிரகல
களோடு பிரஜாபதி ஏறினான் [கூ. கௌ] இகூ காப்பு
[அதர்வன்—காரதேவர்கள] க சோமனும் வருண
னும், இந்திரனும் அக்ஷிணியும், தாத்திரனும் சகித்ருனும்,
பிரகல்பதியும் அக்ஷிணிகளும் யமனும், எங்களை, மனி
தர் மரப்க்கும் ஆபததிகளினின்றும், நீக்குவார்களாக,
மிருதாபுலினதும் எவகளைப் பூஷணன் எவரும் பாது
காப்பாளுக, உ புஷணபதிவான பிரஜாபதியும், மாதரிசுவ
னும், பிரகல்களுக்கு எந்தப் பாதுகாப்பைச் செய்தார்
களோ, திசைகளும் பிரதிசைகளும் எந்தப் பாதுகாப்பில்
வசிக்கின்றவனோ, அக்காப்புகள் எனக்கு ஒங்குக.
உ அதி விராஜனவதர்க்கு சமாசெய்யுங்கால, தேவர்கள்
எந்தக் கைததை அணிந்தார்களோ, இந்திரன் தனக்கு
எக்காப்பை செயது கொண்டானோ—அது எனக்கே என
கும் காத்திடிக. ச எனக்கு சோதியும் புயியும் கவ
சத்தை, பகை, கைசத்தை, சூரியன் கைசத்தை, எல்லா
தேவர்களும் கைசத்தைச் செய்வார்களாக. துன்பம்

என்கிற விழாமலாகுக. [கக. உரு.] இஃது சத்தங்கம்
[பிரமம்—சத்தம்] உகரத்திற். உஷ்ணிக் அதுஷ்டிபு
பிரமம்தி. பாகதி திரிஷ்டிபு. ஜகதி. [கக. உரு.] இஃது
அதர்வவேதம் [அங்கிர்ன்—மந்திரோத்த தேவகைகள்]
உரு அங்கிரசர்களின் முதல ஐந்து அதர்வகங்களோடு
சுவாஹா! ஆரவதுக்கு சுவாஹா! ஏழுமந்திர எட்டுமந்திர
சுவாஹா! 'நீலகதி'—ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா! பெண்
கித—படவங்களுக்கு சுவாஹா! ஆடா உ ஆத்தங்கங்களுக்கு
சுவாஹா, பரிபரய ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா! முதற்
சுவாஹாவுக்கு சுவாஹா! இரண்டாவதாக சுவாஹாவுக்கு
சுவாஹா, மூன்றாவதாக சுவாஹாவுக்கு சுவாஹா! கடைசு
சுவாஹாவுக்கு சுவாஹா! அபபர தானவந்திரிக்கு
சுவாஹா! சிஷ்டங்களுக்கு சுவாஹா! உஷ்ணிகளுக்கு
சுவாஹா! கணங்களுக்கு சுவாஹா! மந்திர சுவாஹாவுக்கு
சுவாஹா! கணங்களுநிலை அங்கிரசர்களுக்கு சுவாஹா!
தனி ஆத்தங்கங்களுநிலை ஆயிரம் ஆத்தங்கங்களுநிலை சுவாஹா!
பிரமங்களுக்கு சுவாஹா! உக பிரமங்க தலைகளைக்
கொண்டு விதிகள் குவித்தன; ஆதியில் பிரமம்
கலைவாய், சோதியை விரவன் கொடான், பெருந்
களின் முகவையுடைய பிரமம் பிறத்தான்; ஆதலால்
பிரமத்தோடு விரவன் சிறகவனுள் இயலும்? [கக. உரு.]
இஃது அதர்வப் பிரிவுகள் [அகர்வன்—மந்திரோத்த
உகரத்திரமா தேவகை] க—கர ஆதர்வர்களுநிலை
மந்திர—ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா! ஐந்து மந்திர ஆத்தங்
கங்களுக்கு சுவாஹா! ஆறு மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு
சுவாஹா! ஏழு மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா! எட்டு
மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா! பத்து மந்திர ஆத்தங்
கங்களுக்கு சுவாஹா! பனவிரண்டு மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு

சுவாஹா! பதினான்று மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா!
பதினான்கு மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா! பதினாறு
மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா! பதினாறு மந்திர ஆத்தங்
கங்களுக்கு சுவாஹா! பதினாறு மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு
சுவாஹா! பதினாறு மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா!
பத்தொன்பது சுவாஹா! இருபது சுவாஹா. கி—உக
நீலகதி கண்டத்துக்கு சுவாஹா! மூன்று மந்திர ஆத்
கங்களுக்கு சுவாஹா! ஒரு மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு
சுவாஹா! ஆடாம மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா!
அபுர்ன் மந்திர ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா! சோபுரிகர
கங்களுக்கு சுவாஹா! இது விரிபர்களுக்கு சுவாஹா! இது
விரகதிவர்களுக்கு சுவாஹா! பிரமபதியின் இது
உகவங்களுக்கு சுவாஹா! விஷ்ணுவிற்கு சுவாஹா!
மங்கன் ஆத்தங்கங்களுக்கு சுவாஹா! பிரமத்திற்கு சுவாஹா!
உரு பிரமங்க தலைகளைக்கொண்டு விதிகள் குவித்தன
ஆதியில் பிரமம், தலைவாய் சோதியை விரவன் செய்
கான். பெருந்ளகளின் தலைகளை பிரமம் பிறத்தான்.
அதலால் பிரமத்தோடு விரவன் சிறகவனுள் இயலும்?
[கக. உரு.] இஃது பொர்த்து உ பிரமமணஸ்பதியே!
எந்த ஆதர்வம் தேவ சரிதானை தேவர்க்கு அணித்
கரகனோ, அதனா, நீலகதி இவனை இரவனா தனாகு,
பொர்த்துக்கள் உ இந்த இவனை, ஆத்திரத்தாக்கு,
நீலகதி ஆபுக்கது அது அவனை மூப்புவரைச் செலுத்த,
இவனைப் பொர்த்துக்கள் அவன் வெருகரலம் ஷுக்கிரத்
தில் விழிப்புடனாகவேண்டிய உ இந்த இவனை,
ஆபுக்கது மேலான செவிச்—செல்வத்தாக்கு, அது
அவனை மூப்புவரைச் செலுத்த பொர்த்துக்கள்; அவன்
செவிச் செல்வத்தில் விழிப்புட விருக்கவேண்டிய,
உ அவனை மந்திரபுத்தன்; வர்சனோடு அவனை எங்க

ஸூக்தாகச் சூழங்கன, அவனை ஸ்ரப்புக் காலத்திலேயே மரிக்கச் செய்பவகன், பிரகஸ்பதி இரத ஆடைபய, இரதனுனை கோமனை அணிந்துகொள்ள அணிந்தான். இ நீ ககமாய் ஸ்ரப்புகுச் செல்; ஆடைபய அணிந்து கொள்; பழிச கொல எதிர்த்து நீ சனககனின் பாது காப்பனாகவும், நீ வெகுபல துறு சாத் காலகன் வாழ. செவவச் சொழுகைய அணிந்துகொள், உ நீ கவனதிக் காக இரத ஆடைபய அணிந்துகொள், பழிச்சொலனை எதிர்த்து நீ கணபாகனின் பாதுகாப்பனாயுள்ளாய் நீ வெகு துறு சாத் காலகன் வாழ; நீ இனிமையாய் வாழ்ந்த நற்பொருள்களை அளிப்பாய், எ ஈன்பர்களுள் என் கள் ஒவ்வொரு சமரிதும் ஒவ்வொரு பேரிதும் அதி பலமுள்ள இரதனை, பாதுகாப்புக் கைதக்கிறோம். அ மொன் நிறைய, ஸ்பபாகாமல கவிரகனோடு, கிருதத மரிப்பைய அடைபயனாய், பிரகஸ்பதோடு பொருத்திப் பிரவேசி, இதைத்தான் அக்கினி மொழிகொன், இதைத் தான் கோமன் உறுகொன், இதைத்தான் பிரகஸ்பதி யும், கவிதாவும், இரதனும புதுகொள்கன். [கஉ உச] இசக குதினை [கோபதன்—வாஜீ தேவகை] க கனைப் பறறும் முதன்கையுமான மயத் தோடு உன்னைச் சோககிறேன், எதிர்த்த உபரகு செல்பவன் நீ, வகித் துச் செல்லும் நீ துரிதம் திருமபு, [கஉ உடு] இசு. தங்கம் [அதர்ஸ—அக்கினி ஹிணயம்] க அக்கினி யிலதோன்றி அமுதமாயுள்ள தவகம்¹ மானிடர்களில் தரிக்கப்பட்டுள்ளது; அதை அறிபவன் அதற் கருக னாவன், அதைத் தரிப்பவன் முற்றும் வாழ்ந்து மரிப்பான். உ சூரியனும் சுவர்ணமாகும், பிரகஸ்ப தோடு பழைய மானிடர்கள் காகிய இரணியமான சக்

¹ திவ்யம், கலம்.

தின், உன்னை சோதியோடு சேர்த்துள்ளான் அதைத் தரிப்பவன் பூரணபுசுடனாகிறான் உ நீ சனககனிலே, சந்திர சோதிபுடனாக, உன்னை ஆபுகரு, உன்னை வரச ணுக்கு, உன்னை ஒருகரு, உன்னை உறுதிக்கு—திராயிசு சோததிடுக, ச இரதனுவான வறுணன் அறிபும்—தனம் —தேவ பிரகஸ்பதி அறிபுமகிதி—கிருத்திர சமஹாரனுள் இரதனை அறிபும்—பொருள்—உனக்கு ஆபுகசத் தருக, உனக்கு வர்க்கை அளிப்பானாக, [கக உச] இசு. காப்பு [மிருக் வககின்—திரியிருத் உத சந்திரன்] க கிருஷ்பன் பசக்கனோடு உன்னைக் காததிடுக, வகி யர்க்கனோடு வகிபன் உன்னை பூட்டித்ததிடுக, பிரமத்தோடு வாயு உனக்குப் பாலையுடைய; இரதிரியகனோடு இரதிரியன் உன்னைக் காப்புச் செய்க, உ கோமன் ஒரு திகனோடு உனக்கு உதவி செய்க, எட்சத்திரவக னுடன் சூரியன் உனக்கு சகாயம் செய்க, கிருத்திரவழித் கும சந்திரன் மாதகனினின தும் உன்னை இடசித்ததிடுக, கர்த்து கயரசத்தோடு உன்னைக் காததிடுக, உ சோதி கன் மூன்று, புவிக்கன்—மூன்று, வானக்கன் மூன்று, கடல் கன் மூன்று, ஸ்தோமவகன் மூன்று—என அவர்கள் கூறு கிருக்கன், இம்மூன்றுகன் மூன்றுகளால் உன்னைக் காத் திடுக, ச நான் உனக்குத் துணைவர்களாக, மூன்று நாகக் கணையும், மூன்று கடல்கணையும், மூன்று ஆதாரங்கணையும் மூன்று கிண்கணையும், இண்ககிறேன் இ அக்கினியே! உன்னை செய்பவன் வளர்த்து, ஆஜ்யத்தால் உன்னைத் தெனிக்கிறேன் அக்கினி—சந்திரன்—சூரியனுடைய— துணையாக—மாயாவிகள உனக்கு இன்னல செய்பவம் வளர்களுக, உ மாயாவிகள், உவகனது பிரகஸ்பின், அபானனை கவரணைய துன்பஞ்செய்ப்பறக: தேவாகனே! அந்நதம் அறிபும் நீவகன், ஒளி யிகம் நீவகன் தேவ

காதலன்களோடு துரிதமாகும்கன். ஏ ஓதலன் பிராண
னோடு அகவிரியைப் பிணக்கினான். பிராணன் காதலனோடு
பொருந்தியுள்ளான். தேவர்கள் எவரும் முகமுதன் சூரி
யனைப் பிராணனாக என்னது செய்தார்கள். அ ஆபுசு
செய்யவந்தனது ஆபுசோடு நீ வாழ. நீண்ட ஆபுசன்
வனைய சிவி. ஆனமா உள்ளவனது சுவாசத்தால் வாழ்.
மிகுத்புலின் ஆதினத்தில் ஆகாதே. உ தேவர்கள்
கெனது வழிகளிலே, ஆதின கண்ட தேவசிதிரின் திரி
யத்தை கங்கத்தை முயலவைதபுள்ளவையால்—சலவன்
பாலனஞ்செய்தன. அம்முயலவைதப் — பொருள்
கள்—முப்பிரிவு உள்ளவையால் உண்ணத் காதலிகள்.
கடு அமைதப் பிரிபமாய் தரித்த முப்பத்த மூன்று
தேவதைகளும், மூன்று விரியககளும், சலவனின் அகத்
திலே அமைதப் பாலனஞ் செய்தன; சாதிரியை எத்த
சுவாசமுண்டோ, அதனால் இத்த மனிதன் கிரககிண்ச்
செய்வான். கச—கச. சோதியில் ஏகாதசமாயுள்ள
தேவர்களே! திப்பர்களே! நீங்கள் இத்த அகியை அங்கே
கரியுங்கள், யானதில் ஏகாதசமாயுள்ள தேவர்களே....
.....அவகிரியுங்கள் புதியில் ஏகாதசமாயுள்ள தேவக்
களேஅதுபயிபுங்கள், கச—கடு முன்புறமும்
எதிரி கணியமும பின்புறம் பயமினமைபும பொருதி
புள்ளன, சலிதர எண்ணத் தென்கிசாயில் கப்பதி புரி
யிலே பாலனஞ் செய்கிறார்கள். அத்ததிரிகள் சோதியி
னின் தும் எண்ணத் கப்பபரகனாக, தென் திசையினின்
தும் அனல் எண்ணத் கப்பபரகை முன்புறத்தினின்றும்
எண்ண இத்திராகவிரிக் கப்பபரகனாக காதபபுறம்அச
வினிகள் எவர்களுக்குத் துணை செய்வார்களாக குறுக்கிலே
இமைசயவாகாத இரதவேதனை துணை செய்வாளை. புத
கிருதர்கள் எண்ண எவரும் இரட்சிப்பரகனாக [கச.உள்]

[illegible]

என் எதிரிகளைக் கொளுத்து.....தருப்பபேய்! அமைத்து விடு ... தர்ப்பபேய்! என் எதிரிகளை கொளுத்து, தருப்பபேய்! என் எதிரிகளைப் பொருத்து, தருப்பபேய்! என் எதிரிகளைத் தகனஞ் செய்.....தர்ப்பபேய்! என் எதிரிகளை முதிர்ந்து விடு. [கக. உக.] இசை தருப்பபே [செய்தனச் சுயகாமன் தருப்பபே] உ தருப்பபேயே நூறு கவசமுடனாகி நற்காப்போடான கிருத்த சரபபைக்கொண்டு வரும் நீ, அதனால் இவனைக் கவசஞ்செய்து, உன் கிரகனாகல் என் படைகவசனை விழத்தது. உ தருப்பபேய்! உனது கவசகைன் நூறு, உனது கவசமகன் நூறு, மூபகை அடைப, கிசவே தேவர்களே இவனுக்கு இதைத் தரிக்கச் செய்துமன்றோ? உன் உ தருப்பபேய்! உன்னை அவர்கள் தேவகவச மென அழைக்கிறார்கள், பிரமணசுபதி எனப்—புதுதுவிரா கள், அவர்கள் உன்னை இவ்நீரகவசம எனக் கூறுகிறார்கள், நீ இவ்வுத்தரத்தைய பரவனஞ்செய்கிறாய், உ தருப்பபேய் நீ எக்கனது எதிரிகளை அழிப்பாயன், எக்கனது துவேஷியின இருகயதகைத் தவிப்பவன்—என் உனது கவசகைத்தது, இவ்வுத்தரம் பெருக்கும் மணியைச் செய்கிறேன் இவ்வுத்தரமுதலான பரதனியன் பின்னரேடு கச்சகைசெய்தானே, அவர்களுடைய பொன்மயமான சிந்து தோன்றிற்று, அவர்களுடைய தருப்பபேதோன்றிற்று, கக [க௦] இசை ஒளதும்பா மணி [புஷ்ட காம சகிதர—மத்தி ரோத்த ஒளதும்பா மணி தேவதை] உ புஷ்ட கிருமபும் அறிஞனால் பயன் செய்யப்படும் ஒளதும்பா மணியோடு, எனது கோசரையில் எல்லாப்பகைகளின் செலவத்தையும் சகிதர செய்வானாக, உ பகைகளின் அதிபதியாக எவனது கருகாபபதி வாக்கினி எது உண்டோ, அதனுடன், உறுதியான ஒளதும்பா மணி, புஷ்டியோடு

பெருந்தச் செய்க உ தாக்கு ஒளதும்பாத்தின் கேளு கால், எவனது மனையில் வெகுமிகும் சனத்தையும், பெரு கும் பழத்தையும், உணவையும் பானத்தையும்—இவந் தின் புஷ்டியையும் என்னில் பெருத்தஞ் செய்வானாக, உ என் ஒளதும்பா மணியைத் தரித்து, இரு கால கால்கு கால் பிராணிகளின், எல்லா உணவுகளின் பானங் களின், புஷ்டியைப் பற்றுக்கிறேன், இவ்வுத்தரம் பகைப் புஷ்டியையும், இரு கால, கால்கு கால்களின் பெருக் கத்தையும், தானிய கிருத்தியையும் பற்றிப்பள்ளை: பிரகம்பதியும் சகிதரவும், பகைகளின் பாணியும் ஒஷ்டி களின் இவ்வுத்தரமும், எனக்கு அளிப்பார்களாக, உ என் பகைகளின் அதிபாலகளுகவேண்டும்; புஷ்டி பதி புஷ்டத்தைய எனக்குப் பெருக்கஞ் செய்வானாக ஒளதும்பா மணி எனக்குத் திரிபயங்களைத் தருக உ பிரதானியோடு பெருக்கோடு ஒளதும்பா மணி எனக்கு, வரலோடு ரோத்த இவ்வுத்தரம் தரித்தமாயி, என்னிடம் வந்துள்ளான், அ சத்தாரு வழித்து செல்லம் வெல்தும இதேதமணி திரிபயன் அபிப்பதந காலும்—அது பகை பெருக்கத்தையும், ஒளதும்பா மணி அன தத்தையும் சேபிக் கூட்டத்தையும் செய்க உ வனன பதியே நீ மூதன்மைபாப் புஷ்டியுடன் பெருக்கத்துபோல் சாணவதி எனக்கு பெருக புஷ்டியை அளிப்பானாக, உ சாணவதியும், வலிவாலியும் ஒளதும்பா மணியும் எனக்கு தனத்தையும், தானியத்தையும் பால் பெருக்கத் தையும் கொண்டு வருவானாக உ உ நீ மணிகளின் அதிபன், கிருஷன், செழுமை பதி, உன்னில் செழுமைபை சனனஞ்செய்தான, இச்சக்திகளெல்லாம் உன்கில, இச செவ்வகைகளெல்லாம் உன்னில, ஒளதும்பாமணியே! இங் குப் பதியையும் பிரதானியையும், துன்பத்தையும் புத்தி

உண்ணப் பவித்திராக 1 ரிஷிகள தரித்தராகன்; நீ என்
களைத் துன்பங்களினின்றும் துய்மை செய்வாரே.
ச அவன் உரிய இராகன். அதி சக்தி காப்பதவன்,
அரக்காழிப்பவன், மானிடர்களுக்குரியவன், அவன் தேவ
ஒரு: உக்கிர பரிஷ்டன்: கவனதிகவும், தீரக்காயுக்கும்
உன்னில அலகை என் சொர்க்கிறேன். ௫ நீ விரச்செயல்
களைத் தருபவையால் செய்; தர்ப்பவையான நீ
நிகைக்காதே! வரணால் அருவியாகளுக் கதிகமாத, சூரி
யின்பபோல் என்னு நிகைகளினும் ஒளியிச, [கக, உக]
௫௫ ஜங்கிடம் ௧ நீ ஜங்கிடம்²ஜங்கிடன்; ஜங்கிடமே
நீ துண செய்பவன், ஜங்கிடன் எங்கெது இரு என்
என்னு கால் பிராணிகளை பெல்லாம் காப்பாராக, உ
ஜம்பதம மூன்றுமான் சிற செயற்கை, புன் செயல்
செய்யும் சத புலவர்களை, ஜங்கிடம், தேவகு குளிய
மாகவும் அரண மாகவும் செய்திக ௩ கடுஞ் செய
லின் கோலம்—இரக குளியமாக: கிழம எழு
வாகவும் இரகமற்றாக. ஜங்கிடமே! கிலகைன்
சாத்மைப் போல, மதியற்றவன் இவ்விருத தா
மாக்கு ௪ இது தற்செயலித் துலிக்கும், குயிற்
தாத்தையு மொழிக்கும்: அப்பாச சக்தி மிகும்
ஜங்கிடம் எங்கெது ஆயுக்கை ஒக்கச் செய்திக.
௫ வலிமைபால் வலிமைப கிழ்ததம் வன்மைபால்
கிழ்க்கத்ததை கிலக்கிய, ஜங்கிடச் சிறப்பு எங்களை எங்
கும் காத்திக. ௬ புவியிலே கதாபிக்கப்பட்ட உன்னை
தேவர்கள், மும்முறை சன்னகு செய்தாரகன்; பழைய
பிராமணர்கள் உன்னை அமரண எம்மூன்றுவன் என
அறிந்தார்கள். ௭ உனக்கதிகமான பூவ ஒளவுதக்க
1கத்தஞ் செய்பவாக. 2ஒரு ஒளியின் பெயர்: ஒள்திணப்போல்
துன்பத்தை நீக்கும் புருஷனுக்கும் பெயர்.

னிலை, உனக்கதிகமான புதிய மருத்தகருயிலை; சுமல்
னையும், சர்வ இரட்சகனுமான் ஜங்கிடம் உக்கிரமா
பொழிப்பவளுவான். ௮ ஜங்கிடமே, பகவானே, அருகி
துள்ளவனை பாதுகாப்பவனே! எகலைகிலகை விரமுள்ள
வனே! பழைய இந்திரன் உனக்கு ஆதிபிலை வித்ததை
அறிந்தான். ௯ வனம்பதிபே, அதிவலிமைபுள்ள இந்திர
ன் உனக்கு உக்கிரத்தை அறிந்தான்; ஒள்தியே! நீ எல்லா
ரோய்களையும் நீக்கி அரக்கர்களைப் பழி. 10 ஜங்கிடம்,
இமகையை, இந்மலை, கயத்ததை பாரிசோகையை சாத்மகை
கவ்வொரு சாத்மையும், இரக குளியஞ் செய்வாராக, உ.ச.
௫௫ ஜங்கிடம்! [அமரன்—ஜங்கிடன்] ௧ இந்திர
னுடைய எம்மத்ததை சொலதுமகால், தேவர்கள் ஆதி
யில மருத்தகச்செய்த கிழ்க்கத்த சமநாடான ஜங்கிடத்
தைச் செய்தார்கள். ௨ தனபாஸன் தனங்களைப்
போல், தேவர்களும் பிராமணர்களும் எங்கும் காப்பா
கச் செய்த, எதிரியறிக்கும் ஜங்கிடம் எங்களை எங்கும்
காத்திக ௩ ஆயிவ் கண்ணுள்ளவனே! உனது
கிறிப்பால், உக்கிரக்கண்ணுள்ள ஒடாளை, கெடுசெய்ய
வருபவனை கரகஞ்செய்: எங்கும் காக்கும் ஜங்கிடம் நீ.
௪ கோதியினிதம், என்னை, புவியினிதம் என்னை,
வானத்தினிதம் என்னை, செடிக்கெடிகளினின்றும்
என்னை, இருப்பது, இருக்கப்போவதனின்றும் என்னை—
ஒவ்வொரு நிகையினின்றும் ஜங்கிடம் எங்களைக் காத்
திக. ௫ கிலகிசிக்கையான ஜங்கிடம், தேவர்களால்,
மானிடர்களால் செய்த கிதைவுகளைப் பெல்லாம் இரண
குளியஞ் செய்க, [கக, உ.௫. ௧—௭] ௫௫ சதவரம்
[பிரமன்—சதவரம்] ௬ துர்நாம மறிக்கும் சதவா
ரம் என்னும் மணி, வச்சுண்டன் எழுந்த தேஜஸால்,
1 வித்தரிவனையும் குறிக்கும்.

அரக்கர்களையும், படசமக்களையும் அழித்தான். ௨ அது தன் மூலத்தால் பாது தாண்டினதும், தன் இரு கொம்புகளால் அரக்கர்களையும் அழித்தது; அது எடுப்பாகத்தான் பஞ்சமத்தை தாத்தென்றது. எங்கேமே அதைக் கட்டப்படுகிற, ௩ கிணற்று நிற பஞ்சமக்களையும், கோஷிக்கும் பெரிய பட்சமக்களையும் தர்சமமழிக்கும் சதவாசமணிபானது, ஈரஞ் செய் துள்ளது ௪ அது துற விடக்கூட சவனஞ் செய் துள்ளது. அது துற பட்சமக்களை கிதழ்த்துள்ளது. தர்சமமூலவயற்குற எல்லா மொழிந்த அது அரக்க களை அழற் செய்கின்றது ௫ இஃத சதவாசமணி? பொன் குளம்புகள் கிருஷ்பமாகும்; தர்சம மூலவ யற்குறபெண்ணம் அது தாக்கி அரக்கர்களை ஆக்கியித் துள்ளது. ௬ ஈன் சத வாரத்தாம் சத தர்சம மூலவர்களை, துற கந்தருவ அப்சாரகளை, துற ஈய் போதுள்ளவர்களை, கிணக்குகிறேன். [௬௧. ௩௬] குடுக அக்கினி [அதர்வன்] அக்கினியினும் அனிக் கெபட்ட இஃத வர்சனும் பிரகாசமும், புகழும் பனமும், வயமும் வலிமையும் வன்மையும் வந்துள்ளது. மூப்பத்த மூன்றாவ விதுக்களை அக்கினி எனக்கு அளிப்பா ளா: ௨ என் காரத்தின வர்சனையும் வலிமையையும், வன்மையையும், வயத்தையும் பலததையும் கதாரபனஞ் செய். ஈன் உன்னை இஃதிரிய செயதுக்கு வீரிலத்தக்கு துற ஆண்டு வாழ்க்கைக்குப் பந்துகிறேன். ௩ கிறதுக்கு உன்னை, நிறதுக்கு உன்னை, வயதுக்கு உன்னை, காரபகைக்கு உன்னை, மேன்மைக்கு உன்னை, துற ஆண்டுடன் இராஷ் டிராம் வகிக்க உன்னை வலுத்ததச் சலனமாகிறேன். ௪ குதுக்களுக்கு உன்னை, குதுக் சேர்க்கைகளுக்கும் 1 ஓனாத்ததின் பெயர், தலைவனது வயம்,

உன்னை, மாதங்களுக்கு ஆண்டுகளுக்கு தாக்குவதும் விதாக்குவதும் உன்னை கித்தஞ் செய்பவனுக்கும் உன்னை வலிக்கிறேன். [௬௧. ௩௭] இதெ யெஃகிம் [அதர்வன்— குலகுது] ௬ காரத கிண்குச செய்பும குலகுதுகின் கார்தவாசனைவால் கிபாபகமா குபவனை பட்சமம் தடுப்ப தினை, காரமும் அவனைச் சேர்வதிலை. ௭ வனமிருகத் தினிடம் மானகைப்போலே அவனிபமிருகது பஞ்சமக் கக்கன பறாதுகிமே; குலகுதுகே, இவன் துன்பமாராம கிருக்க, கிறிதுகன உன்னைபும், கலகிதிரிதுள்ள உன்னை பும பற்றிபுனனேன். [௬௧. ௩௮] இதெ. குஷ்டம் [கிருகு வந்திதன்—மந்திரோத்த குஷ்ட தேவகத] ௭ கர்க்கும தேவகன குஷ்டன் 1 பனிமணியினின்றும இங்கு வருக, எல்லா பாதுதானிகளைபும் எல்லா காரததையும் 2 ஈரஞ் செய்வாயே. ௩ குஷ்டமே 2 உனக்கு மூன்று காமகக ளுமே, கமையான் 3, கௌரிஷன் 4, காலியிலும், மாலியி டும், பாலிடும், ஈன் எவனுக்கு உன்னைப்பற்றிக் சொல் துகிறேனே அமமனிதன் இமகையின்மைபோடாவாகுக. ௩ உனது அன்னைபின் பெயர் ஜீவன் 5 உனது அச்சனின் பெயர் ஜீவன்ந்தன் 6 காலியிலும்.....இமகையின்மை போடாவாகுக. ௪ சலனப்பிராணிகளினிலே காலிகையப் போலே வனமிருககனினிலே புலிகையப்போலே, 5 ஓஷதி கனிலே உததமன், காலியிலும்.....இமகையின்மை போடாவாகுக. ௫ மும்முகுற காமபுக்கனினின்றும் அந்திசர்க்கனினின்றும் மும்முகுற, ஆதித்திபாகனினின் டும், மும்முகுற கிசவேதேவர்கனினின்றும் 6 நோனநி ளுய், கிசவகிண்குச செய்பும இஃத குஷ்டன் சேரம

1 ஓனாத்ததின் பெயர், 2 குஷ்டத்தின் முதற் பெயர், 3 காலியிற் காதலன், 4 கோய செய்வாதலன், 5 வேளாளிப்பவன், 6 வேலுன் னவன்.

நெடு சேர்ந்த சிற்சின்னம்; என்வா யாததானி
கனையும், என்வா சாதத்தையும், நீ நாசஞ்செய். உ இன்
கிஞ்சுத மூன்றாவதாயின்ன சோதிநிலை நேயந்தான
மான அகவத்தமுண்டு; அங்கே அமுதக் காட்டு. அங்கு
தான் குஷ்டன் தோன்றினான் எ பொன் கப்பல்,
பொன் தடுப்புடனான கப்பலசோதிநிலை சன்னமாயித்த.
அங்கு—தோன்றினான். அ என்கு நேசரிவு இன்ஹெயர்,
பனிடச்சி என்கு உண்டோ, அங்கு அமுதக்காட்டி, அங்கு
குஷ்டன் பிறந்தான்; கிசவகிசக்கா செய்யும்.....நாசஞ்
செய். உ உன்கை! பழைய இஷ்டவாசனநிகதான், குஷ்ட
காமிபன்! கண்டான், வரபசனும்! மாந்ஸபனும்!
உன்கை—உன்கைந்தான் அந்நும் நீ கிசவ கிசக்கா
பாணம். ௨0 என்கும் கிரிபமுன்னவனே! தனிவகிசவயும்
மூன்றும் நான்—சாதத்தையும்—சதகாலமாகும் மாரிகா
தக்மத்தையும் நீ சேழே சாய்த்துகிடு. [௨௧. ௨௧.]
இஃக மெதை [பிரமன்—பிரமன்பதி கிசலெ நேயர்
கன்] உ சாணவதி நேரபமான என் மனக் குறையை,
மொழிக் குறையை, பிரமன்பதியும் என்வா நேயர்கோடு
சேர்ந்த சார்த்தஞ்செய்வாராக. உ சனக்கனே! என்வன்
மெதைதையக் கனக்காதேயுங்கள், என்வன் பிரமத்தையு
மழிக்க வேண்டாம், அந்நுக்கப்பட்டு கிசன் கப்பிசவா
நூத்தாடன் பொழிந்த வரநுங்கள். நான் கிரிமத்தையும்
வரகனாடனாக வேண்டும். உ என்வனது மெதை
தையத் துன்பஞ்செய்வாதேயுங்கள்; என்வன் தீட்டகைய
யும் என்வனது தவத்தையும் இம்வகிக்காதேயுங்கள். நான்
கன ஆபினோடோங்க அவர்கள் மக்கள் மனிப்பார்க்க
னாக. அவர்கள் மக்களமனிக்கும் தாய்மார்க்கனார்க்க
னாக. ச அகவிகினே! எந்த சோதிநிலை உனவு
1 பழ பதனைகளின் பெயர்.

சனக்கை இரவு கடக்கச் செய்யுமோ அதை என்வனுக்கு
கிசன் அளிப்போகனோ. [௨௧. ௨0.] இஃக தவம்
தீட்டை [பிரமன்—ஆபன்] உ மக்களததை விரும்புபவர்
கனாய், கனக்கக்காதனும் கிசலெ ஆதிநிலை, தீட்டை
தையும் தவத்தையு மதசரித்தாரகன் அன்கு இராஷ்டி
சம், பனம் வகிமை பிறந்தன நேயாசன் இவனுக்கு
அவந்தை அந்நஞ் செய்வார்களாக. [௨௧. ௨௧.]
இஃக பிரம்மம் [பிரமன்—பிரமன்.] உ பிரம்மன்
நேயாதா, பிரமமன் பக்கும பிரமமத்தான பக்குக் கமபத்
கன் கவக்கப்பட்டுள்ளன. பிரமமத்தினின்றும் அத்வாபு
பிறந்தான்; பிரம்மத்தினுள்ளே ஆதாதி கவக்கப்பட்டு
ள்ளது. உ பிரம்மம் பெய் மிகும் சாதனம்; பிரம்ம
னும் வேதிபாரும். பிரமமன் பக்குத்தவம், அகி செய
யும் சித் திக்கு சார்த்தமனிப்பவனுக்கு கவாநூர!
உ இர்திரானுடைய கமதிகை நாடி துன்பத்தார்த்தி நல
முடன் பாதுகாப்பவனுக்கு என் துதிகைக் கொண்கெரு
கிறேன்; இர்திரா! இரத அகிசை அககோர்; பஜமான
னுடைய கிருபபக்கன் சத்தியமாகு. ச அகவிகினோ
துன்பம் கீக்குபவனாயும் பக்குக்கனில கிருகப்பனாயும்,
பிரகாசிப்பவனாயும் பக்குக்கனிலே முதல்வனாயும், கனக்
கனைப் பாதுகாப்பவனாயுமுள்ள இர்திரானே, நான் அறி
வேடு அந்நுக்கிறேன். இர்திரானே இர்திரிய ஐனகை
எவனாக்கனியுங்கள். [௨௧. ௨௨.] இஃக அங்கு உ தீட்டை
பொமெ தவமோடு சேர்ந்த பிரமனநிபர்கள் என்கு
சென்றுகொடுகனோ, அங்கு அக்கினி என்கை அந்நுத்தத்
செய்வானாக. அக்கினி என்கு மெதைதைய அளிப்பானாக,
அக்கினிக்கு கவாநூர. உ தீட்டைபொமெ.....அங்கு
வரவு என்வன் அந்நுத்தத் செய்வானாக; வரவு என்வனுப்
பிரமனக்கைத் தருவானாக. வரவுக்கு கவாநூர.

உ தீட்சையோமே.....அங்கு ரூபன் என்னை அழைத்
தல் செல்லாது. ரூபன் எனக்குக் காட்சியை வளிப்பா
து; ரூபனுக்கு கவாஹா, உ தீட்சையோமே.....
அங்கு சந்திரன் அழைத்துச் செல்லாது. அவன்
எனக்கு மனத்தை அளிப்பாது. சந்திரனுக்கு கவாஹா!
இ தீட்சையோமே.....அங்கு சோமன் என்னைச்
செலுத்தவாது; சோமன் எனக்குப் பரிசு அளிப்பா
து. சோமனுக்கு கவாஹா, உ தீட்சையோமே.....
அங்கு இரதிரன் என்னை அழைத்துச் செல்லாது. இரதி
ரன் எனக்கு பலத்தை அளிப்பாது. இரதிரனுக்கு
கவாஹா! எ தீட்சையோமே.....அங்கு சலங்கன்
என்னை அழைத்துச் செல்லாது. அமிருதம்
என்னை அடைவாது; சலங்கனுக்கு கவாஹா!
அ தீட்சையோமே.....அங்கு பிரமமன் என்னை
அழைத்துச் செல்லாது. பிரமமன் எனக்குப் பிரம்
மத்தை அளிப்பாது. பிரமனுக்கு கவாஹா! [க. சக.]
[பிரகு—மந்திரோத்தரம் சூக்த தேவதை]
உ சூஞ்சனமே! நீ ஆயுதம் விரிப்பவன், உன் பெயர்
கிவ்வ சிவந்தை; நீ கங்கையைச் செல்லாப்போ, சலங்
கனே! நீங்கள் நவந்தையும் பலமிக்கையையும் செப்பும்
கள். உ அஞ்சனம், காமாணியையும், ஜாபாஸ்பந்தை
யும், அகல வேதனையையும், விளம்பந்தத்தையும் எல்லா
பஞ்சமத்தையும், உனது அகலகனிவினதம் கிவ்ஞ்சு.
உ புவிதில் பிறந்த மேலான அஞ்சனமானது புருஷ
னுக்கு உவிரனாகும் அது, என்னைக் குற்றம் கழித்த
ரோய் நீக்கி இரத தரிதரையச் செப்ப உ பிரானனே!
நீ பிரானைப் பாணனாகு செய்; கவாசமே! நீ கவாசத்
1 காமபே, தானமே அல்லது காமபேய் பிரகாசஞ் செப்பும்
கவாசனே. 2 அநிதாபத்தையும். 3 ஸத வேதனையையும்.

துக்குச் காமனி; கிருதிபே! நீ என்னை கிருதிபின்
பாசக்கனிவினதம் நீக்கு. இ நீ கதிபின் கரு, மின்ன
லின் மலர், காற்று உனது பிரானன், ரூபன் உனது
கண், சோதி உனது பால். உ தேவாஞ்சனமே! மூன்று
உச்சிகளினினதம் வருபவனே! எங்கும் என்னை நீ பாண
னாகு செய் வெளிகளினின்ற வரும, மலைகளினின்ற
வரும் ஒஷதிகளிலே உனக்கு மேலானது ஏதுவு மிலை,
எ எல்லா ரோவகையையும் நீக்கி, இவ்விருந்து எல்லாச்
சிதான்களையும் காசஞ்செய்து, அசக்கனழித்த கிபாதி
கிவ்ஞ்சு—அஞ்சனன்—இவ்ரு கடுகிலே வந்துள்ளான்.
அ இரதிரன் வருணனே! புருஷன் இவ்ரு அசத்தி
யத்தை மொழிக்ருன் ஆயிரம் கிரிய முள்ளவனே! நீ
எனனை அக் குற்றத்தினினதம் நீக்கு, உ சலங்கனே,
இவ்னலந்தவனே வருணனே, உவனது நாமவகைச்
சொல்லி அசத்தியம் மொழிந்திருந்தால் ஆயிரம் கிரிய
முள்ள நீ எனனை அக்குற்றத்தினினதம் நீக்கு. ௧௦ அஞ்
சனமே! உன்னை அதுசரித்த மித்திரனும் வருணனும்
சென்றார்கள், உன்னை வெருதுதம் அதுசரித்துச் சென்று
உன்னை போகத்தக்குச் கொண்டு வந்தார்கள். [க. சக. ௧—௧] [பிரகு—சூஞ்சனம்]
உ உடனுக்குக் காண்ப்போலளித்து கடுஞ் செயல செய்
தவனது மனைக்கு கடுஞ் செயலை கடுததுச் செல்லவளாய்,
சூஞ்சனமே! கண் மந்திரமுள்ள, கடும இருதயத்தோ
டான, பகலவனது தகைகளைப் புடைத்து விடு. உ எங்
கனினுள்ள தர்கலபந்தத்தையும், என்னைது பகக்கனில்
எக்கனது மனைவினுள்ள—தறசெயலையும்—நாம சந்நித
னது தட்ட இருதயமுள்ள அபயிரிபன் கிரகிப்பாது
உ அக்கனி இரதவேதனினில் பிறந்து, சல இரததின்
1 அநிதனே.

சத்தியிலே வளரும், மனிதர் செர்க்கைப்பாற வளரு
வீதங்கள் அஞ்சலன் திகைக்கையும் பிரதிகைக்கையும்
மக்களது செல்வாக்கு. ச வளரு வீதங்கள் அஞ்சலன்
உணக்குச் செர்க்கப்பட்டுள்ளார்: உணக்கு எல்லா திகை
களும் அச்சமற்றருக: பொற்றப்படும சகிதாக்கையப்போல்
நீ மிதப்பாய் சிவ். இந்த சகைகள் எல்லாம் உணக்கு
பலியை வளிப்பார்க்கலாக. இ ஒன்றை நீ கம்போல்
பயன் செய், வேறொன்றை மணிப்பார்க் செய். மற்றொன்
றும் ன்னுளது செய். மிகுதிவாக்கைப் பாளது செய்.
கிராஸியின் அழிக்கும் வளரு பத்தங்கலினின்றும்
வளரு வீதங்கள் கம்மைக் காப்பாளுக உ அக்கினி
அக்கினிப்பால் எண்ணிப் பிராணனுக்கு, அபாணனுக்கு,
ஆபுசுக்கு வர்சாணுக்கு, ஒஹுக்கு, தேஹுக்கு, சவன்
திக்கு சிறப்புக்குக் காப்பாளுக. சவாஹா. எ இந்தியன்
இந்திரியத்தால்.....காப்பாளுக. அ வேமன்
சென்மப்பத்தால் எண்ணித்.....காப்பாளுக. உ பகன்
பாக்கிப்பத்தால் எண்ணி.....காப்பாளுக. ௨0 மருத்துக்
கன் கண்களால்.....காப்பார்க்கலாக. [௨௧ சஞ]
௨௧௨ அசாத்தியன் [பிரஜாபதி—அந்தருதமணி]
உ பிரஜாபதி வித்தத்தாக முத்தம்மவாய் வெவவ முடி
வாத¹ உண்ணி இணக்கெனன். வான் அகாத² உண்ணி
ஆபுசுக்கு, வர்சாணுக்கு, ஒஹுக்கு, உததிக்கு பத்தஞ்
செய்கிறேன்; வெல்ல முடிவாதவன் உண்ணி இரட்சிப்பா
ளுக. உ அசாத்தியனே! உவர்த்த சிவ்ந்து இகட
விடாமல் இவண்ப பாலவளது செய். பணிகளும், பாது
தானிகளும் உண்ணித் தக்காம வாவார்க்கலாக. இந்
தான் தம்புக்கையப்போல் எவகளுடன் சமர் புரிபவச்
சைச் சிதறடி. எல்லாப் பகைவர்க்கையுளு ஐயிதது

1 அக்கிப்பால் வெல்ல முடிவாதவனே. 2 வெல்ல முடிவாத சத்தியை

பங்கப்படுத்த, அசாத்தியன் உக்கினை இரட்சிப்பாளுக.
உ தாக்கித் தன்ரும் சத புருஷர்களாலும் தோங்கி
வாக்கைவனுக்கு இரதின் பலத்தையும், பிராணனையும்
கண்ணையும்வித்தான்: அசாத்தியன் உண்ணித் காப்பா
ளுக. உ தேவர்க்கின அதி இராஜனான இந்திரானுடைய
கவசத்தால் எவகை உண்ணிச் சூழுகிறோம்; அசாத்தியன்
உண்ணித் காப்பாளுக. தேவர்கள் மதுபாடிபும உண்ணி
முன செலுத்தவார்களாக. அசாத்தியன் உண்ணித்
காப்பாளுக இ இந்த மணியிலே ௧0௦ விவகளுண்டு.
இந்த அசாத்தியனிலே ௧000 பிராணன்களுண்டு. நீ புலியாகி
எவ்வாப் பகைவாக்கையும் எதிர்த்த சிவ், உண்ணிடம சமர்
புரிபவன் நீராணவாளுக, அசாத்தியன் உண்ணித் காப்பா
ளுக உ செய் விவக்த, தேவ் மிகுத்த பால் சிறந்தது
ஆயிரம் பிராணன்கள், தாது யோனிகள் உள்ளவரூய்,
உததிவளித்த கம இன்பமணிப்பவரூய் இரணம் பெருமி
நிறமொக்கும் அசாத்தியன் உண்ணித் காப்பாளுக உ நீ
உவர்த்த ஒவ்வாச் சிவ், ஒட்டாழித்தது சகாதர்க்கி
அடக்கும் சத்தி வரப்ப்பவளு உண்ணித் சகிதா செயவா
ளாக, அசாத்தியன் உண்ணித் காப்பாளுக [௨௧ ச௧.
௧—௪] ௨௧௩ இரவு [சோபதன்—மந்திரோத்த
இராத்நிரி தேவகை] உ இரவே! பிதாவின் தேஹை
ளால் புலியின் வெளி பூணி நீ பெரிபவன், நீ சோதியின்
கிண்களுக்கு கிரைவமாய்ருப, ஒக்கும் இருள் கிரிவிவரது.
உ அவனது எவகை தெரிவதிலை. அவன் தனிமைப்பாய்
தோன்றவதிலை, இவரு சவனமாகும் ஒவ்வொன்றும
அவனில சாயச் செயலும், இருளகிரியும் இரவே! எவகை
இன்னலாகாமல் உளது வரம்—ஈப அண்டவாரமோ!
மக்களமுன்னவனே! எவ்கன் உளது வரம்ஈப வணு
காமோ. உ இரவே! உளது மணிதர் காணும் தரிசி

என் கூக, அவர்கள் அடி, அவர்கள் என்-பு முன்னார்கள்
ச செவ்வையே! அவர்கள் ஆதம் அதுபதுமாவார்கள்.
வாயுமாயுளவையே! அவர்கள் ௧௦, இனிப்பவையே! அவர்
கள் ௧௧, ௧௨-ம் ஆவார்கள். ௫ இரவே! உன்னில் ௨௨.
௧௧; மிகச் சொற்பமானவர்களுமுண்டுசேர்தியின் மகனே!
இந்த இரட்சகர்களோடு நீ எங்களைப் பாலனஞ் செய்
வாயே. ௧ அக்கனாம அகாதஞ் செய்பவனும் எங்
களை ஆதினஞ் செய்பவனாவானாக. தீமை புரிபவ
னும் தலைவனாவேண்டாம, எகதத் திருடனும் எங்க
ளது பகச்சகையும், ஞாய் எகனது அஞ்சகதபும பத்
ருமனாவானாக. ௭ மகனனே! திருடர் குதிரை
களை பற்றற்க, யாது தானிலளும் ஈசஞ் செய்பற்க கன்வ
னும் கள்ளனும் வெருதா வழினால் சென்றவியெவர்க
ளாக. பறவியும் புன்செயலோனும் தாவியிரல் தரி
தஞ் செய்வார்களாக, ௮ இரவே! விஷப்புகைபுண்
பாமகை குளிபக் கன் குளிபக் கிழுடன் செய்: தஷட.
ஐந்தவின் இருவாபகளை அகாதத்தயிடு- விலையெ திரு
டனை விழ்த்து. ௯ இரவே! உன்னுடன் எககன் கபெ
பொம், எககன் உறக்குவோம், நீ கிழித்திரு, எககனது
பகச்சகளுக்கும் புவிசகளுக்கும் புருஷர்களுக்கும் கமனி.
[௧௧, ௧௨] ௧௧௧ இரவு [கோபதன்—இரத்திரி]
௧ இப்போது எககன் சேர்க்கும் குவிப்பையும் பேசுந்
தில் உளவறத்தையும் உன்னிடம் ஒப்படைக்கிறோம். ௨
இரவே! அன்னியே! எககளுக்கு உகஷகை அளி. ஒவி
விசுப்பவனே! எககளுக்கு உகஷ பகையும், பகல் உன்னி
பும அளிப்பார்களாக. ௩ இரத்திரியே! இவரு பகப்
பகவியின், இவரு ககரும் கிவககின் மகிழிதான
பிரானியின—தன்பங்கனியின்ற எங்களைப் பாலனஞ்
செய்வாயே! ௪ பின்புறம் துண்செய், முன்புறம்

செய், உசிரியினின்றும் நீசத்தினின்றும் துண செய்.
ஒவிவிசுப்பவனே! நீ எககளைப் பாலனஞ்செய், இரோ உக்
களைப் போற்றும் எககன்—இவரு பொருநதபுனனோம்.
௫ பொருளகனில் கிழித்துளவர்களும், பகச்சகளைக்
காத இரவை அதுசரிப்பவர்களும், எககனது காயக்
களைக் காவல செய்கிறார்கள். எககனது பிரானியினையும்
பாலனஞ் செய்கிறார்கள். ௬ இரவே! உன்னு காமத்தை
என் அறிகிறேன், நீ செய் பொழிப்பவன என்னும் காம
முனவன்; இவ்வகமே பாத்வரஜர், உன்ன அறிகிறார்,
எககனது பொருளை நீ பாலனஞ்செய்வாயே! [௧௧ ௧௮]
[௧௧] இரவு [கோபதன்—இரத்திரி தேவதை] ௧ சவன
வனிததபும மனைப் பெண்மணியையும் தேவகிதையின்
பகனின் கதவத்தின், செகபாகவெத்தின், அதிவிசாலை
மாயமுன்ன இரத்திரி, அவனது மகிமையால் கோதியை
பும, புவிசைபும கிகறத்துன்னான். ௨ அதி ஆதமான
அவன் எககைப் பொருளகையும் அதிக்கியித்தன்
என், அதி வகிமையுளவன், அதிஉயர் கோதிக்கு
ஏறியுன்னான்; மேகான கவதரக்கனோடான மித்
திரைப்போல், ஆர்வனான இரவு எனக்கு கிசாவ
மாகிறான். ௩ வரிப்பதர்க்கருகனே! எமல்காரம், சப
கையே, கஜனனியே! இரவே! நீ வந்துள்ளாய், நீ
எககளுக்கு கனமனமுனவனாவாயே? நீ எனக்குமனி
தருகருண்டான பொருளை பககளுக்காவவற்றை புஷ்டி
பால் பெருக்குவாயே ௪ ஆர்வமுள்ள இரவு கிவகத்
தின் ஹரினத்தின், புவிசின் தெதவத்தின் சக்தியையும்
அகவருமததபும புருஷ முறக்கத்தையும் பற்றியுள்
என், ஒவிவிசை நீ வெருடல உருவகளைக் செய்து
கொள்கிறாய். ௫ இரவும் இரவியின் அதுசரிப்பும் எனக்கு
கிவகமாவார்களாக, இரவியின் அன்ன எனக்கு கதவன்

மரவாளன்! சுபகையே! என்னைத் திசைகளிலும் நான்
உன்னைத்—ததிக்கும இர்த உத்தோமத்தாத அறிந்து
கொள். உ இவனும் இரவே! எவ்வளவு உத்தோமத்தாத
அரசனைப்போல் நீ அதுபவிக்கிறாய்; ஒவரும் அந் ஒளி
உணவுகளால், நான்கு என்னை கவிதர்க்கொடும் என்னைப்
பொருள்சூட்டினுமரக வேண்டும். எ நீ இரயிய நாமம்
களைத் தரிக்கிறாய், இரவே! எவ்வளவு செல்வங்களைப்
பறிக்க கிருமபும என்வன் காணுமவரகவும், மதுபடிபும
அவன் காட்சியினையவரகவும் நீ சதாநாமம் தரமுட
னாவே. அ இரவே! நீ மனகன கசம போலாவாய்;
நீ புலதெய்யப்போல் பசுக்களின் பூண் வடிவதகததநிக்
கிறாய், கண்—மிரும நீ ஆரவமுள்ள நீ, அதிசய கரயம்
களை புலன் செய்கிறாய், நீ சேரதியின் கட்டத்தித்களைத்
தரித்தாளாய், உ இரவே! திசைதெய் வரும் திருடிக்
பும, படுபகையுள்ள மானிடப் பகைவனையும், நீ அதுபவிச்
சென்று அவனது கண்டத்தையும் சித்ததையும் நீக்கு
வாயே! ௧0 அவன் போலாமலாக அவனது காத்கள்
சென்றுகிடுக; இமகை செய்பாமலாக அவனது கைகளும்
சென்றுகிடுக, வரும் என்வன் பொடிப்பொடிவரவ போக,
அவன் ஒடிச்செலக, அவன் காய்ந்த கிவலம போவாருக.
[௧௧, ௧௧] ௧௧௧ இரவு [மகாபதன்—இராதநிதி] உ இர
வே! கிஷ்பபுகையுள்ள பாம்பை குளிப்பக்கண், குளிப்பச்
சிரமுடன் செய்; தஷ்ட கிவங்கிள இரு கண்டனை அகாத்
தகிடு, வகையிலே திருடனை கிழ்த்த. உ இரவே! உனது
தரிதமான கரியகொம்புகளுள்ள பொதிமாரகொளல் என்
களது புண்மகனைபெல்லாம இன்று கட்டக்கச் செய்வா
யே உ ஒவ்வொரு இரகையும, என்னை உடறகையே
இடர்ப்படாமல் நான்கு கழிப்போமாக; புருஷர்
ஆழமான சலத்தாத கப்பங்கனிலகாமம் கட்டக இவன

ததுபோல் கருமிகளுமாவர்களாக, உ புலகட்டப்பபும
தானிய காமம் பறந்து, பார்க்கப்படாததுபோல், இரவே
என்னைக்குப் படுபகைச் செய்பவனைப் பறக்கச் செய்,
௧ நீ பக திருமெ களவியும குதினாயின் சித்தத
முடி அகாத அகமுத்துச் செல்ல முயல்பவனையும் வெகு
தூர்த்தில் தடுத்தாள்வாய். உ சுபகையே! சலத்தாத
அறித்த நீ இன்று வருவாய், நான்கு அகாத அதுப
விக்கச் செய், அது போலாமலாருக, எ இரவே! குற்ற
மற்ற என்னை பெல்லாம உணவுக்கு நீ அறித்தகிடு. ஒளி
கிவலயே! உணவு என்னைப்பகதுக்கு, பகல் உன்னிடம்
அளிப்பாளாக, [௧௧, ௧௦.] ௧௧௧. ஆன்மா [பிரமன்—
ஆத்மா.] உ என் பிரியமானுள்ளேன் 1, என் ஆத்மா
பிரியாதவன், என் என் பிரியாதது, என் செவி பிரியா
தது, என் பிரியன் பிரியாதது, என் அபாணன் பிரியா
தது, என் கர்வமும பிரியாதது. ௨ தேவ கவிதரகின்
துண்டெனில், அகவிதரகின் கைகொடு பூஷணனது
புஷங்கொல், பிரிந்தமரகி நான் உன்னைப் பந்துகிறேன்.
[௧௧, ௧௧.] ௧௧௧. காமன் [பிரமன்—மாதிரோத்த
காமோ தேவகாத.] உ ஆதியிலே இன்று அத்தக்காமனோ
இருத்தான், அவனோ மனத்தின் முதல இரேதனானான்,
காமனோ! பெரிய காமனோடு ஒரே மூலமுள்ளவன் நீ,
பஜமானதுக்குச் செலவச் செழுமைகைய வனி, உ காமா
நீ கவிமம கவிமமயோடு கிவலத்தோடு கிவலபடிவளாய்,
கட்டி கரடுபவனுக்கு நீ கண்பன், சமரிலே ஐயிக்கும் உத்
கிரான நீ, கிறையும் திறையும்விப்பவராக, உ தூர்த்தி
னினது கிருமபும அவனுக்கு அகையத்தில் பாலனது
செய்பும் அவனுக்கு திசைகளெல்லாம செவி கொடுக்கும்
அவரகன் காமத்தால் கவர்க்கத்தாதச் செய்தாராகன்.

1 கீதாமனுள்ளேன் 2 என் அறிந்தோடும் பொருந்தியுள்ளேன்.

ச இருதயத்தினின்று இருதயத்துக்கு காமத்தால் காமம் எனக்கு வந்துள்ளது. அருளுள் அவர்களுடைய மனம் எனக்கு இருக்கிறது. ௫ காமா! கைத விரும்பி காலன் உனக்கு இந்த அகிலைச் செய்திருமேனா அந்த அகிலைத் தம உனக்குப் பூணமாகுக. அப்பால் இந்த அகிலை நீ புதி; கலாஹா! [கக இட.] இக்க காலன் [பிருகு சர்வாத்மக காலன்] ச அநிபாதவர்களுடைய, சூரியன் கண்ணுள்ள, இரேதா மிருத்த, ஏழு மொண்ட நோடான சூதிகாஹ காலன் வலிந்ததுச் சொன்னிருன். அநிபாதவர்களை கலிகள அவனின் ஏதுமிருக்க. எல்லா புலன்களும் அவனது சக்கரவகை உ இந்தக் காலன் ஏழு சக்கரவகைச் சொன்னிருன். அவனது காலிகள ஏழு: அமிருதமே அவனது அக்க: காலனான அவன் இந்த புலன்களைப் பெல்லாம ஒன்று சேர்த்து மூதற் தேவனுக்குச் சொன்னிருன். ௨ பூண குமபம் காலனிலே வைக்கப்படவேண்டும். அவன் வெரு பவதிதமா யிருப்பதால் காம அவனைப் பார்க்கிறோம். அவன் இந்த எல்லாப் புலன்களின் முன்னா இருக்கிறான். பாமலி பததிலே அவர்கள் அவனைக் காலன் எனக் கூறுகிறார்கள். ச அவனே எல்லாப் பொருள்களையும் ஒன்று சேர்த்தான். அவனே பொருள்களிலியாபகமாகிறான் தக்கத பாயுள்ள அவன் அவர்களுடைய மனதுமாறான். அவனுக் கதிகமான அக்கிய தேவக இவன். ௫ அருளுள் சோதி வைக் காலனே சன்னஞ்செய்தான்: இப்புகினை பெத் தாம காலனே செய்தான். இருப்பதும் இருக்கப் போவ தும் காலனிலே பிரேரிதமாகிவரும். ௭ காலன் புதிவைச் செய்தான், காலனில் கதிரவன் எரிவான்; காலனில் கிவயப்பொருள்கள், காலனில் கண் கிரித்த காலனின்றது. ௮ காலனில் மனம், காலனில் பிராணன், காலனில் காமன்

குதியும்; காலன் வந்தால் எல்லாப் பிராணனும் சற் தோஷமாகின்றன. ௮ காலனில் தவம், காலனில் தலைவன், காலனில் பிரமன் காலனில் காமன், குதியும், பிராணனின் பிராவான காலன் சாவேசவான். ௯ அவன் பிரேரிதஞ் செய்தான், அவன் சன்னஞ் செய்தான், அவனில் இது கிரேபாய் ஸதாபனமாகும்; காலன் பிரமனாகி பாமேஷ்டி வைத் தரிக்கிறான் ௧௦ காலன் பிராணனைச் சன்னஞ் செய்தான், அவன் சூதியில் பிராணநிகை சன்னஞ் செய்தான்; சபம்பூவகை கலிப்பன் காலனிடமிருந்து தவம் காலனிடமிருந்துதோன்றினான் [கக இட.] இஃக காலன் [பிருகுசிஷி—காலன்] ச காலனிடமிருந்தே கல்கன் தோன்றிறது; காலனிடமிருந்தே பிரமனும் தவமும் திகைகளும் தோன்றினார்கள்; காலனில் சூரிபன் உதய மாகிறான்; மதுபடிபும அவன் காலனிலேறப் புகுஞ்செய்து கிருன். ௨ காலனாக் கார்த்த புனிதமாய் விடுகிறான்; கால னாக் புதி பெரிது; பெரிய சோதி காலனிலே ஸதாபிதமா புளளது. ௩ மனன காலன் இருப்பதையும், இருக்கப் போவதையும் பூருவத்திலே சன்னஞ் செய்தான், கால னிடமிருந்து சிக்குக்கள தோன்றிற்று; காலனிடமிருந்து பூஜ்ஞ—தோன்றிற்று. ௪ காலன் தேவர்களின் அநிபாத பாகமான பக்குக்கைப் பிரேரிதஞ் செய்தான்; காலனில் கந்தர்வர்களும் அபசர்ஸர்களும் ஸதாபிதமாபுளளார்கள்; காலனில் உலகங்கள் ஸதாபிதமாயிற்று ௫ தேவர்களான அம்சசர்களும் அதர்வனும் காலனில் ஸதாபிதமாபுள் ளார்கள்; இவவுலகமும் பெரிய உலகமும் புண்ணிய உல களாகும், புண்ணியப் பிரிவுகளும்—காலனிலே; பிர மததால் எல்லா உலகங்களைபுஞ் ஐபித்து இந்தக் காலன் பெரிய தேவனுக்கே சன்னமாகிறான். [கக. இச.] இஃக அக்கினி [பிருகு—அக்மின்] ச அக்கினியே! சிறகுள்

ருதினாக்கு கலப்பில்வாதப் புண்டிப்போல், இரவுநேரமும்
நாவகன் அவனுக்கு எங்கள் அளிப்பைக் கொண்டு வருமி
நேரம்; உனவோடு செல்வச் செழுமையில் இனிமைபாகும்
உங்கள் அருகிதான் நாம்கள இன்னலற்றாக வேண்டும்.
உ செல்வத்தை அடைப எந்த கிருப்பமுண்டோ அந்த
உனது கிருப்பத்தால் எவகளுக்குச் சகமளி. அக்கினியே!
உணவால் செல்வச் செழுமையில் இன்பமாகும் உனது
அருகிதான் நாம்கள இன்னலற்றவோமாக. உ ஒன்
வொரு மாணியிலும் அக்கினி எங்கனது கிருப்பதி: ஒன்
வொரு காணியிலும் அவன் கல்மன மனிப்பவன் அதி
செல்வத்தையும் பொருளையும் நீ அளிப்பவனாகவும்,
உன்னை எழுச்சிபாக்கி நாவகன் ஒங்குவோமாக. உ ஒன்
வொரு காணியிலும் அக்கினி எங்கனது கிருப்பதி. ஒன்
வொரு மாணியிலும் அவன் கல்மன மனிப்பவன். அதி
செல்வத்தையும் பொருளையும் நீ எங்களுக்குக்களிப்பவனாக
வும் உன்னை எழுச்சி செய்த நாவகன் துற ஆங்குடன்
வாழ்வோமோ. இ நான் அன்னக் குறைவுடனாவேன்
டாம். அன்னத்தைப் புரிக்கும் அன்னபதிக்கு அக்கினிக்கு
குத்தினாக்கு வணக்கம். உ சகை சோந்தவனே!
எனது சகைபைப் பாலனகுசெப், சகையில் உட்காரு
பவாகனையும் சகை சேர்பவர்களைபும்—சாப்புச் செப்.
இத்தினே! உன்னை அதிச மகழத்த அன்கள பூரண
புகை அடைவார்களாக, எ அக்கினியே! கிற்குன்
ருதினாக்குக் கலப்பில்வாதப் புண்டிப்போல் ஒவ்வொரு
காணியும் நாம்கள அவனுக்கு எங்கள் அளிப்பைக்
கொண்டு வருகிறோம்; உனவோடு செல்வச் செழுமை
யில் இனிமைபாகும் உங்கள் அருகிதான் நாம்கள
இன்னலற்றவோண்டும். [கக, இஇ] இஹ தூக்கம்
[பமன்—தூக்க நானன்] உ நீ பமனது உகைத்தி

கின்ற இவரு வந்துள்ளாய்; நானான் நீ இன்பத்தோடு
மானிடன்—மேற்—சேர்க்கிறாய். அநானுடைய முன்னதா
னத்திலே உறகைத்த உருசெய்து நீ ஒன்றினோடு
பொருகதிச் செலவாகியுப் உ இரவுக்கு முன்னான
முதற்பகையிலே விசை பலமுள்ள பந்தன் ஆதியிலே
உனனைக் கண்டான் தூக்கமே! நானத்திபாகனினின்றும்
உனது ரூபத்தை மறைத்த அவிருத்த நீ இவரு வந்துள்
ளாய். உ பெரிப பாவான அவன் மகிமை காடி,
அநானினின்றும் நீவி தேவர்களை அனுதியுள்ளான்.
சோதிகை அடைந்த முப்பத்த மூவர்கள், அந்த கன
வுக்கு ஆதிபத்திபத்தை அளித்தார்கள். உ இவரு உன்னை
முன்னமுன்னதாச் செலவாக அவனை, பிதுருக்கை அறிவ
திலை, தேவர்களும் அறிவதிலை. வருணனால் கிட்டெ
மகி ஆதித்திபர்களான மானிடர்களை திருத ஆதி
பனிலே கணவை ஸதாபித்தானன். இ குருதத்தைக்
கெடுபெயலோர்களுக்குக்களித்த நீ, கனவு இக்கமையால்
புண்ணிய ஆபுகை கெருதர்களுக்கு அளித்த நீ, பெரிப
பகையோடு நீ சோதியிலே இன்பமாகியாய். தபரு
செப்பவனது மனத்தினின்றும் நீ தோன்றியாய்.
உ முன்பக்கமுள்ள உனது பரிசனகளை பெல்லாம்
நாவகன் அறிவோடு, உனவே! உனது அதிபதி பார்
என்பகதையும் நாவகன் இவரு அறிவோடு, புதமுள்ளவ
னது புதோடு நீ எங்களை இவரு பாலனகு செப். நீ
கிஷக்கினோடு வெருதாரு சென்றகிடு [கக, இக]
இஹ தீக்கனவு [பமன்—தூக்கவபை நானன்]
உ பூரணக் கடை எட்டில் ஒன்றை, பதினூறில் ஒன்றை
அவாகன் கொண்டு வருவதுபோல, பிரியபிலைநவனின்
கலை—தீக்கனவையும் ஒன்று குவிக்கிறேன். உ அந
கர்கள் சேர்க்குதானார்கள், கடன்களை திரண்டென்ன,

ருஷ்டங்கள் குவிந்துள்ளன, கைகள் சந்தித்துள்ளன, கரம் கம்பித்துள்ளன என்ற திக்கணங்களையும் கமமை வெறுப் பவனில் சாய்த்துவிடுவோம். உ தேவ பத்தினிகளின் கருவான நீ பமனது கரம்—நீ கற்கனவு; எவனோ வெறுப் பவனில் எனது திக்கணங்களை கரங்கள் செலுத்தாவிடும. உ கடுமை என்னும் காமமுள்ள நீ கருமபற்கையின் காரபாவாய்; கனவே! கரங்கள் உன்னை இன்னம பூரண மாய்விடும; கனவே! குதினைத் தடைகயப்போல் புரிக் கச்சாமைப்போல் இழைபவனை தேவகித்தனை செப் பவனை எங்களைச் சோதவனைச் சிதறடித்துவிடு. ஓ கக் களிறுள்ள திக்கணவையும் எவனது பக்கக்களிறுள்ள எக்கனது மனைகிறுள்ள-கடுகணவையும்-இழைபவனும், தேவகித்தனை செப்பவனும், எங்களைச் சோதவன் மனை கயப்போல் அணிவார்களாக, உ எக்களினின் து ஒப்பது முழங்கன் அளந்து, எங்களை வெறுப்பவனிலே எவனாத் திக்கணவையும் தளையிடுகிறோம். [கக.௫௪] ஓசை பிரகர்த் தனை [பிரமன்—மந்திரோக்த வெரு பன தேவர்கள்] உ ஆன்மகனை அவிவால் வளர்த்தெய்த உதேவனாய் சமன னாய் செய்யிடுமோட்டமாவாகாக, காது, கண், பிரமன் பிரி யாமலாவாகாக, கரங்கள் வாழ்க்கையினின்றும் வன்மையி னின்றும் கிலகாமலாவேன்மே, உ பிரமன் எங்களை அழைப்பாகாக, கரங்கள் பிரமனை அழைக்கிறோம், வான மும் கவயமும் வலிமையைப் பற்றியுள்ளன; சோமனும் பிரகஸ்பதியும் தாத்திரவம் வலிமையைச் சேர்த்துள்ளார்கள். உ சோதியும் புதியும் வலிமையைப்பற்றும் இருவர்க ளாயுள்ளார்கள், கரங்கள் வலிமையைப்பற்றி கவயத்தின் கணமாவோமாத; புகழோடு பக்கன் வந்து கோபதி கைய அதுசரித்திடுக; புகழைக் கிரகித்து கரங்கள் புகிழின் கணமாவோமாத. உ கைகள் கோசாணிகைச் செய்யு

கள்; அது மானிட இரட்சிப்பாகும்; கிரியும் வெரு பன கவசத்தாத் சோருகன; எதிர்க்க முடியாத உலோகக் கோட்டகனைச் செய்புகன்; உக்கனது கைசம் ஒழுக்கம் காகாக; அதை பலமுடனாக்குகன. கு வக்குக்கண்ணு கைய முதவனாகு முதன்மைபாவனாகு, கான் செவி கொல மனத்தால ஆறுாதி செய்கிறேன்; தேவர்கள் கல்ல மனமுதவனாகளாய் கிலகருமனாய் கிரிக்கப் படுமோ இரத வக்குத்த அகடவர்களாக, உ தேவகித் திருக்கரும அவிபாகம் அளிக்கப்படுமவனாகுருகனளும் அளக்கனது மனைகிலோடு சேர்த்து இரத வக்குத்தக்கு வருவார்களாக, எத்தனை தேவர்களுண்டோ அத்தனை தேவர்களும அவிவிலே இன்பமாவார்களாக. [கக. ௫௫] ஓசை [பிரமன்—அக்மனி] உ அக்மனியே! தேவர்களில் மானிடர்களில் நீ கிரதவ கரப்பவன், நீ வக்குக்கையில் போற்றப்படுவான். உ அறிவு துரும தேவர்களே! அறிவாமையால் உக்கனது கிரதங்களை கரங்கள் பங்கு செய்தான, பிரமனார்களை துழைத்த சோமனும், எல் லாம புரிக்கும் அறிஞனான அக்மனியும் அதைப் பூரணஞ் செய்வார்களாக, உ கரங்கள் செயப இயதும் வேலை கயச் செயதுமுடிக்க தேவவழியிலே வந்துள்ளோம், அக் மனி அறிபவன், அவன் வலிப்பவன், அவனே நேறாதா, அவன் குதாக்களையும், வக்குக்களையும் சித்தஞ் செய்வான் [கக. ௬—௭] ஓசை பிரமன் [மந்திரோக்தவாக் தேவகை] உ வாயிலே வக்கு, மூக்கிலே பிரமன், கண்ணிலே கரகி, செவிக்கிலே கிரோத்தாம், வென்மைபாவாத கோம, உகடவாத பற்கன், கைகளில் பலம்—எங்க ளுக்கு வேணமே, உ தொடைகளில் திபம், கரங்களில் துரிதம் பா தகன்களை கினை—எவனாக்கு வேன்மே, கான் இன்னவந்து எனது சர்வாதமா இடா—நற்கு—

வேண்டும் [கக, க௦] இஃ [பிரமன்—பிரமணப்பதி] க என் உடலோடு உடல் பொருத்தது! நான் சாவாயுத அடையலாமோ? இவ்விதமே உட்கார். உவர்க்கத்தில சத்தஞ்செய்து கொண்பவனாய் பூணமாய் வினாபுகொள. [கக—க௧] இஃ [பிரமன்—பிரமணப்பதி] க தேவர்களில் என்னைப் பிரிய முன்னவனாகச் செய், அரசர்களில் பிரியமுன்னவனாகச் செய்; குத்தினாக்கும் ஆரியனாகும் பார்க்கும் ஓவ வொன்றுக்கும் என்னைப் பிரியமுன்னவனாகச் செய். [கக, க௨] இஃ [பிரமன்—பிரமணப்பதி] க பிரமணப்பதியே! எழுந்திரு பக்குததோடு தேவர்களை எழுந் தியாக்கு; பஹுமான்னை, அயனது ஆயுதா, பிரமணை பிரகாசனப, பசுக்களை, புகழை ஓவகச் செய் [கக—க௩] இஃ [பிரமன்—அக்ஷி] க அக்ஷியே நான் பெரிய ஜாதவேதனாகு நான் சமித்தத பந்தியுனேன். அந்த ஜாதவேதனன் எனக்குச் சித்தந்தையபும மேனத கையபும அளிப்பானாக. உ ஜாதவேதனனே! நான்கு உன்னை உவாநியாழம் சமித்ததனம் உன்னைவார்க்கி யோம. பிரகாசனமே பொருளோமே எனனை வன குவகன் உ அக்ஷியே! நான்கு உனக்கு எந்த சமித்தத அளித்ததனம் அது எங்களுக்கு மகன்களையா குக. இவ்விதமே! நீ அந்த அங்கே. ச அக்ஷியே! இம்மாததனமெனெல்லாம் உனக்கு; எரிபவனே! அவந் தோடு நீ சேர்; என்னை அயுதா அளிப்புகன்; ஆச் சாரியனில் அமுதத்தத அளிப்புகன். [கக, க௪.] இஃ [பிரமன் ஜாதவேதனன் சூரியன்] க பொன் சபாண னுன் நீ பிரகாசனதோடு சோதிக்கு ஏற்புனவாய், நீ உவர்க்கம் பறப்புகத எவா இன்னல செய்ததனம் அவர்களை உவாநியாக் வரித்தயிடு. அச்சமந்த ஜாதவேதனனே!

உக்கிச சூரியனே! ஒளிபுடன் உவர்க்கத்துக்கு ஏது கக க௧. இஃ [பிரமன் ஜாதவேதனன் சூரியன்] க ஜாதவேதனனே! இரும்பு வர்க்கனோடு, அப்பபாச கொக்கினோடு, சணமாதும் அச மாயாவினை, உவா நியோடு உனக்குச் சாய்த்தயிடுமே. எதிரிகளை அழித்த ஆரியம முட்சனான வர்க்கியுதனாய் வ [கக, க௪] இஃ [பிரமன்—சூரியன்] துது சாதகாலங்கள் நான்கு பர்க்கவேண்டும். துது சாதகாலனை சித்த வேண்டும் துது சாதகாலங்கள் விழிக்கவேண்டும். துது சாதகாலனை ஏடுவேண்டும், துது சாதகாலனை ஓவவேண்டும், துது சாதகாலங்கள் வாழவேண்டும், துது சாதகாலங்கள் உத்தமாவேண்டும். துது சாதகாலங்கள்—இன்னும் அநிகம் ஒக்கவேண்டும். [கக, க௪] இஃ [பிரமன்—சூரியன்] க நான் கிரித்தயிரிபாத வாயபை மாகையாக் திறத்தோன். வேதமாத்ரிய அவர்கனோடு நான்கு செவகளைச் செபகியோம. [கக, க௪] இஃ [பிரமன்—சூரியன்.] க—ச. நீங்கள் வேதன்களவர்கள்; நான் சித்தகலமோ, நான் எனது பூண ஆயுதவகா கித்தகலமோ, நீங்கள் அதிவேதனகளவர்கள், நான் சித்தகலமோ; நான் எனது பூணாயுதவகா சித்தகலமோ, நீங்கள் சிலவர்கள்; நான்கு சேர்க்கு சித்தகலமோ, நான் எனது சாவாயுத சித்தகலமோ நீங்கள் சித்தபவகன்; நான் சித்தகலமோ; நான் எனது பூணாயுத சித்தகலமோ. [கக, க௪] இஃ [பிரமன்—இந்திரதபாசன்] இந்திர சிதி. சூரிய சிதி: தேவர்களை! சிதிப்புகன்; நான் சித்தகலமோ; நான் சாவாயுதவகா சித்தகலமோ. [கக, க௪] இஃ [பிரமன்—சாவத்திரி] வாமகிக்கும் வேதமாதா என்னும் பிரார்த்தப்பட்டுள்ளான், துதித்தனின் பாவமாதத்தத

அவன் தூண்வொளைய; ஆயுசையும் பிராணியையும், பிரணாயயபும, பசுவையும் புலையையும், பொருளையும், பிரயவாசனையும் எனவரு அளித்த நீங்கள் பிரம உலகத்திற்குச் சொல்லுகள், [கக. எக.] இஃது [பிருகு வக] இஃப் பிரமன் பரமாத்மர்.] உ ளுத்தக் கோசத்தினின்ற ளாவன வேதத்தை எதேதோமோ ளாவன அக் கோசத் தோயிப—கவதது விடுகிறோம். இந்த வக்கும் பிரம விரி வத்தால் செயல்பட்டுவளது; தெவர்களால் அத்தவத் தோடு ளுக்கிப் பாவனஞ்செய்யுங்கள். கக. எக.

பதநொக்பராவது காண்டம் குற்றிந்து.

இஃது—எகக

இஃது [விவாயித்திரன் கௌதம விருபர்கன்— இஃதிரன், மருத்த அக்கினி] உ ளுக்கன் விருக பருவ இஃதிரனும்—சோமனைப் பொழிபுக்காவ— உக்கினி அகழக்கிறோம்: இனிவ இஃது—பொருளைப்— பாவனஞ்செய். உ சோதியின் அநிசத்தியிருத்த மருத் துக்களான நீங்கள், பாவனஞ் செய்யும் மனவிதங்கள் மானிடர்களாகியீர்கள்; மேலானக் காப்புக்கவிந்தவர்களு மாகியீர்கள். உ உததியினி உணவையும், வசமனி அன் ளத்தையும் சோமனை வாயிடு தரித்துவள—அறிஞ ளான அக்கினியையும் னதேரமனகளால் ளாவன காத்த ிடுமும். [உ. ௦. ௧.] கக [சுருதமதன் மேதாதிதி— மருத இஃதிரர்க்கினி திரிடுகிறான்] உ மருத்தக்கன் போத்திரத்தினின்றும், ததிக்ருகைதவரன் கமத்திரத்தி னின்றும் குதவினால சோமனைப் பருகுவார்களாக, உ அக்கினி அகவதரிப்பவனின்றும், ததிப்பதர்க்கரு கைதவரன், கமத்திரத்தினின்றும் சோமனைப் பருகுவா

கக—இஃது கருத்து—பிராந்திரன்கள்.

கருக. உ இஃதிரப்பிரமன் பிராமணத்தினின்றும், ததிக் கருகைதவரன் கமத்திரத்தினின்றும் குதவினால, சோம னைப் பருகுவாருக. உ திரவிபுமனிக்ருமதேவன் போத் திரத்தினின்றும் ததிக்ருகைதவரன் கமத்திரத்தினி ன்றும் குதவரன் சோமனைப் பருகுவாருக. [உ. ௦. ௨.] கக [இருமபிஷ—இஃதிரன்] உ இஃதிர! வர. உ ளுக் குச் சோமனைப் பொழித்துவளோம. இஃது இஃத சோம னைப் பருகு. ளளது இதததபகப்பிறுட்டார. உ பிர மத்தால் பொருத்தி சோத்தோடான உளது இரு புரிகன் உக்கினிக்கொண்டு வருக!—ளாவன கொந்த ளுக்குச்—செய்கொடு. உ இஃதிர சோமனைப் பொழித் துள்ள ளுக்கன், சோமத்தரிக்கும் பிராமணர்களான ளாவன, சோமபாவன் பருகி புத்தமோடான உக்கினி அகழக்கிறோம் [உ. ௦. ௩.] கக [இருமபிஷ—இஃதி ளன்] உ சோமனைப் பொழியும் எக்கனிடம் வர, ளுக்கன் கத்ததிக்ருக்கு வர. இனிவ தோதமுள்ளவனே! சோம னைப் பருகு. உ ளான் அகத உன் வயிற்றில் வள்த ிடுறன்; அது உன் உறுப்புக்கனிலெல்லாம் பாய்க— இனிபகத ளாகினால் பற்ற. உ அது உன் காலத்தற்கு இனித, இனிவ இஃது இனித. உளது இருகயத்தற்கு சோமன இனித. [உ. ௦. ௪.] கக [இருமபிஷ— இஃதிரன்] உ அநிவாளன்பவனே! இஃதிரனே! கதிதோகோடு சூழ்தவன் போல் இஃத சோமன் உக்கினி அகழுவாருக. உ சோமனுதாய மதத்தில் தரித கண்டன் ஒருருக் காததிரனான இஃதிரன் உயிரி கையுள் ளவனாகி விருத்திரனைக் கொன்றான். உ உளது கத்தி யால் விவததின் ளாவன இஃதிரனான நீ முன் செல; விருத்திரனழிக்கும் நீ விருத்திரன் வித்தது உ பொழி யும் வதுவானனுக்கு ளாத அக்குசத்தால் செய்வத்தை

அனிக்வின்குபொ அது தீர்க்கமாருக. ௫ இந்திரரும்
மேலான தருப்பகபரிமே இவருசோமன் சத்தமாயுள்
ளான். இவரு தரிதமரவி இதனைப் பருகு. ௬ சோதி
யில் புருஷன் நீ சக்தி வாய்ந்தவர்களால் போற்றப் படு
பவன். உனது இன்பத்துக்கு இது பொழிப்பபட்டுள்
ளது. ஆகண்டவனே! நீ அகழக்கப் படும்பொய்.
௭ குண்ட பாய்வுத² குலத்திதுத்தவனுக்கு. கிருஷ்ண
கிருஷ்ண குமேபத்தில தோன்றியவனுக்கு நான் என்
மனத்தாகச் செறுத்தியுள்ளேன் [௨௦. ௫.] ௫௬ [கிவர
யித்திரன்—இந்திரன்] ௬ நான்கு கிருஷ்ணன இந்திர
னும் உன்னை, சோமனைப் பொழிபுகான் அகழக்கேறும்.
இனிவ இரணப—பொருளைப்—பாணனதுசெய். ௭ புனர்
போதமும் இந்திர! அறிவனிக் கும சோம இரணத்தப்
பற்று. திருபதி யனிக் கும சோமபாணத்தப பருகு.
பொழி. ௮ துதிக்கப்படும சம்பதி! இந்திர! கிவர
மான தேவர்களுமே செவ்வமேரக்கச் செய்யும் பக்குத்
தைச் செவ்வமையக்கு. ௯ இந்திர! கிரபதி, உனது
கிரபத்துக்கு இவ்வொளி துளிகள, உனக்கு சோம இர
ணங்கு பாபகிளறன். ௫ இந்திர, இரமேலான சோம
இரணத்த உன் உதாத்திலே பற்று. இச்சோதிமயதுவி
கள உன்னுடையது. ௧ மொழிபதி எவ்வக இரணத்தப்
பருகு. நீ இனிவ தான்களால் தேய்ந்தான்களாய். இந்
திர! இப்புகழ உன்னில் அனிக் கப்பட்டுதே ௭ வரிப்
பவனது அழிவாத செவ்வமகன் இரணத்துக்குச் செவ்வ
கிளறன். அவன் சோமனைப் பருகிவனிக் குதன் னான் அ
கிருத்திரனழிப்பவனே! துரத்தினின் தும் அருகினின் தும்
நீ எவ்வகிடம் வர எவ்வக மொழிகளைப்படுகரி [௨௦. ௬.].

1 சத்தகு சந்திரனே 2 அகழக் கோக்கவான 3 உச்ச
கிரணமாய்.

௫௭ [ககனன், கிவரயித்திரன் இந்திரன்] ௭ நான்
கருக்கு தரிதருசெய்த—எதிரிகளை கிழ்த்துப்பவருயுள்ள
செவ்வப் புருஷன் கிருஷ்ணன் காவ, ருசிபனே! நீ
உதயமாயிருப. ௮ இந்த இந்திரன் தன் புது பராக்ஷி
மததாம் கக கோட்டகளை இடித்தான் கிருத்திரனைக்
கொன்றான், அழிவப் அழித்தான் ௮ இந்த இந்திரன்
எவ்வகருக்கு மகன்களையான நண்பன். கோமிரும, குதினா
தனமும்: பவமகிளறபும அவன், வெரு தான்கள பொழி
யும் பகைவப்போல எவ்வகருக்கு அனைத்தபும் கருக்கி
ருன். ௯ புனர் போதமும் இந்திர! அறிவனிக் கும
சோம இரணத்தப பற்று, திருபதியனிக் கும சோம
பாணத்தப் பருகு. [௨௦—௭] ௫௬ [பாதயானன்,
குத்தன், கிவரயித்திரன்—இந்திரன்] ௭ பூவம்—
போல்—நீ சோமனைப் பருகு; அது உனக்கு இனிமம்
செய்க, எனது பிரமத்தாக் சோம, எவ்வக மொழிகளால்
தருக்கு ருசிபனைப் புலனக்கு, உன்கவ துறக்கச் செய். இந்
திர! எதிரிகளைக் கொன்று பகர்களைப் பழாக்கு ௮
இந்திர! எவ்வகிடம் வர! 'நீ சோமனை கிருமபுபவன்'
என அவர்கள் மொழிதன்னர்களால். இதே பிழிந்த
சோமன். மதத்துக்கு இதனைப் பருகு. கிரிந்த கிவரமர
புளன் உனது வயிற்றில் அச்சோமனைப் பொழிந்தனென்.
அகழக்கப்படுகின்ற நீ பிதாவையப்போல எவ்வகருக்குச்
செவ்வகெடு. ௮ அவனது கைம பூவமாயுள்ளது,
கவரதா. அவனது பாணத்தக்கள, பொழிப்பவனைப்
போல் நான் பாண்டத்த கிளறத்துள்ளேன். பரிபுர்க
ளான சோமருகர்கள், இந்திரனைக் குழந்து முற்றகு
சுற்றியுள்ளார்கள்.] ௨௦—௮] ௫௬ [மேதர்கள், மேதா
திதி—இந்திரன்] ௯ பகர்களை கோசகிளறிலே நன்று
கருக்குக் கோஷிப்பவனே நான் நான் பகர்களை, தரிசி

யாரும், எதிர்ப்பு அழிப்பவனாயும் கோரம் இரத்தினே
இன்பமாகும், இரத்தினுடையபொருத்தினே. உதின்
யனாயும், கலகதான சீலனாயும், திறஞ் சூழப்பவனாயும்,
வெகுபல பேரக்கிப்பவனினே மனப்போதும் உன்சொன்ன,
தூத, சூயிம வகை பகவிரகுத உணவுக்கு யாநிக்குறும்.
உ. நீ எதனாக யிருந்துக்கும், யதினாகும், யிதன்
வாசனாகும் பொருளில் ஸதாபிதமாகும்போல், துணியுந்
தர்போ, யுருவ ஞானத்தாகும், அந்த கலியமான யி
மதமத நான் போதற்குறேன் உ இரத்தினா! எதனாக
நீ மேன்மை யிரும சலங்களை சலகிதிக்குச் செதுத்த
யுயோ, அஃதே உனது ஆன்மையிரும—தின்கம. என
னுக்கு உணவாகும் முழக்கவகை செய்கின்றன வே, அன
னது மனமகைய எவனாகும் உட்க உயனாக [உ—உ]
கேடி [மேத்யாதிதி—இரத்தினா] உ அழியாத துணை
யுரிந்து, திரையமனித்து திறம் தெனியுசெய்து சதாஜித்
கும் இரத்தனாகப்போல, தேனயிரும எவனாகும் இமமொ
ழிகள் இரத்த ஸதேவமகை உனக்கு ஏதென்றன். உ
யிருகுக்கன கணவர்களைப்போல கதிரவர்களைப் போல
கினைத்தகை யெவனாகும் பறப்புகளாகும். மேலான பிரிய
மேதர்களை ரிஷிகள் ஸதேவமகை இரத்தினா முழக்
கஞ் செய்கிறார்கள். [உ—உ] இவ் [கிரவையிதி
தன் இரத்தினா] உ இரத்தினா புரம் யின்பவன், பொருள
புதிபாது அவன் பகவத்களைத் தூத்தி, மெனவகை
தானை ஆகியிததுன்னான். யிமனாகும் பெருக கையத்
தில் வளர்த்து அதிதானமனிகரும் அவன் கோதிகையபு
யுகையபுமுழத்தனாகும் உநான் உன் ஆன்மையபும,
தின்கமையபும வரங்கமையபும, அருதததுக்கு மொழி
கையபும பகவத்களஞ் செய்து துன்னுகிறான். இரத்தினா!
நீ மானிட சமூகவகைத் தேவகைகளின் முத்த தலைவன்.

உ. இரத்தினா பகவத்களஞ் கிருத்திரிசுருத்திரன், உரு
வமஹம அவன் மாரபகினை மாரபத்தான், சாதனில்
உக்கியமாய கணவர்களைப்போல அவன் கிபமகைவிழ்த்தி
இருள சேர்க்கைகையபகைகளைப் புறஞ்செய்து ச ஒளி
கிடுக்கும் இரத்தினா, பகை புறஞ்செய்துமவன், பிரிதமகை
—சமா கிரும்பும சதாருக்களை ஜயித்தான்: அவன்
மானிடனுக்கு தினத்தின துவங்குதப பிரகாரஞ் செய்
தான். அவனது மேலான இன்பத்துக்கு கோதிகையத்
தோற்றுகித்தான். கு இரத்தினா கிரகைப்போல
வெகுபல கிரக செய்களை செய்பவனாய் துரிதமாய்க்
சென்று தின்கமையிடு துழைத்தான்; அவன் இரத்த அறிவு
களைப்பெவனாக, தோத்திரஞ் செய்பவனுக்கு உணர்ந்
திருன். இரத்த..... உணவகை..... கோதி
வகையப அவன் கிரித்தான். உ இரத்தினா செய்பப்
பட்ட வெகு பல கிருதச் செய்களை, மகனின்
மேலான ஆதரங்களை அவாகும் சாத்திரஞ்செய்தான். அவன்
ஹம வகையமாக உட்கர்களை கிழ்த்தினான்: எதிர்க்
கும் ஆன்மையாக மாரபகினை தகையுக்களை, மாய்த்
தான். உ கிரக பதிபாது இரத்தினா மானிடனு கிருப்
பம் யூத்திசெய்யுமவன்; போகிருளும் பெருமையாகும்
தேவர்களுக்குச் செங்களை அகித்தான் கிவகைத்தின்
கிபபதினே, அவனது செய்களை, கலக ஹமகைகள்
கணவகை கோதிகையசெய்கிறார்கள். அ இரத்தினா
கிரத்தவன், ஜயிப்பவன் ஜயமகையபவன், கோதிகையபு
தவப கைகளைபும தரிப்பவன், இரத்த கிரித்த யுகையபு
கைக்கைதபும ஜயித்தான அவனின் அறிவேடாருப
வர்கள் ஆனந்தமகிறார்கள். உ அவன் குதிகையபு
கிரவையபு மனித்தான். வெகு பல உணவுகள் பகையபு
மனித்தான்: பொன் மய போகத்தபு மனித்தான்:

அவன் தம்புக்கிடைக்கொன்று ஆரிய வர்ணத்துக்கு உதவி செய்தான். 80 இந்தியன் ஒஷ்கினை அளித்தான்: தினக்கிடைத் தந்தான், வணப்பினை யளித்தான், வானத்தையும் கொடுத்தான் அவன் பலிபய பிண்தான். மாறு மொழிபவர்களைத் தாத்தினான். அப்பான் எதிர்ப்பவர்களுக்குச் சார்தமனித்தான். 85 காக்கை சத்தி சேரும் இச் சமரில், 86—மனிக்கும—மகவான இரதிரை, விரம மிதபவன், செவி கொடுத்தும் உக்கிரன், போரில் உதவிபுரியும் அவன், கிருத்திரர்களைக் கொன்று அவரவரது செவ்வகளை ருவிக்கும இந்திரை அகழக்கிறோம். [20. 88] 800 [வெஷ்டன் அத்திரி—எ இந்திரன்] 8 கருதி கிரும்பி பிரமவனை ஒக்கிப் பிரேரிப்புகள்; வெஷ்டனை! போரிலே இரதிரைப் போந்து, பலத்தால் எவ்வாறு பொருள்களிறும் பாவும், அவனை அதுவிரும்பும், காள் கொன்று மொழிவான் அவன் செட்டினான். 9 இந்திர! சமரிலே எங்களுக்கு சத்தியை பளிக்க கோளும் செய்ப்பவர்ப்பது, ஞமுக்கமான அக்கோளும் தேவர்களில் சென்றது: மானிடர்களில் எவனும் அவனது சூயகச அறிவதிலும், எங்களை அத்தும்பவர்களினதும் கட்டத்திச் செவ, 9 பாவயிக்கும இரதந்தை ருதிவானான் காள் சேர்க்கிறோன்: அவர்கோமாரும் பிரமவன் அவனைச் சேர்க்குமான்: இந்திரன் கிராந்த கிருத்திரர்களை கிழத்திப்போது, வானம் புகிவைப்ப பிரித்துப் பிரித்தான். 8 மலட்டுப் பக்கன் சங்கனை — அகடகது — பெருருவகபேரன், இந்திர, ததி செய்பவர்களை உனது இரதந்தை காடகூர் கன். வாயு தனது கட்டத்தோடு கருவதுபோல் 8 எங்ககிடம் வர: 8 செயவனாகல் செவ்வகனை அளிக்கிறாய். 10 திடனாயும், ததிப்பவர்களுக்கு தரிதஞ்

செவ்வ மனிப்பவனுமான இந்திர உண்ண, இவையளிக் கும சோமபானகன் இவையு செய்க: தேவர்களில் 8 ஒருயினே மானிடர்களுக்குத் தகையுளிகிறாய்: இந்த யாசத்திலே, ருயினே எவகனை இவையு செய். 8 வர லிப்பவனாயும் வச்சிராணந்தையுமுள்ள இரதிரை, வெஷ்டிரான் ததிவான வர்த்துத்திராகன். பொற்றப்பட்டு அவன் எவகன் பக விர செவ்வகனைப் பாலன்கு செய வானு: தேவரானே! கவனதிகனோடு எங்களுக்கு சதா காலம் தரின செய்புகள். 8 இந்திரன், தரிதன், வச்சிராயுதன், கிருஷ்பன், கீழ்த்தபவன், வலியன் இரதிரன் கிருத்திரனழிப்பவன் சோம பான்கு செய்பவன்: புத்தமான் அவனது ருதிவானோடு அவன் இவரு வருவானு. இந்திரன் கடுப்பகல் பக்குத்தில் அவனை இன்பகு செய்வானு. [20. 92] 808 [விரம தேவர், கோதமன், ருதன் கிவயாமித்திரன்—இந்திரன் பிருதாணபதி மருத்த அக்கினி] 8 பிரதாணப்பதியே இந்திரனே, செவ்வம ஞககச் செய்பவர்களே இந்த பக்குத்திலே இன்பமாகி சோமனைப் பருருக்கன். 8 கரு பாவும் சோமவன் எங்ககில் பிரவேசித்திக: 8 கரு கருக்கு சர்வகிரத்தையும் செவ்வகத்தையும் அளிப்புகள் 9 மருத்தக்கனே! தரிதமர்ப்ப பாயும் புரவிகை பறக்கும் பாதக்கனோடு உக்கிரைச் சமப்பார்க்கனா: உக்கன் கககனோடு இங்கு வானக்கன்: தருபகபியிலே புக்காருக்கன். கிரியும் வதானம் உகக்குக்குச் செய்ப்பட்டினான்: இனிய உணவிலே இன்பமாகருக்கன். 9 ததிக்கருகான ஞாதமேதகனாக்கு, எங்கக மனத்தால் இரதந்தைப் போல் இந்த வதேதாமக்காதச் சார்த்துகிறோம்; இச்சகய யில் எங்களுக்கு மக்களும் மோகன அபிஷுமாகு: அக்கினியே! உக்கன் கட்டில் எங்கக தும்பமாகாம

வாலோமரக, ச அக்கிவீ, இவர்களோடு ஒரு இரத்த
தில் அவனது பல இரத்தங்களிலே தேவர்களோடு எவனை
அணுகு: உனது விரலப்பாம்பென் மூன்று முப்பது
தேவர்களை அவர்களது மனைவிகளோடு கொண்டு வா!
இன்பமாக [உ. ௧௨] ௧௦௨ [செனம்—இந்திரன்]
ச புதியவனே! எங்கள் உன்னை அழைக்கிறோம் துணை
நாடி நிரமிக்கை படைத்துள்ள எங்கள், புத்தத்தில் அதி
சயனான உன்னை வழிநடத்திறோம். உ. சமரிலே இரட்
கைக்கு உன்னை—காடுகிறோம். இந்த எக்கனது, இன்று
நான் விரை, உன்னை வந்தள்ளன். இந்திரன் உனது
சுண்புள்ளவன் எங்கள் என்னிக்கும் உன்னை இரட்சக
னாக விரித்துள்ளோம். உ. சுண்புள்ளவனே! இச்செய்தத்தை
பும், அச்செய்தத்தைபுமனிக்கும் பழைய இந்திரன் என்
உக்களுக்குத் துதி செய்கிறேன். ச அவன்களால் எதிர்
செய்யு விரப்பிவான அவன் சனகனை அசுபுரிபவனாக
வான்: இம்மையான் துதிசெய்பவர்களில் சதபக புவி
களை பனிக்கிறான். [உ. ௧௪] ௧௦௨ [சேனம்—இந்திர
ன்] ச மெனவனதுக்கு, மென்மைவானவனதுக்கு, அதி
செய்வனதுக்கு, சத்திமனதுக்கு சத்திபவனதுக்கு வலிய
னுக்கு மனவந்தை சம்பாதிக்கிறேன்: சார்பினாரும்
சைத்தைப்போல தடைபிவ்வாத அவனது செல்வம் விச
வாபுசுக்கும் வலிகமக்கும் விரித்தானது. உ. பக்குந்
செய்பவர்களது அவிவானது, மே—சிலபவனதுக்கு—
சலவனையிப்பால் உனது பரகத்தக்கு உன்னை பனுகரிக்
கின்றது, சைக்கனம் உன்னைத் தொடர்கிறார்கள்: சாத்தி
மயமாய சததரு—கொவனும் காஞ்சனமாய இந்திர
னது வச்சியபுதம் மனையில் சரபுக்கான்—அதனை
அனைத்தும் பற்றம். உ. ததிக்கருகைதவாய் தினை
க்கை செய்பும் உகைபொதுக்கனை இந்த சப

மான் பக்குத்திலே சாதனத்துடன் பற்று: அவனது
இத்திரிபழம் சேனபும, சாமமும் சிறப்புக்கு அரிதமாய்ச்
செல்வ குதிகளைப்போல் போல் செய்ப்பட்டுள்ளன,
ச இந்திரன் வெகு பலகணால ததிக்கப்படும உன்னை,
நிரிபுள்ளோரும் உன்னை ஆசிரிபிதது அணுகுகிறோம்.
மொழிக்கருகான இந்திரன் உன்னைத சகிர வேறு எவ
னும் எக்கனது மொழிவை அணுகுவதிலை, புவி பூமிபி
துவனவறகை கிருமபுலதுபோல நீ எவனது இசகவாசக்
கைகை கிருமபு தி இந்திரன்! உனது விரிபம், ஈவரு
கின்றது, சாநகன் உன்னைபவவான, மகவானே! துதி
செய்பவனது இந்த கிரு பாதகைப பூணாநாகரு, பெரிய
சேனதி உன்னை அதுகிருகது அதன் விரிபத்தை அளர்
துவனது, உனது வலிகைக்கு இவ்வவயம் வனவ்கி
புனனது ச வசகிவனாக நீ இவ்வசாராதக்கால இப
பெரிய பாதக மேகத்தைப் பிரித்துள்ளாய், தடைபட்ட
சலவனை பவர்க்கேட நீ பொழிந்துள்ளாய், சிசுநான்
நீயே விசவான பலத்தைத தரிக்கிறாய் [உ. ௧௫]
௧௦௪ [அபரணம், பிரகஸ்பதி] ச மேகரு சென்று
தன்னைவே பவனது செவதுகொன்றும் பறவைகளைப்
போல, நழக்கவெவபும் முகிலின் கொழுக்கிப்போல்
மனிலினிவது பரபும் இவ் பதிகளைப்போல பிரகஸ்
பதிக்கு எவன் துதிகள் தெனினித்துள்ளன, உ. ஆம்மி
னை பகனைப்போல பார்து எவனதுக்கு அரிவ மனைக்
கைக் கொண்டு வந்தான். மானிடர்களின் சுண்பனைப்
போல் அவன் தமபதிகளை அவன்களது செய்கிறான்,
பிரகஸ்பதியே! சமர்களின் குதிகளைப்போல் அவர்
கனைச் சகதிபுடனாகரு. உ. பிரகஸ்பதி மனவனினிவது
பகக்கைப புத்ததிலைகி திப்பொருள்களைப்பற்ற வவது
கைப்போல கைபிததான் அபபகக்கை சிறந்தும் சந்

திபுமுன்னகைய, அதிதினைப்போல் துணை சேர்ப்பவை, சகல சனங்களும விரும்பப்படும சுவரணங்கள், அநித் தித ரூபங்கள். ஈ குதமுதந்தை ரூபியன் தேனும் நனைதது, சோதியினின்று கவரணைப் விழத்துவதுபோல பிரகஸ்பதி மலையினின்று பககைகை இறக்கினும், அவன் புகியின் கர்மத்தை கைத்தினும் பேரன் பிளந்தான். ௫ காற்று சலமலகைத் தவர்ப்பதுபோல் சோதியால் வானத்தினின்று தமனை நீக்கினான் மேகத்தை வாதன் போல, பிரகஸ்பதி பலனை கிணறுபினைந்து செயது பகக் கைப் புலனாக்கினான். ௬ பற்கள் அகாரத்த—புசிப்புக் கை—காவுகள் கிழங்குவதுபோல், இமசிக்ஞம் பக னுடைப ஆபுதத்தை அனல் கவரணை சுடர்க்கைகள் சேதித்தது, அவனை பிரகஸ்பதி புசித்தது விட்டான்; அவன் அருணைப் பகக்களின் பந்தகைகை விழித்ததான ள பிரகஸ்பதி சீலபதநில கோஷ்டகும் கோககளின் காமத்தை அறிந்தான், அவன் மலையினின்று ஒளியீசும் பகவை, மூடடை வெடித்தவுடன் பறவை தன் குஞ்சை —எழுப்புவதுபோல—பறந்தான். ௮ அறபகஸ்ததிலே மீனை ஒருவன் காண்பதுபோல மலையவாத்தன்ன இனி மைமைய அவன் சுற்றம் நோக்கினும், பிரகஸ்பதி விவித முழக்கங்களைப் பிளந்து, கட்டையினின்று கைததைப் போல அதனைக் கொண்டுவந்தான் ௯ அவன் உணவு யைக் கண்டான், அவன் சோதியை, அகனிகைய—க் கண்டான், அவன் அரக்கனாக இருக்கை அகற்றினான். பிரகஸ்பதி கோருபமான பலனுடைப மக்கையை—இர சத்ததை—எனபினின்று ஒருவன் கிசுப்பதுபோல கிசு தித்தான். ௧0 பனியால் கஷ்டமான கந்தா—செடி கொடிகளின்—இலைபோல, பிரகஸ்பதியால் பகக்கன் உறப்பபட்டு, பகன் இழந்தான், கிசுகிலைத் இதுவகைச

செய்வாத வேலைப அவன் செயதான். அதனாக் ரூபிய னுஞ் சக்திரானது சேந்தது பாணபாம—உபரம ஏறுமெஞ்சு கன். ௧௧ பெரன்னும் அனல்காசமான கரும் புரளிபோல் பிதுருக்கன் சோதியை கட்டாத்திரங்கனால பாவது செய தாகன்; அவர்கள் இவியிலே இருநையும் தினத்திலே சோதிக்கபும செய்தார்கள். பிரகஸ்பதி மலையைப் பிளந்தான், பகக்கைக் கண்டான். ௧௨ தொடர்ந்து வெகு முழக்கஞ் செய்யும மேகாருகமான பிரகஸ்பதிக்கு காவகை இந்த வணகை மனித்துமனோம, அவன் எகை ளுக்கு பகக்கனுடன் குதிக்காமோடு விரக்களுடன் வலி மையை பளிப்பானாக. [௨0—௨௧] ௧௦0 [குஞ்சுக்கன் வசிகுடன்] ௧ கவரக்கச் சோதி காணும எனது ஆர்வ மான எலகை மந்திரங்களும எனது சோந்த இரதிரனைத் துதிக்கெறன்; ௧ தா மானிடனான பதிமைய மனைவி தழுவிக்கொள்வதுபோல், மகவானது காப்புக்கு அவனை குழைஞ்சான் ௨ அதிகை மழைக்கப்படுபவனே உனனை அறச்சித்த கன் மனம் தயக்குகதிலை, ஏனெனில் எனது கிதூப்பககை பெலையம் உன்னில சாயத்துள மோன அதிரயனே! நீ தருபகையில அவனைப்போல் உட்கார், சோமனருகே உனது பரண சீலமயாகு, ௩ இரதிரன் பசிரினின்றும ஏறுமையினின்றும நீக்குவான்; மகவான் செலவத்தை அரகபுரிவான், கீழே பிரவரண மாகும் இந்த ஏறு அதிகை வலிமையிதும் கிருஷ்பனுடைப வலிமையை வளரக்கெறன். ௪ கந்தா இக்காணுளன் மங்கனில் பறவைகள் சாய்வனபோல பாண்டக்களி னுள்ள இன்பமளிக்கும் சோமபாணம் இரதிரனுக்குப் பாப்பெறன்: திடத்தான ஒளி வீசும் இவாகனது முகம் மானிடனுக்கு சிறத்த சோதியைக் கண்டன், ௫ ஆட் டத்திக ருதாடுபவன் ஐயக்கை ஐயிப்பதுபோல் மக

வான் எல்லா இருக்கிறதும் தகர்த்து—சூரியன் வென்றான், மகவாளே! உனது வீரத்தை இப்போதே புரத்தனது திலோ ஒருவனும் சித்தஞ்செய்யவில்லை. உ மகவான் சூய்வொரு மானிடனுக்கும் வந்தான். கிருஷ்ணன் சனம் களின் துதிகளைச் செவிபுற்றான். எவனது இன்பங்களின் சத்தியிருந்த சோமங்களால் சக்கரன் இன்பமாகிருந்தோ அவனது பகைவரனை வெல்லாம அவன் அறிந்திருன். ஈ சவங்களின் நதிக்குப்போல, நதிகள் ஏரிகளுக்குப்போல சோமங்கள் இத்திரனுக்குப் பாயவிடிறான். தீவய துனி யான மனமுயல நானியம் கிருத்தியானதுபோல், பக்ஞ ஸதானததில், அறிஞர்கள் அவனது மேன்மையை வளர்த்திருக்கன். அ அருக பதினாளுக்கு இந்த சலவனை மீள விசாராகச் செய்தவன் கோப கரணையப்போல் உலகத்தில் குதித்தோனென்றான் இவக மகவான், சோமன் பொழிந்து தரிதமளித்து அளிபுள்ளவ மானிடனுக்கு ரோதி ணையளித்தான். உ ரோதியுடன் இருதினது வானிதர புதம் உச்சமாகுக. புரத்தனத்தைப்போல குதத்தின் சற்கற்பும் கலந்து ழுளாக அருளும் துயமையாகி சோதியால் ஒளி வீசுகாளுக. வீரபதியும் நினைவின் வீர மல சோதிபோல வயங்குவாளுக கர அதிகமழைக்கப் படுவானே! வரகாள பரிபை சிறுமையைய அறிவினமை னாயு பசக்களால் தானியத்தால் தரணிவோமரக; வர கன் மூதல்வர்களாய், மன்னர்களோடு னங்கன் மூயந்தி யால் கொல்வாங்களை ஜயிப்போமரக கூக பிரகஸ்பதி ளங்களை யின நா, மேதபுதம் நிறுத்ததினினதும், பிழை யினினதும் கரப்பாளுக புன நத்தினினதும், நதிவி னின்றும் வண்டாசுளுக்கு வண்பனபோல் இருதி ன சலவ னுக்கு செவ்வகளை அளிப்பாளுக. கஉ இரதிர! பிர கஸ்பதி! புய்ரலே சோதியிலே நீங்கள் இருவர்களும

செல்வபதிசன் ; தனி செல்வபவனுக்கு அறிஞனுக்கு செல்வத்தை அளிப்புகள் தேவரகனே ! ஸ்வஸ்திகரோடு எங்களை எப்போதும் காப்பீரகனாக. [உரு—கர] கருக [காணவன், ரோகநிதி, ஆவகிரமன், சீரவமேதன் எ—உ, வசிஷ்டன்] ச—க, உ இர்திரை ! இர்தப் பயன் களை விரும்பி உண்டு நன்மபர்களையுள்ளோம்; கண்வர்கள் துதிகளோடு உண்ணத் துதிகளிருக்கா, உ கார்சிராயு தனே ! செவலிஷாமபதிலி நான் ரேறு எவ்வையு துதி செவதேவலிலை உண்டு ஸ்விதாமக்கையே நான் அறிந் தேன், உ தேவர்கள் கோமியைப் பொழிபவையே விரும் புகருகான் அவர்கள் உதக்கத்துக்கு கிரகப்பம் கையப் திலை ஆலஸ்யமதறயர்கள் ஆனந்தத்தை அடைபிறு கள் ச விரைவு இர்திரை ! விரும் புயவகளாய் உண்ண சதக்கரலம் துதிசெவகிரேம், வகலே ! நீ எங்குண்டு ஸுதுதியை அறி இ எங்குநீ நீய்க்களதுவாகு, செப்யாதித, கருவியிருக்கை ததி எக்காரதே ; உண்ணிலேயே எண்டு சன் சதபம் உ கிரததி சமஸ்தாரனே ! நீ முன் செலுதும யின், நீ எண்டு அநிசிரசஸ்பாண கவரன் நன்மபுண உண்டுநீ நான் எதிரினை எதிர்கவிரேன் [உரு—கரு] உருக கிரகவிரதிரை—இர்திரை] உ இர்திரை, பவக பழி பலததுகரும், பேசரில இயிக்கும் சத்திக்கும், நான் கன் உண்ண எடுகிரேமும், உ இர்திரை சதபல முன்ன வனே ! இவரு உண்ணப் பேரதறுபவர்கள், உண் மனத்தை உம் உண்ணபும் திருப்புவர்களாக, உ இர்திரனே, சதக்கிருதுயே ! சத்துருக்களை இயிப்பதாக்காக உன் காமகன் எல்லா மொழிகளோடும அனாதகனோடும், ச காவகன் வெருபவர்களால் அனாதகப்பம் இர்திரை ஸுது துது வலிமைகளால் கார் தரிப்பவனைத் துதிக்கி ரேம், அ கிருததிரை வீதத்துவதற்கும் களவகனிலே

செலவம் பறையுதரக்கும் வெகுபலர் அமைத்கும் இந்தி
 ர்கள் நான். பொற்றுகிறேன். உ இந்திர பகைவர்கள்
 பழமாக சதபலமுள்ள உன்னை நாவகை நடுகிறேன். நீ
 சமர்களில் ஐயமுடனாவாயாக. எ பகைவர்களின் பெரிப
 பேரர்களிலே சமரஜயிக்ருக சிறப்புக்களிலே நீ சததுருக்
 க்கள்..... இயிப்பவளுவாயாக! [உ0—கக]
 க04 [கிகவாமிததிரன்—உ—உ. கிருதம்மதன். இ—உ
 இந்திரன்] உ இந்திரனே! தூது பலமுள்ளவனே! எவ
 களுக்குத் துணையுரிய நீ பலம் மிகும் கிறிப்பேயவரும்
 சொமனைப் பாலனஞ்செய். உ சதபலமுள்ளவனே!
 இந்திரனே! பஞ்ச நூற்றியவகளின் நடுவே நீ புலனுக்
 கும் ஆணைமகனே பெலமை நான் கிரங்கிறேன் உ
 இந்திர நீ பெரிப புகழை அடைததுன்னாய்: ஒருவரும்
 தடுக்க முடியாத தியயநகை நீ பந்து. நாவகை உனது
 திண்மையைத் திரளுசெய்கிறேன் உ சக்கரனே! நீ
 தூதத்தினின்றே—அருவியின்றே எவகை பக்கம் வர.
 வச்சிரபுதர் நரிப்பவனே! இந்திரனே! நீ எங்கிருந்தா
 லும் எந்த உலகத்திலிருந்தாலும் அங்கிருந்து வர இ
 இந்திரன் அனைத்தபுளு ஐயித்து மேலான பயத்தை
 தூத்துகிறான்: அவன் தீரன், துரிதஞ்செய்பவன். உ
 இந்திர எவகளுக்கு நீ ககளுசெய். இனி குற்றம் எங்களை
 அணுகாமலாகுக. எவகை முன் எப்போதும் மகனெமா
 ருக. எ நன்கு கண்டு சததுரு ஐயிகரும் இந்திரன் எங்
 கைத்திணையினின்றும் அபயம் செய்வானாக. [உ0. உ0.]
 க05 [சக்ய ஆகவிரன்—இந்திரன்] உ நாவகை சந்தா
 மொழியை மேலானவனுக் களிப்போம் கிவனவந்தின்
 கிலபத்திலே இந்திரனுக்கு எங்கை மொழியை—உரைப
 போம்: தூதருபவர்களின் அவன் தனத்தை அளிப்ப
 திணை: தன்மனிப்பவர்கள் துணைதிக்கு—அருகிலினை.

உ இந்திர நீ குதிரை யளிப்பவன், பசுவளிப்பவன். யவ
 மளிப்பவன் நீ தன்மனிப்பவன் தனக்காப்பவன்:
 பழைய காலத்தினின்றும் நீ மனிதர காப்பவன், காமம்
 வளர்ப்பவன், நன்பர்களின் நன்பன்: இத்தகைய
 உனக்கு நாவகை இந்த மொழிக்கீ துதிக்கிறேன். உ.
 இந்திர, சக்தி மிருபவன் நீ, வெகு பல செய்யும் அதி
 பொருளுமுள்ளவன், உன்னைச் சுற்றியுள்ள ஐசுவரியம்
 உனது என அனைவரும் அறிந்தது ஐயிப்பவனே! செல
 வநகைத் குதித்து எவகளுக்குக் கொண்டு வர: உன்னை
 கிருமியி காணந் செய்யவனது ஆசையை அபூரணஞ்
 செய்போதே உ இந்த கவரங்கனோடு இந்த சோமதுனி
 கனோடு, சுமனனாள்ளவனுவி, பக—பூயியிலே வறு
 மைமைய நீரு. இந்த சோமத் திவங்கனோடு தலையுயர்ச்
 சிறாடிக்கும் இந்திரனும் நாவகை வெறுப்பு கிலகிவரும்
 உணவை அடைவதோமோ இ இந்திர! அதிசெல்லத்
 தையும் உணவையும், வெகு பலரனை இன்பஞ் செய்யும்
 அதி ஒளி விசும் ஆன்மைகனோடு நாவகை பற்றுபோ
 மாக நாவகை மதிருபமான் தேகியை, விரர்களின் வலி
 மையை, பசுமூலத்தை பெருகுபூயிக்கீ, பறலாமோ!
 உ விரப்பதியே, இந்த மதாசகன், பலமனிக்கும் சோம
 பாணகை கிருத்ததிரனோடு சமாபுரியுமகால் உன்னை இன்
 பஞ்செய்தன்: தருபகப்போடு துதிசெய்வோனுக்கு,
 தடைபடா பலமுள்ள நீ பதிராயி கிருத்திரர்களை கிழத்
 தவகை—இந்த சோமபாணங்கள் பாய்கதன். எ நீ
 விரத்தோடு உனது ஆபுகத்தாலை—எதிரியாளு—புதத்
 தைப பறதுகிறாய்; பதைதால் இங்கு அயாகளது சூய
 வொரு கோட்டைபையும் தகாக்கிறாய், பகைவனது
 கிலகி கிழத்தும் உனது நண்பனோடு இந்திர, வெகு
 தூதத்திலேயே மாயாபியான நமுகைய மாயக்கிறாய்.

அ அதிவந்து வழியினா கஞ்சனையும், பரணயிபும்
 நீ பலததால் பாழசெய்துள்ளாய், சிஜு ஸ்வனுவ குழக
 துள்ள சந்துருககரீச் சிதைதது வவகிந்தது துது
 புரங்களை நீ அழித்ததுள்ளாய், ௬ இர்திர, சறமதத
 சகிரவஸா கனோதி சமரபுரிபும், ௭0,0௦௦ ஆடகனோடுமே
 ௨0 சனமனனாகளை சங்க்கமுடிபாத இரத சக்கரததம்,
 அதிபகமுள்ள நீ முறியுத்ததுள்ளாய், ௪0 நீ கசகிரவன
 னுக்கு துணைகளோடு உதவி செயதாய், இர்திர தூவ
 பாணரீச உதவிபுடன் காபபுச் செய்தாய்; 8 குத்
 ஸீன, அதிதிகவீன, ஆயுணவ, இரத இனினுள்ள
 வதிப இரானது ஆககனயல் செய்தாய் ௧௧ இர
 திர! நரங்கல் தேவர்களால் பாணமரவி உனது,
 மங்கனம் மிதுர ஸணபாகனாக வேண்டும், உனது
 கவிராகனாய், நீண்டுபெருகும் ஆயுண தரிப்பவாக
 ளாகி, ௧௧௧௧௧௧ துதிசெய்கிறோம் [௨0 ௨௧]
 ௧௧0 [திரிசோக கன்வன் ௧—௨ பிரியமேத கன்வன்—
 ௧—௧, ௧ விளஷபா, சிழுவ ககரக சோயி, நீ பருக,
 ளான பொழுகிறேன். இனிபதிக இனமரங் அதபரி,
 ௨ பரிக்கரஞ் செய்பவர்களும், புத்தி குனியர்களும்,
 பரணம் கிருமபுங்கால் உன்னை ஏமாற்றாம்கிருப
 பரர்களாக; பிரமதது வேஷ்கரீ கிருமபாதே ௨ அவர்
 கள் பரலகிரும் பொருளால், மேலான செய்வததுக்கு
 உன்னை இனபஞ் செயவர்களாக, வவமிருகம ஏரியின
 சலத்ததப் பருகுவதுபோல பருகு, ௪ அவன் அறிபும்
 வண்ணம் கோபதியான இரதிரீசப் போதத, அவன்
 சத்தியமகன் விதாதலவன், 6 நாயகன ஒன்று சோகது
 துதி செயபும் ஸதானததிலே அவனது குதிராக
 ஒன்று சேர்ந்துள்ளன—பொன் புரவிகன் தருபகபயில
 உள்ளன, ௬ அருகிலுள்ள சோமனை இரதிரான கன

டாய். வசகிராபுதனான அவனுக்கு பகக்கன் பாணபும்
 தேணபுன கறத்தன், [௨0. ௨௨.] ௧௧௧ [கிரவாயித்தி
 ரன்—இர்திரன்] ௬ சோமபாணத்துக்கு அஸுத்க்கப்
 பம் வசகிராபுதனான நீ உன் குதிராகனோடு இர்திர!
 என்னை போக்கி வா, ௨ எங்கல் சித்திக்கு நேராதா
 உனப் போல் உட்கார்த்துன்னான், தருப்பகப ஸ்ஞ
 ரோகது கிரிக்கப்படமெனது காலில சோமனபொழி
 ராதனவகன் ஒன்று சேர்ந்துள்ளன, ௨ பிரமத்தை
 வசப்பவனே! இரத பிரமங்கன செயபயப்' மெள்ள, நீ
 தருபகபயிலுடகர ஸ்ரணோ! புறதகிராகும் செவ்வத்தை
 அதபரி, ௪ கிரத்திரை நிபபவனே, மொழி விநுமபும்
 இரதிரானே, எவகன் கணவகனோடு, இரத யக்ருவ
 கனிலே, இரத ஸிதாமங்கனிலே நீ இனமரகவும இவன
 கன் கிணபுகன், சோமன் பருகும் பரத்தவனே, பலமுள்ள
 பதியான இரதிரான பாலனை அனநிபோல கணவகின்
 தன், ௬ மேலான செய்வததுக்கு நாயகன் பொழிபும்
 சோமனிலே உனகாயத்தால் நீ களிப்புடனோங்கு, துதி
 செயபவனை க்ரதனிலே எய்க்காதே, ௪ இர்திரா
 உன்னை கிரகபுர நாயகன் அகி வந்தது உனகருத் தோத்
 திரஞ்செய்கறோம், வசுவே! நீ எவகனப் சிரியாழ்நா
 னேகிக்ஷிதப் அ பிரிய குதிராகனானவனே, எவ
 கனினினதும் உவகன் குதிராகன் தூரமரக்காதே,
 கவநாயான இர்திரா நீ இரத இனமரகவும, ௬ இர
 திரா உன்னைத் தருபகபயிலே வீறத, ௧௧௧௧௧ இரதத்
 தில செய பொழிபும் கேசமுள்ள தூககன உன்னை
 இரத வகிக்காதே [௨0. ௨௩.] ௧௧௨ [கிரவாயித்
 திரன்—இர்திரன்] ௬ இர்திரா பொழிந்த இரதததுக்கு
 வா, பாதுடன் சேரும் சோமனுக்கு வா, உன் குதிரா
 கனோடு வககரீ சோகவ வா, ௨ இர்திரா சாதனம்

கனகம் பொழியப்பட்டு தருபவையிலே வைக்கப்பட்டுள்ள மதமளிக்ஞம் இப்பாணத்துக்கு வர. பூண்டாய் அதனை நீ பருகு, ௩ இத்திரை சோமபாணத்துக்குத் திருமப இவரு பீரோரிதமாகி அவனுக்கு என சொற்கள் சொன்னான். ௪ இத்திரை சோமபாணம் பருக, காங்கன் அவனை ஸ்தோமகனாகக் அழைக்கிறோம். எங்கன் அதி களுக்கு அவன் அடிக்கடி வருவானாக. ௫ இத்திரை இத்த சோமங்கன் பொழியப்பட்டுள்ளன. சத பன முன்னவனே, சந்தி பெருகுபவனே அவரவர உன் குட விறதரி. ௬ கவிபே, சமர்சவதது செவ்வது ஐயிக்கும் உன்னை காவகன் அறிக்கிறோம். ஆகையான உன் சம னத்ததை காங்கன் காடுகிறோம் ௭ காங்கன் பொழித்து வலம பால சேரும் இத்த சோமனை, கிருஷ்பங்கனோடு வந்து நீ பருகு. ௮ இத்திரை உனது சிலபதிலேயே நீ பருக காண சோமனைப் பீரோரிதஞ்செய்கிறேன். உனது இருதயத்திலே அது இனபமளித்திடும். ௯ குகிரக்கனான காங்கன் உன் உதவியோடு காவகன பகழை இத்திரையும் உன்னை சோமபாணம் பருக அழைக்கிறோம் [௨௦ ௨௪.] ௧௦௨ [சோதமன் இரத்திரைகளை ௧—௧ அஷ்டகன் வைகவாமித்திரன்] ௧ இத்திரை! யானிடன் உன் காப் புக்கனான கனகு காக்கப்பட்டு பக புரவிச் செவ்வகனில் பொங்கிப் பெருகுவிருள்: கிசெஷு பொலிவுள்ள சலக் கன் சித்தவைய பூண்டிச் செயலனபோல், நீ அவனை அதி செவ்வததிலே கிரியாபிரயம் உ திலப சலவகன பக் ஞாருகமான உன்னைச் சேசுகின்றன. சேசுதியப்பேரல உனது கிரியும் சகதியை—சனவகன—காங்கிராகன, திலபன் தேவர் கிருமபும் உன்னை உச்ச நிலையிலே சேர்க் கிருன. மணப பென் பினைகளில் போல் அவர்கள் அவ னில் இனபமாகிறார்கள். ௩ பக்கு சாதனவகனோடு

உன்னைப் பேர்த்தம் தமபதிகளுக்கு பேரதனவதர்கிரிய ஆகியை நீ செய்துள்ளாய் அவன் தனா வந்துவாழ்ந்து உனது கிரகத்திலே புஷ்டியாகிறான். உனது வலிமை வஜமானாகரு மவகனததைப் பொழிவினறது ௪ சமி பால சலவகியர தம் அகநிளியும் நறசெயதுமுள்ள அவகி சர்க்களும் ஆண்மையை முதல் தரித்தார்கள். நர்க்கன், பனியின் சாலமரண பேரஜனத்தையும், பக புரவிச் செவ வத்தையும் பறறினார்கள். ௫ அதாவன் பக்குவகனால வழிகளை முதல் கிரித்தான். அப்பால் குரியன் கிரத பரகாணை வேணை விளங்கச்செய்தான். பிறகு உசன காவபன பங்களை இவரு அடவடன் தூர்த்தினான். காங்கன் யமனது சனன அமுதககை நர்த்தியோமாக, ௬ தருப்பை திடத்தாக்குத் திகழ்க்கால், அறிஞன் சோதிக்குச் செவ்வை இனசக்தவகால், செயல் செயபும் அதிசாரன நாதகன சொலதுவகால்—இளவ அனைத்தம் செல்லுவகால் இத்திரை இனபமாகிறான். ௭ லாரி அதவ முன்னவனே, கிருஷ்ணனே, நீ துரிதம்வர, சகதியமரபும் சகதியமரபுமுள்ள சோமனைத் தூண்டுக்கிறேன் இத்திரை சர்வமரண கிரிவுகனானும் செயலாதும் அதிக்கப் படுக்கல எங்கன கோஷுகனில் களிப்புடனாகவும். [௨௦, ௨௫] ௧௧௪ [கனசசேபன் ௧—௩ மதுக்கந்தன் ௧—௧—இத்திரை] ௧ ஒவ்வொரு சமரினும், ஒவ்வொரு செயலினும் கண்பர்கனான காங்கன் காப்புடனாக அதி சய சகதியுள்ள இத்திரை அழைக்கிறோம். ௨ எங்கன் அழைப்பை அவன் செகி கொடுப்பானாகவும் ஆரியம் திடம், துணைகளோடு வருவானாக, ௩ ஆதியில் எனது பிதா உன்னை அழைக்கதுபோல், பழைய சிலப கிரிபும் அதி சமர்த்தனபுமுள்ள உன்னை அழைக்கிறேன், ௪ அறிஞர், பந்தகு செயபவனையும் பிசாசனையும், கிரிப்பொருள்

கனில் சலனம் செய்பவனாய் முன்னவன் இளைக்கிறான். ஒளிக்கதிராகச் சோதியிலே ஒளி விடுவதற்கு, இவியர் களையும் செப்பர்களையும் தலைவன் கம்பப்பவர்களுமான, அவனுக்குப் பிரியமான இரு குதிரைகளை நூதந்தின் இரு பக்கங்களிலே சோதினார்கள். க மாவரிடர்களே, அறிவினமையின் அறிவைச் செப்பவர்களாய், உருவ மின்னமக்கு உருவமளிப்பவனாய், உணவுகளுடன் ஒன்று உதயமாகிடுங்கள். [உ.உ.உ.] ககடு [கோஷுந்த அசுவ குத்தினென்] க இந்திர நான் உன்னைப் பேரல எல்லா செவ்வத்துக்கும் ஒரு தலையனாயிடுந் தால், எனனைப் பேரறுபவன் பகச்செவ்வ முன்னய னுயரன். உ சகதிபதியே! நான் கோபதிபா மிதந்தால், இம் மாவரிடனாகுந் செவ்வமளிப்பேன், செவ்வமளிப் பவனுடன் செயவேன். உ இந்திர, பொழியும் வஜமான நுகரு நான்கும பேரவரும உனதுபா, பகா செவ்வத்தை யாகிப் பொருநீரக் கறக்கின்றது. ச இந்திர, துதி யாகி, நீ அளிக்கும் மேலான திரிபத்தைத் தடுக்க மகிதராலும் தேவராலும் யுபலாத. இ அவன் புதியை சவரீனரு செப்து சோதியிலே மூல கிளப னுருகரல, பகரும இந்திரன் களாத்தது. க இக் திரா! சமஸ்த செவ்வங்களை ஐயிததுச் செழுமையான உனது உதவியை நான்கு நான்கு நேரமும், [உ.உ.உ.] ககடு [கோஷுந்த அசுவ குத்தினென்—இந்திரன்] க இந்திரன் சோமனது மதத்திலே வலிப்ப பிண்ட டுடன் ஒளிமய வானத்தை விசாரஞ் செய்தான். உ அவன் மறைப பொருள் புலன் செயது அனகிரா களுகருப் பகவைக் கொண்டு வந்தான்' வலிந்த தலிழை தள்ளினான். உ இந்திரனது சோதி மண்டலங்கள் திர மாய திடஞ்செய்யப்பட்டுள்ளன. அகசக்க முடியாமல்

அவை திரஞ்செய்யப்பட்டுள்ளன ச இந்திர, ஸ்தோ மம் சலத்தியே இனிய அகிபேரல எழுகின்றான் உனது இனிய பரவங்கள் கிளங்குகின்றன. [உ.உ.உ.] ககடு [கோஷுந்த அசுவ குத்தினென்—இந்திரன்] க இந்திர நீ மிகேசமவகாளாலும் துதிகளாலும் வளர்ப வன் துதி செப்பவர்களுக்கு மங்கலத்தைச் செய்கிறாய். உ கோவகளுள்ள குதிரைகள் நறசெவ்வமுள்ள இந்திர சின் சோமபானம் பாநக் யக்ளகதுக்கு வகிதது வருகின தன். உ எதிர்க்கும் எல்லா சோகிரகியுஞ் ஐயித்த நுகுதிரா நீ சலவகயின் துண்டரல நுகுதியின் பொத்தைக் கொந்தாய். ச மாவரனாகச் சோதிக்கு ஏற கிருமபும் தனபுக்கி இந்திரா நீ தலைநேச தானாயுயராய், இ எல லாம் ஐயிகரும சோமபானம் செய்பவனாய், உனக்கு சோமன பொழிபாதயர் கூட்டத்தை நீ எவருஞ் சின்ன மின்னஞ்செய்கிறாய். [உ.உ.உ.] ககடி [வரு ஸர்வ ஹிரிவா—இந்திரன்] க. பெரிய சமரில் நான் உனது இரு குதிரைகளைப்போற்றுவேன்; எதிரி நாகளுசெய்யும் உனது கந்தாமான இன்பத்தை நான் இனசக்கிறேன்: இந்திரன் செப்பையப்போல, தூதர்களுடைய கந்தா மரன்— திரிபத்தை—வரஷ்குகிறான். பெரன் வடியமுள்ளி உன் னில் என மொழிதன் துறந்நிடுக உ திவய நிலயத்துக் குச் செவ்வம் பெரன் பரிசுள போல பூவ ரிஷிப்பொன்மய மூலனுக்கு களனஞ்செய்வது போல, பகருகளால் யாகி களால் வந்த இந்திரனுக்குப் பூணஞ்செய்கிறார்களே அந்த இந்திரனுக்கு தூதாதேயும திடத்தை கிருத்தி செய் உ அவனது வசகிராயுதம் இருமயினுல—செய் பப்பட்டது. பெரன் மயம்பெரன் நிறம், அவன் கந்தன் அவன் ஹரி பொரு கையுள்ளவன். கந்தாமுகன், சோதி விசுவன், செங்கோபத்தால் சம்ஹாரஞ்செய்பவன்

பொன் வடிவங்களான அளித்தும் அவனில் கந்தா பணமாயுள்ளன. ச சோதியிலே கவனிக்கப்பட்டுள்ள கந்தா தருமப் பொன், பொன்மய வாகிராயுதம் அதிதரித மாய் கிரித்துள்ளது; பொன் வாயுள்ள அந்த இரும்பா யுதம் அந்நிலைய சாயத்துள்ளது பொன் குதிரை புஷ்ப செய்பவன் ஆயிரகு கவாணகருணாவன். ஓ பொன் கோபுரான இந்திரனே பூர்வ பக்ஷகு செய்பவர்களால் நீ துதிக்கப்படுவீர்கள் அவர்கள் காலகனில நீ இப்ப மானாய்; பொன் பிறந்தவனே! அநாதையான ததிமொழியை நீ கிருஷ்ணகுழல், இனிய பூண மான செலவம் உன்னுடையது. [உரு. ௩௦] ௧௧௧ [வருசாவ ஹிரிவா இந்திரன்—ஹிரிவாதுதி] ௧ இந்த —இரண்டு கந்தா குதிரைகள், வச்சுதததததததததத, இன்ப மூலவையும துதிக்கருகனுமான இந்திரன் இரத்த திலே ஆனாதத்துக்கு இவகு தரித்து வருகின்றன இந்த இனியனாயுள்ள இந்திரனுக்கு வெகு பல தாகாரை பாய் கின்றன; அவனுக்கு சொன்ன சோம இராயகன் பொழி கின்றன. உ பொன்மய இராயகன் அவனது கிருப்பம பூணமாகப் பாய்ந்துள்ளது; இரணிய தானக திஷ்டக் குத் தரித அகவகளை பிரேரணை செய்துள்ளது, எவன் குதிரைகளேயும் கிரைகளுடனும் பசுநகை அனுகு கிருனே அவனே இந்திரன்; அவன் திடஞ்சேரும் கிருப பத்தைப் புளிகுதின. உ தரித சோமயாகததில தவ கக்கேசம் தங்கத்தாடிபுள்ள அபரவன வளர்த்தான்; வலிய செலவமுள்ள அவன் வேகவாகிகளால் வணகம் பால் எல்லாத் துன்புகளையும் கடந்து செலவான். ச அவனது கந்தாமான குதிரைகள் சமருக்கு பக்ஷ சாதனங்களையுமே பறாதேடுகின்றன அவன் தரித குதிரைகளை முன் செவ்வச செய்கிறான்; சாதனப் பான்

உத்திலே இனிய கந்தாமான இரணத்தைப் பருகியதும் அவன் தாகங்களைத் தூய்மை செய்கிறான் ஓ சமருக்கு அகவததைப் போல, குதிரையுள்ளவன் இந்திரனது வானம் புவியின் நிலைத்துக்குச்சென்றுள்ளான்; மேலான எண்ணம்மேனமைவானவன் வலிமைபுல்லிததுள்ளது: அவன் மேலானவன்மைகய அளித்துள்ளான் [உரு - ௩௧] ௧௨௦ [வருசாவ ஹிரிவா—ஹிரி] ௧ இந்திரனே! வானத் தையும் கவையத்தையும் உனது வன்மையில் கிரப்பி நவ கவமாயும் பிரிபமாயுமுள்ள மன்னத்தை மலரச் செய்கி ருய் அகாரனே! கொர்ணமான ருரியனுக்கு பகவின் கந்தாமான நிலைத்தைப் புலனாகு. உ இந்திர! சனக் களின் கடுமையுள்ள ஏனதுசேரும்—பெரிவார்கன் - பொற் புடன் பொன்மயமாகும் உன்னை உனது இரத்ததிலே வகிப்பார்களாக பத்து கிரைகள் முயற்சிக்கும் பகலுத் தில இன்பமாகி அவபவத்திலே நாககன் அளித்தும் சோம னைப் பருகு. உ தாகம் சோமபவனே பூருவம் பொழி யும்சோமனை நீ பருகுகிறாய்; இந்த பகலும் உனது உன் னுடையதுதான்; இனிமை மிகும் சோமனேடு உன்னை இன்பஞ் செய்கிறோம், கிருஷ்ணனே! உன்னதத்திலே அதனைப் பொழிந்துகொள் [உரு-௩௨] ௧௨௧ [அஷ்ட டகோ—கவகவாமித்திரன்] ௧ அகவமுள்ளவனே! சலவ கவிலே மவகிடர் கலந்துள்ள கொமீசுப் பருகி இங்கு உனது வலிமைப் பூணகு செய்துகொள், தேரத்திரம் செய்புதபவனே, இந்திரனே உனக்கு சாதனங்கள் சேர்த்துள்ள சோமங்களால் இன்பமாகி வளர்த்தோனகு. உ தரித குதிரையுள்ளவனே! கிருஷ்ணனே உனக்கு நீ கவணமாக உக்கிரமாயும் உன்மைவாயுமுள்ள சோமனை பிரேரிக்கிறேன். இந்திர சத்திபோலி கொள்கனேடு கர்வகனேடு சாதற்ப்படும் நீ இங்கு மொழிகனேடு

மகிழ்ந்துகொள். ௩ சத்திமிகுபவனே, உனது துணை
புடன், உனது கிரியத்தோடு பிரகாச பொருளி பரிமபந்தி
உன்னை விருமபும ருதமறிபவர்கள், மானிடனது நிலைப்
திலே ஒன்று சேர்ந்து இன்பவர்களுக்கே உண்டான போற்றி
இறைகுறியுங்கள். [௨௦—௩௩] ௧௨௨ [கிருத்தமாதன்
—இந்திரன்] ௧ முதலவனுமுள்ள மன்னுதேரும் தேவ
னான இந்திரன் அன்னத்திலேயே சக்திபரன் தேவர்களைப்
பாலனஞ் செய்தான்; மானிடர்களை! எவனது சக்திபரன்
எவனது தேவன் ஆனவையாவன வரன் முதல் கவயமும அன
தானை நலியோ அவனே இந்திரன். ௨ உலகமாவையுமைய
எவன் சாசனவதன் செய்தானே, பதறின மலைகளை எவன்
நிலை செய்தானே கிரிகத வானத்தை எவன் அளந்
தானே எவன் செய்திருக்க ஆதரவளித்தானே—மானிடர்
களை! அவனே இந்திரன் ௩ மானிடர்களை! எவன்
அழறியப அழித்து ஏழை நுகிகளை கிரிகித்தானே, யவனு
டைய குற்றையினின்று எவன் பதக்களை கிரிகித்து செய்
தானே எவன் இரு மேகங்களின் கடுமையே அளவிடச் செய்
தானே, சததுருக்களை சமர்க்களிலே எவன் காட்டு செய்
தானே அவனே இந்திரன். ௪ எவன் இந்த சலனமாகு
பயற்றை வெகுகொஞ்செய்தானே எவன் தாஸகபாவத்தை
தூர்த்தி குகையில் மாதாபேததானே, குதாபெவன் செல
வங்களை ஐயிப்பதுபோல் எவன் பகைவர்களுது பொருள்
களை பறிக்கிறானே அவனே இந்திரன் ௫ அவன் எங்கே
என அகந உக்கிரனை உத்தேசித்துச் சிலர் கேட்டிருக்கன்,
அவன் இலகி என வேறு பலர் சொல்லுகிறார்கள்,
வேடன் வேட்டைகளைப்போல் அவன் வட்டக்களின்
செலவங்களைப் பறந்துகொள் மானிடர்களை! அவனே
இந்திரன். ௬ பொருளுள்ளவனை, பொருளில்லாதவனை
எவன் தூண்டுகிறானே, பிராமணனையும் பேரதபவனை

பும, புதும் செய்பவனையும் எவன்—எட்டத்துகிறானே—
எவன் சந்தாபுகளுய சாதனஞ் சேர்ந்து சேர்மன் நிழிப
வனுக்குத் துணை செய்கிறானே, மானிடர்களை அவனே இந்
திரன் ௭ மானிடர்களை! எவனுடைய அநி ஆக்கனா
கிலே குதிக்கலும், எவன் இரதங்கலும் கிராமங்கலும்
கோக்கலும் உன்னவனோ, எவன் குரியனையும் உலாவுவைய
பும சன்னஞ் செய்தானே, எவன் சலவகளின் தலைவனே
அவனே இந்திரன் ௮ மானிடர்களை! ஒன்றுசேர்ந்து
எவனுக்கு வரனமும கவயமும கர்ச்சனை செய்கின்ற
னலோ, எவனை மெலிந்தவனும் வலிபவனும் இரு சார்சி
வர்களும-சாந்துகிறார்களோ ஒருஇரத்ததிலேறி நானுவித
மாய எவனைப் பேரதபுகொடுக்கோ அவனே இந்திரன் ௯
மானிடர்களை! எவனது உதவியற்றது சமர்க்களிலே சன்ன
கலுக்கு ஐயிக்கமுடியாதோ, பேரரினே எவனது ஆதரவைய
சன்னவகை காங்கிடுக்களை, ஆகாபரன் அனாக்கரை செய்
பும, எவன் கிரியத்தின் வடியுபே அவனே இந்திரன், ௧௦
மானிடர்களை! எவன் தனது விற்றது ராபுத்ததால்
பாதகஞ் செய்யும் பூகடையஞ் செய்வாதவர்களை 11
செய்தானே, நிமித்தவனுக்கு வெலதும் வலிமையைய
எவன் அளிப்ப திலையோ எவன் தலையுளவ துலமொரு
செய்கிறானே அவனே இந்திரன், ௧௧ மானிடர்களை!
எவன் சம்பரனை ஈரவது சாத்திலே மலைகளில் களிப்பவ
னுயக் கண்டானே, எவன் ஒழுகால் சயனஞ்செய்யு மசக்
களையும், அழிவையும கொணரானே அவனே இந்திரன்
௧௨ மானிடர்களை எவன் தனது தேஜசுகளால், எவன்
வணப்பு குணிய முகத்தால் பொழியப்படும சேர்மனைப் பரு
கிறானே, எவன் மலை கடுமையே பழமரனான வெகு
சனததைச் செழுமை செய்தானே அவனே இந்திரன்.
௧௩ மானிடர்களை! எந்த திடனும் அநி துரிதனும்

எழு மசிறிகளால் பிரவாஹததின் எழு எதிகளை விடுகித்
தானே, சோதிவறின சொல்லினை வந்தவச்சொபுதன்
வெட்டினுனே அவனே இரதின். ௧௪ மானிடரகனே!
எவனை சோதியும் புதியும் வணக்கஞ் செய்கிறார்களே,
எவனது சக்தியைப் கண்டு மலைகள் கடுகுருகின்றனவோ
வச்சொபுதந் தரிதது வச்சொபுதம் வீதம் சோமபாணம்
செய்யும் எவன் திடமான அக்கமுடன் உன்னானே
அவனே இரதின் ௧௫ மானிடரகனே எவனது
செய்பவனை யக்குஞ் செய்பவனை, பக்குவம் புரிபவனை,
சோமன் பிழிபவனை பாலனஞ் செய்கிறானே, எவனுக்கு
பிரமம் வளாகின்றதோ, எவனுக்கு சோமன் கொழுமை
யாகின்றதோ, எவனுக்கு இச்சொலவம் ஒகருகின்றதோ,
அவனே இரதின். ௧௬ மானிடரகனே! எவன் தாய்
தந்தைகளின் மூலத்தின் தேவனறிபவன் பிரவாஹித்
தானே, எவன், புலன சன்னன் வேறு என அறிவ
திலைபோ துதிக்கப்படும் எவன், தேவவிதயாநித்
தெனிக் செய்தானே அவனே இரதின் ௧௭ மானிடர்
கனே! எவன் தரித குதிரையுள்ளனாகு, பாயும்
சோமனை விரும்புகிறானே, எவன் அறிவானே எவன் சிவவ
புலனவனை கடுகரச் செய்கிறானே, எவன் சவுணியும்,
சம்பாணியும் கொன்றானே, அந்த ஏக விரனை இரதின்.
௧௮ மானிடரகனே, பக்குவஞ்செய்து பொழிபவனுக்கு
செவ்வத்தை யளிக்கும் இரதினே உகந்தம உண்மையு
மான தேவன்: இரதிர உனது கண்பர்களால் காக்கன்
கவிராகளோடு குழந்தை சதாசகம் துதிசெய்யலாமோ.
[௨௦. ௨௪] ௨௨௩ [கோதா கெதமன் இரதின்] ௨௨௪,
தரிதனா, திடனா, மேவான மொழிசமானனா, சிவா
பகனா, இரதினானு பக்குவ உண்மைப்போலே துதி
தோமனைச் சொல்கிறோன். அளிப்பதர்க்கருகைபான

பிரமங்களால் பேர்த்துகிறோன் ௨ இந்த இரதினுக்கு
உண்மைப்பால் துதியை யளிக்கிறோன்; துன்பம் நீங்க,
துலை நீங்கும் அவனுக்குத் துதிசெய்கிறோன், பழைய
பதிகு அறிஞர்கள் இரதயதநால் மண்ணதநால் மதியால்
துயமை செய்வார்கள் ௩ இந்த இரதினுக்கு காமனிக்
ரும் மேவான துதியை நாவால் தவள்கிறோன், மண்ணத்
செய்பவர்களில் மேவாயுள்ள மகிபுருஷனை துலை நீர்க்
ரும் மொழிகளால் சொற்களால் அவனைச் சொழுவை
செய்ய அவனுக்கு உகைகிறோம் ச தச்சன் இரதத்
தைத்—திடஞ்செய்வது—போல, துதியாருகான அறிஞ
னா இந்த ஆனந்தமய இரதினுக்கே துக்கம்
தளர்த்தி சாலம் தரிதனசொபாபு துதியை ஸ்தோ
மத்தை ஒன்று சொர்க்கிறோன். ௫ இந்த இரதினுக்கே
புகழ்சிறும்புபவனாய், புனிதபோலே என் மொழியை
நாவினும் நான் ஒன்று பொருத்தச் செய்கிறோன்;
நீரனும், தானமளிப்பவனாயும் சிவாபக புகழானவனா
யும் பாலனை யழிப்பவனுமான இவனைப்போற்ற—
பதுவகனியும்—பூட்டுகிறோன் ௬ நபச்சொயனுளதா
யும் காமனிப்பதுமான வச்சொபுதத்தை இரதி
னுக்கேத் தவள்டா செய்தான்; அதனாக் அநி
பவமுன்னவன் அநினஞ் செய்யுமவன் கிருத்திரனது
மர்மாவதத்தை வேதனசெய்து அவனை கீழ்த்தினான், ௭
இந்த சக்தியின் தாய்—போலான—மகான், யாகந்
களில் சோமனை, கந்தா—இராகனை—பட்சிதநான்;
பகை வெள்ளம் கிஷ்டு, பரிபக்குவத்தை அபகரித்தான்.
அவனருகில் வந்த வரஹத்தை கீழ்த்தினான். ௮ தேவ
யானிகளால் கமனகனான, ஸ்திரீகள், அவன் அபுநியைச்
கொண்டுவான இரதினுக்கே துதியை இழைத்தார்கள்.
அவன் கிரிந்த சோதியையும் புதியையும் குழந்தான்.

சோதிபும புவிபும சோக்து அவனது மகிமைபை அதிகரிக்காது. ௩ இவனது மகிமை புரிக்கதற்கு, சோதிக்கு மிருதி, வானததுகருபரம். இந்திரன் சந்தரு சனத் திலே கவரட்டன். சாவம பேரறப்பபெவன். எவரானும் ஜயிக்க இயலாத சததரு, சமருக்கு வளர்ந்தான். ௪0 இந்திரன் தனது வலிமைபால் வரகம் கிருத்திரினை வச்சிராயுததகால அறதகான் அவன் புகழுககக தான கிந்திரையோடு அடைபட்ட பசப்போதுள்ள சனககினை விடுகிறதான ௪௧ அவன் தனது வச்சிராயுததகால கதி களை என்கும் தடுததபோது, அவனது வனமைபால் எல்லா கிந்துககரும கிளறன். அச்சியாககினை அடக்கும் திடபலத்தான், தாசனுக்கு கல்ல மனமுள்ளவனுக்கு ஜயமொகரும் அவன் தாவதிகு கினை செயதான். ௪௨ கிரியும் உனது தரிசுபலத்தோடு அதிபலம் மிருத தலைவனுள் கீ கிருத்திரனுக்கு உனது வச்சிராயுததகால சைபிர வரலும் பொழிய, சைத்த கிசிய உனது வச்சிராயுதத்தால், தண்டம் தண்டமான பரனின் அங்கககினைப் போல அவனது பர்வககினை பேதனஞ்ஞெய ௪௩ பூவத தில இந்திரன் சொகத வீசர் செயலககினை, தரிதமாய் சென தும் அவனை, அமர்ககன ததில தனது ஆபுதககினை எறிந்து உககினை கோபத்தால் அரிக்கக கேழ சைத்த அவனை, புதிய—கானககனாள்—பேரறறககன. ௪௪ இந்திரன் சனனமாருக்கால் கினைகிறயப்படஞென மகிககும் எல்லாச் சோதிபும புவிபும பயத்திலே பதறுகின்றன சோதன் இப்பிரிய அறிஞனது பாதுகாபகைப் பேரறி தரித மாய் திடவீரியததுக்குச் செவ்வானு. ௪௫ வெரு பல—புலனககினில்—ஏகஞய பாக புரிந்து அனைக்கையும்வகிகும் இந்திரனுக்கே இந்த எல்லாப் பேருகககும் வகிக்கப்பட்டுள்ளன குதினா மிருத ரூரியனில் முயறகியான

சோமனைப் பொழியும் ஏதசனுக்கு இந்திரன் துனை புரித்தான். ௪௬ புரிககினைப் பூட்டி இந்திரன்! இவனமை உனக்கு கோதமர்க்கன பிரமககினைப் பேரறிஞரகன. அமுருடன் எழிலாகும் அறிவை அவர்களுக்ககி; காலியில அவன் பிரமப்பேருஞனவனுக்கு தரிதம் வருவானு. [௨௦-௩௫.] ௪௭ [பாதவாஜன்—இந்திரன்] ௪ எவன் தலைவனுபும், கிருஷ்பனுபும் வர்விககும் வலியனுபும் சத்தியனுபும் ரூனுபும், வெருபல ஆண்மைகனோடு ஜயசினனுபு மிருத கிதுனோ, மானிடர்ககிலே அகழக்கப படுவதர்க்கு ஏகனு புமுள்ள அந்த இந்திரனையே, இமமொழிகனாகல் நான் தத்செய்கிறேன். ௨ ஏழு ரிஷிகளான பழைய பிதருக்களாம சுவர்க்கன, உச்சிககினில் வகித்து, தரிதமாய் எதிரிகளை பழிக்கும் தூய மொழியோடு திட கினைவுகளுள்ள இந்திரன், அவனது தின்மைகனை செய்பத துணுககால், அவனைத் ததி செயதார்கன். ௩ அதிபுனாவையும், ஆண்மைககையும் அதி ஆற்றல்ககையும் மனிக்கும், இந்திரனுடைய செவ்வககினைப் பற்ற நான்கள் அவனை காடுக்கும். புரிகத்தலைவனே! அழியாத, அதிகமான, திவயப பேருககினை நான்கள் இனபமாக கீ கொண்டு வர, ௪ பூருவத்திலே உன்னைப் பேரறரியவர்கன் உன்னிடத்தினினதம் உன நம்மனத்தை எவனமை பற்றினுர்கன் எனபகத எங்களுக்கு அறிவி. பலககால அகழக்கப்படும் பொருள் மிருத அகானழித்து அதி தரித மாய் அரி அடக்கும் கீ எந்த பாகத்தத அடைந்துள நாய? செயதம் கிறபபுஞ் சேரும் சொல், வச்சிராயுதனுபும் இசதரு செவ்வனுபுமுள்ள இந்திரனை காடு கின்றது: அறிஞன் வெரு பகர்கனைப் பற்றுபவனுபும் வெரு பல செயல்கனை செய்வனுபும் சக்தி பனிப்பனனுமான இந்திரனைத் தத்செய்ய கிருமபுகிஞன்:

அவன் அதிபலமுன்னவனாகிநூல் செல்லுகான். க கவ
யமபல முள்ளவனே நீ மனோனகமான் மலைபால், இம்
மரணபால் வளரும் சத்தருணை விழ்த்தியுள்ளாய்:
அதி ஆன்மை புள்ளவனே அசையாமலும் உறுதியாகவும்,
உதமாமுபுள்ள — சேனைகளை — ஊக்கததால் ஒடித்துள்
ளாய எந்நகர புதிய அறிவரல் பகைபயனாய் அதிபல
முள்ளவனை புராதனததில்—செய்தது பேரல் உயகளுக்
குப் பொற்புடன் செய்கிறோம் அந்த அளவில்கூட கப்
பிரமன் எங்களை எல்லாத் துன்ப நொதனகுகளினின்றும்
கடத்திச் செல்காளுக, அ நீ துன்பமளிக்கும் சனங்
களுக்கு வானம் கோதியிலுள்ள ஸ்தானங்களை நடர்
பேரல் உவாண் செய்துள்ளாய்: கிருஷ்ணே! அவர்களை
என்கும் குட்டால் எரித்துவிடு பிரமத்வேஷிக்கு சலகைக
வும் சகத்கைதும் குடரக்கு. க ஒளிகதோற்ற முள்ள
வனே நீ தீவ்ய சனத்தின் தானிய பிராணிகளின்
இராகா இர்திர உனது வலது கையில் வச்சிராகுத
தைப் பற்று எப்போது மிருப்பவனே நீ மரணபகை
பெல்லாம் மாயக்கிறாய். ௧0 இந்திர சத்தருக்களைச்
சிறைப்பதர்க்கு விரியும், கிராமலாகுள் செல்வதகை
ஒன்று சேரும் அவஸ்திவையும் எக்களுக்களி: வசிரிச
புகனே நீ அதனுள் கிருத்திரானுக்கும் விழக்தவனுக்கும்
ஆரிபுகிறாய்: ஈரஹாஷர்க்களும் பெருகி ஒவருவார்க
ளாக, ௧௧ வெருபலாகனால அழகுக்கப் படுபவனே
கிதாத்தருவே, அநி புத்தமனே எல்லாப் பொருள்களைக்
கொண்டுவரும் சேனைகளோடு இவரு வர் எதிரிகளற
இக் குதிகைகளோடு நீ துரிதமாய இவ்ரு வர்: ஒரு
தேவனும் உன்னைத் தடுக்காம வாய்காளுக [௨0, ௨௧]
௧௨0 [வசிட்டன்—இந்திரன்] ௧ அவன் கரிய
கொம்புகளுள்ள காளைப்பேரல், பயக்களும் அவன்

ஒருவனு மிருந்தாலும் எல்லா சனங்களைபும் திகைக்கச்
செய்கிறான்: பொழியாதவனது பொருளை பொழிபவ
னாக நீ அளிக்கிறாய். ௨ இந்திர சமரிலே சேவை
புரிபவனுப் நீ குத்தனுக்கு உதவி அளித்தாய்: நீ
ஆரணுவேயனுக்கு உதவி செய்புங்கால், குயவனையும்
தாண கஷ்டனையும் அவனுக்காக அடக்கினாய். ௩ விரிவே
உனது எல்லா உதவிகளோடும் விரியத்தோடு, சதாஸ
னது அகிலகை கிமித்து அவனுக்குத் துணை செய்தீர்:
கிலஞ் ஐயித்து பகையறிக்க, புருகுதனனது திரண தலைய
னுக்கும், புருவுக்கு உ—ஆதாய் செய்தீர்? ச திரவே! 1
நீ தேவர்களது புகதத்திலே, புரவிகளோடான நீ விரர்க
ளோடு, வெருபல கிருத்திராகளைக் கொன்றாய். நீ தயி
தனுக்கு கலப் மழிப்பாதர்க்காரும் தலையுயர்பு, கமுனி
யையும் துணியையும் ஈராகுசெய்தாய் ௫ வச்சிரஹஸ
தனே ௧௧ கோட்டகை. த் துரிதமாய்த்தகர்த்த உனது
திண்மைகளான இவை—கோத்தி வாய்த்தவை, உனது
எதிர்ப்பிலே நீ துறு மக்கட்களைப் பிடித்தாய், நீ ஈழகி
யைக் கொன்றாய், நீ கிருத்திரனை அழித்தாய். ௬ கொ
ளங் கொண்டுவரும் தாணான கதாஸனுக்கு நீ அளித்த
பேரகங்கன் புராதனமானவை, வலியான உனக்கு
வலிய குதிகைகளை இணைக்கிறேன். அதிபலமுள்ளவனே
பிரமன் பரிஷ்டனான உன்னைச் சேர்க, எ நுபசாரியே
அகவநகளுன்னவனே, எவனது இக் கஷ்டகாலத்தில
கயவர்க்கிடம் எங்களைச் சேர்க்காதே, கலத்துணை
ளோடு எங்களை இனாததுவிடு. அறிஞர்க்கிடம் கடுவே
உனக்கு ஈரவகன் பிரியாகனாகலாமோ, அ மகவானே! 1
நீ கிருமபும் ஈண்பர்களான ஈரகன உனது ஆதாயில்
ஆனகதமாகலாமோ, அதிவனது கிருப்பத்தையுர்த்தி
செய்ப தாவசனைக் காமமயர்க்கு, வறுகின மகனையும்

துண்ணியவர்க்கு, ௧ மகவரனே உத்தங்கனை அறிபும் உன்னில், சத்தியத்தில நாட்டமுள்ள நார்க்கள் துதிக்காக உண்ணிப் போற்றுகிறார்கள், சமாதானிலே அகல்களை அழித்த மானிடர்களின் எப்புகுது என்னைச் சங்கரி, ௧0 யீசு தலைவனே இந்த ஸ்தோமன்கள் உனக்கு, இவை எவகளுக்குத் திருப்பிச் செவ்வந்தை அளிக்கும், இந்திரா! கிருத்திரினை விழத்துக்காக அவர்களுக்குச் செவ்வனிப்பவரையும் குரையும், சண்பரையும், மானிடர்களின் இரட்சகனாகவும்—இவருக்கு, ௧௧ இந்திரா, குர, இரட்சகனாகத் துதியான நீ பிரமத்தாலோங்கி கரபத்தில பெருகு, எவகளுக்குப் புத்திராகரையும் புத்திரகரையும் மனி, தேவரனே எவகளைச் சதாக்காலம் சலன திகளோடுத் துதிச் செய்புங்கள், [௨0, ௩௭] ௧௨௧ [மதுச்சந்தன்—இருமபிடி கணவன்] ௧ இத் திரா வர, உனக்கு ஸோமனைப் பெறுகிறானேயாம்; இவரு சோமனைப் பருகு இந்த என்னுத நகுபகப்பில் உட்கார், ௨ இந்திரா! பிரமத்தோடு இணங்கப்பட்டு சேசங்கனோடாகும் புரளிகள் உன்னை இவரு கொண்டு வருக : எவகளுடைய பிரமங்களுக்குச் செவ்வொடு, ௩ இத் திரா சோமனைப் பறையம் நாங்கன், சோம சகததைத் தரிக்கும் நாங்கன், உன்னை உனது சண்பரனோடு அழைக்கிறோம், ௪ ஒங்குந நாங்கன்களில் இந்திரனை கதைப்பவர்களால் கதைக்காள இத்திரை, வர்க்குநகன் இந்திரனை அலங்காரஞ்செய்தன ௫ இந்திரன் மொழிபோடுஇனைக் கப்பட்டவன், இரு அவ்வகனினருகிலுள்ளவன்; இந்திரன் வச்சிராபுதன் பொன் மயன், ௬ இந்திரன் துரம காண்பதாக்காக சோதியிலே குரீயனை உச்சகுசெய்தான், அவன் பசக்களுக்கு பர்வதங்களைப் பிளத்தான், [௨0 ௩௮] ௧௨௭ [மதுச்சந்தன் இரும் பிடி] ௧ வேத

மானிடர்களினின்றும, ஒவ்வொரு பசக்கனினின்றும், நாங்கன் இந்திரனை உங்களுக்குக்கைழக்கிறோம், ௨ இந்திரன் சோமனுடைய மதத்திலே வலினைப் பிளந்தபோது ஒளி வீசும் மண்டலங்களைப் புரப்பினான், ௩ அவன் மகராத பசக்களைப் புலன் செய்து அவற்றை அவலாசர் களுக்கு ஒட்டினான்; அவன் வலினைத் தலைமையாக தளவினான், ௪ இந்திரனுல சோதிமண்டலங்கள் கிலையாயும் திடமாயும் செயலப்பட்டன, அவை அவற்றின்—கில பவகனிலே—உததியாயிற்று, ௫ இந்திரா! சலன்களின் இனப்பவளிக்கும் அலிபோன் உனது ஸ்தோமன்கள் துரித மாகின்றன, உனக்கு இனப்பவளிருது இரகதுகளின துலங்குகின்றன, [௨0, ௩௯] ௧௨௮ [மதுச்சந்தன்—மருதது] ௧ அச்சமற்ற இந்திரனோடு நீ புலனுகிறாய் : நீங்கள் இரகதனாகும் சமான் சோதிபோடு சாதோஷமுடன் இருக்கவந்தீர்கள் ௨ அதிவலிமைபுள்ள யக்ஞம் இந்திரனது கிருப்பவகனோடு கார்த்தம் மிகும் குறதம் நீவரும கணங்கனோடு—இந்திரனை—அனுமிறது, ௩ அவர்கள் அப்பரல யக்ஞிய காமத்தைத் தரித்து அவ்வாய் மது சரித்து மறுபடியும் கருப்பகதுவத்தை அடைநதார்கள், [௨0—௪0] ௧௨௯ [சோதமன்—இந்திரன்] ௧ அந்நிய நால் எதிரக்க முடியாத இந்திரன் ததீனியின் எண்புகள் என்னும் கைகளோடு ௧௧ கிருத்திராக்களைக் கொணரான், ௨ மலிகனிலே நீக்கப்பட்டுள்ள அசுவத்தின் தலைபயத் தேமம் அவன் அகனை சாணுவதியிலே கண்டான், ௩ இவரு சாதிரனது நிலபத்திலே அயாகன் துவட்டா கின் பசவினுடைய சர சோருபத்தை அறிந்தாராகன் [௨0, ௪௧] ௧௩0 [குருநதி, காணவன்—இந்திரன்] ௧ நான் இந்திரனிடமிருந்து குதம்பரிசிதது, கிரிபும் எண்பாதம் நவபாத வரணியை அளந்துள்ளேன், ௨ இத்

திரா! நீ தனயனாகக் கொல்லுங்கால் இரு உலகங்களும் உன் கர்ச்சனைக்குக்—கலவரி—உன்னிடம் சரணமாளுர் கள். ௩. இந்திரா! கலகவகனிலே பொழிப்பபட்டுள்ள சோமனைப் பருகி, ஒஜசோயி எழுந்த உளது மோவாய் களை ஆட்கொறு. [௨௦. ௪௨.] ௩௩௩ [திரிசோகன் இந்திரன்] ௩ இந்திரா! எங்கனது எதிரிகளைத் தூத்து: எங்களைச் சூழ்ந்துள்ள சததுருகனை நாசஞ்செய். எங்கன் கிருமபும செல்வத்தைக் கொண்டு வர. ௨ திடத்திலே திரத்திலே உச்சிபிலே, மவறதுள்ள எங்கன் கிருமபுரு செல்வத்தை எங்களுக்கு இருகு கொண்டு வர. ௩ உனளும் பிரோசிதமானப் பொருளகளை பெரிது என நினைவ மானிடர்கள் கூறுவார்கள் எவகன் கிருமபும அபபொருள் எங்களுக்குக் கொண்டு வர. [௨௦ ௪௩.] ௩௩௨ [இரிமபிடி கான்வன்—இந்திரன்] ௩ எங்கனின் தலைவனாயும் துதிக்கருகான விரனாயும் மனிதர்களை ஐயப்பவனாயும், நிரந்தவனாயுமுள்ள இந்திரன் துதிசெய்யின. ௨ எழுத்திரத்திலே சலம் பாவவதுபோல, இந்திரனில் நிரப்பு வாய்ந்த சமஸ்த சொற்களும் சந்தோஷமாகின்றன. ௩ செவ்வத்தை அடைய இராஜர் தலைவனாயும் சத்தரு அழிப்பவனாயும் அதிரத்தி யுளவனான இந்திரன் நாள் சுந்ததியால்கழக்கிறேன். [௨௦. ௪௪.] ௩௩௩ [தேவாரதன், கைச்சேபன்—இந்திரன்] ௩ இது உன்னுடையது உபோதம் பெண் புருவவ அணுருவது போல் நீ அருகில் வருகிறாய். அவனமே எங்கனது இச் சொல்லுக்கும் சமீபமாகிறது, ௨ விரே! செவ்வ பதியே! துதிக்கருகான உவனைப் போதறுவன சத்தி யத்தையும் செல்வத்தையும்டைவாகுக. ௩ சதக்கிர துவே! இந்த சமகிராமத்தில் எவகளைக் காக்க நீ உயர்ந்த நில, எங்கன் அரநிபாகனில் இளைவேமமாக.

[௨௦—௪௫] ௩௩௪. ௩ செல்வம் செழிக்கச் செய்வதில் தலைவனாயும், சமாதானில் சோதியைச் செய்பவனாயும் போரினும் பணகவர்களைப் பழாக்குபவனுமான இந்திரன் எவகளை அடைவோமாக ௨ பலா அழைக்கப் பரிம பரதுகாப்பனிகளும் இந்திரன் எவகளை எல் லாத துவேஷ்கனினினதும் கப்பலிப்போல், பத்திர மாய் கடத்திச் செவ்வானாக. ௩ இத்தகைய இந் திர வகிமைகளால் எங்களுக்கு உதவி செய். எங் களை மேனமைக்கு வந்ததா செய். [௨௦—௪௬.] ௩௩௫ [கஞ்சன்—௩—௩, மதுச்சகதாசன ௪௦—௩௨, இரிமபிடி, எ—௩ பிரணகான்வன் ௩௩—௨௩—இந்திரன்] ௩ வலிய கிருத்திரனைக் கொல்ல இந்திரன் வலிமை விளக்கச் செய்கிறோம், அவன் கிருஷ்ண கிருஷ்பன். ௨ இந்திரன் அளிப்பதற்குச் செய்யப்பட்டுள்ளான், அவன் மதத்திலே ஹிதன், பரக்கிரமன்: சோதியிலும் அவன் சோமாருகன், நிரப்பு வாய்ந்தவன், ௩ ஒருவர தும் தடுக்கமுடியாத வச்சிரபுத்தத்தை முழக்கஞ் செய்வதுபோல கிமரிசனஞ் செய்தான்: அவன் அதிபல மோவகி உச்சமாய் வளர்ந்தான். ௪—௩ இமமந்திரன் கனின் மொழி பெயர்ப்பு ௩௨௩-வது ரூத்தத்தின் ௪—௩-வது மந்திரனைப்போலாகும். எ—௩ ௩௨௩-வது ரூத்தத்தின் ௪—௩-வது மந்திரனைப்போலாகும். ௪௦—௩௨ ௩௨௩-வது ரூத்தம், ௪—௫-வது மந்திரன்களைப் பாருகன. ௩௩—௩௫. ௪௪௦-வது ரூத்தம் ௩௩—௩௩-வது மந்திரனைப்போலாகும் ௩௩ ரூபியனே! நீ சாவத்தை யுட கடந்து செவ்வாய், கிவத்ததைக் காண்பாய், நீ சோதி செய்வாய், எவக ஒளி மண்டலத்தைப் பிரகாசஞ் செய்வாய். ௩௪ நீ தேவர்களுடைய உட்பத்துக்குச் செல்கிறாய், நீ மானிடர்களுக்கு வருகிறாய் — இங்கு

நாகன் என்ன சொதியையும் பார்க்க. சுஅ பாவக
னுள் வருவனே மானிடரிக் பாவகளை நீ எங்கள்
னுல் நீ காணுகிறாயா—அக்கண்ணுள் என்னைக் காண்.
கூ நீ சொதியிலும் வானத்திலும் விபரபகமாகிற்றுப்,
உனது ஒளிக்கதிர்களால் திவகளை அளக்கிறாய் சன்ன
முன்ன எல்லாப் பொருள்களையும் சூரியன் பார்க்கிறான்.
உரு வெகு தூரம் காண்பவனே உனது இரத்தத்திலே
இணைக்கப்பட்டுள்ள ஏழ் குதிகைகள், பொருள் கோமுனை
சூரியனுள் உன்னை வகித்துச் செலவழிக்கின்றன, உன் இர
தத்தின் பெண்களால் பிரகாசமாகும் ஏழ் புரவிகளை
பாணு ஸ்ட்டியுள்ளான், பிரிபமனை இப்பாரிகளோடு
அவன் சலனமாகிறான். [உரு சஎ] கூஉக [இந்திரன்—
ச—உ. சார்ப்பார்க்கு சூரியன்—ச—உ] உ பனக்கள்
கண்ணை அதுசரிப்பதுபோல, துரிதஞ்செல்லும் துதி
மொழிகள் வாய்கமகளோடு பொழிபவர்களாகி உன்னைச்
சோயின்றன. உ வனிகை அன்னது இருதயத்தால்
பாலனை—காவியதுபோல்—உப மொழிகள் பிரிபமும் சுந்
தாமும் பாய்ந்து உனக்குச் சென்றுவின்றன. உ சுநத
மொழிகள் சகதி மிருபவனுக்குச் சிறப்பையும் இந்திர
வன்மைமையுமளித்து என்ருத நீர்க்கரையுமாகவும் பாணு
யுகமொண்டு வருக. ச—உ. உருச-வது சூத்தத்தின்
ச—உ-வது மந்திரங்களைப் பாருங்கள் [உரு சஅ, கூஉஎ
உ வானத்தை—யிரப்ப மிருபமும் வரகருக்கள் வலியவ
னில் ஏற்றது, விருஷனுள் தேவன் அதி ஆனந்தமாணன்—
உ சொல்லாலே சகதி வாய்பவனைச் சாற்ற: உக்காளை
உகாபால போற்ற. கோதியிலே அவன் வுன்பமாகியுள்
ளான். உ பவம் மிருபவனை மொழியால் போற்ற: அவன்
ஒவ்வொரு நிலைத்திலும் அரக புரிந்துன், அவன்
தருப்பையிலே ஆனந்தமுடன் உட்கார்க்குமளான்.

ச—உ. இவள-வது சூத்தத்தின் ச—உ-வது மந்திரங்களைப்
போலாரும். [உரு—சக] கூஉஅ. உ புதிய மானிடன்
துரிதமாயும் திடமாயு—முன்னவனை—எவ்வளம் போற்ற
முடியும்? அவனது மகிமைமையையும் இந்திரியத்தையும்
இசைத்தவன் சொதியைப் படைப்பவிலையா? உ ருதர்
தரிப்பவர்கள் உன்னை எப்போது துதிப்பார்கள்? தேவர்
கனின் கடுவே எவன் சிஷ்யராயும் அறிஞனுடன் கருதப்படு
கிறான்? மகவானே இந்திரனே துதி செய்பவனுக்கோ
பொழிபவனுக்கோ நீ எப்போது வருவாய்? [உரு. சக]
கூஉக [பிரகாதன், பிரஸகன்வன், இந்திரன்] உ அதி
செல்வமளித்த நாகனை அறியும், உவனருக்கு இந்திரனைத்
துதிப்போம்? மகவானுள் அவன், அதி செல்வமுள்ள
அவன், துதிப்பவர்களுக்கு ஆயிரம் வகைச் செல்வங்களை
யளிக்கிறான். உ தூறு சேனைகளை அகடந்துள்ளவன்
போல அவன் வீரத்தால் ஐயிக்கிறான்; தாணுக்கு அவன்
சுதருக்குகளைச் சமஹாரஞ் செய்கிறான்: வெகு பவர்
களுக்கு போகமளிக்கும் அவனது செல்வங்களை மலைகளி
னினது நதிகளைப்போல பாய்கின்றன. உ பொழிந்து
போற்றபவனுக்கு ஆயிரம் மேலான பொருள்களை யளிக்
கும் சக்கரனை சுருத்ததோடு செல்வமுள்ளவனை விருப்
பததுக்குப் போற்றுகிறேன். உ சமரகளைத்தில் அந்நிய
ரால் வெல்ல முடியாத தூறுமுனைகளுள்ள சரஸ்கள் இந்த
இந்திரனுடைய மேலான ஆபதங்களை பொழிந்த இச்சுந
கன் அவனை வுண்படுசெய்தால் மலைகளின் சலன்களைப்
போல் செல்வமுள்ளவர்களுக்குப் பொழிகிறது. [உரு. சக]
கூஉ [மேற்பாதிதி—இந்திரன்] உ கிருத்திரனை யழிப்
பவனே, கொடின பொழிந்து கிரியும் தருப்பையோடான
நாகனை உன்னை சலன்களைப்போல சூழுகிறோம்: பகித்தி
ரம் பொழியும் ஹதானமான இவரு போற்றபவர்களை உன்

இதன் சூழ்ச்சிகள். உ வகவே மானிடர்கள் சோம
னா உவகை மேலான நிலைபததக் கருதக்கிறார்கள் ; இந்
திரா, முழுவதும் கரணியைப்போல சோம ஸதானத்தக்
குத தாகமுன்னவனாய் எப்போது வருவாய்? உ மக
வானே, எனது கரணியை, நீ கணவானாகல் ஆவியம்
வகையுள்ள வலிமையை வழிக்கிறாய் ; கரணியும் சதா
காலம், பொன் ரூபமாயுள்ள பசுமீறும் அவனைப் போற்
துகிறோம். [உ0—௫௨] கசக [மேதாதிதிகாணவன்—
இந்திரன்] உ பொழிந்த இரத்தநில பொருத்தமித்த
விசுவத்தை பெலகாம எவன் பருகுவான்? அவன் தரித்
தும் பலத்தை எவன் அறிவான்? பலத்தால் புங்களை
யினந்து, சோமனின் இன்பமாகும் கந்தாமுகமுள்ள
தேவன் இவன்தான். உ மதம்மிகுதத கட்டாணியைப்
போல் இங்குமருகுபாய் மூன்றை ஒருவரானது தடுக்கமுடி
வாது : நீ இவருவா! நீ ஒவ்வொரு மகானாய சவனமாகி
ருப. திடமாயும் திரைமாயுள்ள—தலைவன்—அகலியரால்
வெல்லமுடியாதவன் எப்படிச் சமருகருத் தவராகி
ருளை அபபடியே மகவானை இந்திரன் துதி செய்வா
னைச் செவிபுறநல், அவன் ஒதங்காமல் வந்துவிடுவான்.
[உ0—௫௨] கசக [சோமன் இந்திரன்] உ விசுவமான
சததுருக்களை ஐயப்பவனாயும் வலிமையில் மிகவுடனாயும்
எதிரி வழிப்பவனாயும் உக்கிரனாயும் உததியோங்கும்
உயர்ந்தவனாயும் அதிதரிதனாயுமுள்ள தீரான இந்திரன்
அரகபரிய அவான ஒன்றுகொத்து செங்கிறர்கள் உ
ஒருகிறதும் உதவினதும் ஒருமையானத் துதி கருத்
தாக்கன ஒவகி வனா திடவிரதனாயுள்ள வளர்க்கப்பதிரான
இந்திரன் அவன் சோமபாணமபருக ஒன்றுசேர்ந்து
கோஷ்டு செங்கிறர்கள். உ மேஷனுக்குக் காவலு
செய்வவர்களால் உததுகொக்கி, அறிஞர்கள் அவனை

வனமருகிறார்கள். செயலில் துரோகம் சுழித்து ஒளி
போங்கி உங்களைத் துரிதஞ் செய்பவர்கள் மொழிகளால்
வனரு வனமருகிறார்கள். [உ0—௫௩] கசக [சோமன்
—இந்திரன்] உ மகவானாயும் வன்மை தரிப்பவனாயும்,
எதிர்ப்பந்துமுள்ள இந்திரன் நான் அடிக்கடி அழைக்க
கிறேன் : பக்கிரகனாயும் அதி மேன்மைபாயுமுள்ள
அவன் எங்களைச் செவ்வங்களுக்கு அழைத்துச்
செவ்வானாக : வக்கிரபுதமுள்ள அவன் எவகளுக்கு
சவ்வழியைச் செய்வானா உ இந்திரா! சோதியை
சோமம் நீ அகராகமிடமிருந்து எந்த போகவகளைச்
கொண்டு வந்தாயோ, மகவானே! அவற்றால் உனக்குத்
தருபவை விரிந்தவர்களுக்கும் உன் அச்செயலையோதறு
பவர்களுக்கும் புஷ்டியை யளி உ இந்திரா! சோமனைப்
பொழியும் உனது தானனுக்கு, நீ பதறியுள்ள அழியாத
குதியை பாகத்தையும் பசு பாகத்தையும் அளி' கருவிக்
கனியாதே. [உ0—௫௪] கசக [சோமன்—இந்திரன்]
உ விருத்திரனைக் கொல்லும் இந்திரன் மானிடர்களாலே
உததிக்கும் உந்தாகத்துக்கும் வளர்க்கப்பட்டுள்ளான்,
மிறிய சமர்கனிலும் பெரிய சமர்கனிலும் அவனையே நான்
கன் அழைக்கிறேன் : சமர்கனில் செலவமபற்ற அவன்
எவகளுக்கு உதவி செய்வானாக. உ வீரனே நீ சேனை
யாவாய, நீ வெகுபல சததுகு புதிப்பவை அளிப்பவன் :
நீ மெலிதவனை வலியவனுக்கி நீ யதுமானனுக்கு உதவி
செய்கிறாய். நீ அவனுக்கு அதி செலவங்களை அளிக்கிறாய்,
உ போர புலனான வீரனது முன்னிலையில் பொருள்
வைக்கப்படும உனது மதமோகரும குதியைகளைப் பூட்டு,
நீ எவனை வதைசெய்வாய்? எவனுக்குச் செலவமளிப்
பாய்? இந்திரா! எவகளுக்குச் செலவமோவகச் செய்
வாயோ? உ சந்திய சவகற்பமுள்ள அவன் ஒங்கொரு

இன்பத்திலும் எவகளுக்குப் பசக் கூட்டங்களை அளித்திருள் ; ஐந்து வகையான செல்வங்களை எவகளுக்களிக்க நீ என இரு வகையிலும் அவற்றைக் குறித்துக்கொள் ; எவகளைக் கூர்மைசெய்து, எவகளுக்குச் செல்வத்தைக் கொண்டு வர! இ ருளே! சத்திக்கும் செல்வத்துக்கும் பொழிந்துள்ள இரகத்தால நீ இன்பமேயாகு. உன்னை வெகுபல பொருள் உன்னவாக அறிவினோம்; எவகளை மன விருப்பங்களைப்பெல்லாம உனக்குச் சொல்லிப்புகின்றோம், நீ எவகளுக்கு இரட்சகனாகவும் உ நீ விநாயக சிறந்த பொருளை பெல்லோம்; இந்த சனங்கள் உனக்கு வைத்துள்ள சாசனம் ; அளிக்குதவாகனது செல்வத்தை தலைவனுடைய கண்ணிடே ; அவாகனது இச்செல்வத்தை எவகளுக்குக் கொண்டு வர [உ0—இ0] ௩௪௫ [முதலசத்தன்—இந்திரன்] கருங்குள் திணந்தோறும் துணை அடைபுநற்பசுங்கவர்க்குற்பயனுக்கு பசலை கற்பபதுபொதுள்ள சிறந்த செயல்களைச் செய்து இரதிரன் அழைக்கினோம் நீ எவகளுடைய யக்ஞங்களுக்கு வர, சோமனைப் படுத்து, நீ சோமபானஞ் செய்பவன் ; செல்வம் மிகும் அவனது இன்பம் பசக்களை பலரிடமின்றி நூ உன்னது அகந்திதுள்ள சுமதிரன் கருங்குள் அறியலாமே. எங்களைப் புறக்கணிக்காதே, இவரு வர ௪—௧0 இமமந்திரங்களைத் தறித் வசனங்களுக்கு ௩0-அவது சூத்தம் ௧—எ ஐப பாருங்கள். ௧௧—௧௨ கிசக-வது சூத்தத்தின் ௧—௨ வது வகைப் பாருங்கள் ௧௪—௧௫. ௩௪0-வது சூத்தத்தின் முதல மூன்று மந்திரங்களைப்பாருங்கள். [௨0 — ௩௪] ௪௪௧ [கிருமேதன்—௧ உ பரதவாஜன் ௩. ௪—இந்திரன்] ௧ சூரியனில் அனைவரும் ஆசிரியமாவதுபேரல் இத்திராணிபிருந்து எல்லா நற்பொருள்களையும் அறப்பரிபுங்கள் . நரங்குள் ஒன்றுதல் எவ்களது பாகமாக என்

ஹும் செல்வங்களுக்கு பிறந்து பிறக்கப்போகும் இந்தி
யைப் போக்குகிறோம். உ ஒருவனுக்குத் தீமை செய்யாம
லாகி தானக்களோடுள்ள மகமருத தானக்களை அளிக்கும்
இந்தியனைத் துதி செய்யுங்கள் இந்தியனுது செல்வங்களை
மகங்கள்மனைவை: அவனது கிருப்பதனைத் திருப்பி செப்
பவனுக்கு அவன் கொபமாவதிலலை: அவன் தானத்
துக்கு மனத்தனைத் தூண்டுகிறான். கூ ரூரீயா, நீ மகான்
ஆகித்தியா நீ மகான்; நீ மகானாகையால் அவர்கள் உன்
மகிமைமையப் போற்றுகிறார்கள். தேவா நீ மகான், ச
ரூரீயா நீ கிறப்பிலாவதுபவன் தேவா நீ பெப்போதும்
மகானே நீ பவகமாகாத கோதி, கிபு, புரோகிதன்
உனது மகிமைமையால் தேவா தலைவன். [உ௦ இஅ]
கசா [வகித்தான்—இந்தியன்] க—உ இசுஅ வது ரூக
தத்தின் முதல் இரு மக்திரவகளைப் பாருங்கள். கூ
ஐயித்தவனது செல்வமப்போலே அவனது பொருள் ஐங்
கிப் பெருகுகின்றது. குதினாகளூள்ள இந்தியனை எத்த
எதிரிகளும் ஐயிப்பதிலலை: அவன் சோமனைப் பெழிப
வாகளாகுதல் கத்தியை வளர்க்கிறான். ச பகநாருகர்
களுக்கு காவரலுத்தமாயும், 'கந்தா சோகத்தைப்பாடான
கந்தா சொருபாரும் மந்திரகதைத் சொல்லுகளை
செயலால் உத்திரவேடு சோபவர்களை பசங்கள் பாதஞ்
செய்யாது. [உ௦, இக.] கசஅ [கதகட்டன், கதட்சன்,
க—உ, மதச்சத்தர்கள் ச—க.] க நீ விவரின நண்பன்,
நீ தீரன், நீ திடன், காவகன் உருகன் மனத்தை அடைய
லாமோ, உ செல்வவதியே பாலனஞ் செய்யும் எல்லா
மக்கட்களானும் செல்வம் அளிக்கப்பட்ட ஂள்ளது;
இந்தியா! நீ என்னோடு வகி. கூ நீ ஆலையமுள்ள பிரம
னைப்போலிருக்காதே, செல்வங்களின் பதியே பாலோடு
பொருத்தும் சோமனிலே நீ இன்பமாகவும், ச தான

ஊக்குப் பக்குவமான சாஸகையப்போலே, அவனது சத்தியம், செழுமை, சிறப்பு பகச்செல்வம்—அவனை நாடுபவனுக்காகாக, இ என்னைப்போல் உபாசிப்பவனுக்கு, உனது மேலான உதவிகள் இரட்சகனாகாரும். உ அவனது ஆசிகள் மனோகரமானவை; இரத்திரன் சோமனைப் பருக துதியும் ஸ்தோமமும் அவனுக்குச் சொல்லப் பட்டமும் [உ. ௩. ௩௦] கசாக [கோருகதயஸ்சவருத்தி கொ—இரத்திரன்] உ வர்ணிப்பதாயும், சகலிராமம் களில் ஐயிப்பதாயும், துரித நிலயமாயும், உலகஞ் செய்வதாயும், வசகோபதர் தரிப்பதாயும் பொன் நிலயமாயுள்ள உனது மகத்ததை துதி செய்கிறோம். உ மாவலி—ஊக்கு மனமுள்ளவனுக்கு நீ எதனும் சோதிகைய பனிக்கிறாயே அதனும் நீ இன்பமாகி இத்தர்பகப்பரிசே சோதி விசிறாய் உ துதி செய்பவர்கள் இன்றம பூர்வத்தில் போல, அவனைத் துதி செய்கிறார்கள், விருஷப்பபத்தினி சலகனை தரிப்பதபோல் நீ தினந்தோறும் சலகனை வெல். உ பஸர் துதிக்கும் அவனை நீ போற்ற; உங்கள் பாக்களால் பலமுள்ள இரத்திரன் துதிசெய்யுங்கள். இ இரு அதி பலமுள்ள அவன், சோதிகையபும புரிசையபுத் துரிதமனைகளையும் சலகனைகளையும் சோதிகையபும தனது வர் ணிக்கும் வலிமைவால் தாக்குகிறான். உ வெரு பலக ளால் போற்றப்படும் நீயே அரசன்; விஜய சேவகனான செலவகனைகளும் சிறப்பையுமளிக்க நீயே சிறுத்தி ரர்களை விழ்த்துகிறாய். [உ. ௩. ௩௩.] ௧௦௦ [சிறுமேதன்—இரத்திரன்] ௧—௪ ௧௦௨ வது குகதத்தின் முதல் நான்கு மந்திரவகனின் தமிழ் வசனவகனைப் பாருவகன். உ தருமஞ்செய்யும் இரத்திரனுக்கு துதிகரு அதி அறிஞனு யுள்ள அவனுக்கு சாமனை காண்கு செய்பவகன்; அதி ஞானமுள்ளவனுக்கு பெரிய காணத்தை இசையுங்கள்.

உ நீ அதிமேன்மை வாய்ந்தவன்; நீ சூரியனுக்கு சோதிகைய பனித்தாய், நீ விசுவகர்மன், விசுவேதேவன், நீ மகான். எ நீ ஒளி வீசுக, சோதியோடு சோதித்து, ஒளி வீசும் மண்டலங்களுக்குச் சென்றாய்; இரத்திரா! தேவர்கள் உனது கடினப் நாடுகிறார்கள் அ—௩௦ கசாக—வது குகதத்தின் [௪—௪] மந்திரவகனைப்பாருவகன் [உ. ௩. ௩௩.] ௧௦௦ [புவதேவகனை—இரத்திரன்] நான்கு இரத்திரன் விசுவே தேவகனது—உதகியோடு இரத்த உலகனை பெலலாம எங்கன வசஞ்செய்து கொள்வோம். இரத்திரன் ஆதித்தியாகனோடு, எங்கள் பக்ததைதையும், காயகனைகளும், எங்கள் பிரகஜையையும் சமர்த்ததை செய்வாளுக. உ தேவர்கள் அகாரர்களைக் கொண்டு தேவத் வததைப் பரவனஞ் செய்பவர்களாய் அவர்கள் இவரு வருவகால் இரத்திரன் ஆதித்தியர்களுடன் மருத்து கணக்க னோடு எங்கள் காயகங்களுக்குக் கரப்பளிப்பாளுக. உ தேவகன் தகன திண்மைகளால் ஆதித்தியனை இவரு கொண்டு வந்தார்கள், நேரு பிரேரிதமான பலத் தைக் கண்டார்கள்; இதனும் தேவனும் நிறுவப்படும் பலத்தை யடைத்து, தூறு வருஷவகன் பிரமங்கடகளுடன் இன்பமாவோமாக உ இரத்திரனே மாவலி—ஊக்கு செய்வதையும் சகதிகையபு மளிப்பவன், அவனே எதிர்ப் பற்ற தலைவன். இ அவன் அனிக்காதலினைப் புலிப்போல் எப்போது யிதித்து விடுவான்? அறிஞனே அவன் எங்கள் துதிகைய எப்போது கேட்பான்? உ எவன் சோமன் பொழிபவனாகி வெரு சனங்களுக்கு இதஞ் செய்ய உன்னையே சேவை புரிசெய்யு அவன் இரத்திரனாகி உகவப்பலத்தை அடைகிறான். எ இரத்திரனே, பஸம் ஓவருபவனே நீ எந்த—பலததால் அதநிரிகனைக் கொலது கிருயோ அந்த மதமளிக்கும், சோமோற்பத்தியினின்று

செம்மைவாசி, சேதனமளிக்கும் — உன்னை — காண்கன்
 னுதிக்கிறோம். அ எதனால் இந்திரன் சமுத்திரத்தை
 இரட்சிக்கிறானோ, எதனால் அதிருநுவையும் தசக்ஷியும்
 கலகைச செயது சிறந்த புருடனை இரட்சிக்கிறானோ அதை
 அடைப அவனை காண்கிறோம். க நுதத்தால கிண்பாரும்
 வழிக்கு எதிரையும் எல்லாப் பிரவாஹகனையும் இரதம்
 களைப்பேரல எதனால் அவன் பொறுத்துகிறானோ அதை
 காண்கள பாசிக்கிறோம் [உ. ௧௩.] சுதி௨ [விருமே
 தாகன் ௧—௨ கோருத்தயசவருத்தி கொ—இக்கோன்]
 ௧ இந்திர, நீ பிரியஸுய சதாஜிபபவஸுய, தரிசிபரப்
 எங்கும் விரியும் மணிகையப்போல் கிராலனாய், கோதிபதி
 யான நீ வர, உ நீ புலிக்கும கோதிக்கும அதிக பலமுள
 னவன்; சத்தியனே கோமனைப் பருகும் நீ புலிகையிட
 கோதியைவிட அதிகவலிமை வாயத்தவன், கோதிபதியே
 கோமனப்பொழிபவனை நீ சத்தியுடனுக்குவியுய, ௩ இந்திர
 கோதிபதியே, நீ சத்தருககளின் எல்லாக்கோட்டை
 களைத் தகர்ப்பவன். தஸ்யுகனை வழிப்பவன், மானிட
 னைத் தாங்குபவன். ௪ அதவர்புவே அதி இன்பமளிக்கும்
 இனிய இராமகதைப்பொழி, செல்வமளிகடும் வீரனும்
 இவ்வளம துதிகைப்பயிற்றான், ௫ குதிவாகனின் கடுவே
 குதிவைத் தலைவனாயுள்ள இந்திர உனது பூதன் புகழை
 பலதருகலும் புனிதத்தாலும் ஒருவனுடைய அடைந்ததிலை.
 ௬ யானுங்களால் சதா புகழப்படுவதாக்கள இக்கோன்,
 பலதருக அபிபதிபரன இவனை புகழ்நேபெவாகளாய
 அழைக்களுளோம் [உ. ௧௪.] சுதி௩ [விசுவம்பா
 வையசவன்—இந்திரன்] ௭ கணபாகனே! வரருகன்,
 காம இந்திரனைத் துதிப்போம்: அவன் போதப்படுவ
 தாக்கு அருகளுள் வீரன், எவர்களுடைய உதவியுமன்றி
 அவன் எல்லா சத்துருக்களை யுஞ் ஜயிக்கிறான்.

௨ பசுக்களை இரட்சிப்பவனுக்கு, பசுக்களைத் தடுக்காத
 வனுக்கு திவயிதவனுக்கு தேனிலும் வெண்ணெயிலும்
 அதிகத் தித்திப்புள்ள அதிசயமொழியை மொழியுகள்.
 ௩ எவனது விடிகளுக்கு அளவில்லையோ எவனது செல்
 வத்துக்கு எல்லையில்லையோ கோதியையப்போல் தான்
 வேறுபுள்ள அவன் கிவவத்துக்கைகள். [உ. ௧௫.]
 சுதி௪ ௧ கிபகவன் துதித்ததுபோல் தாசனுக்கு எதிரி
 செவ்வதை யளிக்கும் இந்திரன், பயரநரிதனையும் வழி
 புலனுக்குப்பவனுமான இந்திரனைப் போற்று, ௨ கையச
 வனே பத்தாவதிலும் புதியவனுபுளையனைப் போற்று:
 உணர்வுள்ள மானிடர்களால் போற்றுவதர்க்கான
 அவன் அதி அறிஞன். ௩ வச்சிராயுதனே, இந்திரா
 பிரி தினமும் ஒருவன் கிபத்துகளின்மேல் காத்துக்
 கொளவதுபோல, கிருதிகளினினமும் நிகரும்—
 வழிவழி—க் அறிவியுப். [உ. ௧௬.] சுதி௫ [பருச்
 சேமன் ௧—௨ கிருத்தமதன்—௪—௭ இந்திரன்]
 ௧ பொழிபவன் வரிக்கும் மணிகைய படைகிறான்: அவன்
 பொழிந்து தவையுக்கை தேவத்துவேஷிகளை தவமசுரு
 செய்கிறான், பொழிபும் அவன் பல முளையனுவி
 வுடைபுறந்து ஆரியமஹாவிபலகளை அடைகிறான், இந்தி
 ரன் அழியாத செவ்வதைப் பொழிபவனுக்களிக்கிறான்.
 ஆமாம் அப்பாத செவ்வதை அளிக்கிறான், ௨ மருத்
 துக்களை உலகளுடைய வீரர் செயல்கள் விழாம
 வாகு, உலகைத் கோதிமிகும் புகழ்கள் காண்க
 மறையும் வகை அழிபாமவாகு, ௩ களது அதிசயமான,
 புதியவைபரன பாழாகாத கோழ்ப்பவவவரன் அடை
 வதர்க்கரிதாரும் உலகைத் செயல்களை ஒவ்வொரு
 புத்ததிலும் எவர்களுக்களியுகள், ௩ கான் அக்கினியை
 ஜோதாவாயும், தானமளிப்பவனாயும் செவ்வவனாயும்,

சத்தியின் மகனாயும் ஐராவதேதசனாயும் என்ன மறியும் அறிஞனாயும் கலை வஞ்ஞனாயும், தேவர் தோயும் திடனாயும் அறிவிறன் ஆவதாதமாவனாயுடன் செய்கின்ற கவையையோடு தோன்று மவன் அதனை ஒளியோடு விரும்புகிறான். ச சோதியின் மானிடர்களை பாசதமக்கட்களே, யஞ்ஞததோடு தோய்த்து கந்தாமோற்றும் சத்திகளோடு, ஆபாணங்களோடு உங்கள் வழியைப் பிரகாசஞ் செய்பவர்களாய், நடுபவையிலே நண்பர்களாய் திகழும் நீங்கள் பெருந்திரத்தினின்றும் சோமனைப் பருகுகளே. ௫ அறிஞனே தேவர்களை இங்கு கொண்டு வா, பஞ்ஞஞ செய், ஹோதாயே நீ மூன்று கந்தானங்களின் உட்கார். உனது இன்பத்திற்கு அளிக்கப்படும் இனிய சோமனைப் பருகு. அக்கினியை எழுச்சி செய்பவனது பாகத்தினின்றும் சோமனைப் பருகு. உனது பாகத்திலே நீ திருபதியாகவும். ௬ இது உனது ஆன்மையோக்கும் திண்மமைய உறுதியாகும். ஆயமாவது சதாசாலம உனது கைகளில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. மகவானே! உனக்கு இது பொதியப்பட்டு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. ௭ இந்த பிராமணத்தினின்றும் பருகு, நீ பூரணமாய்ப் பருகு. ௮ பூருவத்தில அமுதத்தனை நான் இப்போது அமுதக்கிறேன். அவனே அமுதக்கப் படுவதற்காக வான். அவனுக்கு 'அளிப்பவன்' என்னும் பெயருண்டு. அத்தவர்புகள் சோமனை இவரு கொண்டு வரர்கள். செல்வமளிப்பவனே ஹோதாயின் கைசத்தினின்றும் குதாக்களோடு சோமனைப் பருகு. [௨௦. ௬௭] ௯௫௯ [மதுச்சுந்தர்கள்—இந்திரன்] ௧—௨ ௧௮௫—வது குத்தத்தின் முதல் மூன்று மந்திரங்களின் தமிழ் வசனங்களைப்போலாகும். ச அறிஞனாய் எவராலுஞ் ஐயிக்கப்படாமலுள்ள இந்திரனிடஞ் செல்: கண்பர்களுக்கதிக

மாகி கம்பியிலோங்கும் அவன் வினவு. ௫ இந்திரனைத் தவிர வேறு எவனையும் கரடாத உங்களை அணுகி வேறு எவனையாவது காடு என—சில—மானிடர்கள் பரிசாகஞ் செய்வலாம். ௬ அதிகவங்களுள்ள தேவனே சத்திய மிகும் என்கனது சனங்கள் என்களைத் தனபர்கள் எனச் சொல்லலாம். ஆனால் நான்கள் இந்திரனது காபலிலேயே ஓங்கவேண்டும். ௭ பஞ்ஞச நிறப்பரையும் மதமளிப்பதாயு முள்ள துரிதனைத் துரிதனுக்குக் கொண்டு வா: அது கணபனுக்கு நிறையவும் சந்தோஷத்தைப் பணிக்கும். ௮ சதக்கிரதுவே நீ இவ்வைப் பருகினாய், நீ க்ருத்திரனை கிழத்தினாய்; சமரிலே நீ விரனுக்குத் துனை புரிவாய். ௯ சதக்கிரதுவே சமரிலே சத்திமிகும் உன்னை நான்கள் சத்தியுடனுக்குமினும், இந்திர நான்கள் செல்வத்தை ஐயிக்கவேண்டும். ௧௦ சோமன பீழிபயனுக்கு அவன் துரித கண்பனாவான். அதிசெல்வச் செழுமைகைய யனிப்பான், இந்த இந்திரனுக்கு கானத்தைக் கோஷியுங்கள். ௧௧ நீங்கள் இவரு வாருகளே, உட்காரும் கள: கண்பர்களே ஸ்தோமங்களை வகித்து இந்திரனுக்கு கானஞ் செய்புகளே. ௧௨ பொழிந்த சோமனில செலவர்களில் செலவனாயும் நிறந்த செல்வபதியுமான இந்திரனுக்கு ஒன்று சேர்த்து—துதியுள்க [௨௦. ௬௮] ௧௫௯ ௧ அவன் எங்கனது யோகத்தில் உதவி செய்வானா; எங்களுக்கு செல்வமோவகச் செய்வானா; அவன் எங்களுக்குச் செலவனானோடு வருவானா, ௨ சமரகளில் சத்துருக்களால் தடுக்கமுடியாத குதிரைகளான இந்திரனுக்கு கானஞ் செய்புகளே. ௩ தவிரோடு கைசத சோமன்களே, இந்த சததபானங்கள் சோமனைப் பருகுவனது இனபததிக்காகப் பரவகின்றன. ச அதிதிடமோற்றும் இந்திர தலைமை பதவிக்கு சதா

விருதவியாகும் சீ சோமபாணமபருகத்தோவ்நியுன்சாய். ௫ மொழி விரும்பும் இரதிரா இத்திரித சோமங்கள் உன்னில துழைக அறிஞனை உனக்கு அவர்கள் இன்ப மளிப்பார்களாக. ௬ துறு சத்திகளுள்வவனே எங்கள் துதிகளும் தோத்திரங்களும் உன்னைத் தீண்டாம செய் துள்ளன. ஏனென மொழியும் உன்னை விருத்தி செய்க, ௭ சதாகாலமும் சகாயம் செய்யும் இரதிரா எல்லா ஆணைகளும் நிகழ்த்துள்ள இசசெலவங்களை அளி அ துதிகளாகவுள்ள இரதிரா மானிடர்களை எங்கள் சாயக கருகரு இவ்வளவையெல்லாவார்களாக சாணை நீ இடர்களை விலக்கு. ௬—௭௧, ௭௧௨-வது சூத்தத்தின் [௪—௩] மந்திரங்களைப்போலாகும், ௭௨. ௭௨௩-வது சூத்தத்தின் மூன்றாவது மந்திரத்தையே போலாகும் [௨௦ ௭௭.] ௭௭௩ ௭ ௭௭௪ க திடமுண்டக்கும் உக்கிர தேவர் களுடன் சேர்ந்து குகைவிலுள்ள பசுக்களை நீ கண்டாய். உ திவ்யம் நாயிம அறிஞர் எங்குமெங்கு செல்வதற் கருகாகச் செலவழிய சிறப்புடையது சீரோஷ்டினை நன்கு அறிவாரோ அவனும் அவர்கள் துதிக்கிறார்கள் உ உ அவர்கள் அசசம நீயும் இரதிரோடு இணங்கு நன்கு இலங்குகிறார்கள். என்னென அவர்கள் பாணபாம் அன்போனாகும் சமான் தேஜசுள்ளவர்கள் ௪ அறிஞன் சகதியிரும இரதிராது பிரியமான குற்றமற்ற சேனை களோடு முழக்கஞ்செய்வான். ௫ எவரும் கறிகதிரி யும் இரதிரா இவரு வர : ஒளி விகம் சோதியினின்று இவரு வர : எல்லாக துதிகளும் இவனை காடுவன்றன, ௬ இவன்குரோகா, கோதியினின்று புவிவின் உயரத்தி னினறோ, விரிந்த வானத்தினின்றோ செலவழிபட இர திரா நாய்கன் சரத்துவன்றோம். ௭—௭௭ ௭௭௭ வது சூத்தத்தின் [௪-௭ வது] மந்திரங்களைப்போலாகும், ௭௦

இரதிரா, உக்கிரா, உக்கிரமாண உதவிகளோடு ஆயிரஞ் செல்வங்களை அடைபும் சமர்களிலே எங்களுக்கு உதவி செய் ௭௭. வச்சிராபுத்ததால் சததுருக்களை வீழ்த்தும் நண்பனை இரதிரா நாய்கன் பெரிய பேராளிலே சிறிய பேராளிலே அழைக்கிறோம். ௭௨ சதாகால தானசிலனை கந்தானே சக்திவாய்ந்தவனே எதிர்ப்பற்ற நீ எங்களுக்கு மேகத்தைத் திற. ௭௩ ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், இன்னும் மேகமேறும் வச்சிராபுத இரதிரனின் ஸதோ மங்கன் எழுமின்றன அவருக்—கருகதைபாண—நன்ற துதிய நான் அறிவதில்கி. ௭௪ கிருஷ்பம் உடடச் சிவச் செலுத்துவதுபோல எதிர்ப்பற்றத் தலைவனான இரதிரன் நன்களை தன் சக்தியால் சலனஞ் செய்கிறான் ௭௫ இரதிரனே மானிடர்களையும் பஞ்சமாணவர்களையும் செல்வங்களுக்கும் புவியில வசிப்பவர்களையும் அரகபுரிந் தான் ௭௬ ௭௭௭-வது சூத்தத்தின் முதல் மந்திர தித்தகைப்போலாகும். ௭௭ இரதிரா சதா ஜயிப்பதா தாயும் சதா சக்திவாய்வதாயும் இன்ப மளிப்பதாயும் அநி சிறப்புற்றேவருவதுமான் செலவத்தையளி, எங்களுக்குச் சகாயஞ் செய். ௭௮ இரதிரதோடு உன் னால் உதவியாதி சமரிக் முட்டிப்போர் செய்து சததுருக்களை ஜயிப்போமாக. ௭௯ வச்சிராபுதனை இரதிரா உன்னால் உதவியாதி வச்சிராபுதத்தை உயர்த்திச் சமரிலே சததுருக்களை நாய்கன் ஜயிக்கலாமோ. ௮௦ இரதிரா நண்பனை உனது சகாயத்தோடு, எய்யும் சரங்களுள்ள குரக்களோடு, சமரிலே நாய்கன் எதிரி களை வெல்லலாமோ. [௨௦ ௭௦.] ௭௭௭ ௭ இரதிரன் மகான், மேகமும் வாய்ந்தவன் : வச்சிராபுதனுக்கே மகிமைபாருக; விரியும் சோதிபயப்போல அவனது வலிமை விசாலமாகும். ௮ அவனது வலிமை அறிவு

மிகும் அறிஞர்களையும் அமரில் சூரர்களாய் வரும் மக்கட்
களையும் காப்புச் செய்கின்றது. ௩ அவனது குடல்
சோமபானத்தைப் பருகி, உச்சியினின்ற வரும் பிரவர
ஹததால் ஒங்கும் கடலைப்போல, பெருகும். ௪—௩
௧௪-வது சூத்தத்தின் ௪, ௫, ௬-வது மந்திரங்களைப்போ
லாகும். ௭ இந்திரா நீ என்னை சோம இரசங்களாலும்
இன்பமாசிருப்ப, பலமோங்கும் நீ பாலனஞ் செய்பவன்.
௮ இன்பமளிக்கும் துரிதமான இரணத்தை வேனுக்கு
இன்பமளிக்கும் சாகா நீவன இர்தினனுக்குப் பொழி
புகள். ௯ விசுவங்கான்பவனை கந்தாமுகனை இன்ப
மளிக்கும் னேதாமங்களை இரத சோமனளிக்கும் பக்
ளுக்களிலே நீ இன்பமாகவும். ௧௦ இந்திரா விருஷபனும்
பதிபயமுள்ள உனக்கு கரண்கள பொழிந்தனன;
பன்முறை கோஷிதது எழுந்தனன. ௧௧ இந்திரா அதி
சிறப்புடனேவரும் நீ எவனோக்கு அதிசயச் செலவத்தை
அளி; பிரபுதவதம் விபுதவவம் உன்னுடையது. ௧௨
செல்வம் மிகுந்தவனே, இந்திரனே புலாயும் முயற்சிபு
முள்ள நீ, எங்களுக்குச் செவ்வத்தைப் பிரேமனை செய்.
௧௩ இந்திரா எங்களில பகச்செல்வத்தைபயம், பலததின்
புஷ்டியையும் பெரும் புகழையும், விசுவபுகையையும்
அக்யயமான—உணவையும்—மனி. ௧௪ இந்திரா எங்
களுக்கு அதி புகழையும் துரிமளிக்கும் செல்
வங்களைபும் இரதங்களோடான சேனைகளைபு மனி.
௧௫ எவன் துணைக்கு வரும் துதிக்கருளுபும்
செவ்வபதியையும் செவ்வனுமுள்ள இந்திரன், நான்
கள் கொற்களால் கர்ந்தி அழைக்கிறோம். ௧௬ ஒவ்
வொரு வாகததில வளிகரும் அதி பெரிபவனுபுள்ள இந்திர
னுக்கு அறிஞன் பவத்தை முழுகருகிறான். [௨௦. ௪௧]
௧௬௦ [பருசசேபன்—அதபஷ்டபன்] ௧ இந்திரா என்னை

யக்குங்களிலும் மானிடர்கள் சமான் ஐக்கிய—பாவத்
தோடு — வாஷிக்கும் — சித்தனைபுடன் தனித்தனியாய்
சோதியை விரும்புவன்களாய் உன்னை ஒவ்வொருவரும்
துதி செய்கிறார்கள். நான்கள் சகதியை னைமபமான
இரதத்திலே கப்பலைப்போல் கடத்திச் செல்லும் உன்னை
ஸ்தாபிக்கிறோம். பகளுக்களால் இரதினனுக்குச் சமான்
மான் அறிஞர்களாகி, மானிடர்கள் இந்திரனைத் துதி
களால் சோமஞர்கள் ௨ இந்திரா! தமபதிகளை உன்
உதவியை நாடிவரவளைய், கோசாலையைப் பறந திரை
யங்களைப் பொழிபவர்களாய், உன்னை நாடி பொருள்களை
அளிப்பவர்களாய் உன்னில் வாசஞ் செய்கிறார்கள்.
இந்திரா! செவ்வாதேமே இருவரன் சமரில் பாணபம்
சேருங்கால், உன்னைச் சதாகாலம் காக்கும் விருஷபனு
பும், வச்சிராபுதனுமுள்ள உனது கட்டை, நீ புலனுக்கு
கிறாய். ௩ இந்த உலகு எவனோக்கு நன்மை அளிப்பா
ளாக. நான்கள் சயர்க்கததை அடைவ எவன் அழைப்
பையும் எங்கள் துதியையும் திராகங்களைபும் அவள்
வனிப்பாளாக. வச்சிராபுதமுள்ள இந்திரா, வலிபவ
னுப நீ சததுருவை விழத்துவகால் நலமாயத் தேவந்திய
அறிஞனான எனது சொல்கை—கேள். புதிய அறிஞனது
துதிக்குச் செலிகோடு [௨௦. ௪௨] ௧௬௧ ௧ சூரனே
உனக்கே இந்த என்னை பகளுக்களும். உன்னை வளர்க்
கும் இந்த பிரமங்களை உனக்கு அளிக்கிறேன். நீ ஒவ்
வொரு விலபத்திலும் மானிடர்களால் போறதுவதாக்
கருகன். ௨ அதிரபனே, போறதுவதாக்கருகனான உக்
கின். உனது மங்கமையை எவனாலும் அணுக முடியாது.
இந்திரா உனது வீரததைபும் செவ்வத்தைபும் எவனாலும்
அடைவ இயலாது. ௩ அறிஞனுபும் மேனமை மிகுந்து
மேன்மை போவருபவனுக்கு உவகை கரணிக்கககக

பும் நற்கருத்துக்களையும் அளிப்புகள். மானிடரின்
நிதர்ப்பும அவன் ஒவ்வொரு மனமும் செல்லுகிறது.
சு பழைய புகழ்வுள்ள மகவான புத்திமான்செனோடு புனி
இழக்கும் இரத்ததையும் பொன்மய வச்சிராபுதத்தையும்
தரிக்குமகால் இரதின் எப்போது மோவதும் புகழ்வுடன்
வலிமை பதிபாய் அகப்புகிறது. இ கட்பும் கட்பு
மாய் வரும் இமமழை அவனுடையதே இரதின் அவ
னது பொன்மய தாடியிலே சலதுளிகளை வீசுகிறது.
இனிய இராம பொழிபுககால் அவன் இனிய நிலபத்
தைத் தேடுகிறது. காரது வனத்தைக் கைகருவது
பேரல் அவன் சததருவையக் குறுக்குகிறது. சு எவன்
வாணியாலும் ஒவரும் வசனததாலும் வீழ்த்தும் வரத்
காலும் ஆயிரத்துட்டர்களைக் கொணருகிறது தகைப்போ
லாகி எவன் திடந்தால் நமமைத் தின்மைபுடன் செய்
தானே அந்த இரதின்னது வெகுபல வீர்செயலகளை
நாக்கள் போறவடுகேறும். [உ. ௪௩] சு௪௨ [சுனச்
செபன்—இரதின், சு சததிலேனே சோமபானம் பருகு
பவனே, இரதின்னே, அதிசெவையனே நான்கள் ஆவையற
தவர்களுனாலும் எங்களுக்கு நந்தாமான ஆயிரம் கோ
குதிரைச் செவையகனின் ஆகிகளை அளிப்புகள். உ சமூக
முனைவனே, சத்தியிதூதவனே சகதிபதியே எல்லா
நீர்ச்செயலகளும் உனதே. இரதிர எங்களுக்கு.....
அளிப்புகள் உ—சோம—எண்ணவருடன் பரண்பரம்
கோக்கும் இருவரை இனிவிழிக்காமலாகத் தூங்கச்செய,
இரதிர எங்களுக்கு.....அளிப்புகள். சு சத்து
ருககள் தூங்குவார்களாக. ருதவ மோவதும் தான
சேலர்கள் விழித்திருப்பார்களாக, இரதிர.....
..அளிப்புகள் இ இரதிர வெகுபல கபமோவதும்
களைப்புள்ள இரதக கமுதைபைக் கொல. இரதிர.....

.....அளிப்புகள். சு பீழை என்னும் புகல் கமுன்ன
வனத்தின் வெகுதூரத்தில் வீழக. இரதிர.....அளி
புகள். எ இரதிர இரும் ஒவ்வொருவனையும் மழி.
இரகசிபத்திலே எங்களைத் தன்படுசெயபவனையும் மழி
இரதிர.....அளிப்புகள். [உ. ௪௪]
சு௪௩, சு, சு௪௦ வது ருதத்தின் இரண்டாவது மந்திரத்
தைப்போலாகும். உ இரதிர நீ எதனால சாதகாலக்
கோட்டகளை இடிக்கிறாயோ எந்த ஐயசிலமாகுஞ் சக்தி
பால அவற்றை இறத்தவிறுயோ அந்த வீரத்தை அனை
வரும் பூணமாய்நிற்குகள், இரதிர! வயபதியே உன்
னோடு இரதின்னயாதவன் நீ இடித்தாய்; இப்பெரிய புனியை
பும் இச்சலப பிரவாஹகவகையையும் இப்பமான இருதயத்
தோடு நீ உனக்கே இனைத்துக்கொண்டாய். உ வயர்
தோய்த்தவனே, உன்னை நண்பனாக விரும்பி, உன்னிடம்
மன்றிப்பவர்களுக்குக்கெல்லாம் உனது இனபத்திலே துனை
புரிபுககால் அவர்கள் வீரனான உனக்கு முறக்கச் செய்
கிறார்கள், உகவிர சமாகனில் அவர்களுடைய புத்தகோ
வத்தை நீ ஐயமுறக்கஞ் செய்தாய்; உன்னிடமிருந்து
ஒவ்வொரு சதிகையபும் அவர்கள் அடைந்தார்கள்; புகழ்
விரும்பி அவர்கள் அவற்றைப் பற்றினார்கள். [உ. ௪௫]
சு௪௪ [வகக இரதின்—இரதின்] சு போலிக்கும் இரு
வர்களே! வனப்பில் நிலையாகும் னதோமம் தூயமைபாய்
இனபடுசெயவதாய் உங்களைப்போ சோவின் தது; எவனது
தோதாவாய் வெகு பல தினங்கள் இரதின் இலகரு
கிணருகே அவன் வீரதலையன, மானிடரது நண்பன்
புய்யின் இரட்சகன். உ அதிவீரனான ருனே! உனது
இந்த உனவுபும் அடுத்தவரும் நடனமும—தோனது
கால் நாக்கள் உனது உயரிய நாக்களாவோமாக; முச்
சோதியோடாகும் உனது ஐயசிலமான இரதம் ருதன

கோடு தூது தலைவர்களை இங்கு கொண்டு வருதல் உத்திரா! உனக்குத் திருபதியளித்த—இன்பமளிக்கும்—பாணம் எது? உக்கிரான, நீ எங்கள் கரணங்களுக்கும் கவரடங்களுக்கும் துரிதமாகவும், நீ என்னிடம் ஏன் வருகிறாய்? எந்த மனமும் உன்னை இழுக்கின்றது? உன்னருவி வாகி செல்லம் பற்ற உணவைக் கொண்டு வருவேமாய்க. சமீபமாகவின் எடுவே உன்னைப்போல புகழுவனவன் எவன்? நீ எத்திட்டத்தால் செயவாய்? நீ ஏன் எங்களை நம்புகின்றாய்? நீ மித்திரன், நீ சத்தியன், நீ விரித்த கோத்தியுள்ளவன், உனது அறிவுகள் அனைத்திற்கும் ஆதாரமாகுவதால் நீ பொருண் மனிப்பவனாவாய். உபுருஷர் மனைவிகளின் கிருபபத்ததைச் செய்வதுபோல், சூரியன் கமலத்தை முடிப்பதுபோல் அவனது கிருப பத்தைப் பூர்த்திசெய்பவர்கள் அந் துரிதமாய் ஆனந்த மாவார்கள். பல கார்பங்களில் புலனாகும் இத்திர உணவுகளால் உயரிய அறிவு ஒன்றும் மொழியை அளிப்பவர்களுக்கு நீ உன்னத நிலைப் பளி. உ இத்திர உனது மகிமை பூரண கோதியேயல் விரித்தது, உனது அறிவு புனிதப்போல பாலியது. அவை இந்த உனது மகிமையைப் பளந்துள்ளன. மெய்யோடு சேராமல் சேர்க்கப்பட்டு உனக்கு இங்கு வரிப்பதற்கு அருகதையாயுள்ளது; இனிப் பாணம் நீ பருருவதற்கு இனிமையாகுக. உ அவர்கள் இத்திரனுக்கு இனிப் இரண்ட மிகும் கவசத்தைப் பொழிந்துள்ளார்கள், ஏனெனில் அவனே உணமையான செவ்வவான், மானிடத் தனபனான அவன், வீரச்செயற்களால் சுகந்தபத்தால் விரிபும் புவிமீது வளராததுள்ளான். அ ஒன்றும் ஒதுகடனான இத்திரன் சமரகையில் பலகை ஜித்ததுள்ளான். அவனது நட்புப்பலைய சண்டகன் கூட்டமாய் முயற்சிக்கிறார்கள், புத்தத்திற்கு செவ்வதுபோல உனது

இரத்ததிலேது; மக்களமளிக்கும் சுமதிபுடன் எங்களுக்கு வர. [உரு. எங்] ககடு [வாமதேவன்—இத்திரன்] உ அதிவிசையுள்ள சத்தியனான மகவான் இங்கு வருவானாக எங்களை அணுக அவனது அசுவன்கள் துரிதமாகுக. அதிசக்தி மிகும் இரத்ததை நாகன அவனுக்குப் பொழிந்துள்ளோம்; மொழியால் பேசுதற்ப்படும் அவன் இவரு—எங்களைப் போஷப்பாணாக. உ ஞானே பயணத்தின் முடிவில் பிணைப்பிப் பிறப்பதுபோல் உன்னை இன்பமாக்கச்செய்யும் இரத்தயைத்திலே இன்று எங்களை—முத்தஞ்செய்ய—வா அறிஞன், உணனைப்போல் அறிபும் ஞானிக்குத் துதிப்பச் செய்வான் உ பருகிய கிருஷ்பன் எங்கள் பக்கத்தைத் துதிசெய்யுகளால் அறிஞன் இரகி பத்திலே புனிதச் செயல்களைச் செய்வதுபோல, இங்கு அவன் சோதியினின்ற எழு இரகியினை சன்னத்செய்தான். புகழப்படும அவை, புலப்படும பொருள்களைப் புலனாக்கியுள்ளன. உ இரணங்களைச் சோதியின் மகா சோதியை அவன் செம்மையாக்குகளை, அவை சூரியோ தயத்திலே பெருகு சோதியை பிரகாசிக்கச் செய்தான்; வீரா தலைவனான அவன் தன் வலிமையால் இருண்ட இருளை விழத்திப்போது மானிடர்கள் முற்றம் பார்க்கிறார்கள். உ அதிலேகனான இத்திரன் ஒவகி வளர்க் துள்ளான்; அவன் தனது மகிமையால் சோதியையும் புனியையும் விரைத்துள்ளான் அவனுடைய மகிமை இது விளையும் அதிகம், மகிமையால் எல்லா உலகங்களைபும் அவன் அதிகமரித்ததுள்ளான். உ எல்லா மானிடச் செயல்களையும் நன்கறிபும் சக்கான், ஆவமுள்ள நண்பர்களோடு சலங்களை கிடுதலை செய்தான்; அவர்கள் மொழிகளால் மனைகளைப்பிளந்து திரிந்தார்கள், அவர்கள் கிருப பத்தடன் கோசாலியை விளக்கஞ் செய்தார்கள்.

எ அவன் பிரவரண தடுக்கும் கிருத்திரை விழ்த்தினான்; உனது இயமுழக்கத்தைத் துரிதஞ்செய்ய உணரவுடனான மேதினி உதவி செய்தான்; கிராசனே! வலிமைபால் தலைவனான நீ சலங்கியின் சலவகளை வச செய்தாய். அ அதிகமழைக்கப்படுபவனே! நீ சலங்கியின் கிணைப்பினைத் தோது சரணமத் தன்னைப் புலனாக்குபவனாய் உன் முன் சென்றான், அங்கிரசாகனாய் போற்றப்பட்டு கோ சாணையப் பிளப்பவனாய் நீ தலைவனாய் எனக்கு அதி பஸத்தை அளித்தாய். [உ. ௭௭ ௧-௮] ௧௧௧ [சமய சிஷி—இந்திரன்] ௧ யாகததிலே, வலிய கிருஷ்பன்போ துள்ள அதிக மழைக்கப்படுபவனுக்கு இந்த—கரணத்தை கோஷியாகன். உ அதிமேன்மைபான அவன் கமது சொற்களைச் செலியுற்றால் பகச் செலவகதையும் வாய் மைப் பொருளாயும் அளிக்கத் தவறுவதில்லை. ௧. கலைய வை அழிப்பவன் பகச்சாணைய எனக்குப் புலனாக்கு வானாக. [உ. ௭௮] ௧௧௧ [வசிஷ்டன்—கந்திரவ சிஷி—இந்திரன்] ௧, ௧௧௧-வது குத்ததின் ௧௧-வது மந்திரத் தைப் போலாகும் உ உனது துணைபால் நான்கள் அறி யாத வலிய சததுருக்களால் துட்டன் துயமற்றவரால் ஆக்கிரமிக்காமலாக வேண்டுமே - ருசனே பரம பிரவரண களைபெல்லாம் நான்கள் உன்னால் கட்டப்போமாக. [உ. ௭௯] ௧௧௮ [சமய—இந்திரன்] ௧ அதிகப் தேவனே, சந்தாமுகமுள்ளவனே, வச்சிராயுதனே இந்திர வானத்திலும் சேரதியிலும் நீ கிரிபாகனா செய்துள்ள உகிரமயிருநது உயர்ந்தது ஒருமபொருளாயும் புகழையும் எவர்களுக்களி. உ அரசனே, தேவர்களில் அதிபலம தேவராகவனே மானிடர்களை ஆட்பிடுபாயும் உன்னை உத விக்கழைக்கிறோம்; மேலான தேவனே எனக்கு புன்மை களைபெல்லாம் நீக்கு, எனக்கு சந்தருக்களை கலமபாய்

ஐயிக்க எங்களுக்குச் சக்தியை யளி. [உ. ௮௦. ௮௦] ௧௧௧ [புருஷன்மா—இந்திரன்] ௧ இந்திர தூது சேரதியிலும் தூது புலிகளும் உனதாகும். வச்சிராயுதனே உனது சன்னத்திலே இரு உலகங்களும் தூது ரூபிற் களும் உனக்குச் சமரணமாகாது. உ வீசனே, வலிபனே, எல்லா வனமைகளோடு வலிமைபுடன் நீ உனது வீசச் செயல்களைச் செய்துள்ளாய்: மகவானே, வச்சிராயுதனே அதிகப் தூதாவுகளுடன் பக கிறையுந் சாணைய எனக்குக் களி [உ. ௮௧.] ௧௧௦ [வசிஷ்டன்—இந்திரன்] ௧ இந்திர, செல்வமளிக்குந்தேவனே! உனனைப்போல நான் செல்வங்களின் அதிபதியாயிருந்தால் நான் துதிப் பவனைப் பாலனாடு செப்பேன்: அவனைத் துக்கத்தில் விட்டுவிட்டேன் உ எங்கிலேயிருந்தாலும் என்னைத் துதி செய்பவனை ஒவ்வொருவராலும் நான் செல்வனுய்ச் செப்பேன்: மகவானே உனக்கு நிரான அரசனல்ல, உனக்கத்திரை தந்தையுமில்லை. [உ. ௮௨] ௧௧௧. [சமய—இந்திரன்] ௧ இந்திர முக்கரபு முப்பல மோடு, கவனதிற்கும் சாணத்தைய அளி: வசிக்ரும கிண யததை என்னிலும் செல்வவான்களிலும் அளி. உனது சாதனை இவர்களிடமிருந்து நீக்கு உ இந்திர! மொழி கிருமபும மகவானே பகவை அபகரிக்குஞ் சித்தத்தோடு சத்துருவைச் சினப்பவர்களினின்றும், சக்தியால் செறிப் பவர்களினின்றும் என்களை நெருவலிப் பாலனாடு செய். [உ. ௮௩] ௧௧௨ [மதுசகந்தன்—இந்திரன்] ௧ இந் திர அதிகப் ஒளிபுள்ளவனே, சூட்சும செயல்களால் சததமாகி, இந்த யகளுக்கள் உன்னை கிருமபுமின்றன. உ இந்திர அறிவால் பிரோதமாகி மேதைபால் துரித மாகும் பொழியும் பிரமணனது மொழிகளுக்கு வர. உ இந்திர குதிரைகளுள்ள நீ அதிதூரிதனாய் துதிகளுக்கு

வா. நாங்கள் பொழியும் இரத்தினம் இன்பமாகவும் [உ. அச.] களந [மேதாதிதி மேதயாதிதி—இந்திரன்] க நான்பர்களே வேறு எவனுக்கும் புகழனிக் காடுதெயுலகன் உலகனை ஒரு துன்பமுமதுகாது. இரதம் பொழியப்படும்கால் சக்தி மிகும் இந்திரனேயே போற்றுகள்: அடிக்கடி அவனுக்கு உலகன துதினைச் சொல்லுகள் உ. எவனையும் ஆக்கிமிக்கும் கிருஷ்பனையும் அழிப்பதவனையும் மானிடனை ஐயிப்பவனையும் பகையைப் போல—நான் சிவனாயுமுளவனை—பகைக்கும் எட்டும் குறகாரணனாயும் இருவர்களுக்கும் உதர சிவனாயுமுள்ளவனைப் போற்றுகள். உ இந்திர! இம்மானிடர்கள் உனது உதவியை அடைப நாளுகித வழிகளா கழைத்தாலும் தினாதோறும் உன்னைப்போற்றும் எங்கனது புனிதமொழி இதுதான். ச மகவானே அறிந்த களஞ் செய்பவர்களில் அரிக்களுடைய காரணனை உன் படைத்தா லொழித்து விடு. நாயகன் இரட்சிப்புடனாக வெகுபல ரூபங்களுள்ள பலகனை எவனாகுத் கொண்டு வா. இவரு வா. [உ. அடு.] களச [கிவலாமிந்திரன்—இந்திரன்] க பாணபரம இன்பமான நான்பர்களான இரு குதிகளனை பிரமத்தோடு பிரமத்தாக பிணைக்கப்படும் புவினை நான் பூட்டுகிறேன்: இந்திர! கவமாயும் திசுமுமான உனது இரத்தினமே அறிவும் ஆறறனுமுள்ள நீ சோமனுக்கு வா. [உ. அக.] களடு [வகிஷ்டன்—இந்திரன்] க அதவர்புக்களே, சனங்களின் கிருஷ்பனுக்கு சத்த மாயும் செழிப்பாயுமுள்ள சோமனது அமசத்தத பயிவுங்கள். சோமன பொழிபவனை அதுசரிக்கும் இந்திரனைப்போல் சோம பான சிவந்ததை ஆறறனும் ஆரவமுள்ள எவனும அறிவதிலை. உ இந்திர உபரிப சோதிசிலாசிரவமாகும் எந்த கந்தாமான அன்னததை

நீ தரிக்கொயோ அதன் இரத்தததப பருக நீ கிரும்புகுய். இரத்தததினம மனததினம இன்பமாகி உன் முன் வயக்கப்பட்டுள்ள சோமனைப் பருகு. உ நீ சனன சமயத்திலேயே சத்திகளாக சோமனைப் பருகினாய்: உனது எதிரகால மகிமையை உனது தாய் மொழிந்தான் இந்திர! நீ நெயானத்ததப பூரணஞ் செயதாய்: போரினாவ நீ தேவர்களுக்கு எல்லாப் பொருள்களையு மளித்தாய். ச புஜபலத்தில கர்வ மடைந்துள்ள துமிக் கர்களே நீ தூண்டுதகால் நாங்கள் தவமசஞ் செய்வேம: இந்திர! நீ கிராகளோடு குழந்த சமர் புரியுங்கால், உன்னால், புதமோக்கும் சமரிலே நாயகன் ஐயிப் போம ஓ நவமாயமகவான் செய்த செயல்களையும் இந்திரனது பூர்வச செயல்களையும் நான் புகலவேன். அதேவிளான மாலகனை பெல்லாம் அவன் ஐயித்தவுடன் சோமம் அவனாகேடானது. உ உன்னைச் சூழ் துள்ள பகக்களின் இவவுலகம உன்னுடையது: அதை நீ ரூரிபனுடைய கணனுல் காண்கொடு: இந்திர! நீயே பகக்களின் தலைவன்: நீ அளிக்கும் செலவங்களை நான் அதுபவிக்கவாமோ எ கூடுவது சூத்தத்தின் உடவது மகதிசத்ததப போலாகும். [உ. அக] களக [வாமதேவன்—பிரகைபதி] க எந்தப் பிரகைபதி தனது பலததாலுமமுழக்கத்தாலும புவியின் எல்லைகளைத் தாங்கியுள்ளானோ எவன் முன்று நிலைகளிலே அமர்த்துள்ளானோ எவன் இவிய நரவுடனுள்ளானோ அவனை பழைய அறிஞர்களான சிஷிகள் தியானஞ் செய்பவர்களாய் தங்கள் முன் னதாபனஞ்செயதுள்ளார்கள். உ பிரகைபதியே கலக்கமனிதது களிப்போங்கும் எங்களைச் சூழ்ந்துள்ள மருததுக்கன்—அதி அறிவு ஒங்குபவர்கள்: பிரகைபதியே, பொழிவதாயும் சதாசனமாவ

தாடும், மூலஸ்தானமாபுமுள்ள கோசாலையை இம்மைச் செய்பவரால் பாணனாகு செய. ௩ பிரகஸ்பதியே ருதந்தை பற்றுபவர்கள் வெகு தூரத்தினின்றே உட்கொடுத்துள்ளார்கள்: உனக்கு மலையினின்று, முழக்கஞ்செய்து இனிய தரகைகளைப் பொழியும் இனறுகள் வெட்டப்பட்டுள்ளன ச பிரகஸ்பதி பரம நிலபத்திலே மகா கோதியினின்று முதன்மைபாபத்தோன்றிப்போது, அதி பலமுள்ள அவன் தனது ஏழுவாடகனாதலும், இஃ முழக்கத்தோடு ஏழ ஓசியிகளால் அகதகாரவகைய பிளந்தான் இ பிரகஸ்பதி தனனைத் துதிகதம் முழக்குச் சண்டத்தோடு கொடுத்ததுடன் கொடுக்கையான வலினைக் கொள்ளுன் பிரகஸ்பதி அகிகளைப் பக்குவஞ் செய்பவர் களாயும் நாதஞ் செய்பவர்களுமான கன்றுகளை, பசுக்களை ஆரவாரத்தால் சலனஞ் செய்தான். ௪ கரங்கன் யக்குக்களாடும் வணக்கவகையாலும் அகிகளாடும் கிளவே தேவர்களின் தலைவனான கருக்கையப் போற்றுகிறோம்: பிரகஸ்பதியே காமகன கல்ல பிரகஸ்பதியோடு கிரமக்கடனோடுமே செல்வபதிகளாக வேண்டும், [௨௦, அ.அ.] உள்ள [நிருஷணன்—இந்திரன்] க வில்லாளன் நாததை வெகுதூரம் எடவதுபோல அழகுக்கு அவ்வகா ததைப்போலே அவனுக்குத் துதியை யளி. அநிகுக் களே உங்களுது ஓசையால் துட்டர்களின் ஒலியை அடக்குவன, மேதாவிடே இந்திரன் கோமணருகில் செய. ௨ துதிப்பவனே கறப்புக்குப் பசுவைப்போலே உனது உண்பின் இழு இந்திரன் காதலன்போல் எழுப்பு. செல்வத்தால் நிறைந்த கோசததை—ஆவமுடன் காப்பதுபோல—ஆவசபுடன்—மமக்குச்செல்வவகையை யளிக்க விரினைத் துரிதஞ்செய். ௩ மகவானே உன்னை தாரான மாயனியபவன் என ஏன் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்?

என்னைத் துரிதஞ்செய். ௩ திடஞ்செய்பவன் என நான் உன்னை அறிகிறேன். சக்கரனே எனது அறிவு கர்மம் யாதாக இந்திரனே செல்வங்காணும் கிறப்பை எங்களுக்குக் கொண்டு வா ச இந்திரா எனக்குச் சக்தியம் என சமரிலே கிறகும சனங்கள் உன்னை அமர்களைத்திலே அழைக்கிறார்கள். அளி அளிப்பவனா விரன் தனது உண்பனாகச் செய்துகொள்கிறான்: கோமன் பொழிபாதவனுடைய நடனப் அவன் காமுதிலலை. இ வெகு பல செல்வங்களைப்போல் சத்திரிசும கோமங்களை பொருள்களின் தலைவனான வன் அளிக்கிறானே அவனது துரிதமும திடாபுதமுமுள்ள சததுருக்களை காணிலே இத்திரன்—கிறதற்குக் கிறன், அவனது கிறத்திரன் விழ்த்துகிறான் ௪ எந்த இந்திரனிலே காமகன் துதியைத் தரிக்கிறோமோ, எந்த மகவான் என்கன விருப்பத்தாக்கு ஆசிரயமளிக்கிறானே அவனைக் காணும் சததுரு தூரத்திலேயே கடுகிடுகவேண்டும், சகலகளை எல்லாப் புத்தகளும் அவனைப் போற்ற வேண்டும். ௪ பல சனங்களாலழைக்கப்படுக தேவனே உனது உகிராயுகத்தால் தூரத்திலேயே சததுருவைத் தூரது இந்திரா பசுச் செல்வத்தைபும தானிய செல்வத்தைபும எவகளுக்களி உன்னைத் துதிப்பவனுக்கு பல மும பொருளும் நிகுத்த புத்தியைக் கொடு. ௫ அதி வன்மைபுடன் வலிமை நிகுத்த விரியம் நிறைந்த கோம இரணங்களைப் பருகும் இந்திரனான மகவான தனது அளிப்பைத் தடைசெய்வதிலலை, கோமன் பொழிபவனுக்கு அவன் அதி செல்வத்தைத் தருகிறான். ௬ ருதாடுபவன் காலம் பார்த்து தனது காய்களைக் குவித்து ஓயிப்பதுபோல் தனது மேலான செய்கையால் ஆதாரத்தைப் பற்றுகிறான். தேவகாமனான அவன் செல்வத்தைத்தடை செய்பாதவனுக்கு கவதாக்கனோடு

பொருள்களை அளிக்கிறது. ௧௦. ௧௦௫-வது சூத்திரத்தின் ௧௦-வது மந்திரத்தைப் போலாகும். ௧௧. ௧௦௫-வது சூத்திரத்தின் ௧௧-வது மந்திரம். [௨௦. ௮௬.] ௧௧௮ [பரத்வஜன்—பிரகஸ்பதி] ௧ முகந்கோன்றி மலைபின்ப்பவனாயுள்ள பிரகஸ்பதி, அம்மொன்றின் மகனான அகியோடாரும் எங்கள் பிதாவான ருத மெனப்படுபவன், சோதிரிலே வசித்து இரு திடவழிகளால், புதிக்கு சோதிக்கு விருஷபகாதபபேரல் ௧௧7-சனை செய்கிறான். ௨ தேவர்கள் அழைக்கப்படுவதால் எல்ல சனைக்களுக்கு விரிந்த உலகத்தைச் செயத பிரகஸ்பதி எதிரிகளை யழித்து அவர்களை கோட்டைகளைப் பிளக்கிறது. துவேஷுக்கும் சத்தாருக்களைத் துவமசுக் செய்கிறது. ௩. பிரகஸ்பதி சமரிலே செலவாகுகள் ஐயித்துள்ளான், இந்த தேவனையும் பசு மிகுந்த பெரிய காலைகளையும் வென்றுள்ளான் பிரகஸ்பதி சனைகளையும் சோதியையும் வெல்ல முயன்று, எதிர்ப்பற்றுகி ஞான மெனக்கொல் பகவதின் அழிக்குள் [௨௦. ௯௦] ௯௧௬ [அவரைய ஆவகினை—பிரகஸ்பதி] ௧ எவகன் பிதா, ருதந் தேவனிற்பதாயும் ஏழு சிமுள்ளதாயும் பெரியதாயுமுள்ள இந்த அறிவைக் கண்டார். கிவசனைக்களுக்கு கணபனான அவரையா இத்திரனுக்குத் துதியைச் செய்யுகொல் தரீபத்தைத் தோற்றுவித்தார். ௨ அவரையா ஒளி மக்கடகனான விரக்கன் ருதம துதிப்பவர்களைவிருதம கினைக்கும் அவர்கள், அறிஞர் பதவியை வகித்த அவமொக்கனான அவர்கள், யகருதின் கிவதத்தை முதன்மையாய் போற்றினார்கள். ௩ ஹமஸ்தவனி முழுவதும் கண்பர்கனான சூழ்ந்த பிரகஸ்பதி பந்தரு செயத கலமயமான தடைகளைப் பிளந்து பகைகளுக்கு முழங்கினான் : அவன் அவர்களைக் கண்டவுடன் துதி செய்தான். ௪ அவன் பொய் பந்தம்

கனால தின்ற பகைகளை ஏகத்தினின்று தனிமையாய் வானம் புதிக்கு உபசமாய், செலுத்தினான். பிரகஸ்பதி இதரில் சோதியைத் தேடி ஒளிமயப் பகைகளை புலனாகினை : அவன், மூன்றைப் புலனாகினை. ௫ பிரகஸ்பதி அதோமுகமான 1, 2, 3-தனையும் சயனங்களையும் பிளக்குவதால் சனைதரித்தவனிடமிருந்து மூன்றைத் தனிமை யாயப் பிரித்தான். பிரகஸ்பதி சோதியைப்போல் கர்ச்சனை செய்யுகொல் சூரிபிளையும் உலகையையும் பசுவையும் சோதியையும கண்டான். ௬ இந்திரன் தனது முழக்கம் என்னும் கணததால் பகைகளைத் தடைசெய்த வலினைப் பிளத்தான் : அவன் முயற்சி மலரும் கண்பர்களைநோடு பாவை காடுபவனாய் பனிக்கனின் பகைகளைத் திருடினான், அவரைய அழைத்தான். ௭ அவன் செல்வத்து ஐயிக்கும் ரத்தியமான கண்பர்களைநோடு பகைகளின் பாவை—தரித்து—த் தடை செய்பவனை—ப் பிளத்தான் : பிரகஸ்பதி கிருஷ்ண வராதொகளைநோடு உழைப்பாலான விபரணையால் திசைபத்தைப் பற்றினான். ௮ அவரைய பகைகளை காடுபவர்களாய், நினைவுகளால் கிசமனத்தால் கோபதியைச் சனைஞ்செய்தார்கள். பிரகஸ்பதி, பரஸ்பாமவெட்கமபிரிந்து முயற்சிகளெனாடான கண்பர்களைநோடு ஒளிமயப் பகைகளை கிடுகிடு செய்தான். ௯ எமது சனைபிலே மன்கனகா மன்னவகளைநோடு கிவகமபேரல் காச்சிக்கும் அவனைத் துதி செயது, ஞானகன் ஐயிக்கும் ஓவ்வொரு சமரிலே, ஐயிலெனாயுள்ள சத்தி மிகும் பிரகஸ்பதியிலே காவகன் இன்பமுடனாகவேண்டும். ௧௦ கிவகருபமான பலத்தை அடைதது ஒளிமய உபரிய கிவையை அணுகியவுடன், மானிடர்களை எல்லா கிவைய்கனினின்றும் தவகன் மொழிகளிலே சோதியைக் கொண்டுயந்து பலம் மிகுந்த பிரகஸ்பதியைப் போற்றினார்கள். ௧௧ தீர்க்கவாயுசைப்

பற்றும் ஆசிகளை அறியுங்கள் : உங்கள் சுபாவருணத்தால் உங்களுடைய பக்தனுக்குத் துணை செய்பவர்கள் எங்கள் சத் துருகர்கள் எல்லாம் திருமயி தூதர் செய்வார்களாக. விசுவம் புலனுக்கும் புதியே கோதியே இத்தான் அளி யுதுங்கள். கட. இத்தான் தனது உயரிய பலத்தால் சல அசக்களுள் அர்ப்பித்து கிரதனைப் பிரதான அபி னையக் கொண்டுள் ஏழு நதிகளை விநிலை செய்தான் : கோதியே, சகமே எல்லா தேவர்களோடும் என்கொப் பாலானு செய்பவர்கள், [உ. ௦. ௧௧] ௧-௮௦ [பிரியமேதன் ௧-௧௨ புருஷன்மன், ௧௧-௨௧ இத்தான்] ௧-௨ ௧௧௦-வது ருத்தத்தின் ௧ ௧, ௧-௨து மாதிரிகளைப்போ வாகும். ௧ காணும் இத்தானும் இத்தானுடைய உயரிய ஒளிவிகக் கிரதத்துக்குச் செல்லுதலால் தேன் பருகியுள்ள நாகங்கள் மூலேழு வண்பாகளின் விலயத்துக்குப் போவே ௩, ௧ பிரிய மேதர்களே, போதறுவான் புகழுவான், பாடுவான், பால்கள் துதிப்பார்களாக அவனைப்பெரிய கோட டையோல் கோததிரு செய்பவர்கள், ௧ காக்காய் முதல ருத, கோஷம் இகரத்திலே இனிப்பொழி மவாக. இத்தா னுக்கு உயரிய பிரமம் மொழியப்பட்டுள்ளது. ௪ சக்ல வரப்பள்ளவையையும் சந்தாமரையும் கிள்கலமாயுமுள்ள பசுக்களான தாலர்கள் இவரு வருவதால் அசுத்திகளான கிலயம் கோமபானத்தை இத்தானாகாகப் பறது. ௮ இத்தான் பானஞ் செயதுள்ளான், அகவி பானஞ் செயதுள்ளான் : கிரயேதேவர்கள் பூசனமாய்ப் பானஞ் செயதுள்ளார்கள். இவரு வருணன் தன் விலயத்தைச் செயது கொளவான் : பசுக்கள் கன்றுகளுக்குப்போலே சலவகள் அவனுக்கு கோஷஞ்செயதுள்ளது. ௧ ஏழு நதிகளுள்ள வருணனே நீ கடேவன் : பெரிய வாயுள்ள குழைப்போல் உனது கண்டத்துக்கு சலங்கள் பாய்வித்

தன், ௧௦ எவன் தாசனுக்கு அலங்காரமான தூதர் சனைப் பக்குவஞ் செய்துள்ளானோ, அருகிலுள்ள அசுவல் களை அகிழ்த்த அவனே தலைவன், மெல்லிய தேவமுள்ள வன். ௧௧ அதிபலமுள்ள இத்தான் சத்துருக்களைத் தாசமாய் எண்ணுகிறான் : தூரமாயுள்ள அவன் பால னுள் அவன் தன் மொழியால் பக்குவமான ஓதனைத் ததப பிரத்தான், ௧௨ கிறவனுள் அவன் அதிபால னுள் அவன் புதிய இரதத்திலேறினான் : அவன் தனது பெரிய தூதருக்கு மேலான சுவதற்பமுடன் மிகுமம் போலான மகக்ஷிப பக்குவன் உடதான ௧௩ இலலற பதிலே, ௧௪௧௧ புகழியவிலை பெசன இரதத்திலேறு, ௧௪௧௧௧ அவன் ஆய்ம பாதமுள்ளவனுபு ௧ அருணனுபும் சுவனதிபளிப்பவனுபும் குறை நுளியனுமான் ஒளிமலையை யடை யோம் ௧௪ இவன் துயமாய் செழுமையாகி செல் வவகளை அக வதாக்கு அவனை அருகில் அழைக்க தலை வனுக்கு சலவகள் உலவதுபிரால் வணக்கமுடன் அவ னுக்குச் செல்லுகிறார்கள், ௧௫ பிரியமேதர்கள் தருப்பை கிரிதது பகலுதனைப் பக்குவன் செய்பவகால், புராதன வதகருதின் பவதய மகனினையே உபாசிப்பவர்களா வார்கள், ௧௬ மாவிடர்களின் மன்னனுள் இத்தான், தடைவற்ற இரகங்களில் செலனும அவன் சமர்ப்பியும் கோன்களைச் சிதறடிக்கும் சிறப்புவாய்ந்த கிருத்திர சம் ஹரான் சாதலப்பட்டுள்ளான், ௧௭ புருஷன்மன்னு கோதியிலே பெரிட நுரியன் கைக்கப்பட்டுள்ளது போல் எவனுது பேரவசுதவ கையிலே சந்தாவச்சிராயுதம் தரிக்கப்பட்டுள்ளதோ அவனுது இரட்சிபண்ப யவைய இத்தானுள் அவனைப் போதறு ௧௮ சக்தி சதாசகலம் வன்கரும செயல செய்பும இத்தானே எவனுளும் ஆகசிர மிக்க உபவாது திடத்திலே நீரனுபும் குரனுபும் தடை

யற்றும், அந்நிலையிலும் போற்றப்படுபவனுமான இத்தி
 தனை யக்குத்தாலும் அதித்தொழிக்க இயலாது. ௧௬ அதி
 வலிமையுள்ள ஐயலிலன் இத்திரன், சமரிலே அதிசக்தி
 வாய்ந்தவன்; அவன் சன்னமாகுங்கால் எங்கும் பாவி
 புள்ள மேலான பகவான் முழக்கஞ் செய்தன, சோதி
 களும் சகங்களும்கேள்வந்தன. ௨௦—௨௧. ௧௬௧—வறு
 குத்தத்திய முதல இயற்கைநிலையினைப் போலாகும்.
 [௨௦. ௧௨.] ௧௭௭. [பிரகாரத். ௧—௨. தேவஜாமயன்
 இத்தரமாதான்—இத்திரன்] ௧ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭௭௭௭௭௭௭௭௭
 உவனை இன்ப முடனாகவேண்டும், முழக்கஞ்செய்ய
 வனே! உனது செவ்வததை அளி. பிரமமததவேஷி
 களைக் கொலது. ௨ தானமளிகாத நாயுடுகளை உன்
 காலால்மிதித்துவிடு, நீமகான், உனக்குச் சமமானவனான
 மில்லை. ௩ நீ பொழிந்த சோமனின் தலைவன், பொழி
 யப்படாத சோமனும் உன்னுடையது. நீயே சனவக
 னின் தலைவன், ச பாஸ்பாசம் சேவை புரிபவர்களைப்
 முயற்சிலிசாபெட்டவர்கள் இத்திரனின் சன்னத்திலேயே
 அவனிடம் சென்றார்கள் அவனது சனிரிபத்தைப்
 பகிர்ந்துகொண்டார்கள். ௫ இத்திர உனது சன்னம்
 வலிமையில வனமையில் வீரத்திலாயிற்று: வலியான நீ
 வாய்மையுள்ளவன். ௬ இத்திர நீ கிருத்திராழிப்ப
 வன், நீ வானத்தை விரித்துள்ளாய். நீ வனமையால்
 சோதிக்காத தரவியுள்ளாய். ௭ இத்திர உன்னோடு
 இணையும் சோதியை உன் கைகளிலே நீ தரிக்கிறாய்.
 உனது ஓடிசால் வச்சிராயுதத்தைத் தீட்டுகிறாய்.
 ௮ உனது பலத்தால் கிரகப்பிராணிகளை அதிகொழிக்க
 கிறாய், நீ எங்கும் கிரகப்பிராணிகளாய். [௨௦ ௧௨. ௧-௮.]
 ௯ ௮௨. [ஆவகிண—கிருஷ்ணன்] ௧ தருமத்திலே தரித
 மாயும் திடமாயும் சுப்பதியாயுமுள்ள இத்திரன் இவ்வத

தக்கு வருவானா: அவன் தனது வாய்பில்லாத
 மேன்மையோடு வன்மையோடு எல்லாந் சயிக்கும்
 சத்துருக்களை ஜயிப்பவன். ௨ எனது இரதம் கிரியா
 புனது, அசுவகன் சவாநினைத்திலுள்ளன அரசனே
 வச்சிராயுதத்தை உன் கை திடமாய் தரிக்கின்றது:
 மானிடர்பதிய உனது கல்வழியில் தரிதமாய் வர நீ
 பருகுக்கால் உன் பலத்தை நால்கள் வளர்க்கிறோம்.
 ௩ நார்பதியாய் வச்சிராயுதம் தரித வனாயுமுள்ள இத்த
 வனான இத்திரன் வலிக்குந், உக்கொழும் உறுதியும்
 வாய்ந்த அசுவகன், எவ்வாறு உன் கலந்து புரிந்தாய் சத்
 திய சகதியுள்ளவனாய் ஜயிக்கும் கிருஷ்ணனாய், இவனை
 எவ்வாறிடம் கொண்டு வருக ௪ விட்டில் கிரகப்பதையும்
 சோதனமுள்ளவனாயும், சக்தி நாக் துபவனாயுமுள்ள பதியை
 திரிலத்திலே கிருஷ்ணத்தைப் போல் நீ அணுகுகிறாய்;
 நீ உனது ஓடிசை ஒன்று குவி அவற்றை உன்விரல் சேர்:
 நீ அறிஞர் ஓங்குவதற்குத் தலைவனாயும், ௫ செல்
 வர்கள் எவர்களுகது வேண்டி என் நான் துதிப்பேன்.
 சோம புருஷனது யக்குத்தக்கு நீ வர நீ தலைவன் நீ
 இத்தத் தகுப்பையிலே உட்கார், உனது தர்மத்தேடான
 பரத்திரங்கன் சத்துருக்களால் ஜயிக்க படாதவன்.
 ௬ தேவர்களின் முதன்மைபான அமைப்புக்கள் வெகு
 தூரஞ்சென்றன. அவை அதியழியை அடைந்தன அவை
 எவர்களுக்கு அபாசமான புகழ்களை அளித்தன யக்குக்கப்
 பரில் ஏற முடியாதவர்கள் பயத்தால் பதறி பாழிலே
 வீழ்கிறார்கள் ௭ இணக்கப்படற்குத்தாலும் சவாநி
 செய்வதற்குக் கடின குதிரைகளைபுள்ள சத்துருக்களான
 துட்டசித்தமுள்ள அரவியர்கள் தூமாவரர்களாக எவரு
 மானிடர்கள் முதன்மைபாய் அவனை உபாசிக்க நிற்றினார்
 கனே அக்கு அவர்கள் வெகு பல புலன்களை அனுபவிக்க

பொருத்தமாகவிரி உனது பாலியமும் கருவையும் எதிர்த்
துள்ள தூர்நரம் கோததவையும் உனது மரபிசக்கைப்
புதிப்பவையையும் பாழ் செய்வானாக நக கிரமம் வீரியத
தை உ ஆசிரியமரணமும் சலனக் கருவையும்பிக்கும்—
இருமியையும்—சன்னகரலகதிலே இருவைக் கொவதுப
வையையும் நாற்கள் அழிப்பேரமரக கா உனது கவக்கிசப்
பிரிப்பதையும் தமாதிகளேரி சவனிப்பாதையும் மூளைநர
னதுமென்று கவையப்பதுமான இதழைமகவ நகவகன்
கீக்குவேரவ. கரு சகோதரனபோலும் கரதவனபோலும்
புருஷன்போலும் உண்பக்கல் ராவந்து உன் சகரனத்
தையழிக்கும் இதழைமகவ நாற்களழிப்பேரம் கக துக்
கத்திலே இருளிலே உன்னை ஏமாற்றி உனதகயில் சய
னிப்பவையும் உனது சந்தரணத்தை நகரஞ் செய்வதுமான
இதழைமகவயும் நாற்களழிப்பேரம், கௌ—உக. இ—அனது
ருத்ததின் க—அனது மந்திரவகளைப் பேரலாகும்,
உச மனத்தையழிப் இன கீவகிச் செல தூரம், கீவரு,
கீவகிப் பேர, எவ்வகினின்று தூரத்திலேயே கிரகதிவயக்
கான், சில பருஷனது மனம் பலவிதம்—பொருத்த
முள்ளது [உ0 கக] கஅதி [கவி—இந்திரன்]
க நேற்று இவரு நாம் வச்சிரபுதம் வீசும் இந்திரன்
பருகச் செய்தோம், அப்படியே இன்னும் அவனுக்குச்
சோமனை அளிப்புகன், கருதியால் அவனை அவககரி
புன்ன், உ ஆட்டைப் பிணக்கும் வன மிருகமான
ஓசையும் அவனுடைய ஆகனஞ் செய் வதகரிக்கிற்
தது; இந்திர எங்கனது கந்தேரமகதைப் பிரிபமுடன்
ஏறதுககொண்டு அதிரப் பிணவோடு எவகவிடம் வர,
உ இந்திரன் செய்யாத மிருகியான ஆண்மைச் செயல்
எது? சன்மத்தினினே கிருத்திரன் வீழ்ததும் இந்திர
னது ஸ்ரீபையும கிறப்பையும எவன் கேட்டதென? [உ0.

கௌ.] கஅக [சம்பு இந்திரன்] க அறிஞர்களான நான்
கள் செவ்வதையும் சத்தியபுமவடய இந்திரனு
உன்னை அகழக்கிறோம் விரைது பதியான உன்னை மரனி
டன் சமரிலே அகழக்கிறோம், குதிரைப் பந்தவ நிலயங்
கனிதும் உன்னை அகழக்கிறோம். உ அநுபதனை, வசிர
நலாதனை, வல்லன் என போற்றப்படுவானே, வசிர
புதம் விசயவனை, ஐயிப்பவனில் பகக்கலையும் குதிரைய
பும இரத்தத்தையும், செவ்வதையும் வீரமய்ப் பெழி,
[உ0. கஅ.] கஅக, [மேத்யாதிதி—இந்திரன்] க இந்
திர! மரனிடரகன ஸதேரமவகனோடு—கீ—சோம
பரன்ம பருக உன்னைப் பிரேரிக்கிறான்: கிபுக்கள்
ஒன்று சொகது முதனமைபாய் உனக்கு கானஞ் செய்
துள்ளார்கள், உ இந்திரன் பசுருத்தில் இந்த விரபக
இன்பத்திலே தனது வீர பலதகத வளாததான், பண்டய
கலத்ததைப்போல இப்பேரதுள்ள மரனிடர்களும அவ
னது மேன்மைமையே போறதுகிறார்கள், [உ0. கக]
கஅஅ [கிருமேதன்—இந்திரன்] க இந்திர துதி
நம்பா நவகன சலவகித் தெரட்டுவ சலங்களைப்
போல் உனக்கு எவகன் கிருப்பவகளைப் பிரேரித்துள
னோம், உ குரனே வசிரபுதனை கதிகள் கலந்தியை
பெருகருவதுபோல் பிரமமவகன, தினந்தேரதும் கீயே
வள நும் உனது வலிமையை வளர்க்கின்றன உ மொழி
சோகது இந்திரன் வகிக்கும் துரித தேவரின குதிரைகின்
விரித விரைவ துக்கதழியுள்ள இரத்தத்திலே கானவக
ளாக இவைக்கிறார்கள், [உ0 க00] கஅக [மேத்யாதிதி—
அக்கினி] க அவகன் கிசவயிவதனும் தேராதரவும் பக்
ருத்தின கசவகதபதும் தூதனுமான அக்கினியை வரிக
கிறோம், உ அவகன் அவிவயிப்பவனையும் அநேக
கிருமபுபவனையும் கிரகப்பதியுமான அனலக்கினியை அவி

கனால் சதாநாமம் அழைக்கிறார்கள். ௩ தேவர்களை இங்ரு அழைத்து வர நருபகப விரித்தவனுக்கு அக்ஷிணி நோவநிணன் ி நேறாதா. ௧ துதிக்கருகன் [௨௦. ௪௦௩] ௧௧௦ [கிகவாமிததிரன்—அக்ஷிணி] ௩ கந்தரமான அகக்ஷி இருளைத் தூரமாக்குமா அவன் துதிக்கருகன். கணாகதத்துக கருதணன் கிருஷ்பன் எழுப்பப்பட்டுள் ளான். ௨ அக்ஷிணி கிருஷ்பத்தைப்போல் தேவர்களை வந்திக்கும் அசுவத்தைப்போல எழுப்பப்பட்டுள்ளான்: மானிடர்கள் அகிசனோடு அகிசைப் போற்றுகிறார்களா. ௩ கிருஷ்பனே அக்ஷினியே கிருஷ்ணர்களான நாகுகளா கிருஷ்ணத்தைப் போலுள்ள உன்னை அதி ளுளி வீசும் உன்னை மூட்டுகிறோம். [௨௦. ௪௦௨] ௧௧௧ [தீதி—புருஷனைக் காக்கண அகிசினி] ௧ புரு ஷிஷ்டனே மானிடர்களை! பரதகாடபரக பரகுகளால் பிரகாச கவாநிலை ஏடான அகக்ஷினியைப் போற்றுவதை வெவ்வேறுகரு சிறப்புடனான அகக்ஷினியை நன்குமனிகரு மக்கினியை சோதிக்குச்—சாற்றுகள் ௪. அகக்ஷினியே! ி அனலையோடு இங்ரு வர; நாகுகள உன்னை நேறாதா வரக வரிக்கிறோம். யகக்ஷிமான் உன்னைத் தருபகப விலே அமரகத, அகி நோவாத நியமம் உன்னை நின் திடுக ௩ அகக்ஷினியே பலத்தின் மகனே யக்ஷுதிலை சாதனமாக உனக்கு வருகின்றான்: வெய்கெழுள்ள சுகதி மகனான அகக்ஷினியை யகக்ஷினியிலே முதன்மையாய் போற்றுகிறோம். ௨௦. ௪௦௩ ௧௧௨ [பிரதபாதிதி ச—உ கி நாமேதன்] ௧ புருவகவே என்னது இம்மொழிகள உன்னை வளரகதடபம். அனல் நிறகுகளோடு கத்தர்களுக்கும் அழிவாருகளு நான புருஷர்களு னதேசமவகனால உன்னைத் துதிக்கிறார்கள். ௨ அவன் ஆயிரம் ரிஷிகளால் பலத்தில பெருகி கடலைப்போல விரிந்துள்ளான்: அவனது அம்

மகிமையும் மேன்மையும் யக்ஷுகளிலும் கிப்பிர இராந் தத்திலும் சத்தியமாயுள்ளன. அவனே போற்றப்படு கிறான். ௩ ஒவ்வொரு சமரிலும் அழைக்கப் படுவதர்க் கான இத்திரன் எவகளுகிலாவானாக. கிருத்திரனைக் கொல்லும் அதி வலிமை வாய்ந்தவன் துதிக்கும் யக்ஷுந் களுக்கும் வருவானாக. ச செவ்வமணிப்பதில ி சிறந்த வன், ி சத்தியன். ி செவ்வஞ் செய்பவன். நாகுகள் அதி பலமுள்ள பலத்தின் மகனுடன் அதி மேன்மை பரவவதுடன் ஈட்டைப் காடுகிறோம். [௨௦. ௪௦௪] ௧௧௩. ௧ இத்திரா ி சமர்களிலே எல்லா சத்தரு சேனை கையு மடக்குபவன். ி பழிச்சொல்லழிகரும் பிரா வாவாய்; எல்லாய்—பகைவர்களையு—மழிப்பாய். சத்தருக்களை ஜயிப்பவன். ௨ தாய் தந்தைகள் தவகள் கிகைவாத தரிபபதபோல வானமும் சோதியும் உனது ஜயகில சத்திரிலே நாய்த்துள்ளான். இத்திரா ி சத்தருக்களை எதிர்க்குநகால உனது கோபத்தில் பகைவர்கல் பரழாகின்றார்கள். ௩ மூப்பறைய எதிர்ப் பவனாய் எதிர்ப்பற்றவனாய், வேகனாய் சத்தருக்களை எதிர்ப்பவனாய் இத்திராகளின் சிரோஷ்டனாய் இம்சையற்ற வனாய் துக்கியைச் சிறப்பிக்கும் இத்திரனை உதகிக் கழையுமகன் யுகதமாக்குமகன் ச—இ சயு—வது ருத்தம் ௧௧—௧௧—வது மத்திரங்கள் பேரவாரும். [௨௦. ௪௦௪] ௧௧௪ [கோஷுலித்த அசுவருத்தினென்] ௧ உனது பெரிய இத்திரியத்தையும் பெரும் பலத்தையும் பெரும் சவகற்பத்தையும் மேலான வக்கிராயுதத்தையும் எவகனது கிருபபம் காமையாக்குகின்றான். ௨ இத்திரா வானமும் சோதியும் உனது பெளஷத்தைப் பெருக்கு கின்றான். மலைகளும் சலங்களும் உன்னை எழுச்சியாக்கு கின்றான். ௩ உன்னைப் பெரிய விஷ்ணுவும் சுவயமும்

மித்திரனும் வருணனும் போற்றுகிறார்கள். மருதனுக் களின் பலமும் உணர்வு அதுசரிக்கின்றது. [உ. ௨. ௧௦௩] ககரு, க. நதிகள சமுத்திரத்திற்குப்போலே அலைவதும் அவன் கோபத்தின்முன் வணங்குகிறார்கள். உ இத்திரன் வானத்தைப்போல கோதியையும் சாமத்தைப்போல விராவ மாக்குவதால் அவனது இந்த ஒளிக் பிரகாசமாகின்றது. உ. துறு கண்டங்களுள்ள அவனது—வசிய வசிரா யுத்தரால் கோமாய்ச் செல்லும் கிருத்திரனது சித்ததை அவன் துண்டித்தான். ச—௧௨. ௧௪௪ வது ரூக்கத்தின் ச—௧௩ வது மாதிரிகளைப் பார்க்கவும் ௧௩—௧௪. ௪௫௦ வது ரூக்கத்தின் ௧௪, ௧௫ வது மாதிரியைப் பார்க்க வும். ௧௫. மானிடன புலதியை அதுசரிப்பதுபோல ஒளி வீசும் தேவியான உஷணை சூரியன் கொடாருவான் : மேலான மங்களத்துக்காக நான் தீவயர் தரிப்பவனாய் அங்கு சந்தானமாகி விராவஞ் செய்கிறான் [உ. ௨. ௧௦௪] ககரு [கிருமேதன்—இத்திரன்] ௧ இத்திரன் நீ எவக ளுக்கு ஒளிகை அளி ஆணமையத் தா, சதக்கிரதுவே நன்கு காண்பவனே பகை ஐயிக்கும் விரன் அளி. உ வக வே சதக கிரதுவே நீயே எங்களுக்குத் தாயும் தந்தையு மாயுள்ளாய். காக்கன் உன்னிடம் சுகத்தை பாடுகின்றோம். உ சதக்கிரதுவே புருஷுதனாயும் பலவானாயும் பல மனிப்பவனுமான உன்னைத் துதிக்கிறோம். நீ எங்களுக்கு விரியத்தை அளி. [உ. ௨. ௧௦௫.] ககரு [கோமன்—இத்திரன்] ௧ இப்படி விரிப்பதான கோம இரத்ததை அவையுள்ள பானத்தை பகைகள் பருகுவனதான். இம் மறுக்கன் பால் முதனமையான சுயாஜ்ய விலைத்திலே பருகுகான் இத்திர ஒளிபோல சலனமாகி சந்தோஷமா கின்றான். உ பரிசுத்தை கிருமபும் சந்தாமான பகைகள் பாலோடு கோமனைச் சேர்கின்றான் ; இத்திரனுக்குப் பிரிய

மான பகைகள் பலமோவரும் தங்கள் சப இராஜ்யத்தை அதுசரித்து துவமசஞ்செய்யும்வசிராயுத்தத்தைப் பிரேரிக்கின்றான் உ. அறிவுள்ள அவன ஆணமையோடு ஐயித் தும் பலத்தை மதித்து அவனது வெகு பல விரதங்களை சப இராஜ்யத்தை அதுசரிப்பவையாய் பெறும் நிலைக்கு அவனைப் பின்பற்றுகின்றான் [உ. ௨. ௧௦௬] ககரு [சத கட்டான்—இத்திரன்] ௧ இன்பம் கிருமபும் இத்திரனுக்கு சோமனைப்பற்றி எமது பாக்கன் முழக்கமாகுக, அறிஞர் கள் துதிவைச் செய்வார்தளாக. உ ஏழு சனங்கள் இன்பமாகி எவளில் எல்லாய் புகழும் சாயந்துள்ளனவோ அந்த இத்திரன் காக்கன் சோமனுக்கு அடைக்கிறோம். உ தேவர்கள் மனக் துண்டும் பக்குத்ததிரிகதாக்கம் களிலே விராவஞ்செய்கிறார்கள் அவனை எமது மொழி கை வளர்த்து. [உ. ௨. ௧௦௭] ககரு. [பர்வதன்—சோமன்] ௧ இத்திர விஷ்ணுவிலே திரித்ததிலே ஆபதி பத்திலே மருத்துக்களிலே சோமனைப் பருகினால்— அச்சமயத்திலும் இராத்திலே இன்பமாகிறது உ சக்க ரனே நீ தூரத்திலும் சமுத்திரத்திலும் இன்பமாகுதும் காக்கன் பொழியும் இச்சோம இராத்திலே இன்பமாக வும். உ சதப்பதியே சோமன் பொழிபவனுக்கு உதவி செய்பவனாகும் உன்னைத் துதிப்பவனுக்குத் துணையாயும் காணும் அவனது சோமனில் இன்பமாகுவதாலும் நீ இரா சத்தில் இன்பமாகிறது. [உ. ௨. ௧௦௮] எ. ௧௦௯ [ககரு—இத்திரன்] ௧ கிருத்திரன் விழ்த்துபவனே சூரியனே இத்திரனே இனது உதயமான அநாத் திலும் உனது ஆண் மையுண்டு. உ சதப்பதியே சந்தியாய்க் த நீ கினைத்தால் நான் சாசாமலாயேன். உனது அக்கிரம சந்தியமே யாரும். உ இத்திர அருகிலும் தூரத்திலும் உனக்குப் பொழிப்பமே சோமவாகங்களிலெல்லாம் செல்லுகிறது.

[உ0. ௧௧௨.] ௭0௧ [பர்கன்—இந்திரன்] ௧ இந்திரன் என்
கள் மனோவரக்கரன் இரு மொழிகளையும் இவரு கேட்பா
னாக. அதி பலமுள்ள மகவரன் அறிவுடன் இன்ன தூதர்க
ளிடம் சேரமணப்பருக வருவானாக ௨ அந்த நவராஜ்ய
னான விருஷபனை வானமும் கவலமும் வன்மைவரன் தரித்
துள்ளன. தேவர்களின் களியே நீ முதன்மைவாபுடகரர்
துள்ளாய். ஏனெனில் உன் மனம் சேரமண விரும்புகின்
றது. [உ0. ௧௧௩.] ௭0௨ [செனபன்—இந்திரன்] ௧ இந்
திரா பூர்வத்தினின்று உனக்கு நிகர் எவனுமில்லை உனக்கு
நன்பனுமில்லை; நீ புத்தத்திலேயே நடப்ப நாகெருய.
௨ நீ செல்வ புருஷனை நன்பனாக மதிப்பதில்லை, நார
பானஞ் செய்புமவரன் உன்னை நிகர்களை செய்காரான.
நீ இடி முழக்கஞ் செய்புமபொழுதும் ஒன்று பேர்க்குந்
தமயத்திலும் பிராணைப்போல் அமைக்கப்படுகெய்.
[உ0. ௧௧௪.] ௭0௩ [வத்ஸன்—இந்திரன்] ௧ நான் குதத்
தின் பிராணினுடைய பிராணையை அடைததுமேன் நான்
சூரியனைப்போல பிறந்தேன். ௨ என்வகைப் போல்
நானும் பழைய வழியோல துதினை அலகாரஞ்செய்கி
றேன். அதனால் இந்திரன் பலதகை அடைகெய்.
௩ நிஷிகளால துதி செயல்பபட்டு செய்யப்படாமதுள
நீ என் மொழியால வளராதோனாகவும. [உ0. ௧௧௫]
௭0௪ [மேதயாதிதி—இந்திரன்] ௧ இந்திர நாகன
உன்னிடமிருந்து பிரிபரமாலையோமாக, உன் துணை
சூரியயில்லாமலையோமாக, வச்சிராபுகநதரிப்பவனே;
நாகன் எரிப்பதர்க்காத தனப்பபட்ட மயம் போல
என்னுப்—படாமலாகவேனமே. ௨ விருத்திராழிப்ப
வனை சங்கிராமததுக்கு மாதர்கன எனக் கருதப்பட
டோம். ஆனால் நானே உன்னைத் துதித்த பிறகு உனது
செல்வச் செழிப்பிலே நான்கன இனப்படுகுவோமாக.

[உ0. ௧௧௬.] ௭0௫ [வசிஷ்டன்—இந்திரன்] ௧ குதி
காத் தலைவா, இந்திர சோமணப்பருகு. அது உன்னை
இன்பம் செய்க கன்ரு செதுத்தப்பட்ட குதிரையைப்
போல்சோமணப்பொழிபவர்கனாடனதுவச்சிராபுதம்
அழுத்தப்பட்டுள்ளது. ௨ இந்திர செல்வபதியே நீ
எந்தப் பிரிவ நன்பனாக விருத்திரனைக் கொன்றுகெடுயோ
அந்த இவிய இரகன் உன்னை இன்பஞ் செய்வானாக, ௨ மக
வானே வசிஷ்டரால கொல்லப்பட்ட நான் கொலதும்
இந்த மொழியை நன்ரு கவனி. பக்குத்தில் நான் அளிக்
கப்படும் பிரமமத்தை அங்கேரி. [உ0. ௧௧௭.] ௭0௬.
[பர்கன். ௧ ௨. மேதாதிதி ௩. ௪.] ௧ பலபதியே இந்திர
உனது எல்லா இரட்சிப்புக்களோமே எனக்கு உதவிசெய்,
நாகனான நான்கன் செல்வக்காரனும் உன்னைநிறப்பும்
செல்வனுமாக உன்னை அதுசரிக்கிறோம், தேவா நீ என்னை
குதிரைகளையும் பகர்களைபும் பெருக்குபவன். ௨ நீ பொன்
னறது. உன்னிதுளன. நான்தகை எனதுமஇம்மிப்பதில்லை.
நான் கேட்பதை அளி. ௨ தேவ உபாசனையிலும் பக்குத்தி
தும் சமர்கனிலே நூர்திரைப்போல் நான்கன் செல்வக்
களை ஐயிக்க இந்திரனை அமைக்கிறோம். ௪ இந்திரன்
பலத்தால் வானஞ்சோதியை விரித்துள்ளான்; சக்தியால்
அவன் சூரியனை ஒளி விசைசெய்துள்ளான் இந்திரனிலே
எல்லா புலனககளும் கவக்கப்பட்டுள்ளன. களியும் சோம
துளிகள் இந்திரனிலே சோகின்றன. [உ0. ௧௧௮.] ௭0௭.
[ஆபுசு கருஷ்ட—இந்திரன்] ௧ பழைய பா பாடப
பட்டுள்ளது. நீக்க இந்நிரலுக்கு பிரமமத்தைச் சொல்
துகன். அவர்கள் குதத்தின் பூணமான பிருதநிலைய
கானஞ் செய்துள்ளார்கள் ௨ கானஞ் செய்பவர்கள்
அதிதரிதமாப தேன் விருந்து செய் ஒழுங்கு நான்தகை
கானஞ்செய்துள்ளார்கள். எனக்குக்குச் செல்வனாகளும்

சத்தியும் விசுவமாயுயுள்ளன. எங்கனில் சோமத்திவநிகன் பாய்கின்றன. [உ. ௨. ௧௧௬.] எ. ௨. [தேவாதிதி—இந்திரன்] ௧ பெரியவனே அதிபகமுள்ளவனே மானிடர்களால் நீ கீழ்க்கிடும் மேறகிடும் வடக்கிடும் தெற்கிடும் அழைக்கப்பட்ட போதிலும் சர்க்கரைத் தூண்டப்படும் நீ முதன்மையாய் தருவசனேயும் ஆனவனேயும் உன்னாய். ௨. குமனில், ருசமனில் கிருபனில் சமாளமாய் இன்பமளிக்கிரும். துதிவகிக்கும் கண்வரகன் பிரமமன் களால் உன்னை அதுசரிக்கிரகன். [உ. ௨. ௧௨௦.] எ. ௨. [வகிஷ்டன்—இந்திரன்] ௧ ரூபனே கற்கரை பகர்களைப்போல் உன்னை சர்க்கரைத் துதி செய்கிரேய இந்திரா நீ இந்த அசையும் அசையாத சகத்தின் நிலையன்; இந்திரா நீ சோதி காண்பவன். ௨. உனக்கு சிவாய புவி யிலும் சோதி யிலும் எவனும் பிறக்கப்பெயாவதிலை. இந்திரா மகவா பகமுள்ள சர்க்கரை பகர்களை யும புவிசை யும கிரும்பி சர்க்கரை உன்னை அழைக்கிரேயும். [உ. ௨. ௧௨௧.] எ. ௨. [கனச் செபன்—இந்திரன்] ௧ எவற்றால் உன கில் ஐசுவரியமுடனாக உற்சாகமாவோமோ அவற்றால் இந்திரனேயும் எங்களுக்கு இன்பங்களைக் வேண்டும். ௨. விரனே இரத்தின் அச்சானியைப்போல நோத்தி ரஞ்செய்பவர்களைத் தன்பகை உன்னைப் போலுள்ள நீ சலனமாகிரும். ௩. நோத்திரஞ்செய்பவர்களைத் திருப் பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்குப் போல் நீ இரத்தின் அட்சத்தைச் சலனஞ் செய்கிரும். [உ. ௨. ௧௨௨.] எ. ௨. [குதன்—சூரியன்] ௧ இவனே சூரியனின் தேவதன்மம். இவனே சூரியனது மகிமை. செய்கின்ற கடுவே விரிந்த கி கைததையும் அவன் கிளக்கியுள்ளான்; அவன் அவர்களது நிலத்தினின்ற குதியாகி விடுவான் செய்புன்கள் இரவையும் பகையும் அனைவர்க்கும் விசுவஞ்செய்கிரும்.

௨. சூரியன் சோதியின் மூல நிலத்திலே மித்திரனும் வருணனாகவும் இந்த உருவத்தைத் தரிக்கிரும். ஒரு காலத்திற் கருப்பாயும் வேறு சமயத்தில் வெருப்பாயு மான அவனது இரு குதியாகன் அவனது ஒளியை அளந்த காலம் தரிக்கின்றான். [உ. ௨. ௧௨௩.] எ. ௨. [வாக் தேவன்—இந்திரன்.] ௧ அற்புதமாய் சதா வளர்பவ னான கண்பன் எந்த இரட்சகரோடு எங்கனிடம் வருவான்? எந்த அதி சத்தியுள்ள சகைத்தோடு எவ்வாருகில் அணுகுவான்? ௨. அதி இன்பமளக்கும் கடுவே பூஜ்ய மான எந்த சோம இராம திடமாய் காக்கப்பட்டுள்ள தனத்தைத் திறக்க உற்சாகமளக்கும், ௩. உன்னைப் புடனும் கண்பர்களைக் காக்கும் நீ சத இரட்சகரோடு எங்கன அணுகுவாயோ, ௪—௧. ௧௨௪ வது குத்தத்தின் ௧—௩—வது மந்திரங்களைப் பர்க்கவும். [உ. ௨. ௧௨௪.] எ. ௨. [சேர்த்தி—இந்திரன், அசுவினி] ௧ இந்திரா மகவா அதி வகிமையுள்ளவனே, கீழ்த் திசை மேற்கிசை சத் தருக்கரைத் தாமாக்கவும்; உனது விரிந்த காபியில் இன்பமுடனாக, விரனே வட திசை தென் சத்தருக்கரைத் தாத்த. ௨. அங்கனே, பவதானியமுள்ளவர்கள் எப் பகை மீதமாய் பவதானியகளை அதிகஞ் அதுப்புச் செய்கிருக்கனோ அப்படி தருப்பையின் கமோ கிருத் திசை பகருவஞ் செய்வாதவானது புசிப்புக்களை இவரு கொண்டு வர. ௩. ஒரு குதியையிலே மானிடர்கள் குதச் காலக்களிக் வருவதிலை. அவர்கள் சமர்கனிலே இயத் தையு மடைவதிலை. பகர்க்கையும் புவிசையும கிரும்பி அதிஞர்கள் வல்லவனான இந்திரன் அவனது கட்டிக்கை வளர்க்கிருக்கன். ௪. அசுவினிகளே சுப்பதிகளான நீ க் கள் இராமியமான சோமபானத்தைப் பூண்டாய்ப் பருகி அசைச் சேர்க்கையுள்ள கமோயோடு இந்திரனுக்கு

அவனது செயலிலே துணை புரிந்தீர்கள். ௫ இந்திரா பெற்றோர்கள் மகனுக்கு உதவி புரிவதுபோல் இரு அக கிணிகளும் உனக்குத் துணை செய்தார்கள்; மகவானே நீ ஆண்டுகளோடு இன்பஞ் செய்ப்பும பாணத்தையப் பருகிய வுடன் சரஸ்வதி உன்னை இரட்சித்தாள், ௬-௭. ௪௦௬, ௪௦௭-வது குந்த மந்திரங்களைப் போலாகும். [௨௦. ௬௨௫] எகசு [கிருஷ்ண கபிரித்திர இந்திராணி—இந்திரன்] ௧ மானிடர்கள் கோமனைப் பொழியுந் செயலினின்று நின்றதுகிட்டாகச் அவர்கள் இரதிரை தேவன் என அறிவகிலை, புஷ்டியுள்ள சனங்களிலே எனது நண்பனான கிருஷ்ணகபி பூரணமாய் பருகும் சிலவத்திலே இந்திரன் அனைவருக்குத் தலைவனாயுள்ளான். ௨ இந்திராணி உத கிருண்—இந்திரா கிருஷ்ணகபி செய்த துர்ச்செயலை நீ கடந்து செல்லுகிருய், கோம பாணத்தையப் பருகி வேறு எந்த இடத்தைப்பும் காண்பதில்லை; இந்திரன் அனைவர்க் குத் தலைவனாயுள்ளான். ௩ இந்திரனது பேச்சு, இரகப் பொன்றிற் மிருகமான கிருஷ்ணகபி உனக்கு எத்தன்பத் தைச செய்துள்ளான்; இப்போது எவனிடம் இக்கோப முடனுள்ளாய், சிறந்தவனது புஷ்டிக்குகியல் எது: இந்திரன் அனைவர்க்குத் தலைவனாயுள்ளான். ௪ இந்திராணி பேசுகிருள்—இந்திரா பன்றி வேட்கடபாடும் நாயை நீ நண்பனாப்போல பாணனஞ்செய்யும் கிருஷ்ணகபியைப் பிடித்து அவனது செவியைப் பற்றுவாயாக, இந்திரன் அனைவருக்குத் தலைவனாயுள்ளான் ௫ கன்ரு செய்பப் படலென எனக்குப் பிரியமான எந்தப் பொருள்களை வெல்லாம கபி சோகுந்ததுளளான்; அவனது சிந்தை நான் துண்டம் துண்டமாய்ப் பின்பேன், நீமை செய்பவ ருக்கு கனாதோன் துவதில்லை, இந்திரன் அனைவர்க்குத் தலைவன். ௬ எனது பெண்களும் என்னைக் காட்டிலும்

அதிக வசிகாழன்வர்களுடைய அதிக இனிய கிணிகள் ஓவருபவர்களாயுமில்லை, பதியின் ஆகிவகனத்துக்கு தமது அழகைப்பெல்லாம் அதிக ஆர்வமுடன் என்னைப்போ லனிப்பவர்களுயில்லை: இந்திரன் அனைவர்க்குத் தலைவனாயு ள்ளான். ௭ கிருஷ்ணகபியின் பேச்சு, அன்னைபே, ௧௧ மனிப்பவனே, அவனையே என்ன ஆகுமென்பதை நான் சொல்லுவேன். தாயே எனது சிரமும் எனது இடை களும் கெட்டுவின்றன. இந்திரன் அனைவருக்குத் தலைவனாயு ள்ளான். ௮ இந்திரனது பேச்சு, கிரேஸ வேசன் கனோமே கிரிந்த இடைகளோடும் சந்தாந் கை களுடன் புஷ்டிகளோடு அப்பெண்ணுள்ளான், குரப் பத்தினியே நமது கிருஷ்ணகபிபுடன் நீ ஏன் கோப மாகிருய்; இந் திரன் அனைவர்க்குத் தலைவனாயு ள்ளான் ௯ இந்திராணியின் பேச்சு, துன்பஞ்செய்யும் இப்பிராணி கிர பதிபற்றவன்போல் என்னை என்னு ளிருள், நான் மருத்துக்களின் நண்பன் இந்திரனது இராணி நான் கிர மக்கட்களை அடைந்துள்ளவன்; இந் திரன் அனைவருக்குத் தலைவனாயுள்ளான் ௧௦ பகழய காலகதின்னது காரியாவயன சகிராமத்துக்குமயக்குத் துக்குஞ் செல்லுகிருள்: இந்திரனது இராணியாயும் குர கனின் தாயுமாயும் சிலமனஞ்செய்பவளுமான ஸதிரீயான வன் போற்றப்படுகிருள்; இந்திரன் அனைவர்க்குத் தலைவ னாயுள்ளான். ௧௧ இந்திரனது பேச்சு, நான் ஸதிரீகளிலே இந்திராணிகை சொபாக்கிபமுள்ளவன் எனச் செவியுந் தானேன்; ஏனெனில் எக்காலத்திலும் அவனது புருஷன் முப்பினால் மரிப்பதில்லை, இந்திரன் அனைவர்க்குத் தலைவனாயு ள்ளான். ௧௨ இந்திராணி! சைத்தால புனிதமாகும் எவனது பிரிய அகி தேவர்க்குக்குச் செல்லுகின்றதோ அந்த எனது நண்பனான கிருஷ்ணகபி கில்லாமல் நான்

எனதையும் அதுபயித்தது இவ்வி, இந்தியன் அனைவருக்குத் தலைவனாயினான். கூட கிருஷ்ணாகபி பேசுகிறான். கிருஷ்ண கபாலி செல்வி நற்புத்திரருளையனே நல்ல மருமகன் உன்னவனே, இந்தியன் அதிகமளிக்ஞம உனது பிரிய அயிலை உனது காண்கண் இந்தியன் புசிப்பான், இந் தியன் அனைவருக்குத் தலைவனாயினான். ௧௪ இந்தியன் பேசுகிறான். அவர்கள் எனக்கு பறிவந்து இருபது உதயத் தலைப் பக்குவஞ் செய்கிறார்கள்; அவற்றின் சத்தை நான் புசிக்கிறேன்; அவர்கள் எனது குடும்ப உணவாகப் பூணஞ் செய்கிறார்கள்; இந்தியன் அனைவருக்குத் தலைவனாயினான். ௧௫ இந்தியாணி மொழிகிறான் கூரிய கொம்புக ளுள்ள காரீரையப்போல் கட்டைகளின் நடுவே முழக் கஞ் செய்பவனாயின இந்தியர் உன்னை நாடி உனக்குப் பொழியும் அவனது இரண்டும் உன் மனத்துக்கு இன்ப மாகுக, இந்தியன் அனைவருக்குத் தலைவனாயினான். ௧௬ எவனது மனம் இன்பத்தின் நடுவிலாகின்றதோ அவன் தலைவனாவதில்லை. எவன் கிபரபுகமாகி எவனது கிரணமோங்கும் ஆக்கஞ் விரிந்துள்ளதோ அவனே தலை வனாவான். ௧௭. இந்தியன் பேசுகிறான், எவன் அமர்ந்த எவனது இருள் விரிவின்றதோ அவன் தலைவனாவதில்லை; எவனது மனம் இன்பத்தின் நடுவிலாகின்றதோ அவனே தலைவனாவான். ௧௮ இந்தியாணி பேசுகிறான். இந்தியர்! இந்த கிருஷ்ணாகபி அழிந்தமிருகத்தையும், பக்குவஞ்செய் பவனையும் நவமாண பாண்டத்தையும் கத்தியையும் கட்டை மிருத்த வண்டியையும் கண்டான், இந்தியன் அனை வருக்குத் தலைவனாயினான். ௧௯ இந்தியன் பேசுகிறான். அனைவரையும் கண்டு நாசனையும் ஆரீயனையும் தெனிக் து பார்ப்பவனாய் நான் செலவாகிறேன்; நான் தீரணப்பார்க்க டிறேன்; கிரததைபோடவிப்பவனது கோமஇரணத்தைய்

பானஞ்செய்கிறேன், இந்தியன் அனைவருக்குத் தலைவனா யினான். ௨௦ பாவனவன்களும் பாதாந சரிவுகளும் எதனைப் போசனைகள் விரிந்துள்ளன? அருகிலுள்ள மனைகளுக்குச் செல்; கிருஷ்ணாகபியே உனது இல்லத்துக் குச்செல், இந்தியன் அனைவர்க்குத் தலைவனாயினான். ௨௧ கிருஷ்ணாகபியே நீ மறுபடியும் வர்; நானகன் இருவ கும உனக்கு இன்பத்தைக் கொண்டு வருவேனாம். உறக்கம் செலுத்தாம இவ்வழியாக நீ விடு செல்துகிறாய், இந் தியன் அனைவருக்குத் தலைவன் ௨௨ இந்தியாணியின் பேச்சு. இந்தியர் கிருஷ்ணாகபி நீங்கள் உங்கனது மனைக்கு உச்சமாய் செல்துகளால் முழக்கஞ் செய்த அம்மிருக மெனகே? மானிடர்களுக்குத் துன்பமளிக்கும் அம்மிரு கம் எனரு சென்றது? இந்தியன் அனைவருக்குத் தலைவனா யினான். ௨௩ மனுவின் பெண்ணுள் பர்க ஒரே சன னத்தில் இருபது மக்கடனைப் பெற்றான். அவனது உத ரம் தக்கத்தைய் செப்தாலும் அவனது பாகம் மக்கள் மனிப்பதாரும். [௨௦, ௨௨௬.]

குத்தாப குத்தங்கள்

௭௧௫. மானிடர்களே இதைக் கேளுங்கள். நானுதி தவ கப்பமெ கொளமனே! அதுபதுவியாய் தொன்னுது— கிரீர்களை—சததுருக்களிலே நானகன் சேர்த்துள்ளோம். ௨ பெண்களைத் தங்கள் பக்கத்தில் அடைந்துள்ள இரதயிழுக்கும் இருபது ஒட்டகங்களை அவன் அளித் தான்; அவனுடைய இரதத்தின் உச்சி சலனமா ருக்காகம்—வானம்பற்றும்—கோதியைபுந் திரைக்கிக்கும். ௩ அவன் பதது மாண்களையும் துது பொன் சவகிசிகளை

௫௮௬—௭௨௬. கருத்த இந்தியனது மனமே.

பும் சிஷிக்களித்தான்; அவன் ௨00 புரவிகளைப் ௬0,000 பசுக்களையும் கிருமபுலனாக்களித்தான். ச துதி செய்ய வளை காணாது செய்; பக்குவ பழமுள்ள பட்சியைப்போல் காணாது செய் சத்திரியின் இரு அலகுணைப்போல் காலும் உதடுகளும் அகைகின்றன. இ பாக்களும் மரணி டர்க்களும் பசுக்களையும் மாடுகளையும் போலே முன் வருகிறார்கள்; அவர்களுடைய பெண்கள் மனைவியுள்ளவர்கள்; அவர்கள் வீட்டில் பசுவினருகிறுள்ளவர்கள். ச துதி செய்யவளை பசுவையும் பொருளையும் காணாது காணாததக் கொண்டு வர, வில்லாண்ட சாதனத்தக் குறி வைப்பதுபோல இரத்ததிகை தேவர்களுக்குச் செய். ச கிவை சனத்துக்கு—ஹிதனாயும்—அனைவரையும் அரசு புரியும் அரசனாயும் மரணிடர்களிலே தேவனுபோலரும பரிசுதித்தன் துதியைக் கேளுங்கள். அ டெனாவப பதி யான பரிசுதிப்பதி ஸ்திரீபோடு குலத்தைச் செய்பவனாய் சூசனமடைந்த தவத்தைய செய்பவனாய் எங்களுக்குக் கேட்புமத்தை அளித்தான். ச பரிசுதி இராஜாவின் இராஜபத்திலே ஸ்திரீ பதியினிடம் கிணவுவதாவது 'கான் உன் முன் தயிதாரபா பலாசத்தையா பாசத்தையா வைப்பேன். ௬0 சுவர்க்கததுக்குப் போலே வெடிப்பிலே பக்குவ தானியவ கிளம்புகின்றது. பரிசுதிதன் அரசு புரியும் காட்டிலே சனங்கள் சாதேஷமாய வாழ்கிறார்கள். ௬6 இந்தியன் கவிதை எழுப்பிச் சொன்னதாவது— எழுந்திரு நீ பிரசாஸஞ் செய்பவனாய் இங்கு மனமும் சுற்று; உக்கிரான என்னை துதிசெய்; சர்வ சத்துருக்களும் உனக்குச் செல்வத்தை அளிப்பார்கள். ௬௨ பசுக்களே இவரு பெருகுங்கள்; புரவிகளே இவரு ஓங்குங்கள்; மரணிடர்களே இங்கு மேன்மையாகுங்கள்; ஆயிரத் தட்சிணை வளிக்கும் பூஷணன் இங்கு பொருக்துகிறான். ௬௩

இந்திய இங்கு பசுக்கள் காப்புடனாக. துன்பத்தினின் தும கோபதி நீக்குவானாக. திருடனும் அவர்களை சுவா தினஞ் செய்பாமலாவானாக. ௬௪ காமகன் அடிக்கடி ருததச் சொன்னோடு மக்கள் மொழியோடு விரைப புகழ் கிறோம். காமகன் காணாது செய்யும் பசுக்களிலே இன்ப மாகவும், புன்மை எவகையில் கிழாமலாகு. [௨0. ௬௨௪.] ௬௬ ச சகைக்கும சங்கிராமத்துக்கும் சோமனைப் பொழியும் பக்குவில புருஷனையும், அவரு சதனரு வழிக் கும் சூரியனையும் தேவர்கள் பூவத்திலே சித்தஞ் செய் தார்கள். ௨ சகோதரிகைச் சேர்பவனும், ஸண்பனைத் துன்பஞ் செய்ய கிருமபுலனும், மூதவனை அவமதிப்பவ னும் அநோகதிரிலாவார்கள் என அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ௩ மக்களும் பெருகுபவனது மகன் வீரனாகு கால், அறிஞனாக நெருவன், அவனை உயர்ச் செலுத்த யிரியமான மொழிகை உபதேசித்தான். ச அதுபயித் காதவனிகளும் தானமனிக்காத தவவந்தனும் அறிஞர்க ளால் தன்னப்படுகிறார்கள் என காம செவிபுந்துள் னோம் ௫ தேவனை பஜித்தவர்களும், செல்வாகளை அறித்தவர்களும் சுவர்க்கத்தில் எழுந்த சூரியனைப்போல் செல்வத்திலே மகையனைப்போல் செழிக்கிறார்கள். ௬ பிரம்ம மகனாக அறிவிப்பானால் அவன் அஞ்சனக் கன் அனறி கந்தா சாம சூனியனாகி, மணி நீங்கிவனாகிறான்; அவன் பொன் இவலாமதுமாகிறான்; இவை கலபக் களிலே சோக்கப்பட்டுள்ளன. ௭ பிரம்ம மகன் கபுபிரம்மனாக அவன் அஞ்சனகைக் காப்பக்கருடனாகிறான்; அவன் மணியும் பொன்னும் அணிபவனுமாகிறான்; இவை கற்பங்கனிலே சோக்கப்பட்டுள்ளன. ௮ பருக, கிண வில்லாத சைரையங்கள், அனிக்காத செவ்வன், நீன கன் பற்றப்படாத கந்தாப்பெண்—இவர்கள் அறிவிசித்

கென—கற்பங்களிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. கூ பருக விலுள்ள சலாசயங்கள் தாராணமாயினிக்கும் செல்வன் பரிசிபபதாக்கான சந்திரப்பென்—இவை கற்பங் களிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ௧0 புருஷனும் கிடப் பட்ட மனைவியும், ௧௧ ம விருமபி சமா நீகா விருமபுல னும ஏற்றமாகாத குதிரையும் கற்பங்களிலே சேர்க்கப் பட்டுள்ளன. ௧௨ அதி பிரிபமான மனைவியும் கமராய் கெருக்குச் செல்பவனும தடைவாருக்குத் தாழ்ம குதிரை யும் கற்பங்களிலே சேர்க்கப் பட்டுள்ளன. ௧௩ இரதிரா பத்து அராகனின் சண்டையில் அமாணுஷ்யமாய் நீ சமர் செய்தது ஓவ்வொரு மானிடனுக்கும் காவல புரிவதுபோ லாயிற்று. அவன் பக்குத்துக் கருகுகிறான். ௧௪ கலப மாய் ஐயிக்கும் ரூரூன மகவானுள் நீ இராலிகைத் தாழ்மை செய்கிறாய்; நீ இரொழிறியைப் பிளந்துகிருத் திரைது தலைகை தண்டம் தண்டஞ் செய்கிறாய். ௧௫ நீ மேகக்களை தனிமை செய்தாய், சமக் கூட்டத் தில் விபாபமாலாய்; இரதிரா கிருததிரை விழத் திய அதிமகானுள் உனக்குப் புகழாகுக. ௧6 வேக மாய்ப் பாயும் உச்ச செவிகளான குதிரைக்கு அவர்கள் குதிரையே கந்தாமாலைபுடன் இரதிரை வசித்து ஐயத்துக்கு வயந்திபுடன் செல் என சொன்னார் கள். ௧௭ அவர்கள் வெள்ளைக் குதிரைகளை இரண்கிறார் கள்; குதிரையின் வலது புறம் உச்சச்சிரவத்தைச் சேக் கிறார்கள்; தேவர்களின் முதன்மைபான இரதிரை கமந்து செலுங்கால் அவன் இன்பமாகிறான். [௨௦. ௧௨௮.] எகள் [ஐதகப்பிரகாசம்]. ௧-௫. இக் குதிரைகள் பிரதிப பிரதி கதவனுக்கு ஒமின்றன. அவற்றில் ஒன்று ஹரிக்கினிகை; ஹரிக்கினிகையே! நீ எதனை கிருமபுகிறாய்? 6-௮. உயரிய பொன்மய மகளை

கிருமபுகிறேன்; அவளை இப்போது எங்கு கிட்டு கிடுவாய்? அக்கு தூரத்திலே எவரு மாணகளுண்டோ எவரு மூன்று கிசக்கள் கிற்றினுர்களோ—அக்கு கிட்டுகிடுவேன். ௧-௧0 அவருமூன்று பிருதாகவங்கள்—உண்டு; அவர்கள் உச்சிகைய ஊதுபவர்களாயுள்ளார்கள். ௧௧-௧௨ இங்கு குதிரை வாதன்னான், அவன் வலிமைபால் அதியப்படு கிறான். ௧௩ கோமலத்தால் பசுவழி புலனாவதுபோல்— மொழியால் அதிநுள் அதியப்படுகிறான். ௧௪ புருஷனது குலத்திலே நீ எதை கிருமபுகிறாய்? ௧5 நான் யவத்தை யும் பக்குவ தானியத்தையும் காடுகிறேன். ௧௬ நீ யவத் தையும் அரிசைசைப்பும் புளிக்கிறாயோ? ௧௭, மலைப்பாம்பு ஆட்டைப் புளிப்பதுபோல்—நீ தானியத்தைப் புளிக்கிறாய். ௧௮. நீ மாட்டின் குளமகையும் குதிரையின் வரண்புமகைத் துளையாய். ௧௯-௨0. கருமின் சிறகைப்போல்—அவன் பால னுக்கு செய்வானாக; அவன் ரோகாழறிதமான நானவ— சுவாதிகு செய்பவன். [௨௦. ௧௨௯.] எகடி. ௧-௨ இந் தப் பால்களை எவன் எடுத்துச் சென்றான்? கரும்புகின் பால எவன் எடுத்துச் சென்றான்? ௩-௫ வெண் பசுவின் பால எவன் எடுத்துச் சென்றான்? கரும் பசுவின் பால எவன் எடுத்துச் சென்றான்? 6-௭. இவனைக் கேட் டாயும்? நான் எங்கு கேட்கிறேன்? நான் எங்கு எவனைக் கேட்கிறேன்? ௮-௮. பலச்சாகமகன் குடலில் கிற்ப திலை; கோபமில்லாதவர்களும் இப்போது கோபமாகி றார்கள். ௧-௧0 மனியில்லாதவர்களும் மனியுடனுகிறார் கள்; தேவனான நீ ரூபனுக்குச் சமாளமாவாய். ௧௧-௧௨ வெண்மைபாயும் ஹரிக்கினிகையுமான குதிரை செல்வத் தைப்பற ஒமின்றது ௧௩-௧௪ கொம்பு ஊதப்பட்டால் கமது கண்பன உனனைக் காணாமலாவானாக. ௧5-௧௬ இங்கு அவாகன் பசுவின் மகனுக்கு வருகிறார்கள்; யக்கும்

தேவர்களுக்கு இன்பத்தை அளித்தது. ௧௭-௧௮. அப்பால் அவர்கள் கதறினார்கள்: அவன் இவனே இவரு என மறுபடியும் முழக்கம், அவன் இவனே, ௧௯-௨௦ எங்கள் குதிரைகள் குற்றங்கொடுத்தனவாகுக, இசைவாகுக நின் னகு நிற்பதாகும். [௨௦-௧௨௦.] ௧௯௧. ௧௨ அவன் அளக்கிறான் அவன் பிளக்கிறான்; அதனை அழி, அதுகாச மாகுக. ௨-௪. வருணன் வசக்கருடன் சென்றுவருள், வாயு சதந்தடைவார்களை அடைத்துள்ளான். ௫-௬. அவன் தூறு பொன் மய குதிரைகளையும், தூறு பொன் இரதங்களையும் மடைத்துள்ளான். ௭-௮. அவன் தூறு பொன் நாணயங்களையும் தூறு பொன் மாணிகளையும் மடைத்துள்ளான். ௯-௧௦. குசந்தருபகைபகை அடைந் துள்ளவனே, உழப்படாதவனே, குளம்பிலே மாயிச மிருப்பதிலை ௧௧-௧௨ சாதனம் தூண்டுமென்றது: குடிலை பந்துவதிலை, ௧௩-௧௪ மண்ணிகையே இது எனது: உனது மாங்கள் ஒன்றி நிற்கின்றன. ௧௫-௧௬ அவன்—பக்குவ பஸியும் சகபஸியுமாவான். ௧௭-௧௮. அவன்—அசுவததம், கதிரம், தலம், அரடு பர்ணமவான். ௧௯-௨௦ கியாயத புருஷன் ஹதமாகிக் கீழே சாய்ந்துள் ளான். ௨௧-௨௨ பாலை அவர் கரந்துள்ளார், பாஸ்வத் தின் ஒன்று அகாஸயக் கரந்துள்ளார், ௨௩. யானியின் இருசர்மங்களைப்பறறிபுள்ளார். [௨௦-௧௨௧] ௨௨௦. ௧—௪ அவன்—ஒரு கப்பகை. அவன்—புவிபிளின்று பறிக்கப் பட்ட கப்பகை: அவன் உட்புறம் நீக்கிய கைக்காய், அவன் இதனை காறறுவத் தூண்டுமெனான். ௫-௬ அவன் ஒரு ஆசிரிய நிலைக்கைப் பக்குவகு செய்வாகுக என அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவன் உச்சிரத்தைபும் கிரகைக்கையும் பந்துவான். ௭-௮ அவன் கிரகை யில்லாததைப் பந்துவதிலை, இவர்களில் எவன் காள்

கரியப் பந்துவான். ௧—௧௦ இவர்களில் எவன் தூது யிலை முழக்கினான் என்னாம் முழக்குவான்? [௧௧-௧௨] முழக்குபவனாய் தேவி அடிக்கடி மனைவைக் கதறி எங்கு முழக்குவான். ௧௩-௧௪ ஒட்டகங்களுக்கு மூன்று பெயர் களுண்டு. அவற்றில் பொன்மயம் என ஒன்றுக்குப் பெயர் என அவன் சொல்கான். ௧௫-௧௬ பஸமும் புசமும் என இவை இரண்டு நீல சிகையுள்ளவன் அழிப பான். [௨௦-௧௨௨.] ௨௨௧. ௧ இரண்டு கிரகைகள் கிரகைமாயுள்ளன: பிருஷன் அவதகை அகாக்கிறான். குமாரியே நீ கிரிப்பதபேரல் அது இல்லை, ௨ இரண்டு உனது நாயின் கிரகைகள்; அவை தனிமையாயுள்ளவை, புருஷன் பிசிந்துள்ளவன், குமாரியே—அது இல்லை. ௩ ஈடுகில் முதனமைபாயுள்ள இரண்டை உன் வசத்தில் செய்து இதுக்குகிறாய்; குமாரியே—அது இல்லை. ௪. மலவாந்த சயனித்துள்ளதை நின்றசேவதுபேரல் நீ பொருந்துகிறாய்: குமாரியே.....அது இல்லை. ௫. கந்தாமான கந்தரியிலே கந்தானை நீ சேர்க்கிறாய்: குமா ரியே.....அது இல்லை, ௬ கந்தான் கௌமவதியான இருதயத்தினுள் வீழ்கிறான்; குமாரியே.....அது இல்லை, [௨௦-௧௨௩] ௨௨௨. ௧ இங்கு காங்கள் மேற்கிலும் கிழக்கி னும் வடக்கிலும் தெற்கிலும் கலக்கலோடு அமர்த்தா நோம—சலம் கிரகைந்த பான்டம் பேரல், ௨. இவரு கிழக்கிலும் மேற்கிலும் வடக்கிலும் தெற்கிலும் கனது கெப் தெளித்து உட்காந்துள்ளான், ௩ இங்குதெற்கிலும் வந்தாபாகம் பற்றியுள்ளது— அவைதத இலைபேரல் ௪ இங்கு.....தெற்கிலும் பரிசித்தால் பந்துதலுண்டு—சல தானிபோலே, ௫ நீ உஷ்ணமான இருமயில் பற்றுமலகவேண்டும்—சலபான் டத்தில பேரல் ௬ அது தழுவாததைத் தழுவும்—

எனும்பு பிஜத்தைப்போல்—[உரு. ௧௨௪] எ௨௩. ௪ போத் தன் இங்கே வந்துள்ளான்—எரப்போல். ௩ சே. அதுபோல் கிட்டது—விரும் இளைப்போல் துவம்ச மாக்கு, அது மிதிக்கப்பட்டது—மாட்டுக் குளம்பைப் போல. தேவனே துதி செய்பவனே எங்கள் மொழிநீ ரேனும். இரு தூதர்களை ஒருவன் தட்டுவதுபோல்—புரு ஷன் இருகொண்டகளை அகலக்கொள். ஒரு கோசத்தின் இரு கத்திகளைப்போல்—உனது தாயின் இரு மொண்ட களைப்போல் கயிறை இறுக்குவதுபோல் உன் வசத்தி லாக்கு. பாநாட்டாரின் பாதம் வைப்பதுபோல் சேர். கை தீட்டைப் போல்—சேர். கை தீட்டுவது போல்— பொருத்தவும். ௩ சல பாண்டமேபோல் சேரி, சலத்தில் செய் பிரதனைப்போல் வாழ்—அகலத்த இளைபோல் சல தானிபோல் சலபாண்டம்போல். ௪ இரத தேவர்கள் சென்று கிட்டார்கள்: அந்நம்புலே நீ என் வேலைவைத் தரிதமாய் செய். அங்கு பசுக்களுக்கும் தங்கும்பள்ளியை மூண்டு. நீ இன்பமாகவும். ௫ பத்தினி பொருத்தம்கால் பத்தினியாகவே புலனாகினாள், இவளின் பிரவேசித்த ஒரு வன் ஹோதாவாகினாள். துதிலெனான தேவனே எவகன் இப்படிச் சொல்லுகிறோம். ௬ காணகு செய்பவனே, ஆதிதீயர்கள் அங்கிரைக்களுக்குத் தட்டுகிறாயைக் கொண்டு வந்தார்கள். அறிஞனே அவர்கள் அதனருகில் சொல்லவில்லை. அறிஞனே அவர்கள் தட்டுகிறாயைப் பறந வில்லை. ௭ அறிஞனே அவர்கள் அதன் பக்கஞ் சொல் வில்லை. ஆனால் எவகன் மறைவாமலிருக்கவும் வகளுக்க ளுக்கு தலைவர் குனிபர்களாகாமலிருப்பதற்கும் அவர் கள இதனை அங்கிரைத்தார்கள். ௮ தரிதமாய் அவன் சென்றுகிட்டான். வெண்புரிபாதத்தில் தரிதமாகினாள். அவன் வேலையிற் அனையைப் பூணாது செய்கொள்.

௯ அங்கிரைனே ஆதித்தியர்களும், குத்திரைகளும், வகக் களும் உன்னை உபாசிக்கிறார்கள், இச்செல்வத்தை கவிகரி. இந்த கிரிசுத மேலான செல்வத்தை, பெரிய பெருகும் பொருளை அங்கிரைக்கவும். ௧௦. தேவர்கள் வசத்தை அளிப்பார்கள். அது உங்கள் இருதயத்திற்கு இன்ப மாகுக: உங்களிடம் அது ஒவ்வொரு தினமும் நிகழ்ந திடுக, எவகன் அளிப்பவை கவிகரிபுகள்கள் ௧௧ வெகு தூரத்தினின்று அழைக்கப்படும் இந்திரனே எங்களுக்குச் சகததை அளி: உன்னைத் துதிகரும் அதிபுகழ்ள்ள அறி னுனக்குச் செல்வத்தை அளி. ௧௨. இந்திரா சிறகு சிதைந் தால் எடுக்கும்பு புறவுகரு பக்குவ தானியத்தையும் பிது வைபும் நீ அளித்தாய், தாகமாகுவகால் சலத்தை அளித் தாய் ௧௩ அரககான் கயிற்றால் முக்கட்டுடனானதும் முழங்குகொன், அவன் இரத்ததைப் போற்றுகொன். தக் கத்தை நீக்குகொன். [உரு. ௧௨௫] எ௨௪. ௬ குற்றந கழிப்பவனது அற்பகாதத்தில் தூமை பிரவேசிக்கும்பால் அவளத்தத்தில் முஷ்கவகன் குளமயில் மீன்களைப்போல் சலனமாகின்றன. ௭ தூல பஸத்தால் சிறிப அவதத்தில் பிரவேசிக்குவகால் அங்கு முஷ்கவகன் மணல்களில் கழுதைகளைப்போல் உருளுகின்றன. ௮ சினைகொறு அங்கத்திலே இலகைதவைப்போல் கிழுககால் வசாதிக உனாவு உபபுடனாகி கிளங்குகின்றது ௯ திவயம காடு பயன் சகதாமொழிபுள்ள இன்னலாகாத ஸ்தானத்தில் பிரவேசிப்பது கண்ணுக்காண்பது சாத்தியமாவதுபோல காரிகை சோக்கையிலே பயனுடனாகுகொன். ௧௦ மஹாகக் கிவி கங்கு செய்கொன், கிழக்தன் குதினாபோல் கச்ச திதது கிபரபகமாகுகொன், கவிரை கடுகில் உயரியபஸத்தை சத்திபால் அகடகின்றன. ௧௧ கணுக்கலத்துக்குச் சமமான மஹா ககவினி மொழிவதாவது—வணல்பதியே எப

படி உன்னால் இடிக்கிறார்களோ அப்படியே நீயுமாறாயாக. எ மகாநக்கினி மொழிவதாவது—வணப்பதியே நீ பிராட்டானானும் தானியமாக நீ உன்னால் எப்படி அரைக்கிறார்களோ அப்படியே இன்பதத்தாகரு துவம்சமாகின்றது. அ மகாநக்கினி மொழிவதாவது நீ பிராட்டானாகும்போல் அனல் ஒக்கி எழுவதுபோல் எனது அங்கங்கள் எரிமீற்றன. ௧ மஹாநக்கினியின் மொழி. பசம் ஸ்வந்தியுடன் துறந்த, செடியின் தானியம் சல்லடைபயப்பேரல் அங்கத்தை அதுசரிப்போம். ௨0 மகாநக்கினி ஓங்கும் மொழியுள்ளவளை சார்தச் சொல்லால் அதுசரித்துச் சொல்லதாவது—சொத்திலே போஷண சத்தியை தரித்துள்ள அவன் எத்தகைய மிருகம் என நாமகள் அறிவதில்லை. ௨௧ மகாநக்கினி குதித்தவரும் மகாநக்கினி அதுசரித்துச் சொல்லதாவது நீ மொழியைப் பாலனஞ் செய், என்னைச் சேர், ஓதனத்தை அதுபதி. ௨௨ மகாநக்கினியே, சதேவன் உன்னை வெகு விதமாய்க் கடைகிறான், புஷ்டியுள்ளவன் மெலியவனை அழித்திருன், என்னைச் சேர்ந்து ஓதனத்தை அதுபதி. ௨௩ பகப்போலான பெண் வணங்காததை முன் ஸ்வந்திருன்: அவளால் விரும்பப்படுபவன் வில்வன் மங்களன் மகான். என்னைச் சேர் ஓதனத்தை அதுபதி ௨௪ மகாதேவன் மேலான செல்வத்தைக் கடைகிறான், பெண் கத்தரி செயல செய்து முன் தரவுகிறான். ௨5 வில்வன மேலான மங்களன், உதம்பான், மங்களன். மேலானவன் மேலான உயரிய செல்வத்தை எங்கும் அடைய விரும்புகிறான். ௨௬ கத்தரிமாயும் செழுமைபாயுமுன்னவன் மெலிந்தவனை அடைபுங்கால் என்னெய் குடத்தினின்ற விரைப்போல் மெலிந்தவனை விலக்குகிறான். [உ0. ௨௩.௬]

குந்தாய் குந்தங்கள் குற்றிற்று.

௨௨0 [இரிமபிடி பபாதி—பல தேவர்கள்] ௧ நீங்கள் அயமய மருகதோடு முன் சென்றீர்கள்; துறாண்டப் போல் இத்திரனுடைய சத்துருக்கள் எல்லாம் அழிக்கப் பட்டுள்ளார்கள். ௨ மானிடராகவே; நமக்கு இன்ப மளிப்பவனே இத்திரன்; இன்பமாகுவதன்; செல்வத் தைப் பற்றித் துணைகொள், அறிஞராகவே நிஷ்டி மிரி யிம்மகொண்ட இத்திரனை சோமபாணமபருக நமக்குத்தான் புரியத் தரிதமாய் அமைதது வாரும்பன். ௩ சத்தியும ஐயமே குதிரையுமான ததிகிரையணத்தை நான் துதி செய்துள்ளேன் அவன் எங்கள் முகமகளை இன்பஞ் செய்வாராக; எங்கள் வாழ்நாடகளை வளர்ப்பாராக. ௪ பெரியபயப்பட்டுள்ள இனிய சோமன்கள் இத்திரனுக்கு இனிமை அளிப்பவை. புனிதனுக் கருகாதபாண அவை பாப்பினதன்; உங்களுடைய இனிய இரகங்கள் தேவர்களைச் சேர. 5 இத்து இத்திரனுக்குப் பாப்பிறுள் என இங்க னம தேவர்கள் சொல்லியுள்ளார்கள். வாசல்பதி பூகஜக் கருடன். ஓடிசால் விவத்தத்தக்கு நான். ௬ சூரியர் தாரா ஞாடன சமுத்திரைப் போதுள்ளவன் மொழி முழங்கு பவன், செல்வபதியாய் இத்திரனின் கண்பனாபுள்ள சோமன தினத்தோடும் பெருகுகிறான். ௭ பதினாறு குழந்தைகள் கருகதனி அமசமதியின் நடுவிலே முழ மிற்ற. அது தினதங்கால், இத்திரன் தன் பலத்தால் அதனை விரும்புகிறான். 8 இருதயமுன்னவன் தனது சூயதங்களை தனிமைபாய் வைத்தான். 9 அம்சமதி நதியின் கையோரத்திலே வெகு தூரத்திலே கன்ன மாரும் தானிய நான் கண்டேன்; அது கரும மேகத்தைப்போல் கைத்தில் முழுகிறது; விரைவே நான் உங்களைத் துணைகொடுப்பேன்; நீங்கள் செய்து சமரிலே கண்டை செய்பவர்கள் ௧ அத்தனி அமச

மதியின் மூலத்திலே சோதியோடு கந்தாமாடு அதன் வடிவத்தைத் தரித்தது; இந்திரன் பிரகம்பதியை துணியாகக் கொண்டு அவனுக்கு மாறான அநேக சகல களை சூயித்தான். ௧0 இந்திர உனது சகனத்திலே எதிர்ப்பில்லாத ஏழு சந்தருக்களின் சந்தருவாயிருந்தாய். இரகசியமான வானஞ் சோதியை நீ கண்டாய். மேலான உலகங்களுக்கு நீ இன்பத்தை அளித்தாய். ௧௧ வச்சிராபுதனே நிகரில்லாத உன்பலத்தை உனது வச்சிராபுதத்தால் விரித்துடன் கிளக்கஞ் செய்கிறாய்; உன் ஆபுதங்களால் கண்ணின் சக்தியை விழ்த்தினாய்; இந்திரா; உன் பலத்தால் பகாவைக் காண்கிறாய். ௧௨—௧௪. மேலான கிருத்திரினை கொல்ல இந்த இந்திரனை நாய்கள் பல—முடனாக்குகிறோம். அவன் வலிய கிருஷ்ணாயிருப்பான். ஐசுவரியமளிக்கச் செய்ப்பட்ட இந்த இந்திரன் இன்பஞ்செய்ய சக்தி வாய்ந்தவன். இவன் கலோகன், செனம்பன், மொழிபால் மேன்மைபான வச்சிராபுதத்தைப் போல் அதிவன்மைபாடி சந்தருவால் இம்மைபாசாதவன். வலியம புடன் அவிநாசனாயுள்ள அவன் வளர்கிறான். [௨0. ௧௨௭.] ௭௨௮ [வத்ஸன்—இந்திரன்] ௧ மகழ மிருத்த பர்ஜனி பரிப்போல் இந்திரன் ஒலையில் ஒங்கியவன். வச்சனின் சோமனாள் வளர்கிறான். ௨ வறுப்பவர்கள் குதத்தில் பிராணையை போஷிக்குங்கால் கிப்பிரர்கள் சந்தியத்தில் செர்கிறார்கள். ௩ கண்வர்கள் இந்திரனை ஸ்தோமங்களால் யக்ஞசாதனஞ் செய்புங்கால் ஆபுதத்தை யின் னைச் சொல்லுகிறார்கள். [௨0. ௧௨௮] ௭௨௯. [சசகர்ணன்—அகவினி] ௧ அகவினிகளே! வத்ஸனைக் காக்க நீங்கள் இங்கு வாகுங்கள். துணையையும் விரிந்த நிலைத்தையும் அவனுக்களிப்புகள். துன்பக்களை தூரம் செய்புகள்.

௨ அகவினிகளே! பஞ்சமானவர்களிலே கவர்க்கத்திலே வானத்திலேயுள்ள ஆண்மைகளை எல்லாம் எங்களுக்குக் களிப்புகள். ௩ அகவினிகளே துதிப்பவர்களின் கடுவே முதன்மைபாய் உங்களுது அதிசயச் செயல்களை நிறைத்த கண்வனைக் கருத்திலாக்குங்கள். ௪ அகவினிகளே உங்களுக்கு இந்திரபாஹுதிகள் ஸ்தோமத்தோடு செய்யப்பட்டுள்ளன; செய்வபதிகளே; சந்தருவிலே கிந்தனை செர்க்கும் இவ்வினிய சோமபானம் உங்களுடையது. ௫ அகவினிகளே அதிசயச்செயல் செய்பவர்களே, சலங்கனிலும், வளரும் செடிகளிலும் மாத்திலும் நீங்கள் எதனைச் செய்திருந்தாலும் அதனால் என்னைப் பாணஞ் செய்புகள். [௨0. ௧௨௯] ௭௩௦ [அகவினி—சசகர்ணன்] ௧ அசத்தியயில்லாதவர்களே தேவர்களே உங்கள் போஷணத்தையும் கிசிக்கையையும் உங்கள் வத்ஸன் மானங்களையே அடைவதில்லை. நீங்கள் அவி அளிப்பவனிடஞ் செல்லுகிறீர்கள். ௨ ரிஷி அகவினிகளின் ஸ்தோமத்தை கந்தாமாய் நிறைத்தான்; அந்நிவணன் தரபாஹுதியையும் இவிய சோமனையும் பொழிவாகா. ௩ அகவினிகளே! கலபமாய்ச் செல்லும் உங்கள் இரத்திலேயுங்கள்; ரூபினைப்போல் எனது இத்ததிகள் உன்னை இங்கு தரிதமாய்க் கொண்டு வருக. ௪ அசத்தியயில்லாதவர்களே, அகவினிகளே எங்கள் ஸ்தோமங்களால் மொழிவால் நாய்கள் உங்களைத் தரிதஞ்செய்புங்கால் நீங்கள் கண்வனை கவனிப்புகள். ௫ கட்டிவானும் ரிஷிவிபவகனும் தீர்க்கதமனும் பஞ்ச நிலயங்களில் வைப்ப பிரதீபும் உங்களை அழைத்து நீங்கள் அவர்களே கவனித்ததபோல் அகவினிகளே இங்கு எங்களை ரூபகஞ் செய்து கொள்ளுங்கள். [௨0. ௧௪0] ௭௩௧. [சசகர்ணன்—அகவினி] ௧ அகவினிகளே சந்தருவின்

மிருந்து எங்களைக் காத்து எங்கள் காலங்களையும் சிவர்களையும் இட்கிப்பவர்களையும் எங்கள் மனைகளை காப்பவர்களையும் வாருங்கள். பிரதனையும் இரோதனையும் மனிக்க எங்கள் மனைகளுக்கு வாருங்கள். உ நீங்கள் இந்திரோருந்தாலும், ஒரோ நிலத்தில் வாயுவோடு வசித்தாலும் சிபுக்களோடு ஆதித்தியர்களோடு இணைந்திருந்தாலும் விஷ்ணு ஆம்ரிக்கும் நிலங்களில் சிந்து அம்—இங்கு வாருங்கள். ௩ அகலிகளே நான் இன்று சக்தி பெறுவதற்கே சமரில் சுவமுடையவருவதற்கே அகலிகளே நான் உங்களை அழைத்தால் நான் அயற்குற அடைய உங்களின் துணை வேண்டும். ௪ அகலிகளே இங்கு வாருங்கள், இங்கு அகலிகள் உங்களுக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. பதக்கும் தர்வசனுக்குத் துணை புரிய இரோதிரோமபானங்கள் கன்வ மக்கட்களின் கடுவே இவை உங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளன. [௨௦, ௪௪௬] எஹ [௪௪௬—அகலிகளே] ௧ நான் தேவியேபாடும் அகலிகளின் மொழியேபாடும் நான் எழுந்துள்ளேன். தேவியே நீ மானிடர்களுக்கு மதியையும் செவ்வதையு மளித்துள்ளாய். ௨ உஷையே குகிருதையே தேவியே மேன்மைபாணவனே அகலிகளை எழுப்பு. பக்குறோதாவே! எழுந்திரு! இன்பமளிக்கும் பானத்தக்கு புகழாகுக. ௩ உஷையே நீ ரோதியோடு வருபவனாய் குரியனோடு ஓளி வீசுகியும், மனிதர்க்குக்கும் இந்நிலைபத் துக்கு அகலிகளின் இரதம் வருகின்றது. ௪ பசுக்கள் ஸ்தனங்களினின்று பால்ப் பொழியதுபோல் பொன் தண்டு இரதத்தைப் பொழியுங்கால் ஸ்தோமத்தைமொழி முழக்கஞ் செய்யுங்கால் அகலிகளே ஞானத்தைப் புல னுக்குவார்களாக. ௫ புகழ்க்கும் பலத்தக்கும் முன் செல்ல மனிதர்களை ஐயிக்கும் பாதுகாப்பை அடைய,

வசிகமயபடைய அறிஞர்களான அகலிகளே எங்களைத் தூண்டுவார்களாக. ௬ நீங்கள் பிறகு நிலப்பத்திலே அமருங்கால் அறிவோடுகுப்பதால் போற்றுவதற்கு வருகங்கள். [௨௦—௪௪௭] எஹ. [புருமிடர் ஐமிடர் கள் ௧—௪. வாமதேவன் மேத்யாதிதிகள் அகலிகளே] ௧ அகலிகளே! கோருகிப்பதாயும் விரிந்து விசாலமு மான உங்கள் இரதத்தை நான்கள் இன்று அழைக்கிறோம்; அந்த இரதம் மொழிதரிக்கும், வசமிருந்தது. விரிந்துள்ளது. ஆதாய் அமைந்தது, குரியனைச் சுமக்கும். ௨ அகலிகளே திவ்ய மக்கட்களே உங்கள் தேவத்யத்தால், திடங்கனால் சீர்த்தியை அடைந்தீர்கள். உங்கள் இரதத்திலே உபரிய குகிராகள் உங்களை இழுக்கும்கால் உங்கள் சீர்த்தை உணவு அதுசரிக்கின்றது. ௩ மொழிகளோடு ரோமபானஞ் செய்ய அளிக்கும் அகலியோடு உதவிக்கு உங்களை இன்று எவன் அழைக்கிறான்? அகலிகளே! வணக்கமளித்து பக்குத்தின் பழைய ஸ்ரீப துக்கு உங்களை இன்று அழைப்பவன் யார். ௪ அதி சக்தியுள்ளவர்களே அசத்தியமில்லாதவர்களே பொன் இரதத்திலே எங்கனது இந்த பக்குத்திக்கு வாருங்கள். இனிப ரோமபானத்தைப் பருகுகங்கள்; உங்களை நானும் சனத்துக்குச் செவ்வத்தை அளிப்புகள். ௫ புகியினின் தும் கலபமாய் செல்லும் உங்கனது சொன்ன இரதத் திலே இங்கு வாருங்கள். மற்றவர்களால் நீங்கள் தடுக்கப் படாதேயுங்கள். நீங்கள் இங்கு பழைய கட்டிப் பரசத்தால் பந்தமாயிருக்கிறீர்கள். ௬ அகலிகளே, அதிசயச் செயல் செய்பவர்களே, வெருவீர்களோடு ஓங்கும் அதி செவ்வத்தை எங்களுக்களிப்புகள், ஏனெனில் மானிடர் கள் உங்களுக்கு ஸ்தோமத்தைச் செய்துள்ளார்கள். ஆஃ மிகர்கள் ஒரோததிக்கு வந்துள்ளார்கள். ௭ அதி

ஆன்மையுள்ளவர்களே சமான் தித்தமுள்ளவர்களே! உங்கள் இருவரையும் நான் திருப்திசெய்யுங்காண்னங்களுக்கு உங்களது கமதியாபிற்று, உங்களைத் துதிக்கும் எங்களைப் பாலனஞ்செய்யுங்கள். அசத்திய மில்லாதவர்களே! உங்களை என் விருப்பம் அநுசரித்துள்ளது. அ எங்களுக்கு ஒளஷதங்களும் சோதிகளும் சலங்களும் இனிபவையாகுக. வானமும் இனிமையாகுக. தேவத்திசு பதியும் எங்களுக்கு இனிபவையாகுக, இன்னவாகாமல் நான்கள் அவனை அநுசரிப்போமாக. ௩ அசவினிகளே உங்கள் செயல் துதிகளுக்காக, சோதியின் விருஷபத்தையும் வானத்தின் காணையையும் புவிவின் மாட்டையும் பகச் செயலில் ஆவிரம் துதியுள்ளவர்களைப்பெல்லாம் சோமபானஞ் செய்கிக்க நீங்களும் பருக வாரும்சன். [௨௦. ௩௪௩.]

20 - வது காண்டம் முற்றிற்று.

அதர்வ - வேத சம்ஸிதைவின் பரிபூரணத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு முற்றிற்று.

அதர்வ-வேத சம்ஸிதைவின் பரிபூரணத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு பான அதர்வவேதமென்னும் இந்தமிழ் நூல் கவிபுகழ் ௫௦௪௬-ம் வருஷம் மிக்லிமாதத்திவனின் ௧௯௧௭ - வது ஆண்டு பிரமாதி வருஷம் தைமீ முதல் தேதியான 1940 - ம் வருஷம், ஜனவரி மாதம் 14-ந் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை மணக்கால் இராமசுவாமி அவதானிகள். ஸ்ரீமதி இலட்சுமி தேவியின் மகனாகும் விருஷண பஜார் வேத சம்ஸிதை, கக்கில் பஜார்வேத சம்ஸிதை யின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாகியதும், தமிழ் சம் வேதம், வேத சந்திரிகை முதலிய பல நூல்களின் ஆசிரியருமான தமிழ் வேதோபநிஷத்கர்த்தா ஸ்ரீ எம். இம்புநாதரால் எழுதப்பட்டு காசி மடத்துத் தலைவர்களான ஸ்ரீமதி காசிவாசி கணாயகரத கணாயிகள் அவர்கள் பொருள் உதவியைக்கொண்டு பிரகாசஞ்செய்தது.

பிழையுந் திருத்தமும்

சூக்தம்	எந்திரம்	பிழை	திருத்தம்
௧௧	௩	பாகுதி	திருதி
௧	௩	செவ்வத்தை	செவ்வத்தை
௨௧	௨௨	அவனுடன்	அவனுடன்
௨௩	௧	வந்தம்பத்தை	வந்தம்பத்தில்
௨௪	௪	உதைத்து	உதைத்து
௩௦	௧	அழிவுத்துது	அழிவாற்றது
௩௪	௫	மகளை	மகளை
௩௬	௫	புருஷர்களை	புருஷர்களை
௩௦௧	௧	மனத்தை	மனத்தை
௩௬௨	௪	பாசங்களால்	பாசங்களால்
௩௬௬	௬	விரிபமுள்ளவனாக	விரிபமுள்ளவனாக
௪௨௧	௪	நீக்குவானாக	நீக்குவானாக
௪௬௦	௨	சர்வனதாரும்	சர்வனதாரும்
௪௬௬	௬	அபசரவர்களே	அபசரவர்களே
௪௪௧	௫	தடுப்புக்களும்	தடுப்புக்களும்
௪௫௬	௩	தாதுக்கு	தாதுக்கு
௪௬௦	௧	கூழிய	கூழிய
"	௧௪	பந்துவான்	பந்து ஆவான்
௨௪௩	௩	எதிரி சூயத்தை	எதிரி சூயிபத்தை
௨௪௪	௧	உச்சமயமும்	உச்சமயமும்
௨௪௪	௧	உன்	உன்
௨௨௪	௧	விருத்திபாக்கு	விருத்திபாக்கு
௨௨௫	௧	பக்குரகர்களான	பக்குரகர்களான
௨௪௧	௩	சோமத்தை	சோமத்தை
௨௫௪	௩	மகன்	மகன்
௨௬௧	௩	வினைவிலாவோமா	வினைவிலாவோமா
௨௨௦	௨	ஜயிப்பின	ஜயிப்பின

குத்தம் மத்திரம்		பிறழ	நிரந்தம்
உ.அ.உ	உ	புகைக்கரியும் பிரகாசம்	புகைகளிலும் பிரகாசம்
		கரியையும்	களிலும்
உ.க.உ	உ	அண்ணமாக்கி	அண்ணகளுக்கி
உ.க.௦	க	அவனது	அவனது
உ.க.௧	உ	கற்ப்பொருள் கனை	கற்ப்பொருள் கனை
உ.க.அ	இ	இவனைப்	இவனில்
உ.அ.உ	க	செவியுறுவின் நனோ	செவியுறுவின் நனவே
உ.க.உ	ச	புருஷனைப்	புருஷனில்
உ.க.அ	உ	எக்கினியிருந்து	எக்கினியிருந்து
ச.க.உ	க	பறந்துள்ளன	பறந்துள்ளன
ச.உ.அ	க	ருன்னம்	ருந்தம்
ச.க.இ	க௦	கவசமாக	கவசமாக
"	உ.அ	புகைகள்	புகைகளை
ச.உ.உ	க.இ	கடரால்	கடரால்
ச.ச.௦	உ.உ	கீரி	கீரி
ச.ச.உ	உ	அவனது	அவனை அறிபவனது
"	உ.உ	அறிபவனுடைய	அறிபவனுடைய
ச.ச.ச	உ.	வருவின் நனோ	வருவின்ருனோ
"	க	அவனில்	அங்கு
ச.ச.இ	க	அவர்களை வசதிகளை	அவர்களை வசதிகளை
ச.இ.உ	உ.உ	நிரமாயுள்ளன	நிரமாயுள்ளன
ச.இ.௧	உ	நிடமாவின் நனவே	நிடமாவின் நனவே
ச.க.௦	ச.உ	நுழைக்கிறார்கள்	நுழைக்கிறார்கள்
ச.க.உ	உ.௦	நாமமுடனுள்ள	நாமமுடனுள்ள
ச.ச.உ	உ.க	அந்த	அந்த
ச.ச.அ	க	அவனைப்	அவனைப் பார்க்கும்
"	உ.உ	புலகுறிந்தோ	புலகுறினோ
ச.அ.௦	ச.க	விளக்குக்கு	விளக்குக்கு
ச.அ.உ	க.௦	அவனுடையனவாரும்.	அவனுடையது.